

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

L I S E T T E   M A R S H A L L

QUEENS
OF
MIST
AND
MADNESS

F A E   I S L E S

book 4

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

QUEENS NIISY Æ!"ś(LĪMADNESS

FAE ADALARI - KİTAP 4

LI sette Marshall

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı© 2024 yazar Lisette Marshall

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, tanıtım metinlerinde ve/veya kitap eleştirilerinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ASIN: B0CM6NW451

Kapak tasarımı: Aziz Jüpter

Editör: Erin Grey, The Word Faery

www.lisettemarshall.com

www.facebook.com/LisetteMarshallAuthorwww.instagram.com/AuthorLisetteMarshall

OceanofPDF.com

Her zaman haklı olan Erin'e.
Sabah 10'da orada olduğunuz için teşekkürler.

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Lisette Marshall'ın diğ er kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Bölüm 1

SONSUZ BİR AN İÇİN, zamanın kendisi askıya alındı.

Artık bağırmak yok. Artık kahkaha yok. Arkamdaki müttefikler ve düşmanlar da yok olmuş olabilirdi, fikirleri ve şikayetleri botlarımın altındaki tozdan daha önemli değildi. Rüzgârın uğultusu, titreyen meşaleler, Cobalt Court'un kayalık zeminindeki paramparça bağlama parçaları... milyonlarca mil uzakta olabilirlerdi ve ben fark etmezdim.

Tek gördüğüm Creon'du, karanlık gözleri gecenin içinde yanıyordu, parmakları kolumu çürükler bırakacak bir güçle kavırıyordu. Ve tek duyduğum

...

Em. Emelin.

Heceler aramızdaki havada en tatlı, en gürültülü hazine gibi asılı kaldı.

O sözleri *söylemişti*. O sözleri *duymuştum*. Gırtlaktan ve çakıllı bir sesle, belki de onlarca yıldır kullanılmadığı için sesi kırılıyordu - ama o öksürükler ve hışırtılar sessizliği yine de bozmuştu, tanıdık olmayan sesler ama yine de dolup taşıyordu

Yeni olmaktan çok uzak bir duyguyla. Bu duyguyu daha önce birçok kez gözlerinde görmüştüm. Tenimdeki parmaklarında hissetmişim.

Emelin.

Sıcak gözyaşları aniden göz kapaklarımdan arkasına saplandı ve dökülmekle tehdit etti.

Ve sonra, kaslı uzuvlar ve kadifemsi kanatlardan oluşan bir parıltıyla dünya yeniden harekete geçti - hareketler o kadar hızlıydı ki Creon çoktan ayağa kalkana, o yaralı elleri beni ayağa sürükleyene kadar zihnim ne olduğunu anlayamadı. Karanlık kanatlar genişçe açılarak yıldızlı gökyüzünü kapattı. Arkamda biri yapılması gerekenler ve dikkat edilmesi gereken tehlikeler hakkında bir şeyler mırıldandı... ama Creon beni kollarının arasına alırken tereddüt etmedi ve derisinin altında her zaman gizlenen patlayıcı büyüünün sessiz bir hatırlatıcısı olarak parmaklarını esnetti.

Ağzını akılsızca açan her kimse, hatasını aceleyle düzeltti.

Gece gökyüzüne o kadar hızlı fırladık ki kalbim karnıma düştü.

Çığlığım, yanımdan hızla geçen havanın, güçlü kanatlarının vınlamasının içinde kayboldu. Karanlık bizi birkaç dakika içinde yuttu. İlk sivri dağ sırtını geçip meşalelerin görüş alanından çıkar çıkmaz, soluk ay ışığında yıldızlar ve silüetlerden başka bir şey kalmadı. Soğuk rüzgâr elbisemi ve saçlarımı yırtıp geçerken Creon'un can havliyle omuzlarına yapıştım, altımdaki boşluğu görmemek için gözlerimi sıkıca kapattım; eğer düşeceksem bunun ne kadar kötü olacağını önceden bilmemeyi tercih ederdim.

Hangi cehenneme *gidiyordu*?

Ama ben daha soramadan alçalmaya başlamıştı bile, kanatları bizi yerçekimine teslim ederken hayati organlarım ters yöne doğru çekiliyordu - alçalma gerçek bir dalışa o kadar yakındı ki, beni saran sarsılmaz kolları olmasa yine çığlık atacaktım. Paniklemiş bir refleksle gözlerim açıldı. Önümüzde, karanlık okyanus ufka kadar uzanıyor, ağaran aya yüzeydeki çarpık yansıması eşlik ediyordu. Kıyı şeridinde küçük bir koy vardı ve Creon hilal şeklindeki bu kumsalı hedeflemiş gibiydi, son düzinelerce metre aşağı inerken sırtı ve omuzları öfkeyle geriliyordu.

Kollarında ben varken hiç bu kadar beceriksizce yere inmemişti, hatta uçarken onu hiç de yararlı olmayan yerlerinden okşayacak kadar şehvet sersemine döndüğüm Anneler Balosu'ndan sonra bile. Yarı ayakta, yarı tökezleyerek kendine geldi.

Dengemi sağlayıp beni serbest bıraktı ve kara kuma ayak bastığım anda dizlerinin üzerine çöktü.

Beynim birkaç dakika geride kalmışken, "*Creon*," demeyi başardım.

Parmakları refleks olarak ilgili işarete doğru seğirirken 'Özür dilerim,' diye mırıldandı; bir an onlara baktı, sonra ses tellerini ovma istencesine elini boğazına götürdü. Çok özür dilerim. Sadece-'

Cümlesinin ortasında bir dizi öksürük daha onu ele geçirdi.

"Pekâlâ," dedim, kasılmakta olan bedenine ve titreyen kanatlarına bir bakış attım ve soruların ve açıklamaların bekleyebileceğine karar verdim. 'Neyse boş ver. Sana içecek bir şeyler bulayım. Bu arada boğulma lütfen.

Parmaklarının gergin hareketleri ay ışığında güçlkle okunabiliyordu.

Deneyeceğim.

Siyah kum için tanrılara şükürler olsun: Yakındaki bir kayayı kabaca da olsa işlenebilir bir kaba dönüştürmek ve deniz suyundaki tuzu deneysel bir koyu turuncu tonuyla çıkarmak için bol miktarda sihir sundu. Sonuç hâlâ güçlü bir mineral tadı veriyordu ama artık o kadar tuzlu değildi.

Creon o kadar hızlı içti ki bir şey tattığından bile şüphelendim. "Teşekkür .

Kelimeleri ağır bir yük gibi sürükledi - Tanrılar yardım etsin

Ben, o ses. Kuru ve hırıltılı, sanki haftalar süren öksürük ve hırıltıdan sonra ağır bir gripten kurtuluyormuş gibi... ama yine de ayak parmaklarımın botlarımın içinde kıvrılmasına neden oldu, o hasarlı, görkemli ses. "Lanet olsun. Özür dilerim. Ne-'

Boğazı gırtlak hışırtılarıyla kasılırken ses telleri yine buruşmuş gibiydi.

"Biliyor musun? Alaycı bir ifadeyle onun yanındaki kuma düştüm. Günün güneşi hala bacaklarımı ısıtıyordu. 'Şimdilik sadece işaretlemeye edelim. Bir kova öksürük şurubunu içtikten sonra konuşmayı deneyebiliriz.

Ondan kaçan ses yarı hırıltı, yarı homurtuydu. *Bu çok sinir bozucu.*

Öyleydi. Tanrılar yardımcım olsun, öyleydi. Onu tekrar duymak istedim, adımı tekrar yüksek sesle söylemesini arzuladım - *Emelin* - eski heceleri yepyeni bir büyüye dönüştüren o soluksuz saygıyla. Sonra yine...

"Boğazınızı paramparça edecek şekilde öksürmek ve iyileşmesini beklemek daha mı az sinir bozucu olurdu?

Hayır. Titreyerek bir nefes daha aldı, sonra kanatlarını sırtına yasladı ve bir elini yüzüne sürerek omuzlarının çökmesine izin verdi. *Ne olmuştu böyle?*

Doğru ya. Hiçbir uyarı olmadan bayılmış, sonra kafası karışmış ve savunmasız bir şekilde uyanmış, aniden bir sese sahip olmuş ama son bir dakikaya dair hiçbir şey hatırlamamıştı. Kaçmasına şaşmamalı. Tared'e bir açıklama yapması için yalvarmaktansa oradan defolup gitmek daha iyiydi.

"Thysandra sana saldırdı," dedim, olaylar zihnimde istenmeyen bir netlikle yeniden canlanırken acı bir şeyler yuttum. Keşke onu durdurabilseydim. Keşke geldiğini görebilseydim. "Yani ona bir bıçak salladın ve Naxi sen ona zarar veremedi seni bayılttı. Düşerken bağlamayı düşürdün."

Çenesinde bir kas seğirdi. *Kırıldı mı?*

Başımı salladım.

Yani ... seçim yapmak zorunda mıydınız?

Neredeyse karanlıkta bile, bu işaretler beklediğimden daha acımasız görünüyordu. İfadesinde rahatlama yoktu, sesinin geri gelmesinden dolayı en ufak bir sevinç ışıltısı bile yoktu; olsa olsa, yıkıcı bir darbeyi kabullenmeye çalışan bir erkeğe benziyordu.

Yutkundum ve 'Evet' diye fısıldadım.

Kendini tekrar kuma bıraktı, siyah kanatları zayıf gövdesinin her iki yanında düzleşti. *Hay sikeyim.*

Hepsi bu kadar.

Şüphe, pençelerini hiçbir uyarıda bulunmadan bana geçirdi, o kadar hızlı ve acımasızdı ki boğazımın arkasında safra gibi tadını alabiliyordum. Her şeye rağmen yanlış seçeneği mi seçmişim? Bağlanmamış güçlerini, savaşı bize kazandırabilecek o avantajı kurtarmamı istemiş miydi? Kahretsin, Anne'yi sona erdirme şansı için on yıllardır kendine neredeyse ölecek kadar eziyet etmişti - yani bir sesin ...

Kaktüs, parmakları sarmal halindeki düşüncelerimi böldü. Bana bakmak için başını kumdan kaldırmadı bile. *Buna gerek yoktu.*

Oh.

Lanet iblis hisleri.

Bir yudum hava çektim. "Sadece düşündüm ki..."

Şimdi dirseklerinin üzerine kalkmış, bir kolunu kaldırırken diğerinden destek alıyordu. Ay ışığında, bileğindeki koyu mürekkep kesikleri ve

İmza atarken parmakları derisinin altında kıvrılıyor gibiydi, "Bana yetişmem için yarım saniye ver, Em. Pek de olaysız bir gece olmadı.

"Hayır, ama-

Ve kendinizden şüphe etmek için neden aramayı bırakın.

Donup kaldım.

Kendimden şüphe ediyorum. *Tekrar.* Kahretsin, neden doğrudan yüzündeki o gerginliğin olası en kötü açıklamasına atlıyordum, sanki zora geldiğinde sevgisinin ve güveninin hiçbir anlamı olmayacakmış gibi? Sesini özlemişti. Bunu biliyordum. Kalbimi inkâr etmeyi bırakmamı istemişti. Bunu da biliyordum.

Belki de başka seçenekler vardı.

"Doğru. Kollarımı terli benliğime doladım, kumda kıpırdandım. "Teşekkürler. Ben... sanırım teorik olarak benden ziyade genel olarak durumdan mutsuz olman mümkün.

Sırtışı kırıldı - o alaycı, çarpık sırtış, henüz görmek istediğim kadar neşeli değildi, ama bakışlarındaki donuk boşluktan bin kat daha iyiydi. *Düşünebiliyor musun?*

"Oh, siktir git. Kıkırdamam nefessiz kaldı - hem rahatlama hem de o gülümsemeyi gördüğümde bağırsaklarımın düğümlenmesinin her zamanki tanıdık hissi. 'Lütfen bana ne düşündüğünü söyle o zaman. İyimser tahminler benim güçlü yanımdır değil.

Çok fazla şey düşünüyorum. Kaba bir şekilde doğruldu, dizlerini göğsüne çekip kollarını üzerlerine sardı; kanatları arkasındaki kuma sarktı, kadifemsi yüzey gece gökyüzünün kendisinden bile daha karanlıktı. *Bunun Anne'ye karşı şansımız için ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Eğer Naxi'ye kızmam gerekiyorsa. Eğer dünyanın geri kalanı bu karar yüzünden sana sorun çıkaracaksa ve eğer-*

"Ne zamandan beri dünyanın geri kalanı için endişeleniyorsun? Sesim yükseldi.

Alay etti. *Senin için endişeleniyorum.*

"Neden? Tam olarak hangi seçimi yaptığımı biliyorum. Bu sözleri yüksek sesle söylemek garip bir şekilde özgürleştiriciydi - artık bocalayan, şüphe duyan Emelin, hiçbir şey istememeye çalışan ama aynı anda her şeyi isteyen kız olmamak. 'Ve ben bunu yaptığımda dünyanın geri kalanı da hesaba katılmıştı. Bu konuda bana sorun çıkarmak istiyorlarsa, bana kalırsa gidip kendi savaşlarını yapsınlar ve bunu deneyecek kadar aptallarsa, zaten fikirlerinin pek bir değeri yok. Bana bir şey olmaz.

Creon bana baktı.

"Ayrıca," diye ekledim, artık başladığım için kelimeler kendiliğinden dökülüyordu, "haklıydın. Ve ben bir aptaldım. Ve özür dilerim - çok, çok özür dilerim - ve tüm ölü ve yaşayan tanrılara yemin ederim ki seni ölümüne sevmiyormuşum gibi davranmayı bırakacağım - cehennem, en başından beri hiç rol yapmaya çalışmamalıydım ve ..."

Dudakları aralandı ama tek bir ses bile çıkmadı - en zayıf öksürük bile.

Cümlemin son kısmı aklımdan uçup gitmişti. Zar zor kaçtığımız tehlikeyi ancak şimdi kavrayabilmiştim. Yapmış olabileceğim seçimler. Kendime izin verdiğim derinlikler, bir şekilde arkadaşlarımın huzuruna degeceğine inandığım umutsuz önlemler.

Onu bugün kaybedebilirdim.

Bugün onu çok ama çok incitebilirdim.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldadım, boğazım düğümlendi. 'Çok çok üzgünüm ve seni çok seviyorum. Ne yaptığımı anlamam için neden bağlarımın kopması gerekti bilmiyorum. Seni incittiğimi fark ettiğim ilk andan itibaren bunu anlamış olmalıydım.

Kirli yüzü karanlıkta anlaşılmazdı, gözleri kömür karası mürekkep havuzları gibiydi. Ama elini uzatırken ağzı tekrar hareket etti - o güzel, şehvetli dudaklar, beni yönlendirecek bir ses olmadan akıcı bir şekilde okumayı öğrendiğim dudaklar.

"Buraya gel," diye homurdandı.

Kendimi onun kollarına attım.

Beni öyle bir güçle göğsüne bastırdı ki bir an nefes alamadım, parmakları tenimde titriyordu. Sanki beni yeterince yakın tutarak haftalar süren bu mesafeyi silebilirmiş gibi. Sanki saçlarımdaki sert nefesi ve alnıma değen dudakları her sert sözü, her hayal kırıklığı parıltısını geri alabilirmiş gibi. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi ona sarıldım, kollarımı ona doladım ve kendimi göğüs kafesine bastırdım - *benim*, damarlarımdaki kan şarkı söylüyordu, *benim, benim, benim*.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. 'I ...'

"Her şey yolunda. Nasırlı parmakların omurgamdan aşağı sertçe kayması gibi cılız, üzücü bir fısıltı - her santimimi ateşe vermeye yetecek kadar. "Her şey yolunda Em, söz veriyorum. Biz iyiyiz.

Hâlâ nabzımı yavaşlatamıyordum. Onu hâlâ yeterince yakınımda tutamıyordum. O keskin, acı işaretler zihnimin gözüne kazınmıştı, sahildeki o umutsuz kavga - *onlara ne istediğini söyle, ama ben bunu gerçek olarak kabul edeceğim ...*

Dinlemeye istekli her ruha gerçeği haykırmak için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım.

"Gerçekten, çok emin misin? Mırıldandım, yüzüm gömleğinin içine gömülmüştü. 'Çünkü benden başka bir güvenceye ihtiyacın olursa, ben hazırım. Eğer seni neşelendireceğini düşünüyorsan, geri dönüp Tared'in gözleri önünde dilimi boğazına sokmaktan mutluluk duyarım.

Dudakları alnıma bastırmaya devam etti, elleri sırtımda gevşemedi - ama küçük bir öksürük nöbetinin ortasında yeni bir ses kaçtı. Boğuk çıktı, o beklenmedik hıçkırık, sanki kendi dili onunla ne yapacağından henüz emin değilmiş gibi ...

Ama inkar edilemez, tartışmasız bir kahkahaydı. Bir *kahkaha*.

İlk kez, göğsünde titreşen ve bedenini benimkine doğru sallayan neşeyi *duyabiliyordum*. Sadece kısa bir kıkırdamaydı. İstemsiz bir hava patlamasından daha fazlası değildi. Bağırsaklarım yine de sıkılmış bir yumruk gibi gerildi, ciğerlerimdeki nefesi çaldı - şiddetli, patlayıcı bir zafer o kadar mutluluk vericiydi ki canımı yaktı.

Bu kadar kırılgan, bu kadar kaba bir ses, onun geri kalan her şeyi kadar güzel olmayı nasıl başarıyordu?

Bakışlarını karşılayabilecek kadar geri çekildim. Yüzü kan ve çamurla boyanmıştı, saçları karmakarışık, koyu renkli teller şakaklarına ve yanaklarına yapışmıştı... Ama dudaklarının köşelerinde bir şey titriyordu, onu öpmek ve güneş doğana kadar öpmeye devam etmek istememe neden olan bir şey.

oksijen kadar ihtiyacım olabilecek bir şey. "Bu bir evet mi?" diye fısıldadım.

Bir başka titreşim daha attı. Dudaklarından yürek parçalayan bir içtenlikle döküldü, bu sessiz kıkırdamalar bile huşu ve hayretle doluydu... Sanki bu his onun için sesin kendisi kadar yeniydi. Sanki sesinin her bir kıvrımını benimle birlikte yeniden keşfediyordu, sadece ikimizin paylaştacağı heyecan verici küçük bir sır.

"Ben ciddiym! Ne kadar bastırmaya çalışsam da kahkahalarım boğazımdan dışarı fırlıyordu. 'Her ne istiyorsan, yapmaya hazırım. Tüm İttifak'a dramatik bir açıklama mı yapmalıyım? Anka kuşu büyüklerine seninle uzun zamandır seviştiğimi mi yazayım? Agenor'a ya seni derhal soy ağacına eklemesi ya da beni soy ağacından çıkarması gerektiğini mi söyleyeyim?

Sadece daha yüksek sesle güldü - sonra öksürdü, sonra tekrar güldü, eğlencesi kanatlarının uçlarına kadar titredi. İşte, sonunda, beklediğim o patlayıcı sevinç, durdurulamaz bir dalga gibi yüzünde yükseliyordu. "Em...

"Ne istiyorsun? Ellerim titriyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, gümbürtüler kulaklarımda birbirine karışıyordu. Onu her zaman gördüğüm en çarpıcı yaratık olarak düşünmüştüm, ama her nasılsa şu anda, kan, kir ve ter içinde, soğukkanlılığı kendi üzerine katlanmış, yüzü mümkün olan her duygunun ve aynı anda birkaçının maskesi haline gelmişken, her zamankinden iki kat daha nefes kesiciydi. Lütfen. Ne yapabilirim-"

Beni öptü.

Tuz ve kan, savaş ve zafer tadındaydı ve ağzının benimkine ilk değdiği anda düşünmeyi bıraktım, talepkâr dudaklarından başka bir şey hissetmedim, elleri beni daha da yakınlaştırmak için saçlarıma dolandı. Omuzlarını kavradım. Kanatları karanlık bir sıcaklık ve güvenlik kozası gibi ikimizin de etrafını sarmıştı. İçgüdüsel olarak uzandım, parmak uçlarımı o gergin yüzeyin üzerinde düşünmeden bir refleksle gezdirdim...

Creon inledi.

İnledi.

Ses derimin altından sıvı bir ateş gibi kayıyor, her sinir ucunu bir his kükremesiyle tutuşturuyordu. Tekrar yaptım ve dudaklarıma karşı bir inilti daha çıkardı - yapışkan, sıcak karamelin tadına benzemeyen bir ihtiyacın hışırtılı, çakıllı sesi.

Tatlı. Bağımlılık yapıcı. Ve tanrılar bana yardım etsin, aşermeyi durdurmak imkansız. Lanet olsun. Bundan *daha fazlasına* ihtiyacım vardı.

Karanlığın örtüsü dışında gizlenmemiş bir sahilde oturuyor olmamız kimin umurundaydı? İnsanların bizi arıyor olabileceği kimin umurundaydı? Ellerim şimdi kendi başlarına dolaşıyor, çok iyi bildiğim her hassas yeri buluyor, her yepyeni sesli tepkiyi katalogluyordu. Kulağının sivri ucuna tüy gibi bir fırça değdi ve ağzıma karşı hırıltılı bir nefes verdi. Çenesinden bir ısırık aldım ve boğazının altından hırladı, elleri belimde sıkılaştı. Kanadının başlangıcına tırnaklarını geçirdi ve *hırladı* - beni sersemleten ve nefes nefese bırakan ilkel bir ses.

Onun içinde boğulmak gibiydi. Arzu içinde boğulmak gibi. İstekli kulaklarım tenimi ve parmaklarımı iki kat daha hassas hale getiriyor gibiydi, her inilti ve sızlanma daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen ihtiyaç titreşimlerini harekete geçiriyor - daha fazlasını, daha fazlasını, *daha fazlasını* talep eden alevleri körüklüyordu.

"Em," hırladı ve tanrılar bana merhamet etsin, o tek kaba hecede öyle bir merak vardı ki. "Em, ben-

Sesi yeniden çatallaşmaya başladı.

"Şşşt," diye mırıldandım, parmaklarımı yüzüne dolayarak. 'Bunun için o kadar çok kelimeye ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum, Majesteleri.

Kahkahası bir teslimiyetti. Ağzımı onunkine bastırdım, ondan çıkan seslerin tadına baktım - kısmen inilti, kısmen öksürük, kısmen kahkaha ve her biri eşit derecede lezzetliydi. Geri çekildi ve ben de onunla birlikte hareket ettim, kanatlarını altına alıp kuma uzanmak için beceriksizce çabalarken ona sarıldım.

Onu öperken tırnaklarımı göğsüne geçirdim. Ödülüm, vücudumun her yerinde yankılanan ve kalçalarımın arasındaki ıslaklığı işkenceye varan bir ateşle ısıtan boğuk bir inilti oldu.

Onu kaybedebilirdim.

Ama lanet olsun, *yapmamıştım* ve bu... bunu düzeltebilirdim.

Kendimi ağzından çekip aşağıya doğru indim, dudaklarım boynunda ve göğsünde bir iz bıraktı, ellerim gömleğinin düğmelerini tırmaladı. Çözmek için acele ederken iki ya da üç koptu. Göğsünün yontulmuş düzlemleri ay ışığında pürüzsüz ve gümüşü bir şekilde ortaya çıkıyordu, yara izlerinin koyu çizgileri bir savaş ve acı haritası gibi göze çarpıyordu; yardım edemedim ama her birini öpmek için eğildim, terinin tuzlu tadını teninden yaladım.

Ondan kaçan ses gırtlaktan gelen bir hırıltıydı - hayal kırıklığı kadar zevk de.

"Biraz daha," diye nefes aldım, göğüs ucunu okşayarak. 'Lütfen. Kelimelere ihtiyacım yok. Sadece sana ne hissettirdiğimi duymak istiyorum.

Onun sert nefes veriş ihtiyacım olan tek yanıtı.

Bana dokunmadı bile. Dokunmasına da gerek yoktu. Sesi tenimde fiziksel bir şekil almış gibiydi, hassas sinirlerimi kazıyor, altımdaki vücudunun sertliğine bir sürtünme noktası daha ekliyordu - sanki o nefesler ve inlemeler elle tutulur şeyler haline gelmiş, hiçbir parmağın dokunamayacağı yerlerde beni okşuyordu. Hâlâ kendisi gibi hissediyordu. Hâlâ kendisi gibi kokuyordu, misk kokulu ve tatlı. Ama ne zaman gözlerimi kapatsam, sesi bir yabancı gibi geliyordu ve bir şekilde bu yepyeni bilinmezliğin heyecanı ona duyduğum acıyı daha da derinleştiriyordu.

Daha fazla.

Daha fazla.

Aşağı indim.

Yalama ve öpme, göğsünün çıkıntılarından aşağı, kaslı karnından aşağı... Dilimi göbeğinin etrafında bir kez dolaştırmak için durakladım, onu tattım. Nefesi artık daha hızlı geliyordu, kendi çılgın nabzımla eşleşen umutsuz bir ritim; siyah kumsalda yükselirken elleri saçlarıma dolandı, kalçaları benimle buluşmak için yukarı kalktı. Pantolonunu bağlamak için mücadele ettim. Parmaklarım titriyor ve terden kayganlaşıyordu ve Tanrılar bana yardım etsin, bu lanet şeyler neden hala yol vermiyordu?

Sonunda bir düğme daha kopardım ve sabırsızlıkla tıslayarak gergin ereksiyonunu serbest bıraktım. Ne kadar tanıdık bir görüntüydü, kalın, şiş ve ay ışığında baştan çıkarıcı bir şekilde parlayan kavisli sertliği...

Ama tek bir sert vuruşla boyunu ovdum ve ondan kaçan boğuk inilti heyecan verici, görkemli bir şekilde yeniydi.

Ses ve his birbirine karıştı. Parmaklarımın içine girerek yukarı doğru kalktı ve tekrar inledi - vücudumun her zerresinde hissedebildiğim o derin, yıpratıcı teslimiyet. Başparmağımı sikişin pürüzsüz başının üzerinde gezdirdim ve orada biriken nemi yaydım. Bu kez dudaklarından dökülen ses neredeyse bir iniltiydi, içinden yükselen ürpertiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Eğildim ve şaftını yaladım ve *tanrılar*, teslimiyet çığlığı uyluklarım arasındaki boşluğun ihtiyaçla ağrmasına neden oldu.

Buna nasıl doyabilirim ki? Lanet savaşlarına ara vermek zorunda kalacaklar. Anne, masum insan adalarını katletmek yerine yapacak başka bir şey bulmak zorunda kalacaktı. Yılın geri kalanında onu öldürmeye zaman ayırmak için oğlunu becermekle çok meşgul olurdum - yüz otuz yıllık işkenceli sessizliği telafi etmekle çok meşgul olurdum.

Bu iniltiler... Bu muhteşem iniltiler...

Onu ağızımın derinliklerine aldım, dilimin üzerindeki ipeksi, tuzlu ağırlığın tadını çıkardım, zorlukla bastırılmış her iniltinin tadını çıkardım. Serbest kalmak için yalvarışını duymak istiyordum. Zevkle inlediğini duymak istiyordum. Parmaklarım dudaklarıma ve dilime katılarak eziyet edecek yeni noktalar buldu. Bir daha sessiz kalmasını engelleyecek her şeyi, onu ne kadar istediğimi ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hissettirecek her şeyi...

Ve işte o zaman, tam da sadece zevk sesiyle doruğa ulaşmanın mümkün olup olmadığını düşünmeye başladığım sırada, Alyra'nın tedirgin gıcırtiları şehvetle sersemlemiş düşüncelerimin hezeyanını aniden paramparça etti.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

Aklım daha yetişmeden uzuvlarım beni Creon'dan uzaklaştırdı, tanıdığımın alarmı onun düşünceleri kadar sezgisel bir şekilde beni etkiledi. Yanımdaki Creon, göz açıp kapayıncaya kadar ayağa fırlayıp pantolonunun düğmelerini iliklerken bir şekilde ölümcül derecede zarif görünmeyi başarmıştı; donuk ifadesi, düğmesiz gömleğinin ve kumla kaplı kanatlarının bile bozamadığı dar gözlü bir tehdide dönüşüyordu.

Alyra'nın tiz cıvıltısı devam ederken son uyarılma hissim de kayboldu.

Nerede

O muydu?

Yarım kalp atışı çok uzun bir süre olabilirdi - her biri bir öncekinden daha endişe verici olan bir dizi felaket olasılığını hayal etmek için fazlasıyla yeterliydi. Thysandra'nın ardından daha fazla Fae mi ortaya çıkmıştı? Anne'nin kendisi adada ortaya çıkmış mıydı? Bağların yerlerini öğrenmemizin ne kadar tehlikeli olacağını fark etmiş ve Kobalt Sarayı'nın tamamını bir ederek her bir kristal küreyi yok etmiş ? Kazdım

parmaklarını kaba kumun derinliklerine sokarak, çılgınca beyaz tüylere bir göz çalışıyordu - *orada*, karanlıktan ayın gümüş ışığına doğru fırlıyordu...

Aynı anda, bir ateş şeridi kayalıklar boyunca yükseldi.

Bir saldırı mı? Bir *kuyruklu yıldız* mı? Ve ancak o zaman o ateşli kelebek kanatlarını tanıdım, alevler onun etrafındaki gece havasını açlıkla yalıyordu.

Lyn.

Kalbim kaburgalarıma çarparak kumun üzerine çöktüm. Alyra bir an sonra yanıma indi, durmadan ciyaklıyor ve boncuk gözlerinde bariz bir suçlamayla Creon'a bakıyordu. *Seni aramak için ne kadar zamandır etrafta utuğum hakkında bir fikrin var mı, seni büyük boy kanlı yarasa?*

"Boş ver şimdi onu," dedim sertçe, sesimdeki kısıklılığın ağzımın bir an önce Fae prensiyle dolmuş olmasından değil de endişeden kaynaklandığını umarak. Konuştuğum her kelimedede hâlâ onun tadını alabiliyordum. "Sorun nedir?"

Tam olarak emin görünmüyordu ya da en azından düşünceleri arasında tutarlı bir açıklama bulamadım. İnsanların bana ihtiyacı vardı. İnsanlar endişeliydi. En çok da *Lyn* endişelenmişti ve kk, kanatlı ve dolayısıyla mantıklı olduğu için Alyra onun alarmini ciddiye almış ve beni bulmak için yola koyulmuştu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım, ayağa fırlayarak. "Lyn! Kuyruklu yıldız benzeyen ateş çizgisi bize doğru eğildi.

Yirmi metre kadar uzağımıza indi, bize doğru hızla gelirken kanatları omuzlarının arkasında cızırdıyordu. Açık avucunda yeni bir alev parladı, yuvarlak, illi yüzünü altın bir parıltıyla örttü ve kk koyun kum ve kayalarını aydınlattı. "Oh, Inika'nın lanet kalbine şkrlers olsun - *işte buradasın*.

"Ne oldu? Oturduğu yerden kıpırdamayan Creon'a bir bakış fırlattım - sol eli kara kumda, sağ eli dizinin üzerinde gevşekçe duruyordu, yüzünü gösteren her türlü tehlikeye cehennemi salmaya hazırды. Lyn'in anka ateşinin ışığında gözleri insanlık dışı bir yoğunlukla parlıyordu. "Tehlikede olan biri var mı?"

Oh, hayır, hayır," demek için acele etti, boştaki eliyle gözlerindeki kırmızı bukleleri sildi. "Akıl sağlığım dışında hiç kimse. Sesin nasıl?"

Creon yüzünü buruşturdu ama çoğunlukla anlaşılr bir şekilde "Rusty" diyebildi.

Yüzünü buruşturdu. 'Aman Tanrım. Yeraltına döndüğümüzde gidip biraz öksürük şurubu bul, olur mu?

Ona yarı omuz silkme, yarı baş sallama hareketi yaptı - ilacın gerekliliği konusunda teorik olarak onunla aynı fikirde olduğunu ama gururunun bir şifacıdan yardım istemek zorunda kalmaya dayanıp dayanamayacağından henüz emin gösteren bir hareketi bu. Ona gözlerini devirdi, sonra bana baktı ve ekledi, "İstediyimden emin ol, lütfen.

"Elbette," dedim, Creon'un öfkeli homurdanmasına küçük bir sırıtışla karşılık vererek.

"Güzel. Boğuk bir homurtuyla yanımıza çöktü, inatçı bir bukleyi yine kulağının arkasına sıkıştırdı. "Pekâlâ. Nereden başlayayım?

Onun tarafında çılglık çılgılığa bir panik yokken benim nabzım yavaş yavaş düşüyordu. Onun yerine, ilk kızgınlık kırıntıları yükseliyordu. Tanrılar kahretsin, şu anda öksürük şurubu ve sorun hakkında konuşmak istemiyordum, gecenin geri kalanında kimsenin akıl sağlığı hakkında endişelenmek istemiyordum. Günlerce süren savaşlardan ve tanrıçalarla buluşmalardan sonra dünyanın bizi birkaç saatliğine yalnız bırakmasını istemek gerçekten çok mu fazlaydı?

Ama bu Lyn'di, sorun çıkarmaya çalışan bir alf değil. Ve arkadaşlarımdan çoğu şu anda benimle konuşmadığına göre, son birkaç istisnayı etrafımda tutmaya özen göstermeliydim.

Bu yüzden hayal kırıklığımı içime attım, yapabileceğim kadar kibar bir yüz ifadesi takındım ve "Biz ayrıldıktan sonra bir şey oldu mu?" diye sordum.

'Beyla savaşın tüm izlerini silmek için cesetlerin yerini değiştirmeye başladı. Geri kalanımız Thysandra'yı Yeraltı'na götürdü. Elindeki bir avuç ateşi kuma fırlatarak alay etti. Ateş orada hiç yakıt olmadan neşeyle yanmaya devam etti. "Bu da onu nerede bulduğumuzu açıklamak zorunda olduğumuz anlamına geliyordu. Bu da bağlarla dolu bir kale bulduğumuzu açıklamak zorunda olduğumuz anlamına geliyordu, bu da insanların şu anda *soruları* olduğu anlamına geliyor. Oldukça histerik türden.

Elbette vardı. Bunu gözümde canlandırmak için gözlerimi kapamama bile gerek yoktu; aşağıdaki periler, alfler ve vampirlerden oluşan heyecanlı kitleler, haberler ve cevaplar için haykırıyordu. Her ne kadar bu yüzden onlardan nefret etme havasında olsam da, onları gerçekten suçlayamazdım bile. Ne de olsa söz konusu olan kendi türlerinin hayatta kalmasıydı.

Yanımda Creon buz gibi hareketsiz duruyordu - sanki sadece ciltlerden bahsetmek bile bir savaş ilanymış gibi.

"Yani onlara bazı cevaplar mı vermek istiyorsun? Dedim ki.

"Evet, keşke hepsi bu kadar olsaydı. Lyn tereddüt ederken kehribar rengi gözlerinde bir özür vardı, bakışları ikisi arasında gidip geliyordu

Bize. 'Görünüşe göre birisi İttifak'a Anka kuşu büyüklerinin bize gönderdiği son mesajdan bahsetmiş. İnsanlar bağlar kadar bu konu hakkında da bağıyorlardı.

Hatırlamam bir anımı aldı.

Zera'nın tapınağı. Agenor'un mektubu. *Bana katılmama kararlarını ancak ve ancak Em onunla bir daha asla tek kelime etmemek üzere bir anlaşma yaparsa yeniden gözden geçireceklerini söylediler...*

Tanrı aşkına. Bunu unutmanın bu sorunu çözmeye yeteceğini düşünürken hayat çok daha kolaydı.

Kim bilir, tam olarak? Creon, birinin kafasını koparmak üzere olan bir yırtıcının tüm yavaşlığıyla yanımda imzasını attı. *Sadece Konsey mi? Ya da...* 'Bu noktada hemen hemen herkes,' dedi Lyn kasvetli bir şekilde. 'Muhtemelen Agenor'un danışmanları ve Altın Saray'daki alfler aracılığıyla sızmıştır. ... şey, onlar alves.'

Creon'un daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım ve nefesinin altında mırıldandığı peri kelimesini bilmiyordum ama o kırık, çakıllı seste bile, bilinmeyen hecelerin ardındaki duygu fazlasıyla açıktı.

"Evet," dedi Lyn ve yüzünü buruşturdu. 'Yani biraz kargaşa var. Onları şimdilik tam bir Konsey toplantısı yapmaktan alıkoymayı başardık ama karşılığında Svirla evinin oturma odasını küçük toplantımızın yeri olarak kabul etmek zorunda kaldık. En önemli temsilciler yaklaşık yarım saat içinde orada olacaklar ve özellikle seni dinlemek isteyecekler, Em.

İttifak'ın bağlanmamış küçük sembolü, bir kez daha kendini açıklamaya ve haklı çıkarmaya çağrıldı. Creon'un hoşnutsuzluğunu gözümün bir köşesinde gördüğümünden daha fazla *hissedebiliyordum* - şimdi anladığım kadarıyla bu gibi durumlarda her zaman var olan bir gerginlik, her bariz beklenti ayaklarımın altına seriliyordu. Kendimi bağlayacağım her düğüm, kendime ve etrafımdaki dünyaya söylemekte ısrar edeceğim her yalana karşı kendini hazırlıyordu.

Bu oyunda bir piyon değilsin.

Onların histerik sorularının canı cehenneme. Onlara yanlış cevap versem de, hiç cevap vermesem de, kışkılarını kurtarmak için bana ihtiyaçları olacaktı.

"Peki beni orada istediğine emin misin?" dedim saçlarımı sırtımdan aşağı sallayarak. "Çünkü bu konudaki düşüncelerimin birilerini o kadar da sakinleştireceğinden şüpheliyim.

Kısa süreliğine gözlerini kapattı; aramızdaki ateş söndü. "Em...

"Biliyorum. *Biliyorum*. Hissettiğim ağırlık onun küçük omuzlarında da vardı - bir asırdan fazla süren umutsuz bir isyan, dengede asılı duran binlerce hayat. Ama izin veririm bu ağırlığın beni nereye götüreceğini biliyordum. Zaten beni dibe çok fazla yaklaştırmasına izin vermiştim. 'O lanet pazarlığı ya da onun daha zayıf bir versiyonunu yapmayı reddetmemden hoşlanmayacaklar. Sonra ne olacak? İntikam için beni Anne'ye mi teslim edecekler?

Gülüğü incecikti. "Tabii ki değiller. "Hayır. Omuz silktim. "O zaman ortada bir sorun yok, gerçekten.

Tabii sevdiklerim de öfkeli olabilirdi - birlikte kart oynadığım alfler, kütüphanede geçirdiğim uzun saatler boyunca bana eşlik eden periler. Hallthor ve Ylfreda. Beyla. Edored.

Tared.

Cehenneme git, Emelin.

Dişlerimi sıktım, ihanetin acısına karşı kalbimi çelikleştirdim. Tared'in öfkesi bile bir şeyleri değıştirmede - *gerçekten* değil. Ya mantıklı davranacaktı ya da davranmayacaktı. Ve eğer sadece fae prenslerinden nefret eden ve tüm onur ve ahlak konularında onunla aynı fikirde olan küçük insan kızla arkadaş olmak istediğı ortaya çıkarsa... o zaman benimle arkadaş olmak istemediğı sonucuna varmak zorunda kalacaktım.

Bu düşünce canımı yaktı. Ama bu keskin, net bir acıydı - temiz bir kesik, haftalardır kalbime eziyet eden şüphenin yırtık dişleri değil.

"Nasıl istersen," diyordu Lyn, o geniş kehribar gözleriyle beni dikkatle izliyordu. Ateşinin ışığında parlıyorlardı. "Umarım bu durumda ne yaptığını biliyorsundur.

"Sanırım sonunda ne yaptığımı anladım," dedim alaycı bir ifadeyle. 'Hâlâ savaşıyorum, beni yanlış anlama. Sadece tüm bunlar için zaten hayatımı riske atıyorsam, lanet olası ruhumu da feda etmiyorum.

"Doğru. Bana sulu bir gülümseme verdi - eşit miktarda gurur ve endişe. 'Yine de, diğerlerinin senin bu konudaki duruşunu duyana kadar o lanet olası pazarlık hakkında konuşmayı bırakacaklarından şüpheliyim. Bu yüzden eğer onlarla konuşacak cesareti kendinde bulabilirsen...'

Cümlelerin bitmesine izin verdi, sesinin olduğu yerde hışırdayan sörf ve çatırdayan ateş havayı doldurdu.

Kıpırdamayan Creon'a baktım - yine de kanatları bir iki dakika öncesine göre omuzlarının arkasında daha derine çökmüş gibiydi. Gözlerindeki ışık, kahkahalarındaki o patlayıcı neşe gitmişti. Onun yerine bakışlarında bulduğum tek şey soğuk bir teslimiyetti; bir kez daha savaşa çağırılmış yorgun bir savaşçının bakışı

savaş alanında. Kutlamaya, basit bir barış gecesinin bile tadını çıkarmaya zaman yoktu; bu yine Sessiz Ölüm'dü, kan dökmekten başka bir şey için doğmamıştı, akli planlarından ve stratejilerinden asla uzakta değildi.

İçimde kıpırdanan o duygu öfke miydi?

İttifak'ı görmeye gitmek istemedim. Şimdi olmaz. Ama Lyn'e onları yarın göreceğimizi söylemek de hiçbir şeyi çözmeyecekti, hele ki onun varlığı bile hissedebileceğimiz tüm kutlama duygularını bastırmaya yeterken. Savaş çağrısını reddedebilirdik ama artık ayaklarımızın dibine kadar gelmişken varlığını inkâr edemezdik.

Ve onun varlığı, Kreon'un sesinin zaferini ileriye doğru atılmış küçük bir adımdan biraz daha fazlasına indirgemek için yeterliydi.

Tanrılar aşkına. Bu hiç bitmeyecek mi?

Creon'un bakışlarını kırmadan, "Sanırım gelebiliriz," diye mırıldandım. Belki de o kendinden emin, asi gülümsemesini takınarak hiçbir yere gitmemize gerek olmadığını, biz başladığımız işi bitirirken İttifak'ın da birkaç saat sabredebileceğini söylemesini bekliyordum. Bunu yapmayınca, utanarak ekledim: "Eğer sakıncası yoksa, tabii.

Yüzünde büyüyen neşesiz gülümseme umduğum gibi değildi. Çok acıydı. Çok karanlık. *Belli ki umursuyorum.*

Neşesiz bir kahkaha attım. "Belli ki.

Ama sanırım.. Daha dik oturdu, bir başka boğuk lanetle kanatlarını karıştırdı. *Sanırım bu aptallar ısrarla bu konuya değinmek istiyorlarsa, bu işi bitirmek daha iyi olabilir. Hiçbir şey hakkında tartışarak günlerimizi kaybedemeyiz.*

"Gerçekten yapamayız," dedi Lyn, sesi bitkin geliyordu. 'O halde konuşmamız gereken başka bir şey var mı? Çünkü aksi takdirde bir an önce Yeraltı'na dönüp ortalığa göz kulak olmayı tercih ederim.

Yeraltına dönüş.

Geri, daha Tared'le tekrar yüzleşmek için.

Thysandra ve Konsey'le yaptığı görüşmeler sırasında orada olması gerektiği halde, son birkaç dakika içinde ondan kasten mi bahsetmemişti? Kumsalda kulak misafiri olduğum kavgadan sonra onunla konuşma fırsatı bulup bulmadığını sormak istedim. Creon ve benim hakkımdaki fikrini değiştirme şansı varsa - gün geçmeden kendimi Skeire'ların evinden kovulmuş bulmama şansı varsa.

Ama belki de o da benim kadar az düşünmek istiyordu ve her iki durumda da yarım saatten az bir süre kalmıştı, zamanımız yoktu.

"Hazırım," dedim, inleyerek ayağa kalktım ve Alyra için kolumu uzattım. Omzuma atlarken muzaffer bir çılgılık attı. 'Yine de evde kısa bir mola verebilir miyiz? Biriyle medeni bir konuşma yapabilmem için önce sabuna ve temiz bir elbiseye ihtiyacım olacak.

Hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım, Kobalt Sarayının etrafındaki kalkanın yanında bizi bekleyen Tared değildi. Onun yerine, Edored'in kart arkadaşlarından biri olduğunu hayal meyal hatırladığım bir alf erkeği, Thysandra'nın halkından geriye kalan cesetlerin arasında uzanmış, ölümlerine neden olan kesik ve yanık yaralarını takdirle inceliyordu.

Creon ve benim ona doğru uçtuğumuzu görünce sırtışı biraz gerginleşti. Bu ifade korku değildi ama Güneş filosunun hikâyesini ve bizim ellerimizle yok edilmesini duyduğunu kesinlikle ele veriyordu.

"Onları buldum," diye gereksiz bir şekilde duyurdu Lyn onun yanına inerken, kanatları son bir parlak parıltıyla püskürüyordu. Genç sesinin tonu herhangi bir soruya izin vermiyordu. 'Bizi eve götürebilir misin? Daha sonra gelip Beyla'ya yardım edebilirsin.

Sanki çağırılmış gibi, Beyla elli metre kadar ötede havadan belirdi, yosun kaplı yamaçtan bir ceset daha aldı ve varlığımızı bile fark etmeden ortadan kayboldu. Oskya'ya, takımadaların diğer tarafında bir savaş alanı kurmaya ve Anne'nin Kobalt Saray adasına ayak bastığımızı fark etmemesini ummaya gidiyorduk.

"Hizmetinizdeyim Phiramelyndra," dedi alf parlak bir sesle, dirseğini tutarken ona attığı yakıcı bakışa kıkırdayarak.

Creon beni tekrar ayağa kaldırdı ama sırayla Lyn'in serbest kolunu tutarken beni bırakmadı. Alyra başını omzumdaki kanadının altına sıkıştırdı, pençeleri elbisemi delip geçti. Kaygısız havasına rağmen, alf bir an bile kaybetmedi; hepimiz birbirimize bağlandığımız anda, tek bir uyarı kelimesi etmeden kayboldu.

Bir anda dağlar, harabeler ve Kobalt Sarayı'nın meşalelerle aydınlatılmış gecesi yok oldu.

İki kalp atışı boyunca Alyra'nın pençeleri ve Creon'un ön kolumu kavrayan güçlü parmakları dışında her şey yok oldu; dünya karanlıkta ve kristal yıldızların parıltılarında, tuzlu deniz havasının esintilerinde ve kayalıklarda kırılan dalgaların uğultusunda etrafımızda dönüp durdu. Sadece iki kalp atışı ve sonra her şey bitti. Ayaklarımın altındaki zemin aniden katılaştı, renkler dönmeyi bıraktı. Bir an önce durduğum kayalık zeminin yerini kabaca dokunmuş kilimler aldı ve Yeraltı'nın pürüzsüz, yanardöner duvarları yıldız ışığını ve açık gökyüzünü gölgede bıraktı.

Taze ekmek ve tozlu yün kokusu çarptı , özlediğimi bilmediğim ama bir anda tanıdığım bir koku. *Evim.*

Dizlerim neredeyse bükülüyordu.

Rasyonel olarak, uzun masayı ve sıralarını, uyumsuz koltukları ve kanepeyi, Lyn'in bıraktığı yanık izleriyle yeşil duvar halılarını son gördüğümünden bu yana iki hafta bile geçmediğini biliyordum. Beyla'nın satranç takımı, Ylfreda'nın şifalı otları ve Hallthor'un yarım kalmış kılıç tasarımlarının olduğu eskiz defterleri... Bunları bir aydan daha kısa bir süre önce elime aldığımı *biliyordum*. Yine de geri dönmek yıllar öncesine gitmek gibiydi - o kadar kafa karıştırıcı bir his ki Alf erkeğinin tekrar ortadan kaybolduğunu zar zor fark ettim, Lyn'in Creon'a başka bir soru sorduğunu ya da onun imzalı cevabını zar zor kaydettim.

İki hafta önce, yukarıdaki lanetli, ıssız kıtayı hiç görmemiştim.

İki hafta önce, Zera'yı bulacağımı bilmiyordum. Omzumda tanıdık bir kuşla, sadece Anne'nin kendisiyle paylaştığım güçleri kullanarak tanrı yeminiyle döneceğimi bilmiyordum. Creon'un bağını elimde tutacağımı ve bir sonraki an kaybedeceğimi bilmiyordum - ne kadar hasarlı olursa olsun, bu eve bir daha adım atmadan önce onun sesini duyacağımı bilmiyordum.

Oturma odası değişmemişti ama yine de daha küçük hissettiriyordu. Daha basit. Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmek istediğimden emin değildim.

"Em? Lyn dedi ve ancak o zaman adımları daha önce iki kez söylediğini fark ettim. 'Eğer hâlâ kendine temiz bir elbise bulmayı planlıyorsan...'

Doğru. İttifak.

Kendime zihinsel bir tekme attım ve gülümsemeye zorladım. "Evet, tabii ki. Gidip üstümü değiştireyim, orada görüşürüz.

Başını salladı ve başka bir şey söylemeden, beni acele ettirmeye ya da planlarımın detayları hakkında rahatsız etmeye çalışmadan dışarı fırladı. Alyra omzuma tünemiş, karanlık duvarları ve titreyen alf ışıklarını güvensiz gözlerle izlemeye devam etti.

Kapı arkasından kapandığında Creon bana döndü, yaralı kaşları bir parça kalktı, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. *I?*

Gözlerimi kırdım. "Ne?"

Tekil, diye heceledi, masanın yanındaki uzun bankın kenarına çöktü. *Onları yalnız mı görmeyi planlıyorsun?*

Oh. *Orada görüşürüz*, demiştim Lyn'e. Arkasında fazla bir düşünce ya da niyet olmadan dudaklarımdan dökülen bir cümleydi bu - belki biraz sessiz homurdanma ve nefret dışında, yaklaşan yüzleşmenin *hiçbir* kısmı üzerinde fazla düşünmemiştim.

Sonra tekrar ...

Gözlerinde hâlâ o yorgun parıltı vardı. Sarkmış kanatları - her zamanki seviyelerinin ancak birkaç santim altındaydı ama yine de fark ediliyordu. Kimseye bu kadar zayıflık göstermek, Lyn için bile olsa sıkılmış, yenilmez fae prensi kalkanını indirmek onun yapacağı bir şey değildi - peki kendini bu kadar isteksizce savunmasız bırakacak kadar çökmeye ne kadar yakındı?

Ve Tanrı bilir ne kadar uzun bir süre boyunca, ondan hoşlanmadıklarını belli etmeyen çok sayıda insanın arasında aynı kalkanı tekrar çekmenin bedeli ne olacaktı?

Belki de dil sürçmem şimdiye kadar bilinçli zihnimden daha fazla bilgelik içeriyordu.

"Peki," dedim yavaşça, "burada kalıp birkaç fincan ballı çay içmek senin için kötü bir fikir olmayabilir. Muhtemelen biraz dinlenebilirsin.

Sen de öyle, diye karşılık verdi.

'Evet, ama beni görmek istiyorlar. Henüz kimse seni sormadı. Yüzümü ovuşturdum ve ekledim, 'Ve sanırım onları tek başıma idare edeceğim.

Onları iyi idare etseniz bile, bu konuda hıyarlık edeceklerdir. Dudağının bir parça yukarı kıvrılması endişe vericiydi - paniklemiş, öfkeli Yeraltı isyancılarının yanında hiç de yapıcı olmayacak, çözülmekte olan bir kontrolün işaretiydi. *Yani ya uzlaşmak zorunda hissedeceksin, ki bu durumda seni durdurmak istiyorum, ya da uzlaşmadığın için sana acı çektirecekler, ki bu durumda ...*

"Onları durdurmak mı istiyorsun? Sözlerimi ekşi bir şekilde bitirdim.

Alay etti. *Bu durumda parmaklarını koparıp ağızlarına tıkmak isteyeceğim, bakalım bu onları susturabilecek mi?*

Alyra omzumda onaylarcasına ciyaktı.

"Doğru," dedim, bir kahkaha atarak, "ve bu senin için son derece cesurca, ama gerekli bulursam bunların hepsini kendim yapabilirim.

Gözlerini kırıştırdı. *Em...*

"İyi olacağım. Söz veriyorum iyi olacağım. Önünde çömeldim, ellerimi kalçalarına koydum ve ona baktım - yüzü çizgiler ve gölgelerle doluydu, omuzları çökmüştü. Fikirlerim hakkında herhangi bir şüphe duymuş olsaydım, gözlerindeki iltihaplı karanlık onları çabucak ortadan kaldırdı. 'Alyra da yanımda olacak. Eğer bir şeyler ters giderse, sizi uyarmak için her zaman buraya uçabilir.

Alyra'nın görüş alanının kenarındaki suçlayıcı bakışları kesinlikle kimseyi uyarmak için bir yere uçmadığını söylüyordu, hele ki gereksiz büyüklükteki kanat açıklığıyla Creon'u hiç; eğer bir şeyler fena halde ters giderse, birkaç parmağını tek başına kemirebilirdi.

Onu görmezden geldim.

"Creon. Bakışlarını tuttum, parmaklarım kalçalarında sıkılaştı. 'Sonunda anka kuşlarıyla bir tür pazarlık yapacağımdan mı endişeleniyorsun? Çünkü gerçekten ama gerçekten yapmayacağım...'

"Hayır. Kelimeyi dudaklarından güçlkle seçebildim, o kadar kaba bir sesi vardı ki sadece bu sestten bile irkildim. Biliyorum. Sadece-'

Bir başka kuru öksürük nöbeti daha geçirdi, sanki nefes borusunun parçaları da öksürükle birlikte dışarı çıkıyormuş gibiydi. Gözlerini kaçırarak, sol elini boğazına bastırdı, bir küfür savurdu ve sıkı parmaklarıyla imzaladı: *Yardım etmek istiyorum. Yardıma ihtiyacım var.*

'Yarın yapacak çok şey olacak! Etrafında acı çekmenden zevk alacak insanlar varken boğazının seni öldürmeye çalıştığı bir duruma düşmeni istemiyorum. Alay ettim. 'Düşünsene - seninle alay etmeye kalksalar bir sürü burun kırmak zorunda kalırım.

Öksürükleri kahkahalara karıştı. *Kaktüs-*

"Lütfen," diye araya girdim, sesim çatlıyordu. 'Seni gerektiği gibi savunmadan *haftalarca* onların nefretine maruz bıraktım. Şimdi bunu senin için yapmama izin ver. Söz veriyorum tamamen iyi olacağım, söz veriyorum risk almayacağım ve söz veriyorum yardıma ihtiyacım olursa sana haber vereceğim. Bu arada gidip biraz öksürük şurubu *için lütfen.*

Gözlerindeki suçluluk duygusu içimi delip geçti - kimsenin saçımın teline bile zarar vermesine izin vermeden önce ölümüne savaştacak bir savaşçının bakışı. Yardıma ihtiyacım olsaydı, benim için İttifak'la ilgilenirdi. Yorgunluk ve yaralar bir yana, bir şekilde bunu ; ne de olsa bu, yüzyıllar boyunca hayatta kalmış aynı erkekti

Zafer uğruna kendini tüm anlaşılabilir acı sınırlarının ötesine itmenin.

Ama onun arkasını kollayacağıma söz vermiştim. Onu koruyacağıma da söz vermiştim. Ve dünyanın beklentilerinin bir kez daha bu yeminle arama girmesine izin verirsem .

"Tamam mı? Fısıldadım.

Gözlerini kapattı, eğilip alnımdan öptü. O öpücük söylenecek her şeyi söylüyordu - bir özür, bir güvence, burada olacağına ve beni bekleyeceğine dair bir söz. Hissetmeye cesaret edemediği minnettarlığı. Hepsinden önemlisi, dudaklarının tenime değdiği anda, her şeyi gölgede bırakan boğucu suçluluk duygusu.

Bir sorun. Ama sonrası için bir sorun.

Şu anda uğraşmam gereken bazı müttefiklerim vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

SVIRLA'NIN EVİ, Yeraltı'nda ikamet eden en büyük alf ailesiydi ve tesadüfe bakın ki benim de en sevmediğim aileydi.

Bunun bir kısmı, Konsey'deki temsilcisi asık suratlı Valdora'yla ilgiliydi; Valdora ona sunmaya çalıştığım iltifatları bile kabul etmeyecek kadar benden hoşlanmıyordu. Bir kısmı da, Edored bile bu gerçeği kabullendikten sonra haftalarca Creon'un Yeraltı'ndaki varlığına itiraz etmeye devam eden bir avuç ev halkıyla ilgiliydi. Sonuçta, oturma odalarındaki bir toplantı, tüm İttifak'ın izlediği tam bir Konsey toplantısından *biraz* daha iyiydi, ama büyük bir farkla değil; sonunda Skeire ailesinin evinden ayrılıp, duygularımı düzgün bir şekilde ifade edeceğini umduğum koyu kırmızı bir elbise giyerek yoluma devam ettiğimde ruh halim en ufak bir şekilde aydınlanmamıştı.

Geç kalmıştım; toplantı muhtemelen ben yokken çoktan başlamıştı. Bu konuda endişelenecek enerjiyi kendimde bulamadım.

Karanlık koridorlarda garip bir hava vardı - panik değil, ama daha baş döndürücü bir şey, yüzlerce insanın gelecek haberler için nefeslerini tuttuğu hissi. Yürüdüğüm her yerde küçük gruplar etrafımda duruyordu, hedefime yaklaştıkça sayıları artıyordu. Bazıları soru sormak için döndü - "Zera gerçekten yaşıyor mu Emelin?" - ama çoğu ben geçerken aralarında fısıldaştı ve onlara cevap vermek için durmadığımda hiçbiri şaşırılmış görünmedi. Kimse cevap vermek için ısrar etmedi. Bunun için kendi artan itibarıma mı yoksa omzuma tünemiş oturan ve bana beş adım yaklaşma hatasını yapan herkese ölümcül bir şekilde bakan Alyra'ya mı teşekkür etmem gerektiğini bilemiyordum.

Kesinlikle ben, dedi kızgın kızgın bana bakarak. "Muhtemelen sensin," diye mırıldandım.

Keyifle tüylerini karıştırdı.

Svirla'ların evine giriş sağlayan koridor, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, en kalabalık olanıydı. Seyircim olmasaydı, arkasında bir avuç insanın bana kabaca akla gelebilecek her türlü insanlık dışı şekilde yanlış seçimler yaptığımı söylemek için beklediği o runik kaplı ön kapıya ulaştığımda tereddüt edebilirdim. Şimdi, birkaç düzine su perisi ve alf arkamdan bakarken, şüphelerimi ısırarak uzaklaştırdım ve tereddüt etmeden kapının kolunu tutarak dar koridora doğru ilerledim.

Seslerin kakofonisi üzerime yıkıldı.

İçeri girdim ve kapıyı aceleyle arkamdan kapattım, dışarıdaki herhangi birinin, bırakın tam bir düşünce dizisini, gürültüden mantıklı bir kelime bile çıkarması pek mümkün görünmüyordu. Botlar ve paltolar arasında bir dakika durduktan sonra yaygaranın neden koptuğunu anlayabildim - şaşırtıcı bir şekilde anka kuşları ya da ben değil, daha ziyade ...

Ciltler.

'... öncelik almayı hak ediyor...' diye tiz bir su perisinin sesi kapının diğer tarafından haykırdı. 'O katliamdan sonra...'

'... savaştan önce çocuk yok zaten...' diye tartışıyordu başka biri - gırtlaktan gelen aksanına bakılırsa bir vampir.

'... belki de bir piyango...' gözyaşlarının eşiğindeki bir kadın sesi zayıf bir şekilde önerdi.

Sıra. Farkına varmam çok yavaş oldu, içimde kuşkulu, garip bir şaşkınlık hissiyle birlikte - bağlarının çözülme *sırası* konusunda kavga ediyorlardı. Bu da muhtemelen

hiç değilse pratik nedenlerden dolayı bir noktada karar verilmesi gerekiyordu... ama Tanrı aşkına, tartışmaya başlanacak ilk şey gerçekten bu muydu?

Yine de, en azından o lanet olası anka kuşu talepleri değildi.

Cesaretimi toplamak için son bir nefes çektim ve Valdora'nın bölgesinin parlak ışıklı, ısıltılı kalbine adım atmak için son kapıyı açtım.

Svirla'nın oturma odası bir saksağan yuvası gibiydi, her boş santimi savaş ganimetleri ve eski yadigârlarla doluydu. Kılıçların, miğferlerin ve zengin detaylara sahip altın zırhların oluşturduğu bu fonda, sohbetin kargaşası daha da gerçeküstü görünüyordu: vampirler dişlerini göstererek birbirlerine bağıyor, periler küçük yumruklarını mermer masaya vuruyor ve birkaç alf, misafir hakları ve ev sığınağından başka hiçbir şeyin onları kan dökmekten alıkoymadığı izlenimini veriyordu. Odada toplamda yirmiden fazla insan olamazdı ama *sesleri* yarım bir ordu gibi geliyordu ve el kol hareketleri yapan kalabalığın arasından tanıdık yüzleri seçmem bir anımı aldı.

Ama oradaydılar. Tabii ki oradaydılar.

Lyn odanın diğer tarafında oturuyordu, sessizdi ama bazı paltoları ateşe vermek için fazla teşvike ihtiyaç duymayacağını gösteren bir bakışa sahipti. Onun yanında Tared sandalyesinde kamburunu çıkarmış, mavi saçlı bir su perisi annesinin mirası hakkında feryat ederken umursamazca tırnaklarına bakıyordu. Naxi odanın arka tarafındaki deri sandalyeye kıvrılmış, küçük ve asık suratlı görünüyordu ve Nanya masanın sol tarafında sırtüstü oturmuş, her zamanki kusursuz ve hafif korkutucu görüntüsüne geri dönmüştü - parlak kırmızı tırnaklar ve dudaklar, mükemmel çizilmiş kaşlar, taç benzeri bir yapıda örülmüş siyah saçlar. Birkaç kafa daha kemirmeye hazır görünüyordu ve onu Zera'nın tapınağında gördüğüm halinden sonra bu garip bir şekilde güven vericiydi.

Hiçbiri beni fark etmemiş gibiydi.

"Size *söylüyorum*," diye bağırdı firfırlı gömlek ve yelek giymiş sarışın bir vampir erkek, her kelimesi hayal kırıklığıyla keskinleşerek, "vampirlerden başkasıyla başlamanın bir anlamı yok! *Dakikalar* içinde yeni vampirler yaratabiliriz! Eğer savaş başlamadan önce daha büyük bir orduya ihtiyacımız olursa-"

"Peki ya bizim büyümüz ne olacak?" diye çıkıştı pullu derili ve kulaklarından inciler sarkan bir su perisi. 'Henüz nasıl ısıracaklarını bile bilmeyen yüz tane yepyeni vampir yerine, savaşta bağlanmamış büyülerini nasıl kullanacaklarını bilen on tane periyi tercih ederim!'

Bir alf dişisi, "Solmanın da bağlayıcı büyüyle kısıtlandığı ortaya çıkarsa hiçbir yere varamayacağımızı düşünen var mı?" diye sordu.

'Solma *hiçbir zaman* kısıtlanmamıştır-'

'Ama Lyn savaş ilerledikçe bağların daha geniş bir etki yaratmaya başlayabileceğini söylememiş miydi? Lyn mi? *Lyn mi*? Söylediğin buydu, değil mi-'

"İyi akşamlar," dedim.

Sanki Anne'nin kendisi tartışmaya katılmak için kapıyı açmış gibi etraflarında döndüler.

Yorgun, öfkeli ve sinirli olmasaydım, hepsinin beceriksizce sessizliğe gömüldüğünü görmek eğlenceli olabilirdi - gözler genişliyor, çeneler sarkıyor, yerlerinde donup kaldıklarında öfkeli duruşları aniden komediye dönüşüyordu. Kötü yazılmış bir oyunu yarıda kesmek gibi hissettirdi. Bir grup çocuğu parmakları kurabiye kavanozundayken suçüstü yakalayıp küçük oyunlarını bozmak gibi... tek farkla ki çocuklar yüzyıllardır yaşayan ölümsüzlerdi ve kurabiyeler bir savaşı kazanmak için umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz avantajlar olabilir ya da olmayabilirdi.

Bu insanların hiçbirisi, düşüncelerim o anda bana hatırlatmaya karar verdi, sadece birkaç gün önce bir tanrıçayla çay içmiyordu.

Bu insanların hiçbirisi dünyanın acısını ellerinde taşımamıştı. Bu farkındalık kontrolden çıktıkça yorgun ve aşırı yüklü zihnim kendi etrafında dönüyor gibiydi. Kendimi bir anda kapının girişinde, şiddetli bir kırmızının içinde, omzumda küçük dururken görebiliyordum - içimden tanıdığım yirmi bir yaşındaki kıza, hala etrafındaki dünyayı anlamlandırmaya çalışan kıza hiçbir şekilde benzemiyordu. Orada dikilen kadın, başı dik ve sırtı dik, tüm ihtişamıyla tanrı kutsanmış bir büyücü gibi görünüyordu. Bir silah gibi, tam olarak ne olduğunu bilen biri gibi

yapmak, gibi-

Alyra'nın pençeleri keskin bir şekilde omzuma saplandı.

'... başardın,' diyordu Lyn, genç sesi kilometrelerce öteden bana ulaşyordu ve ancak o zaman bir süredir benimle konuşuyor olması gerektiğini fark ettim. 'Otur bakalım. Fark etmiş olabileceğinize inandığım gibi, insanların size bazı soruları var.

Doğru.

Sorular.

"Elbette," dedim, kendi sesim bile bir parça uzaktı. Tanrılara şükür uzuvlarım ne yapacağını biliyordu; zihnim perspektifteki baş döndürücü değişikliğe alışırken bedenim kendini en yakın sandalyeye doğru yürüttü.

Bildiğim ben ile dünyanın gördüğü ben arasında tuhaf bir tutarsızlık vardı. "Oturmak. Bir toplantı sırasında yapılacak ne harika bir şey.

Tartışmanın hararetiyle ayağa fırlayanlar en azından aceleyle sandalyelerine çökerken kendilerinden biraz utanmış görünme nezaketini gösterdiler. Lyn dudaklarını bastırılmış bir sırıtışla sıkıca bastırdı; Nanya bana hızlı, dişli bir gülümseme fırlattı. Naxi'nin sessiz selamlaması daha çok bir sızlanmaydı.

Tared hâlâ başını tırnaklarından kaldırmıyordu.

En ufak bir bakış bile atmadı - sanki daha önce pek çok gergin toplantı sırasında benimle alaycı bakışlarını hiç paylaşmamıştı, o komplocu bakışlar bana bıkkınlığımda yalnız olmadığımı hissettiriyordu.

Onun hareketsiz sessizliği tüm bu gerçeküstü kopukluğu ortadan kaldırdı ve beni o anın gerçekliğine geri döndürdü - her zaman olduğu gibi düşüncelerime odaklanan kızgınlığım. Lanet olsun ona. Eğer oyunu böyle oynamak istiyorsa... Beni yalancı ve hain ilan etmek için ayağa fırlamadığı sürece, o ve kinleri birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarabilirlerdi.

Tanrı'ya yeminli bir büyücüydüm, Tanrı aşkına. Bu oyunda bir piyon değildim. Bu toplantıyla tam olarak uygun gördüğüm şekilde başa çıkmak için onun kanlı onayına ihtiyacım *yoktu*.

"Harika," dedi Lyn yerime oturduğumda, sesinde zaten ağzını açmış olan birkaç kişiyi susturmaya yetecek kadar ısırık vardı. "Bakalım - nereden başlayacağız?"

"Bana oldukça canlı bir tartışma başlatmışsınız gibi geldi," dedim, masanın etrafına bakarak tatlı tatlı gülümsedim. 'Çok ilginç tartışmalar. Henüz bağları koparmaya tam olarak hazır olmadığımız konusunu gündeme getiren oldu mu?

Masanın etrafını saran tedirginlik dalgası hakkında bu kadar iyi hissetmemeliydim - ama yüzlerinin bir anlığına daha boşaldığını görmek bana bir zafer gibi geldi.

"Bu olasılıktan bahsettim, evet," dedi Lyn, sözlerindeki sivri ton, bunu muhtemelen birkaç kez yaptığını, giderek daha açık bir dil kullandığını ve sürekli olarak çok az sonuç aldığını gösteriyordu. "Durumla ilgili tahmininiz nedir?"

"Asıl mesele kimlik tespiti," dedim sandalyemde biraz daha rahat bir şekilde arkama yaslanarak. Alyra yerinde kalmak için sabırsızca dengesini değiştirdi. 'Görebildiğim kadarıyla, herhangi bir etiket ya da katalog kitabı yok.

Kobalt Sarayı'nın hiçbir yerinde bulunamadı. Bu da hangi bağıın hangi kişiye ait olduğunu bilmediğim anlamına geliyor.

Masanın diğer tarafından birkaç tedirgin mırıltı yükseldi.

"Anlıyorum," diye araya girdi Nanya, bir başka dramatik monologa başlamak üzere olan sarışın vampire ters ters bakarak. 'Yani diyorsun ki, rastgele insanlarla rastgele bağları eşleştirme riskini almak istemiyorsak-'

"Sonumun ateş büyüğü ve bir anka kuşu erkeğinin kanatlarıyla olmasını istemiyorum, Nenkhet," diye tersledi perilerden biri.

'Bu en iyimser sonuç,' dedim, daha da tatlı bir şekilde gülümseyerek. 'Büyünün bu şekilde hareket ettirilip ettirilemeyeceğini bile bilmiyoruz - rastgele bir bağıın başka biriyle uyumlu olup olamayacağını. Anne'nin kendisine hiçbir zaman alf ya da anka kuşu güçleri vermemiş olması bunun mümkün olmadığını gösteriyor, diyebilirim. En kötü ihtimalle bu bağıın içindeki tüm sihri kaybedebilir ya da alıcının sağlığına zarar verebiliriz.

Mırıldanmalar yerini daha da tedirgin bakışların ileri geri hareketine bırakmıştı.

"Ve tam olarak ne olacağına dair bir teoriniz bile yok mu? Valdora kısa süren sessizliği bozdu, dudaklarını büzerek kendine özgü, etkilenmemiş kızgınlık ifadesini takındı. "Bu konuda otorite olduğunu söylediğini sanıyordum Lyn.

"Bu büyü üç gündür ," dedim soğuk bir şekilde.

Alay ederken burnunu etkileyici bir şekilde kırıştırdı. "Ne uzmansın sen öyle.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Lyn dişlerini sıkarak. "Valdora-" "Oh, sorun değil," dedim, sakarın gülümsememe tutunarak.

karşımdaki ince yapılı alf dışısını de onunla birlikte boğdu. 'Öğrenmem gereken çok şey olduğunun farkındayım. Neden bana bu sorunu nasıl çözeceğimizi söylemiyorsun Valdora, doku büyüğü konusundaki uzun ve bol tecrübenle?

Bir göz kırpması kadar uzun bir süre dondu kaldı. "Of... Özür dilerim, *doku* Sihir mi?

Daha da hoş bir şekilde gülümsedim.

"Bak. Kıkırdaması neşesizdi ve sırtındaki bıçak kadar keskindi - neredeyse şaşkınlığını gizleyecek kadar keskin. 'Açıkçası, buradaki en bilgili kişi *ben değilim*. Ben sadece, davaya sadakati hala belirsiz olan deneyimsiz bir çocuk yerine, gerçek uzmanlar aramamız gerektiğini söylüyorum. Bu-'

"Çok güzel bir fikir. Bu başka bir durum olsaydı, hakareti yüzüne fırlatır ve belki de şaşırtıcı okuma yazma bilmeme oranıyla ünlü evin reisinin herhangi birinin herhangi bir konudaki bilimsel görüşlerinden şüphe edecek durumda olmadığını hatırlatabilirdim. Ama Zera'nın çantası ellerimdeyken onun acısını hissetmişim, söylediği her kelimenin ardında hangi eski acıların yattığını bir an için bile olsa anlamıştım ve söz konusu kelimeler bana keşke Creon'u tehditlerini yerine getirmesi için getirseydim dedirtmiş olsa da, misillemenin her şeyi daha da kötüleştireceğini çok iyi biliyordum. 'Gerçek uzmanlar var olsaydı sana katılırdım. Ama durum öyle görünmüyor.

Gözlerini bana dikti, yüzündeki her çizgide güvensizlik yazılıydı. "Tabii ki böyle söylersin.

"*Valdora*," diye tısladı Lyn.

"Şey, sanırım varlar," diye omuz silkerek kabul ettim ve gülümsememin azalmasına izin verdim. 'Eğer gidip Anne'den tavsiye istemeyi tercih edersen, sana bol şans dilerim ve iyi bir kılıç almanı tavsiye ederim. Alternatif olarak, gidip kıtada Etele'yi arayabilirsin. Büyük olasılıkla ölmüştür ve yaşıyorsa bile kesinlikle delidir, ama bu şansları bana güvenmekten daha çok seviyorsan, bir kez daha talihin senden yana olmasını umuyorum. Kuşkusuz bu konuda bir tanrıçanın rehberliğine sahip olmak güzel olurdu.

Kısa bir sessizlik oldu. Nenea şüpheli bir şekilde kıkırdamaya benzeyen bir öksürük çıkardı.

"Mesele şu," diye ekledim, öne doğru eğilip dirseklerimi mermer masanın yüzeyine koyarken Valdora'nın bakışlarını tuttum. Benden hafifçe uzaklaştı. 'Halkınızın güvenliği için endişelendiğinizi biliyorum. Yüzyıllardır bu savaşta mücadele ettikten sonra yirmi yaşında birinin gelip sana patronluk taslamaya başlamasının sinir bozucu olduğunu biliyorum. *Biliyorum*, tamam mı? Anlıyorum - gerçekten anlıyorum.'

Sanki boynuzlarım çıkmaya başlamış gibi bana baktı. "Sen... ne?

"Ve eğer bilmek istiyorsan, ben de buraya düşmek istemedim. Bu itiraf bir kumardı - çatık kaşlarının ardında saklanan acının doğasından bu kadar emin olmasaydım riske atmayacağım bir kırılma derecesi. "Ben de korkuyorum. Ben de en az senin kadar geceleri uyuyamıyorum, başarısız olursam ne olacak diye endişeleniyorum. Ama bu güce sahip olup da *denemeyi* reddetmek beni bir korkak yapar ve eğer alternatif buysa, başarısız olmayı tercih ederim.

Ne güzel bir alf muhakemesi. Tared hâlâ bana doğru bakmamış olsa da, görüş alanımın kenarında birkaç sarışın kafanın başını salladığını görmek beni şaşırtmadı.

"O yüzden lütfen düşüncelerimi açıklamama izin verin," diye bitirdim ellerimi açarak. 'Eğer aynı fikirde değilseniz, bana nedenini söyleyin, ben de seve seve yeniden düşüneyim. Ama en azından benim de elimden gelenin en iyisini yaptığıma inanarak bana bir iyilik yapın. Benim hayatım da herkesinki kadar pamuk ipliğine bağlı, bunu hatırlatmam gerekirse diye söylüyorum.

Dudakları bir parça aralanmıştı, sanki konuşmak üzereydi ama yarı yolda düşüncelerinin izini kaybettiğini fark etti - muhtemelen kelimelerin ne olması gerektiğini unutmuştu.

Lyn masanın diğer tarafında ağzını kapatıyordu, küçük omuzları tehlikeli bir şekilde titriyordu.

"Doğru," dedi Nanya kararlı bir şekilde, kimse bana hakaret ederek büyüü bozmadan önce siyah deri ve dantel korsesinin içinde daha da dik oturarak. 'Peki, tam olarak ne düşünüyorsun Emelin? Savaşı kaybedene kadar şatoyu bağlarla dolu bir şekilde boşu boşuna bırakmak isteyeceğini sanmıyorum.

"Oh, hayır. Koltuğuma geri yerleştim, Alyra bir kez daha pozisyonunu ayarlamak zorunda kalınca sinirli bir gıcırtı çıkardı. 'Birkaç seçenek olduğunu söyleyebilirim. Öncelikle, Thysandra'nın bağların nasıl kategorize edildiğini bildiğinden eminim.

"Evet," dedi Lyn yavaşça, bana uyarıcı bir bakış göndererek, "ama-

"Bakalım onu konuşturabilecek miyim?" Naxi, ben daha bakışlarını doğru yorumlayamadan patladı ve koltuğundan öyle bir hiddetle kalktı ki neredeyse yere sıçrayacaktı. 'Bana onu nerede tuttuğunuzu söylerseniz, ben de-'

"Naxi. Lyn'i daha önce de sinirli ve bitkin duymuştum ama böylesine nadiren rastlamıştım - sesinde, o kaos anlarında Creon'un bağlarının kopup parçalandığını gören tek kişinin ben olmadığımı hatırlatan bir keskinlik vardı. "Beşinci kez: Genelde hoşgörülü olabilirim ama aptal *değilim*. Diğer tüm seçenekleri elemekten o hücrenin yakınına bile yaklaşamazsın ve seni henüz Yeraltı'nın karşı tarafına zincirlemediğimiz için şanslı yıldızlarını sayıyor olmalısın. Bırak onu.'

Naxi solan bir çiçek gibi sandalyesine geri çöktü.

Kırılan camın sesi zihnimin karanlık köşelerinde yankılanmaya devam etmeseydi onun için üzülebilirdim. Şimdi zorladım

Onun ağlamaklı mavi gözlerinden uzaklaşıp Lyn'e döndüm ve "Thysandra bir tür pazarlığa açık olabileceği izlenimini mi verdi?" diye sordum. Bu bilgi karşılığında özgürlüğü gibi bir şey mi?

"Anne'ye herhangi bir şekilde ihanet etmektense işkenceyle öldürülmeyi tercih edeceğini söylemişti," dedi Lyn ekşiyerek. "Abarttığını da sanmıyorum.

Onun hakkında bildiklerime bakılırsa bunun olası olduğunu kabul etmek zorundaydım. Yine de... 'Elbette daha insancıl yaklaşımlara hazır olmayabilir.

"Evet. Gözlerindeki bir kıvrımı ovuşturdu. 'Sanırım denemeye değer. Başka bir şey var mı?"

"Anne'nin yönetimini arayabiliriz. Dudaklarımı büzdüm. 'Bireysel bağları kırabildiğini biliyoruz, bu yüzden evrak işlerini *bir yerlerde* tutuyor olmalı. Agenor Kızıl Saray'da olmadığını biliyor olabilir, eğer değilse, daha az güvenli olduğunu umduğumuz başka yerlere de bakabiliriz.

Lyn iç çekti. 'Evet. Sabah ona soralım. İpuçlarını tekrar kontrol etmeleri için Kobalt Sarayı harabelerine de birkaç kişi gönderebiliriz. Thysandra'dan aldığımız o büyü anahtar hâlâ elimizde.

"Evet," dedim yavaşça.

Kaşlarını kaldırdı. "Şüphe mi?

'Hayır. Yani, hayır, bulabildiğimiz tüm bilgileri aramalıyız. Sadece ... herhangi bir iz bırakmamak için son derece dikkatli olmalıyız. Yüzümü buruşturdum. 'İnsanları ne sıklıkla bakmaları için gönderdiğini bilmiyorum ama herhangi bir fae gelip de öğle yemeği ambalajımızı ortalıkta bulursa başımız ciddi belaya girer.

"Öyleyse neden onları taşımıyoruz?" dedi Kiska olduğunu düşündüğüm söğüt perisi, mor alt dudağıyla endişelenerek. "Onları Yeraltı'nda tutarsak yok edemez.

"Yine de kimlik tespiti," dedim.

Nenya kaşlarını çattı. "Her bir bağlamayı nerede bulduğumuzu dikkatle takip etsek bile onları tanımlamak için ihtiyacımız olan bilgileri kaybedeceğimizi mi düşünüyorsunuz?

Lyn alaycı bir ifadeyle, 'Hangi bilgiye ihtiyacımız olduğunu bilmiyoruz,' dedi. 'Ve bir şans olduğu konusunda Em'e katılıyorum. Küçük de olsa, gerçekten başka bir seçeneğimiz yoksa herkesin büyü ve doğurganlık izini kaybetme riskini almak istediğimi sanmıyorum.

İnsanlar bu tartışmayı sindirirken oda bir an sessiz kaldı. Birkaç kafa onaylarcasına başını salladı; Valdora soğuk bir sessizlik içinde kaldı.

aynı anlama geliyordu.

Sarışın vampir sessizliği bozdu. "Peki gerçekten başka bir seçeneğimiz olmadığını nasıl anlayacağız?"

"Gözcülere ihtiyacımız olacak," dedi Valdora sert bir şekilde. 'Birisi dışarıdan avluyu gözetleyecek ve herhangi bir fae gelir gelmez herkesi alarma geçirecek. Gerekirse Svirla bunu omuzlarına alabilir.

Lyn'in itiraz edeceğini düşünmüştüm ama tek söylediği 'Teşekkür ederim Valdora. Çok minnettarım' oldu.

Alf dışısının yüzündeki ifade henüz bir gülümseme değildi ama öncekinden biraz daha sıcaktı. *Minnettarlık*, fark ettim. Yapılacak bir iş - faydalı olmanın bir yolu. En azından daha büyük bir amaca katkıda bulunabildiği sürece, en heyecan verici, maceralı görev olmasa bile kimin umurundaydı?

Cehenneme kadar yolu var. Onu gerçekten hafife almış olabilirim.

"Pekâlâ," dedi Lyn, koltuğunda doğrulup dört ayağının üzerine kalkarak. 'Sanırım şu anda bağlar hakkında söyleneceklerin hepsi bu kadar. Herhangi bir gelişme olursa, elbette hepinize haber vereceğim. Bu da bizi-'

"Anka kuşları," diye araya girdi gaddar bir alf erkeği.

Bunu takip eden sessizlikte oda biraz soğumuş gibiydi.

Yine tüm gözler bana çevrildi - bir an önce onay dolu olan bu gözler, şimdi aniden bana ve motivasyonlarıma güvenmemek için başka bir nedeni hatırlattı. Lanet olası anka kuşları. *Eğer ve sadece Em pazarlık yaparsa...*

Şerefsizler.

"Anka kuşları biraz karmaşıktır," dedi Lyn, sesi ince bir buzun üzerinde yürüyormuş gibi çıkıyordu.

'Anka kuşları nadiren karmaşık değildir,' diye mırıldandı Nanya; eğer ortalama karmaşıklıktan anladığı vampir kralların istedikleri zaman insanların damarlarını kurutmasıysa, bu bana oldukça endişe verici bir gözlem gibi göründü. 'Doğru mu o zaman? Talep ettikleri pazarlık hakkında?

Yani o gece Zera'nın tapınağında Agenor'un mesajını aldığımızda ona bundan bahsetmemişlerdi. Omuz silktim ve 'Korkarım öyle' dedim.

Yanımda biri keskin bir nefesle tısladı. Çemberin etrafındaki daralan gözler de benzer fikirler taşıyor gibiydi.

"Cas başka bir öneride bulunmalarını sağlamaya çalıştı," diye ekledi Lyn aceleyle, dikkatleri tekrar kendi küçük figürüne çekerek. "Ama... nasıl olduklarını hepimiz biliyoruz. Şu anki tutumları bunun bizim suçumuz olduğu yönünde.

Şimdi harekete geçme sırası kendilerinde ve bir önceki tekliflerine resmi bir yanıt alana kadar yeni bir ittifak teklifi sunmayacaklar.

'Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız, bu pazarlığı kışlarına sokmaları için onlara resmi bir yanıt göndermekten memnuniyet duyuyum' dedim.

Kısa bir an için göz ucuyla Tared'in omuzlarının titrediğini gördüğümü sandım. Ona tam olarak döndüğümde duvardaki devasa gümüş kılıcı inceliyordu ve yüzündeki sakin ifadeye eğlenceden eser yoktu; aptalca umutlu bir yanım bunu hayal etmiş olmalıydı.

Kendime zihinsel bir tekme attım. Tared gerçekten de bu odadaki ana endişe kaynağım olmamalıydı.

Nenya sert bir *sesle*, "Bu konuda çok mutsuz olacaklar," dedi ve şu anda kesinlikle *gülümseliyordu - bir ittifak sağlamak için en kötü kâbusum tarafından emildim*, dedi gözlerindeki soğukluk ve bir *uzlaşmayı bile düşünmüyor* musun? 'Biraz daha diplomatik bir dille ifade etsek bile. Bunu aşmanın bir yolu olmadığına emin miyiz? Sadece pazarlık yaparsak onunla *konusmazsın* ve imzalamayı dışlamadığımızdan emin oluruz.

...

"Hayır," dedim.

'Emelin' - Valdora adımı, çocuğunu önümüzdeki üç gün boyunca hiçbir kitap ya da oyuna izin verilmeden odasına göndermek üzere olan öfkeli bir anne gibi telaffuz etti - 'burada neyin tehlikede olduğunu tam olarak anlıyor musun? Anka kuşlarına *ihtiyacımız var*. Kanatlı güçler olmadan fae'lerle savaşmak-'

'-imkansız. Biliyorum. Ona özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptım. 'Ve yine de onları bizim tarafımıza çekmeye çalışacağım, beni yanlış anlama. Sadece bu pazarlığı yapmayacağım.

Öfkeyle, kırılğan küçük konuşmamla beslemiş olabileceğim tüm iyi niyeti ve daha fazlasını kaybettiğimi söyledi. '*Elinden gelenin en iyisini yapmak* senin için bu mu demek? Gerçek bir çaba göstermeniz gerektiği anda asil niyetlerinizden vazgeçmek mi?

Alyra omzumda keskin bir gıcırtı çıkardı.

"Hayır, beni ," dedim gözlerimi devirerek. 'Güneş filosuna karşı ölümüne savaşmak ve bunun sonucunda neredeyse boğulmak hiç de çaba gerektirmiyordu elbette. Kobalt Sarayı'na girmek de öyle aslında. Parkta yürümek gibi.

Vampirlerden biri, "Peki o zaman, bu pazarlığın nesi var?" diye havladı. 'Elbette tüm *bunları* yapmaya istekliysen...'

Valdora keskin bir kahkaha atarak, "Burada söz konusu olan kahrolası Sessiz Ölüm," diye ekledi. 'Anlaşılmaz bir nedenden ötürü kendinizi onun ... arkadaşısı olarak görseniz bile ...'

Lanet olsun o zaman.

Bu gece içimde bir şeyler kopmuş gibiydi. Sanki haftalardır gittikçe daha sıkı çekilen, sınırlarımı santimlerce aşan bir ip gibiydim - ve şimdi kopmuştum ve bir zamanlar gitmeyi başardığım uzunluklara geri dönüş yoktu. Herkesin beni deli bir kadın olarak görmesi, fikirlerini önemseydiğim birkaç kişi zaten böyle düşünüyorsa, neden umurumda olsun ? *Arkadaşım olduğundan değil*, demek için ağzımı açtım, kelimeler *bir* anda berraklaştı. *Daha çok onu o kadar çok seviyorum ki onsuz nefes alabileceğimden emin değilim. O, küçük korkularınız ve kinlerinizin toplamıyla hepinizden daha iyi bir insan ve savaşı kazanmak için onu feda etmektense, ona hak ettiği huzuru vermek için savaşı kaybetmeyi tercih ederim. I-*

Tared, "Bunun dostlukla bir ilgisi yok Valdora," dedi.

Arkamı döndüm.

İlk kez sandalyesinde dik oturmuştu, gri gözleri dalgasız bir su yüzeyi gibi sakindi, dudaklarında çok iyi tanıdığım o hafif, neşesiz gülümseme vardı. Yine de bakışlarımla buluşmadı. Onun yerine karşımdaki alf dışısına dönmüştü; sesi, dışının ağzından çıkan son sözlerin asiditesiyle yatıştırıcı ve güven verici bir tezat oluşturuyordu.

Yanındaki Lyn bile bir parça şaşırmış görünüyordu.

"Ne? Valdora tersledi.

"Bu pazarlık. Omuz silkme - kükreyen bir orman yangınına yatıştırabilecek o soğukkanlı omuz silkme. 'Bunu kabul etmek için tam bir aptal olmalıyız. Müttefiklerimizden herhangi birine üzerimizde bu tür bir etki sağlamak istiyor muyuz gerçekten?

Ona baktım.

Hala bakmadı.

"Lütfen detaylandırın," dediğini belli belirsiz duydum Valdora'nın.

"Olay şu. Nefesinin altında hakaretler mırıldanmadığında sesinin ne kadar güven verici olduğunu unutmuşum - ne kadar mükemmel, doğal bir şekilde kontrollü. Öne doğru eğilip aylardır bir konu üzerinde düşünen bir erkeğin havasıyla dirseklerini dizlerine dayadığında, mırıldanan ölümsüzlerin tam bir çemberini susturmakta başarısız olmadı 'Burada karar verdiğimiz her şeyin yukarıdaki müttefiklerimizin her biri için bir emsal teşkil edeceğini aklımızda tutmalıyız. Görünüşe göre bu artık yapabilecekleri bir talep. Ne olmuş yani?

Em bu pazarlığı yaparsa ve Bakarü yarın ortaya çıkıp Nenyâ'nın bir daha tek bir alf ile tek bir kelime bile etmemesi için ısrar ederse?

Oda buz gibi, ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Neler oluyordu böyle? Tared'e bakakaldım, Tolya'nın sessiz karanlığında bana cehenneme gitmemi söyleyen, bavulumu toplamam için ortalık durulduğu anda beni evinden attıracağından neredeyse emin olduğum erkekle duyduğum erkeği nasıl bağdaştıracağımı bilemiyordum. Aptal gibi davranıyor ve söylediği her kelimeyi tamamen yanlış mı anlıyordum? Yoksa o gerçekten

...

Creon'u mu *savunuyorsun*?

Edored'in güzel sanatlara ve yüksek modaya ilgi duymasını beklerdim.

"Peki," diye mırıldandı Valdora meydan okurcasına, "ama-

'Unutmamalıyız ki,' diye devam etti Tared, sanki hiç konuşmamış gibi, 'dışarıda İttifak'ın varlığından sessizce ama derinden mutsuz olan çok fazla insan var. Çok fazla kral ve hükümdar, burada kendi katı tür ve ada çizgilerine uymayan bir sadakat bulduğumuz gerçeğinden şiddetle hoşlanmıyor. Endişelenmeleri gereken daha büyük bir düşman varken, bu konuda şimdi bir şey yapmayacaklardır. Ancak atalarımın kemikleri üzerine bahse girerim ki, birçoğu bu savaşın sonuna yaklaştığımızda burada bazı çatlakların ortaya çıktığını görmekten çok ama çok mutlu olacaktır ve aramızdaki iletişimi kelimenin tam anlamıyla yasaklayan pazarlıklar bunun şimdiye kadar gördüğüm en bariz örneği.

Kurtlar kurtlara karşı, demişti Lyn. Ona baktım ve şimdi gözleri kapalı, küçük elleri kucağında yumruk olmuş bir şekilde oturduğunu gördüm - doğduğu ama yüzyıllardır yaşamadığı adayla, Anka kuşu büyükleriyle ilgili bir şey olduğundan şüpheleniyordum.

"Yani. Tared'in neşesiz gülümsemesi beni hedef almış gibi görünebilirdi ama gözleri inatla benimkilerden kaçmaya devam etti ve Valdora'ya dönmeden önce arkamdaki duvarın üzerinde gezindi. 'Bunun sadece kendi güvenliklerini garanti altına almak için masum bir teklif olduğunu düşünme hatasına düşmememizi öneririm. Güvenliğimizi hiçbir zaman umursamamış insanların dostlarımızla aramızı açmasına izin vermeyelim.

Bekle.

Az önce Creon'a *arkadaşım* mı demişti?

Mantıklı gelmiyordu - bunların hiçbirisi mantıklı değildi - ama yine de etrafımdaki insanlar tereddütle başlarını sallıyor, isteksizce onaylayan sözler mırıldanıyorlardı.

Neden kimse ona bu apaçık saçmalığı söylemiyordu? Hatta bariz bir saçmalık mıydı? Yoksa Tared Thorgedson kazara ve istemeden lideri olduğu alfleri böyle mi yönetiyordu - doğru anlarda mantıklı görünerek ve hatta belki de bunu kast ederek?

Çok uzun süredir uyanıktım. Düşüncelerimin kenarları bulanıklaşıyor gibiydi, yorgunluk her şeyi yavaşlatıyordu. Eğer burada gerçekten, mantıklı bir şekilde Creon'u savunuyorsa - o zaman neden hâlâ bana bakmıyordu?

"Peki o zaman ne öneriyorsunuz?" diyordu birisi.

"Tekliflerini reddediyoruz. Yüzünde o çarpık sırtıştan bir iz belirdi. "Belki de Em'in önerdiğinden biraz daha diplomatik bir şekilde, gerçi *çok* daha diplomatik olması için bir neden göremiyorum. Onlara bizim de en az onlar kadar zarar görmelerini istemediğimizi ve tehlikeli niyetlerinden şüphelenseydik hiçbirimizin Creon'un yanlarına yaklaşmasına izin vermeyeceğimizi hatırlatırız. Sonra da nasıl bir karşı teklifte bulunacaklarını görürüz.

"Bu pek de bir *plan* sayılmaz, mi? Nanya suratını ekşiterek konuştu.

Sırtışı bir parça genişledi. "Planlar konusunda berbat olduğumu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın.

"Her şey verecekleri tepkiye bağlı," diye ekledi Lyn, Tared'e bakışını sanki bu konu ikisinin saatlerce tartıştığı bir konuymuş gibi göstermeyi başararak. "Tepki verebilecekleri yüzlerce yol var aklıma gelen. İşimiz bitmeden bize bir mesaj göndereceklerse, takıntılı bir şekilde hepsi için strateji geliştirmenin bir anlamı yok.

Grup bunu şaşırtıcı derecede az itirazla kabul etmiş görünüyordu.

"Sanırım bu gecelik işimiz bitti. Sözlerindeki rahatlama açıktı. 'Lütfen evlerinizi ve soylarınızı konuştuğumuz her şeyden haberdar edin ve yeni bilgiler ortaya çıkarsa size bildireceğiz. Sorusu olan var mı?

Son bir avuç soruyla da hızlıca ilgilenildi; Tared'in müdahalesi sorun çıkarmaya en kararlı olanları bile ısırmış görünüyordu ve hiçbiri doğrudan beni hedef almadı. Sonra insanlar mırıldanan selamlar ve iyi geceler dilekleriyle yürüyüp kayboldular ve o ışıltılı hazinede sadece bir avuç insan kaldık. Naxi kimsenin gözlerine bakmadan kapıdan sıvıştı. Nanya görkemli bir imparatoriçe gibi dışarı süzüldü. Lyn, Valdora'yı ustalıkla odanın diğer tarafına götürdü ve Svirla ailesinin Kobalt Sarayı'nın etrafına yerleştireceği muhafızlar konusuna geri döndü.

Masada sadece Tared ve ben kalmıştık.

Ve *hâlâ, hâlâ* bakışlarımla buluşmuyordu. Birkaç adım öteden Lyn ve Valdora'yı izliyor, dalgın dalgın mermer yüzeyden birkaç gevşek belge topluyor, kılıf kemerinin tokasını ayarlıyor, bir elini karmakarışık sarı saçlarında gezdiriyordu. Kesinlikle hiçbir şeyle meşgul değildi. Benden o kadar dikkatle kaçıyordu ki, bana defolup gitmemi ve onu rahat bırakmamı söyleyebilirdi.

"Tared," diye

tısladım.

Sertleşti.

'Tanrı aşkına, Tared, bana ne oynadığını *söyler* misin, bunun yerine-'

Ve bir anda yok oldu - çıldırtıcı, korkak bir duman gibi havaya karıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

O kadar da yorgun olmadığım ortaya çıktı.

Beni ayakta tutacak bir sürü öfke varken kimin uykuya ihtiyacı vardı ki? Artık terk edilmiş Yeraltı koridorlarında yürürken damarlarımda cızırdadığını hissedebiliyordum, haftalarca süren endişelerin ve sıkıntıların doruk noktası yüzeye çıkıyordu. *Cehenneme git Emelin* - bundan sonra beni bu kadar omurgasızca başından savabileceğini mi sanıyordu gerçekten? Eğer beni bir daha görmek istemiyorsa, en azından bunu yüzüme karşı söyleyebilirdi.

Ve eğer oyunu bu şekilde oynamaya niyetliyse, gerekirse bana cevap vermesini *sağlardım*.

Ama yatak odasında değildi, o seyrek döşenmiş, neredeyse sade oda, sahibinin sahip olduğu her şeyi bir kez kaybettiğini ve bir daha benzer bir kayıp yaşarsa lanetleneceğini fısıldıyordu. Sessiz oturma odasında ya da Edored'in yatak odası dediği aynı derecede boş lağım çukurunda da değildi. Mutfakta ekmekle karnını doyurmuyor ya da Hallthor'un ev yapımı bal likörüyle ölene kadar içmiyordu.

Bu da geriye pek fazla seçenek bırakmıyordu. Gerçekten de, gecenin geri kalanında tanıdığı kaçmak için dramatik bir girişimde bulunarak dış dünyaya karışmadığını varsayarsak, geriye sadece bir seçenek kalıyordu.

Aylar önce temkinli müttefiklerden arkadaşlara dönüştüğümüz, bir yabancından en beceriksiz tökezlemelerimden bile gurur duyan sabırlı bir öğretmene dönüştüğü yer. Bana ilk kez küçük bir fae veledi dediği, o alaycı sırıtişıyla hakareti bir şekilde varlığımın her zerresiyle sarıldığım kardeşçe bir sevgi gösterisine dönüştürdüğü yer.

Lanet sinir.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve eğitim salonuna doğru koştum, Alyra tüylü küçük bir ay gibi etrafımda geniş daireler çizerek çırpınıyordu.

"Buradan çıkmak isteyebilirsin," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak. İçimden bir ses, onu bulduğumuz anda pençelerini Tared'in yüzüne geçirmeye çalışacağını söylüyordu ve eğer bu gece biri onun gözlerini oyacaksa, bunu kendim yapardım. "Bunu tek başıma hallederim."

Bu argümandan pek etkilenmiş benzemiyordu.

"Buralarda bahçeler var," diye ekledim, şimdi daha aceleyle, eğitim salonundan önceki son köşeye yaklaşırken adımlarımı yavaşlatarak. 'Orada uçmak için bir sürü oda var. Kestirmek için güzel ağaçlar var. Kulağa bu karanlık, havasız yerden çok daha iyi gelmiyor mu?

Bu savaşı neden tek başıma yüzleşmek istediğimden bile tam olarak emin değildim - neden kendi tanıdığımın sadık destekleyici, insanlık dışı gözleri bile çok fazla inceleme gibi geliyordu. Ama göğsümde alev alev yanan öfke çok derindi. Yakından bakmaya bile cesaret edemediğim parçalarıma sızmıştı ve sonunda ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım ...

Benimdi.

"Muhtemelen bir sürü solucan da vardır," diye ekledim, sesime sahip olduğum tüm ikna gücünü katarak. "Gecenin tüm heyecanından sonra acıkmış olmalısın."

Bu hedefi vurmuş gibi görünüyordu. Tereddüt etti, sonra kanat çırpıp omzuma tünedi ve sanki hâlâ aklımın yerinde olup olmadığını ve solucanlar konusunda şaka yapıp yapmadığımı anlamak istercesine bana baktı.

"İyi olacağım" diye mırıldandım ve gülümsemeye zorladım. "Git yemek getir."

Ofladı, tüylerini son bir kez daha karıştırdı, ama gümüşü beyaz bir fırtınayla uçup gitti, göz açıp kapayıncaya kadar köşede kayboldu. I

Birkaç kalp atışı daha bekledikten sonra kararlı bir nefes aldı ve yoluna devam etti - nihayet son köşeyi döndüğünde, arkasında eğitim salonunun rünlerle kaplı kapısı beni bekliyordu.

Aralık duruyordu.

Kapıyı çalmak için duraksamadım, gecenin bu saatinde salonu kullanan başka biri olup olmadığını kontrol etmedim. Ne de olsa Alves bile sabahın ikisinde kılıç eğitimi için kalkacak kadar deli değildi. Zar zor yavaşlayarak kapıyı sonuna kadar açtım ve içeri daldım.

Loş ışıktaki odanın tanıdık hatlarını, yüksek tavanı ve pürüzsüz siyah duvarlar boyunca uzanan sandıkları ve bankaları seçmem bir anımı aldı. Ve salonun en karanlık köşesindeki banklardan birinde otururken...

Tared.

Koridora beş adım kala durdum, nefesim kesildi, zihnim onu gördüğümde beklediğim şeyle aynı hizaya geldi. Benden kaçtığını düşünmüştüm. Ya duymak istemeyeceğim bir şey söyleyeceği için ya da yüksek sesle söylemek istemediği bir şey olduğu için korkakça benden kaçmaya çalışmıştı.

Ama o dar tahta bankta uzanmış, uzun bacaklarını çaprazlamış ve yanında kılıcını kuşanmış olan erkek, sanki beni bekliyormuş gibi görünüyordu.

Belagatli, öfkeli düşüncelerim şaşkın bir şekilde durdu.

Aynı anda daha dik oturdu ve Yeraltı'nın tekinsiz sessizliğinde fazlasıyla duyulabilir bir iç çekişle bacaklarını çözdü. "İyi akşamlar, Em.

Sesi çok düzdü. Çok teslimiyetçiydi. Gölgeler içinde yüzü okunamaz gibiydi, dudaklarının etrafındaki acımasız çizgiler ne kadar uğraşsam da tam olarak tanımlayamadığım bir duyguya işaret ediyordu. Öfke miydi? Kızgınlık mı?

Pişmanlık mı?

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdım, öfkem şaşkınlığımı bir anlığına da olsa bastırdı.

"Günahlarımı düşünüyorum. Kendini ayağa kaldırdı, kılıcı elinde gevşekçe duruyordu ve hareketlerindeki aynı doğal olmayan kısıtlamayla arkamdaki bir şeye başını salladı. 'Bağırmaya başlamadan önce kapıyı kapatmak isteyebilirsin. İnsanlar hâlâ uyanık.

Ve dedikodular bu gergin, habere aç saatlerde orman yangını gibi yayılırdı. Oh, lanet olsun bana, bu yüzden mi bu kadar utanç verici bir şekilde

Ylfreda'nın oturma odası mı? Olası her zayıflığı not etmekten çok mutlu olacak insanların gözünde herhangi bir olay görüntüsünden kaçınmak için mi?

Beş adım geri attım, bakışlarımı ondan ayırmadan arkama uzandım ve parmaklarımla kapı kolunu buldum. Tahtanın taşa çarpma sesi koridorda yankılandı, bu ses içimde kaynayan adalet ihtiyacını yatıştırmaya yetmedi.

Cehenneme git, Emelin.

Kelimeler aramızdaki sessizlikte yankılanıyor, kalp atışlarıyla daha da büyüyor gibiydi.

"Yani. Sessizliği bozdu, kılıcını parmaklarının arasında bir kez gezdirdi - tehdit mi davet mi, emin değildim. "Bir kılıç kapmak ister misin?

Ona göz kırptım.

Bu delilikti. Hepsi delilikti. Bana küçük bir fae fahişesi demesi ve bir daha ailesinin evine adımımı atamayacağımı söylemesi gerekiyordu; ona hayatının geri kalanında nefret dolu bir pislik olmakta ısrar etse bile umurumda olmadığını söylemem gerekiyordu; ve bunun bir yalan olacağını çok iyi bilsem bile buna inanması gerekiyordu. O halde neden orada durmuş, kaybedeceği bir savaş için kendini hazırlayan bir savaşçı gibi görünüyordu?

"Ne planlıyorsun? Gözlerimi ona dikerek söyledim. Sırtışı mezar gibi neşesizdi. "Çok iyi biliyorsun...

'... plan yapmadığınızı. Alay ettim. 'Evet, biliyorum. Uygun bir bahane. O zaman az önce ne oldu? Creon'a bir iyilik yapmak istediğin için onu savunmaya karar verdiğine inanmam mı gerekiyor?

Tared omuz silkti. " gibi bir şey.

Keskin bir kahkaha attım. "Saçmalıyorsun.

"Öyle miyim? Kılıcına bir fiske daha vurdu. "Bir süredir tartıştığınız fikir değişikliğinin aşağı yukarı bu olduğunu sanıyordum.

"Evet ve yüzyıllardır aynı fikirlere bağlı kaldıktan sonra aniden bu değişikliği yapman oldukça saçma. Ellerim kaşınıyor, elbisemin parlak kırmızısından birkaç santim uzakta, yanımda yumruk oluyordu. "Ne değişti?

Bir an tereddüt etti. "Lyn bana birkaç saat boyunca bağırdı.

. "Yıllardır sana bağıırıp duruyor.

"Kuşkusuz. Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı, parmakları kılıcının kabzasının etrafında gerildi. "Bunca yıldır onu hiç böyle gülümserken görmemiştım,

Yine de.'

Ona baktım.

"Yani" - bir omuz silkme daha, bu seferki daha gergin - "Düşündüm ki-

"*Gülümsemesi* mi? Tanrılara şükürler olsun ki kapıyı arkamdan kapatmıştım, çünkü yükselen sesim Yeraltı'nın etrafındaki tarlalara kadar ulaşabilirdi. 'Onun *gülümsediğini* gördün ve birdenbire ondan nefret etmekten vazgeçmeye mi karar verdin? Ne kadar gülünç olduğu hakkında bir fikrin var mı-'

"Mesele asla ondan nefret etmek değildi, Em," diye kesti

Tared. Nefes nefese kalarak ağzımı kapattım. "Ne?

'Mesele nefret değildi. Sadece-'

"*Haftalardır* günün her dakikasında onu kışkırtmak ve aşağılamak için elinden geleni yapıyorsun," diye , tek istediğim kelimelerimi canı yanana kadar yüzüne fırlatmak olsa bile kendimi mantıklı olmaya zorladım. 'Tanrı aşkına, başka neyle ilgiliydi? Tüm bunları onunla arkadaş olmak için biraz yanlış yönlendirilmiş bir girişim olarak mı algılaması gerekiyordu?

Tared bir an için başka bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonunda dudaklarından çıkan tek şey ağır bir "Hayır" oldu.

"Ama? Tersledim.

"Sevmediğimi hiç söylemedim..." Gözleri kırmızı elbiseme kaydı; yine tam olarak söylemek üzere olduğu şeyi yutmuş gibiydi. "Ondan hiç hoşlanmadığımı söylemedim. Asıl amacım bu değildi. Her zaman yapmaya çalıştığım asıl şey Lyn'i korumak, seni korumak ve -'

"Beni *korumak* mı? Sesim tekrar yükseldi. "Ona tam bir pislik gibi davranarak beni *korumaya* mı çalışıyordun?

Tared tereddüt etti.

"Şey..." Oh.

Tanrılar bana yardım etsin.

Bulmacanın parçaları öylesine güçlü bir şekilde yerine oturdu ki, sanki kafasına bir tokat yemiş gibi hissetti - Tared Thorgedson, kurtaramadığı genç bir alfin sonsuza dek ağabeyi, ne pahasına olursa olsun korumaya yemin ettiği bir ailenin reisi. Tabii ki bu asla kopmuş bir çiftleşme bağı kadar basit değildi. *Elbette* değildi.

"Tekrar gitmesini umuyordun. Bu bir soru bile değildi, bu cümle dudaklarımın arasından kekeleyerek döküldü. 'Gitmek için çok inatçı olacağımı biliyordun.

Her yerde, yani... yani bizimle kalışını yeterince tatsız hale getirirseniz ortadan kaybolacağını ve beni yalnız bırakacağını mı umuyordunuz?

Neşesiz duraksaması söylenmesi gereken her şeyi söylüyordu. "Oh, Tanrı aşkına - Tared, seni lanet olası *aptal*!

Bak, aynı fikirde olmadığımı söylemiyorum," dedi tedirgin, huzursuz parmaklarıyla yüzünü ovuşturarak, "ama bir an için benim gördüğümü görmeyi deneyebilir misin? Belli ki seni her zaman yakınında tutmaya çalışıyordu. İkinci ne zaman bir arada görsem bir yay kirişi kadar geriliyordun. *Bir şey* seni o kadar rahatsız ediyordu ki günlerce neredeyse hiç gülümsemediyordun ve bana sorunun ne söylemeyi reddedişiyordun. Tüm bunları, günün her dakikasında onun yanında olmasından son derece mutlu olduğuna dair bir işaret olarak mı algılamalıydım?

Bu beni yarım saniyeliğine susturdu.

"Ve Creon çok fazla ... kendisi olmaya devam etti. Tared'in sesi düzdü ama aşırı ölçülü soluk alıp veriş kelimelerin ardında kıpırdanan duyguları ele veriyordu. "Benim hatırladığım versiyonunu . Bir zamanlar neşeyle bana hiçbir şeyin onu Lyn'e bir zamanlar varlığını önemsediğini unutturmak için iblis büyüsünü kullanmaktan alıkoyamayacağını söyleyen kişi. Aramızdaki her eski yarayı yeniden açmaya kararlı görünürken onun iyi niyetine güvenmek...'

Şu lanet olası mektuplar. Benim için hayatını feda etmekte bir an bile tereddüt etmeyecek erkekte sonsuzluk kadar uzakta, kibirli gülümsemeleri ve acımasız şakalarıyla kötü kalpli Fae prensinin o lanet olası hareketi.

Walls Creon diğerleri *yüzünden* her an uyanıktı... ama bu onun döndüğü günden beri gördükleri yönüyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Doğru," dedim dişlerimi öyle sıktım ki canım acıdı. Küfretmek istedim. Bir şeyleri *kırmak* istedim - parçalardan ve tozdan başka bir şey kalmayana kadar üzerine basmak ve belki de içimdeki alev alev yanan hayal kırıklığı sonunda biraz körelirdi. Tüm o iyi niyetler, tüm o aptal eski korkular ve neredeyse hayatımın aşkını mahvediyordum. "Ve şimdi fikrini değiştirdin çünkü...

"O bağla ortaya çıktığında. Tared derin bir nefes daha alarak yüzünü çevirdi, bocalarken dudaklarını bir, iki kez araladı. "Ben... Ben hiç hayal etmemiştim...

Creon'un gülümsemesi.

Yüce Tanrım. O anı tamamen unutmuştum, zaferi onu takip eden panikle silinip gitmişti - ama şimdi hatırlıyordum, hatıra göbeğimin hemen altında meydan okuyan sıcak bir parıltıydı. Yüzünde, taç yapraklarını açan bir çiçek gibi açan, anlaşılmaz derecede savunmasız kalbini dışarıdaki sert ve acımasız dünyaya sunan bir gülümseme.

Hesapçı bir kötü adamın taklit edebileceği bir gülümseme değil. Ne de o kötü adamın taklit *etmek isteyeceği* bir gülümseme.

"Doğru," tekrar başardım.

"Ben bir iblis değilim, görüyorsunuz," diye ekledi Tared, bakışlarımla buluşurken sesinde bir parça alaycılık vardı. 'Bana göstermeyi reddederlerse insanların kalplerinde ne olduğunu söyleyemem. Ama aşık bir erkeğin yüzünü gördüğümde tanırım ve hala onun elinde çok fazla güç olan kendini beğenmiş bir piç olduğunu düşünsem bile...' Neşesiz gülümsemesi aynı anda hem bir özür hem de bir onaydı. "Yüzündeki o ifadeyi gördükten sonra onun senin için bir tehlike olduğuna inanmaya devam edemezdin. Bu yüzden işler biraz değişti.

'O kılıca ihtiyacım olacak,' dedim.

Gülümsemesi aynı derecede neşesiz bir sırıtışa dönüştü. "Göğüs solunda.

Zaten hareket ediyordum. Uzuvlarımda şiddetli bir hayal kırıklığı uğulduyordu ya da belki de bastırılmış öfkem nereye gideceğini bilemiyordu; kendimi bir dakika daha hareketsiz kalmaya zorlarsam, cömert kırmızı kaynağım üzerindeki kontrolümü kaybedebilir ve yanlışlıkla tavanı aşağı indirebilirdim.

Sandıkta çok sayıda hafif paslı kılıç vardı - *gerçek* kılıçlar, haftalardır hayali düşmanlara salladığım kılıç büyüklüğündeki eğitim sopaları değil. Eski ve kullanılmamışlardı ve alf çeliğinden ziyade sıradan çelikten dövülmüşlerdi ... ama yine de parmaklarımı kaba bir deri kabzanın etrafına sarmak ve şiddetli emirlerimi yerine getirmek için üç fit bilenmiş metali dinlenme yerinden kaldırmak endişe verici derecede iyi hissettiriyordu.

Tared arkamdan, 'Bileğini düz tut,' dedi.

Dönerken bileğimi hızla düzelttim.

"Mükemmel. Yaklaştı, elindeki kılıç adımlarıyla birlikte gevşekçe ileri geri sallanıyordu. "Beni öldürmeye hazırsın o zaman.

"Seni *öldürmek* istemiyorum," dedim, dikkatimi ondan ayırmadan gözlerimi devirerek. Onun rehberliğinde aylarca eğitim almak bana bir şey öğrettiyse, o da çok geç olana kadar onun ciddi saldırılarının geldiğini nadiren gördüğümdü. "Sadece biraz canını yakmak yeter.

Kıkırdadı. "Etkileyin beni.

Sanki antrenmanlara, her zamanki oyunlarımıza ve mücadelelerimize geri dönmüştük. Sanki bu yolculuğun hiçbir olmamış gibi - sanki Yeraltı'nda her zaman olduğum kadar evimdeymişim gibi, belki de bu dünyanın hiçbir zaman Tanrı'ya bağlı olmayan büyücülere bir sığınak sağlamak için inşa edilmediğine dair rahatsız edici korkularım yokmuş gibi.

Sanki o sözleri yüzüme hiç söylememiş gibi. *Cehenneme git, Emelin.*

Bir yumruk attım - çok hızlı, çok pervasız. Kolayca engelledi ve zar zor kaçtığım bir saldırıyla karşılık verdi.

"Sorun ne biliyor musun?" dedim sıkılmış dişlerimin arasından, ikimiz de geri çekilirken kılıcının görünüşte umursamaz dairelerine bakarak. "Sana birkaç kez iyi olduğumu ve yardımına ihtiyacım olmadığını söylediğime eminim. Endişelenseniz bile, kendi önyargılarınızla kaçmak ve meseleleri kendi ellerinize almak yerine bana bir yetişkin gibi davranma ve bana *inanma* onurunu gösterebilirdiniz.

"Bu da ilginç bir argüman," dedi kılıç hiç duraksamadan, "teknik olarak aylardır dişlerinin arasından yalan söylediğin düşünülürse.

'Oh, şimdi de bunun için *beni* mi suçlayacaksın? Sen-'

O kadar hızlı saldırdı ki kılıcı gümüşü bir ışık çizgisine dönüşerek bulanıklaştı. Bir küfür savurarak araya girdim, öyle sezgisel bir refleksle saldırıyı savuşturdum ki, kılıçlarımız metalik bir çığlıkla birbirlerine çarpana kadar ne yaptığımı fark etmedim.

"Harekete çok fazla ağırlık vermeyin," dedi tekrar geri çekilerek. "Dengeni çok kolay kaybedersin.

Sözsüzce başımı salladım, ayaklarımı yeniden yere basarken ellerimi kabzanın üzerinde kaydırdım. Dirseğim çarpışmanın şiddetinden dolayı biraz acıyordu. Bunu kolayca görmezden geldim; düşüncelerimin dönen öfkesi çok daha acil bir yaraydı.

" zaman yalanlar için kimi suçlamalıyım?" diye ekledi, ses tonunu hiç değiştirmeden. "Kimse seni bunları söylemeye zorladı mı?

"Hayır! Çok tizdi. Şimdi kendimi kaptıramazdım; kontrolümü kaybetmeme izin verirsem yine saldırırdı. "Tanrı aşkına Tared, *senin* yüzünden yalan söylediğimi görmüyor musun?

Bocaladı. İleri doğru ateş ettim - iki kişi bu oyunu oynayabilirdi - ama sol omzuna savurduğum darbeyi tamamlayamadan toparlandı ve inanılmaz bir hızla sağa dönerek kaçtı. Sesi hiç değişmedi. "Lütfen detaylandırın.

"Deliler gibi aşık olduğum kişiye saatlerce asilce ve yardımseverce hakaret ettikten sonra ne düşünmem gerekiyordu ki? Saldırıyormuş gibi yaptım. Isırmadım. "Tek bildiğim, sana söylersem beni evden atacağındı ve bu-

Sertleşti.

İleriye doğru vuruşum - bir başka gönülsüz girişimden, bir saldırıdan çok bir meydan okumadan fazlası değildi - savunmasını, beni durdurmaya bile *çalışmayan* alf çelik kılıcını geçti. Sadece yön değiştirmeyi, kendi silahımı doğrudan kalbine giden yoldan uzaklaştırmayı başarabildim. Çelik kenar onun yerine sol kolunu ısırdı, tekrar serbest kalmadan önce deri ve kasın mide bulandırıcı direnciyle karşılaştı.

Bağırdım.

Kılıcımın bir an önce bulunduğu yerden kan fışkırdı ve birkaç dakika içinde gri gömleğine yayıldı.

"Oh, *lanet olsun*. Sendeleyerek geri çekildim, silah ellerimden fırladı. *Canını yakacağım*, demiştim ve bu tehdidi ne kadar az kastettiğimi ancak şimdi anladım; o yaranın görüntüsü içimde kabaran öfkenin en hızlı panzehiriydi. 'Kahretsin, Tared, üzgünüm. Bırak da iyileşeyim-'

"Seni *kovmak* mı?" diye araya girdi, kendi kılıcı sarkıyordu. "Tared, kolun!

"Kolumun canı cehenneme - bu fikre nereden kapıldın, Em? Sesinde gerçek bir şok vardı - sanki bir cellat omzunun üstündeki baltayla neşeyle boynumun durumundan korkacak kadar neden aptallık ettiğimi soruyordu. "Creon-

"Hayır! Ve her şey için onu suçlamayı bırak, Tanrı aşkına! Sesim tehlikeli bir şekilde çılgılık atma noktasına yaklaştı. 'Öğrendiğin anda bana cehenneme gitmemi söyleyen sendin! Bunu evinize dostça bir davet olarak mı algılamalıydım? Sen yeterince kızginken-'

"Evet, tabii ki kızgındım!" bağırdı yaralı kolunu genişçe sallayarak. Dirseğinin iç kısmından kan damlıyordu şimdi. 'Bana aylardır yalan söylediğini, *Lyn'e* aylardır yalan söylettiğini yeni öğrenmiştim ve nedenini anlayamıyordum. Bunun alakası var-'

'Sadece o dövüş değildi! Buraya geldiğimizden beri bunu yapıyorsun! Acı gerçek sonunda dudaklarımdan dökülürken ellerimi yumruk yaptım - titremelerini engellemek için her şeyi yaptım. "Dünyadaki her insana, yüzüne bakmaya bile tahammül edemediğin

ona - peki kararlarım ile aynı fikirde olmayacağınızı ve buna karşılık Tanrı bilir neler yapabileceğinizi çok iyi bildiğim halde size gerçeği nasıl söyleyebilirdim? Sana defalarca *hiçbir yere* gitmesini istemediğimi söylediğim halde onu buradan çıkarmak için yürüttüğün aptalca ve nefret dolu kampanyanın bana nasıl görünebileceğini hiç düşündün mü?

Uzun, şaşkın bir saniye bana baktı, sonra keskin bir nefes alarak arkasını döndü ve aynı hareketle kılıcını kınına soktu. Kan damlası sol elinin bileğine ulaşmıştı; ya fark etmemişti ya da umursamıyordu.

"Tared..." diye başladım.

"Pekâlâ," dedi bir elini zaten dağınık olan sarı saçlarının arasında gezdirerek. Sesi alışılmadık derecede kararsızdı. 'Görünüşe göre yanlış anlaşılmayı hafife almışım ve kendi iletişim netliğimi abartmışım. Oldukça önemli bir farkla. Bana... bana burada neler olduğunu anlamam için bir dakika verin.

"Burada neler döndüğü oldukça açık, değil mi? Söyledim.

"Benim için değil. Küçük bir inilti. "Gerçekten düşündün-

"Tared, tam bir pisliktin! Ve ayrıca gerçekten çok kızgındın!"

'Evet, ama...' Sesi takıldı; başını, rahatsız edici bir sineği kovalar gibi salladı. 'Bak, yüzyıllardır Edored ile aynı evde yaşıyorum. Bunun neresi sana insanları bir iki kavga yüzünden kovmayı alışkanlık haline getirdiğim izlenimini verdi?

Alay ettim. "Bu farklı, değil mi?

"Öyle mi? Kaşları havaya kalktı. "Sizi temin ederim ki, yıllar boyunca beni küçük bir fae veledinin akılsızca yalanlarından bile *çok* daha fazla kızdırdı.

"Yarı Fae," diye homurdandım refleks olarak.

Sırıttı. 'Alakasız yok. O öfke seviyelerine ulaşmak istiyorsan daha çok yolun var, Em.

'Evet ama...' Skeire'ların evinin bulunduğu kaba yöne doğru sinirli bir el hareketi yaptım. 'Edored benim yaşadığımdan daha uzun süredir ailemden biri. O... *kan bağımız* var. Bu... biliyor musun?

Tared hareket etmedi - gözünü bile kırpmadı.

"Ne?" "Ne, ne?

"Ben... Korkarım sizi takip edemiyorum. Kolunu yaralı koluna sürttü ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Kanın herhangi bir şeyle tam olarak ne ilgisi var?

"Bazı insanlar bu tür şeylere önem verir," dedim yüksek sesle. "Görünüşe göre Valter ve Editta önemsiyormuş.

"Valter ve Editta," dedi homurdanarak, "kafalarını kışkırtarak yarım dakikalığına çıkarsalar sahip olabilecekleri kız hakkında en ufak bir fikre sahip olmayan boktan insan yığınları. Geri kalan yargılarının da aynı derecede kusurlu olduğunu varsayalım, tamam mı? Bunun, yıllar boyunca size aşılama karar verdikleri diğer tüm saçmalıkları çürütmek zorunda kalmaktan daha etkili düşünüyorum.

Boğazım şiddetli bir şekilde ve hiçbir uyarıda bulunmadan sıkıştı, her nefes alışımı dikenler ve dikenli çalılarla dolu bir ciğer dolusuna dönüştürdü. Lanet olsun. Kollarımda Zera'nın çantasıyla o anlama anını, ailem dediğim insanların kalplerinde hissettiğim korku ve acıyı *düşünmeyecektim* - yere kıvrılıp kayıp bir çocuk gibi ağlamayacaktım. Ama sesim yine de bir gıcırta gibi çıktı. "Pekâlâ.

Kaşları daha da çatıldı. "Onları tanımlamak için biraz daha nazik bir yol bulmam gerekiyor mu?

"Mesele o değil," başardım. "Ben sadece... Alves'in ailelerini nasıl tanımladığını anlamaya çalışıyorum, eğer kanla bir ilgisi yoksa.

"Ah. Yanaklarını şişirdi. "Şey, bu daha kolay. Bizim masamızda yemek yedin, bizim yataklarımızda uyudun, bizim için hayatını riske attın ve biz de senin için hayatımızı riske attık. Bu da demek oluyor ki, artık bizden birisin. Bizler basit yaratıklarız, gerçekten.

Ona baktım - ona bakmaktan kendimi alamadım, sanki ince yüzünü ve dağınık sarı saçlarını görmek konuştuğu kelimeleri daha anlaşılır kılacakmış gibi.

Bizden biri.

Bu tamamen çok basitti.

"Ama..." Kelimeler bir dakika önce çok kolay geliyordu ve şimdi kendimi sessiz bir şaşkınlıkla ona bakarken buldum, kayıyormuş gibi hissediyordum - en yumuşak buzun üzerinde kayıyor, herhangi bir kavrama veya destek için umutsuzca kavriyordum. Bu kadar kolay olamazdı. Bu kadar kolay olabilmesi için çok ama çok kızgındı. Elbette bana bugünden itibaren kılıç eğitimi için artık bana katılmayacağını söyleyecekti. Yeraltı'nın geri kalanına bu saçmalığı tek başıma anlatmam konusunda bana iyi şanslar diledi. Ya da daha kötüsü, belki de hiçbir şey *söylemeyecek*, sadece yarın kahvaltıda bana soğuk bir mesafeye yaklaşacak ve bir daha asla bana eskisi kadar geniş bir şekilde sırtımayacaktı ...

"Em," çılgınca düşüncelerimi böldü, başını biraz eğdi, gri gözleri beni yakından inceliyordu. 'Sorun nedir? Sana söylüyorum, hiçbir yere gitmiyorsun. Burada korkman için bir sebep yok. Neden bana ölüm gününü ilan etmişim gibi bakıyorsun?

"Ben sadece..." Sesim bir çocuk ciyaklaması gibi çıktı. 'Anlamaya çalışıyorum... Bunu bana karşı kullanmaya devam etmeyecek misin? Sana yalan ? Bilmiyorum, teorik sonsuzluk için?

O bana baktı.

Ben de ona

baktım.

Sonsuz bir sessizlik uzayıp gidiyordu. Zamanın olağan doğasının aksine, her an daha da gençleştiğimi hissediyordum - küçüldüğümü, tek bir dikenli gülümsemeyle ezilebilecek küçük bir yaratığa dönüştüğümü.

Tared gülümsemedi.

"Sanırım," dedi sonunda, yavaşça, konuşurken bile gözle görülür bir şekilde kelimeleri arıyordu, "bu birkaç şeyi açıklıyor. Bana en kötüsünü hiç anlatmadın, değil mi?

"Neyin? Bağırdım.

"Senin şu insan ebeveynlerin. Dudakları küçük bir alaycı ifadeyle kıvrıldı ve sesi tiksintiyle keskinleşerek tekrarladı: "*Ebeveynlerin*.

Mideme bir yumruk gibi inen o iğrenme duygusuydu ve bir anda karnımın alt kısmında kabaran isimsiz korkuyu, başarısızlığın zehirli pençesini - *neyin* yanlış olduğunu bile bilmeme hissini, sadece yanıldığımı, başarısız olduğumu, hayal kırıklığına uğradığımı ve tamamen tatmin edici olmadığımı biliyordum. Öfkem parmaklarımın arasındaki kum gibi içimden dışarı sızmıştı. Artık şaka bile yapamıyordum. Valter'in ellerime sıkıştırdığı mektubun anısı çok keskindi - hala çok derinden acıtıyordu.

Ailem.

Lanet olası ailem.

"Orin'in gözü," diye mırıldandı ve bu küfür ağzından çıktığı anda yüzündeki ifade, bir alf kılıcı atölyeyi temiz ve etkili bir şekilde lime lime ederken Valter'in çalışma masasının altında inlediğini düşündürdü. "Pekâlâ. Sanırım burada referans çerçevelerimizin ne kadar farklı olduğunu en baştan yeterince kavramış olsaydım çok yardımcı olurdu.

Benden ürpertici bir kahkaha kaçtı. 'Hala referans çerçevenizin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ben sizden biri olsam bile... eğer siz Creon'u etrafınızda istemiyorsanız ve ben onu yanımda tutmaya kararlıysam...'

"Lyn sana Phurys'ten neden ayrıldığını hiç söyledi mi?" dedi yavaşça. Kalbim güm güm attı. "Bunun ne alakası var?" Neşesiz bir kıkırdama çıkardı. "Bu bir hayır mı?"

"Yapmadı, hayır, ama-

"Ah. İşte kısa versiyonu. Arkasını dönüp koridorun derinliklerine doğru birkaç adım daha atarken yavaş bir nefes çekti ve koyu renkli taş zeminde bir damla kan bıraktı. "Onunla yaşlılar arasında her şey patlamadan önce bir dizi... olay olmuştu. Ama sonunda piçlerin ona adayı terk etmesinin ve mümkün olduğunca uzak bir yerde yaşamaya başlamasının daha iyi olacağını bildirmelerine neden olan tek şey, kuzeyli ilkel bir barbarla biraz fazla ilişki kurmasından mutsuz olmalarıydı.

"Yani..." Kafasının arkasındaki sarışına göz kırptım. "Sen mi?"

"Evet. Sesindeki bastırılmış öfke elle tutulur gibiydi. "Elbette bunun benim hatam olmadığı ve sonuçlarının ne olacağını bilerek seçimini yaptığı konusunda ısrar ediyor - ama aynı lanet sonuçlarla boğuştuğunu gördüm ve üç yüzyıllık suçluluk duygusu, kimseye bu tür bir ıstırap çektirmeme kararlılığı oluşturmak için uzun bir süre. Bu yüzden' -dönerken bana bir bakış fırlattı, dudakları ince bir çizgiydi- 'Kimseyi şüpheli eş zevkleri yüzünden kovmayacağım, Em. Söz konusu Creon bile olsa. Bu konuda daha açık olmama gerek var mı?"

Düşüncelerim artık kekeleyerek geliyor gibiydi.

Anka kuşlarından bahsedildiğinde Lyn'in gözlerindeki o tekinsiz parıltı, onunla yüz yüze konuşmak isteyebilecekleri önerisi karşısında solan yüzü... Tared'in yüzlerce yıldır biliyor ve tanıyor olması gereken işaretler. İçindeki o sessiz öfkeyi görmüş ve bunca zaman yanlış anlamıştım - onun bir tehdit olduğunu, en ufak bir yanlış adımında bana nişan almak için beklediğini düşünmüştüm, oysa gerçekte o her zaman benim müttefikim olmuştu, beni evimin güvenliğinden uzaklaştırmakla tehdit eden herkesi yok etmeye hazırды.

Uzuvlarım artık vızıldamıyordu.

"Ve eğer bahsettiğimiz Creon ise..." Sesim çatallaştı. "Onu sevdiğim gerçeğine kızgın değil misin? Sadece... sadece yalanlarına mı?"

"Hoşuma gitmiyor," dedi Tared, ekşi gülümsemesi bu gerçeği daha açık bir şekilde teyit ediyordu. "Gerçekten nefret ediyorum. Ama istediğinin bu olduğundan eminsen, ya bununla barışabilirim ya da seni bir daha asla görmem. Bu yüzden bir şekilde üstesinden geleceğim.

"Oh," diye idare ettim.

"Bu bana çok açık görünüyordu," diye ekledi çaresizce. "Böyle düşüneceğinizi tahmin etmemiştim..."

"Onun yerine gidip bavullarımı toplamamı mı söyleyecektin?"

"Hayır." Yavaş bir nefes verdi ve her zamanki soğukkanlılığının biraz yıpranmış bir versiyonuyla bakışlarımı karşıladı. "Sanırım bu, geriye dönüp baktığımda öfkemi biraz yersiz kılıyor."

Sonra gözlerimden yine yaşlar süzüldü, utanç ve rahatlamanın sıcak damlaları halinde yanaklarımdan yuvarlandı. Ağlamak *istemiyordum*, lanet olsun. Ben yetişkin bir kadındım, kucaklanmaya ve güvenceye ihtiyacı olan sümüklü, mızımız bir çocuk değil...

Peki ya öyleysem?

Bizden biri.

Gözyaşları daha sert aktı.

'Em...' Bir adım daha yaklaşarak hafif kanlı elini uzattı. "Çok özür dilerim. Gel buraya, küçük velet."

Kollarına atıldım.

Sıkı ve koruyucu bir şekilde sarıldı. *Bizden biriydi.* Yüzümü omzuna gömdüm ve sanki gözyaşlarım hâlâ içimde kaynayan zehre karşı bir panzehir olabilirmiş gibi ağladım - Cathra'daki boş bir yatak odasının, elimde titreyen bir mektubun anıları. Kaybetmek üzere olduğumu düşündüğüm her lanet şeyin korkusu ve kendimi kurtarma çabalarım sırasında verdiğim her umutsuz karar.

"Her şey yoluna girecek Em," mırıldandı ve beceriksizce omzumu sıvazladı. "Şerefim üzerine yemin ederim. Her şey yoluna girecek."

Kulağa imkânsız geliyordu, gülünçtü ama yine de... Göğsümün kilometrelerce derinliğinde bir şey yıllardır ilk kez, belki de hayatımda ilk kez çözüldü. Anlayışa dair ilk ipucu. Her adımımın altında bekleyen, her zaman mevcut olan güvenlik ağıyla, içinde ailenin kesinliği olan bir hayatın nasıl olabileceğine dair ilk fikir.

Pervasızlık ve aşırı içki içme eğilimi olan gürültülü, şiddetli bir güvenlik ağı... ama yine de çok güvenli.

"Diğerlerine Creon hakkında bilgi vermemi ve uslu durmalarını söylememi ister misin? Tared sessizce ekledi. "Eğer bunu kendin yapmak istemiyorsan yani?"

Şu anda bile ilk içgüdüm irkilmektir - Edored'in patlayan öfkesini, Hallthor'un soğukkanlı onaylamamasını ve Ylfreda'nın son zamanlarda atlattığım onca savaştan sonra beni beyin hasarı açısından kontrol etmesi gerekip gerekmediğini yüksek sesle düşünmesini hayal etmek. *Kimsenin* onlara söylemesini istemedim. Korku hâlâ oradaydı, beynimde çürüyordu.

Kemiklerimin iliklerine kadar işleyen bir his - her yanlış hareketin beni derinliklere düşürebileceği dar bir sırtın tepesinde tünemiş olmak gibi bir his.

Ama güvenlik ağı oradaydı. Ve eğer hiç düşmeseydim, bunu da asla öğrenemeyecektim.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Buna çok memnun olurum.

"Yapacağım. Sonunda beni bıraktı, gözlerindeki parıltı o tanıdık çarpık gülümsemesinin saklamaya çalıştığı her duyguya ihanet ediyordu. "İyi miyiz o zaman?

Ağlamaklı, sümüklü bir kıkırdama çıkardım. "Kızgın olan sendin.

"Korkmuş olan sendin," karşılık verdi, geri çekilip ellerini ceplerine sokmadan önce omzumu sıktı. Kolunun yarısı şimdi kanla ıslanmıştı. 'Eğer seni endişelendiren başka bir şey varsa, bilmek isterim. Bana söylemekten korktuğun başka bir şey var mı?

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandım ve kaşlarını kaldırdığında utanarak ekledim, "Söz veriyorum. Şerefim üzerine.

Günler sonra ilk kez gülümsemesi yine kendi gülümsemesi gibi görünüyordu - dünyada sonunda çözemeyeceğimiz hiçbir sorun olmadığını söyleyen o özlü, kusursuz sırıtış. "Bir gün senden iyi bir alf yapacağız, merak etme.

Ve nedense bu, göğsümde sıkıca duran bir düğümü daha gevşetmeye yetti.

"Sonunda o kolu iyileştirmeme izin verildi mi? Kısık sesle söyledim.

"Ah. O çizik mi?" Islanmış koluna , sonra pazısına kadar sıyırdı ve hala vahşice kanayan küçük, temiz bir kesigi ortaya çıkardı. "Ylfreda'nın onu dikmesine izin vermeli ve benden ilk kez kan almayı başardığın için sonsuza dek yara izi hakkında benimle alay etmelisin.

Bir kahkaha attım ve itiraz edemeden bileğini yakaladım. "Ben Henüz *o kadar da değil*. Kıkırdama.'

Eğlenmiş görünüyordu ama itaat etti. Gömleğindeki tek bir mavi parıltı kanamayı durdurmaya yetti; kanın bir kısmını temizlediğimde, yaranın olduğu yerde sadece soluk bir deri şeridi görünüyordu.

"İşte. Parmaklarımı çıplak kollarıma silerek onu bıraktım. 'Ylfreda doğum kontrol haplarını çaldığım için yeterince mutsuz olacak. Seni de öldürmeye çalıştığımı düşünmesine gerek yok.

'Onu çileden çıkarmanın en doğru yolu, ihtiyacın olduğunda çalmamak olurdu,' dedi alaycı bir tavırla. Her şey girecek, Em. Bir şey olmaz, Em.

Aile. Bu arada yapabileceğiniz en iyi şey gidip biraz uyumak.

Uyu. Savaş o kadar yaklaşmıştı ki kokusunu alabiliyordum. Hâlâ bağları çözmemiz ve bir avuç inatçı anka kuşunu idare etmemiz ve bu süreçte bir şekilde ölmediğimizden emin olmamız gerekir.

Ama Creon beni yatak odasında bekliyordu - *bizim* yatak odamızda, lanet olsun - ve kimse beni oradan atamazdı.

"Doğru. Biraz soluk soluğa çıkmıştı. 'Şu anda yapmamı istediğin başka bir şey olmadığından eminsen...'

"Yarın listede fazlasıyla yer alacak. Saçlarımı karıştırdı, sonra geri çekildi ve geldiğimde arkamdan çarptığım kapıyı başıyla işaret etti. 'Hadi uyu, küçük velet. Aklımı başıma getirdiğin için de teşekkür ederim.

Teşekkür mü edeyim? Görünüşe göre bu çılgınlığın en derinlerine henüz ulaşmamıştık - ama iliklerime kadar yorgundum, düşüncelerim muhtemelen bir süre daha tam olarak anlayamayacağım bir duygu karmaşasıydı ve bunu ona gösterecek enerjiyi toplayamıyordum. En büyük düşmanına aşık olarak ve yüzden onu yaralayarak ona bir iyilik yaptığımı karar verdiyse, ben kim oluyordum da sorun çıkarıyordum?

"ederim," dedim zayıf bir sesle. "Yarın görüşürüz o zaman?"

"Görüşürüz. Tek kaşını hafifçe kaldırarak Skeire'ların evinin bulunduğu yönü, yani Creon'un odasının bulunduğu yönü işaret etti. "İçeri girmeden önce kapıyı çalacağım.

Eğer bu kadar rahatlamamış olsaydım, ona bir şeyler fırlatabilirdim.

Ama Tanrılar aşkına, gölgeli koridorlara geri dönerken yaşadığım bu ani hafiflik *sarhoş ediciydi*. Yeraltı hâlâ bana çok küçük geliyordu, karanlık duvarlar omuzlarıma tam oturmayan bir palto gibi beni çevreliyordu. Yoldan geçenler bana hâlâ çok fazla tedirginlikle bakıyordu. Nereye dönsem arkamdan sessizce fısıltılar yükseliyor, bu gömülü diyarın mutlak sessizliğinde yüksek sesle konuşuyorlardı.

Ama hala arkadaşlarım vardı. Hala ailem vardı.

Kendime kararlı bir şekilde, yakında burada kendimi yeniden evimde hissedeceğimi söyledim. *Kesinlikle* hissedeceğim.

Bölüm 5

AYLARDAN BERİ İLK KEZ kendimi hırsız gibi hissetmeden Skeire'ların evine ve ardından Creon'un yatak odasına girdim. Artık bu yasak yere adım atmadan önce gıcırdayan menteşeler ya da geriye doğru bakışlar beni ürkütmüyordu; ne de olsa bir canavarı sevmek bunca zamandır korktuğum gibi bir suç değilse, beni yakalamaları kimin umurundaydı ki?

Onu geride bıraktığım için endişelenmem gereken daha acil şeyler vardı.

"Creon? Sesim gece yarısı sessizliğinde yankılandı ve konuşmaya başlamadan önce sesimi alçaltmak, suçluluk duygusuyla kapıyı arkamdan kapatmak için uğraşmadım. "Creon, sen-

Odaya iki adım atınca sözümü . Orada değildi.

Yeraltı'na döndüğümüzden beri buralarda olmalıydı: botları eski masanın yanında duruyordu, Cobalt Court sahilinden ıslak ve kumlu. En sevdiği bıçaklar da komodinin üzerindeki kitapların yanında duruyordu.

Seyahat çantası en uzak köşeye fırlatılmıştı. Ancak sandalyeler ve yatak boştu ve banyo yarı açık kapının ardında karanlıktı; Sessiz Ölüm'ün kendisi hiçbir yerde görünmüyordu.

Gözlerimi kırptım, gözlemlerimi anında anlamlandıramayacak kadar yorgundum. Başka nerede olabilirdi? Yatak odamda mı? Ama biz yatak odamda *hiç* karşılaşmadık ve-

"Bir şey mi arıyorsun?" dedi arkamdan bir ses. Çığlık attım ve etrafımda döndüm.

Ve işte oradaydı, elinde dumanı tüten toprak bir kupa ve yüzünde o en muzip gülümsemeyle kapının pervazına yaslanmıştı - gömleğinin düğmeleri yarı açık, siyah saçları omuzlarına dökülmüş, her zamanki gibi şaşırtıcı bir şekilde görünüyordu ki, süzölmüş zihnimin az önce ne olduğunu anlaması tam üç kalp atışı sürdü. Bir yabancıнын sesi. Arkamdan geliyordu. Daha doğrusu, tam olarak onun durduğu yerden geliyordu.

Oh.

Oh.

"Creon? Tekrar söyledim, artık nefesim kesilmişti.

"Çay yardımcı oldu," diye ekledi kuru bir sesle, elindeki fincanı sallayarak - dolgun dudakları duyduğum kelimelerle mükemmel bir eşzamanlılık içinde hareket ediyordu ve yine de ağzından çıkan o zengin, boğuk bariton neredeyse gerçek gibi görünmüyordu. "Ve bir sürü mavi büyü. Hâlâ tam olarak eskiden olduğu yerde değil, ama her şey düşünüldüğünde ...'

Dudaklarımdan bir çeşit ses döküldü.

Çayından bir yudum alırken gülümsemesi şeytani bir sırıtışa dönüştü. "Bir sorun mu var, kaktüs?

"Hayır. Çılgınca bir sesle. 'Hayır - kesinlikle yanlış bir şey yok. Konuşmaya devam edin.

İyi misin?"

"Biraz boğazım ağrıyor," dedi ve omuz silkerek odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Hareket edecek durumda değildim - sanki ayaklarım bile dinlemekle meşguldü, o boğuk ses tonunun her damlasını her ne şekilde olursa olsun içime çekiyordum. "Eminim yakında iyileşecektir, iyileşmese bile çok önemli değil. Ödemek için oldukça makul bir bedel gibi görünüyor.

İmza atma hızından beklediğimden daha yavaş konuşuyordu - bir yavaşlık değil, daha ziyade titizlik ya da belki de dinleyicileri genellikle uzaklaşmayacak ya da sözünü kesmeyecek kadar akıllı olan bir erkeğin durgun güveni. Peri aksanı biraz

Beklediğimden de daha belirgin, insan dilime melodik bir yumuşaklık katıyordu. İlk kez kendimi, Anne'nin onun sesini küçük bir intikam uğruna değil de mantıklı bir önlem olarak almış olup olmadığını merak ederken buldum - çünkü bu kadifemsi tını, bu büyüleyici kadans ...

Tanrılar bana yardım etsin, bu öyle bir sestir *ki* insanlara şeyler.

"Bu... evet. Artık ne söylediğimden bile tam olarak emin değildim. *O* konuşurken kelimelerim kimin umurundaydı ki - defalarca öptüğüm o dudaklar, o nefes kesici sesleri çıkarırken? "Çok... çok terbiyeli.

Çayını masanın üzerine bıraktı, ahşap kenarına oturdu ve endişe verici bir şekilde parıldayan gözleriyle başını bana doğru eğdi. 'Aynı fikirde olmanıza sevindim. Kollarınızda neden kan var, sorabilir miyim?

Ne? Oh.' Kollarımın altındaki parmak şeklindeki lekeler göz kırparak aşağıya baktım. "Tared ile sohbet ettim.

"Bir... sohbet," diye tekrarlardı o boğuk ses.

İfadesini görmeden konuşmasını duymak sinir bozucuydu. O anda, telaşsız tonların ardındaki duyguyu nasıl yorumlayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim, yüzündeki ipuçları bana yardımcı olmadan - şüphesi böyle mi geliyordu? İnanmazlığı mı? Eğlence mi?

Başımı kaldırdım ve onu dudaklarını sıkıca bastırmış beni incelerken buldum - kırılmak üzere olan bir sırtış olduğunu bildiğim şeye karşı zorlanıyordu. O zaman eğlence.

"Biliyorsun," dedim zayıfça. "Alves.

"Sen..." , lezzetli bir hıçkırık onu alt etmek üzere olan kahkahanın sesi olmalıydı. "Em, onunla *dövüştün* mü?

Yüzümü buruşturdum.

"miydin? Bir kahkaha patlattı.

Zera bana yardım etti, *kahkahası* - sihir gibi üzerime yuvarlandı, o kadar zengin ve hayat dolu melodik bir ses ki, orada durup içinde boğulmaktan başka bir şey yapamadım, baharın ilk günündeki ılık güneş ışığı gibi onu içime çektim. Özgür bırakılmış bir erkek gibi gülüyordu. Sanki yüzyıllardır ilk kez omuzlarından dünyanın tüm yükü kalkmış ve nihayet yeniden nefes alabiliyormuş gibi, müziği sadece aramızdaki havada değil, benim ruhumda da yankılanıyordu.

Ve her nasılsa, tepki olarak içimde kabaran duygu ... öfke miydi?

Bu his çok keskindi. Acı ve rahatsız edici derecede şiddetli. Ona değil - kanatlarının ve omuzlarının titremesine ve gözlerinin etrafındaki neşe kırılganlıklarına - ama yıllar ve yıllar süren sessizliğe, onu her gülerken gördüğümde ve o yaralı siyah kalbin derinliklerini bildiğime inandığımda. En önemlisi de...

Annesine.

Lanet olası annesi.

"Oh, onu *öldüreceğim*. Acı söz dudaklarımdan iki kez düşünmeden döküldü, göğsümde yanan öfke için tek çıkış yolu buydu. Bir anda ayaklarım yeniden hareket etmeye başladı; elimi genişçe sallayarak ona doğru tökezledim ve yukarıdaki dünyaya doğru fırladım. 'Orospu - nasıl yapabildi? Nasıl *yapabildi*? I-'

Eli bileğime dolandı.

Beni hızlı bir hareketle kendine doğru çekti ve sonra dudakları dudaklarımdaydı - her kana susamış yeminimi boğan, öfkemin ateşini içen bir öpücük. Serbest eli saçlarımda düğümlendi. Ağzı benimkinde sıcaktı, giriş arıyordu. Dilinin ikna edici taleplerine açıldım ve o da içeri girdi, bedenlerimiz birbirine karışırken en sert, en sessiz iniltiyi serbest bıraktı.

Sahildeki o dağınık anları henüz unutmadığım ortaya çıktı.

İçimi bir sıcaklık sardı, öfke değil ama çok daha tehlikeli bir şey. Alt dudağını ısırdım ve cevaben ağzımın içinde hırladı - yepyeni bir ses o kadar vahşiydi ki dizlerimin bükülmesini engellemek için omuzlarını tutmak zorunda kaldım. Eli bileğimden kayboldu. Parmakları bir sonraki an popomu pençeledi, beni ona doğru çekti, beni o kadar yakın bastırdı ki, alt karnımda sertleşen şişkinliği fark edemedim.

Nefesim kesildi. Kendime engel olamadım.

"Çok vahşi," diye mırıldandı, sıcak nefesi kulağımın hemen altındaki deride geziniyordu. Parmakları aşağıya, elbisemin eteklerine iniyordu - onu aynı anda hem hissedip hem de duymak çok garipti. "Benim adıma kanlı cinayetler işlemekle tehdit ederken ne kadar karşı konulmaz olduğunu sana söylemiş miydim, Em?

"Bu bir baştan çıkarma girişimi değildi! Kelimeleri inleyerek söylemeyi başardım. "Onu öldüreceğim.

"Ah, biliyorum. Sadece...' Nasırlı parmakları çıplak tenimi buldu ve bir sonraki anda eteğimin altına kayd1. Kanatları etrafımda açılarak beni gölgelerden oluşan bir kucaklamayla sardı. "Küçük savaşçımı geri aldığım için ne kadar rahatladığım hakkında en ufak bir fikrin yok.

Sesinde çok küçük bir çatlak vardı - neredeyse duyulmayacak bir çatlak, ama Tanrılar yardımcım olsun, boğazıma bir yumruk gibi çarptı. Onun işaretlerine alışkındım. Yaralı bakışlarını daha önce de görmüştüm. Ama o küçük titreme, içinde bastırmayı tam olarak başaramadığı acı... Sanki etrafındaki tüm kalkanlar düşmüştü ve ben doğrudan içindeki kırılğan yaratıkla, sevgiye o kadar aç ki sevimyeceğine inanan o çocukla konuşuyordum.

Suçluluk duygusu pençelerini kalbime öyle bir geçirdi ki aniden irkildim.

"Çok özür dilerim. Kelimeler boğuk bir fısıltıyla çıkıyordu. 'Kahretsin Creon, bunu düşünecek kadar aptalmışım-'

Beni tekrar öptü.

"Hey! Nefes nefese o tatlı dudaklardan uzaklaştım. Belime doladığı kolu aramıza birkaç santimden fazla mesafe koymama izin vermiyordu ama ben ona ters ters bakarken parmakları kalçamda sabit duruyordu. 'En azından düzgün bir şekilde *özür dilememe* izin vermelisiniz, Majesteleri. Bizi neredeyse ayırırken yanlış bir şey yapmamışım gibi davranmanıza izin vermeyeceğim-'

"Sen hiçbir şeyi bozmadın," diye araya girdi - cehennem, o ses, sertliğin kenarı ve altındaki sıcaklık. 'Hatalar yaptın ve onları düzelttin. Tamamen farklı bir hikâye.

"En başta o hataları ," diye karşılık verdim, "ve ayrıca, ne demek düzelttim? Tared'e ne söylediğimi bile bilmiyorsun!

Omuz silkti, bu hareket benim tedirginliğim için fazla durgundu. "Nasıl hissettiğini biliyorum.

Suskun bir şekilde ona baktım, badem şeklindeki gözleri o kadar yakındı ki, gözbebeklerinin siyahındaki her renk zerresini ayırt edebiliyordum - ona baktım ve onun da bana baktığını *hissettim*, o şeytani bakışların ağırlığı benim mülayim hendek suyu gözlerimden ve yüzümün çizgilerinden çok daha derine işliyordu. Beni görüyordu. Beni tanıyor. Beni açık bir kitap gibi okuyordu.

Duygularımın girdabı, sert bir bakış altında kaçışan çocuklar gibi mecburen sustu.

"Kendimi nasıl hissettiğimi bile bilmiyorum," diye nefes aldım, kollarında kıpırdamadan dururken. "Bunu anlayacak zamanım olmadı.

Gözlerini kapatarak iç çekti. 'Haftalardır bir endişe yumağıydın - başka ne hissediyor olursan ol, günün her anında yüzeyin altında kaynıyordu. Oysa şu anda...' Dudaklarını araladı, tereddüt etti - sanki etrafındaki havayı tadıyormuş gibi. "Yorgunluk. Öfke. Suçluluk. Küçük uyarılma parçaları. Ve çoğunlukla zafer. Alev alev yanan bir zafer, korku yok.'

Nefesim boğazımda düğümlendi.

"Yani..." Belli belirsiz gülümsedi ve gözlerini açtı, bakışları göğsüne yasladığı kollarımda geziniyordu. "Kanın sana ait olmadığını varsayıyorum.

İçimden ürpertici bir kahkaha kaçtı. "Bu... bu değil.

"Mükemmel," diye mırıldandı ve tanrılar, bu onun sesinin tamamen yeni bir tonuydu - en derin, en zengin kiraz ağacı gibi, cilalanmamış ama ateşle dolup taşan. "Vücudundaki her kemiği kırmaya gerek yok o zaman.

"Oh, hayır. Yüzümü buruşturmayı başardım.

"Özür diledi. "Daha da iyi.

'Sen bizi yalnız bırakana kadar götlük yaparak beni senin şehvet düşkünlüğünden korumaya çalıştığını söyledi - o kelimelerle değil -. Tabii ki bana haber vermeden.

Dudaklarının kenarında bir kas titredi. "Sanırım ona bu strateji hakkında ne düşündüğünü söyledin?

"Bu yüzden kan," dedim utangaç bir ifadeyle.

Sırtışı ortaya çıktı. "O zaman bana öyle geliyor ki suçluluk duyacak pek bir şey kalmadı, öyle değil mi?

"Hayır, ama anlamıyorsun! Bu sefer ayrılmama izin verdi; yarım adım geriye doğru tökezledim, soğuk hava bir an önce kaslı vücuduna bastırılmış olan tenimi bulur bulmaz yaptığım hareketten pişman oldum. 'Şimdi iyi olsak bile, bu arada sana verdiğim tüm zararlar için kendimi suçlayabilirim, değil mi? Her şeyi berbat ettim. I ...'

"Şey," dedi, iki elini masanın kenarına koyarak başını tekrar bana doğru eğdi, "tabii ki daha önce hiç dünyayı kurtarmadın.

'Hayır, ama..' Gözlerimi sıkarak kapattım, kelimeler için savaşıyordum. 'Bak, *seni* kurtarmak istediğim kadar lanet olası dünyayı da kurtarmak istiyorum, tamam mı? Üç yüzyıldır çekilen acıları zekice bir mavi büyüyle geri alamamam yeterince kötü zaten - elimden gelse buna bir gün bile eklememeliyim.

"Bu biraz iddialı, Em," dedi, sesinde henüz tam olarak tanımlayamadığım bir duygu vardı.

Alay ettim. "Biraz hırs olmadan da savaşı kazanamayız.

"Kaktüs...

Tereddüt etti. Ona doğru bakmadım - cesaret edemedim, sesinin kısık tonlarında hayal kırıklığı olup olmadığından emin değildim ve eğer öyleyse bunun kanıtını görmek istemediğimden çok emindim.

"Bunlar tamamen farklı şeyler," dedi sonunda - şimdi daha da yavaş konuşuyordu, telaşsız bir güvenle değil, dudaklarından çıkan her heceyi dikkatle düşünerek. 'Bana verebileceğin acıya karşılık son birkaç yüzyıl. Hayatımın yarısını annemin benim için hissettiklerinin sevgi olduğunu varsayarak, diğer yarısını ise *buna* bile layık değilsem gerçekten bir canavar olmam gerektiğine inanarak geçirdim. Tüm bunlardan sonra seni burada görmek, sadece... sadece *hissetmek*...'

Yine duraksadı. Kendimi durduramadan başımı kaldırdım, yarım adım ötede bakışlarıyla buluştum - sesinde yakalayabildiğim her eski acıyı, her pişmanlık kırıntısını yansıtan karanlık gözler.

Hayal kırıklığı değil.

Kesinlikle hayal kırıklığı değil.

Beni umursamayıcı aniden bırakmadığın sürece beni asla onun yaptığı gibi incitemezsin," dedi sessizce. "Ki böyle bir şey asla olmadı. Yani hiçbir şekilde o yılları geri getirmiyorsun - sadece seni kaybetmek istemiyorum. Sonunda ben de sana layık değilmişim gibi hissetmek istemiyorum.

"Seni bir grup alve'ye ihbar ettiğim zamanki gibi," diye homurdandım.

Bir kıkırdama kendimi tutmamı engelledi. "Şimdi dramatik olan kim?

"Dramatik olmaya çalışmıyorum! Sesim çatallaştı. "Sanki işleri yoluna koymaya hiç yakın değilmişim gibi geliyor. Bunu omuz silkerek geçiştiremezsin ve hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın-'

"Senin sorunun bir ceza bekliyor olman," diye araya girdi, elini uzun saçlarında gezdirirken masanın kenarına her zamanki gibi yavaşça yaslandı. 'Sanırım bu doğal, çünkü önce uygun bir şekilde acı çekmediğin sürece bir hata için kendini affetmene izin vermeyen ebeveynlerle büyüdün. Bu da çok saçma.

Ona göz kırptım. "Ne?

"Daha önce de söyledim, Em. Kollarını kavuşturdu. "Sen benim eğitmeye çalıştığım bir evcil hayvan değilsin.

"Bunu fazla basite indirmediğini hissediyorum," dedim derin ve güçlkle kontrol edebildiğim bir nefes alarak. 'Senin için kızgın olmak son derece doğal olurdu.

Evet?'

'İstediğin bu mu? Öfke mi?' Küçük, alaycı bir sırıtış. 'Çünkü bu, en azından seni incitmeme izin verilirse, sessizce sana kızmaya devam etmeyeceğim konusunda seni rahatlatacak mı?

"Sen imkânsızsın! Tükürdüm. "Ben sadece-

"Durumu tersine çevirelim," diye araya girdi ve nasırlı parmaklarının zarif bir hareketiyle itirazlarımı bir kenara bıraktı. 'Kendi sihrimle yüzleşecek cesareti kendimde bulamadığım için Yeraltı'ndan kaçıp seni tek başına bıraktığım zamanı hatırlıyor musun? Yanlış hatırlamıyorsam buna hiç kızmamıştın. Hâlâ işleri yoluna koymamı mı bekliyorsun?

'Ne? Hayır!' Bir kahkaha attım. 'Öncelikle o haftalarda kendini çok incittin. Neden ben...'

Sadece bir kaşını kaldırdı.

Çenem düştü.

Kendine zarar ver. Bunu tekrar söylediğimi duydum, zihnimin arkasında garip bir yankı vardı - tıpkı bu korku dolu haftalar gibi. Saçma olduğu kadar imkânsız da olduğu ortaya çıkan bir huzur hayali uğruna ne istediğimi, *kimi istediğimi* inkâr ettiğim aylar gibi, tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır bir yük.

"Oh," diye fısıldadım.

Bana gönderdiği küçük gülümsemede tehlikeli bir zafer havası vardı. "Demek istediğimi anladın mı?

"Sanırım öyle? Oda etrafımda bir parça eğilmiş gibi görünüyordu, düşüncelerimin altındaki zemini kabaran bir rahatlama yıkarken bacaklarım artık o kadar da sabit değildi. "Yani... eğer gerçekten, gerçekten eminsen...

"Bunun yerine beni öpebilecekken özür dilemeye devam etmen için bir neden yok mu?" kuru bir şekilde önerdi. "Oldukça eminim.

Ve bir anda bu ses artık bir yabancının sesi olmaktan çıktı, beni o duygulu dudakların hareketleriyle buldu. Kimse onun sesine bu kadar benzeyip yine de bana yabancı olamazdı - onu ses tonu ve tınısından değil, sözcükleri saran şehvetli kibirden, her nasılsa onun her hınzır sırıtışını andıran alaycı niteliğinden tanıdım. Orada çok iyi bildiğim bir meydan okuma vardı. Bana sakın olmamı ve gözlerden uzak durmamı söylediği ilk günden beri buna karşı koyamamıştım - pervasız özgüveninin, oynanacak bir oyunun ve kazanılacak bir savaşın ezici cazibesi.

Ya da kaybedersin.

Ben kaybetmeyi umursamazdım.

"Öpüşmenin alternatif olacağını düşünmen büyük cesaret," dedim biraz homurdanarak, ondan bir adım daha uzaklaşarak. Lanet olsun o zaman. Artık özür dilemek yok. Eğer meydan okumasını istiyorsa, lanet olsun ki alacaktı. 'Özür dilemeyi bitirir bitirmez kendi yatağıma sürünerek girmeyeceğimi kim söyledi? Oldukça uzun bir gün oldu.

Parmağını bile kıpırdatmamasına rağmen bakışları beni takip etti, ilgisinin ağırlığı tenimde heyecan verici bir okşayışa dönüştü. "Uyumanın en akıllıca seçim olacağını kabul eden ilk kişi ben olacağım.

Gözlerimi ona diktim. "Yani?

Ben de bunun sizin tercihiniz olmayacağını düşündüm," dedi masumca. "Ama yanılıyorsa beni düzeltin.

Henüz savaşa girmemiş olsaydık, bu işimi görürdüm - hoş, gözleri dönmüş cüretkârlık. Tanrılar yardımcım olsun, ama bu oyunun ani, bağımlılık yaratan heyecanını özlemiştim, sadece ikimiz ve dünyada bizi durduracak hiçbir güç yok; komuta edilecek ordular, gözlemlenecek diplomatik incelikler ve en önemlisi korkulacak sonuçlar yok.

'Ne,' dedim ve alay ettim, 'senin o ılımlı hoş yüzünün *beni* aptallığa sürükleyeceğini mi sanıyorsun? Ben ki bilgeliğin zirvesiyim?

Gözleri şeytani bir eğlenceyle parlıyordu. "Bana plajlarda insanları emmenin ardındaki akıl almaz bilgelik hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz, yoksa bu benim ölümsüz zihnimin kavrayamayacağı bir şey mi?

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi ben asla böyle bir şey yapmam," dedim kızgınlıkla. "Bu düşünce bile beni dehşete düşürüyor.

"Sizi başka şeylerle de doldurabilir miyim?" teklif etti kayıtsızca.

Bu yepyeni ritmi bulmamızın kolaylığı çok tehlikeli bir şekilde heyecan vericiydi - bir dövüş maçı kadar bir dans, ileri geri, kaç ve vur. Sesiyle donanmışken, bir şekilde daha da zahmetsizce kışkırtıcıydı; bedenim ses tonundaki durgun duygusallığa sanki fiziksel bir dokunuşmuş gibi karşılık verdi. Ona gözlerimi devirip, 'Bu teklifi düşünmem için biraz daha açık olman gerekecek' derken sesimin titremesini engellemek için elimden geleni yaptım. Fae'lerle körü körüne anlaşma yapmam.

"Sonunda biraz bilgelik, Thenessa," diye mırıldandı.

Başlığı egzotik bir lezzetin tadına bakar gibi telaffuz etti, gür dudakları heceleri neredeyse hoşgörülü bir zevkle şekillendirdi - aniden, anadilinin o melodik aksanıyla dayanılmaz derecede şehvetli bir ses çıkardı

Dilini. Bu kez diken diken olduğunu inkâr edemezdim. Dizlerimin üzerine çökmeden oflayıp puflamayı ve ona sırtımı dönmeyi başardım; tenimin altında toplanan sıcaklığı hissedebileceğini bilsem de, en azından gururum bu şekilde çoğunlukla sağlam kaldı.

Arkamdan attığı kahkahalar kendimi dizginlememe hiç de yardımcı olmadı. 'Oh, kötü haber, kaktüs. Benden uzağa bakmak artık beni dışarıda bırakmayacak.

"Neden seni dışarıda bırakmak isteyeyim ki?" diye karşılık , örgümü çözerken duvara kaşlarımı çatarak. "Seni şaşırtacak olsa da senden *korkmuyorum*. Sadece yatmaya hazırlanıyorum, çünkü şu ana kadar daha önemli bir şey önermeyi başaramadın.

"Tam tersine," dedi kuru bir sesle, "size oldukça önemli bir şey teklif ediyorum.

Öfkelendim. "Özgüvenin mi?

Kıkırdaması bile bir şekilde ayak parmaklarımdan botlarımdan içinde kıvrılmasına neden oldu. 'Kalbinin her atışını hissedebiliyorum, Em. Benimle alay etmek seni kurtarmayacak.

"Buraya kurtarılmaya gelmedim," dedim omzumun üzerinden bakmadan, gevşemiş saçlarımı silkeleyerek ve diz çöküp botlarımdan bağcıklarını çözerek. "Kazanmak için buradayım.

Cevap vermedi.

Arkamda bir şey hışırdadı - kanatlar omuzlara mı çarptı yoksa eller tahtaya mı değdi, sırtım ona dönük olduğu için anlayamadım. Yaklaşıyor muydu?

Yoksa o tüy gibi sesi hayal mi etmiştim?

Dikkatle doğruldum, derim acımasız bir beklentiyle karıncalanıyor, kulaklarım her nefesi ve fısıltıyı yakalamak için geriliyordu. Arkamdaki ayak sesi, neredeyse duyulabilir bir tıkırtı olabilir miydi?

Daha önce ona arkamı dönerek *hiç* konuşmamıştım. Bu mümkün olmamıştı. Bunun yeniliği, kalbimin kaburgalarımın çarpmasına yetti, arkamda onun varlığının hissi ve tutunacak onun sesinden başka bir şey yoktu. Kalçalarım, omuzlarım, boynumun arkası... bakışlarının potansiyeli altında yanıyor gibiydiler, *orada* olduğu, muhtemelen bana dokunmak üzere olduğu, muhtemelen tam beş adım ötede olduğu bilgisi.

Solumdan gelen sessiz bir nefes alma sesi miydi?

Arkamı dönüp onu masanın üzerinde otururken ya da bana sinsice yaklaşırken ya da ikisinin arasında bir yerde bulmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Bunun yerine botlarımı çıkardım ve çoraplarımı ayağımdan sıyırdım,

Acele etme dürtüsünü bastırıyordu. Er ya da geç bir şey söylemek zorunda kalacaktı, değil mi?

Yapar ?

Hevesli kulaklarım en ufak bir ipucu yakalayamadı - uzakta çarpan bir kapıdan başka bir şey yoktu, bu gömülü evin duvarlarının ötesinden gelen bir bağırış. Nefes alıp verişimi kontrol altında tutmaya çalışarak, yavaş ve bilinçli hareketlerle ateş kırmızısı elbisemden kurtuldum ve kumaş hışırtısı içinde onu botlarımın üzerine bıraktım. İç çamaşırimdan başka bir şeyim yoktu, hareketsiz durup beni süzmesine izin vermenin cazibesi neredeyse dayanılamayacak kadar güçlüydü - ama onu *beklemiyordum*, lanet olsun ve parmaklarımı neredeyse hiç duraksamadan çekmecelerimin yumuşak ketenlerine doladım.

"Söyle bakalım," diye mırıldandı - aniden arkamdan o kadar yaklaştı ki neredeyse çığlık atıp sıçrayacaktım, "tam olarak hangi zaferi arıyorsun?"

Enseme değen sıcak nefesi miydi? Kalbim o kadar şiddetli ki her an kaburgalarımın fırlayabileceğinden korktum, gözlerinin dolaştığı her yerde sıcaklık tenime yayılıyordu. Sesim kısılmıştı ama en azından "Teslimiyetin, çoğunlukla." derken titremiyordu. Kahkahasını duymaktan çok hissettim - hem çıplak omuzlarımın üzerindeki havanın ipeksi fırçasını hem de cevaben karnımın alt kısmında kıpırdayan kıvılcımları. "Ah.

Beni yalvartmayı mı planlıyorsun?"

Bu mırıltılı öneri buz gibi alevler halinde omurgamı yaladı ve tüylerimi diken diken etti. En azından bu küçük zayıflık belirtisini göremeyeceği için minnettar olarak gözlerimi sıkıca kapattım ve neredeyse doğal bir kıkırdamayı başardım. "Yapar mıydın?"

"Senin için yapamayacağım bir şey var mı sanıyorsun? Arkamda kadife üzerinde kayan kadife gibi hafif bir hışırtı daha; aceleyle gözlerimi açtığımda, kanatlarının karanlık şekilleri yavaşça iki yanımdan görüş alanıma giriyordu, sanki üzerime kapanan bir tuzak gibi. Yine de bana dokunmadı, sesi çiçekli, neredeyse teatral bir ifadeye kayarken bile. 'Benim en güzel, en korkunç kaktüsüm...'

"Benimle alay ediyorsun! Sesim yine de titriyordu.

"Cesaret edemezdin," diye mırıldandı ve birden sözlerinde yeni bir ses kısıklığı, ağrıyan, kullanılmayan ses telleriyle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin kanatlarının çıplak vücudumun etrafında yavaşça kıvrılma şekliyle ilgili olan ham bir kalite vardı. 'Hiç kimsenin beni senin kadar korkutmadığını söylerken tamamen dürüstüm. Daha önce hiç bu kadar kaybedecek şeyim olmamıştı.

Nefesim kesildi. "Creon...

Kanatları etrafımı sardı, kadifemsi kenarları köprücük kemiklerimi, göğüslerimi, meme uçlarımı okşadı. Nefesim kesildi ve elleri aynı anda belime dolandı, tenimin üzerinde kayarak yavaşça karnımdan aşağı indi, dokunuşuna doğru eğildiğimde sert göğsü arkamdaydı. Ona doğru sarktım, inleme olduğu kadar yalvarma da olan bir sesle başımı omzuna yasladım.

"Sonra yine..." Fısıldadığı kelimeler boynuma sıcak bir şekilde çarpıyor, kulaklarımdaki kan uğultusundan zar zor duyuluyordu. Kanatlarının meme uçlarıma vuruşları vücudumun arzuyla zonklamasına neden oldu. "Ben de hiç bu kadar çok kazanmamıştım.

"Lütfen," diye başardım, ona karşı kıvranarak biraz sürtünmeye çalıştım, *herhangi bir* sürtünme, dokunuşuna çaresizce ihtiyaç duyan o yanan nokta üzerinde.

Tanrım, kahkahasının kaba sesi tenimi okşuyor.

"Pekâlâ," mırıldandı ve *nihayet* elleri iç çamaşırımın altından, kalçalarımın tepesindeki koyu renkli buklelerin arasından son santimlere doğru kayd. "Zaferini kutla, Thenessa.

İlk dokunuşta patladım.

Kopacak kadar sıkı sarılmış bir bobin gibi, vücudum parmaklarının altında çözüldü, tatlı, güzel, güçsüz bir şekilde çözüldü - haftalarca süren sırlar, haftalarca süren korkular ve hayal kırıklıkları, zevkimin o özlem dolu çekirdeğine dokunduğu anda paramparça oldu. Beni göğsüne bastırıp yavaş ve nazik vuruşlarla içimi boşaltırken haykırdım, kabarcıklı salıverilmemle sarsıldım.

Tanrılar yardımcım olsun, kazanmıştım.

Kendi uzuvlarımla tekrar farkına varmadan önce bir zafer dalgası beni harekete geçirdi, kendimi kurtarmak için kollarında kıvrıldım. Bu sefer bana izin verdi. Onu yarım düğmeli gömleğinin kolundan tutarak yatağa sürükledim ve bir uzuvlar ve kanatlar karmaşası içinde battaniyelerin üzerine devrildik, parmaklarım düğmeleriyle savaşıırken o da ağzımı kendi ağzıyla kaptı. İnlemelerime sert inlemeler karşılık veriyordu. Tırnaklarımı kalçalarına geçirdiğimde boğuk bir çığlık attı. Çılgınca bir hevesle gömleğini yırttım, sanki hayatım bronz tenini ve gergin kaslarını görmeme bağlıymış gibi pantolonunu çıkardım; siki beni yutmaya hazır, açgözlü bir canavar gibi serbest kaldı.

"Konuşmaya devam et," diye nefes aldım, iç çamaşırımı çıkarmaya çalışırken onu sırtına bastırdım. "Lütfen... *ne* olursa.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu, kanatları battaniyenin üzerinde genişçe açıldı. "Düşmanlarımın kanı içinde ne kadar büyüleyici görüldüğünü söylemenin sırası mı?

Üzerinden sürünerek geçtim, içimden kahkahalar fışkırıyordu. Cevap sırtışı tam anlamıyla kurtçaydı - avını bulan bir avcının bakışı değil, daha çok ...

Daha ziyade, eşini bulan bir avcı.

Altımdaki savaşçının vücudunun her santimini biliyordum. Kaslarının çizgilerini ve çıkıntılarını. Tırnaklarının sıyrıklarını ve teninin ipeksi yumuşaklığını. Uyarılmışlığının misk gibi kokusunu ve elimi etrafına doladığımda ereksiyonunun kaygan sertliğini. Ve yine de kendimi onun üzerinde konumlandırıp bedenlerimizi birbirine yönlendirirken, karanlık, aç gözlerle beni izlerken göğsü hızla yükselip alçalırken, hepsi heyecan verici, görkemli bir şekilde yeni hissettirdi.

Benimkini.

Savaş çıkacaktı. Kan dökülecekti. Yıl bitmeden imparatorluklar yıkılabilirdi ve tek umudumuz onların bizim imparatorluğumuz olmamasıydı. Ama takımadaların kendisi yarın denize batabilirdi ve *bu* hiçbir şeyi değiştirmezdi - mükemmel küçük dünyamız, iki zihin, tek kalp ve gerekirse tanrılara meydan okuyacak kadar güç.

'Zaferimiz,' diye fısıldadım.

Gırtlaktan bir nefes verdi. "Zaferimiz.

Hızlı bir kayışla üzerine çöktüm.

Boğazından çiğ, kırık bir homurtu koptu ve eğer henüz sırlıslık olmasaydım, bu işi bitirirdi - kontrolünü kaybetmenin o gırtlaktan gelen çığlığı. Kanatları açıldı ve sırtımdan aşağıya hafif bir hava akımı gönderdi. Elleri popomda sıkılaştı, beni üzerinden kaldırdı, tekrar aşağıya çekti, tek bir derin hamleyle beni iliklerime kadar doldurdu.

Bir sonraki iniltisini dudaklarımla bastırdım, kesik kesik nefeslerimiz birbirine karıştı. Tutarlı düşünceler anlamını yitirmişti. Ona sertçe, umutsuzca sürdüm,

Kalçalarımıdaki parmakları ve inlemelerinin ritmi tarafından yönlendiriliyordum; etrafımdaki diğer tüm sesler kayboluyor, onun zevkinin sarhoş edici melodisi tarafından boğuluyordu. Aleti içimde çelik gibi zonkluyordu. Bedenim onun ihtiyacıyla gerildi, gerildi - ne acı ne de zevk olan ama çok daha görkemli bir şey olan, içimde açlıkla yanan bir his.

Ve başka hiçbir şeyin

önemi yoktu. Sadece o vardı.

Sadece ben.

Sadece derimin altındaki alevler, tüm lanet dünyayı yakıp kül etmeye hazır.

Dudaklarında benim adımla boşaldı, beni son bir kez sikinin üzerine çarparken sıcak tohumla doldurdu. Yarım saniye sonra ben de onu takip ettim. İnemeler ve titreyen uzuvlar, kaygan tende pençeleşen eller, nefessiz öpüşmelerde birbirine dolanan diller - yapışkan, doymuş bir karmaşadan başka bir şey olmayana ve onunla patlayabileceğim kadar mutlu olana kadar salıverilmemiz boyunca birbirimize sarıldık.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken ve titrerken, yatak ve gece küçük bir sonsuzluk için var olmaktan çıkarken bile sesi oradaydı, beni topraklıyordu.

Emelin. *Emelin...*'

İkimizi de battaniyelerin içine indirirken beni bırakmadı, kolları ve kanatları sıkıca etrafıma sarıldı, yüzü saçlarıma gömüldü. Adımı bir kez daha fısıldarken beni bırakmadı, sanki sesinin hala orada olup olmadığını, dudaklarının hareketlerinde boş havadan daha fazlası olup olmayacağını test etmekten vazgeçemiyormuş gibi.

Yüz otuz yıllık sessizlikten sonra tekrar konuşmaya başladı. Bir gün, kendi kendime yemin ettim, ona tekrar şarkı söyletecektim.

Birlikte yatağa kıvrıldık, karanlıkta birbirimize sokulduk, sırtım göğsüne o kadar sıkı bastırılmıştı ki kalp atışlarını kendi kalp atışlarım gibi hissedebiliyordum. Parmakları omzumda, kolumda geziniyordu. Ve tam göz kapaklarım onları açık tutamayacak kadar ağırlaştığında, tam düşüncelerim rüyalara dağılmaya başladığında, sesini son bir kez duydum.

"*Liria*. Çok sessiz nefes alsa bile, Peri kelimesini seçebiliyordum. *Benim aşkım*.

Ve uyudum.

Bölüm 6

KESKİN, İNATÇI BİR ÇARPMA beni uyandırdı, zihnimi rüyasız uykumun derinliklerinden zorla çekip çıkardı ve uyanıklığın parlak, gürültülü gerçekliğine sürükledi. Daha gözlerimi açmadan battaniyenin içinde doğrulmuş, en yakın siyah yüzeye tutunmaya çalışıyordum.

Ancak o zaman diğer sesler bana ulaştı. Uzakta koşan ayak sesleri. Evin içinde yaygara koparan sesler. , Creon kedi hızıyla yataktan fırladı, pantolonunu yerden almadan önce komodinden bıçaklarını kaptı - gergin bronz ten, dalgalanan kaslar, yine de çıplak ihtişamının son derece çekici görüntüsü için her zamanki takdirimi tam olarak toplayamadım. Kapımıza vuran parmak eklemleri aceleci ve baskıcı ritmine bir an bile ara vermemiştii.

"Ne oldu? Bağırdım, kendimi yataktan dışarı attım, iç çamaşırlarımın içine girdim ve elbisemi dün gece düşürdüğüm yerden aldım.

Kapı çalma sesi aniden kesildi.

"Altın Saray'daki gelişmeler. Tared'in sesi, bizi ayıran tahta tabakası tarafından boğuklaştırılarak odaya girdi. 'Ay filosu nihayet on beş dakika önce saldırdı. Tahliyeye başladık.

Donup kaldım.

Saldırıya uğradım.

Bu kelime, deri ciltli kitap yığınları ve pelüş, kabaca dokunmuş battaniyeleriyle bu güvenli, sessiz odadan çok uzakta, Creon'un kollarının güvenliğinden çok uzakta görünüyordu. Zihnimi yukarıdaki, Anne'nin ordularının takımadaları sardığı ölümcül dünyaya, ne kadar unutmaya çalışsam da kaçmama izin vermeyen o dünyaya geri götürmek için kararlı bir çaba sarf etmem .

"Yardıma ihtiyacın var mı? Creon keskin bir sesle "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu ve ben onun beklenmedik sesiyle yeniden sarsıldım.

"idare ediyoruz. Tared' sesi yorgun geliyordu; bu gece hiç uyuyup uyumadığını belli belirsiz merak ettim. "Yani acil değil, hayır. Sadece Agenor'u bilmek isteyeceğinizi düşündüm-'

Agenor.

Felç paramparça oldu.

Kırmızı elbisemi başımın üzerinden öyle hızlı çektim ki neredeyse kendimi boğacaktım ve çıplak ayaklarımla kapıya doğru koşarak kapıyı açtım. Tared arkasında duruyordu, biraz dağınıktı ama kılıcı hâlâ kınındaydı - o halde acil bir tehlike yoktu.

En azından *burada* değil.

Kalp atışlarım en ufak bir şekilde düşmeyi reddetti.

"O güvende mi? Soru dudaklarımdan beni şaşırtan bir şiddetle döküldü. Agenor mu? O-'

'O iyi, Em. Burada olacak...' Tared'in yüzünde küçük, beklenmedik bir şekilde uğursuz bir ifade belirdi. "Birazdan, muhtemelen.

"Ne? Isırarak söyledim. "Bu bir sorun mu?

Tared dudaklarını araladı, tereddüt etti, sonra bakışlarını tek kelime etmeden omzumun üzerinden Creon'un sakın ve titiz bir şekilde gömleğinin düğmelerini iliklediği köşeye kaydırıldı.

Aynı anda gözlerinde bir şey değişti. Yaşlı, karanlık ve çok ama çok yorgun bir şey.

Sadece bir kalp atışı için oda üçümüzün arasında hareketsiz kalmış gibiydi. Etrafımda döndüm, aniden tekrar çaresiz, güçsüz bir izleyici oldum - Zera'nın ormanındaki o öğleden sonra gibi, yanıp sönen bıçaklar ve büyü, varlığım

yüzyılların acı nefretini yumuşatmaya yetecek kadar yakın değildi. Aralarındaki hava şimdi de aynı derecede yüklü, sessizlik de aynı derecede baskılıydı. Bakışları aynı ağırlıkta buluştu - daha doğrusu her ikisinin de zihninde, yüzyıllar boyunca aralarında açılan her eski yaranın, tıslanan her hakaretin ve içten gelen her tehdidin *farkındalığı* çok canlıydı.

Creon'un yaralı kaşı hafifçe yukarı doğru seğıirdi. Bir saldırı değildi. Aksine, bir davet gibi görünüyordu.

Etrafımızdaki duvarların bile nefeslerini tuttuğuna yemin edebilirim.

"Her şeyden önce," dedi Tared ve kelimeleri o kadar belirgin bir çabayla söyledi ki, gecenin yarısını kendi kendine prova yaparak geçirip geçirmediğini merak ettim, "sana gecikmiş bazı özürler borçluyum.

Kreon'un ifadesi değişmedi.

Gömleğini iliklemeye devam etti, yaralı parmakları düğmeleri o kadar yavaş ilikliyordu ki, onu sarsmak istedim - sanki hava durumuyla ilgili bir yorumdan biraz daha fazlasıymış gibi, en ufak bir yanıtı bile değmeyen boş bir söz. Ama gözlerini ayırmadı. Ve yüzündeki o ifade, onun umursamaz ve etkilenmemiş olduğuna inanma çabalarımı boşa çıkaran bir şey vardı - sıkıca kontrol altında tutulan bir duygunun gölgesi.

Bekledim.

Sonunda ellerini indirdi ve başını salladı - tek, zorlukla algılanabilen bir baş sallama, ama içinde zehir yoktu. Sesi dikkatlice düzleştirdi ve şöyle dedi: "Takdire şayan. Ve karşılıklı.

Hepsi bu kadar mıydı?

Kalbim tekleyerek tekrar harekete geçti, şaşkınlığım kadar rahatlamıştım da. Tared de sadece başını salladı. Creon bakışlarını kaçırdı ve kısa, hızlı hareketlerle kollarını sıvamaya başladı - önemli bir şey söylendiğine ve günün asıl düzenine zamanının geldiğine dair yeterince açık bir mesajdı bu.

Gerçekten özür dilemeleri gerekmiyor muydu?

Yoksa bu yeterli miydi, zor kazanılmış karşılıklı bir niyet beyanı ve özür dilemek gibi utanç verici bir işe *kalkışmaya* gerek olmadığı konusunda sessizce anlaşılmaya mı varmışlardı? Sadece birkaç kez birbirlerinin hayatını kurtarmayı, bir ya da iki kez birlikte sarhoş olmayı ve bunu ateşkes için yeterli görmeyi mi planlıyorlardı?

Belki de tüm duygusal kabız savaşçılar böyle anlıyorlardı, diye düşündüm, tam o anda Kreon başını kaldırdı

kollarındaki yoğun çalışmayı bıraktı ve ekledi, "Ve ikincisi?"

Tared'in neşesiz kıkırdamasında bir rahatlama vardı - sanki ikisinin de geçmişteki başarısızlıkları hakkında acı verici bir konuşma için kendini hazırlıyordu ve kılıcını birkaç kez uzuvlarına saplamayı tercih ederdi. 'İkincisi, belki de Agenor'un halkını tahliye etmeye yardım etmek için kaçtıktan *sonra* Edored'i ikiniz hakkında bilgilendirmeliydim. Görünüşe göre haberlere o kadar dalmış ki-'

Ön kapı çarptı.

Ve Agenor'un sesi, daha önce hiç duymadığım kadar yüksekti, "*Nerede o?*" diye bağırdı.

"Şey. Tared yüzünü buruşturarak evin kalbine doğru özür dileyen bir hareket yaptı. "Bu. Bu yüzden kısa bir uyarının hoşuna gideceğini düşündüm. Eğer buradan gitmek ve neşeli buluşmayı ertelemek istersen, bana haber ver.

Oturma odasında, Ylfreda'nın kesinlikle eğlenmemiş bir şekilde, görgü kuralları ve bir misafir olarak nasıl davranılmaması gerektiği hakkında bir şeyler söylediğini duyabiliyordum.

"Ah," dedi Creon, kısık sesindeki isteksiz eğlence o kadar somuttu ki, histerik bir rahatlama ile yüksek sesle gülmek için çaba sarf etmek zorunda kaldım. 'Çok minnettarım. Yine de ortadan kaybolarak onu sakinleştirebileceğimden şüpheliyim.

Tared yarım bir omuz silkme hareketi yaptı -*başın* üstüne, dedi bu hareket- ve sesini hafifçe yükselterek döndü. "O burada, Agenor.

Oturma odasındaki hararetli konuşma aniden kesildi, hızlı ayak sesleri hızla yaklaşıyordu.

Creon bana hızlı bir sırtış fırlattı, gürleyen bir volkanın kafasına doğru ilerlemesine eşdeğer bir fae'den tamamen etkilenmemiş görünüyordu - her şeyden çok *eğlenmiş* görünüyordu, lanet olası deli adam. Eğer Agenor aynı anda köşeyi dönüp boynuna dolanmış kalın kırmızı yilandan inanılmaz derecede daha cani görünmeseydi, ona akıl sağlığından şüphe ettiğimi söyleyebilirdim.

"Sen!" diye tersledi babam, biraz nefes nefese kalmış ve kısa siyah saçları birbirine karışmış, gömleğinin safir ipeğini kirleten toz ve kir izleriyle alışılmadık derecede dağınık görünüyordu. Varlığımı neredeyse hiç fark etmemiş gibiydi. Öfkeli dikkatinin her zerresi yanımdaki bir metre boyundaki prens ihtişamına odaklanmıştı; Creon'un yarı giyinik hali zaten yeterince alevli olan yangını daha da körüklüyordu. "*Sen. Ne düşündün sen...*"

Bocaladı, babacan öfkesinin derinliğini anlatacak sözcükleri *bulmakta* zorlandığı belliydi. Eğer babam olmasaydı duygulanabilirdim.

Geçen geceki olayların bende bıraktığı ana duygu gibi görünen uyuklayan sıkıntı - yorgunluk, zafer ve riskler ya da sonuçlar ne olursa olsun hayatımdaki her küçük sıkıntıyı dibine sokmak için derin, neredeyse sinir bozucu bir heves.

"Birkaç yüz fae'yi yeni evlerine yerleştirmeye gidiyorum," dedi Tared, şaşırmadan. "Kalan tüm uzuvlarınızı bir saat içinde öğle yemeğine bekliyoruz.

Bir yanıt beklemeden gözden kayboldu.

Agenor fark etmemiş gibiydi, gözlerini kısmış, altın benekli, tanrılara yeminli parmaklarını yumruk yapmış bir halde Creon'a bakıyordu. Creon fark etmiş olmalıydı ama neşeyle fark etmemiş gibi yaparak, odadaki yetişkinleri kızdırmaya kararlı, sümüklü küçük bir çocuk gibi babama en masum, en çileden çıkarıcı gülümsemesini takındı.

Agenor'un boynundaki yılanın bakışlarıyla karşılaştım. O da en az benim kadar bıkkın görünüyordu, dar başını Agenor'un omzuna yaslamıştı ve şu anda bir yılan olarak doğmadığına pişman olduğunu belli eden bir ifade takınmıştı.

O zaman ondan önce müdahale etme zamanı.

"Bu, mesela çeyiz pazarlıklarının bir başlangıcı mı? Sesime katabildiğim tüm samimiyetsiz hafiflikle artan sessizliği bozarak dedim ki 'Çünkü bu durumda, en azından birkaç parça sığır değerinde olduğumu düşündüğümün kayıtlara geçmesini isterim. Muhtemelen küçük bir çiftlik de. Sadece değerlendirmeniz için.

Creon'un dudaklarının kenarları tehlikeli bir şekilde kıpırdandı ve o samimiyetsiz, umursamaz havasını en tatmin edici şekilde bozdu.

Agenor dişlerini sıkarak 'Em,' dedi.

"Ne yani, mütevazı bir şekilde geri çekilip kaderimi belirlemeyi erkeklere mi bırakayım? Ona gözlerimi devirerek söyledim. "Hıyarlık etme.

Yavaş bir nefes aldı ve bir anlığına gözlerini kapattı. "Creon?

Duvara yaslanıp kollarını kavuşturan Creon'un gözlerindeki parıltı endişe vericiydi. "Evet, eski dostum?

"Oh, cehenneme git. Hiç kimsenin bu laneti, hedefinin emre gerçekten itaat edebileceğine dair böylesine içten bir umutla telaffuz ettiğini duymamıştım.

"Kızım ile biraz konuşabilir ? *Özel olarak?*

Creon kuru bir sesle, "Buna ben karar veremem," dedi. "Kızına sor derim.

Agenor'un parmakları Coral'ın kösele gibi kırmızı derisinin yanında uğursuzca kıpırdandı. "Lanet olası tanrılar aşkına-

"Kesin şunu," diye bağırdım ve ellerimi havaya kaldırarak ikisine de ters ters baktım. 'Bu konuda bu kadar dramatik olmaya gerçekten ihtiyacımız var mı? Agenor, kurtarılması gereken çaresiz bir genç kızmışım gibi davranmayı bırakırsan seninle konuşmaktan mutluluk duyarım. Creon, sonsuza kadar bu lanet rolü sürdürmeye gerçekten gerek olmadığının farkındasın, değil mi?

Sırtışı biraz pişmanlık doluydu. "Ama o bunu çok *kolaylaştırıyor*, Em.

"Müttefikiniz olması gereken insanları gereksiz yere kışkırtmakla ilgili bazı konuşmalar hatırlıyor ," dedim alayla. 'Hatırlatmama gerek var mı, yoksa-'

"Oh, boş ver. Muhtemelen haklısın. Bir iniltiyle kendini duvardan uzaklaştırdı ve isteksizce babamla yüzleşmek için döndü. Kasıla kasıla yürüyen fae prensinin o değişmez maskesi aynı anda yüzünden eriyip gitti ve aşağıda çok iyi tanıdığım etkileyici yüz hatları ortaya çıktı - yorgunluk, alaycı bir eğlence ve bir şey... belki de en ufak bir gerginlik belirtisi. "Bu durumda bir fincan çay ister misiniz?

Agenor gözlerini kırptırdı.

"Ya da daha sert bir şey? Creon omzunun üzerinden ekledi, çekmecedan temiz çorap almak için gardıroba doğru yürüdü. Belindeki bıçaklara ve parmaklarının her hareketinde derisinin altında dalgalanan mürekkepli yara izlerine rağmen onu hiç bu kadar zararsız görmemiştim - en sevdiği çifti bulmak için yığınla örme eşyayı karıştırıyordu. "Eğer bu sabahtan sonra hayati tehlike yaratabilecek dozda liköre ihtiyaç duyarsan Edored'in bal likörü stoğuna el atabilirim.

"Sonra..." Agenor'un ağzı açılıp kapandı, kaşları birbirine yaklaşırken ikimizin arasında bir, iki kez gidip geldi. "Beni zehirlemeye mi çalışıyorsun?

"*Tanrı aşkına*," dedim.

Creon bana hızlı bir sırtış gönderdi - Sessiz Ölüm'ün o ukala, kendine aşırı güvenen sırtışı, baştan çıkarma ve cinayetten başka bir şey söylemeyen o ifade değil. Bu gülümseme daha donuktu. Daha yumuşaktı. Hepsinden önemlisi, babamın çevresinde yüzünde gördüğüm her şeyden daha gerçkti. "Sana daha önce yaptığımız gibi devam etmenin daha kolay olacağını söylemişim.

"Hepiniz aptalsınız," diye homurdandım, yatağın kenarına çöküp ikisine de sinirli bir el hareketi daha yaptım. 'Agenor, neden bu dünyada

seni *zehirlemek* mi istiyor?'

"Doğrusunu isterseniz-" diye başladı Creon.

"Durumu daha da kötüleştirme! Umutsuzca araya girdim ve yüzüne doğru alışılagelmiş bir kırmızı büyü fırlattım. O da aynı rutinle bundan kaçındı ve yüksek sesle güldü. "Agenor..."

"Onu *suçlamıyorum*," dedi babam şaşkın bir ifadeyle. 'Sadece hayatında kimseye bir fincan çay ikram etmediğini söylüyorum, o zaman ben nasıl-'

"Aslında yanlış," diye araya girdim ve bu argümanı elimin tersiyle ittim. 'Sadece bir örnek vermek gerekirse, pavyona ilk geldiğim anda bunu yaptı. Başka bir şey var mı?'

"Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandı Creon, çoraplarını giymek için en yakın koltuğa çökerken, "daha çok bunun seni sakinleştireceğini umuyordum.

Bir kahkaha attım. "Birçok hatanın ilki.

Kıkırdadı - yüzeyinin altında kana susamışlığın zerresi olmayan gerçek bir kıkırdama. Agenor'un daha da şaşkın görünebileceği ortaya çıktı.

Creon'a, 'Sanırım çay olmadan da hayatta kalabilir,' dedim.

"Muhtemelen. İkinci çorabını da giyip ayağa kalktı, botlarını aldı ve boştaki eliyle omzumu sıktı - o kadar masum bir dokunuştı ki, babamın onaylamayan bakışları altında sıcak ve yasak bir şeye dönüştü, ne kadar bastırmaya çalışsam da nabzım hızla atmaya başladı. Creon'un gözlerindeki hınzır parıltı ne yaptığını çok iyi bildiğinin kanıtıydı. 'O zaman ben gidip Altın Saray'a bir göz atayım. Uzuvarlarını koparmamaya çalış.

'Bu senin uzmanlık alanın,' dedim ekşiyerek.

Bana eğlenen ve oldukça kaba bir jest gönderdi ve kapıyı arkasından iterek kapattı, beni sinirli bir baba, aynı derecede sinirli bir yılan ve sadece birkaç saat önce meşgul olduğumuz çok çıplak, çok yetişkin aktivitelerden çok fazla iz gösteren bir odayla yalnız bıraktı.

Yüzüme sabırlı bir gülümseme yerleştirdim ve "Ee?" dedim.

Agenor, derin bir nefes daha çekip nasırlı parmaklarını bükerek boğazını temizlerken, kibar olmaya çalışan kanatlı, iyi giyimli bir gök gürültüsü bulutu gibi görünüyordu. "Evet. Sesindeki gerginlik, aktif olarak bastırdığı daha agresif yüzlerce yaklaşım olduğunu ele veriyordu. Belli ki dişlerini sıkmak yerine her şeyi göze almış ve

"Bana burada tam olarak neler olduğunu anlatır mısın, Em?"

"Burada neler olup bittiğine dair oldukça iyi bir fikrin var gibi görünüyor," dedim homurdanarak. "Otmak istemiyor musun?"

Otmak istediği izlenimini vermedi ama yine de oturdu, Creon'un az önce boşalttığı koltuğa temkinli bir şekilde gömüldü, sanki ahşap ve dolgunun her an alev almasını bekliyormuş gibi. Mercan, kirli çoraplarımdan ve botlarımdan titizlikle kaçınarak omuzlarımdan, kolçakların üzerinden ve yere doğru kaydı.

Kendimi hazırladım. "Ne bilmek istiyorsun?"

"tamamını anlatmak iyi bir başlangıç olur," dedi sertçe, başının ağrısını bastırmak için huzursuz bir parmağını şakağına sürttü. "Tek bildiğim Edored'in aniden yanıma gelip Kreon'un kâğıt oynamayı sevip sevmediğini bilip bilmediğimi sorduğu, çünkü Tared..." Gözlerini kapadı, sonraki her heceyi kırılmış, öfkeli bir hassasiyetle telaffuz etti. 'Çünkü Tared, Kreon'un aileye mümkün olduğunca hoş bir şekilde kabul edilmesini emretmişti. Hangi-'

Benden boğuk bir ses kaçtı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne?"

"Hayır. Hiçbir şey. En azından alfler ve onların anlaşılmaz ahlak anlayışları dışında hiçbir şey... Edored ve onun beklenmedik coşkusu da şu an için pek sorun teşkil etmiyordu. 'Başka ne bilmek istiyorsun o zaman? Açıkçası eklemek istediğim özel bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Tanrılar ve şeytanlar, Em," homurdandı, ağırbaşlı duruşuna hiç yakışmayan bir telaşla ellerini kolçaklarına bıraktı. "Aklını mı kaçırdın sen? Onun bu dünyada ilişkiye girmen gereken *son* kişi olduğunu yeterince açık bir şekilde ifade ettiğimi sanıyordum ve-'

Omuz silktim. "Korkarım biraz geç kaldın.

'Biraz...' Ağzını kapattı, bu sözlerin ima ettiği anlamlar zihninde canlanınca kanatları ve omuzları sarktı. "Tanrılar merhamet etsin. Bunca zamandır mı?"

Tekrar omuz silktim.

"Tanrı aşkına," dedi kasvetli bir şekilde. "Ne *düşünüyordun*?"

"Şey," dedim, "neye benzediğini gördün mü?"

Yüzüne yayılan dehşete düşmüş ifade, umursamazlığın her zerresine ve daha fazlasına değdi. Kendime rağmen kıkırdadım.

yardım . İşleri daha da kötüleştiriyordum -bunu biliyordum- ve yine de onca sıkışık, çaresiz ihtiyatlılık döneminden sonra kendime küstah bir aptal olma özgürlüğü tanımanın çarpık bir tür zaferi vardı.

'Bu şaka değil Em,' diye bağırdı.

Sesindeki bir şey beni en şiddetli patlamanın bile yapabileceğinden daha hızlı ayılttı.

Belki de çaresizliğin çatırtısıydı. Gözlerindeki neredeyse çaresiz yalvarış ve parmaklarının kolçakları kavrayarak tutunmaya çalışması. Öfke ve kızgınlığa, meydan okurcasına görmezden gelebileceğim baba onaylamamasına hazırlanmıştım. Tehditlere, taleplere ve ne kadar ısrar etsem de beni Creon'un ulaşamayacağı bir yere sürükleme girişimlerine.

Ama bunun yerine, karşımdaki erkek, kalbimi o kadar da iyi katılaştırmadığım tek şeyi yapıyordu: endişelenmek.

"Oh, iyi. Yüzümü ovuşturarak o tedirgin gözlerden uzaklaştım. 'O zaman öyle davranmamaya çalışacağım. Tam olarak neden bu kadar endişeleniyorsun?

Neşesiz bir kahkaha attı. "Hayatımda tanıdığım en tehlikeli kişi" ifadesinin neresi mesajı iletemiyor? Senin incindiğini görmek istemiyorum-'

"Bana *zarar* vermiyor! İtiraz ettim, sesim yükseliyordu. 'Hiç incitmedi ki! Hepimiz onun beni öldürmek ya da sana karşı kullanmak için fırsat kolladığını düşünmüyor muyduk?

"Demek istediğim bu değil. Alışılmadık bir hareketle kendini koltuğa bıraktı, kanatları uzun sırtı ile soluk, çiçekli minderler arasında rahatsız bir şekilde katlandı. 'Onun bizim tarafımızda olduğunu biliyorum - herhangi birinin tarafında olabileceği kadar. Fiziksel güvenliğiniz konusunda endişelenmiyorum.

"O zaman ne bu, yine mi kamuoyu?" diye alay ettim. 'Çünkü bu konuyu biraz düşündüm ve halkın fikirleriyle birlikte denize girebileceğine karar verdim. Nasıl olsa hepsini memnun edemem.

"Konumuz bu da değil," dedi tedirgin parmaklarıyla burnunun kenarını sıkarak. 'Sadece anlamaya çalışıyorum... Lanet olsun, onunla ne gibi planların var Em? Bu savaşın ötesinde yani? Bu sadece... geçici bir kaçamak mı? Yoksa kim bilir kaç yıl sonra bundan daha fazlasını mı umuyorsun?

İçimde kabaran birkaç kaba cevabı ısırarak geri çektim ve bir cevapla yetindim: "Doğrusunu söylemek gerekirse, bunun benden başka kimseyi ilgilendirdiğini sanmıyorum.

Nefesinin altında bir küfür mırıldandı.

"Agenor-

"Dinle," diye araya girdi, sanki beni omuzlarımdan tutup bu bıkkın emre itaat edene kadar sarsmak istiyormuş gibi bir sesle. "Çekici olabileceğini biliyorum, tamam mı? Elde etmek istediği şeyi elde etmek ve başarmak istediği şeyi başarmak için doğru kelimeleri mükemmel bir şekilde seçebildiğini biliyorum ve tanrılar güzel vaatlere kanacak ilk kişinin sen olmayacağını biliyor. Eğer ondan daha fazlasını bekliyorsanız, bunun için sizi suçlayacak hiçbir şey yok.

Ağzımı kapattım ve haftalardır attığım en az samimi kahkahayı atmaya zorladım. "Tam olarak ne demek istiyorsun?

"Söylemeye çalıştığım şey..." Durakladı, parmakları amaçsızca kıpırdıyordu. "Creon'un barış ve huzur için doğmadığını anlamalısın, Em. Savaş onun kanında ve kemiklerinde var. Etrafındaki dünya ne kadar huzurlu olursa olsun, hayatının geri kalanında yerleşip bahçıvanlık yapmayacak ve birkaç ay sonra taze kan dökmek için kaçtığı anda kalbini kırması için büyük bir romantizm beklemeni istemiyorum.

Artık kaba cevapları aşmıştım.

Kulaklarımdaki sağır edici kan hücumunun arasından sadece ona bakabildim - ağzının etrafındaki yorgun çizgilere, parmaklarının sıkışık seğirmelerine ve o yeşil-altın gözlere, endişe dolu, benimkilere çok benzeyen bakışlara. Tüm o iyi niyetlere. Tüm o dürüst endişe. Ve sonra bu övgüye değer duygulardan doğan, çürümüş ve zehirli sözler - Tanrı'nın büyüünün derimin altında uzun süre düşünmek istemediğim aç şekillerde kaşınmasına yetecek kadar.

Güzel vaatler.

Lanet olası küstahlık.

"İyi niyetli olduğunu biliyorum," dediğimi duydum, sesim damarlarımda dolaşan öfkeye karşı garip bir şekilde dengeliydi. "Bu yüzden bir kereliğine nazik olacağım, tamam mı?

Gözlerini kısmıştı. "Ne yap-

"Mesele şu ki," diye araya girdim, vücudumdaki her kas o kadar gergindi ki ikiye bölünecekmişim gibi hissediyordum. 'Beş dakika öncesine kadar çay içtiğinin farkında değildiniz. Bu doğru mu? Sizi temin ederim ki içiyor, hem de kova kova. Nane çayını tercih eder, eğer bulabilirse bir dilim limon da ekler. Sanırım bu sizin için de yeni bir haber.

Agenor kaşlarını çattı, altın benekli parmaklarıyla gömleğinin ipek manşetlerini ovuşturdu. "Limonlu çayının şu konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadım-" derken sesi sertti.

"Söylemeye çalıştığım şey, seni kütük kafalı aptal, *onun kim olduğu* hakkında en ufak bir fikre sahip olmadığın. Sesim yine yükseliyordu. Kibarlık çabası buraya kadarmış. 'Onu doğduğu günden beri tanıdığın gerçeğini gururla söyleyebilirsin ama ben de buna karşılık, üç yüzyıldan fazla bir süredir, sarayda sana her zaman gösterdiği yüzün ardında tanımadığın bir insan *olduğunu* bile fark edemediğini söylemek isterim. Siz yokken ne düşündüğü hakkında bir fikriniz var mı? Onu neyin gülümsettiğini biliyor musun? Boş zamanlarında, kendine ölümüne işkence etmediği ya da Anne'ye karşı entrikalar çevirmediği zamanlarda ne yaptığına dair en ufak bir ipucunuz var mı?

Agenor'un yüzündeki hafif boş ifadeye bakılırsa, Kreon'la ilgili olarak boş zaman kavramı ilk etapta aklına hiç gelmemişti. "Ben... ben sanmıyorum-

"Hayır!" diye tersledim. 'Kesinlikle! Sadece ellerindeki taze kan hissinden zevk aldığını ve zavallı, masum bakireleri baştan çıkarmaktan başka hobisi olmadığını varsaymak, onun hakkında bildiklerinizi gerçekten *düşünmekten* çok daha kolay, değil mi?

Agenor şaşkın bir nefes aldı. "Ama-

"Astronomiyi seviyor," dedim, kelimeleri savunmasız ete doğrultulmuş oklar gibi ısırarak. 'Bir fikrin var mı? Eğer izin verirsen bütün gününü yıldız haritaları üzerinde kafa yorarak geçirir - üçgenleme ve salınan yıldızlarla ilgili bir şey, her ne demekse. Elipsler ve yerçekimi arasındaki bağlantı konusunda bu kadar heyecanlanan birini daha önce hiç görmemiştim. Bir gün ona Kothro'nun parlaklığı hakkındaki teorilerini sormalısınız - önümüzdeki otuz dakika boyunca ayrılamayacaksınız, ancak bu deneyimden yeni bir şeyler öğreneceğinizi garanti ederim.

Annemi çiçek aranjmanlarına özel ilgi duyan nazik, mütevazı bir hanımefendi olarak tanımlasaydım, babam bana daha fazla şaşkınlıkla bakamazdı.

"Yemek yapmayı seviyor. Parmaklarımla puanları saydım. "*Bu arada* kelimesinin gerçek anlamı hakkında durmadan tartışan filozofların kitaplarını okumayı seviyor. Geceleri ve fırtınalarda uçmayı sever. Kedileri sever. Sanırım bunlardan hiçbirisi bir şey çağrıştırmıyor?

"Ben... Aman Tanrım, Em. Derin sesi çatlıyordu, olabildiğince incelmeye yakındı. "O asla-

"*Aynen* öyle. Demek istediğim şu ki' - en büyük numarasını ortaya çıkarmak üzere olan bir illüzyonistin teatral jestiyle kelimelerin altını çizdim - 'belki de bana onun umutları, hayalleri ve gelecekteki niyetleri hakkında tam olarak bir şey söyleyecek konumda değilsin, anlıyor musun? Bunu söylemenin kibar yolu bu. Lütfen yanıldığımı söyleyerek beni bir aile kavgası başlatmak zorunda bırakmayın.

Agenor bana göz kırptı. Sonra yere göz kırptı ve tekrar bana göz kırptı, düşünceleri gözlerinin arkasında gözle görülür bir şekilde kızarıyordu - şüphesiz, üç buçuk yüzyıldır tanıdığı, acımasız, vahşi ve kan ve zevkten başka bir şeye aç olmayan Creon Hytherion ile konuştuğum kelimeleri eşleştirmek için çılgınca girişimlerde bulunuyordu.

Hakkını yemeyelim, bana yanıldığımı söylemedi.

"Anlıyorum. Sesinin tonu tam tersini söylüyordu. "Aşağı yukarı.

Yatağın kenarına yaslandım, kalp atışlarım bu konuşmada ilk kez yavaş yavaş biraz azaldı. "Güzel.

Aramıza tedirgin bir sessizlik çöktü, sadece geniş Yeraltında koşan ayak seslerinin uzaktan gelmesiyle bozuldu. Muhtemelen tahliye devam ediyordu. Agenor'un insanların hayatları tehlikedeydi... ve yine de Altın Saray'a yapılan saldırı, orada oturup çenesinin sert çizgisini tekrar tekrar ovuştururken babamın aklındaki en son şey gibi görünüyordu.

"Ve sen..." Kendini en azından her zamanki soğukkanlılığına benzer bir şekilde toparlamaya yönelik gözle görülür kararlılığına rağmen bir an için bocaladı. "Ve sen aslında... ondan hoşlandığını söylüyorsun.

"Onu çok sevdiğimi söylüyorum," diye hoş bir şekilde düzelttim.

"Tanrılar yardımcım olsun," diye mırıldandı yüzünü ellerinin arasına gömerek. "*Neye benzediğini gördüğün için mi?*

Alay ettim. 'Hayır. Çünkü bu dünyada beni olabileceğimden daha fazlası ya da olduğumdan daha azı yapmaya çalışmayan tek lanet insan o. Çünkü korktuğumda beni güldürüyor. Çünkü herkesin silahı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. Çünkü kendimden şüphe etmemi engelliyor. Devam etmem gerekiyor mu?'

Keskin nefesi tıslama bölgesine girmekten kıl payı uzaktı. "Hayır, teşekkür ederim. Ben... Sanırım anlıyorum.

Bu biraz iyimser görünüyordu ama ona söylememeye karar verdim; o gülünç sandalyede, elleri hala yüzünü kapatırken yeterince işkence çekmiş görünüyordu

Sanki yavaş yavaş ama geri dönülmez bir şekilde üzerine çöken gerçeği saklayabilecekmiş gibi. Odanın diğer tarafında, yılan Coral o anda gardırobun altından sürünerek tekrar ortaya çıkmayı seçti ve ikimize de sadece aşağılayıcı bir acıma olarak yorumlayabileceğim bir bakışla baktı.

Onu Alyra ile aynı odada hayal etmeye çalıştım ve bu düşünce karşısında sırtıtmamı engelleyemedim.

"O halde..." diye başladı Agenor, ellerini indirirken duraksadı. Boğazını temizledi, sonra tekrar denedi. "Ben... Sanırım..."

Bir kez daha cümlesini bitirmedi.

"Sanırım? Kibarca söyledim.

"Ne söylemem gerektiğini anlamaya çalışıyorum," diye göğsümde beklenmedik bir sevgi patlamasına neden olan çiğ bir dürüstlikle ağzından kaçırdı. "Aşk ve benzeri konularda eğitici bir tavsiyeye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.

Bir kahkaha attım. "Doğru. Biyoloji derslerine de gerek yok.

"Bu küçük merhamet için tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı, derin bir nefes daha alıp bir süre tuttu. "Pekâlâ. Bu durumda... tebrikler, sanırım?"

Ona göz kırptım.

"Aman Tanrım," dedi gözlerini kapatarak. "Bu da mı söylenecek doğru şey değildi?"

"Ne? Hayır. Hayır, sorun değil.' Şaşkın bir kıkırdamayı başardım. "Sadece... şimdi bu durumu *onaylıyor* musun?"

"Bu durumdan memnun olduğunuza dair şaşırtıcı bir izlenim veriyorsunuz," dedi sert bir sesle. 'Ve herhangi bir aile kavgasına neden olmamaya çalışıyorum.

"Hepsi kadar mı?" Niyet ettiğimden daha şüpheli bir şekilde çıktı. 'Yani, fikrini değiştirmeni takdir ediyorum ama bu biraz ani oldu. Ne zamandan beri bir bağırış çağırışla fikirlerinizi bu kadar çabuk değiştirir oldunuz?"

"İnsan öğrenmeye çalışıyor," dedi yüzünü buruşturarak. 'Ve sen annenin oldukça ikna edici bir şekilde bağırma yeteneğini miras almışa benziyorsun. Sadece... bana bir konuda söz verebilir misin, Em?"

. "Ah, sonuçta pazarlık yapıyoruz, o zaman?"

"Hayır!" Boğuk bir inilti çıkardı, elleri bariz bir hayal kırıklığıyla kolçakları kavradı. 'Tanrı aşkına, ne olursa olsun uslu durmaya çalışacağım. Sadece senin- Bak, diyelim ki bu konudaki fikrini değiştirdin ya da onun yanında kendini güvensiz hissetmeye başladın-'

Sertleştım. "Agenor.

"Evet, evet," diye sabırsızca araya girdi, sözümü kesmemi bir kenara bırakarak, "onu seviyorsun, o mükemmel ve ona bir sürü minik iblis bebek yapacaksın - hepsi iyi, Em. Ama ben on iki yüzyıldır yaşıyorum ve bana aynı şeyleri söyleyip birkaç on yıl sonra hayal kırıklığına uğrayan ilk kişi sen , bu yüzden lütfen bu yaşlı moruğun bir dakika konuşmasına izin ver, tamam mı?"

Çaba sarf etmeme rağmen dilimi ısırđım. "Peki. Devam et.

"Tek istediğim..." Düşüncelerini toparlamak için kısa bir süre gözlerini kapattı"Eğer kendini sıkışmış, güvensiz ya da genel olarak mutsuz hissedersen, ki bunun şu anda sana ne kadar imkânsız geldiğini umursamıyorum, lütfen birine söyler misin? Ben olmak zorunda değil. Lyn'e, Naxi'ye ya da ... ya da *Zera*'ya söyle, umurumda değil. *Birine*. Bana bunun sözünü verebilir misin? Gururuna tutunup sıkıntılarını tek başına atlatmaya karar vermeyeceğine?"

"Gerçekten düşünüyorsun..." Bocaladım. "Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Bana ekşi bir gülümseme fırlattı. 'Herkesin onları uyardığı kararları verirken insanların yapmaya meyilli olduğu şey bu, değil mi? Her ne pahasına olursa olsun "sana söylemiştim" demekten kaçınmak?"

İtiraf etmeliyim ki, bu benim yapabileceğim bir şey gibi geliyordu. "Bu konuda endişelenmemek benim için çok zor, Em," diye devam etti aceleyle, yüz ifademi okuyarak. 'Onu yüzyıllar boyunca yanlış anlamış olsam bile, bu yine *de* yüzyıllık bir geçmiş ve pek de hoş bir geçmiş değil. Bunun davranışlarımı çok fazla etkilemesine izin vermemeye çalışacağım, ancak bu arada seçimlerinizden sessizce mutsuz olmadığınızdan emin olabilirim ona güvenmek çok daha kolay olacaktır. Bu yüzden lütfen bana yardımcı olun. Hiç ihtiyacın olmayacak olsa bile.

sadece benim çıkarım için bana söz verir misin?"

Tanrılar yardımcım olsun. Yüzündeki o bakışla, derin sesindeki o küçük çatlakla - babam, çok fazla şey hissediyor, her zayıf noktama tekrar tekrar vuruyordu - karşı karşıya kaldığımda kızgınlığımı sürdürmenin gerçekten bir yolu yoktu. Sızdıran bir torba gibi söndüm, son meydan okuyan kinim de içimden sızdı.

"Tamam," diye mırıldandım. 'Eğer bir sorun çıkarsa, birine söylerim.

Yüzünü bir rahatlama kapladı ve birdenbire yaşlanmış gibi göründü - kırıxıklık yoktu, saçlarında tek bir ak bile görünmüyordu ama gözlerinin ve dudaklarının etrafındaki zayıf çizgilerde bu dünyada geçirdiği her uzun yıla ihanet eden bir şeyler vardı. "Söz mü?"

"Söz veriyorum. Benden titrek ve kararsız bir kıkırdama kaçtı. "Şerefim üzerine.

Kahkahası gerginliği kontrolsüz ve beklenmedik bir minnettarlıkla dolu temiz bir nefes gibi yarıp geçti. "Bu konuda Tared'le konuşmam gerekecek, yüce tanrılar.

"Bence bunu yaparsan çok memnun olur," dedim ve yataktan atlayıp ona elimi uzattım. Hiç tereddüt etmeden elimi tuttu, benden bir baş kadar uzun olmasına ve ayağa kalkar kalkmaz üzerimde yükselmesine rağmen ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi. "Fae onuru diye bir şey yokmuş gibi görüldüğü için senin için o kadar da güven verici olmayacağını düşündüm.

"Öyle değil, hayır," diye alaycı bir şekilde itiraf etti, başını sallayarak. "Yine de, bazı alanlarda fae terbiyenizin oldukça eksik olduğunu hissediyorum. Sanırım bu da benden başka kimsenin suçu değil.

"Yine de baba olma konusunda çok daha iyiye gidiyorsun," dedim düşünmeden.

Çok hafif bir şekilde ağızından çıkmıştı, dudaklarımdan dökülen samimiyet nedeniyle daha da kolay bir şekilde ağızından çıkıvermişti. Ancak o olduğu yerde donup kaldığında ne söylediğimi tam olarak fark ettim - ve bunu kaç kez söylemediğimi, kendime bunu düşünecek zamanı bile vermediğimi.

Baba. Bu kelimeyi onunla nadiren yüksek sesle konuşurdum. Birbirimizi Altın Saray'da bulduğumuzda, kadim aklı, fae kalbi, bitmek bilmeyen entrikaları ve komplolarıyla aile duygusundan o kadar uzaktı ki... Ama saraya yapılan saldırının haberini aldığım anda kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Edored sırlarımızı açığa çıkardığı anda beni Creon'un hilelerinden kurtarmak için içeri dalmıştı.

Ve sonra, tüm endişelerine ve itirazlarına rağmen beni tebrik etti. "Ah. Sesi biraz boğuk çıkmıştı. Gözleri - onun bir parçası

Her zaman tanıdık gelen, benimkini yansıtan - panikten bir santim uzakta duran bir şeyle parlıyordu. "Ben- Oh. Bu... güzel. Bir kahkaha attım, artık nereye bakacağımı bilemiyordum. "Peki.

Evet.'

Cevap olarak verdiği kıkırdama da daha az gergin değildi. Birdenbire kendini kaybetmiş, pahalı ipek gömleğinin ya da on iki yüzyıllık alışılmış asaletinin bile gizleyemeyeceği kadar rahatsız görünüyordu. Beklenmedik, neredeyse şiddetli bir acelecilikle, birisinin Ana'nın sarayının eski Lord Koruyucusu Agenor Thenes'e iyi olduğunu söylemesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini merak etmekten kendimi alamadım; tüm prestijine ve saygın otoritesine rağmen, hayatının çoğunu benim gibi gerçek arkadaşlara ve aileye aç olarak yaşamamış mıydı?

"Şey," dedi ve boğazını temizledi, altın lekeli parmakları yanında huzursuzca kıpırdanıyordu, "muhtemelen gitmeliyim. Hâlâ sarayı boşaltıyorlar - alfleri kendi başlarına idare etmeleri için bırakamayız.

Bekle! Patlamak istedim, düşüncelerim dönüyordu, kelimeler dilimde ağrıyordu. Alves'e lanet olsun. Otur ve bana kendini anlat. Unvanların hakkında çocukluk anılarından daha çok şey biliyorum, nasıl savaştığını biliyorum ama hangi yemeği sevdiğini bilmiyorum... Bir dakikalığına Altın Saray'ın lordu olmayı bırakamaz mısın? Bir kez olsun babam olamaz mısın?

"Agenor..." başladım.

Baba değil. Asla baba değil.

Ben duraksayınca kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Ben... Sadece merak ediyordum..." Dudaklarımdan bunu bu kadar zor olmamalıydı. Kendimi alaylara ve reddetmelere hazırlamamalıydım, beni istediğini yeterince açık bir şekilde söyleyen erkekten değil - ama yine de kendimi her kelimeyi yüzüme geri sıçrayabilecek ağır bir kaya gibi sürüklerken buldum. 'Eğer işler biraz sakinleşirse - Altın Mahkeme, tahliye ve her şeyle birlikte - sen-'

Bir koridordan daha uzakta olmayan bir kapı çarptı.

Koşan ayak sesleri. Birisi şok içinde bağırıyor. Ve Beyla'nın sesi, keskin ve acil - 'Emelin! *Emelin!*'

Göz açıp kapayıncaya kadar, tüm kırılganlık izleri yok oldu.

Agenor ben daha ağzımı kapatamadan dönmüş ve yatak odasının kapısını açmıştı, kanatları omuzlarının arkasında telaşla açılmıştı. Coral dişlerini göstererek peşinden fırladı. Şimdi uzaktan Lyn'in kavga ve kanla ilgili bir şeyler haykırdığını duyuyordum ve Inika'nın hatırı için hepimiz *dikkatli* olabilir miydik?

Altın Mahkeme.

Tahliye.

Soru sormak için zaman yoktu. Durup düşünecek zaman yoktu. Beyla gümüş sarısı saçları ve çekilmiş kılıçlarıyla bir anda odaya daldı, şakağından aşağı bir kan çizgisi akıyordu; alf büyüünün parıltısı düzensiz titreşimler halinde etrafında titreşiyordu. Agenor'a bir bakış bile atmadı. Bunun yerine Coral'ın üzerinden kolayca atlayıp bana doğru yürüdü, boştaki eli üst koluma uzandı.

"Ne-" diye başladım.

Parmakları omzuma dolandı.

Agenor adımı haykırdı, gözleri öfkeyle açılmıştı. Lyn bir ateş cızırtısı içinde koşarak görüş alanıma girdi. Ama etrafımdaki dünya çoktan bulanıklaşmıştı, sesleri çoktan kısılmıştı ve Beyla beni o güvenli odadan çıkarıp Tanrı bilir dünyanın neresine götürürken dumanlı ışık, kitaplar ve Yeraltı'nın yanardöner duvarları ıslak boya gibi birbirine karışmıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Dünya, güneş ışığı seli, tuzlu ada havasının tadı ve yeni dökülmüş kan kokusuyla etrafımda temizlendi. Çıplak ayaklarımın altında pürüzsüz taşlar. Etrafımda tanıdık kumtaşı duvarlar. Hemen köşede, boş koridorlarda yankılanan, çarpışan kılıçların ve acı dolu seslerin eşsiz gürültüsü.

Altın Mahkeme.

Beyla'nın eli omuzlarımda olmasaydı, yuvarlanabilirdim. "*Neler oluyor?*"

Zihnim umutsuzca çalışıyordu. İşte

Altın Saray'da bir savaş olmaması *gerekliyordu*, değil mi? Agenor'un tüm planları bu noktaya odaklanmıştı - herhangi bir kan akmadan önce adamlarının her birini oradan çıkarmak, çünkü kuvvetlerinin yarısını öldürecek ve bize hiçbir şey kazandırmayacak bir savaşı haklı çıkaracak sayılara sahip değildik.

Ve yine de...

Benden sadece birkaç duvar ötedeki vahşi çığlıklar, hızlı ve barışçıl bir tahliye izlenimi vermiyordu.

Beyla ıssız koridorda ilerlerken beni omzumdan tutup sürükleyerek, "İşler kızıştı," . Zemin çıplak tabanlarımın altında acı verecek kadar soğuktu. "Nasıl olduğunu sorma. Tared seni Doralis'e götürmemi istedi!

Ancak o zaman Agenor'un sağ elinin kare bir sütunun arkasında sinmiş bir şekilde durduğunu ve bacağındaki açık yaraya çılgınca mavi büyü yaptığını fark ettim. Soluk mor kanatlarında bolca renk kalmış olmalıydı ama yine de güç en iyi ihtimalle düzensiz geliyor gibiydi - parmak uçlarından kıvılcımlar saçan, kanamayı yavaşlatmak için kesinlikle hiçbir şey yapmayan soluk, işe yaramaz mavi titreşimler.

Ben zaten koşuyordum.

Çıplak kollarım ve bacaklarım gibi kırmızı elbisem de işe yaramazdı - ama saçlarımın kahverengisinde en azından *biraz* mavi vardı ve geriye kalacak sağlıklı turuncu tonunu pek umursamadan onu çektim. Yara bir anda kapandı, geriye sadece yerdeki kan birikintisi ve Doralis'in kaslı kalçasının büyük kısmını kaplayan soluk bir kızarıklık kaldı.

Nefes nefese rahatlamış bir halde duvara yaslandı. "Tanrılar aşkına, *teşekkür ederim*. Büyüm-'

"Gördüm," diye araya girdim, çok kısık ve çok tiz bir sesle. İçimi kemiren bir huzursuzluk onun sihriyle ilgili sorunun tam olarak ne olduğunu bildiğimi söylüyordu ama bunu şimdilik bir kenara ittim - yanılıyor olmayı tercih ederdim ve her iki durumda da endişelenmem gereken daha acil sorunlarım vardı. "Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?

"Ona ulaşmayı başardılar mı?" diye arkamdan sertçe ekledi Beyla. "Kime ulaşmayı?" Doralis başını sallayınca tersledim - ve sonra Beyla'nın soluk mavi gözlerine bakınca anladım.

Gidip Altın Mahkeme'ye bir göz atacağım"

demişti. Ve sonra...

Hayır.

Hayır.

Çıplak ayaklarıma lanet olsun. Çürük elbiseme lanet olsun. Arkamı döndüm ve ele geçirilmiş bir kadın gibi gürültüye doğru koştum, güneşin vurduğu koridordan aşağıya, solumda açılan yüksek kapıya doğru. Oymalı ahşap kapıları menteşelerinden sökülmüştü. Çerçevesi çatlaklar ve yarıklarla doluydu - kılıçlardan mı yoksa kızıl büyüden mi, bilmiyordum.

Umurumda da değildi.

O kapının ardında neler olduğunu gördüğümde değil.

Altın Saray'ın avlusu bir savaş arenasına dönüşmüştü, nereye baksam kanatlar ve kıvranan bedenler vardı. Siyahlara bürünmüş fae orduları kalenin üzerinde süzülüyor, açlık ve hastalık getiren böcek sürüleri gibi güneş ışığını gölgede bırakıyordu. Birkaç düzine metre , Tared ve bir avuç diğer alf, bu saldırıya karşı durabilmek için umutsuzca çabalıyor, bir ileri bir geri savruluyor, kan lekeli bıçaklar durmaksızın dönerek kanat üstüne kanat ısıırıyordu.

Ve avlunun ortasında, sıra sıra dizilmiş fae'lerle müttefiklerimizin her birinden ayrılmış...

Creon.

Ölüyor

um.

Kalbim durdu.

Kaba taş döşemenin üzerine sırtüstü düşmüştü, etrafı iki, üç, dört düzine fae saldırgan tarafından sarılmıştı - hepsi de elindeki bıçağın ulaşamayacağı bir yerde durmuş, sabırsız akbabalar gibi etrafını sarmış, boş yere kaçmaya çalıştığı kırmızı büyüler yağdırıyorlardı. Sol kolu doğal olmayan bir yönde bükülmüştü. Bir ok kalçasından, bir diğeri de böğründen saplanmıştı. Altındaki taş döşemeler kanla boyanmıştı ve bu kanın bir kısmı kendi damarlarından değil de etrafına saçılmış bir düzine cesetten geliyor olsa bile...

Çok fazla vardı. Çok, *çok*

fazla.

Etrafımdaki dünya karardı.

Ayaklarım ben daha düşünmeden beni dışarıdaki kavurucu sabah havasına doğru itti. Sağ kolum yukarı doğru savrulurken sol elimin parmakları elbisemi buldu ve bana sırtlarını dönerek akılsızca uçan fae sıralarını hedef aldı.

Parmak uçlarımdan patlayan kırmızı, öfkemin gücüyle parlıyordu.

O ilk patlamada dördünü indirdim - bir kanatları omuzlarından kesilmiş halde yere düşerken kulakları sağır eden dört gümbürtü, acı dolu çığlıkları ihtiyacım olan tek tanıtımdı. Bir buçuk an için kendimi iyi hissettim. Kahramanca. Muzaffer. Sonra avludaki tüm gözler aynı anda bana döndüğünde sürü duraksadı ve daha mantıklı olan aklım - hala yüze kadar sayabilen parçam - karşımdaki gücün bundan çok çok daha büyük olduğunu fark etti.

"Em! Tared sağıma doğru bağırdı.

"Bu o!" diye bağırdı bir Peri sesi aynı anda, sevinçle tizleşerek. "Bu bağlanmamış olan!

Oh, lanet olsun.

Komutanlar emirlerini bağıırken ve ordu harekete geçerken irkilmemeye çalışarak bir adım geriye tökezledim - üzerimde yükselen acımasız kanatlı bir dalga, Anne'nin öfkesinin vahşi gücünü taşıyordu. İyi tarafından bakarsak, en azından Creon'u öldürmeye olan ilgilerini bir süreliğine kaybetmişlerdi. Daha sorunlu tarafı ise...

Bu tek elbiseden alabileceğimden daha fazla kırmızıya ihtiyacım vardı. Yaklaşan ölümümle yüzleşirken kendimi pek de yetenekli hissetmediğim bir zekâ seviyesine ihtiyacım vardı.

En çok da Creon'un yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Ve soluk kumtaşı ve altın rengi ahşapla çevrili olarak durduğum yerde, bunların hiçbirine sahip değildim.

Bana doğru ilerleyen saflara umutsuzca bir kırmızı yumruk daha savurdum. En hevesli fae'lerden üçü çığlık atarak avlunun fayanslarına çarparak yere düştü - ama yanlarındaki diğerleri neredeyse hiç duraksamadı bile ve elbisem soluk bir karpuz pembesi tonuna dönüştü. Bu şekilde bir avuç dolusu daha öldüreceğime hiç şüphe yoktu. Sonra elbisem beyazlaşacak, saçlarım bembeyaz olacak ve Creon'dan dakikalar önce bağlara ve hiç olmaması gereken bir savaşa yenik düşerek işe yaramaz bir şekilde ölecektim.

Bu yüzden bundan daha iyi bir şeye ihtiyacım vardı.

Sendeleyerek birkaç adım daha geri gittim, geldiğim kapıdan geri döndüm. Görüş alanımın kenarında, Tared Creon'a ulaşmak için bir kez daha zorlandı, ancak yolunun birkaç düzine fazla fae tarafından kapatıldığını gördü.

Ondan da iyi bir şey.

"Beyla?" diye sordum, gözlerimi savaş alanından ayırmadan. "Hâlâ orada mısın?

"Elbette öyleyim, peki sen ne yapıyorsun Orin aşkına? Gözümün ucundaki alf çeliğinin titreşimi bana beklediğimden daha yakın olduğunu söyledi. 'Kendini feda etmek değil-'

"Biliyorum. *Biliyorum*. Sesim çatallaştı. 'Dinle, şu anda kahvaltı yapıyor olmam gerekiyordu, tamam mı? çalışıyorum. Etrafta hiç kırmızı boya kovanız yoktur herhalde?

"Hiç şansın yok," dedi dişlerini sıkarak. 'Eğer daha iyi bir fikrin yoksa, seni beş sayı içinde solduruyorum, anladın mı?

"Hayır. Hayır, *lütfen*. Fae'ler Creon'u unuttuklarını çoktan fark etmişken değil; çılgılık atmakla bir başka işe yaramaz kırmızı büyü fırtınası yaratmak arasında seçim yapamadan, midem sıkışarak artçıların izledim. "Bir şeyler bulacağım. Ben-"

Beyla beni geri çekti. Bir göz açıp kapayıncaya kadar durduğum yerde kıpkırmızı bir şimşek çaktı ve kumtaşına üç baş derinliğinde bir krater açtı.

"Dört," diye tersledi ve beni serbest bıraktı.

Bir kırmızı işaret fişeği daha düştü. Bu sefer aklım başıma geldi ve kendim dalarak yankılanan koridorun aldatıcı güvenliğine doğru çekildim. Doralis bir uyarı çılgılığı attı ve düşünmeden yana doğru döndüm, arkamdaki duvarda ahşap bir kiriş parçalanırken dört ayağımın üzerine garip bir şekilde düştüm.

"Üç," dedi Beyla soğuk bir sesle, ikinci kılıcını kınından çıkararak.

Artık onu zar zor duyuyordum. Sert güneş ışığını hissetmiyor ya da sıcak kan kokusunu almıyordum bile. Gözlerim, o anda en yakındaki cesedi yakalamış ve üzerine yağın büyüden korumak için onu ölü et ve kanatlardan oluşan bir kalkan gibi üzerine çeken Creon'a sabitlenmişti.

Bir

kalkan.

Bir

kalkan.

Zihnim o kadar ani sıçradı ki nefesim kesildi.

Dün gece - tam bir sonsuzluk önce - Cobalt Court'un etrafındaki kalkanı geçmek için kendimi bir hareketsizlik katmanına sarmıştım. *Hareket için yumuşaklık*, ama ben bunu hareketin tam tersini yaratmak için kullanmıştım. Bu, durgunluk için yumuşaklıktı - Anne'nin savunmasını benim orada olmadığıma inandırmak için tanrıların yemin ettiği küçük bir numaraydı. Eğer bu kadarını yapabildiysem...

Büyü için yanardönerlik.

Büyü için de bir kovucu olamayacağımı ve o kırmızı fişekleri burada yok edilecek bir şey olmadığına inandıramayacağımı kim söyledi?

"İki," dediğini duydum Beyla'nın, sesinin zayıf tınısı dönen zihnimden asırlarca uzaktı.

Bekle. *Bekle, bekle.* Doralis?' Arkamı döndüğümde onu sırtını duvara dayamış, gözleri korkudan kocaman olmuş bir halde buldum. Bu saraydaki bir önceki savaşta onu böyle tanımamıştım ama yine de büyüünüzün aniden bozulduğunu görmek muhtemelen hatta en savaş- yapmak için yeterliydi.

sertleşmiş birey tereddüt eder. "Lütfen elbisemi sedefle değiştirir misiniz?

"Değiştir- Ne?" Beyla'bakışının anlamı açıldı - *delirmiş miydi?* "Değiş-

"Sedef," ben tekrarlandı, esneme benim

Parmaklar. "Evet. Ve "Boşaltmayı başarırsam

geri değiştirmeye devam et, tamam mı?

Elini itaatkâr bir şekilde sıvalı kumtaşı duvarların soluk sarısına bastırırken bile şaşkın bir kahkaha attı. 'Neden yapmıyorsun
-'

'Artık yapamam. Tanrı tarafından kutsanmış büyü. Kapının etrafında toplanan fae'lerin bir başka şiddetli saldırısından kaçınmak için üç adım geriye sıçradım; dışarıda komutanları onlara oyalanmayı bırakıp içeri girmeleri ve küçük sürtüğü *yakalamaları* için bağıyordu. "*Şimdi*, Doralis.

Agenor'a bu kadar benzeyebileceğimi bilmiyordum - gecikmeye veya itiraza izin vermeyen aynı tek fikirli nitelik. İşe yaradı. Etrafımda sarılar parladı ve kırmızı elbisem aniden pürüzsüzleşti ve parıldadı, sabah güneşinin ışığını aynı anda milyonlarca renkte yansıttı.

'Yenilemeye devam et,' diye tersledim ve çıktım.

Büyü yok. Tolya'daki savaş sırasında bana doğru gönderilen her kırmızı ışını saptırmak için kullandığım güçlerin aynısı olan yanardönerlikten oluşan dayanıksız bir tabakanın beni sardığını hayal ettim. O yıkıcı büyü yağmurunun üzerimden nasıl sekeceğini, yapraklardan kayan yağmur damlaları gibi zararsız olacağını hayal ettim - nasıl yürüyeceğimi, yürüyeceğimi ve yürüyeceğimi ve hiçbirinin bana zarar vermeyeceğini.

Kırmızı ışınlar kapıdan tekrar içeri girerek beni ve etrafımdaki her noktayı hedef aldı.

Sihir yok.

Bir an için renkten başka bir şey görmedim, sihir vururken şiddetten başka bir şey görmedim... ve hiçbir şey olmadı.

Acı yok. Kan yok. Kafamda tek bir saç teli bile kırılmadı. Yüksek perdeden bir kahkaha attım ve sol kolumda karıncalanan yanardönerlikle saldırılarının bir sonraki dalgasını karşılayarak ileri doğru adım attım - *büyü yoktu* ve işte buradaydım, alf çeliğinin insan eşdeğeri, sanki güçleri zararsız bir çiselemeden başka bir şey değilmiş gibi ateş hattından geçiyordum.

İşe yaradı. İşe yaradı amına koyayım.

Safları arasında şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Bir adım daha atıp koşmaya hazırlandım. Creon'a bu şekilde ulaşabilirsem

Bunu başardıktan sonra ikimizi tekrar nasıl *dışarı* ıkaracağımı dışundım. Benim gelecekteki versiyonum için bir sorun. şimdilik-

Sihir tekrar parladı.

Sol kulağımın hemen altından zehirli bir acı yayıldı.

İçgüdüsel olarak geri sıçradım, sağ elim yaralı noktaya doğru uçtu ve oradan kırmızı ve yapışkan bir şekilde çıktı - *lanet olsun*. Sihrim nereye gitmişti?

Düşünecek zamanım yoktu. Gözümün köşesinde kıpkırmızı bir deniz parladı ve yolumdan çekilmek için yapabildiğim tek şey, Doralis'in korunaklı köşesine acı bir şaplakla inmek oldu. Dışarıda insanlar bağırıyordu - *ileri, içeri girin, gidip onu alın*. Kan boynumdan elbiseme damlıyordu.

...

Donuk, koyu pembe, kesinlikle sedefli olmayan elbisem.

"Doralis! Tısladım, hayal kırıklığı derimin altında yanıyordu. Çok yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım ve sonra yakıt eksikliği gibi gereksiz bir nedenden dolayı başarısız mı olmuştum? "Her seferinde yenilemen gerektiğini söyledim-

"*Biliyorum,*" inledi, umutsuzca kulağımın altındaki yarayı iyileştirmeye çalışıyordu. Yine de büyü iyi akmıyordu; ancak üç denemeden sonra acı biraz yumuşadı. 'Onu onarmaya çalıştım ama tüm büyü sana sıçrıyordu! Elbisen ona attığım tüm sarıya direndi!

Oh.

Oh, lanet olsun.

"Emelin? Beyla kapı çerçevesinin diğer tarafından bağırdı, ismimin altındaki alt ton ya düşünmeye başlamam ya da ayrılmaya hazırlanmam için açık bir uyarıydı. Ön saflardan bir fae erkeği kapıdan içeri atlamaya çalıştı, ancak bir sonraki anda kendini onun kılıçlarından birinde şişlenmiş olarak buldu.

Çok yaklaşmıştım. Sadece çizmeye devam etmek için bir yola ihtiyacım vardı. Bana bağlı olmayan, ama bütün bir avluyu geçerken sol elimin kolayca ulaşabileceği bir şey - cehennem, bu kulağa yapılabilir gelmiyordu. Daha iyi bir şey o zaman. Bir şey-

Bakışlarım ayaklarıma

kaydı. Zavallı, ıplak

ayaklarıma.

şimdi deliriyor muydum, yoksa ciğerlerimdeki havayı ateşe eviren saf, su katılmamış parlaklık mıydı? şimdiye kadar sadece ellerimle izmiştım. *Herkes* elleriyle izerdi. Ama Creon etrafındaki her bir yüzeyin rengini emmişti, o gün neredeyse Lyn'in kütüphanesini havaya uuracaktı ve eğer o bunu yapabiliyorsa, benim bildiğim sihrimi yönlendiren güvenli sınırlamalardan vazgeçmeye cesaret edersem bunu yapamayacağımı kim söyledi?

Büyük ihtimalle deliriyordum.

Ama Creon ölüyordu ve o olmasaydı akıl sağlığına ne ihtiyacım olabilirdi ki?

"Doralis?" dedim, Beyla'nın etrafına doluşmaya çalışan iki fae'yi daha hızla yere sererken. Elbisem endişe verici bir hızla solmaya başlamıştı. "Zemini sedefle değiştirir misin?"

Soru bile sormadı. Önümüzdeki ve altımızdaki büyük kaldırım taşları tek bir sarı parıltıyla beyaza ve parlaklığa dönüştü. *İleriye* doğru bir adım daha attım, ayaklarımı ipeksi yüzeye dikkatlice bastırdım - *yanardönerlik*. Ne kadar zor olabilirdi ki? Oradaydı, bol miktarda vardı ve eğer onu o kaba, nasırlı derinin içine çekebilirim ...

Doralis yanımdan geçerek bana ateş etmek üzere olan bir fae savaşçısının boynuna uzun bir hançer sapladı.

Ellerimi dua eder gibi birbirine kenetledim ve irademini her zerresini ayak tabanlarıma yönelttim. Ayak başparmağımın topuğu, o ipeksi yüzeye bastırılmış küçük bir yastık. Dış çıkıntı, beni topraklıyor, derine iniyor. Topuklarım, güçlü ve sağlam, o siyah giysili fae sürüsü üzerime inerken bile geri adım atmamı engelliyordu.

"Emelin! Beyla bağırdı, çok uzakta değildi. "Her ne yapıyorsan, en iyisi *hızlı* yap, olur mu?"

Ayaklarımın altında bir şey karıncalandı.

Gözlerimi kapattım.

Büyü yok. Etrafımda yine o parıldayan kalkan. Artık ne aradığımı, neyin işe yarayacağını bildiğim için daha kolay geliyordu - ben gücün tam tersiydim. Ben beyazdım, beyazlığın en boş, en soluk tonuydum. Ben ...

"*Emelin!*"

Yukarı baktım.

Dünya etrafımda kıpkırmızı olmuştu.

Kırmızı bir kasırganın içinde duruyordum, büyü kollarımı, göğsümü, yüzümü kemiriyordu... ve yine de vücudumda yanardönerliğin sarhoş edici akımlarından başka bir şey hissetmiyordum, köpüklü şaraptaki kabarcıklar gibi ayaklarımdan yukarı doğru köpürüyordu. Bir adım ilerledim ve hala acı yoktu. Sanki bir ateş fırtınasının içinden yanmadan, dokunulmadan geçiyormuşum gibi.

Beyla'nın kılıcı, kılıcı ilk başta çeken fae'nin işini çabucak bitirdiğinde kırmızı renk sekteye uğradı. Geçici bir rahatlama - bir sonraki grup çoktan içeri dolmuştu.

"Doralis?" Sevinç ya da zafer için zamanım yoktu. Çalışıyordu. Bilmem gereken tek şey buydu. Creon hâlâ dışarıdaydı ve bu arada ona ne olduğunu tanrılar biliyordu. "Koridorun geri kalanını da değiştir.

Aşağı bakmaya ve gözlerimi yaklaşan fae'den ayırmaya cesaret edemedim ama ışığın duvarlardaki yansıması hafifçe değişti ve rakiplerimin şaşkın tıslamaları iyiye işaret gibiydi. Bir adım daha ilerledim ve büyü akmaya devam etti. Bir adım daha. Sol ayağımı kaldırmaya cesaret etmeden önce sağ ayağımı sedefin üzerine özenli bir titizlikle yerleştirdim - altımdaki toprağın güvenliği, yoluma çıkan bir sonraki kırmızı büyü turuna karşı sahip olduğum tek silahtı.

Bu kadar uzun sürmemeliydi. Zemini eski taşlı haline döndürmeleri gerektiğini fark ettikleri anı dört gözle beklemiyordum.

"Beyla? Düşüncelerim o kadar hızlı dönüyordu ki başım dönüyordu. "Bir kılıç ödünç alabilir miyim?"

"Umursuyorum, evet," diye tısladı, yanımdan geçerken Sunray'i elime bastırdı, Icebreaker'ı kolayca diğer eline geçirdi ve uzun boylu bir fae dışisinin altından dizlerine vurdu. 'Onu kaybedersen seni öldürürüm. Başka bir şey var mı?"

"Doralis' avlunun diğer tarafına geçir," dedim hızlıca, bıçağın elimdeki ağırlığını test ederek. En azından onu daha önce bir kez tutmuştum ama yine de yeni ve tekinsiz hissettiriyordu. 'Etrafı görebileceği bir yer. Tüm kaldırımları yanardöner hale getirmesini istiyorum.

Alay etti, kılıcından atlamak yerine kılıcına kırmızı bir ışın yakaladı. 'Ve seni burada bırak-'

"Beyla!"

Bir lanetle döndü, Doralis'i yakaladı ve ortadan kayboldu.

Kendime düşünecek ya da endişelenecek zaman vermedim. Sadece idare etmek zorundaydılar. Eğer yapmazlarsa, zaten kaybolmuştum; kontrol edemediğim bir şey için panik yapmanın anlamı yoktu. Şu anda yapabileceğim tek şey...

Elimi kılıcımın deri kaplı kabzasının etrafında sıktım, omuzlarımı dikleştirip yukarı bakarken tenimin kılıcımın alf çelik kılıcına yaklaşmamasına dikkat ettim.

Avluya açılan açık kapının etrafında toplanan bir düzine kadar Fae, gözlerinde panik ve alaycı bakışlarında kana susamışlıkla bana bakıyordu. Onlara nasıl görünüyordum? Küçük ve insan. Yarı giyinik ve yalınayak. Benim olmayan bir bıçağı tutuyordum. Hepsinden önemlisi, en fazla birkaç dakika içinde ölmeye mahkumum.

"Şerefsizler," diye tısladım nefesimin altında ve sol elimi tekrar pembe elbiseme doğru indirdim.

Çizerken yanardöner büyüü bırakmam gerekti - farklı uzuvlardan çizilen renkleri karıştırmak yok, diye not ettim, zihnimin hala herhangi bir şeyi not edebilen uzak bir köşesinde. Çok kısa bir an sürdü. Elimdeki son kırmızı parçayı çizmeme yetecek kadar uzun. Rakiplerimin bunun saldırı anı olduğunu fark etmeleri için çok kısa bir süre.

Büyüm kapının yanındaki duvara çarparak kum taşında adam boyu bir delik açtı.

Ben zaten koşuyordum.

Şimdi saldırdılar, görüş alanımın kenarında parlak bir kırmızı çiçek açıyordu - ama yerim ve ayaklarım vardı ve büyü bir çizik bile bırakmadan yanımdan vızıldayarak geçti. İçlerinden biri bana bir hançer savuracak kadar akıllıydı. Refleks olarak karşı koydum, Beyla'nın kılıcı korunmasız bir ön kola çarptı; yeni yarattığım gedikten dışarıdaki pırıl pırıl, çok renkli avluya yuvarlanırken sahibi acı içinde çığlık attı.

Sedef, göz alabildiğine uzanıyordu.

Beni dinliyor olabilecek tanrı ya da tanrıçaya hızlı bir teşekkür duası gönderdim ve ayağa fırladım, bir sonraki kırmızı büyü dalgası her taraftan üzerime gelmeden önce zar zor ayakta durabildim. Uzaktan, tanımadığım bir alv sesi şok içinde haykırdı. Etrafımdaki fae'ler de güçlerinin en ufak bir etki yaratmadan üzerime sıçradığını fark edince bocaladılar, zaferleri şaşkınlık içinde kayboldu.

Tekrar hareket etmeye başladığımda onlara sııttım. Şu anda her neye benziyorsam, insan ya da güçsüz olmanın bunun bir parçası olduğundan şüpheliydim.

"Biraz sola! Tared'in sesi tepemde bir yerden bağırdı - mazgallardan mı?

Kafamı kaldırmadan rotamı ayarladım ve ödünç aldığım kılıcı birinin bana fırlattığı hançere savurdum. Hançer sedefli fayanslara boş yere çarptı. *Orada*, sonunda Creon'un avlunun ortasındaki siyah giysili şeklini gördüm, etrafı sarılmıştı ama hâlâ hareket ediyordu, etrafındaki cesetlerden birinden kopardığı kanada benzeyen bir şeyle saldırıları .

Aramızda elli metreden fazla mesafe kalmamıştı. Yoluma çıkan bir oktan kaçınmak için eğildim ve daha hızlı yürüdüm; Doralis üzerinde yürüdüğüm yanardöner yüzeyi onarırken etrafımda sarı büyü parladı.

Üç metre.

Creon döndü, beni fark edince gözleri büyüdü.

"*Arkanda!*" diye bağırdı tanımadığım bir alv sesi ve tam zamanında dönüp kılıcımı iki elinde hançerlerle bana doğru sinsice yaklaşan bir fae'nin bacaklarının arasına savurdum. Uluyarak yere düştü. Tared solumda, yaklaşık yirmi adım ötemde, havada belirdi - muhtemelen daha önce durduğu yere sadece kaybolabileceği sınırlamayla gelebildiği kadar yakındı.

Bir sonraki kırmızı büyü dalgası sayesinde sözlerini zar zor seçebiliyordum - bileğimin pozisyonu ve sırtımı örtmemle ilgili bir şeyler.

Cevap vermek, artık toparlayamadığım bir koordinasyon seviyesi gerektiriyordu, vücudumdaki her kas gerilmişti, büyü damarlarımda vahşi bir güç fırtınasıyla dolaşıyordu. Bir ayağım sürekli yerde olacak şekilde olabildiğince hızlı yürüdüm, artık *beni* yürütenin büyü olduğunu hissediyordum - Creon'un kırık şekline doğru o doğal olmayan, sallantılı yürüyüşle ilerlerken dengemi korumaya çalışıyordum. Bir ok daha fırladı ve beni sadece birkaç santimle ıskaladı. Sol elim hastalıklı turuncu saçlarımda, kılıcımın iki parmağı talihsiz okçuyu hedef alarak düşünmeden saldırdım - kırmızı içimden geçip yayına ve yüzüne çarparken ayaklarımın altındaki yanardöner büyü'nün bocaladığını hissettim.

Kalkanımı tekrar yerine çekmeden önce o tek anda üç, dört büyü fişegi ısırdı. Sıcak, yapışkan kan üst kolumdan, uyluğumdan ve sırtımdan aşağı damladı.

Acıyı zar zor hissettim.

"Durdurun onu!" diye haykırdı Faerie dilinde bir kadın sesi. "Onu ondan uzak tutun!"

Konuşabilecek durumda olsaydım, ona daha önce başkalarının da bunu denediğini söyledim.

Ama konuşacak zaman yoktu ve bunun bir faydası da yoktu. Önümde, daha fazla sayıda fae inci gibi karoların üzerine beceriksizce indi, yüzleri huzursuz bir şaşkınlıkla çarpılmıştı - benimle Creon arasında son bir duvar. Beyla'nın kılıcını kaldırdım. Gerildiler ama durdukları yerde kaldılar - iki ya da üçünü indirsem bile, üç düzinesini asla kesemeyeceğimi benim kadar iyi biliyorlardı.

Yine de deneyebilirim.

Açıkçası, denemek istedim.

Kılıcım sanki kan arzumu paylaşıyormuşçasına aşağı doğru sallanıyordu. Güneşin ıslattığı bu kargaşa, Orin'in mahallesindeki sessiz, gömülü eğitim salonundan daha farklı olamazdı, rakiplerimin çılgın savaş çılgınlıkları da aynı derecede uzaktı

Tared'in sakın talimatlarından uzaklaşmıştım... ve yine de tanıdık geliyordu, korumasız bilekler, boğazlar, kanatlar dışında her şeye kör olarak ileri atılırken elimdeki ölümcül ağırlık. Etrafımı saran Fae'ler yaşayan yaratıklar olmaktan çıktılar. Creon ile aramdaki engellerden, yok edilecek hedeflerden başka bir şey değillerdi ve eğer ona ulaşmak için her birini öldürmem gerekiyorsa...

Peki, olsun.

Keskin alf çeliğinin yoluma çıkan en yakın kanadı temiz bir şekilde kaydırmasından *hoşlanmadım*. Ama beni ileriye doğru iten öfke, o savaş telaşı... bağımlılık yaratan bir coşku vardı.

Sadece aylar ve aylar süren eğitime atfedebileceğim bir akıcılıkla, düşen kurbanımı geçip ileri doğru ittim, döndüm ve tekrar savurdum. Sunray öne doğru hamle yapan bir fae dişisiyle çarpıştı ve çelik kenar içi boş bir gıcirtıyla göğsüne saplanarak onu yere yığdı.

Tekrar hareket etmeye başlamıştım bile. Kollarım ağrıyana ve ellerim herhangi birininki kadar kolaylıkla benimki de olabilecek kanla kayganlaşana kadar kesiyor, itiyor, doğruyordum. Yanımdan bağırsaklarıma doğru keskin, rahatsız edici bir acı yayılıyordu ve ben bunu fark etmedim bile - gözlerime ya da kalbime ulaşmadıkları sürece, biraz mavi büyüünün düzeltemeyeceği bir şey var mıydı?

Tanıdık bir ses - Tared? - bir uyarı çığlığı attı. Bir an için çok geç döndüm.

Sanki duyularım bana doğru atlayan mor kanatlı fae erkeğinin görüntüsünü kontrol etme ve iki kez kontrol etme ihtiyacı hissetmiş gibi, zaman bir saniyenin o kesrinde şuruplu bir sürünmeye yavaşladı, kanatlar onu ileri fırlatmak için havaya çarptı, keskin bir metal parıltısıyla elini kaldırdı.

Çok yavaşım.

Ellerimi çılgınca havaya kaldırdığımda, Sunray boynuna doğru şiddetli bir yay çizerken bile bunu biliyordum. Eğer kaçarsam, kendimi yoldaşlarımdan birinin kollarına bırakacaktım. Olduğum yerde kalsaydım, bir nefes daha alamadan bıçağı göğsüme gömülecekti-

Atlayışının ortasında dondu kaldı.

Tek bir iniltiyle yere yığıldı ve gözleri yuvalarından fırladı. *Yanımdaki* kadın bir an sonra yere yığıldı, ardından da komşusu, yuvarlanırken ensesinden bir bıçak çıkmıştı. Ne olduğunu tam olarak anlayamadan ileri atıldım, onlar arkalarını dönüp kendilerine kimin hançer salladığını fark edemeden saflarındaki delikten içeri daldım...

Creon.

Creon.

Oturmuyordu - tam olarak değil. Ama üç bıçağı fırlatabilecek kadar kendini yerden kaldırmıştı, dördüncüsü de elindeydi ve gözleri, kalçasına ve beline saplanan okların bile köreltemediği vahşi bir memnuniyetle parlıyordu. Son dört adımımı ona doğru fırlattım, vücudumla onu korumak için kendimi onun üstüne attım. *Canlı, canlı, canlı*, kanım şarkı söylüyordu ve aynı zamanda ...

Kanamayan tek bir santim bile yok gibiydi. Boynundaki ve kollarındaki derin kesikler, rakiplerinin öldürmeyi hedeflediklerini ve yüzüne ve kalbine giden yolda iyi ilerleme kaydettiklerini gösteriyordu. Saç çizgisinin hemen altındaki fışkıran bir yara, burnundan ve alnından aşağıya doğru akan bir kan çağlayanı gönderdi. Kalçasına ve böğrüne saplanan oklar etine sıkıca saplanmıştı. Omuzundan göbeğine kadar uzanan derin bir kesik, endişe verici bir hızda kırmızı kan akıtan kızgın bir pürüzlü çizgi ve kanatları ...

Biraz daha dik oturduğunda ve uçan bir erkeği yere düşürecek kadar büyük, açık, parçalanmış bir yırtık ortaya çıktığında midem döndü.

"Lanet olsun. Dünya yeniden ateşli yakut kırmızısıyla aydınlanıyordu, fae'ler üzerimize üşüşürken güneş ışığını gölgede bırakıyorlardı. Oklara dokunmadan, kılıcım hâlâ sağ elimde, sol ayağımı sedef döşemeye basılı tutarak sürünebildiğim kadar süründüm - yüzeyi boşaltmama ne kadar vardı? 'Kahretsin, Creon-'

'Bunun için çok üzgünüm,' inledi kanayan yüzünü omzumun çukuruna bastırırken. 'Ve ben iyiyim, kaktüs - ben iyiyim. Konuştuğumu görmelerine izin verme. Bağları senin bulduğunu anlayacak.'

Bu son nokta, ilk ikisine vermeyi planladığım yanıtları zihnimden silmeye yetti - bir savaş alanında etrafı sarıldığı için özür dilememesi gerektiği ve onu kanatlarından zincirlerle Ana'nın kemik salonundan sürüklediğimden beri gördüğümünden daha iyi durumda olmadığı. Ama sesi... Bağlar. *Elbette* ölümün eşiğindeyken bile hâlâ entrikalar çeviriyordu - başka bir şey bekliyor muydum?

"Siktir," dedim yine.

Hırpalanmış bedeninden gırtlaktan bir kahkaha yükseldi. 'Daha kötüsü de olabilirdi. Ölmüş olabilirdik.'

"*Hâlâ* ölmüş olabiliriz, seni lanet olası aptal. Kızgınlığım ne kadar içten olsa da, aynı anda gülmek için saçma bir dürtüye kapıldım

Sadece sesinin bile kalbimdeki o pervasız, saçma yenilmezlik duygusunu yeniden alevlendiriyordu. En azından birlikteydik. Eğer burada öleceksem, en azından onun kollarında öleceğim. 'Yani bizi buradan çıkarmak için parlak bir planın yoksa...'

"Muhtemelen bir alf ihtiyacımız olacak," diye mırıldandı ve vücudundaki kanın yarısı derisinin ters tarafındayken bile bir şekilde bu konuda hoşnutsuz görünmeyi başardı. "Tared ne kadar yaklaştı?"

"Yaklaşık bir düzine metre arkamdaydı. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemedim - yanardöner kalkanım aniden onu artık her taraftan üzerimize yağın kırmızı büyüden korumaya karar verir diye Creon'un yüzünden bir parça bile uzaklaşmaya cesaret edemedim. Etrafımızdaki fae safları tereddüt ediyor gibiydi, yaklaşıp kılıç ve hançerlerle işimizi bitirmeye cesaret edip edemeyecekleri ya da sihirli kalkanımın gizemli bir şekilde pes etmesini bekleyip beklemeyecekleri konusunda şüpheliydiler. 'Ama onun geçmesine seve seve izin vereceklerinden şüpheliyim. Saldırabilir misin, yoksa-'

Kafasını kaldırmadan salladı. "Bağlar sorun yaratıyor. "Kahretsin," dedim tekrar, her ne kadar ilk andan beri bundan şüphelenmiş olsam da Doralis'in kendi iyileşme süreciyle mücadele ettiğini gördü. "Pekâlâ. Sanırım kanından biraz kırmızı alabilirim?"

Kollarımda bir süre sessiz kaldı - tuhaf, sessizliği bana çoktan yanlış gelmeye başlamıştı. Yine de onun düşüncelerini doldurabilirdim. Bir kılıcım olsa bile, beyaz ve gri kanlar akana kadar kırmızının son damlasına kadar kullansam bile, aynı anda bir ya da iki fae'den fazlasını hedef alamazdım; biz bir yere hareket edemedi saflarındaki gedikleri doldururlardı.

Ve er ya da geç, bazıları kılıçlarımızın hepsini öldürmeyeceğine karar verecek ve yaklaşma riskini alacaktı.

"Tolya'ya yaptıkları büyüü saptırdın," dedi, o kadar sessizdi ki onu zar zor duydum.

Sertleştin.

"Tekrar yapabilir misin? Emmek yerine? O kadar hızlı konuşuyordu ki, etrafımızdaki çığlıkları ve bağırışları takip etmekte zorlandım. 'Eğer onu bir şekilde... bir çeşit aynaya dönüştürürsen...'

Gözlerimi çoktan kapatmışım.

Bir *ayna*. Kollarımın ve bacaklarımın üzerinde parılayan, ona dokunan tüm büyüleri toza çeviren o inci gibi kalkanı tekrar görmeye çalıştım. Bunun yerine saldırıları geri püskürtmesi için daha fazla ya da daha az güce mi ihtiyacım var? Daha fazla yanardönerlik

Tolya'da kıvılcımlarla patlayan büyü, bugün tam da ihtiyacımız olan şey gibi görünüyordu...

Çıplak sol ayağımın altındaki büyük taş döşemeye baktım. Etrafımdaki dünyayı aydınlatan sürekli kırmızı yağmuru altında, neredeyse tamamen donuk hale getirmek için yeterince büyü kullanmıştım.

Ya hep ya hiç o zaman.

O yüzeyden bulabildiğim son büyü damlasını da çektim, artık sezgilerim ve umutsuz umudumdan başka bir şeyle çalışmıyordum, kollarımdaki kanayan bedenin ağırlığı ve onu hayatta tutma ihtiyacından başka bir şeyle hareket . Lanet olası ılımlı savunmalar. Eğer güçlerim için ölmemi istiyorlarsa, lanet güçlerimi *alırlardı* - artık bir savunma değil, elimdeki bıçak kadar ölümcül bir silah...

Etrafımda tiz çığlıklar patlak verdi.

Başımı kaldırdığımda, fae'ler sendeleyerek geri çekiliyor ve nereye bakarsam bakayım, yaralı yüzleri ve yırtık kanatları tutarak aşağıya doğru çırpınıyorlardı. Kızıl kıvılcımlar hâlâ etrafımızdaki havada çatırdıyor, yıkıcı bir büyü halesi oluşturuyordu. Alfler bile avlunun kenarlarında savaşımayı bırakmış, kanlı kılıçları ellerinde sarkıyordu - her biri sanki mezardan kalkmışım gibi bana bakıyordu, ayak izlerim cehennem ateşiyle cızırdıyordu.

Tared bir şeyler bağırarak bize doğru koşuyordu.

Ayağa kalkmayı düşünmeden önce ayağa kalktım.

Creon kendini birkaç santim daha dikleştirdi ve kanla kayganlaşmış elini uzattı; bileğini kavradım ve onu kendime doğru çektim. Şimdiden bazı fae'ler bize tekrar kırmızı ateş etmeye başlamıştı, büyüleri ayaklarımın etrafındaki kaldırımında küçük kraterler açıyordu. Creon'u yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek yanıma aldım ve kılıcımı Tared'e doğru uzattım...

Nasırlı parmaklar çıplak alt kolumu buldu.

Güneşin vurduğu, kana bulanmış savaş alanı etrafımda bulanıklaştı.

Ve işte o saniyenin bir kesrinde, Altın Saray'ı tamamen geride bırakmamıza bir göz kırpması kala, üçüncü bir ok vızıldayarak indi ve Creon'un kürek kemikleri arasına mide bulandırıcı bir darbeye çarptı.

Bölüm 8

ÇIĞLIK BİLE ATMADI.

Yeraltının karanlık oturma odasında kan, uzuvlar ve yırtık kanatlardan oluşan bir karmaşa içinde ortaya çıktık ve hızımızdan dolayı neredeyse yuvarlanıyorduk. Tared küfrediyordu. Ben hâlâ şok içinde ağlıyordum. Ama Creon şirketin geri kalanına ters ters bakmaktan başka bir şey yapmadan dizlerinin üzerine çöktü, sol elini karanlık zemine dayadı ve loş ışıktaki parmakları bulanıklaşacak kadar hızlı bir şekilde kanayan yaralarına mavi büyü yapmaya başladı - sanki bu her sabah kahvaltıda önce rutin bir meseleymiş gibi kısık sesle, hazırlıksız hareketler.

"*Neler oluyor böyle?* Agenor arkamdan, şiddetin eşiğindeymiş gibi bir sesle bağırdı. 'Tahliye mi-'

Tared, tahliyenin şu anda iyi olan tek şey olduğuna dair sadece yarısını kaydettiğim bir şey söyledi.

"Em? Creon sıkılmış dişlerinin arasından başını bile kaldırmadan sol elini kana bulanmış siyah pantolonuna, sağ elini de

Göğsündeki yaraya. Mavi büyü parladı ve yaranın kanaması durdu. 'Oklar dikenli. Onları kesip çıkarmam gerekecek. Yapabilir misin-'

"Ne? Kendi kendime sıçradığımı duydum.

"Dikenli. Daha fazla mavi. Saç çizgisindeki yara büyüdü ve kapandı. "Yırtılma hasarını büyü ile iyileştirmek çok daha zordur, bu yüzden ben-

"Onları kesip atmak mı?" Tiz, neşesiz bir kahkaha attım ve Beyla'nın kılıcını başka koşullar altında beni öldürebilecek bir umursamazlıkla kenara ittim. "Tek *başına* mı?

Başını kaldırdı, yüz ifadesinde hafif, bezgin bir kızgınlık dışında hiçbir rahatsızlık belirtisi yoktu. "Evet? Bunu daha önce de yapmıştım.

"Seni daha önce de öldürmeye çalıştım," diye itiraz ettim, sesim tehlikeli bir şekilde çığlığa yaklaşıyordu. "Bunu tekrar yapmamız gerektiği anlamına gelmiyor, değil mi? Ylfreda? *Ylfreda*?"

"Aletlerini alıyor," dedi Lyn - o ana kadar odada olduğunu fark etmemiştim. "Beyla içeri girdiği anda onu yaralanabileceğimiz konusunda uyarmıştım.

Kreon bir küfür mırıldandı. "Buna gerek yok-

"Oh, kapa *çeneni*. Kalbim normal hızının yaklaşık on katı hızla atıyor, gergin uzuvlarıma kandan çok panik pompalıyordu. Neden hâlâ kanaması vardı? Kaybedecek kanı nasıl kalmıştı ki? 'Kıpırdamadan oturup o lanet şeyleri çıkarmamıza izin vermek dışında tek bir şey bile yapmayacaksın ve sakın bunu yapmaya kalkma. Seni durduracağım.'

"Sen..." Bunu düşünürken elleri bir an durakladı, sonra inledi ve itiraf etti, "Sanırım yapabilirsin.

Agenor odanın diğer tarafından boğuk bir ses çıkardı.

"Tabii ki yapabilirim," diye , alay etmeyi başarak. Başım hafifledi - sanki çok hızlı ayağa kalkmışım ve tüm kan ayaklarıma çökmüştü, ancak buz gibi ayaklarım da bol miktarda kanla kutsanmış gibi hissetmiyordu. 'Yani benim gibi bir kötü adamın şımartılmasına boyun eğmek zorundasın. Yazık sana. Bir gün kendi konfor seviyeni önemsemeye başlamak zorunda kalabilirsin.

Kanepede Tared gergin bir kıkırdama çıkardı; bunun bana mı yoksa Agenor'a mı bir cevap olduğundan emin değildim, o anda kanatlarım çıksa bile daha şaşkın görünemezdim. Creon önce ikisine, sonra kalçasındaki oka, sonra da tekrar bana baktı; Ylfreda ortaya çıkmadan önce o şeyi çıkarırsa başının ne kadar belaya gireceğini düşünüyordu.

Neyse ki tehditlerimi yerine getirmek zorunda kalmadan önce şifacı odanın ortasında belirdi.

Creon ve bana bir bakış attı ve çantasını yere atıp sıcak su ve sabunla ilgili bir şeyler geveledi ve Lyn mutfığa doğru aceleyle giderken korkunç bir neşter ve bıçak yelpazesini çıkarmaya başladı. "Dikenli mi?

Creon sert bir sesle, "Hepsi," dedi.

Küfür etti ve bana sabırsız bir bakış fırlattı. "Peki ya sen? Kendini iyileştirmeden önce bir şey mi bekliyorsun?

Gözlerimi kırıştırdım ve yere baktım, soluk pembe elbisemin belimden kanla ıslandığını ancak o zaman fark ettim - sol tarafımda en alt kaburgamın hemen altında bir kesik vardı ve şiddetle kanıyordu. Mırıldandığım bir özürle ayaklarımı yere bastırdım ve parlak bir gök mavisi çektim. Çok fazlaydı: elbisemdeki kesikten yan tarafımın derisi yeni doğmuş bir çocuğunki gibi pembe ve yumuşak bir renk aldı.

Yine de bayılmaktan iyidir.

Ylfreda övgüye değer bir verimlilikle işe koyuldu, bir yandan da umursamaz aptallar ve akciğer delinmesi riskleri hakkında homurdanıyordu. Creon'un sırtındaki okun omurga ile kürek kemiği arasındaki bir kaburgaya saplandığı ortaya çıktı; Creon buna "idare edilebilir bir sıyrık", Ylfreda ise "bir delinin hak edilmemiş şansı" diyordu; ortaya çıkan tüyler ürpertici yara derindi ama en azından temizdi. İyileştirmelerine yardım etmek için ayağa kalkmaya çalıştım ve bunu yapar yapmaz görüşümün agresif bir şekilde karardığını, siyah noktaların zehirli örümcekler gibi görüş alanımda gezindiğini fark ettim.

Bir anda Agenor'un iri eli omzuma indi, altın benekli parmakları sıkıca kavradı. "Bunu bana bıraksan iyi olur, Em.

İtiraf etmek istediğimden daha fazla bir rahatlamayla yere çöktüm. Creon'un omurgasına ve kanatlarına bu kadar , geride hasarlı sinir ya da kas bırakmayacağımdan emin değildim; savaş alanlarının sonuçlarıyla uğraşarak geçirdiğim birkaç yüzyıldan sonra, babam bu iş için daha iyi bir aday olabilirdi.

Ylfreda ikinci oku çabucak çıkardı ve sert bir rahatlamayla okun karaciğeri ıskaladığını söyledi. Creon geride bıraktığı yarayı iyileştirirken, Agenor da onun sırtında çalışarak kemik, deri ve kas katmanlarını asık suratlı bir hassasiyetle onardı. Lyn elinde süngerler ve bir küvet dolusu buharlı sıcak suyla odaya geri döndü ve Creon kuruyan kanı yüzünden ve kollarından temizlediğinde, en azından artık her an mezara yuvarlanabileceği izlenimini vermiyordu.

Oturdum ve nefes aldım. Lyn elime erimiş demir tadında bir içki tutuşturdu ve ben yudumlarken gözlerimin önündeki siyah lekeler yavaşça uzaklaştı.

Agenor tüm omurların zarar görmediğini ilan ettiğinde ve Ylfreda üçüncü ve son oka geçtiğinde, kalp atışlarım nihayet bir nebze olsun azalmaya başlamıştı. Creon kanlı süngerini aynı derecede kanlı suyla dolu küvete atıp kanatlarındaki yırtıklara mavi büyü yapmaya başlarken hâlâ olağandışı bir şey yokmuş gibi görünmeyi başarıyordu; Ylfreda bıçağı kalçasına kaslarına gömülmüş olan dikenli çeliği oymaya başladığında neredeyse hiç irkilmedi bile.

Bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum -bunun onun için bu kadar az şey ifade etmesi için hangi acı seviyelerine alışmış olmalı- ama yine de düşünmeden edemiyordum.

Elbette biliyordu. Ylfreda'nın kalçasında açtığı ok yarasını iyileştirmek için kanatları üzerindeki çalışmasına ara verdiğinde koyu renk gözleri bir an için özür diler gibi beni buldu; bir an için gülümsemesi o kadar da inandırıcı bir şekilde umursamaz değildi. 'Ben iyiyim, Em. Bundan sonrası çoğunlukla sıyrık ve çiziklerden ibaret.

Kanatlarında kalan yırtıklar bana çizik gibi bile görünmedi ama Tared ben cevap veremeden araya girdi, bu odaya girdiğimiz andan beri kendini tuttuğunu belli eden bir hızla. "Eğer yine sağlıkla dolup taşıtığında ısrar ediyorsan, Orin'in lanet olası gözü için ne *yaptığını* açıklamanın tam zamanı değil mi Hytherion?

Sesinde *öfke* vardı - az önceki kin değil, çığ, gerçek bir öfke, nefretten ziyade endişeden kaynaklanan bir öfke. Arkamı döndüğümde onu en yakındaki kanepeye yığılmış, sanki bir ordu saat dolmadan ön kapıdan içeri dalacakmış gibi hâlâ kılıcını tutarken buldum. Kolundaki küçük yaralar hâlâ kanıyordu ama fark etmemiş gibi görünüyordu, Creon'a bir an önce diğerinin hayatını kurtarmak için gösterdiği gayretle eşleştirmekte zorlandığım bir vahşilikle bakıyordu.

"Ne?" dedim. Dedim ki.

Creon sadece omuz silkti, hiç de şaşırmış görünmüyordu. "Küçük bir deney yapayım dedim.

"Bir *deney* mi? Tared'i nadiren böyle görmüştüm - Edored'in Zera'nın tapınağında veba bölgesine girdiği günü hatırlatan bir şekilde korkuyla öfkelenmişti. "Ne öğrenmeye çalışıyordun - kendini tek başına koca bir filonun üzerine atarsan ne olur?

"Affedersiniz? Agenor sertçe konuştu.

"Son fae'yi de ortadan kaldırıyorduk ve Majesteleri en yakın tabura saldırmak için mükemmel bir an olduğuna karar verdi," diye tersledi Tared, sonunda kılıcını bir kenara fırlatıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. 'Ona ulaşmaya çalıştık, başaramadık, Beyla kışımızı kurtarmak için Em'i soldurdu. Ve sonra *yine* de hepimiz ölebilirdik.

Çok üzgünüm, kaktüs. Bakışlarındaki özür. Yapbozun parçaları yavaşça birbirine kaymaya başladı ve ortada bir boşluk bıraktı - *bir deney*.

Bu da ne böyle?

"Bir de iyi tarafından bak," dedi Creon, sistematik bir şekilde kanadındaki yarıkların üzerinden geçerken. "Artık o hayat borcunu ödediğine eminim.

'Cehennemde çürü,' diye mırıldandı Tared, muhtemelen dünyanın bilmesini istediğinden biraz daha rahatlamış bir sesle. 'Peki bu lanet deney ne hakkındaydı? Ok örneklemesi mi?

"Bağlar," dedim soluk soluğa, her şeyi ve hiçbir şeyi aynı anda anlayarak. "Bağların ne işe yarayacağını mı öğrenmek istiyordun?

Creon bana alaycı bir gülümseme gönderdi.

"Ne? Tared'in sesinde kendini kontrol etmekte zorlandığı açıkça belli oluyordu. 'Sırf öğrenmek için kendini tüm lanet olası Ay filosunun üzerine attın...'

"Onlara zarar verebilseydim," diye bitirdi Creon yardımsever bir şekilde. Sırtışı belki eskisi kadar kasıtlı olarak çileden çıkarıcı değildi ama o ısırik, o sözsüz meydan okuma hâlâ oradaydı. "İlk gerçek savaşımızdan *önce* bunu öğrenmemizin daha iyi olacağını düşündüm. Bunun da şey tarafından doğrulandığını söyleyebilirim...' Yerdeki kan gölüne doğru gevşek bir hareket yaptı. "Bu.

En azından birdenbire Eski Kurranca konuşmaya başlamış gibi ona ağzı açık bakan tek kişi ben değildim; görünüşe göre alfler bile bu pervasızlıktan etkilenebiliyordu. Tared kendini kanepenin minderlerine bıraktı ve nefesinin altında küfretti. Ylfreda yerdeki kan lekeli oklara dikkatle baktı. Sadece Agenor gözlerini kısarak en yakındaki tahta sandalyeye çöktü ve bir alfin kılıcını çekmesi kadar uğursuz bir hareketle Mercan'ı yerden aldı.

"Ayrıntı verebilir misiniz?" dedi yavaşça.

"İlk sorun, Anne insanları hayatta tutmayı önemsemeye başladığında bağların daha geniş bir etki yaratacağı konusunda haklıydık," diyor Creon

dedi, daha dik oturarak ve bir anda yaralı, kibirli prensin tüm izleri kayboldu. Göz açıp kapayınca kadar, aklında tek bir hedef olan bir yırtıcıya dönüşmüştü: kendisine meydan okuyan her düşmanı mümkün olan en etkili, en acımasız şekilde tamamen ortadan kaldırmak. 'Eğer saraydaki örneklemim herhangi bir şekilde temsili ise, ordusunun yaklaşık dörtte birini koruyorlar. Büyümün zarar veremeyeceği çok fazla insan var. Dahası, görünüşe göre bağlanmış olmam düzenli aralıklarla kendimi *iyileştirmemi* de engelliyor. Görünüşe göre sadece kendimi onları öldürebilecek bir durumda tutmak bile yeterli bir tehdit olarak görülmüş.

Biliyordum ama yine de Doralis'i ve bacağındaki açık yarayı hatırlayarak ona bakarken yüzümden kan sızdığını hissettim. Tared yine küfretti - Anne'nin ataları ve farelerle bir ilgisi varmış gibi görünen etkileyici bir heceler dizisi.

"Üçüncüsü," diye devam etti Creon, "bunun farkındalar ve ben onlara saldırmadan önce de farkındaydılar. Korunduklarını düşündükleri kişileri kasıtlı olarak bana gönderdiler ve çoğu konuda haklıydılar, bu yüzden beni bu kadar kolay kuşattılar. Dördüncü olarak-

Agenor yüzünü ovuşturarak, "Tanrılar merhamet etsin," diye mırıldandı. "Hiç isminiz var mı?

Creon yaptı - yaklaşık otuz kişiydiler, hiçbiri bana tanıdık gelmiyordu, ama odanın etrafındaki birkaç yüzün kararması için yeterli sebep vardı. Anladığım kadarıyla hepsi Anne'nin sarayında yüksek mevkilerde bulunan fae'ler değildi. Eğer bağlı biri *onlara* zarar veremeyecekse...

Gerçekten de güçlerimizin zarar veremeyeceği halkının dörtte biri olabilir. Kızıl Saray'da durum bundan daha da kötü olabilir, zira burada daha fazla kişi onun tarafından şahsen tanınıyor olabilir.

"Anlıyorum. Babamın sesi daha önce küfretmenin eşiğindeyken, şimdi her an çılgılık atmaya başlayabilecekmiş gibi bir izlenim veriyordu. "Ve dördüncü olarak?

"Corydas beni yemlemek için ilginç bir şey bağırdı," dedi Creon, kanlı elini saçlarında gezdirirken. "Eğer onu doğru anladıysam, demek istediği, Kızıl Saray'a ne kadar zarar verebilirim ona da o kadar zarar verebileceğimdi. Bu da bana Anne'nin binaya saldırmaya çalıştığımızda bağlar tarafından engelleneceğimizi varsaydığını gösteriyor.

"Evet. Agenor dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Başka bir şey söyledi mi?

"Nefes borusundaki bıçağımla uğraşmakla meşguldü," dedi Creon, yüzünde yarım bir sırıtış belirerek. "Piç kurusu beni her zaman çok sinirlendirmiştir.

Agenor'un kahkahası bir yasçının feryadı gibi neşesizdi. "En azından bu mutlu bir sonuç.

"Yine de uğruna ölmeye değmez, değil mi? Tared sert bir şekilde konuştu. 'Tüm bunlar ne kadar faydalı olsa da, bir dahaki sefere hayatını kendi güçlerine dair aşırı hevesli tahminlerine yatırmaya karar verdiğinde bizi *önceden* bilgilendirmen çok mu fazla olur?

Lyn, "Bir daha benzer bir şey denersen belki yanına bağlanmamış bir büyücü alırsın," diye homurdandı. "Deli adam.

"Bir daha benzer bir şey denememeyi öneririm," dedim ürpermemi bastıramayarak.

"Evet," dedi Agenor ayağa kalkarak acımasızca. 'Ben de bu çözümü tercih ederdim ama Altın Saray tekrar ellerine geçtiğine göre Achlys ve Melinoë'nin daha fazla dayanacağını sanmıyorum. Diğer adalara saldırmaya başladıklarında, başka bir seçeneğimiz olacağından şüpheliyim.

Yutkundum. "Bağları nasıl tanımlayacağımızı bulamazsak?

"Bu yardımcı olurdu, evet. Kapıya doğru giderken kan gölünden zarifçe kaçındı. 'Şimdilik başka kimse ölmeyi planlamıyorsa, gidip Inika'nın mahallesinde halkımın nasıl idare ettiğine bakmalıyım. Bir şey çıkarsa bana haber verin ve- Ah. Kapı aralığında döndü, gözleri beni buldu. 'Son bir şey daha. Anka kuşu büyükleriyle yaptığın pazarlığın gerçekleşmeyeceğini varsayıyorum?

'Beni çok iyi tanıyorsun,' dedim alaycı bir ifadeyle.

Belli ki gülümseyecek hali yoktu ama yine de bana hızlı bir sırıtış göndermeyi başardı; hatta oldukça samimi görünmeyi bile başardı. 'Bu durumda, onları bizim tarafımıza çekmek için başka bir yol bulmakta acele etmenizi öneririm. Eğer bu savaşı işleyen bir büyü ve kayda değer bir kanatlı kuvvet olmadan sürdürmek istiyorsak, hemen teslim olsak iyi olur.

"Öğle yemeğinden sonra Anka kuşlarını tartışmak üzere Gezinler Kanadı'nda buluşacağız," dedi Lyn, ellerine bakarak, dudakları incecik bir çizgi halinde. "Ne bulduğumuzu sana bildiririm.

"Teşekkürler," dedi ve son bir kez başını sallayarak topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Creon'un artık kanamaması, en küçük sıyrıkların bile bir okyanus mavisıyla bulunup iyileştirilmesi kalbim için önemli görünmüyordu. Oturma odasının hem sihir hem de sabunla temizlenmiş olması, geride bir damla kan kalmamış olması da pek yardımcı olmadı. Yatağına oturdum, harap olmuş kıyafetlerini çıkarmasını izledim ve midemin yeniden bulandığını fark ettim; solgun, yeni şekillenmiş derinin her şeridi, onu Altın Saray'ın kumtaşı duvarları arasında kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu hatırlatıyordu.

Tared etrafta olmasaydı. Beyla biraz daha az umursasaydı. Eğer umursasalardı ama biraz daha yavaş olsalardı. Eğer, eğer, eğer ...

"Em," diye böldü Creon düşüncelerimi, hâlâ tam olarak alışamadığım o boğuk, sıcak sesiyle. "Nefes almaya devam et.

Bana doğru bakma ihtiyacı bile duymadı, bakışları kollarından sıyırdığı yırtık kollara sabitlenmişti. İblis duyuları fark edilecek her şeyi fark etti: çarpan kalbim, dönen midem, sadece oturup beklerken bile vücudumdaki her kası yüksek alarmda tutan amaçsız korku.

"Panik yapmamaya çalışıyorum," dedim, sesim kısıktı.

"Paniklediğin için kendine kızmanın nadiren faydası olur," diye alaycı bir şekilde hatırlattı bana, gömleğini açık banyo kapısından içeri fırlattı ve arkasında bıraktığı kan lekesini dalgınca ovaladı. Bu lekelerin altında, iyileşmiş cildinin daha açık çizgileri, eski yaralarının kaba siyah mürekkebiyle keskin bir tezat oluşturunuyordu; Anne'nin ona bir ders vermek amacıyla vücudunda ölümsüzleştirdiği yaralar - geçmiş ve şimdiki, yaraların ürkütücü bir tarihçesi.

Bu düşünceyle içim daha da sıkıştı.

"Hiç hazırlıklı ," demeyi başardım, korkunun kaynağının gerçekten bu olup olmadığından emin değildim ama en azından söylemek istediğim *bir şey* olduğundan emindim - onun anlamasını istediğim bir şey. 'Beyla'nın beni bir savaş alanına sürüklemesine. Bir savaş olacağına dair hiçbir uyarıda bulunmadan ölüyor olman. Ben... Gözümün önünden kaybolduğun her dakika senin için endişelenmek zorunda kalma fikrinden pek hoşlanmıyorum, aniden yeniden insanlarla savaşmaya başlarsın diye.

Pantolonunu sessizce çıkardı, sonra tekrar yukarı baktı - muhteşem bir şekilde çıplaktı, ama bu bile kalbimin paniklemiş bir geyik gibi göğsümün etrafında zıplamasını durdurmaya ikna edemedi. "Benim için o kadar endişelenmene gerek yok, kaktüs.

"Bu durumda, bu noktayı belirtmek için oldukça kötü bir iş çıkardın," dedim zayıf bir sesle.

"Kuşkusuz. Duraksadı, önce banyoya sonra da bana baktı ve içini çekti. "Yardım etmek ister misin?

Kendimi yataktan attım, kana bulanmış elbisemi yırttım ve onu takip ettim. Ölümüne yakın bir deneyim olsun ya da olmasın, ona sabun sürme fırsatını kaçırmam için biraz panikten fazlası gerekirdi.

Birbirimizin etrafında hareket etmemize ancak yetecek büyüklükteki o küçük banyonun loş ışığında birkaç dakika sessizce çalıştık. Sırtındaki kan ve teri sabun ve sıkı leğendeki ılık suyla temizledim, köpüğü cildinin derinliklerine masaj yaparak yedirdim. O da benim uzuvlarımdaki son sıyrık ve çürükleri karanlık taş duvarlardan aldığı büyüyle iyileştirdi. Yeni iyileşmiş yüzeye çok fazla baskı uygulamamaya dikkat ederek kanatlarındaki kiri fırçaladım ve o da saçlarımdaki pisliği duruladı, ıslak telleri parmaklarıyla yumuşak, yürek parçalayan bir şefkatle taradı.

Güvendenyidiler, bu sessiz anlar. Korunaklı. Dün geceki hararetli anlardan çok daha sessiz, ama yine de daha az yoğun olmayan bir yakınlık - herhangi bir beyaz alevin şimdiye kadar yaptığı kadar derinlere inen yavaş, için için yanan bir ateş.

Lavanta sabunu ve sıcak bedenlerin buhar dolu sisinde sonunda sessizce şöyle dedi: 'Sanırım savaşın laneti, bazen risk almaktan başka seçeneğinizin olmaması. Ve sırtınızda bir okla savaş meydanında durana kadar bunların ne kadar riskli olduğunu asla bilemezsiniz.

Bu görüntü midemi bulandırdı, ama en azından öncekinden biraz daha az şiddetliydi; kabarık bir havluyu kürek kemiklerine sürterek bronz teninden aşağı süzülen her bir ılık su damlasını kovalamak, şu *anda* etrafımızda görülebilecek hiçbir ok olmadığını hatırlatmak için yeterliydi. "Biliyorum. Sorunun bu olduğunu sanmıyorum.

Yine sessizdi, ben onu kurulamaya devam ederken kanatları bana doğru hafifçe kıvrılmıştı. Sırtındaki işimi bitirdim, sonra diz çöktüm ve kaslı kalçalarından dizlerinin arkasına doğru devam ettim. Aleti benim bakımım altında çok çekici bir duruma gelmişti, ama ben

Ellerimi ondan, ince kalçalarının ve gergin kalçalarının cazibesinden uzak tutmak için kendimi zor tuttum - şimdi ya sikişecektik ya da konuşacaktık ve konuşmak çok önemliydi.

Bunun yerine inciklerini nazik, dairesel hareketlerle kuruladım ve ekledim: 'Saçma sapan riskler alan biri olduğunun farkındayım. Bunun değişmesini beklemiyorum. Sadece...'

Ben devam etmeyince başını biraz çevirdi. "Hmm?

"Sadece *bunu* neden aldığını anlamıyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve aniden anladım. Birdenbire bunun bir adı oldu, içimde yanan sessiz - anlayışsızlığın, cevaplanmamış soruların, şüphenin çürüyen, zehirli fidelerinin. 'Genellikle risk aldığınızda - kendinize zarar verdiğinizde ve endişelenecek bir şey yokmuş gibi davrandığınızda - bunu başkalarını kurtarmak için yaparsınız, değil mi? Anne'nin kurbanlarını kurtarmak için kendine işkence ettin. Ben mahkemeden kaçabileyim diye kendini feda ettin. Ama anlamıyorum... Anlamıyorum...'

Bu sefer ne için ölmeye çalıştığını.

Zamanı geldiğinde vazgeçeceğimize karar verdiğimiz bir kale için mi? Tüm değerli bilgi kırıntılarından veya duygusal eşyalardan arındırılmış bir kale için mi?

Zaten beklediğimiz sonuçlar için mi?

Hiç mantıklı değildi. Ona bu şeylerden daha çok ihtiyacımız olduğunu biliyordu, değil mi? Ona bundan daha fazla ihtiyacım *olduğunu* biliyor muydu? Paniğin süregelen gölgesi bana bunu söylemeye çalışmıştı, bulmacanın henüz tamamlanmadığını - bu pervasız kararının arkasında başka bir şey olması gerektiğini, bu karşılaşmadan canlı çıkamama ihtimalini gerçekten haklı çıkaracak bir şey olması gerektiğini.

Ve ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Derimin altında uykuda yatan endişe şimdi tüm gücüyle alevlendi. Ayağa kalkarken havluyu yere attım, zihnim öyle çılgınca dönüyordu ki dudaklarım bile yetişemiyordu. Eğer anlamadıysam... bu, bunun ikinci kez olmayacağından emin olamayacağım anlamına geliyordu. Bu da *yine* gafil avlanabileceğim, en ufak bir uyarı olmadan neredeyse ölümcül bir kavgaya tutuşabileceğim anlamına geliyordu - ya da daha kötüsü, bir dahaki sefere o kadar şanslı olmayabilirdi ve ben çok geç olana kadar bundan haberdar bile olmayabilirdim. Bu da demek oluyordu ki-

"Em," dedi.

"Ben sadece..." Bir an önce çok güvenli ve rahatlatıcı olan lavanta buharı ciğerlerimde boğucu bir dumana dönüşmüştü. Duvarlar etrafımda dönmeye başladı. "Ben sadece-

Creon'un eli bileğimi kavradı.

Güçlü, nasırlı parmaklar, koruyucu bir kucaklamanın gücüyle koluma bastırıyor - ve düşüncelerim bir anda çözülüyor. Sesi bana yabancı gelebilirdi. Sözlerini görmezden gelebilirdim. Öte yandan bu dokunuş, akıcı bir şekilde konuştuğum bir dildi, o kadar içgüdüsel ki artık itaat etmek için tek bir düşünceye bile gerek yoktu: ten tene, güç güce, odağının vahşi yoğunluğu bedenimin her sinir ucuna yayılıyordu. Nefes nefese kaldım ve duvarlar dönmeyi bıraktı, onun tutuşu beni gerçekliğe sabitledi.

"Kaktüs. Bu kez zihnim onun sesine kilitlendi - boğuk, alçak, ama anlam veremediğim bir keskinliği vardı. "Konuşmadan önce nefes al.

Lavanta kokulu bir ciğer dolusu hava daha çektim.

"Güzel. Böyle yapmaya devam et. Bileğimi bıraktı ve beni yerden kaldırdı, nemli göğsüne yaslayarak daha soğuk ve temiz olan yatak odası havasına geri götürdü. Kalbi kaburgalarında gümbürdüyordu, biraz fazla hızlı ve biraz fazla şiddetliydi, sanki göğüs kafesini yarıp bana ulaşmaya çalışıyordu. 'O kadar kolay ölmeyeceğim, Em. Söz veriyorum ölmeyeceğim.

"*Kolay kolay* ölmeyeceğini biliyorum," diyerek yatağa uzanıp çıplak bedenimi kalçalarının arasına, sırtımı da göğsüne yaslamayı başardım. 'Ama birkaç deney gibi önemsiz bir şey için kendini koca orduların üzerine atmayı alışkanlık haline getirmeye başlarsan, sen-'

sertleşti. "*Önemsiz* mi? Sikeyim.

Artık neler olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu - onun ne düşündüğü, benim ne düşünmem gerektiği - ama sesindeki ani ısırick bana bunun söylenecek doğru şey olmadığını söyledi.

'Ben... Ben sadece...' Kelimeler dudaklarıma doğru giderken birbirlerini dirsekliyor, birbirlerinin üzerine yuvarlanıyor gibiydi. 'Kimse ölüm tehlikesiyle karşı karşıya değildi, değil mi? Bu bilgiyi bulmanın başka yolları da olabilirdi. Daha az tehlikeli yollar. I-'

"Em. Kolları bana daha sıkı sarıldı. 'Aynı bilgiyi öğrenmenin daha güvenli yolları olduğunu düşünseydim gerçekten bu işe atlar mıydım sanıyorsun?

Öyle mi yaptım?

Gerçekten değil, *rasyonel* olarak değil, ama belki de küçük bir parçam savaşa nasıl bir insan olduğunu temelden yanlış anladığımdan korktu.

Mantık ya da stratejiyi önemsemeyen, şan şöhret düşkünü bir yanını gözden kaçırmıştım. "Hayır, ama-

"Ve bilmemiz gerekiyordu. Her zamankinden daha hızlı konuşuyordu - sanki beni zar zor duymuş gibi. Sanki beni bir şeye ikna etmek istiyor, buna *ihtiyacı varmış* ve bunu yapabileceğinden emin değilmiş gibi. 'İnsanlar *henüz* ölmüyordu ama kesinlikle ölecekler ve savaştaki güçlü ve zayıf noktalarımız hakkında hiçbir fikrimiz yoksa mümkün olduğunca çok kişiyi nasıl hayatta tutacağımızı belirleyemeyiz. Agenor büyü kullanımına dayalı bir strateji geliştirseydi ve biz de yarı yolda bağların yolumuza çıktığını fark etseydik ne olurdu sence?

"Hayır, biliyorum! Dönüp ona bakmak için kucağından sıyrıldım, nefesim tekrar sığlaşmaya başladı. "Bilmenin yararlı olmadığını söylemiyorum - sadece belki de uğruna *ölmeye* değmezdi.

Yani bunu öğrenmek için başkalarını ölüme göndermeyi mi tercih ederdin?" dedi sertçe.

Bu darbeyi yumuşatmak onun için çok kolay olurdu. Bunu alaycı bir söze, artan gerilimi hafifletecek bir şakaya dönüştürmesi çok kolaydı. Bunun yerine, o dolgun, yumuşak dudaklarından suratına inen bir yumruk şiddetiyle fırladı, öyle bir tezat ki kucağında irkildim - bu soruyu acı bir suçlamaya çok yakın bir şeye dönüştürerek ne yapıyordu?

Onu hayatta tutmak için daha kötüsünü yapacağımı biliyordu, değil mi?

Dünyanın saçımın teline bile zarar vermesini engellemek için çok ama çok daha kötüsünü yapardı - öyleyse neden bana öyle bakıyordu, sanki şaşırtıcı olmayan bir zekâ için hayatını bir kenara atmamasını önermekle saçmalamışım gibi? *Bir şeyler* ters gidiyordu ve bu artık sadece onun pervasız motivasyonlarının cevapsız sorusu değildi. Bu kadar sert tartışmaz ve beni boş yere aptal gibi hissettirmezdi. Bir hiç uğruna kendini öfkenin sınırlarına itmezdi.

Dövüşü kaybettiği için utanmış mıydı? Anne'nin yenilmez ölüm prensi, o kadar da yenilmez değil miydi?

Ama bu da mantıklı değildi. Daha önce de alt edilmiş ve alt edilmişti - neredeyse Anne tarafından öldürülüyor ve Agenor tarafından zincire vuruluyordu ve bunların hiçbiri onu eskisi kadar küstah olmaktan alıkoymamıştı. Peki yorgunluk muydu? Acı mı? Haftalardır süren şüphe ve bocalamalarımın yarattığı hayal kırıklığı mı?

Hepsi aynı anda olabilir mi?

Peki şimdi ne söylemem gerekiyordu?

Sıcak teninden biraz uzaklaşmanın zihnime berraklık getireceğini umarak kucağından inip battaniyelerinden birini omuzlarıma sardım. Başım bir kasırga gibi dönüyordu. Ona başkalarının ölmesini istemediğimi, zafere aç bir orduya karşı koymak yerine takımadaların sınırlarında küçük bir fae karakolu bulup deneyi *orada* yapmamız gerektiğini söyleyebilirdim. Ona en azından birilerini uyarması, beni de yanına alması ya da hayatını birkaç alfin iyi niyetine emanet etmek yerine bir kurtarma planı yapması gerektiğini söyleyebilirdim. Ve yine de

...

Bunların hepsini biliyor olmalıydı. O entrikacı zihninin, akılsızca bir fae sürüsüne saldırmadan önce bu alternatiflerden hiçbirini düşünmemiş olması düşünülemezdi.

Peki bu mantıklı noktalardan herhangi biri, en başta bunları neden görmezden geldiğine dair bir ipucum olmasaydı, onu en ufak bir şekilde yatıştırır mıydı?

"Seni eleştirmek ," dedim temkinli bir şekilde, her kelimeyi tartarak. Güvenli bir başlangıçtı - ama bunu ona söylememe *gerek yoktu*. O beni her zaman benden çok önce anlayan kişiydi. Dikenlerimi ve sivri uçlarımı seven oydu - mesajı yumuşatmama, yaralı gururunu okşamama gerek olmamalıydı. "Sen sadece ödümü kopardın. Ve... sanırım bu da bu savaştan ne kadar fark etmemi sağlıyor.

"Doğru. Sesinde bir ağırlık vardı, sanki o da son sözlerinin keskinliğini beklemiyormuş gibiydi. "Bunu görebiliyorum.

"Ve senin incinmeni istemiyorum," diye başardım, yapay sakinliğim çatırdıyordu. 'Bunu anlıyorsun, değil mi? Tüm bunlar olurken hayatta kalmana gerçekten ama gerçekten ihtiyacım olduğunu?

Gözlerini kapatırken omuzları bir parça gevşedi ve aniden yeniden kendisi gibi görünmeye başladı. Yüz hatlarındaki o garip, lanetli gerginlik gitmişti. Sanki bu konuşma en ufak bir talihsizlikte ölümcül bir kavgaya dönüşecekmiş gibi kanatlarını omuzlarına dayamıştı.

Bu onun için bir sürpriz miydi?

Bu konuşmanın hiçbir anlamı yoktu. Kesinlikle hiçbir.

"Yani..." diye başladım, çılgınca düşüncelerle seçeneklerimi değerlendiriyordum. Şu anda, o anın sığağında, ne kadar saçma davrandığını anlamasını sağlayabilmem için çok az şansım vardı. Bu işin aslını öğrenene kadar geçici bir uzlaşma yeterli olacaktır. "Bana söz verebilir misin?

Ciddi bir risk almanız gerektiğinde bana haber vermeye çalışacak mısınız? Yapmadan *önce*? Seni durdurmaya çalışmayacağıma söz veriyorum - sadece işler ikimiz için de tehlikeli hale geldiğinde hazırlıklı olmayı tercih ederim. Tamam mı?

Yatağının kenarına tünemiş, mükemmel bir şekilde yontulmuş bir heykelin canlanmış hali gibi kırılmaz görünüyordu - santim santim telli tendonlar ve dalgalanan kaslar, canlı et ve kemikten dövülmüş bir silah. Yine de gözlerini kaçırıp koyu renk saçları şakaklarına bir perde gibi düşerken sesindeki çatlak açıktı ve "Deneyeceğim," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim. Ayağımla yan tarafını dürttüm, biraz gıdıklandığını bildiğim tek noktayı. 'Bunu telafi etmek için, ne zaman aptalca bir şey yapmayı planlasam seni de yanımda götüreceğime söz veriyorum. Yok edeceğim orduları kaçırmanı istemem.

Bu yine kendi kahkahasıydı - hala alışmaya çalıştığım ve egzotik ama lezzetli bir lezzet gibi özlemeye başladığım o boğuk, melodik ses. Kalbimin etrafındaki yumruk biraz gevşedi. "Bir kez daha çok minnettarım, Thenessa.

"Olman gerektiği gibi," diye alaycı bir hafiflikle onu bilgilendirdim ve ayağımı tokatlamak için dönene kadar onu tekrar dürttüm. Tanrılara şükür, yüzündeki o yanıcı heyecan yumuşamıştı... ama aynı zamanda, bu kadar çabuk nereye gitmişti? "Öğle yemeğine çıkalım mı artık?

Kendi çıplak vücuduna baktı, göğsünün düzlemleri ve karnının oyulmuş çizgileri gözü doğrudan aşağıdaki muhteşem, yarı ereksiyon halindeki alete çekiyordu. "Öğle yemeğinde böyle görünmemi istediğinden emin misin, kaktüs?

Ne? Hayır!' Tanrım, yanaklarımdaki öfkeli sıcaklığı hissetmek, kahkahasının zaferini tekrar duymak beni rahatlattı. Hiçbir şey rahatsızlığımı bu en tanıdık rutin, onun zahmetsiz kışkırtmaları, ne kadar uğraşırsam uğraşayım kazanamayacağım bu meydan okumalar kadar silip atamazdı. "Tanrı aşkına, zavallı yaşlı babamın kalbini düşünecek misin?

"Zavallı yaşlı baban benden daha kötülerini de gördü," dedi kuru bir sesle, ayağa kalkıp dolaba doğru giderken. "Gerçi şimdi bunu daha kişisel algılayabilir.

'Bahsimi ekmek bıçağına ,' dedim.

Güldü. 'Bahsimi Coral üzerine oynuyorum. Bu da giyinmek için iyi bir neden, kuşkusuz.

Ve bir anda her şey olması gerektiği gibi oldu - sanki o oklar vücudunu hiç ısırmamış gibi. Sanki o hiç

çok keskin bir şekilde. Sanki sadece hayal etmişim gibi, korku ve kafa karışıklığı ve anka kuşları ve Thysandra'nın konuşmayı kararlı bir şekilde reddetmesi dışında endişelenecek bir şey yoktu.

Yine de...

Cevaplanmamış sorular aklımın bir köşesinde alaycı bir fısıltı gibi duruyordu. Bir gün mantıklı davranacaktı, değil mi? Bir gün konuşacaktı?

Ve eğer elimden bir şey gelirse, o gün yakında gelecekti.

OceanofPDF.com

Ghapter G

Ögle yemeği aceleye getirilmiş, gelişigüzel bir olaydı: masaya vardığımızda ailenin yarısı çoktan yemek yemişti ve bize sadece yemeğin çoğunu öfkeyle yeni bir kılıç tasarımı karalamakla geçiren Hallthor ve benzer şekilde haritalar üzerinde yerleri işaretlemekle meşgul olan Beyla eşlik etti. Her ikisi de en azından Creon'a karşı medeni davranmaya çalışıyordu. Yine de son kaşık çorbamı da içer içmez masadan kalktığıma sevinmiştim; bir saat önce Creon'un sırtına saplanan bir okla yere yığıldığı noktadan sadece birkaç adım ötede, yapmamız gereken her şeyin aciliyetini hissetmemek için kendimi zor tutuyordum.

Dün gece Yeraltı'nda gergin bir bekleyiş havası hakimdi. şimdi aynı gömülü koridorlarda asılı duran hava neredeyse tam tersiydi - beklemek değil, hareket etmek, geçtiğimiz her köşe ve bucakta hummalı bir faaliyet. Alves nereye baksak bir ileri bir geri gidiyor, bavulları ve yiyecekleri sürüklüyordu. şehrin kalbindeki konsey salonunda, küçük bir periler topluluğu dev bir haritayı tebeşirle çiziyordu.

Karanlık zeminde takımadalar, rakiplerimizin silahlı kuvvetlerini temsil etmek için adaların dış hatlarına tahta bloklar yerleştiriyorlardı. Diğerleri idman yapıyor, mektup yazıyor, kılıçlarını bileyiyorlardı. Sanki İttifak haftalardır bekleyen bir okmuş gibi, günler geçtikçe ipi daha da geriliyordu... ta ki Anne sonunda Altın Saray'a karşı hamlesini yapıp hepimizi son savaşıma doğru savurana kadar.

Tared'in bana gösterdiği bembeyaz tepeleri hatırlayınca, önümüzdeki yıllarda kaç tane son savaşa gireceğimi düşünmeden edemedim.

Inika'nın mahallesine doğru ilerlerken kimse bizi durdurmadı, yeni gelen fae güçleri eskiden anka kuşu evleri olan yerlere yerleşiyordu. Ama gözler ve kulaklar döndüğümüz her köşede oradaydı ve fısıltılar arkamızdan düzenli bir akış halinde yükseldi. İlk başta bunun Edored'in gizliliğe hiç önem vermemesinden kaynaklandığını düşünmüştüm, Yeraltı'n her bir ruh aramızdaki gerçeğin aniden farkına varmıştı ...

Sonra *ne* fısıldadıklarını duydum.

'... diyelim ki onların büyüünün içinden geçti ...' '...

tek bir çizik bile yok! Tek bir çizik bile yok!'

'... ondan bile daha güçlü...'

Yanımdaki Creon'a baktım, yüzü taştan yontulmuş olabiliirdi, derinliği olmayan gözleri, yüzeyin altında tam tersini düşündüren bariz bir ilgisizlikle uzaklara bakıyordu. O sivri kulaklar benimkilerden daha anlayışlı olma eğilimindeydi. Eğer koca memeli bir vampirin diğerine tıslayarak söylediği son cümleyi duyduysam, o kesinlikle duymuştu.

Yüz ifadesi tepki olarak bile kıpırdamadı, yaralı kaşı diğerinden biraz daha yukarıdaydı, dudaklarında kırılmaz hafif bir gülümseme vardı. Ve yine de...

Onda, o titiz kalkanın bile gizleyemediği bir melankoli duygusu vardı; arkasına saklandığı umursamaz zalimlikten çok daha baskın bir karanlık.

"İyi misin? Bir sonraki köşeyi döndüğümüzde, iki vampiri ve onların utanmaz bakışlarını arkamızda bırakarak mırıldandım.

Bana bakmadan bir omzunu kaldırdı, omuz silkme olarak bile nitelendirilemeyecek kadar kayıtsız bir hareketi. "Bunun için yeni olan ben değilim.

Doğru, elbette. Kızıl Saray'ın mermer koridorlarında kaç kez aynı şekilde yürümüştü, saray mensupları onun son acımasız başarısı hakkında korku dolu bir hayranlıkla fısıldaşırken, o kabadayılık katmanlarının ardında hâlâ bir kalp saklı olabileceğini unutmuşlardı?

Onu rahatsız eden yeni bir şey olmayabilirdi. Tanrılar her adımına musallat olan bir sürü eski şey olduğunu biliyordu.

Koridorda bizi takip eden, gökkuşağının her renginden gözbebekleri olan bir başka daire gözlü perinin yanından geçtik. Fark ettim ki, bunun en kötü yanı, o değişmez bakışların ardında saklanabilecek yargı değildi. Kendimi yeniden başkalarının gözünden görmeme neden olmasıydı: büyük ve destansı bir baladın kahramanı gibi, bir kaide üzerinde bilinmeyen bir yaratık, insandan çok güç, ruhtan çok sembol.

"Peki buna nasıl alışıyorsun? Sessizce söyledim, kimsenin beni duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım. "İçinde bulunduğun yer için biraz fazla olduğun hissine mi?

Creon bana yan gözle baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Çok küçük demek istiyorsun.

"Ne?

"Kimi suçladığına dikkat et," açıklık getirdi, dudakları gergindi. 'Çok fazla değilsin. Burası çok küçük. Çok farklı bir sorun, çok farklı bir çözüm.

Gözlerimi kırptırdım ve ellerinde çamaşır sepetleri olan hoppa bir çift perinin hızla geçip gitmesini bekledim. Sanki yatağındaki o çözülmeye yüz tutmuş konuşma hiç yaşanmamış gibi, beni yine zahmetsizce anladı. "O zaman ne hissettiğimi biliyorsun.

"O hissi bilirim. Sesi acımasızca eğleniyor gibiydi. "Bana aptal demeye başladığın anda neden sana sessizce takıntılı hale geldiğimi sanıyorsun?

Sende küçük bir şey yok. O günlerde, belki de yüzyıllardır ilk kez kendini küçük hisseden o muydu?

Daha önce bu kadar iyi anlayamamıştım. Sadece birkaç dakikadır burada, bu meraklı, hayranlık uyandıran, gözdağı veren topluluk içindeydim ve şimdiden birinin omzuma bir tokat atmasını, beni bir içki içmeye davet etmesini ve eğlenmek dışında hiçbir neden yokken bana hoş olmayan lakaplar takmasını istiyordum.

"Doğru," dedim utanarak.

Kısa gülümsemesinde bir hüznün vardı - anlayış kadar pişmanlık da. 'Bu konuda fazla endişelenme. Üstesinden gelirsin.

Alay ettim. "Hep söylüyorsun.

"Hiç yanıldım mı?" diye sordu, sonra da içten, sözsüz bir homurtudan daha mantıklı bir cevap veremeyince güldü. Tabii ki nadiren yanılırdı, lanet . Sadece ben

Bu aval aval bakan kitleyi nasıl tekrar arkadaşına, en azından göğsümde çarpan çok hatalı kalbin farkında olan insanlara dönüştürebileceğimi hayal etmeye bile başladım.

Muhtemelen ben hallederim.

İşin iyi tarafı, tanıdık olmaktan biraz daha fazlası olan insanların görüşleri bugünlerde endişelerimin ilk sırasına bile yaklaşmıyordu.

Inika'nın mahallesi her adımımızla Yeraltı'nın geri kalanından biraz daha az ilgiliydi, ancak bunun çoğunlukla Agenor'un adamlarının idare edilemez kızı için endişelenmekten daha iyi yapacak işleri olmasından kaynaklandığından şüpheleniyordum. Gittiğimiz her yerde karakteristik sessiz bir disiplinle koşuşturuyorlardı, bazıları yarı giyinik ya da aceleyle çıktıkları için silahsızdı, haftalardır kapılarının yanında paketlenmiş olarak bekleyen çantalarını tutuyorlardı. Yine de, biz köşeyi döndüğümüzde aceleci konuşmaları çoğu zaman sustu ve dikkatli bakışları Creon ve benim aramda oldukça eşit bir şekilde bölündü.

Çok küçük.

Bu düşünceye karşı dişlerimi sıktım. Bir şekilde onlara hâlâ insan olduğumu, hâlâ küçük, korkmuş ve kaybolmuş hissedebildiğimi göstermenin bir yolunu bulacaktım.

Sonunda tarlaların yanındaki parlak kırmızı kapıya ulaşmak ve bu huzursuzluk ve kargaşa sabahında çok az insanın gelme zahmetine katlandığı kütüphaneye girmek rahatlatıcıydı. Boş okuma masalarını ve aynı derecede ıssız koridorları sessizlik içinde geçtik. Gezinler Kanadı'nın rünlerle kaplı kapısı her zamanki gibi tanıdık geliyordu ama yine de içeri adım atmakta tereddüt ettim; içeride Nanya, Cas ve Thorir gibi başka dostlar da olabilirdi ve ya onlar da bana, özellikle iyi dövülmüş bir kılıca ya da efsanevi derecede ölümcül bir zehre yöneltilen o mide bulandırıcı ihtiyat ve huşu karışımı bakışla bakarlarsa?

Creon arkamdan 'Kaktüs,' diye mırıldandı ve bir şekilde bu küçük kelime duymam gereken her şeyi söyledi. Tırnaklarımı sökmek yok. Bırakın dikenli, ölümcül ve zor olayım - nasıl olsa fark etmezdi.

Onun için

değil.

Benim için

değil.

Kapıyı iterek açtım ve kendime başka bir düşünceye izin vermeden neredeyse güneş ışığına doğru yürüdüm.

"Oh, buradasınız. Alçak, boğuk sesi, geç kalışımıza hafif bir kızgınlık dışında pek bir şey hissettirmiyordu ama gözlerinin ikimiz arasında gidip gelmesi, Tared'in ya da Edored'in ona her şeyi anlatmış olması gerektiğini yeterince kanıtlıyordu. Yine de ardından gelen tek yorum, "Sanırım bu kuş senin, Emelin?" oldu.

"Sanırım onun olduğumu söylemek daha doğru olur," dedim ve aceleyle açık kemerlere doğru ilerledim. Orada, sonsuz havuç ve lahana sıralarının üzerinde, Alyra mağarayı dolduran alf ışığında bir ileri bir geri gidip geliyordu, tüyleri o doğal olmayan güneş ışınlarında altın sarısı bir beyaza bürünmüştü. Beni görür görmez neşeli bir tril sesi çıkardı, selamlamak için bana doğru hızlıca bir tur attı, sonra tekrar suyun dış halkasına doğru süzüldü. "Kimsenin yoluna çıkmıyor, değil mi?"

Cıvıtlılar belirgin bir şekilde daha da arttı.

Kadın bir inilti çıkardı. "Senin ölümcül şeylerle ne alıp veremediğin var?" Creon kuru bir sesle, "Teşekkürler, sanırım," dedi.

Sandalyelerin gıcirtısı bana oturduklarını haber verdi; ben tarlalardan uzaklaşırken Lyn de koltuğuna tırmandı. Aralarında, yüzeyinde takımadaların haritası işlenmiş yuvarlak masa

Mavi, sarı ve kırmızıya boyanmış küçük ahşap figürler. Tolya ve alf adalarındaki mavi figürler - doğrulanmış müttefikler. Rhudak ve diğer su perisi adalarının çoğunda sarı - muhtemel müttefikler.

Phurys'de kırmızı.

Anka kuşları. Şimdilik müttefik yok.

O tek kırmızı piyonu görünce karnıma ağırlar girdi. Oturduğumda bana ters ters bakıyor gibiydi.

"Önce iyi haber," dedi Lyn masanın diğer tarafından, sesi yorgun geliyordu. 'Görünüşe göre tüm müttefiklerimiz ve muhtemel müttefiklerimiz yarın gece sayıları ve stratejileri tartışmak için Yeraltı'nda olacak. Alfler, vampirler ve su perisi kraliçelerinin çoğu orada olacaklarını doğruladı. İşin kötü tarafı, o zamana kadar anka kuşlarını da buraya getiremezsek başımız belaya girecek.

Yutkundum. "Yarın.

"Gerçekten daha fazla bekleyemeyiz. İki eliyle yüzünü ovuşturarak çillerinin altında soluk çizgiler bıraktı. 'Artık Anne hareket ettiğine göre, her an herhangi birine saldırabilir ve yukarıdaki insanlar anlaşılır bir şekilde endişeleniyor. Bu yüzden-'

Cümlesini yarıda kesen yüksek ve tanıdık bir ses odaya daldı.

'... sana sadece yürüyüşe çıktığımı söyledim! Yürüyüşe çıkmanın yasadışı bir tarafı yok! Beni öylece sürükleyemezsin-'

"Günaydın Naxi," diye alaycı bir şekilde araya girdi Tared arkasına bile dönmeden. Edored gezginlerin günlükleriyle dolu kitaplıkların arasında belirmişti,

kıpır kıpır bir yarı iblisi göğsünde tutuyordu. Köpekbalığı dişlerini çıkarmış ve tırnaklarıyla kollarını kazıyan Naxi, pembe elbisesi ve sarı bukleleriyle artık o kadar da masum görünmüyordu; daha ziyade, aniden vahşileşen bir ev kedisini andırıyordu.

"Onu buldum," dedi Edored parlak ve oldukça gereksiz bir şekilde.

"Sadece yürüyüş yapıyordum," diye tekrar itiraz etti Naxi, şüpheli bakışlı birkaç arkadaşının karşısında sesi oldukça zayıf çıkıyordu. Ayakları tekmelemekten vazgeçmiş, zeminin hemen üzerinde sallanmak üzere sarkmıştı. "Sadece... sadece bacaklarımı esnetiyordum.

"Eski hücre bloğunda," diye ekledi Edored yardımsever bir şekilde.

"Sonra ne olacak?" homurdandı ve öfkeyle burnunu çekti. "Buna karşı bir kural yok, değil mi?

"Hiç de değil," dedi Lyn, gülse mi ağlasa mı bilememiş gibi dudakları titreyerek. 'Mahkûmların kaçmasına yardım etmeye karşı birkaç kural var,

Yine de.'

"Ve mahkûmlara sahip olmamaları gereken bilgileri vermemeye yönelik kurallar," diye ekledi Tared; ikisinin birbirlerine bakışları bana son birkaç gün içinde ne kavga etmiş olurlarsa olsunlar, en azından bu konuda tamamen ve yürekten hemfikir olduklarını gösteriyordu. 'Ve İttifak adına mahkumlarla anlaşma yapmaya karşı. Ve...'

"Aslında," dedi Lyn, Naxi'ye dönerek, "sana bir iyilik yapmaya çalışıyorduk, yanlışlıkla bunları kırma günahından seni kurtarıyorduk.

Naxi alay etti, Edored'in göğsüne yaslanmış pembe bir bez bebek gibi onlara ters ters baktı. 'Onu neden serbest bırakayım ki? Burada benden kaçamaz.

Lyn çaresiz bir kahkaha atarak, 'Gariptir,' dedi, 'bu son derece romantik duygu beni tam olarak rahatlatmadı. Birkaç gün içinde göreceğiz. Ve bence onu uyutabilirsin, Edored sevgilim.

Alf öyle yaptı, yakaladığı şeyi kararsızca tekrar ayaklarının üzerine dikti. Naxi ofladı, elbisesini tekrar yerine çekti ve başka bir şey söylemeden en yakındaki boş sandalyeye doğru yürüdü, günün üçüncü tatlısından mahrum bırakılmış bir çocuğa benzemiyordu - çoğumuzu bir parmak hareketinden daha fazlasıyla alt edebileceğini bilmeseydim daha eğlenceli bir manzara olurdu.

Edored, Nanya'nın yanındaki sandalyeye çöktü ve özellikle sadık bir çoban köpeğinin tüm çılgın neşesiyle ona baktı. "Sana daha iyi göründüğünü söylemiş miydim, Nen?

"Bugün sadece altı kez," dedi ters bir şekilde, ona bakışları de ikna edici değildi. "Yine de teşekkür ederim. Lyn'in tartışmaya çalıştığı çok daha mantıklı konuya geri dönelim - Anka kuşu ihtiyarlarıyla nasıl başa çıkacağız?

Lyn'in çilli yüzündeki tüm eğlence belirtileri aniden eridi. "Evet. Lütfen.'

Altın Saray'ın hemen kuzeyindeki Phurys adasında uğursuz bir şekilde duran o parlak kırmızı heykelciğe tekrar göz atmadan edemedim. Masanın diğer tarafında Tared, aynı küçük tahta parçasına hançer gibi bakıyordu.

Nanya uzun kırmızı tırnağını dudaklarına vurdu. "Eğer onlara aradıkları pazarlığı vermeyeceksek, başka bir fikri olan var mı?

"Onları öldürebiliriz," dedi Edored parlak bir sesle.

"Hayata geri dönecekler, Edored tatlım," diye mırıldandı Lyn, gözlerini o kadar kederle ovuşturuyordu ki, ben sadece içinde kopan fırtınaya katılabiliyordum.

Tared'in ifadesi. 'Ve onları tekrar çocuk bedenlerine girmeye zorlamamızın hakkımızdaki düşüncelerini yumuşatacağından şüpheliyim. Şansımız yaver gitmezse, doğruca Anne'ye koşmaya ve onu desteklemeye karar verirler.

Gözlerimi kırptım. "Gerçekten bunu yapacaklarını mı düşünüyorsun?"

Bir an için çok uzun süre sessiz kaldı. Onun yanında, Tared'in yüzü her yönden gergindi - hiç şüphesiz kaşları çatıktı ve bu beni Lyn'in kehribar gözlerindeki umutsuz parıltıdan bile daha çok endişelendirdi.

Doğruca Anne'ye koş. Kurtların kurtlara karşı savaştığı bu dünyada, arkadaşlarımin damarlarındaki her damla kanı içen ve beni adalarına ancak ilahi müdahaleden sonra kabul eden müttefiklerle bile, en azından hepimizin hizmet etmeye zorlandığımız fae imparatorluğuna karşı aynı derin nefreti paylaştığımız gibi safça bir izlenime kapılmıştım. Bu bile fazla iyimser bir düşünce miydi?

'Sorun şu ki,' dedi Lyn, sesi çok genç ve çok küçüktü, 'risk almayı gerçekten ama gerçekten sevmiyorlar ve bu noktada gerçekten ama gerçekten çaresizler. Zaten hiçbir zaman bu kadar olmadığımızı aklınızdan çıkarmayın. Savaşlardan ve çocuksuz geçen bir yüzyıldan sonra, sadece birkaç bin Anka kuşu kaldı. Soyumuzun tükenmesine takımadalardaki diğer tüm halklardan daha yakınız ve yaşlılar da bunu biliyor.

Bu henüz düşünmediğim bir bakış açısıydı. Bütün bir köyün neredeyse açlıktan öldüğünü gördüğüm onca kıştan sonra, bunu ne kadar kolay anlamlandırdığımdan, ne kadar kolay anladığımdan nefret ediyordum.

Yine de, ortalama bir alf evinin, türlerinin son beşine kalmış olsalar bile Anne'nin tarafını tutacağından şüpheliydim.

'Ve gerçekten bu nedenle onunla ittifak yapacaklarını mı düşünüyorsun? Dedim, içimde yepyeni bir gerginlik kıpırdanıyordu. "Onları en başta yok olma noktasına getiren kişi *olmasına* rağmen mi?"

"Korkunç insanlar olduklarından değil," dedi ince bir sesle, sonra Tared alay edince ona ters ters baktı. "Sadece her konuda titiz ve kesin olmayı tercih ediyorlar.

Tared'in tercümesiyle, 'Çekilmez laf ebeleri,' dedi.

Ona bir bakış daha fırlattı. "Kuralları severler. Neyin içinde bilmeyi severler. Yapıyı ve sakinliği gerçekten ama gerçekten severler ve... ve ... *huzur*. Bu yüzden savaşlar onların pek hoşuna gitmez ve kaybedebilecekleri savaşlar daha da az hoşlarına gider.

"Korkaklar," diye mırıldandı Tared, kız ona bir kez daha alaycı bir bakış gönderdiğinde sırtarak.

Phurys'ten her bahsedildiğinde göz kamaştırıcı varlığının aniden küçülmesi, Tared'in dün onlar hakkında konuşurken sesindeki öfkenin derinliği gibi parçalar ve parçalar yerine oturdu. *Sakinlik ve dinginlik*. Öfkesi alevlenen ve kalbi çok ama çok fazla şey hisseden bir Anka kuşu için doğru yer değildi. Kimsenin onu... kendisi olduğu için takdir edeceği bir ev değil.

Omuzlarımdaki yükü bu kadar kolay anlamasına şaşmamalı. "Yani," diye temkinli bir şekilde başladım, parmaklarım kaşınıyordu, "eğer birisi toplantılarına davet edilmeden katılırlarsa ve onlara biraz bağırırlarsa, bu ... hoş karşılanmıyor mu?"

Gözlerini kapattı. "İşe yaramayacak, Em.

"Emin misin? Çünkü düşünüyorum da..." Creon'u işaret ettim. 'Katılmaktan korkuyorlar çünkü benim Creon'un kuklasından başka bir şey olmadığımdan korkuyorlar ve şu anda yaşadıkları imparatorluktan daha kötü bir fae imparatorluğuna düşme riskini almak istemiyorlar. Doğru mu?"

"Evet," dedi Lyn yorgun bir şekilde, "ama-

'Yani katılmalarını istiyorsak iki seçeneğimiz var. Ya onları Kreon'un aslında sevimli, küçük bir tatlı olduğuna ikna etmeliyiz ki bu doğru olabilir ama her yerde insanları öldürme konusundaki talihsiz eğilimleri göz önüne alındığında bunu kanıtlamak zor...'

Yanımda kıkırdadı. "Cehenneme kadar yolun var.

'... *ya da,*' diye inatla devam ettim, Tared'in şaşkınlıkla göz kırpmasını görmezden gelerek, 'onları Creon şeytanın vücut bulmuş hali *olsa* bile onun kontrolü altında olmadığıma ve bu nedenle onunla ara sıra konuşmamın sorun olmayacağına ikna etmeliyiz. Bu bana biraz daha yapılabilir geliyor, değil mi?"

"İşler öyle yürümüyor Em," dedi Lyn, gözleri kasvetli bir çaresizlikle parlayarak. '*Onlar* böyle çalışmaz. Creon'a tasma takıp içeri girebilirsin, umurlarında bile olmaz-'

Creon bir kahkaha patlattı. Tared dramatik bir şekilde elini acıyan yüzüne sürdü ve boş zamanlarımızda yapabileceğimiz şeyler ve kesinlikle kullanmadığı zihinsel imgeler hakkında bir şeyler mırıldandı.

"*Hadi* ama," diye tersledi Lyn, küçük ellerini havaya kaldırıp ikisini de susturdu. 'Dinleyin, hiçbirinizin bu insanların gerçekte nasıl çalıştığına dair en ufak bir fikri yok, tamam mı? Alves ya da Fae degillerdir. Onları şok edici derecede cesur ya da acımasız olarak etkileyemezsiniz, çünkü onların *umurunda* değildir.

cesaret ya da acımasızlık ya da aptallıkla eşanlamlı olduğunu düşündükleri başka bir nitelik. Tek istedikleri ...'

"Düzen ve itaat," diye mırıldandı Nanya.

Lyn minnettar bir bakışla sandalyesine yığıldı. "Evet. Sanırım anlayabilirsiniz.

Lyn'in evim dediği yerin, yarattığı vampirleri yemek için sığır gibi mahzenlerine kapatan bir kralın ne kadar benzediğini düşünmek istemedim. "Peki o zaman ne öneriyorsun?

"*Bilmiyorum*. Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu. 'Eğer onların politika ve prosedürlerine uymaya çalışırsak, bir sonraki resmi yanıtlarını almadan savaşı kaybetmiş olacağız. Ama içeri dalıp onları mantıklı düşünmeye zorlamak, onlara zafer kazanmaları için güvindikleri türden insanlar olmadığımızı söyleyecek ve onlar da Anne'ye katılıp onun sempatisini ummanın bu ayları sağ salim atlatmak için daha güvenli bir yol olacağına karar verebilirler. Açıkçası bizim de umduğumuz bu değil.

Sessizlik çöktü. Nanya dişlerini birine geçirmeye hazır görünüyordu. Naxi küçük, keskin dişleriyle tırnaklarını ısıırıyordu. Tared, Phurys'e gidip birkaç kilitli kapıyı menteşelerinden sökmek için can atıyormuş gibi bir izlenim veriyordu.

"Peki onları öldürmenin bir faydası olmayacağına emin misin? Edored şaşkın şaşkın baktı. Nanya bir inilti çıkardı. "*Edored*.

"Ne?" dedi kızgınlıkla. 'Sadece düşünmene yardım ediyorum. Belki onları biraz korkutabiliriz? Eğer Anne'ye katılırlarsa kütüphanelerini mahvedeceğimizi düşünürlerse, belki-'

Creon aniden yanına oturdu.

"Kimsenin kütüphanesine dokunmuyoruz," diye tersledi Lyn, gözlerini o kadar sert devirdi ki onları zorlayabileceğini düşündüm. 'Benim de sınırlarım var, sizi dinsizler ve her iki şekilde de-'

"Kütüphaneleri düşünmüyordum," dedi Creon, ona alaycı bir sırıtış fırlatarak. "Tanrılara şükürler olsun. Kadın biraz sarktı. "Başka bir planın var mı o zaman?

Daha dik oturup kanatlarını omuzlarına doğru düzleştirerek, "*Planım* yok," diye itiraf etti. Bu tek hareket, her şeye gücü yeten fae prensinin durgun, umursamaz tavrını aniden ortadan kaldırdı; aynı nefeste bıçaklarını kınlarından çıkarıp göz açıp kapayıncaya kadar etrafındaki havayı keskinleştirseydi bundan daha tehlikeli görünemezdi. "Ama şimdi fark ettim... Bakın, hepimiz bize katılmamayı onlar için tatsız hale getirmenin yollarına odaklanıyoruz.

Bize katılırlarsa istediklerini elde edeceklerine onları ikna *etmenin* yolları.
Onları zorlamak yerine cezbetmeyi deneyebiliriz.

"Teoride çok güzel," dedi Nanya sertçe, "ama elimizde onların istediği hiçbir şey yok. Onlara sunabileceğimiz tek şey risk ve muhtemelen ölüm.

Creon omuz silkti. "Em var. Oh.

Oh.

"Bağlar," dedim nefes nefese.

Bana sırtışı ürkütücü derecede çekiciydi - bu sırtış, düşüncelerin fırl döndüğü, Sessiz Ölüm'ün örümcek ağını masum kurbanlarının etrafında döndürdüğü bir sırtıştı.

"Evet, belli ki bağlamaları istiyorlar," diye patladı Lyn, kollarını tekrar havaya kaldırarak, "ama lanet olası şeyleri henüz *kullanamayız!* Hangi bağın kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok! Ve aramaya nereden başlayacağımızı bile bilmediğimiz sürece-"

Tared yavaşça, 'Öğrendiğimizde ilk sırada olacaklarına dair onlara söz verebiliriz,' dedi. 'Pek hoşuma gittiğinden değil ama stratejik açıdan bakıldığında, muhtemelen ilk tercih bu olurdu. O kanatlara ihtiyacımız var.

"Bekle. Gözlerimi ona diktim. "Onları bağlamak için *kanatlarını* mı aldı?

'Erkekler için kanatlar, dişiler için doğurganlık. Evet. Acımasız gülümsemesi tamamen neşesizdi. "Yani onları bu şeyleri onlara geri vereceğimize ikna edebilirsek pekâlâ pes edebilirler.

"*Eğer* onları ikna edebilirsek," diye araya girdi Lyn acı bir şekilde. "Ki bu şu anda imkânsız, çünkü lanet olası bağları nasıl kullanacağımızı bilmiyoruz ve bize güzel mavi gözlerimizden dolayı inanmayacaklardır.

"Creon sesini geri aldı," dedi Nanya, sesi kuşkulu geliyordu. "Bu Emelin'in yeni büyüünün neler yapabileceğinin bir kanıtı mı?

"Creon bir fae ve teknik olarak hâlâ bağlı. Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle vahşi bir kırmızı bukleyi kulağının arkasına çekti. "Güvenecekleri en son örnek o.

Bir sessizlik daha çöktü, ancak bu sessizlik artık öncekiler kadar umutsuz görünmüyordu - düşünceler, içimde kabaran yeni fikirlerle uğulduyordu. Elbette riskleri de vardı. Tehlikeyle birlikte geliyorlardı. İnce bir çizgide yürüyecektim - ama tanrım, bu seçeneği hiç yürümemeye tercih ederdim.

"Ya elimizde sadece bir örnek olsaydı? Dedim ki.

"Aklımı okuyorsun," diye mırıldandı Creon. 'Ben sadece Thysandra'yı nasıl konuşturacağımızı merak ediyorum.

Tared burnunun kenarını ovuşturarak, "Thysandra'nın konuşmayı düşünmediği çok açık," dedi. 'Ve eğer iblis büyüyle uğraşmaya alışkınsa, yakın zamanda ondan işkenceyle bilgi alabileceğinden şüpheliyim.

Creon'un yüz ifadesi bir göz kırpmadan ibaretti. "Her ne kadar sizi şaşırtacak olsa da, arada sırada işkenceden başka şeyler de düşünüyorum.

"Onu ikna etmeye çalışabilir miyim? Naxi umutla önerdi.

"F planı bu kadar," dedi Lyn inleyerek. "Başka bir fikrin var mı?

Creon omuz silkti. '*Bir* bağlamanın yerini söylemesinin, onları nasıl tanımlayacağımıza dair genel bir sır vermekten daha kolay olacağını düşünüyorum. İyi bir hafızası var. Benimkinin nerede olduğunu hatırladıysa, diğer önemli olanlardan bazılarının da nerede tutulduğunu biliyor olabilir. Yani karşılığında ona bir şey sunabilirsek...'

"Ne gibi? Nanya alt dudağını jilet gibi keskin bir dişle çiğneyerek konuştu. "Doğruyu söylemek gerekirse ona pek bir şey teklif etmek istemiyorum.

Creon kuru bir sesle, "Bunu kanatlarıma birkaç bıçak saplama fırsatı için yapıyor olabilir," dedi. "Bunu yüzyıllardır istediğine eminim.

Alay ettim, kalbim istediğimden daha şiddetli bir şekilde atmaya başladı. O kanlı okların görüntüsü hâlâ zihnimin yüzeyine çok yakın duruyordu. "Diğer tüm seçenekleri el kadar kendini feda etme eğiliminden faydalanmayalım, tamam mı?

Kıkırdadı. "Çok mantıklı.

"Bu odada bana mantıklı diyen tek kişi sensin," dedim ekşiyerek. 'Bunun ikimiz hakkında ne söylediğini bilmek istediğimden emin değilim. Naxi, bize ihtiyacımız olan bilgiyi verecek kadar değer verebileceğini düşündüğün bir şey var mı?

"Anne'yi memnun etmek için çok şey yapar," dedi Naxi hemen, mavi gözleri hevesli bir umutla açılmıştı - sanki yeterince yardımcı olursa Lyn ve Tared fikirlerini değiştirebilirmiş gibi. 'Sonra yine, sizi daha fazla memnun etmek *istemeyebilir*. Yani bir şey istediğiniz anda yüzünüze tükürmesi de mümkün.

Creon'a baktım.

Creon bana baktı.

Planlar aramızdaki havada şekilleniyor gibiydi - garip bir şekilde, heyecan verici bir şekilde paylaştığımızdan emin planlar, aynı karanlık köşelerde dolaşan zihinler, aynı neredeyse dürüstlük planları. Tecrübeli bir general ya da arkamda yüzlerce savaş bırakmış bir savaşçı olmayabilirdim ama hayatım boyunca geliştirdiğim bir beceri varsa o da buydu: etrafımdakilerin fikirlerini manipüle etmek.

Başını salladı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Pekâlâ," dedim ve derin bir nefes alarak masanın geri kalanına döndüm. "Dinleyin.

Ve işte, yaptılar.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Bizi içine çeken koridor uzun ve dardı, soluk alf ışıkları tavana yakın bir yerde asılı durarak her iki taraftaki hücre sıralarını aydınlatıyordu. Kapılardaki alf çelik plakalar, etrafımızdaki taş ve metalde ara sıra oluşan çizik ve eziklere bakılırsa, bu kapıların hangi sakinler için tasarlandığını ve kullanıldığını açıkça gösteriyordu. Arada sırada, çaresiz bazı fae'ler dışarı çıkmak için mücadele etmeye çalışmış olmalıydı.

Ürperdim. Buraya gelenlerin çoğunun bir daha gün yüzü görmediğinden şüpheleniyordum.

"104 numaralı hücrede," dedi Tared alçak bir sesle, buranın çağrıştırdığı anılardan etkilenmediği belliydi. 'Naxi'ye söyleme, lütfen. İşiniz bittiğinde, şu köşeyi dönüp tekrar sola doğru yürüebilirsiniz ve Etele'nin mahallesinin arkasında olacaksınız. Sanırım dönüş yolunu kendi başınıza bulabilirsiniz? Yapabileceğimizi söyledik. Anahtarı parmaklarıma bastırdı ve hiçliğin içinde kayboldu, Phurys'e doğru yola çıktı.

planı harekete geçirdi. Creon ve beni bu kadar kolay yalnız bırakması hâlâ bir mucize gibi geliyordu.

"Sanki birdenbire bana güvenmeye başladı," dedi Creon, alışılmadık ama etkileyici bir eserle karşılaşan bir uzmanın ifadesiyle hücreleri inceleyerek. Hastalıklı, titrek ışıklar altında, ellerindeki ve kollarındaki yara izleri derin, siyah kanayan yaralar gibi görünüyordu; kilitli kapılar ve şiddet izleriyle çevrili, uzun zamandır olmadığı kadar bir fae işkencecisine benziyordu. "Ylfreda, Kobalt Mahkemesi'ndeki kavgadan sonra beyninde hasar olup olmadığını kontrol etti mi?"

"Sanırım boynuna bir tasma takmadan önce buradan çıkmak istiyor," dedim tatlı bir sesle.

Kahkahası hâlâ bir mucize gibi geliyordu.

Kapılar küçük çelik işaretlerle numaralandırılmıştı. Koridorun en sonunda 104 numarayı bulduk - bir güvenlik önlemi olduğunu varsayıyorum, şu anda dolu olanı bulmadan önce her boş hücreyi kontrol etmesi gereken küçük bir yarı iblis için daha fazla iş. Parmaklarımdaki anahtara baktım, ne yaptığımı tam olarak bildiğime inanmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen titrediğini görmek canımı sıktı.

Derin bir nefes almadan önce 'Tamam,' diye zorlamayı başardım. 'Muhtemelen seni görmemeli, sence de öyle değil mi? Ben içeri girip kapıyı açık bırakacağım, sen de köşede bekleyip işler kötüye giderse müdahale edersin, olur mu?"

Yanıt yok.

Kafamı kaldırdığımda onu yandaki çelik kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve kanatlarını sırtına doğru iyice katlamış, yüzü gergin bir şekilde beni izlerken buldum. Sanki feci şekilde yanlış bir şey söylemişim gibi. Sanki onu ölümcül bir şekilde gücendirmiştim - yine.

Kalbim göğsümde yerinden fırladı. "Creon?"

Sorun çıkarmaya başlarsa müdahale edemeyebilirim," dedi, sert sesi alçaktı ama yatak odasında öfkesini gösterdiği o keskinlikten eser yoktu. "Bağlar kanlı Corydas'ı koruduysa, Thysandra'yı da koruyacaktır.

"Oh. Doğru. Omuzlarımdan rahatlayarak çöktüğünü hissettim. Tanrılar, basit bir stratejik kaygıya çok fazla anlam yükleyen gergin sinirlerime lanet olsun. 'Ama üzerinde bıçakların var, değil mi? Yani en azından onu yavaşlatabilir ya da gerekirse beni dışarı sürükleyebilirsiniz.

Başını salladı - yavaş, tereddütlü bir hareketti ama ikna edici değildi. Kaşları çatılmamıştı.

"Hayır mı?" dedim.

"İşe yaramalı," diye itiraf etti, paslanmış altın kadar samimi kısa bir gülümsemeyi zorlayarak. 'Ben sadece aşırı temkinli davranıyorum. Muhtemelen onu tek başına da idare edebilirsin.

Gözlerimi ona diktim. "Creon, ne oldu?

"Ah, hiçbir şey. Parmaklarını sabırsızca oynatarak doğruldu, omuz silkerken kanatları omuzlarının arkasında bir parça gevşedi. 'Önemli bir şey yok yani. Önce şu işi bir halledelim. Yapacak daha çok işimiz var.

Edored'ın vampir politikalarının karmaşıklığını anlıyormuş gibi davranması daha inandırıcı olmuştu. Tartışmak için dudaklarımı araladım, sonra nerede durduğumuzu ve 104 numaralı hücrenin kapısının tamamen ses geçirmez olup olmadığını bile bilmediğimi hatırladım - her ne halt oluyorsa onunla tartışmak için en güvenli yer değildi. *Bana* bile söylemek istemiyorsa, Thysandra'nın bilmesini kesinlikle istemezdi.

Ve her iki durumda da haklıydı. Her şey plana göre giderse, bugün yapacak daha çok işimiz vardı.

"Nasıl isterseniz," demek için kendimi zorladım, ikna olmuş görünmek için hiç çaba sarf etmedim. Bu nezaketi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. "Hazır mısın o zaman?

Yanıt olarak yere çöktü, bir bıçak çekti ve hızlı bir baş hareketiyle 104 numaralı hücrenin kapısının yanındaki duvara yerleşti. Duruşu her ne kadar telaşsız olsa da, en ufak bir alarm işaretinde bir kalp atışı içinde yanımda olacağını biliyordum; bu düşünce bana o lanet anahtarı kilide sokma ve çelik kaplamalı kapıyı iterek açma cesaretini verdi, sol elim elbisemin kırmızı eteğine dayanmıştı.

Buna hiç gerek yoktu. Onu alf çeliğiyle zincirlemişlerdi, beyazımsı metal aynı hastalıklı ışıktaki bileklerinin koyu tenine karşı parlıyordu.

Boş bir hücrenin dar tahta sıralarında, çamur ve sıyrıklarla kaplı olsa bile Thysandra inatla bir tutsak gibi görünmeyi reddediyordu. Bana gönderdiği bakışlar, köylülerin nankör dırdırlarına ne zaman son vereceklerini merak eden bıkkın bir imparatoriçenin bakışlarıydı; yara izli, siyah ve altın rengi kanatları kırılmaz bir zırh gibi kollarının ve omuzlarının etrafında kıvrılmıştı. Birisi gece boyunca ona yiyecek, su ve sabun getirmişti,

ama hiçbirine dokunmamıştı. Küçük odanın köşesinde katlanmış, kullanılmayan bir battaniye duruyordu.

Sanki en ufak bir teşekkür, hatta minnettarlık ihtimali bile çok büyük bir ihanet olacakmış gibi.

Creon'un paramparça bağlama sesi hâlâ kulaklarımda yankılanırken onun için hâlâ üzülebileceğimi düşünmemiştim. Ama Zera'nın çantası kollarımdayken onun acısını hissetmiştim. Naxi'nin birkaç dakika önce bize ne söylediğini anlamıştım. Sonunda, reddettiği her teselli, inkar ettiği her temel ihtiyaç, Anne'ye onu fark etmesi, ödüllendirmesi ve sevmesi için yalvarmaktan başka bir şey değildi.

Annenin de bu gereksiz kahramanlık gösterisinden o kadar etkileneceğinden şüpheliydim.

"Günaydın," dedim, elimi ihtiyatlı bir şekilde elbisemden çektim ama kapıyı arkamda açık bıraktım. En ufak bir rahatlama göstermedi, kibirli bir şekilde bana baktı. "Nasılsınız?"

Bu soruya verdiği tek yanıt bir alay oldu. "Ne istiyorsun?"

Her nasılsa, onun haklı olması canımı yaktı - burada olmamın nedeni ondan bir şey istememdi, nezaket ya da merhamet değil. En azından Anne'den daha iyi olmak isterdim. Kızıl Saray'dan bildiği sonsuz iyilikler ve borçlar dansından daha iyi.

Yine de en azından benden kaçmıyor olması . 'Sana sormak birkaç şey var,' dedim.

Yazık," dedi soğuk bir sesle. 'Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Eğer hepsi buysa, beni bu cehennem çukurunda yalnız bırakmanızı tercih ederim.

Umut verici bir başlangıç. Kendimi zincirlerinin erişemeyeceği bir yere, karşı duvara yasladım ve bakışlarındaki zehirli hançerleri görmezden geldim. Merhametli olsun ya da olmasın, baş belası müttefiklerimize kendimizi kanıtlamak istiyorsak onun yardımına ihtiyacımız vardı - ve savaşı kazanma şansımız olsun istiyorsak, bunu berbat edemezdik, *edemezdik*.

'Lyn'in bağlandığı yeri öğrenmek istiyorum,' dedim.

Sakin çıktı. Kendinden emin. Sanki ellerim kucağımda nemli değilmiş gibi, beynim bu konuşmanın izleyebileceği her bir yolu çizmeye çalışırken kızgın bir hızla koşuyordu.

Thysandra kaskatı kesildi, sonra alçak sesle, küçümseyici bir kahkaha attı - bu kahkaha, bana çok ihtiyacım olan bilgileri gönüllü olarak vermektense kendi kanatlarını çıplak elleriyle koparmayı tercih ettiğini gösteriyordu. 'Demek bu yüzden

Henüz ölmedin mi? Üzgün hain arkadaşlarının önce büyülerini geri getirmem gerektiği için mi?

"Ölmediniz çünkü sizi öldürmek istemiyoruz. Ellerimi açtım - bir hürmet, bir barış teklifi. 'Sadece bu bağlama. Eğer bize bunu verebilirseniz, diğerleri için sizi rahatsız etmemeye çalışacağım.

Neden?" dedi sertçe.

"Neden seni öldürmek istemiyoruz?

"Hayır. Neden Phiramelyndra? Her ne kadar öfkeli, soğuk ve ilgisiz görünmeye çalışsa da, birkaç santim eğildiği açıktı - elbette onunki gibi bir beyin, kendisine verilen küçük kırıntıları anlamlandırmaya çalışmaktan başka bir şey yapamazdı. 'Onun bağlanmamış büyüüne bu kadar çok mu ihtiyacın var? Çünkü onun yavruları size bu savaş kazandırmayacak.

"Hayır," diye itiraf ettim, başımı duvara yaslayarak. *Konuştüğün her kelimeye şüpheyle yaklaşacak*, demişti Creon ve ben de güvenilir görünmeye çalıştım. Sevmese bile en azından saygı duyabileceği biri gibi. Ama diğer anka kuşları ona bok gibi davrandı. Yaşlılardan biri - Lord Khailan - yıllardır İttifak'a katıldığı için onu cezalandırmaya çalışıyor. Bir noktaya değinmeye çalışıyorum.

Kadın alay etti. "Onlarınkini değil de kendi bağını geri alarak mı?

"Hemen hemen, evet. Omuz silktim. 'Açıkçası detaylar o kadar da önemli değil.

Bağlamasını nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum," diye ısırdı. 'Tüm önemli olanları. Bunu sevgili arkadaşlarına söyleyebilirsin ve onlara tek bir yere bile ihanet etme iyiliği yapmaktansa önümüzdeki beş yılı bir işkence hücresinde geçirmeyi tercih edeceğimi iletmeyi unutma. Bitti mi?"

Başka birinden gelseydi, bunu pervasız bir cesaret olarak görürdüm.

Ondan... Abartısız gerçeği söylüyor olabilir.

"Sana işkence etmeyi planlamıyorum," dedim gözlerimi ovuşturarak. 'Karşılığında sana bir iyilik yapabilirim, eğer bana söyleyebilirsen-'

"Bırak beni," diye tersledi.

İnledim. "O tür bir iyilik değil.

"Anlıyorum," diye alay etti, başını geriye atarak siyah ve altın sarısı saçlarının omuzlarına ve kırmızı elbisesine dökülmesini sağladı. 'Gerçekten ihtiyacım olmadığı sürece bana bir iyilik yapmaktan mutluluk duyuyorsun. Teşekkür ederim, Thenessa, ve bir kez daha, *cehenneme git*.

"Lütfen," diye başardım, sesim yükseliyordu. 'Burada bile senin için yapabileceğim bir şey olmalı. Bana ne istediğini söyle ve-'

"Yoksa ne?" diye araya girdi, kelimeleri ısırarak söyledi. 'Eğer senin açık rüşvetine boyun eğmezsem, ne yapacaksın? Her şeye rağmen altın çocuğu ve bıçaklarını mı getireceksin?

Altın çocuk. Daha önce hiç kimsenin Creon'dan böyle bahsettiğini duymamıştım, en öfkeli zamanlarındaki alflerin bile - bu, sesini kaybetmeden önceki eski bir Kızıl Saray lakabı mıydı? Yoksa bu sadece onun karanlık geçmişinden gelen kendi düşmanlığı mıydı?

"Bir kez daha," dedim, sesimi düz tutmaya çalışarak, ayrıntıları sormamak için mücadele ederek, "sana işkence etmeyi planlamıyorum.

Alay etti. "Çıldırırısın. Omuz
silktim. "Belki de
öyleyimdir?

"Oh, hayır. Koyu renk gözleri kısıldı. 'Benimle bir daha bu oyunu oynamayacaksın, küçük güvercin. Hain bir kaltak olabilirsin, ama bu noktaya kadar hayatta kalabildiysen, delinin yakınından bile geçmiyorsun - o zaman ne oynuyorsun?

Sanırım Kızıl Saray konuşuyordu - çift anlam içermeyen hiçbir kelime, gizli zehir içermeyen hiçbir teklif yoktu. Ne kadar güvenilir görünmeye çalıştığımın bir önemi var mıydı? Yüzyılların alışkanlıklarını ve deneyimlerini bu şekilde delip geçemezdim.

Belki de gerçeği söylemek en iyi seçeneğimdi.

"Bir keresinde bana yardım teklif etmiştin," dedim yavaşça. "Saraydayken. Anne Creon'u aldıktan sonra. Çok nazik bir davranıştı ama sana ne kazandıracağını bilmiyorum.

Dudağı bir parça kıvrıldı. "Ve bunun sonucunda ne olduğunu gör.

'Ama sen dürüsttün. Ben de dürüst olmaya çalışıyorum. Bu kesinlikle bir yalandı. Lyn'in bağlanmasını neden istediğimi ona söylemiyordum. Anka kuşları üzerinde bir etki bırakmaya neden bu kadar ihtiyacım olduğunu da söylemiyordum. Yine de umutsuzluğum tamamen, gerçekten samimiydi. 'Thysandra, sadece bir bağlamaya ihtiyacım var. Yaşlıları bu kadar olduklarına pişman edecek bir şey. Ne istiyorsun? Kızıl Saray'a bir mektup göndermene izin verebilir miyim?

Kısa bir an için şüphe ediyormuş gibi göründü ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sonra gözlerindeki o acımasız şüphe geri geldi, her zamankinden daha keskin. "Beni etkilemeye çalışmayı bırak, küçük güvercin. Sesi bir parça kararsızdı. "Benim sadakatim satın alınamaz.

"Herkesin sadakati satın alınabilir," diye karşılık verdim, kelimelerimi özenle seçiyordum. "Ben sadece fiyatını anlamaya çalışıyorum.

Bu çok mu fazlaydı? Koyu yanakları daha da koyulaştı, soğuk, soluk ışıktaki öfkeli bir kızarıklık; sesi bana bir kırbaç darbesi gibi çarptı. 'Bu ne *cüret*, seni küçük-'

"Lütfen, Thysandra. Yalvarışımı vurgulayarak ona doğru eğildim. Son şansımdı. Bitirici hamlem. 'Sadece bir bağlama - sadece Lord Khailan'ın gururunu ayaklar altına alacak bir şey. Sana *yalvarıyorum*."

"Sana tek bağına vereceğim," tükürdü, tahta yatağından yarı kalkarak. 'Khailan'ın beşinci batı koridorundaki yirmi üçüncü küre. İşe yaramaz tekliflerin karşılığında ihtiyacın olmayan bir nimet. Şimdi *defol*."

Ağlayabilirdim.

Onun yerine, ayağa fırlarken söylediğim tek şey, 'Umarım kaldığınız süre boyunca bizi daha çok takdir edersiniz' oldu.

"Umarım kendi lazımlığında boğulursun," tersledi, gözleri alev alev yanıyordu. 'Defol git gözümün önünden. Ve eğer herhangi birinizle bir kelime daha konuşmamı istiyorsanız' - derin bir nefes aldı, kelimeler aniden biraz yalpaladı - 'Anaxia'yı benden uzak tutsanız iyi edersiniz."

Kapı aralığında döndüm, bakışlarımı son bir kez onun üzerinde gezdirdim - eller yumruk olmuş, kaslı ön kollar çelik zincirlere dayanmış, göğüsler yırtık kırmızı elbisesinin altında tedirginlikle kabarıyordu. Bakışları benimkilerle kükreleyen bir öfke ve belki de bir ipucu olan bir şeyle buluştu ...

Korku mu?

"Çok özür dilerim," dedim dışarı çıkarak. 'Gerçekten burada kimsenin o kadar güçlü olduğunu düşünmüyorum."

Kapıyı arkamdan çarparken duyduğum son şey onun küfrüydü.

Ve sonra sadece Creon'un kahkahası vardı, göz açıp kapayıncaya kadar bana iltihaplanmış nefreti ve asi müttefikleri unutturan bir ses - başarının kendisinden bile çok daha görkemli bir ödül, kasvetli koridorda çakıllı, bulaşıcı zafer patlamaları halinde yankılanıyordu.

Lord Khailan'ın bağlaması.

En azından birinci adımı başarmıştım.

İkinci adım ertesi sabah kahvaltıdan sonra Skeire'ların evine daldı.

Cas geldiğinde, Lyn'in geniş yetişkin gardırobundan aşırđığım elbisenin son dikişlerini atıp ayarlamalarımı bitirmek üzereydim - öylesine koyu kırmızı, kadife bir kreasyondur ki, onunla bir şehrin yarısını havaya uçurabilirdim - adını bilmediğim çarpık burunlu bir alf dişisi tarafından doğruca oturma odasına götürüldü. Anka kuşu telaştan kızarmıştı, uzun olmayan ama kısa da olmayan garip saçları uykusuz gecelerin habercisi gibi dağınıktı.

"Emelin," soludu, sanki Phurys'ten Yeraltı'na kadar koşmuş gibi en yakın koltuğa yığıldı. 'Büyükler seni görmeyi kabul ettiler. *Yarım saat* içinde.

Sağır edici bir sessizlik ona cevap verdi.

Karşımdaki telaşlı genç adama baktım, iğnem parmaklarımda donup kalmıştı, söylediklerinin anlamını kavramak zaman alıyordu. Yanımdaki Creon, Kobalt Sarayı'nın salonlarının aceleyle çizilmiş haritasının üzerinde kaskatı kesilmişti. *Seni görmeyi kabul ettim* - ama yarım saat içinde?

Bu bir anlaşma değildi. Bir davet de değildi. Aksine, bir çağrı.

Masada oturan Tared sessizliği yavaş ve içten bir küfürle bozdu. "Özür dilerim," diye kekeledi Cas, bakışlarını masaya çevirirken ellerini sıkıyordu alf. "Bana verdiğiniz mesajı ilettim - Emelin'in tekliflerini tartışmak istediğini ve onlarla paylaşmak için büyüsuyle ilgili bazı gizli haberleri olduğunu - ama beklemiyordum-

"Kontrolü geçirmeye çalışıyorlar," diye araya girdi Creon, bağların olası organizasyonları üzerinde kafa yorarken ayaklarını rahatça dinlendikleri sandalyeden çekerek. Sesi bu sabah biraz daha iyiydi - boğuk yerine boğuk - ama içindeki öfke daha az kesici değildi. "Başka koşulları var mı?

"Yalnız gelmesi gerekiyor," dedi Cas aceleyle. 'Alfler onu Phurys'e götürebilir ama Ateş Doğanlar Sarayı'na kimseyi götürmemeli. *Özellikle* de Fae arkadaşlarını. Creon'a bakarken yüzünü buruşturması yarı özür, yarı gerginlikti. "Senin hakkında biraz tedirgin görünüyorlar.

Creon bana dönerek, "Bunu hak etmek için ne yaptığımı hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı. "Yarım saat yeterli mi?

Omuz silktim. "Ben her zaman hazırım.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yine de koşarak gelmeyi reddedebilirsin.

Lyn parmaklarının arasından, 'Bizi üç hafta daha bekletebilirler,' dedi ve perişan bir halde masaya baktı. 'Bizim sıkıntımız gerçekten

o kadar eder mi?'

Tared inledi. "Muhtemelen, evet.

"Şu halimize bak, anlaşıyoruz," dedi Creon, ona aynı şekilde karşılık veren ekşi bir sırıtış göndererek. 'Eğer böyle bir müttefik olmayı planlıyorlarsa, düşman olmayı tercih edeceğimi düşünmeye başlıyorum.

"Bu konuda nazik ve misafirperver olmalarını hiç beklemiyorduk," dedim ve ikisine de gözlerimi devirdim. 'Ve eğer onları hiç göremezsem gururlarını ayaklar altına almalarını sağlayamam. Bu yüzden gidip kibarca gelecekteki iletişimlerinde farklı bir ton denemelerini önereceğim, tamam mı?

Cas elimdeki şarap kırmızısı elbiseye bir bakış attı ve sesli bir şekilde yutkundu.

"Yanınıza birini alabilseydiniz..." diye başladı Tared.

'Alyra'yı getireceğim. Öldürücü kuşlar hakkında bir şey söylediklerini sanmıyorum. Ayağa kalktım, son dikişlerimi incelemek için elbiseyi kaldırdım. "Ben kendimi bu şeyin içine sokarken biri gidip ona bakabilirse, en fazla on dakika içinde gitmeye hazır olurum.

Tared bir kez daha küfretti ama Lyn'le bakıştı ve o da ayağa kalktı. "Umarım ne yaptığını biliyordur, Em.

Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu - en azından önceki gün uzun uzadıya tartıştığımız planlar ve karşı planlar, gece geç saatlere kadar incelediğim portreler, ezberlediğim isimler ve Ateşboynuzu Sarayı'nın yarısını ezbere bilene kadar göz gezdirdiğim kat planları dışında. Ama kızgındım. Acıkmıştım. Ve tanrılar, içimde kabaran fikirlerle koşmak, seçimlerimi yapmak ve onlara sahip olmak iyi hissettirdi - iyi ya da kötü, ama en azından onlar *benimdi*.

"Merak etme," dedim, yatak odama doğru giderken. 'Bildiğiniz gibi inatçı ölümsüzlerin zihinlerini değiştirme konusunda uzmanım.

Tared bana kaba bir jest gönderdi ama daha fazla itiraz etmeden gözden kayboldu.

Sonunda, kadife elbisemi ve bir gün önceki hazırlıklarımız sırasında topladığım takıları takarak hazırlanmam on dakikadan bile kısa sürdü. Parmaklarımda, acil bir yanardönerlik kaynağı olan iki iğrenç büyüklükte inci. Boynumda pürüzsüz, pırıl pırıl parlayan altın ve saçımda kahverengi buklelerimi sabitleyen daha fazlası. Hepsinden önemlisi, dün Kobalt Sarayı'na yaptığımız kısa geziden döndükten sonra Creon'un artık kullanamadığım sarı büyüü kullanarak ürettiği altın ve sedef bilezikti.

En güzel, en ölümcül zırh.

Oturma odasına döndüğümde kendimi ışıltılı bir gösteri gibi hissediyordum ve bu da olması gerekenden daha iyi hissettiriyordu. Eğer bir sembol olmak zorundaysam, en azından unutulmaz bir sembol olurdum.

Tared bu arada Alyra'yı bulmuştu; odanın içinde geniş, heyecanlı daireler çizerek süzülüyor, havadaki her ani dönüşte arkasında bir tutam tüy bırakıyordu. Odaya adımımı atar atmaz tiz bir gıcırta çıkardı ve bir sandalyenin arkalığına tünemek için çırpındı, üstü örtülü bir hevesle bana baktı.

"Dikkatli olman ve tam olarak yapman gerekecek," dedim ona, kapıyı arkamdan kapatarak. 'Yakın zamanda birçok insanın kanatlarını kaybettiği bir yere gidiyoruz, görüyorsunuz.

Öfkeli bir çığlık daha atarak sinmiş, sonra da kıkırdayan Creon'a ters ters bakmıştı.

Kendime yarım bir gülümseme izni verdim ve en yakın duvara yaslanmış, elinde kılıcı sessiz bir savaş ilanıyla duran Tared'e döndüm. "Sanırım beni oraya götürüyorsun?"

Sırıtsı Alyra'nın en vahşi bakışlarına rakipti. "Hiç sormayacaksın sandım.

"Dikkatli ol Em," diye mırıldandı Lyn masada, gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi bir sesle. "Ve *lütfe*n onları kızdıracak bir şey yapma, tamam mı?"

"Ama elinizden bir şey gelmiyorsa," dedi Creon kuru bir sesle, "en azından onları iyice kızdırdığınızdan emin olun.

Güldüm ve ona sarıldım, bunun hayal bile edilemeyecek kamusallığı karşısında kalbimin panikle teklemesini görmezden geldim - ama güçlü kolları etrafımı sarıp beni sıkıca göğsüne bastırırken kimse tek kelime etmedi, beni bir anlığına baharatlı bal kokusunda ve kalbinin yavaş gümbürtüsünde boğdu. Dudakları, saçlarımın özenle düzenini bozmamak başımın tepesine hafifçe dokundu.

'Kendini güvende tut,' dedi sessizce.

Omzuna doğru başımı salladım ve çok geçmeden beni bıraktı, son bir gergin gülümsemeyle geri çekildi. Tared'e bakışı açık bir uyarıydı - *Ve onu da güvende tutsan iyi olur.*

Tared kısık bir sesle, "Yapacağım," derken aralarındaki bir damla zehir daha yok olmuş gibiydi.

"Yaklaşık on beş dakikamız kaldı," dedi Cas endişeyle.

Tared iç çekerek bir kolunu bana doğru uzattı. "Hazır mısın?"

"Hazır," dedim ve masanın etrafından dolaşıp ona katılırken Alyra'ya takip etmesini işaret ettim. Küçük pençeleri elbiseme eklediğim daha sıkı kumaş parçasından bile omzuma battı ve Tared'in dirseğini tuttuğumda irkilmeme engel olamadım.

Oda etrafımda bulanıklaştı. Yeraltının sessizliği ani bir ses kakofonisine dönüştü.

Son adımımızın zamanı geldi.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

ALTI KALP ATIŞI BOYUNCA, sadece ışık ve gürültü girdabı vardı, denizin mavisi ve olgun tahılın altın rengi yanıp sönüyordu, seslerin, rüzgârın ve ağlayan martıların tuhaf çarpık sesleri. Sonra bir şokla etrafımızda yepyeni bir dünya şekillendi, parlak renkli binalar ve göz alabildiğine uzanan yemyeşil, çiçekli bahçeler.

Phurys'ten ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama *bunu* beklemediğimden emindim.

Anka kuşunun bu en büyük adası, hayatım boyunca ziyaret ettiğim takımadalardaki herhangi bir yerden iki kat daha güneşli görünüyordu; sıvalı kumtaşı binalar ile kapı ve pencereleri çerçeveleyen renkli mozaiklerin üzerinde parlayan altın ışık, vardığımız geniş meydanı sonbaharın sonlarında bile bir yaz sahnesine dönüştürüyordu. Etrafımızda fıskiyeleler çağıldıyordu. Palmiye ağaçları evlerin arasında hışırdıyordu. Pişmiş ot ve kavrulmuş et kokuları, meydanın uzak tarafındaki pazar tezgahlarından bize doğru yayılıyordu.

Uzun cüppeler giymiş saçlı erkekler ve kadınlar yemek, içmek ve konuşmak için toplanmışlardı.

Ve en yakın tarafta ...

Döndüm. Benden sadece elli metre ötede, altın meydanın üzerinde gururla yükselen Ateşboynuzu Sarayı duruyordu.

Dün buranın resimlerini, çizimlerini ve eskizlerini görmüştüm, düzinelercesini ve hiçbirini beni tepemde yükselen binanın göz kamaştırıcı ihtişamına hazırlamamıştı - Lyn'in halkının resmi kalbi. Geniş merdivenler kırmızımsı kahverengi bir cepheye çıkıyordu, duvarları ve pencereleri karmaşık altın telkari ve parıldayan mücevherlerle kaplıydı. Önümüzde açılan bir kapı, renkli, geometrik çinilerle kaplı geniş bir salona giriş sağlıyordu. İnce kuleler güneşli yaz göğüne uzanıyordu, korkulukları çiy damlaları gibi kristallerle kaplıydı ve bu heybetli cephenin arkasında, altın bir kubbe güneş ışığında çökmüş bir şekilde parlıyordu, yapı hayatımın ilk yirmi yılını yaşadığım evden daha yüksek ve daha genişti.

Zenginliğe ve bilgiye benziyordu bu kale. Lyn'in bana bahsettiği sonsuz kütüphaneler gibi, hayatım boyunca gördüğüm yazlardan daha fazla yaşamış ve ölmüş insanların eserleri gibi.

İlk defa kendimi dünkü akşam yemeğinde üzerinde çalıştığımız planın ayrıntılarından şüphe ederken buldum.

Tared, "Gözünün korkmasına izin verme," diye mırıldandı, eli tüylü, kabarık bir kuşu barındırmayan omzuna kapandı. 'Her şey gösteriş ve çok az içerik.

Kendimi içi boş bir gösteri gibi hissediyordum, neredeyse diyordum ki, tanıdığım herkesten daha yaşlı bu binanın dikkatli gözleri altında altın ve incilere sarılmış küçük, bağlanmamış bir büyücü... Sonra yine, bekledikleri şey küçük, bağlanmamış bir büyücüydü. Anne'nin onlara bahsettiği kız buydu; masum, saf ve korkulan ve nefret edilen celladının hain etkisine kolayca açık.

Sedef bilezik bileğimde ağır bir şekilde asılı duruyordu, getirdiğim silahların parıldayan bir hatırlatıcısıydı.

Hareket için yumuşaklık. Akıl için pürüzsüzlük. Büyü için yanardönerlik.

"Teşekkürler," demek için kendimi zorladım ve derin bir nefes aldım. Başlar etrafımızda dönüyordu, ilk geçen anka kuşları yabancıların beklenmedik gelişini fark ediyordu. "Aklımda tutmam gereken başka bir şey var mı?

"Ben burada bekleyeceğim. Tared omzumu bıraktı, büyüyen seyircilerimizi kıskanılacak bir endişesizlikle görmezden geldi. 'İhtiyacın olursa Alyra'yı bana gönder.

Yardım edin. Eğer bir saatten uzun bir süre ortalıkta olmayacaksanız, güvende ve iyi olduğunuzu belirtmek için yüzüklerinizden biriyle onu bana gönderin. Aksi takdirde gelip seni alırım.

"Yapacağım. Kürek kemiklerimin arasından inci gibi ter akıyordu; bunun parlak sabah güneşinin sıcaklığından mı yoksa içeride beni bekleyen her neyse ondan mı kaynaklandığından emin değildim. "Ben yokken hiçbir anka kuşunu öldürme.

Bana sırtıttı. "Merak etme. Onları Lyn'e bırakıyorum.'

Alf'in centilmenliği gerçekten de başlı başına bir fenomendi. Gülümsemesine az çok cevap vermeyi başardım, omurgamı çelikleştirdim ve omzumun üzerinden bakmadan yürüdüm, güneş ve izleyen gözler sırtımı yakıyordu. Bu aslan ininde, içeri girerken herhangi birinin desteğini ya da onayını umuyormuş gibi görünmek aptallık olurdu.

Sarayın tüm genişliği boyunca uzanan geniş merdivenleri tırmanırken ve başım dik bir şekilde geniş açık kapıdan geçerken kimse beni durdurmadı. Ya uzun, zarif cübbeleri içindeki anka kuşları burada olacağını biliyorlardı ya da yalnız, insan görünümlü bir kızın içeri girmesini engellemek için hiçbir neden görmediler.

Kapının ardında geniş bir salon açıldı, çok sayıda karmaşık niş ve sütun aynı mavi ve altın çinilerle kaplıydı. Dümdüz yürü, demişti Lyn, sarayın birçok kat planından birinde rotayı çizerek, *altın ejderhalı ahşap kapılardan geç, merdivenlerden yukarı çık ve sonra iki devasa vazoyla çevrili bir kapı görene kadar sağa dön. Muhtemelen biri sizi orada durdurmaya çalışacaktır...*

Yürürken ayak seslerim tehditkâr bir şekilde yankılanıyor, kadife elbisemin etekleri dizlerimin etrafında dalgalanıyor, Alyra'nın pençeleri omzuma batıyordu. Saray dışarıdan ne kadar etkileyici görünürse görünsün, koridorlarda yürürken neredeyse hiç kimseyle karşılaşmıyordum - beş güçlü hükümdarın ve onlara hizmet eden bir avuç insanın yaşadığı, eski ihtişamından eser kalmamış bir hayalet yer.

Çaresizler.

Şimdi anlıyordum, yarı kapalı kapıların ardındaki örümcek ağlarını, stratejik olarak yerleştirilmiş mobilyaların arkasındaki çatlakları ve dökülen boya fark . Her gün bu koridorlarda yürümek, geminin yavaş yavaş batışını izlemek ve onu su üstünde tutmak için hiçbir şey yapamamak nasıl bir şey olmalıydı?

Sonra tekrar ...

Lyn onları ayakta tutmaya çalışıyordu. Ve yine de onu dışladılar.

Biraz daha hızlı yürüdüm.

Alyra her adımda daha da geriliyor, küçük kafası sanki kanat hırsızlarının ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi sağa sola sallanıyordu. Ama sonunda Lyn'in bana tarif ettiği vazoların bulunduğu kapının yanında iki uzun anka kuşu öne çıkıp bana durmamı ve beklememi emrederek, ana dilimin şimdiye kadar kimsenin ağzından duymadığım en arkaik versiyonunu konuştuklarında kıpırdamadan durdu.

Otuzlu yaşlarında görünen ama sesleri Cathra ve Ildhelm'in en yaşlı sakinlerinden yarım asır daha yaşlı gibi çıkan iki erkekte sinir bozucu bir şey vardı. Bu bana Son Savaş'ı kaybettikten sonra dünyanın geri kalanıyla kurdukları temas hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Günaydın," dedim onlara en soğuk gülümsememi sunarak. "Büyüklerle bir randevum var.

Soldaki, özenle kıvrılmış sakalı, mücevherlerle süslü altın küpeleri ve elinde yetişkin bir adam büyüklüğünde kılıcıyla gözlerini kısmıştı. "Agenor'un evinden Emelin mi?

Dramatik bir şekilde eğilmemek için kendimi zor tuttum. "Bu benim.

Sanki en az on santim daha fazla ve bir çift kadife kanat bekliyormuş gibi beni iki kez aşağı yukarı süzdü, sonra meslektaşıyla hızlı bir bakış alışverişinde bulundu - pürüzsüz tıraşlı, ince dudaklı ve dolu bir arbalet tutuyordu. "Senin alf nerede?

"Dışarıda," dedim, Creon'un kibirli kızgınlık ifadesini en iyi taklit ettiğim şekilde bir kaşımı kaldırarak. 'Benden kimseyi getirmemem istendi, ben de getirmedi. Elbette, her şeye rağmen onu görmek isterseniz...'

Herhangi bir alves görmek istemediklerini söylerkenki telaşları, sinirlerim gerilmeseydi çok eğlenceli olabilirdi. "Peki ya kuş?

"Kuş," dedim daha da soğuk bir sesle, "benimle geliyor.

Bir bakış daha gidip geldi. "Davetiye-

"Davetiyede insansı olmayan yoldaşlar hakkında bir şey belirtilmedi," diye araya girdim, "sadece alfler ve fae'ler hakkında ve her halükarda, Alyra'nın kelimenin tam anlamıyla bir yoldaş olarak kabul edilip edilmeyeceğinden emin değilim. Tanıdığım olarak, az ya da çok benim bir parçam. Büyüklerinizin ziyaretçilerden bir *kuştan* bile saklanacak kadar korktuklarını sanmıyorum.

Biraz utangaç görünüyorlardı. "Hayır, ama-

Alyra göğsünü omzuma dayayarak şişirdi ve tıslama sesi çıkardı.

"Gerçekten," dedim, "hem kendine hem de yaşlılara daha fazla sorun çıkarırsın.

onu benden uzak tutmak. Böyle bir müdahaleyi kabul etmez.

hafifçe.'

"Ama protokol-" diye başladı sağıdaki ince dudaklı olan.

Canı cehenneme o zaman. Sol elimi elbiseme bastırdım ve içerdği sihrin kokusunu çektim - *hareket için yumuşaklık*. Sağ parmaklarımı bir kez döndürdüm ve arkalarındaki yüksek ahşap kapı sanki kendiliğinden açıldı.

İki muhafız, menteşelerin gıcirtısı üzerine dönüp baktılar. "Ne-" "Çok minnettarım," dedim son derece samimiyetsiz bir tezahüratla, ileri doğru adım atarak

İkisi de soğukkanlılıklarını toplayıp beni durduramadan.

Tam da umduğum gibi, salona doğru ilerlerken seslerini yükseltmediler ya da peşimden koşmadılar. Lyn'in anlattıklarına , hiçbir Anka kuşu gönüllü olarak olay çıkarıp yenilgiyi kabul etmezdi: Aksini gösteren çok sayıda kanıt olsa bile, şaşkınlıklarını sineye çekip her şey yolundaymış gibi davranmak ulusal karaktere çok daha uygundu.

Kubbeli mozaik tavanlı sekizgen salon muazzamdı. Kubbenin altındaki ince düşen güneş ışığı ile aydınlanıyordu,

Oda bir ihtişam patlamasıydı, daha iyi ve daha güçlü zamanların bir anıydı. Duvarlardaki mozaiklerde karanlık, yıldızlı gökyüzüne karşı alevler ve yanan kanatlar içinde kıvranan efsanevi yaratıklar resmedilmişti; karmaşık bir şekilde oyulmuş sıra sıra ahşap koltuklar, şu anda dünyada hayatta olabileceklerden daha fazla anka kuşuna erişim sağlıyordu. Odanın uzak tarafında, yaldızlı bir sahnenin üzerinde devasa bir avize yükseliyor, düzinelerce kokulu mum odaya ağır bir tütsü kokusu yayıyordu.

birden avizenin altında oturuyorlardı.

İki kadın. Üç erkek. Bazıları kızıl saçlı, bazıları kırlaşmış, biri de kel kalacak kadar yaşlıydı. Taht benzeri koltuklarında yarım daire şeklinde oturmuşlardı, zengin işlemeli ipek cüppeleri tozlu güneş ışığında parıltıyordu - ıssız orta koridorda yürürken beni izliyorlardı, o kadar sessizlerdi ki ayak seslerimin yumuşak tınısı bile kulaklarıma gümbür gümbür gelen bir davul gibi geliyordu.

Altıncı bir koltuk, iki yanımdan geçmekte olan binlercesinden çok daha mütevazı, basit bir tahta sandalye, önlerindeki sahnenin dibine yerleştirilmişti.

Tanrı aşkına.

Onları kızdırma, demişti Lyn, ama bu oyunu böyle oynamayacaktık - jüri kararını bekleyen bir şüpheli gibi önlerinde ağırbaşlı bir şekilde oturacaktım. Durumu değerlendirmek üç adım sürdü. Üç adım daha.

kararımı vermek için. Sonra hızımı kesmeden sol elimi elbiseme dayadım ve sağ elimi bu kez sandalyeyi hedef alarak tekrar ileri doğru salladım. Kadifeden bir yumuşaklık daha geldi ve sade koltuk sakince havaya süzülerek beş büyüğün karşısındaki sahneye usulca yerleşti.

Açılan gözleri ve üstü örtülü solukları bile bu riske değdi.

Hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam ettim, yaldızlı ucubeye sonradan eklenmiş gibi görünen basamakları tırmanırken onların tedirgin bakışlarını görmezden geldim. Erkekler için artık kanat yoktu. Bağlanmadan önce platforma uçarak çıkabiliyorlardı.

Kaba çağrılar, arkadaşlarıma davranışları ya da oturma düzeniyle oynamaları olmasaydı onlar için üzülebilirdim.

"Günaydın," dedim dar merdivenlerin başına ulaştığımda, en kibar, en anlamsız gülümsememle kıpkırmızı elbisemi düzelterek. "Sanırım beni bekliyordunuz?"

Elbette bu bir yalandı. Annenin akılsız küçük güvercinini bekliyorlardı. Agenor'un zar zor büyüyen kızını bekliyorlardı. Omzunda öfkeli minik bir şahinle içeri girip daha ilk kelimesini söylemeden imkânsız sihir numaraları yapan bir büyücü beklemiyordu *kesinlikle* - onlara en az kendileri kadar kinle gülümseyecek bir büyücü.

Sol tarafta oturan kadın ilk toparlanan oldu, boyalı dudaklarının kenarları mekanik bir şekilde yukarı doğru kıvrılırken diğerleri hâlâ endişeli bakışlarını ileri geri gönderiyordu. "Emelin, sanırım?"

"Doğru tahmin ediyorsunuz," dedim ve muhtemelen bir davete yol açacak olan keskin nefes alışını görmezden gelerek oturdum. 'Leydi Yndrusillitha, anladığım kadarıyla?"

İşte. Bütün o lanet portre kitaplarına boşuna göz atmıyordum.

"Ah. Evet. Gülümsemesi daha da mekanik bir hal aldı. Leydi Yndrusillitha, yakın tanıdıklar için Drusa. Çünkü konuşmalarımızdan Lyn'in eski bir arkadaşı olduğunu anlamıştım, her ne kadar Lyn bu arkadaşlığı bitiren şeyden bahsetmekten inatla kaçınmış olsa da; şüphelerim Drusa'nın sıkıca tutturulmuş beyaz saçlarına ve ekşi bir şekilde büzülmüş dudaklarına daha fazla sevgiyle bakmama neden olmadı.

Bal gibi tatlı 'Bu toplantıya gelebilmenize çok sevindik Emelin' sözleri de öyle.

Zamanında gelemeyeceğimi mi ummuşlardı? Başımı eğdim, bu hareketin bir selam gibi görünmemesine dikkat ettim ve 'Beni bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için minnettarım' dedim.

Etrafta daha fazla sandalye sallamıyor olmam onları biraz rahatlatmış gibiydi; diğerleri şimdi daha dik oturuyorlardı, yüzleri mükemmel bir soğukkanlılık maskesine dönüşmüştü. Tam karşımda, küçük çemberlerinin merkezinde, Lyn'in diğerlerinden önce bana portresini gösterdiği örgülü kızıl saçlı ve jilet gibi keskin çeneli erkek oturuyordu - Lord Khailandakhsyr-bir şey-bir şey, tam adının otuz hecesini ezberlemek istemeyenler için Khailan olarak bilinir ve yaşayan en yaşlı anka kuşuydu. Güçlü büyücü. Başarılı okçu. Övülen şair.

Ayrıca, şu anda kanatsız.

Bileziğin keskin kenarları ön kolumun etine güven verici bir şekilde bastırdı.

"Babanla buluştuk," dedi Khailan, daha ilk hecesinden itibaren beni geren cılalı bir ses tonuyla. "Lord Agenor.

Bir süre sohbet etmek isteyeceklerdir. Ortak tanıdıklardan bahsedecekler. Hava durumu. Toplandığınız salonun ihtişamından. Lyn'in sözleri zihnimde yankılandı. *Doğrudan konuya girmek nezaketsizliğin zirvesi olarak kabul edilecektir.*

"Babamın kim olduğunu biliyorum, teşekkür ederim," dedim buz gibi bir sesle ve karşımdaki erkeğe, onunkıyla eşleşen bir samimiyetsizlikle gülümsedim. 'Bana toplantınızdan bahsetti. Yanlış hatırlamıyorsam, bir tür pazarlık öneriyordunuz - Creon Hytherion ile olan iletişimimle ilgili bir şey.

Skandala uğramış bakışları belli belirsizdi ama yine de uğramışlardı. "Ah," dedi Khailan sert bir sesle. "Evet.

"Bu yüzden en kolayının sizi şahsen ziyaret etmek ve meseleye kesin olarak karar vermek olduğunu düşündüm," diye devam ettim, sandalyemde arkama yaslandım ve ona bir başka parlak gülümsemeyle bacaklarımı çaprazladım. 'Basit tutacağım - bu pazarlık olmayacak. Yaklaşan savaşta yanımızda olmanızdan ne kadar memnun olsam da, bu ödeyebileceğim bir bedel değil. Ancak kabul edilebilir alternatifleri tartışmaktan mutluluk duyacağım elbette.

Khailan'ın solundaki kısa boylu erkek boğazını temizledi - Mydhar'dı hatırladığım kadarıyla, ya da en azından hacimli isminin mantıklı kısmı buydu. "Oldukça şaşırtıcı bir karar, Leydi Emelin.

"Öyle mi? Kibarca söyledim.

"Daha yaşı ve bilge müttefikler olarak, sizi tekrar düşünmeye davet ediyoruz. Şarkı söyleyen sesi aynı anda hem keskin hem de şurup gibi olmayı başarıyordu. 'Henüz farkında olmayabilirsiniz ama Sessiz Ölüm'le olan ilişkinizin doğasına dair *endişe* verici söylentiler var. Bu söylentileri kesin olarak çürütmeyi reddetmeniz ...'

Cümlesini tamamlamadı ve her şeyin söylendiğini düşündüren bir tonda cümlesinin bitmesine izin verdi.

"Evet mi? Kaşlarımı kaldırarak söyledim.

"Çatışmanın başlıca kışkırtıcısına güvenemezsek savaşa katılamayız," dedi Drusa, sesi ince burnu kadar keskindi. "Zeki bir erkek olan baban bunu sorgusuz sualsiz anladı.

Lyn'le aralarındaki işlerin nerede ters gittiğini anlamaya başlamıştım.

"Babam," dedim, "zeki bir erkektir, bana güvenir.

Bu onu bir an için susturdu.

Khailan soğuk bir şekilde, 'Baban da bir Fae,' dedi. 'Sizin ya da suç ortağınızın... halkımızın varlığını sürdürmesi için oluşturabileceği tehlikeyi tam olarak anlamasını bekleyemeyiz. Görünüşe göre siz de anlamıyorsunuz Leydi Emelin.

"Cesurca," dedim, "hayatı boyunca birkaç kez neredeyse açlıktan ölmek üzere olan bir yarı insana, Fae İmparatorluğu'nun yarattığı tehdidi anlamadığını söylemek, Lord Khailan.

"Bir insan Creon Hytherion'u ihbar etmekte tereddüt etmez," karşılık verdi.

"Tartışmamızın özü Creon Hytherion değil," dedim soğukkanlılıkla ve Tüm o kendini beğenmiş hırçınlığı karşısında, dün gece uyanık kalıp kendi kendime bu cümleyi kurmaya çalıştığım zamankinden çok daha doğru geliyordu. 'Birinin benim üzerimde bu tür bir güce sahip olmasına izin verip vermeyeceğim. Nasıl bir emsal oluşturacağımızı düşündünüz mü Lord Khailan?

Başını bana doğru eğdi, bana bakarken altın yüzüklerinden birini parmağının etrafında yavaşça çevirdi. "Tanıdıkların arasında kaç tane daha Fae işkencecisi var?

"Bu bir işkenceci meselesi değil," dedim omuz silkerek. 'Babam, az önce çok keskin bir şekilde gözlemlediğiniz gibi, hem bir fae hem de Anne'nin eski bir destekçisi. Diyelim ki Agenor'un komutası altında adalarına saldırılan vampir krallardan biri benden onunla bir daha asla konuşmamam için yemin etmemi isterse ne olacak? Kendi babamla bir daha asla tek kelime etmemem mi gerekiyor?

Hayatımın geri kalanında, o zaman? Zaten başka bir müttefikle böyle bir şeyi reddedemem.

Khailan sessiz kaldı, ince çenesi sıkıca kenetlenmişti. Yanındaki Drusa sanki bir limonu bütün olarak yutmuş gibi görünüyordu.

"İşte önerim," diye ekledim, öne doğru eğildim, böylece Alyra omzumdaki ağırlığını aceleyle yeniden ayarlamak zorunda kaldı. 'Phurys'i hiçbir zaman bir tür fae yönetimi altında tutmaya çalışmayacağıma dair pazarlık yapabilirim. Böyle bir girişimden haberim olursa suç ortağı olmayacağıma, yardım etmeyeceğime ya da sessiz kalmayacağıma dair. Ancak bağlantılarım ve konuşmalarım benim seçimimdir.

"Bu şekilde çok kolay manipüle edileceksiniz," dedi Khailan sert bir şekilde. 'Her bilgi kırıntısının bir sonraki an Hytherion'un eline geçebileceğini biliyorken, savunmamız veya zayıf noktalarımızla ilgili herhangi bir ayrıntıyı sizinle paylaşmamızı gerçekten bekliyor musunuz?

Omuz silktim. "Kolayca manipüle edilebilecek biri gibi mi görünüyorum?

Sen bir çocuksun," dedi alaycı bir el hareketiyle. 'Bir canavarın pençesindeki genç bir kız. Tanrı aşkına, daha yirminci yazını bile görmedin! Bir yıl öncesine kadar büyülü bir ada görmemiştiniz! Birkaç on yıl sonra geriye dönüp bakacak ve anlayacaksın-'

"Birkaç on yıl içinde," diye araya girdim, "böyle devam ederseniz hepimiz ölebiliriz.

Bir alay. 'Ve bizi umutsuz savaşıma katılmaya böyle mi ikna etmeyi umuyorsunuz? Kazanacağınıza kendinizin bile inanmadığınız bir savaşa?

Etrafımızdaki renkli mozaik duvarlardan yankılanan tok sesiyle yankılanan bir sessizlik çöktü. Drusa onaylamayan bir büyükanne gibi kaskatı kesilmiş oturuyordu. Aralarındaki kısa boylu adam Mydhar boğazını temizledi ve tekrar temizledi. Yarım dairenin sağ tarafında, Thyvle adındaki kızıl saçlı kız ve portrelerde gördüğüm çok daha genç Evrun olması gereken kel yaşlı adam gözlerinde bariz bir düşmanlıkla beni izliyorlardı.

'Bu savaşı kazanabilirim,' dedim yavaşça.

"Neyle karşı karşıya olduğunuz hakkında en ufak bir fikriniz yok," dedi Drusa, sesinde tiz bir kahkaha izi vardı. 'Anne ölene kadar savaş kazanılmayacak ve küçük bir kız asla-'

Tanrı aşkına. "Az önce o sandalyeyle ne yaptığımı fark ettiniz mi Leydi Drusa?

Ağzını aniden kapattı.

"Hiçbirinizin anlamadığı bir şey var," diye ekledim ve bu cümleyi hak ettikleri alaycılıkla kurmamak için kendimi zor tuttum. 'Siz bu sırada

Burada oturup imkânsız taleplerde bulunurken kıtayı dolaşıyordum. Tanrıları arıyordum. Onları *buldum* - yani Zera'yı, ama en azından Inika ve Orin'in de hala hayatta olduğunu biliyorum.

Beş çift göz omzumdaki Alyra'ya dikildi. Boynunu kaşımakla olağanüstü meşgulmüş davranarak ofladı.

"Ne diyorsun..." diye başladı söğüt gibi Thyvle, gözleri irileşerek.

"Bu çok saçma," diye tersledi Drusa. "Tanrılar öldü. Ve ölmemiş olsalar bile, Zera'nın bir *çocuk* üzerine yemin edeceğine inanmamız mı gerekiyor?"

"Hayır," dedim ona gülümseyerek. "Mükemmel bir noktaya değindin. Bence meselenin özü, Zera'nın bir çocuğa hiç yemin etmeyecek olması.

Sağımdaki kel Evrun kaba bir , "Herhangi bir yarım akıllı omzuna evcil bir kuş koyup tanrılar tarafından gönderildiğini iddia edebilir," dedi. Sesi alçak, gürleyen bir vızıltıydı. "Bize getirdiğiniz tek kanıt yerçekimiyle ilgili bazı hileler mi, genç bayan?"

"Hiç de değil," dedim ve sol parmaklarımı sağ bileğimdeki sedef bileziğe bastırdım.

Bir bilezik, daha doğrusu yirmi dört saat önce kırılğan bir cam küre olan bir bilezik.

Creon, Thysandra'nın bize verdiği raftan alıp Yeraltı'na döndükten sonra şeklini ve malzemesini değiştirmişti - ama hâlâ aynı bağlayıcıydı ve hâlâ Anne'nin yıllar önce Lord Khailan'ı vazgeçmeye zorladığı büyü ve fedakârlığı içeriyordu. Şimdi sedef yüzeyden aldığım yanardönerliği kullanarak o şeyleri çekip çıkardım. O şeyleri bileğimin tek bir hareketiyle eski sahibinin göğsüne geri süpürdüm.

Ateş kükredi.

Kör edici ışık görüş alanımı ikiye böldü.

Bir alev patlamasıyla Khailan'ın omuzlarından iki dev kanat fırladı - göz açıp kapayıncaya kadar tavana doğru parladı ve arkasındaki duvardaki mozaik karoları çatlatan bir sıcaklıkla yandı. Drusa çığlık attı. Mydhar ve Thyvle geriye, ateşten uzağa doğru kaçıştılar. Yarım dairelerinin tam ortasında, tütsü mumları yukarıdaki avizeden eriyip yaldızlı sahnede yanık izleri bıraktıkça kokulu balmumu topakları aşağıya damlamaya başladı.

"Khailan! Evrun böğürdü. "Kendine hakim ol!"

Khailan'ın duyup duymadığından bile emin değildim, gözleri neredeyse orgazmik bir mutlulukla yuvalarında yuvarlanıyor, yanıyor, yanıyor ve yanıyordu. Kanatları

daha da genişledi ve tozlu odaya duman girdapları gönderdi. Her iki yanında altı ayak vardı - Lyn'in daha küçük, çocuk boyutundaki kanatları beni hiçbir yere hazırlamamıştı.

Yerime çakılıp kaldığımda, Agenor'un neden bu güçlere ihtiyacımız olduğu konusunda defalarca ısrar ettiğini nihayet anlamıştım.

"*Khailan!* Drusa çılgılık attı.

Sonunda ateşli tüyler cızırdamaya başladı, kıvılcımlar altın platforma doğru azaldı ve orada söndü. Khailan hâlâ hareket etmiyordu. Çatlamış ve kararmış fayansların arka planında, geniş ve görmeyen kehribar gözleriyle bana bakmaya devam etti - sanki ateş sadece itirazlarını değil, iyi hislerini de küle çevirmişti.

Etrafında, duman lekeli cübbeleriyle diğer dört ihtiyar, kaçtıkları evlerine geri dönen kazazedeler gibi sandalyelerine doğru ilk temkinli adımlarını attılar.

"Sen..." diye nefes nefese başladı Drusa, Khailan'dan bana ve alev alev yanan cehennemden uzaklaşmak için aceleyle tekmelediği sandalyeye bakarak. "İnsanların bağlarını çözebiliyor musun?"

Ona gülümsedim. "Gördüğünüz gibi.

"Oh, Tanrım. Buruşuk eli göğsüne doğru uçu. "Oh, *Tanrım*.

Soluk soluğa söylenen bu sözlerin altında yatan şey rahatlama değildi. Kesinlikle minnettarlık da değildi. Korku belki.. ama çok daha çirkin bir şey tarafından yumuşatılmış bir korku, ihtiyacımız olduğunu bildiğim ama yine de nefret etmekten kendimi alamadığım bir şey.

Açgözlülük.

"Bu beni de çözebileceğin anlamına mı geliyor?" diye ekledi, ben nasıl cevap vereceğimi bulamadan sesi yükseldi. "*Hepimizin* bağını çözebilir misin?"

"Büyü bende. Zera bana yardım etti, bunu ona itiraf etmekten nefret ediyordum - aç gözleri ve acımasız kibirleriyle herhangi birine. "Ve bağların içinde bulunduğu fiziksel nesnelere de sahibim. Bu nesnelerin çoğu için henüz sahip olmadığımız tek şey kimlik tespiti - hangi bağlamanın hangi kişiye ait olduğunu belirleyemiyoruz. Bu son adımı da çözdüğümüzde hepinizin bağlarını çözebileceğim.

Khailan önümde dizlerinin üzerine çökmüştü, elleri sanki kontrolsüz büyüsünün geride bıraktığı kömürleşmiş ipeği doğrulamak istercesine omuzlarını tutuyordu. Söylediklerimin tek kelimesini bile duymuyor gibiydi, gözleri delirmiş bir şokla parlıyordu.

"Bu ne kadar sürecek? Drusa onun yerine kısık sesle konuştu.

'Emin değilim,' diye itiraf ettim. 'Ama size söz verebilirim - ve bu konuda pazarlık yapmaya da - bir kimlik belirleme aracına sahip olur olmaz, diğer halklardan bireylerin stratejik nedenlerle büyülerine acilen ihtiyaç duydukları durumlar dışında, anka kuşu bağlamalarına öncelik vereceğim. Bunun sizi ikna etmeye yetip yetmeyeceği size kalmış.

Bocalıyorlardı. Bunu gözlerinde görebiliyordum, benimle Khailan'ın için için yanan figürü arasında gidip geliyorlardı - umut, şüphe. Şok, neşe. Açgözlülük ve yine... korku.

"Elbette," diye ekledim, "arkanıza yaslanıp savaşı ilk kimin kazanacağını görmek için beklemeye karar verirsiniz, muhtemelen sizi çözmeye zaman bulamadan diğer herkese öncelik vereceğim. Ve bu süreçte bağların bütün kalacağını garanti edemem. Anne muhtemelen yapabildiklerimi duyar duymaz yok edebileceklerini yok edecektir, bu da bir noktada zamanımızın tükenebileceği anlamına geliyor.

Thyve'nin nefesi kesildi, öyle bir ses çıkardı ki fiziksel olarak on dört-on beş yaşından bile daha genç göründü. "Ve bu büyü'nün kaybolduğu anlamına mı geliyor?

Omuz silktim. "Evet. Ve sana feda ettirdiği her şeyi de.

'Ama sonra..' Bahar çiçekleri ve yeni eğrilmiş yün gibi aldatıcı derecede yumuşak bir sesi vardı - yükselen kabarcıklı panik için çok tatlı bir ses. 'Ama o zaman seninle ittifak yaparak çok büyük bir risk almış oluruz! *Elbette* Anne öğrenecek - yüz binlerce insanın bağını çözecek kadar uzun süre bir sırrı saklayabileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz? Ve öğrendiği anda, kaybolacağız. *Kaybolacağız*, anlıyor musun?"

Ortam o kadar hızlı değiştirdi ki kelimeler dudaklarımda buharlaştı. "Bekle. Hayır, demek istemedim-'

"Anlamıyorsunuz!" diye bağırarak araya girdi ve elini Khailan'ın arkasındaki kararmış duvara doğru salladı. 'Eğer tanrı yeminliysen ve bizi çözebiliyorsan bizim için *daha büyük bir* tehlikesin. Bu güç olmadan sadece güvenemeyeceğimiz bir müttefik olurdun. Şimdi, Anne'nin son umudumuzu sonsuza dek yok etmesi için bir neden olabilirsiniz - bunu hiç düşündünüz mü Leydi Emelin?

"Hayır," diye tekrar denedim, nereye gittiğimden emin değildim, "lütfen, bu Drusa kendi dillerinde bir şeyler geveledi, anlayabileceğimi sandığım sözcüklerin gevşek parçalarından fazlasını yakalayamayacağım kadar hızlı bir şekilde takırdadı. Ve bir anda hepsi bağırmaya ve birbirlerine çılgınca el kol hareketleri yapmaya başladılar, sanki ben artık orada değilmişim gibi - teklifim unutulmuş, pazarlık büyü'm başka bir tehdide dönüşmüştü.

Sikeyim.

Siktir, siktir, *siktir*.

Her şey çok hızlı geliyordu, dikkatli planım öylesine acımasız bir dehşetle tersine dönmüştü ki, nefes nefese kaldığım iki dakika boyunca sadece durup onlara bakabildim, zihnim bomboş bir sayfaydı. Ne söylemeliydim? Ne yapmalıyım? Benim hakkımda en kötüsünü düşünmeye bu kadar inatla kararlıyken, gerçekler onları rahatlatmayacaktı - ve lanet olsun, gerçekler konusunda yanılıyor muydular? İttifak'a katılmak bir riskti. Ve her ne kadar bu riski almalarına ihtiyacım olsa da, onları bizim tarafımızda yeni doğmuş bebekler gibi güvende olacaklarına ikna etmeye çalışabilir miydim?

Peki şimdi ne söylemem gerekiyordu?

En değerli kozumun kaybeden bir bahis olduğuna karar vermişlerse, oynayacak bir numaram kalmış mıydı?

"Lütfen," diye tekrar denedim, bir sonraki kelimenin ne olacağından emin değildim ama yakında herhangi bir kelime kullanma fırsatımın kalmayacağını da farkındaydım. "Lütfen, dinle-

Drusa bana bakmadan, "Sizi çok dinledik diyebilirim, Leydi Emelin," dedi. Beyaz saçları tokalarından kurtulmuş, dağınık dallar halinde yüzünün etrafına dökülüyordu. 'Ve tüm yaptığınız bize, bizi kurtarmak istediklerini iddia edenlerin tarafında ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumuzu göstermek oldu. Bu yüzden teşekkür ederiz ve ne yapacağımızı biliyoruz - *tam olarak* ne yapacağımızı biliyoruz.

Bana attıkları yan bakışlara ve bakışlarındaki inkar edilemez kine bakılırsa, bu davaya katılmıyorlardı.

Bu da demek oluyor ki...

Oh, Tanrım. *O kadar* çok alternatifleri yokmuş.

Doğruca Anne'ye koş. O mozaik kubbenin altında felç olmuş gibi duruyordum, Lyn'in sesinin hatırası üzerime hücum ediyordu - ama bunu yaptılarsa, fark etmeyeceğimizi ya da fark edemeyeceğimizi düşündükleri anda arkamı dönüp doğruca Kızıl Saray'a uçmamı bekledilerse ...

Artık bağları kırabileceğimi biliyorlardı.

Ve eğer Anne'ye söylerlerse, kendilerini kurtarma hevesiyle takımadalardaki diğer tüm büyüleri yaratıkları yok olmaya mahkum edeceklerdi.

O kadar deli olabilirler miydi? Lyn onların bu kadar deli olduğunu düşünmüştü ve ben kim oluyordum da onların kurnaz arkadaşlığında geçirdiği onca yıldan sonra daha iyisini bildiğimi sanıyordum?

"Hayır," diye başardım.

Drusa sadece alay etti. "Hayır mı? Senden izin istemiyoruz, kızım."

"Hayır. Dudaklarım kelimeyi kendi kendine şekillendiriyordu - akılsızca bir dua, dünyanın kendini geri döndürmesi için son yalvarışım. 'Hayır, bunu yapamazsın. Bu süreçte inciteceğin, *öldüreceğin* diğer insanlar gerçekten umurunda değil mi?

'Oh, şuna bak,' alay etti. 'Yine küçük Phiramelyndra gibi. Bize dünyanın geri kalanını önemsememizi, kendimizi o cahil barbarlar için feda etmemizi söylüyor... Ama söyle bana Emelin, eğer biz kendimize bakmazsak, bunu başka kim yapacak? Hm?'

Lyn.

Zavallı, sevgili Lyn, çok ama çok olmalı.

Sıra sıra dizilmiş kırılğan kristal kürelerin düşüncesinden ziyade, onun parıldayan kehribar gözlerinin hatırası beni etkiledi. Dünyanın kaderinin omuzlarımdaki belirsiz ve soyut ağırlığından ziyade, o tumbul, çilli ellerini kusmamak için savaşıyormuş gibi yüzüne bastırmasıydı.

Sol elim boynumdaki pürüzsüz altına kaydı. Sağ elim tekrar yukarı kalktı.

Zihin için pürüzsüzlük. Sihir bana içgüdüsel olarak geldi, öfkemdeki ateşle teşvik edildi. Tüm kin dolu düşüncelerimi, içimde kalan her ikna zerresini içine attım - *Bize katıldığın için mutlusun. Savaşmaya hazırsın. Özgürlüğün için ölmeye hazırsın.*

Sessizleştiler, gözleri cam gibi oldu.

Benimle pazarlık yapmak istiyorsun. Ellerim titriyordu ama büyü akmaya devam ediyordu, altın kaplı cüppeleriyle beş anka kuşuyla aramda ipeksi bir örümcek ağı hattı vardı. *Bana gizlilik ve tüm askeri desteğinizi sunmak istiyorsunuz, karşılığında sizi mümkün olan en kısa sürede çözeceğime söz veriyorum. Bunu yapmaktan memnunsun.*

"Evet," diye mırıldandı Khailan, ayağa kalkıp bana doğru sallanırken ve uzun, mükemmel manikürlü bir el uzatırken sesi doğal olmayan bir şekilde düzdü. 'Savaş sırasında İttifak'ı destekleyeceğiz Leydi Emelin. Emrim altındaki her anka kuşunun sağduyusunu garanti edebilirim. Kanatlarımız ve çocuklarımız için ödenecek küçük bir bedel Leydi Emelin.

Midem beklenmedik bir şekilde ve şiddetle yuvarlandı.

Büyülü manipülasyonla yaratılan bir pazarlık tutar mıydı ki? Kendimi sağ elimi uzatmaya zorladım, pürüzsüzlüğün akışının asla kesintiye uğramadığından emin olmak için - *pazarlık yapmak istiyorsun, pazarlık yapmak istiyorsun, pazarlık yapmak istiyorsun*

pazarlık etmek için. Sözcükleri ağızımdan çıkarırken dudaklarımda kirli bir his vardı. "Bu bir anlaşma.

Avuçlarımızın arasında tutuşan kör edici ışık bir zafer olmalıydı. Burada başarmayı planladığım şey buydu, değil mi? Orduları elimizdeydi. Kanatlı kuvvetlerimiz vardı. Lyn'in onların ellerinde çektiği tüm acılar için en ufak bir intikam bile almıştım ve bunca zaman sonra en azından bunu hak etmiyorlar mıydı?

Ama elimdeki o titreyen el...

Benden nefret etmelerini bekliyordum ve bunu memnuniyetle karşılardım. Bu - bu düpedüz hile, onların mide bulandırıcı korkusu - hazırlandığım şey değildi.

Olmak istediğim kişi bu muydu? Hikayelerindeki kötü adam mı?

Aramızdaki pazarlık büyüğü cızırdadı ve elimi Khailan kadar hızlı geri çektim, bileğimin iç kısmındaki yepyeni, altın izi zar zor fark ettim. Zera'nın, bana tanrısal güçler vermeyi reddettiği o günlerde yapacağından korktuğu şey bu muydu? Uygur dünyaya döndükten birkaç gün sonra müttefiklerimi korku ve acıyla manipüle edeceğimi biliyor muydu?

Kaba hareketim sonunda büyümü bozmuştu. Karşımda duran Khailan, rüyalarından uyanmış bir uyurgezer gibi gözlerini kırıştırdı - sonra tekrar gözlerini kırıştırdı, bakışları berraklaştı. Sonra iki adım geriye sıçradı ve bileğinin iç tarafındaki altın pazarlık işaretine bakakaldı.

Dudaklarından dökülen ses bir iniltiden farksızdı. "Bu da ne-

"Teşekkür ederim," diye kestim sözümü bir anlık panikle, eğitimsiz gözlere kendinden emin bir gülümseme gibi gelebilecek bir şey yaparak. 'Bu konuda anlaşabildiğimize çok sevindim. Takımadaları Ana'nın egemenliğinden kurtarmak için sizinle birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum.

Yaptığı pazarlığı hatırlıyorlar mıydı? Hatırlıyor olmalılar. Khailan'ın gözlerindeki ifade şaşkınlıktan ziyade kafa karışıklığı gibiydi - nerede olduğunu çok iyi biliyordu ama oraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Drusa titriyordu. Mydhar kısılmış gözlerle bileğime bakıyordu. Bakışlarım onun yanından geçerken Thyvle irkildi, sanki sadece benim dikkatim bile ölümcül olabilirmiş gibi.

Khailan olan bitene dair en ufak bir fikri varmış gibi görünmek için övgüye değer bir çaba sarf ederek, "Evet," demeyi başardı. "Ben... sanırım...

Drusa tereddütlerini gidermeye çalışarak, "Çok minnettarım," diye kekeledi. 'Eğer bu durumu çözmenize yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey varsa

ya da bizden istediğiniz başka bir şey varsa ...'

"Bu gece bir savaş konseyi olacak. Kısa cümleler. Basit gerçekler. Sinirlerim dudaklarımdan bundan daha fazlasını geçirmeme izin vermiyordu; Khailan'ın hâlâ diğer elinde tuttuğu bileğe her bakışında midem yuvarlanıyor, yeniden hareket ediyordu. 'Sıcak bir şekilde davetlisiniz. Sizi almaları için Alves'i göndereceğim.

"Elbette," dedi Khailan zayıf bir sesle. "Elbette.

Hiçbiri tek bir soru bile sormadı. Hiçbiri en ufak bir şaşkın bakış bile atmadı. Yine ulusal karakter - düzen ve itaat - ve gururlarına sarılıp her şey yolundaymış gibi davranmayı, az önce altımız arasında neler olduğuna dair en ufak bir fikirleri olmadığını birbirlerine bile itiraf etmeye tercih ettiler.

Bu da onları mükemmel kurbanlar yaptı. Bu da beni mükemmel bir kötü adam yaptı.

"Teşekkür ederim," demek için kendimi zorladım, sadece Alyra'nın pençelerinin elbisemi delip omzuma girmesiyle yerimde durabildim. "Şimdilik temizlemem gereken başka bir şey var mı?

Sessizdiler - yüklü bir sessizlik. Yine de kimse tek kelime etmedi, şaşkınlıklarına rağmen kararlı bir şekilde kendilerini toparlarken omuzları her tarafta dikleşti. Drusa dudaklarını içi boş bir gülümsemeye bastırdı. Evrun başını salladı ve tekrar salladı, tek kelimesini bile anlamadığı bir konuşmanın içinde kalmış gibi görünüyordu ama yine de bir uzman gibi görünmeye çalışıyordu.

"Mükemmel. Sesim kendi sesim gibi çıkmıyordu. Tütsü ağırlığındaki hava ciğerlerime işliyor, beni içten dışa doğru kötülük kokusuyla boğuyor gibiydi. "O halde size iyi günler dilerim.

Yanıtlarını beklemeden topuklarımdan üzerinde döndüm, dengesiz ayaklarımla merdivenlerden hızla indim ve altın salonlarından kaçtım.

Bölüm 12

"CREON?"

Skeire koridorunda bocalarken sesimin çatlamasını engelleyemiyordum, panik ayaklarımı ileri doğru itiyordu. Kalbimin kaburgalarımaya çarpması hâlâ durmamıştı. Tared'e iyi olduğumu, kimsenin bana saldırmadığını ve anka kuşlarının bu akşamki toplantıda olacağını söylemek, kendi kendime yaşadığım bu dehşet anında yapabildiğim tek şeydi; Alyra'yı onunla birlikte oturma odasında bırakmış ve yorgunluk ve Creon'un endişelenmeyeceğinden emin olmak istediğime dair bariz bir şekilde uyduruk bahanelerle ayrıntı taleplerinden kendimi kurtardım.

Bu da sonsuza kadar işe yaramaz.

Peki tekrar sorduklarında ne yapmam gerekiyordu - onlara ne yaptığımı mı söyleyecektim? Onlara ne yapabileceğimi, bunun mide bulandırıcı, dehşet verici boyutunu mu anlatacaktım?

Creon'un odasının kapısını açtım ve bir sarhoş gibi sendeleyerek içeri girdim. Elinde notları ve hesaplamalarıyla sandalyelerden birinde oturuyor, Anne'nin bağları düzenlemesinin ardında bir tür sistem bulmaya çalışıyordu

Elimizdeki iki yere dayanarak - ama içeri girdiğim anda kalemini ve parşömenini bıraktı, sıkıntım şüphesiz şeytani duyularını keskin ateş kokusunun duygusal eşdeğeri gibi yıkadı.

"Em?" Gözleri aniden kısıldı. "Sorun ne? Kapıyı arkamdan çarptım ve patladım.

Yaşlılar. Tartışmaları, reddetmeleri. Khailan'ın kanatları, fikir değiştirmeleri ve benim son, düşünmeden yaptığım *umutsuzluk* eylemi - *akıl için yumuşaklık*, boş gözleri, titreyen elleri, tehlikeli manipülasyonum dışında gerçekleşmemesi gereken pazarlık. Kelimeler dudaklarımdan kustumuk gibi fişkırdı, dolambaçlı, başıboş bir itiraf, sonunda düşüncelerim tükenene kadar ve sadece orada nefes nefese ve titreyerek durdum, onun kararını bekledim. Çok ileri gittiğimi, Zera'nın bunu asla onaylamayacağını, sonuçta savaştığım kötülüğe dönüştüğümü kabul etmesini bekliyordum

...

"Doğru," dedi.

Hepsi bu kadar.

Sadece o tek kelime, yavaş ve dalgın, şu anda bile kalbimin küt küt atmasına neden olan o melodik tınısıyla. Bakışları beni bırakmadı, ben göz kırparken, kaşlarımı çatarken ve "Değil mi?" diye kekelerken beni yakından izledi.

"Kulağa başarılı gibi geliyor. Kasıtlı olarak kaşlarını yukarı kaldırmış olmalıydı - karşı çıkmamam için bana açıkça meydan okuyordu. "Ya da en azından başarmayı hedeflediğin şey buydu, değil mi?

"Hayır!" diye haykırdım, sesim yükseliyordu. Bu konuda *hiçbir şey* başarılı olamadı - suçluluk duygusu gibi ama daha fiziksel olan, suçumun farkındalığının vücudumun her zerresinde sürünmesi gibi, derimin her santimetresine yapışan pis, yapışkan yanlılık duygusu konusunda. Daha önce de öldürmüştüm, parmaklarımla ucuyla düzinelerce hayatı sona erdirmiştim, yine de bir şekilde bu daha iğrenç görünüyordu. Daha kalpsiz. Ölen fae en azından bana bilerek saldırmıştı. Öte yandan bu, tüm özgür iradeyi ellerinden almak, gururlu, güçlü bireyleri büyümün iplerine bağlı kuklalara indirgemek...

O pazarlık izini tenimden kazımak istedim. Sedef bileziğimi ve saçımdaki altınları yakıp kül etmek istedim.

Ve bu bile yeterli olmayabilir.

"Ah," dedi Creon, hâlâ çok hoş bir sohbet havasındaydı - sanki bir tabağı düşürdüğümü itiraf etmişim gibi, başkalarının zihinlerine girip onları hayatlarını tehdit eden vaatlere bağladığımı değil. "Görüyorum ki o iblis büyüsunu senden neden saklamaya çalıştığımı anlamaya başlıyorsun.

Bir anlığına kendimden iğrendiğimi . "Ne?

"Kan dondurucu, değil mi? Sesinin tonuna bakılırsa hava durumundan bahsediyor olabilirdi. "Gerçekten de empati ya da ahlak duygusu olan yaratıkların kullanması gereken türden güçler değil. Eğer yardımı olacaksa, zamanla biraz daha iyi oluyor. Yine de hiç *eğlenceli* değil.

Ona baktım, çenem sarkmıştı.

O da gülümsedi - neşesiz, yorgun bir gülümseme - ve notlarını toplamaya başladı, onları yere bırakmadan önce küçük, düzgün bir yığın haline getirdi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, parşömenin aynı derecede yatıştırıcı hışırtısı eşliğinde tecrübeli, tanıdık hareketler.

Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi.

Artık ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

Sonunda tüm notlar ve kalemler tatmin edici bir şekilde yer değiştirdiğinde, 'Ee,' dedi, başını kaldırdı ve bacak bacak üstüne atmak için sandalyesinde geriye doğru çöktü. 'Kendini bir canavar olarak görmekte ısrar edecek misin? Çünkü korkarım bu nitelemeyi bana da genişletmek zorunda kalacaksın.

Oh.

Oh, Tanrım.

İçimdeki ateş sönmüştü, ceza ve sonuçlara duyduğum şiddetli ihtiyaç. İki adım geri çekildim, yatağının kenarına çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömüp parmaklarımdan arasından boş gözlerle yere baktım. Düşüncelerim bir kadeh şarabın içinde çırpınan tortular gibi çöküyor gibiydi.

"Muhtemelen bana öğrettiğin en hayat değiştirici şey," diye ekledi Creon, kıpırdamadan, "canavarca güçlerin tek başına bir canavar yapmaya yetmeyeceğidir. Bu yüzden senin de aynı yola sürüklenmene izin verirsem lanetleneceğim, kaktüs. Sen yapman gerekeni yaptın ve iyi de yaptın. Bunda kötü bir şey yok.'

"Kötü *hissettiriyor*," diye başardım. 'Bu ... bu ...'

Bir kahkaha attı. 'Kötülük onları çocuklarını öldürmeye zorlamak olurdu. Ya da birbirlerinin boğazlarını kesmelerini ve cesetlerini asitte eritmelerini sağlamak. Bu da kendi içinde eğlenceli olurdu ama-'

Başımı kaldırdım. "*Eğlenceli* mi?

Gülümsemesi şeytancaydı, aynı anda hem tüylerimi diken diken eden hem de karnımı ısıtan bir ifadeydi bu. "Bunu gerçekten *yapacağımı* söylemedim.

'Hayır, ama...' Şaşkın bir kahkaha attım. "Aman Tanrım. Belki de etik hakkında konuşmak için sana gelmemeliydim.

"Oh, tam tersi," dedi kuru bir sesle. 'Hayatınızın büyük bir bölümünde çizginin yanlış tarafında yürümek kadar etik konusunda farkındalık yaratan bir şey yoktur. Ahlak konusunda *iyi* olmayabilirim ama bu konuda kesinlikle *düşünmüşümdür*.

Masum insanlara işkence ederken ve Anne'nin sadık silahını oynarken bunu düşünmek için yüz otuz yıl... Ürperdim. Gerçekten de, bir avuç kendini beğenmiş, bencil hükümdarın diğer tüm büyülü insanların geleceğini mahvetmelerini engellemek için onlara büyü yapmak, kıyaslandığında *o* kadar da büyük bir suç sayılmazdı. Onlara ölene kadar işkence etmemiştim. Çocuklarını gözlerinin önünde öldürmedim. Masum tebaalarından oluşan koca bir köyü öldürmemiştim.

Sessiz Ölüm'ün yaptığı fısıldanan her şeyi... ve ben yine de Kreon'u kolayca affetmişim.

Ama dışarı çıkıp Tared'e tam olarak ne yaptığımı gururla anlattığımı hayal ettim. Tatlı kalbi ve derin duygularıyla Lyn'e anlatmayı hayal ettim. Haberin Yeraltı'nda fısıltılar, soluk soluğa konuşmalar ve gizli ellerin ardında mırıldanmalarla yayıldığını hayal ettim...

Eğer çaba gösterirsem kendimi affedebilirdim - ama onlar da affedebilir miydi?

Koridorlarda yürürken o dikkatli gözleri görmüştüm. Etrafımdaki konuşmaların durakladığını duymuştum. *Onların büyüünün içinden geçti,* diye fısıldamışlardı, ne kadar zararsız bir başarı ve sadece bu bile beni yanmak üzere olan bir orman yangını gibi izlemeleri için yeterliydi. Sihrimin onlara neler yapabileceğine dair en ufak bir fikirleri olsa, sihrimin onlara neler yapabileceğini hatırlamayacaklarını bilseler, benimle nasıl normal bir kelime alışverişinde bulunabilirlerdi ki?

"Ama diğerleri..." diye duraksadım, zihnimin gözlerinin önünde uyanan kâbus için kelimeler bulmakta zorlanıyordum. 'Onlar... onlar düşünecekler...'

Gözleri karardı. "Em.

"Sonuçlardan yeterince memnun olsalar bile" - gevezelik ediyordum, yine de beni çaba harcamadan anlıyor gibiydi, ben kendi lanetli düşüncelerimle boğuşurken hareketsizce beni izliyordu - "bunu yapma şeklim... *yapabileceğim* şeyler...

"Hepsi için sorun olmayacak," dedi, badem gözlerinin kısılması sesinin yaydığı endişesiz sakinlik illüzyonunu bozuyordu. 'Agenor yüzyıllardır çok daha kötülerıyla uğraştı. Lyn kendinden çok senin için endişelenecek ve Tared muhtemelen bir hafta boyunca gülecek.

Eğer büyüklere ne yaptığını duyarsa. Hiçbiri bunu yaptığın için seni kınamayacaktır.

"Yine de bunu gerçeğinden hoşlanmayacaklar," dedim acı bir şekilde. 'Başkalarını bağlayabildiğimi öğrendiklerinde ne kadar sarsıldıklarını hatırlamıyor musun? Ve bunlar beni tanınması ve bana güvenmesi gereken insanlar. Diğerlerinin çoğu beni zaten bir sapkın olarak görüyor.

Tereddüt etti. "Şey-

"Öyle olduklarını *biliyorsun*. Kollarımı kendime doladım, parmaklarım yanlarımda sıkılaştı. 'Korkmuş bir çocukmuşum gibi beni rahatlatmaya çalışma - ikimiz de anlamadıkları büyü hakkında ne hissettiklerini çok iyi biliyoruz. Bağlayıcı güçlerimi görmezden gelmelerini bile sağlayamıyorum. Bulabileceğim hiçbir şeyin *bunu* görmezden gelmelerini sağlayacağını sanmıyorum.

Yine o tereddüt. Neden tereddüt ediyordu? Onların kendi güçleri hakkındaki düşüncelerini biliyordu - zafer uğruna onun varlığını kabul edebileceklerini ama bunu asla mutlu bir şekilde yapmayacaklarını biliyordu. Düşmanlarından kaçını öldürmüş olursa olsun, onun yanında kendilerini asla güvende hissetmeyeceklerini ve iblis büyüünün tehdidini hatırlamadan asla yüzünü görmeyeceklerini ya da adını duymayacaklarını biliyordu.

O kalpleri değiştirdi. Ben zihinleri değiştirdim. Kimsenin bu kadar büyük bir fark olduğunu düşüneneğinden şüpheliydim.

Herkesten çok onun bilmesi gerekirdi.

"Yani..." Sesim dalgalandı. Birden kendimi boş hissettim, bu loş, parşömen dolu yatak odasının dışındaki dünya soğuk ve davetkâr olmayan bir boşluktu. 'Yani bu konuda sessiz kalmalıyım, öyle değil mi? Büyükleri zekice bir tartışmayla ikna etmişim gibi davranıp o piçlerin gerçekte ne olduğu konusunda ağızlarını açmamalarını mı umayım? O zaman böyle bir şeyi asla tekrarlamazsam, paçayı kurtarabilirim-'

"Em," diye araya girdi Creon, arkasına yaslanırken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kendini yeniden küçültmeye çalıştığını söylemeye cesaret edebilir miyim?

Birdenbire sessizleştim.

Tereddütünün kaynağı *buydu* - söylediklerim değil, yaptığım şey. Aynı yorgun yolda ilerliyordum. Kendimi görünmez kılmak, kendimi geri tutmak, derimin altında yaşayan gücü inkâr etmeye çalışmak. Daha önce pek çok kez yaptığım gibi... ama şimdi bunu başkalarının rahatı için mi yoksa kendi iyiliğim için mi yapıyordum? Bu, sonuçlardan kaçınmak için korkakça bir girişim miydi, yoksa kendime zor kazanılmış bir huzur sağlamak için mantıklı bir yol muydu?

Belki de bunun bir önemi yoktu. Belki de önemli olan tek cevap, bu ikilemin en başta var olmasıydı - İttifak bile, kurtların kurtlara karşı dünyamızdaki bu gizli sığınak bile, tamamen ve gerçekten evimde olabileceğim bir yer değildi.

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı büyüüyordu - keskin ve delici, bilenmiş bir bıçağın kafatasıma tekrar tekrar saplanması gibi.

"Sorun şu ki," diye mırıldandım, kelimeler boş çıkıyordu, "kendimi küçük tutmayı bırakırsam dünyada benim için yeterince büyük bir yer olup olmadığını bilmiyorum.

Oda çok sessizdi. Sadece ikimiz vardık ve başka hiçbir şey yoktu - başkaları için endişelenmeye gerek duymamanın mutluluk verici huzuru değil, endişelenecek başkalarının *olmamasının* kemirici duygusu. Elbette arkadaşlarım vardı. Agenor, Lyn ve Tared vardı ve onların beni önemseyeceğini biliyordum. Ama onlar yine de kendi küçük dünyalarında kök salmışlardı ve ben burada, arada sürükleniyordum - esintiyle savrulan küçük bir tohum gibi, sert ve düşmanca toprakta kendi köklerimi yerleştiremiyor ve büyütemiyordum.

Kreon gözlerini kapatmıştı, o güzel, keskin hatlı yüz bir anda gölgelerden oluşan bir labirente dönüşmüştü.

"Bunu sen de düşündün. Yüz ifadesini, dudaklarının çevresindeki çizgilere kazınmış yorgunluğu yorumlamanın başka bir yolu yoktu. "Tüm bunlar sona erdiğinde nereye gitmemiz gerektiği hakkında, eğer hayatımızın geri kalanını bizim hakkımızda asla tamamen rahat hissetmeyecek insanlarla çevrili olarak geçirmek istemiyorsak.

"Birazcık. Bir itiraf gibi isteksizce çıktı ve duraksadığında, neredeyse söyleyeceği bir şeyi yutuyormuş gibi hissetmekten kendimi alamadım. Sonra ağzını tekrar açtı ve sustu. "Ama sadece son zamanlarda. Bu aylardan önce... yani, geleceğin benim için bu kadar önemli olacağını hiç düşünmemiştim.

Nefesim kesildi. "Savaşta sağ çıkamayacağını düşündüğün için mi?" "O yüzden. Omuz silkti, gözlerini açtı. Gözlerinin gece siyahında, dudaklarının neşesiz kıvrımında bir özür vardı. "Ya da savaşta sağ çıkamayacağımı barışta sağ çıkamazdı.'

Savaş onun kanında ve kemiklerindedir.

Bir an nefes alamadım, vücudumdaki tek bir kası bile kıpırdatamadım çünkü o kan lekeli okların görüntüsü hiç azalmayan bir keskinlikle bana geri döndü. Bir gün boyunca görmezden gelmeyi başardığım sorular, duymak istediğimden emin olmadığım cevaplar talep ederek ölümcül başlarını tekrar kaldırdı.

"Lütfen bana kendini Ay filosuna atmanın sebebinin bu olmadığını söyle. Kelimeler ağzımdan yuvarlandı, tadı safra gibiydi. "Çünkü korkuyordun-

Hayır!" Doğruldu, gözleri aniden genişledi. "Aman Tanrım, Em. Hayır. Gelecek için endişeleniyorum ama kendimi bitirmeyi tercih edecek kadar değil - öyle bir şey değil. Zaten beni geri getirmek için cehenneme doğru yürürsün ve ben de seni bu zahmetten kurtarmayı tercih ederim.

Gülmeliydim ama yapamadım - midemdeki kaya parçası buna izin vermedi. "Hatta... hatta...

"Oh, lanet olsun. Em.' Tek bir esnek hareketle ayağa kalktı, yatağa doğru iki adım atarken ince bir elini uzattı. "Beni dinle. Hayır, hayatta nereye varmak istediğime dair en ufak bir fikrim yok. Evet, geçmişte günlerimin çoğunu şiddetle mutsuz olarak geçirdim ve evet, zaman zaman devam etmeye değip değmeyeceğini merak ettim. Ama şimdi hiç olmadığım kadar mutluyum, anlıyor musun? Kollarımda seninle uyandığım her sabah dünyayı yeniden değiştiriyorsun ve ben bundan *daha fazlasını* istiyorum - görmemi ve hissetmemi sağladığın her şeyden daha fazlasını. Bu yüzden sen yanımda olduğun sürece hiçbir yere gitmiyorum. Bunu daha açık ifade etmeme gerek var mı?"

Ciğerlerim yine hizmet etmeyi reddetti, bu sefer kalbimin etrafında tamamen farklı bir his sıkıştı. Ağzımdan tek çıkabilen nefessiz, güçsüz bir 'Oh' oldu.

Önümde diz çöktü, parmaklarımızı birbirine geçirdi - benim daha küçük, daha hafif olan elim nasırlı, mürekkep izli bronz karşısında çok savunmasızdı. "Bana ne istediğini söyle.

'Evim,' diye fısıldadım.

Bekledi, ben korkularımla, anılarımla, o tek kelimenin sesini çevreleyen dikenlerle boğuşurken gözleri içimi görüyordu. *Yuvam*. Kimsenin bakmadığı ya da fısıldamadığı bir yer. Kimseyi utandırmayacağım bir yer. Ama gelecek, *olmadığı* şeylerin bir toplamından daha fazlası olmalıydı - geçmişte beni inciten her şeyden bir kaçıştan daha fazlası.

Peki ben ne istiyordum?

"Deniz. Aklıma ilk gelen şeyin neden bu olduğunu bilmiyordum - Cathra'nın solgun kumsalları, sörfte oynayarak, kum tepelerinde koşarak geçirdiğim saatler ve saatler. "Tekrar denize yakın olmak isterdim.

"Şey, bu yapılabilir olmalı. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. 'Aralarından seçim yapabileceğin bir sürü kıyı var, diyebilirim.

Bir şekilde ruhumun derinliklerinden yarım bir kıkırdama çıkarmayı başardım. 'Eğer daha spesifik bir şey istiyorsanız, belki de tüm düşünme işini bana bırakmamalısınız, Majesteleri. Ne istiyorsunuz?'

"Oh, Tanrım. Ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte çekti, böylece ona karşı aynı hızda durdum, boştaki kolu belime dolandı. 'Seni ipeklere gömmek ve sen çalışırken o güzel terzi ellerini izlemek istemem sayılır mı?'

"Sanırım bu bir başlangıç. Güneşin ve masmavi suyun, taze pişmiş ekmeğin ve mürekkep lekeli parmakların karalanmış sayfalara göz attığı bulanık bir görüntü olan bu imgede düşüncelerim daha kolay geliyordu. "Ben... Sanırım bir kütüphane istiyorum.

"Bir *kütüphane*," diye tekrarladı, sesindeki eğlence en sıcak, en bağımlılık yapıcı ilaçtı. "Ama tabii ki. Gidip kendimize bir kütüphane alalım. Özel bir isteğiniz var mı?"

"Bir yerde gizli bir kapısı olmalı," dedim, yüzümü omzuna gömerek, "ve gizli kapının arkasında *başka bir* kütüphane olmalı, Agenor onları görmeden en sevdiğim iğrenç romanları toplayabileceğim. Ve...'

Şimdi açık açık gülüyor, iki kolunu ve kanatlarını bana doluyordu. "Astronomi kitaplarım için birkaç raf rica edebilir miyim, yoksa çok mu şey istiyorum?"

"İstedğin kadar rafın olabilir. Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım ama kendimi kaslı vücuduna o kadar yakın buldum ki sivri bir kulak ve keskin kenarlı bir çene dışında pek bir şey göremedim; kolları kıpırdamadı. 'Ve tıpkı senin köşkünde olduğu gibi vitraylı büyük pencereler istiyorum. Ve güneşin altında kahvaltı yapabileceğimiz bir balkon. Ve...'

"İyi bir mutfığa sahip olmak hoşuma giderdi," diye itiraf etti, sanki bu kavram daha önce hiç aklına gelmemiş gibi düşünceli bir sesle. 'Bir de buzخانه. Köşkte yaşarken bir tane olmasını özlemiştim.

Kalbim neredeyse acı veren bir şefkatle sıkıştı. "Mükemmel. Gerekirse sana kendi ellerimle bir buzخانه kazarım. İçinde dolaşmak için neredeyse koca bir oda olan şu dolaplar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Tamamen saçma," dedi kuru bir sesle. "Hadi bir tane alalım.

Kahkahalarımı durdurmak mümkün değildi - içimden baş döndürücü, esintili kıkırdamalar, süregelen karanlığı uzaklaştırıyordu. Zihnimdeki o ev henüz *şekillenmemişti* - bir şekil değildi. Gevşek bir kolajdı

izlenimler, güzellik ve ne e ve bir şekilde bu nedenle daha somut. "Bir kedi alabilir miyiz?"

E lencesi boğazında d   mlendi. "Em, senin bir ku  tanıdığın var.

'O zaman iki kedi,' diye de i tirdim. 'Bu şekilde bir şansları olabilir. Onlara Tavuk ve Yumurta adını verebilir ve sevmedi imiz insanların ayakkabılarını  i nemeyi   retebiliriz. Ve-'

"Kedilerime Tavuk ve Yumurta adını vermeyece im," diye araya girdi, g  s  bana karşı titriyordu. "Korkutucu   hretimden kurtulmak için henüz o kadar hevesli değilim.

. "Onlara senin lanet filozoflarının isimlerini verebiliriz.

"Bunu onaylayabilirim.  aka ıma bir öpücük kondurdu. 'Alyra'ya Irythion Thenes ve Genç Likothea'yı rahat bırakması için ba ırmanı duymak için sabırsızlanıyorum. Muhtemelen sırf bu isimler yüzünden onları öldürmeye çalışacak.

Gözlerimden ya lar akmaya ba lamı tı ama yine de gülmekten kendimi alamıyordum, sümüklü burun  ekmelerim ve yapı  yapı  yanaklarım lanetlenmi ti. Kabaran rahatlama neredeyse bedenimin kontrol edemeyeceği kadar fazlaydı. Beni tutmasaydı uçup gidebilecekmi im gibi hissediyordum, beni yerimde tutacak köklerin olmaması bir eksiklikten ziyade bir özgürlüktü - belirsizlikten ziyade merak, endi eden ziyade heyecan.

Lanet olsun ona ve iblis gözlerine; yine ba armı tı.

"Seni seviyorum," diye hüngür hüngür a ladım, kollarımı beline dolayarak tekrar başımı kaldırdım. "Seni çok ama çok seviyorum.

O da beni öptü.

Kelimelerin asla s yleyemeyece i her şeyi söyledi o öpücük - bir soru, bir söz. Savaş onun kanında ve kemiklerinde olabilirdi, dudaklarının dili bana bunu söylüyordu ve tanrılar onları tekrar çözmesinin zaman alacağını biliyordu ...

Ama ben onun kalbindeydim.

Ve kalbi asla sarsılmazdı.

Tüm varlı ımla  p c   n içinde eridim, oda etrafımda kayboldu, yumuşak,  ehvetli dudakları beni gerçekliğe ba layan tek dokunu tu. Dillerimiz birbirini buldu, en yumuşak dokunu larla de i  toku  etti ve tekrar geri çekildi - ara tırıyor, test ediyor, ke fediyordu. Yıldızsız gecelerin tadındaydı. Tehlikenin ve gelecek ba  döndürücü zevklerin tadına baktı.

Ellerimi omuzlarına dolayarak parmak uçlarımda yükseldim ve onu daha sert öptüm.

A zıma karşı bir onay mırıltısı mırıldandı, sert elleri belimi çevreleyerek beni ona daha da yakla tırdı. Ellerimi

Parmaklarımın arasındaki ipeksi tellerin tadını çıkararak saçlarını okşadım ve başparmağımı sivri kulağının kenarında gezdirdim - bir inilti daha ve beklentinin ürpertisi omurgamdan aşağı aktı, içimde sıcak ve aç bir şekilde birikti.

Artık kedileri ve kötü niyetli pazarlıkları düşünmüyordum.

Gerçekten, artık hiçbir şey düşünmüyordum.

Bu eşiği, bu geri dönüşü olmayan noktayı nasıl bu kadar kolay geçebilmiştik? Bilmiyordum. Artık umurumda da değildi. Ağzı boynumun çukuruna doğru ilerledi, öptü ve kemirdi ve ben onun kaya gibi sert vücuduna doğru eğildim, zevk kadar unutulmayı da arzuluyordum, ait olduğum bir yer yanılmasını arzuluyordum. Alçak bir hırıltıyla kollarını bana doladı ve beni kaldırdı. Yatağa doğru ilerleyip beni dağınık battaniyelerin içine indirirken bile dudakları tenimi terk etmedi, elleri elbisemi, yüzüklerimi, saçımdaki altınları karıştırıyordu; gözlerimi kapadım ve çaresizlik sınırında bir hevesle teslim oldum, bacaklarımı kalçalarına doladım, ulaşabildiğim her teni öptüm-

Kesik kesik nefeslerimizin senfonisi arasında bir patlama oldu.

Parmak eklemleri. Farkına vardığımda çarşafların içinde donakaldım, yavaş ve son derece istenmeyen bir anlayışla - bunlar kapımıza vuran *parmaklardı*, temkinli ama baskıcı, uykusuz geceleri anımsatan bir ritim.

Tanrı aşkına. Bir *daha* olmaz.

Creon hâlâ üzerimde diz çökmüştü, bir eli kalçamda, diğeri elbisemin yakasındaydı ve kendi temel içgüdüleriyle savaş halinde olan bir erkeğin görüntüsünü takınmıştı. Zorlu bir nefes alıp "Ne oldu?" diye bağırırken gözleri beni hiç bırakmadı.

Ses tonunda bir tehdit vardı - sanki bu cümle uğursuz bir cümleyle bitirilmeyi bekliyormuş *gibi ve buna değse iyi olur*. Bir elimi kaldırdım ve parmak uçlarımı şakağında, çenesinde, boğazındaki hafifçe atan damarda , yalvardım, kapıda duran her kimse ipucunu alsın ve onun yerine gidip başka birini rahatsız etmeye karar versin diye *dua ettim*.

Yapmadılar.

"Tanrılara şükürler olsun, buradasın. Lyn, sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu. "Em seninle mi?

Tanrı bunların hepsinin belasını versin.

İçimdeki azgın, inatçı çocuk bir an için hayır, kesinlikle bulunacak bir yerde değildim ve önümüzdeki iki saat boyunca da olmayacaktım diye bağırmak istedi. Günlerce süren çılgınca hazırlıklardan, kanlı savaşlardan, ölümün kıyısından döndükten ve herkesten çok ihtiyacım olan tek kişiyi kaybettikten sonra dünya bana yarım dakikalık bir huzur borçlu değil miydi?

Sonra az önce nereden geldiğimi hatırladım. Az önce yaptığım şeyi, ondan saklamayı planladığım şeyi ve tüm tahrik edici şeyler bir bahar sağanağındaki şenlik ateşi gibi cızırdayarak söndü, bir cenazedeki neşe kadar yersizdi.

"Buradayım," diye bağırdım, gözlerimi kapatarak. Parmak uçlarımin altında, Creon çok gergindi - sağduyu ezici arzuyla, görev şehvetle savaşıyordu. "Ne oldu? Lütfen yine kazara bir savaş başlattığımızı söyleme.

"Oh, hayır. Aramızdaki kalın tahta tabakası tarafından boğulmasına rağmen kıkırdaması sulu geliyordu. 'Sadece... Tared üzgün görüldüğünü söyledi. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?

Doğru

Tared.

Öylece çekip gidemeyeceğimi bilmeliydim ve onun iki saat boyunca parmaklarının ucunda oturup kim bilir ne halde yeniden ortaya çıkmamı beklemesini beklememeliydim. Lyn'e danışmanlık yapmak muhtemelen onun endişesi ve Creon'la arama girmeme sözü arasında bir uzlaşmaydı - ve yaşlılarla olan geçmişini göz önünde bulundurursak, Ateş Doğanlar Sarayı'nda başıma kötü bir şey gelmediğinden emin olmak istediği için onu gerçekten suçlayabilir miydim?

"Ben iyiyim," dedim, sesim boş çıkıyordu. 'Sadece beni uyardığın kadar tatsızdılar. Ve ben... yorgunum, sanırım.

Şimdiden mi? Bunu söylemesi gerekirdi. Yüzyıllardır bu savaşı veriyoruz, seni mızımız küçük çocuk ve aramızdan herhangi birinin yorgunluktan şikayet ettiğini duyuyor musun?

Ama bu Lyn'di; elbette böyle bir şey söylemedi. 'Bu akşamki toplantı için stratejimizi tartışmayı planlıyorduk ama orada olmana *gerek olduğunu* sanmıyorum. İstersen bugün ne karar verdiğimizizi sana daha sonra da söyleyebiliriz.

Toplantı.

İttifak'ın savaş konseyi.

En azından bir strateji önerisi sunmamız, toplanan kral ve kraliçelere savaşı kazanabileceğimiz izlenimini verecek bir şey yapmamız gerekecekti - bu onlara benim bu savaşta nasıl bir rol oynayacağımı söylememiz gerektiği anlamına geliyordu. Her ne kadar burada kalıp Creon'un

Benimle olan ilişkisini, birkaç saat içinde Anne'ye nasıl gideceğimi ve onun işini nasıl bitireceğimi Agenor'a bırakmayı gerçekten istiyor muydum?

Kendi seçimlerimi yapıyordum, lanet olsun. Birkaç saatlik unutkanlık, kendimi eylemsiz bir piyona dönüştürmeye değmezdi.

Creon çoktan hareket etmiş, benden uzaklaşmış ve kalkmama yardım etmek için elini uzatmıştı. Uzun süre acı çeken bir iniltiyle elini tuttum ve her zerrem olduğum yerde kalmamı haykırmasına rağmen ağrıyan, özlem dolu bedenimi battaniyeden çekip çıkarmasına izin verdim.

"Birkaç dakika içinde seninle olacağım! Kapıya doğru bağırdım.

Lyn'in cevabı aynı anda hem minnettar hem de endişeli geliyordu. Küçük adımları uzaklara, Tared'in bekliyor olacağına şüphe olmayan oturma odasına doğru yalpalayarak ilerledi.

Creon'un göğsüne yaslandım, küfretmek mi yoksa özür dilemek mi istediğimden emin değildim. "değil Em," diye mırıldandı, dudakları başımın tepesine değiyordu.

"Daha sonra daha sessiz anlar olacak.

Daha sonra. Hep daha sonra. Gözlerimi sıkarak sakinleşmeye çalıştım - ama Tanrılar bana yardım etsin, zamanın ilerleyişi kendi içinde bulanıklaşmaya başlamadan önce gelecek daha ne kadar kendini şimdiki zamana sokabilirdi?

"Gel," diye ekledi Creon, sanki düşüncelerimi okumuş ve bu kadar yuvarlanmaktan bıktığına karar vermiş gibi biraz daha sert bir sesle. Omzuma vurduğu küçük bir dürtme beni tekrar ayağa kaldırmaya yetti. 'İşe koyulma zamanı, kaktüs. Şöyle düşün - savaş alanında ölürsek kedilerimizi alamayız.

Bir sabun köpüğü gibi, içimdeki korku büyüğü patladı. Saçlarımda kalan altın tokaları çektim, omuzlarımı dikleştirdim ve ciddi ve vakur bir edayla, 'Mükemmel bir noktaya , Majesteleri. Savaşa o zaman?

"Savaşa. Kapıya doğru dramatik bir hareket yaptı. "Irythion Thenes için.

"Ve Genç Likothea için," diye ekledim, onu dışarıda takip ederek gülüyordu.

Hayal bile edilemeyecek bir an için, savaş ihtimali bile neredeyse keyifli görünüyordu.

Bölüm 13

Akşam yemeğinden hemen sonra gelmeye başladılar, yeryüzündeki müttefiklerimizin yöneticileri - asık suratları ve sert omuzlarıyla Yeraltı'nın kalbindeki büyük salona süzıldüler, tebeşirle çizilmiş harita artık tamamlanmıştı ve etrafları geniş bir sandalye çemberiyle çevrilmişti. Başlarımızın üzerindeki gölgeli karanlıkta fenerler ve alf ışıkları parıldıyordu. Düz duvarlar boyunca uzanan küçük balkonlar, gösteriyi uzaktan izleyen Yeraltı sakinleriyle doluydu; aşağıdaki katta ise sadece birkaç avuç dolusu insan yeni gelenleri karşılamak için toplanmıştı.

Önce bir düzine kadar alf geldi, hepsi uzun boylu, sarışın ve tepeden tırnağa silahlıydı. Bazıları Tared ve Valdora'yı gerçek bir samimiyetle selamlarken, diğerleri dudaklarının arasından en ürkütücü selamları bile geçirmekte zorlanıyor gibiydi - alf politikası üzerine çok fazla düşünmek istemedim. En azından buradaydılar. Bizimle birlikte Anne'yle savaşmayı kabul ettikleri sürece, özel olarak istedikleri kadar öfke nöbeti geçirebilirlerdi.

Diğerleri de kısa süre sonra takımadalar boyunca gidip gelen Yeraltı alfleri tarafından getirilmeye başlandı. Helenka gelen ilk su perisi kraliçelerinden biriymi, asil, ışıltılı bir yeşil giymişti. O ve meslektaşları, alflerin toprak renkleri ile vampirlerin çoğunun dantel, deri ve ara sıra kadife pelerinlerle geldiği koyu siyahın arasında çiğle kaplı çiçeklere benziyorlardı; gruplar isteksizce karıştı, katılımcıların çoğu, karşılıklı bağlılığımızı sağlamlaştırmayı amaçlayan bu toplantıda bile açıkça kendi insanların arkadaşlığını tercih ediyordu.

Anka kuşları en son ortaya çıktı. Sadece ikisi - Khailan ve Drusa.

Lyn birdenbire salonun diğer tarafındaki iki sert görünümlü vampir kralla sohbet etmekle olağanüstü meşgul oldu.

İki büyüğün bakışları şirketin etrafını tarayıp beni bulduğunda nefesimi tutmaktan kendimi alamadım, vücudumdaki her kas öfke kükremelerine ve şiddetli suçlamalara hazır. Ama Khailan bana sadece sertçe başını salladı ve Drusa'nın sulu gülümsemesi açıkça bir nezaket girişimiydi - o zaman hala ne olduğunu anlamamışlardı.

Yumuşak büyü diye bir şeyin varlığından bile haberleri yokken bunu nasıl yapabilirlerdi?

Hala kalp atışlarımı düzene sokamadım.

Grup tamamlandığında Agenor ve Tared hiç vakit kaybetmeden herkesi oturttu ve daha fazla insan sandalyelerden oluşan çembere doğru ilerlerken etrafımdaki konuşmalar kesildi. Creon'un yanındaki, sadece ayak parmakları ucu yere değecek kadar yüksek olan koltuğa oturdum ve Alyra'yı bana katılması için çağırırken birkaç temsilcinin anlamlı bakışlarını görmezden geldim.

"Senin hakkında mümkün olan en kötü ilk izlenimi edinmelerini istemiyorsan kendine başka bir yer bulmak isteyebilirsin," diye mırıldandı Creon, tanıdığım omzumdaki yerini almak için kanat çırparken. Koridordaki herhangi biri henüz bana bakmadıysa bile, şimdi kesinlikle bakıyordu. "Varlığım hakkında yeterince fikirleri var zaten.

"Burada oturuyorum," dedim küçük bir hışımla. "Bence bu onlara tam olarak doğru izlenimi verecektir.

Keskin bir nefes aldı ve bakışlarını kaçırmak çok hızlı bir şekilde başını salladı - kendi etrafında oluşturduğu umursamaz can sıkıntısının kusursuz kalkanındaki en küçük çatlak. Agenor aynı anda benden üç sandalye uzağa oturmasaydı elini sıkacaktım -

Ya da daha doğrusu, göğüs cebindeki küçük yeşil yılan ve Alyra boncuk gibi gözlerinde bariz bir cinayetle birbirlerine bakmasalardı.

"Sakin buna cüret etme," diye mırıldandım, o da homurdanarak isteksizce arkasını döndü ve bakışlarını Khailan'a yöneltti.

Babamla benim aramdaki sandalyeler boş kaldı. Creon'un sağındaki dört sandalye de öyle ve beşinci sandalyedeki alf hala zorunluluktan oturmak zorunda kaldığı yerden biraz rahatsız görünüyordu. Çemberin geri kalanı son koltuğa kadar doluyken, göz kamaştırıcı küçük bir ada gibiydik - korkulan, zar zor güvenilen ve izole edilmiş.

Gerçekten de doğru izlenim.

Alyra'nın tüylerinden birini çivit rengi elbisemden dalgınca fırçaladım - huzurlu görünecek kadar mavi, bolca kırmızı içerecek kadar koyu - ve bize doğru dolaşan bakışları görmezden geldim.

"Evet," Tared gergin sessizliği bozdu. "Başlayalım mı?"

Lyn o öğleden sonra beni uyarmıştı, ilk bölüm rutin bir mesele olacaktı, Son Savaş'tan önceki on yıllarda alışlagelmiş olanın bir tekrarı. Hükümdarlar silahlı güçlerine isim veriyorlardı - burada yüz alf, orada bin vampir. Yeraltı'ndan gelen iki su perisi, tebeşirle çizilmiş zemin haritasının üzerine her biri yüz savaşçıyı temsil eden küçük tahta küpler yerleştirmek için ileri geri koşturuyordu.

Kızıl Saray'ın adası, üzerine yığılmış odun dağının altında zar zor görülebiliyordu.

Altın Saray'ın avlusunda etrafımızı saran sürüyü düşünmemeye çalışarak ilk yarım saatin çoğunu yığına bakarak geçirdim. Etrafımda konuşulan rakamlar dakikalar içinde bulanıklaşmaya başladı ve zihnimde zar zor kaydedildi, yeterince yüksek olmadıklarının ürpertici farkındalığı dışında çok az izlenim bıraktı.

Yeterince yüksek değil.

Hepsi aynı şeyi düşünüyordu; çemberin etrafındaki derinleşen kaşlardan ve sıkılan yumruklardan bunu görebiliyordum, tüm bakışlar sanki sadece irade sayılarını iki katına çıkarabilirmiş gibi yerdeki küçük tahta blokları takip ediyordu. Konuşan son kraliçe, ellerinde yüz elli iki su perisi kaldığını söylerken neredeyse özür diler gibiydi.

"Çok fazla olmadığını biliyorum," ekledi aceleyle, sanki listenin sonundaki sessizlikte biri ayağa fırlayacak ve onu ihanetle suçlayacakmış gibi, "ama açıkçası, eskiden sahip olduğumuz nüfusa sahip değiliz..."

"Kimse yapmadı," dedi Lyn, sesi düzdü. "Teşekkür , Kiska.

Kiska başını salladı, gümüş pullu elleri kucağında hafifçe gevşedi.

Sanki bir emir almışçasına tüm gözler çemberin diğer tarafındaki Lyn ve Tared'e döndü; ilki sandalyesinin kenarına tünemiş, ikincisi ise aldatıcı bir kayıtsızlıkla koltuğunda uzanıyordu. Toplu ilginin ağırlığını hissediyor olmalıydılar ama tek bir bakış bile atmadılar - her zamanki gibi birbirlerinin düşüncelerini biliyorlardı. O öğleden sonra yaptığımız planları, üzerinde anlaştığımız stratejileri, bu grubun varmasını istediğimiz sonuçları biliyorlardı.

Tared, Kiska'nın adasına son küçük tahta blokların yerleştirildiği haritaya başını sallayarak yavaşça, "Sayıları göz önünde bulundurursak," dedi, "imparatorluğu tüketmek için uzun bir seferin bize pek yardımcı olmayacağını söyleyebilirim. Ana, ilk saldırımızı yapar yapmaz misilleme yapacaktır ve takımadaların etrafındaki her topluluğu koruyacak güçlere sahip olmadığımız açık.

Çemberin etrafından onay mırıltıları yükseldi. Üç parmağı eksik bir vampir oflayıp pufladı ve şöyle dedi: "Sayıca üstün olduğumuzda, sahip olduğumuz her şeyi tek bir savaşa yatırmak da pek cazip görünmüyor, Thorgedson.

"Sayıca az olmanın çekici bir yanı yok," dedi Helenka alaycı bir tavırla. Tolya'daki küçük yığın su perisi adalarının en büyüklerinden biriydi; getirdiği su perilerinden kaçının bir hafta önce henüz savaşçı olmadığını merak ettim. 'Ama diğerlerini hizaya sokmak için tüm adaları yakıp yıkmaktan çekinmeyeceğini gördük, bu yüzden bizi gerçekten ortadan kaldırmak istediğinde ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Bir kez ve iyi saldırın derim. Elimize geçecek tek şans bu olabilir.

Bunun üzerine grup sessizleşti. Bir avuçtan fazla insan haritanın güney tarafındaki yığına, imparatorluğun kalbi, zaptedilemez kalesi Kızıl Saray'a hançer gibi bakıyordu.

"Kortu hedeflemeliyiz o zaman," diye sessizliği bozdu alveslerden biri sonunda - bizim de o öğleden sonra saatler süren çılgınca hazırlıklar sırasında vardığımız sonuca ulaşmıştı. Göz ucuyla Lyn'in omuzlarının bir parça gevşediğini gördüm. "Tabii onu harekete geçirip kaleyi korumasız bırakabileceğimizi düşünmüyorsak, ama-

Agenor acımasızca, "Hiç şansın yok," dedi ve kimse tartışmaya bile kalkmadı.

"Kızıl Saray o zaman. Helenka sanki çıplak elleriyle duvarları yıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi pençeye benzeyen parmaklarını esnetiyordu. "Bu savunmayı nasıl aşacağımıza dair bir öneriniz var mı Lord Koruyucu?

Unvan aynı anda hem bir alay hem de bir otorite onayıydı - savaş alanında karşı karşıya durdukları zamanları unutmuyacaktı, bize hatırlattı, ama imparatorluğun ordusu hakkındaki bilgisinin bize sunabileceği küçük avantajı da inkar etmeyecekti. Agenor'un başını sallaması bir şekilde her ikisine de aynı anda verilen bir yanıttı. *Hatırlıyorum, dedi ve inan bana, ben de en az senin kadar hoşlanıyorum.*

Ama tek söylediği şu oldu: 'Onların olağan savunmaları sorunlarımızın en kötüsü olmayabilir. En yeni istihbaratımız bağların yolumuza çıkan ilk şey olabileceğini gösteriyor - Achlys ve Melinoë'nin sağlam tutmayı tercih ettikleri duvarlara ya da savaşçılara zarar vermek, dolaylı olarak onlara kişisel olarak zarar vermek ve dolayısıyla büyü kullanmamızı engellemek için yeterli. Dün Altın Saray'da bunun çok güçlü işaretlerini gördük.

Creon'un adı anılmadı. Bunun için garip bir şekilde minnettardım; tıslayan küfürler ve gürleyen bakışlar, doğrudan yanımdaki erkeği hedef almadan da yeterince kötüydü.

Helenka, "O zaman bize bağları çözülmüş bir büyücü gerekecek," dedi. Ve sonra tüm gözler yine benim üzerimdeydi.

Alyra omzumdayken omuz silkmemem gerektiğini tam zamanında hatırlayarak küçük bir gülümseme verdim. Dört sandalye ötede, Agenor duyulabilir şekilde mutsuz bir nefes aldı ama 'Evet' dedi.

"Kızıl Saray'ın tamamına karşı tek bir büyücü mü?" diye havladı huysuz görünümlü bir alf, kaşları çatıktı, yüzüne ve boynuna çizilmiş kaba kurt dövmelemlerini deforme ediyordu. "Tanrı katında yeminli olsa bile" -bunun üzerine birkaç kişi irkildi- "bu bana biraz hırslı görünüyor.

"Anne'yle yüz yüze gelmeyi aklımın ucundan bile geçirmezdim," dedim, birçoğunun beni ilk kez konuşurken duyduğunun tatsız bir şekilde farkındaydım. Ölümsüz dünyanın kolektif liderliğine hitap etmek, hayatımın yirmi bir yılında her gün yaptığım bir şeymiş gibi görünmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, dudaklarımdan çıkan her kelimeye çok fazla ağırlık katıyordu. 'Ve en azından ikimiz olacağız. Creon sarayı benden daha iyi tanıyor.

Ve böylece ilk izlenim mahvoldu.

Ardından gelen suskunluğun kalp atışı, ancak bir sessizlikti. Böyle sayılamayacak kadar keskin nefesler ve kıvrılan dudaklarla doluydu, o anda son hecemden ilk hırıltılı cevaba kadar uzanan yüzlerce öfkeli itiraz yükseldi. Kendimi çelikleştirdim, hazırdım

kaçınılmazdı -*fae fahişesi* ya da onun bir versiyonu, haftalardır takımadalarda dolaşan her çirkin söylenti ve gerçek kırıntısı-

"Ve eğer birilerinin hafızasını tazelemem gerekirse," diye araya girdi Tared, sıkılmış bir ses tonuyla, "Creon'un yardımı hem Tolya'yı kurtarmamızda hem de Altın Saray'daki ilk savaşımızı kazanmamızda etkili oldu. Bu tartışma yoluna bir *daha* girmememizi öneririm.

Son kelimedeki ısırik açıldı ve çemberin etrafındaki birkaç kişinin ağızlarını kapatırken irkildiklerini gördüm.

Gergin bir sessizlik çöktü. Birkaç alf bu çılgınlığı kabul etmektense kılıçlarını teslim etmeyi tercih edecekleri izlenimini verdi ama Tared'in kıskanılacak bir kayıtsızlıkla görmezden geldiği birkaç ölümcül bakış dışında hiçbiri karşılık vermedi. Gecenin başındaki o soğuk selamlaşmalar... Sırf Creon'un bu toplantıda bulunmasını kabul etmelerini sağlamak için kaç evi kızdırmış ve gücendirmişti?

"Teşekkür ederim," kuru bir sesle ekledi salon sessiz kaldığında ve aynı sorudan rahatsız olduysa bile telaşsız duruşu bunu göstermiyordu. "Lütfen devam et, Em.

Zorla gülümsedim. "Çok minnettarım. Nerede kalmıştık?"

"Anne'ye doğrudan saldırmayı planlamadığını söylemiştin," dedi Helenka, gözbebeği olmayan yeşil gözlerini kısmış ve acımasız bir keskinlikle bana dikmişti. 'Peki ne yapmayı düşünüyorsun? Arka kapıdan gizlice girmeyi başaracağından şüpheliyim.

'Duyarlı bir arka kapı,' dedim. "Bu yardımcı olabilir.

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"İşte düşündüklerim," diye devam ettim, ki bu kesinlikle bir yalandı - düşüncelerin bazıları Creon'un ya da Agenor'un fikirleriydi ve öğleden sonra saatlerce süren müzakerelerle ileri geri sıçrayıp bilenmişlerdi. Ama onları en başından beri burada dünyanın geri kalanı tarafından kullanılacak bir silah olarak oturmayacağım konusunda bilgilendirmiştim ve şimdi mecburen sessiz kaldılar ve sanki benden başka hiç kimse plana dahil değilmiş gibi rotamı belirlememe izin verdiler. 'Anne'lere karşı *kazanacak* gücümüz yok, özellikle de bağlar hala yerindeyken. Ama onun dikkatini birkaç saatliğine dağıtacak güçlere sahip olduğumuzdan eminim ve bunu kullanabilirsem, ihtiyacımız olan her şey olabilir.

Perilerden biri Lyn'e bakarak, "Labirent," diye fısıldadı. "Labirent'ten kaçtığını söylemiştin, değil mi?

Lyn'in gülümsemesi yaz ortası güneşi gibiydi - o kadar parlaktı ki ölümcül bir hal almıştı.

"Ona karşı nazik olduğunuzu varsayarsak oldukça dost canlısıdır," dedim ve şimdi akıl sağlığımdan gözle görülür şekilde şüphe eden tek kişi Helenka değildi. 'Birkaç ay önce mahkemeden kaçtığımda hayatımı kurtardı. Bana tekrar yardım etmesi için onu ikna edebileceğimden oldukça eminim ve o zaman sarayın tam kalbinde, kemik salonunun hemen altında oluruz.

Etrafımda yükselen mırıltılar şüphe uyandırıyor olabilirdi ama bu doğru türden bir şüpheydi - etkilenmemeye kararlı insanlardan umut etmekte tereddüt eden insanların sesiydi. Beyaz saçlı bir vampir kral sanki beni ısıracakmış gibi eğildi ve homurdandı, 'Ve sen de tanrılara adanmış büyüünün ona saldırmak için yeterli olacağını mı düşünüyorsun?

Saldırın. Öldürmek bile değil. Hepsi o mavi ve siyah gözlü dehşetin önünde durmuş, sihirlerini ve geleceklerini kilit altına almıştı; hepsi onun gücünün boyutunu hissetmişti. Benim verebileceğim zararı hayal etmekte zorlanmaları çok mu garipti?

'Hiçbir ilahi yardım almadan onu kör etmeyi başardım,' dedim. Onlara hatırlatmaktan zarar gelmezdi. 'Ona en azından birkaç darbe indirebileceğimi düşünüyorum, evet. Ve hala bir an bile yalnız bırakmayı reddettiği o taht var - onu hedef alarak ne kadar hasar verebileceğimize bağlı olarak, onunla doğrudan yüzleşmemize bile gerek kalmayabilir.

"Ama tahtının tam olarak ne işe yaradığını bilmiyoruz.

"Bilmiyoruz. Bu gerçeğin kendisinden, itiraf etmek zorunda kalmaktan daha çok nefret ediyordum - tanrıçalarla konuştuktan ve birkaç kitaplık tarih okuduktan sonra bile, bu temel sorunun cevabını hala bulamamış olmaktan nefret ediyordum. "Ama onun koruyuculuğu onu ayırmaktan zarar gelmeyeceğini gösteriyor.

Bunu düşünürken bir an sessiz kaldılar. İlk kez Creon'a bakmaya cesaret ettim. Gözleri karanlık, yüzü okunmuyordu, öğleden sonra uykusuna yatmış bir panterin tüm ölümcül zarafetiyle koltuğunda uzanıyordu, doğal ortamında mükemmel bir avcıydı. Bakışlarım ona doğru kayarken aramızda sadece parmakları hareket etti, neredeyse fark edilmeyen seğirmeler, çok iyi bildiğim şekilleri oluşturuyordu ...

Seni seviyorum.

Seyircilerimize dönerken gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Diyelim ki senin önerdiğin şekilde yaptık..." diye söze başladı yarı traşlı saçlı bir alf, uzun boyunun etrafındaki ışık endişe verici bir şekilde titriyordu. Gerçek aksiyondan uzak tutulmak istemeyeceklerdir, Tared bizi bu konuda uyarmıştı.

Öğleden sonra, Tanrı'ya adanmış, bağlanmamış bir büyücüyü önden göndermenin neden tek mantıklı seçim olduğunu anlayacak olsalar bile. 'Bu arada geri kalanımızın ne yapmasını öneriyorsun? Avluya saldırıp kılıç menziline giren her bir piçi öldürmemizi mi?

Solumdaki biri "*Alves*" diye homurdandı.

Yarı traşlı erkek, sanki kışını bir eşek arısı sokmuş gibi başını kaldırdı. 'Oh, daha iyi bir önerin var mı, Vivesha? Eğer bizim sihrimiz işe yaramazsa, senin ağaç numaraların da işe yaramaz-'

"Freydur," diye sertçe araya girdi Tared.

"Ağaç hileleri mi?" diye bağırdı konuşan su perisi kraliçesi aynı anda, camı kırabilecek bir ses tonuyla. 'Kutsal sihrimiz - *ağaç hileleri* mi? O kılıçlarınıza kaba çelik yığınları mı demeliydim, eğer siz-'

"*Vivesha!* Lyn tersledi.

Agenor, derin sesi etkilenmemiş ama her zamankinden biraz daha yüksek bir sesle, "İmparatorluk adına birbirimizi öldürmeye başlamadan önce Freydur'un sorduğu soruyu cevaplamamın bir sakıncası var mı?" dedi. Hiçbir zaman öldüğün zamankinden daha işe yaramaz olmayacaksın.

Freydur ve Vivesha aniden sessizliğe büründü, birbirlerinden ayrı düşmüş kavgacı çocuklar gibi birbirlerine baktılar. Diğer birkaçı da söndü ve sandalyelerinde geriye doğru çöktü. Lyn, Agenor'a minnettarlık dolu bir bakış gönderdi ve sertçe, 'Teşekkür ederim. *İttifak* kelimesinin anlamını hatırlatmama gerek var mı, yoksa hepimiz kendi başımıza yetişkinler gibi davranabilir miyiz?

Hangisinin daha eğlenceli olduğundan emin değildim: bu sözleri yedi yaşındaki bir çocuğun ağzından duymak mı yoksa birkaç alfin bu acı karşısında biraz irkildiğini görmek mi? Yanımda, Creon'un dudaklarının titremesi, toplantı başladığından beri gösterdiği ilk duygu belirtisine ihanet ediyordu.

Agenor sabırla kollarının manşetlerini düzeltti, sonra başka kimse sözünü kesmeyince, hâlâ ağırbaşlı bir nezaket timsali olarak başını kaldırıp tekrar baktı. "Çok minnettarım.

"Yani bir planın olduğunu mu söylüyorsun? Freydur kabaca konuştu.

"Bir plan olması şart değil. Daha doğrusu düşünceler. Sözlerindeki mütevazı hafiflik, en düşünce koleksiyonunun bile ortalama bir alfin bir hafta düşündükten sonra bulacağı her şeyden daha fazla plana yakın olacağı gerçeğini tamamen görmezden geliyordu. "Sizin fikirlerinizi duymadan buna bir plan demeye cesaret edemezdim.

Planları ve stratejileri konusunda son derece diplomatik davranmak babama kalmıştı. Hiçbiri tam olarak farkına varmasa bile, hepsinin onun önerilerini harfiyen uygulayacağından şüpheleniyordum.

Helenka sabırsızlıkla, "O zaman bize düşüncelerini anlat," dedi.

"Her şeyden önce menzilimizi geliştirmeyi hedeflememizi tavsiye ederim. Alçak sesinde hipnotize edici bir şey vardı, on iki yüzyıllık savaş alanı deneyimi bu kendinden emin, güven verici kelimelere dönüşüyordu. 'Rakiplerimiz büyücü olabilir ama çok azı otuz fit veya daha uzun bir mesafede etkili bir şekilde büyü yapabilir. Onlara fırlatabileceğimiz herhangi bir ok, ateş bombası ya da diğer mermiler, onlar büyülerinin avantajını kullanmadan önce hasar verecektir.

"Birkaç yüz eğitilmiş okçumuz var," dedi Khailan - bütün gece ağzını ilk kez açmıştı. "Elbette sizin emrinizdeler.

Parmaklarımı bileğimdeki pazarlık izine sürmemek için elimden gelen her şeyi yaptım, cildimde ağrıyan bir leke vardı. *Tabii ya.*

Daha da kötüsü, bu iki kelimeye kendisinin de inanmış olmasıydı.

"Peki ya alf çeliği?" diye sordu vampir krallardan biri, siyah deri eldivenli eliyle alf sırasını işaret ederek. 'Eğer alf çeliğinden keskin küçük parçalar fırlatan bir tür silah yaratabilirsek, onları tamamen alt etmeyi başaramasak bile büyülerini sınırlandırabiliriz.

Bu öneri bir avuç coşkulu baş sallama ve onay mırıltılarıyla karşılandı. Vivesha yeşil-bakır buklelerini kıvrak omuzlarının üzerinde salladı ve sesinde biraz da kin dolu bir zafer ifadesiyle şöyle dedi: "Okçular ve diğer uzun menzilli silahlar için zehir üreterek katkıda bulunmaktan mutluluk duyarız. Bu, büyüye hiç ihtiyaç duymadığımız *ağaç numaralarından* biri olur.

"Mükemmel," dedi Lyn aceleyle, çünkü Freyður'un ve onunla birlikte beş kişinin daha misilleme yapmaya hazır olduğu açıktı. 'Teşekkür ederim, Vivesha. Ve Tilmur, eğer senin tamircilerin alf çeliği fikrini inceleyebilirse, eminim sana kullanabileceğin mermileri bulabiliriz.

"Alf çeliği stoklarımız gün geçtikçe azalıyor," dedi kurt dövmeli alf, söz konusu vampir kral cevap vermeden önce huysuzca. 'Deneysel yöntemlerle harcayacak pek bir şeyimiz kalmamış olabilir.

Lyn bu itirazı bir kenara bırakarak, 'O zaman savaşa gireceğimiz zaman yöntemin artık deneysel olmadığından emin olacağız,' diye karşılık verdi. 'Bu bir

Muhafazakarlığın yolumuza çıkmasına izin vermenin zamanı değil. Başka önerisi olan var mı?"

Kayıp parmaklı vampir başını Agenor'a eğerek, "Bu yaz Altın Saray savaşında ilginç bir şey kullanmadın mı?" dedi. "O gün Ana'nın ordusunu geri püskürtmek için kullandığın patlayıcı bir maddeye dair söylentiler duydum.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Etele'nin kanı. Agenor'un sesi aniden nefessiz kalmıştı. 'Tanrılar ve şeytanlar, bunu unutmuştum. Sanırım bir kısmını saraya fırlatmanın bir yolunu bulabilirsek-'

Midem uyarı vermeden yuvarlandı.

"Hayır!" İtirazın nereden geldiğini bile tam anlayamadan dudaklarımdan döküldü, o nabız gibi atan, şurup kıvamındaki sıvının anısı beni sağduyunun izin verdiğinden çok daha büyük bir korkuyla doldurdu. Bakışlar bana geri döndü. Şaşkınlık, şüphecilik, kızgınlık ve yine de kendimi beceriksizce devam ederken buldum. 'Hayır, o kanı kullanmamalıyız. Biz... biz...'

"Em? Lyn, kehribar rengi gözleri endişeyle yuvarlak, dedi. "Sorun nedir? Sorun neydi?"

Dudaklarımı araladım, tereddüt ettim - Altın Saray'daki o boğucu sıcak günü, Etele'nin lanetli kanından küçük bir şişenin yarım taburu nasıl yok ettiğini düşününce midemin neden bu kadar şiddetli isyan ettiğinden bir an için emin olamadım. Sadece alınganlık mıydı? Kötü zamanlanmış bir dini bağlılık duygusu mu? Zera'nın bana kız kardeşinin hayatta olup olmadığını bilmediğini söylediği zamanki yüzünün hatırası mı?

Ama *alıngan*, aşırı dindar ya da çok duygusal biri değildim. Yine de, o altın zehrin Ana'nın adasına çarpıp güneşin yaktığı toprağın derinliklerine sızdığı görüntüsü ...

Oh.

Oh, Tanrım.

"Bu ilahi bir büyü," diye boğulmayı başardım ve aniden anladım, düşüncelerim ancak dudaklarımdaki kelimelerin onları zorlamasıyla hizaya geldi. "Etele'nin kanının yıkıcı gücü demek istiyorum. Bu da doğada çift yönlü oldukları anlamına geliyor - ilk başta her şeyi yok edebilirler ama aynı zamanda başka şeyleri de beslerler. Agenor, Altın Saray'da saldırılarımızın isabet ettiği toprakta kol kadar büyük solucanlar bulunduğunu söylememiş miydin?"

Etrafımdaki şaşkın bakışlar daha da derinleşti. Mavi gözlü bir vampir başladı, 'İyi ama adayı kalıcı olarak yaşanmaz hale getirsek bile

..'

"Endişelendiğim şey *ada* değil," diye sinirli bir hareketle araya girdim.
"Sorun şu ki-

"Labirent," diye bitirdi Creon, yanımda gerilerek.

Çevreden gelen sesli soluklar, onun sesinin geri döndüğü haberinin henüz müttefiklerimizin çoğu arasında yayılmadığını gösteriyordu.

"Em? Agenor sertçe söyledi.

Kesik bir nefes aldım. 'Lanetli ilahi büyü'nün Labirent gibi ilahi öncesi bir varlığa neler yapabileceğini gerçekten bilmek istiyor musun? Şimdiden rahatsız edici derecede güçlü. Eğer-'

"İlah öncesi mi?" diye araya giren eşek arısı antenli, bal sarısı bir su perisi kraliçesi, minik burnunu inançsızlıkla kırıştırdı. 'Sen neden bahsediyorsun? Herkes tanrıların ebedi olduğunu bilir.

"Zera'ya göre değil. Ben konuşurken onun narin yüzünün daha da buruştuğunu görünce kendimi alay edilen bir kahin gibi hissettim. "Bak, genel kanının böyle söylemediğini biliyorum ama bu konuda pek çok ipucu var-

"Ne var biliyor musun? Lyn telaşla araya girdi, hafifçe paniklemiş görüntüsü kelimelerin yatıştırıcı tonuyla tiz bir tezat oluşturunuyordu. 'Bunu teolojik bir tartışmaya dönüştürmeyelim. Bence Em'in söyledikleri tanrılar ne kadar eski olursa olsun geçerli - Labirent'in kendine has güçleri olduğu açık ve-'

"Bir *dağdan* bahsediyoruz, değil mi?" diye tersledi dövmeli alf.

"Tanrıların doğuşundan önce var olmuş ya da olmamış ve her halükarda onlarla yakından bağlantılı, hissedebilen büyü'lü bir varlıktan bahsediyoruz," dedim ve ne kadar sabırlı ve anlayışlı görünmeye çalışsam da, sıkılmış dişlerimin arasından sanki köpek dişlerimi ona batırmaya hazırmışım gibi çıktı. Büyünün varlığından bile haberi olmayan bir kızıdan, büyü'nün tarihi hakkında ortalama bir ölümsüz hükümdardan bile daha çok şey bilen bir kıza nasıl dönüşmüştüm? 'Ve her ne yapabiliyorsa, o kadar güçlü ki kanlı Korok büyü'sünün bir kısmını emmek için üzerine bir saray inşa etmeye karar verdi. Etele'nin deliliği bir şekilde ona bulaşırsa ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ve bunu öğrenmek için de çok az arzum var.

"Ama bunların hepsi varsayımsal kıyamet ve kasvet, değil mi?" dedi su perisi, iri parıltılı gözleri Agenor'a doğru tehlikeli bir şekilde kısıldı, sanki itirazı ben değil de *o* yapmış gibi. O kan binlerce hayat kurtarabilir. Sırf *o* bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor diye...'

Kadın. Bu tek kelimenin tonu söylenmesi gereken her şeyi söylüyordu - ben onun zihninde neredeyse yaşayan bir varlık bile değildim. Sadece bir güçler topluluğu. Sadece bir

Etele'nin nabız gibi atan kanıyla dolu leğenle arasında uygunsuz bir engel vardı.

Konuşmadan önce Creon'un hoşnutsuzluğunu hissedebiliyordum - aramızdaki havada asılı duran, toplanmakta olan fırtınaların ağırlığı gibi bir his. Ama öne doğru eğilip dirseklerini kalçalarına dayayarak, "Zera'nın kendisiyle en son ne zaman kahvaltı ettin, Olshona?" diye sorarken, sert sesinin tonu ürkütücü derecede sevimliydi.

Alyra omzumda, sadece kahkaha sesi olarak yorumlayabileceğim bir ses çıkardı.

Oh, Tanrım. Bu tartışma, kaygan bir ipek parçası gibi elimden kayıp gidiyordu - hazırlandığımız tüm eski düşmanlıklar ve kinler, üzerinde çalıştığımız tüm argümanlar ve karşı argümanlar, yine de en çılgın rüyalarımdaya bile kimsenin hayatımda tanıştığım en güçlü büyülü varlığa çılgın bir tanrıçanın lanetini bırakmayı teklif edeceğini hayal . Birinin bunu *isteyeceğini*. Ama etrafımda hoşnutsuz mırıltılar yükseliyor, her yönden gülümsemeyen kaşlar çatılıyordu - sanki onları Anne'nin kendisinden bile daha kötü olabilecek bir şeyden kurtarmak için değil de sırf aykırı olmak için itiraz ediyormuşum gibi.

Kurtlar kurtlara karşı. Bu kanlı kavgaya kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, yükselip hepimizi yutabilecek ejderhaları görmeyi reddettiler.

"Labirent'in neler yapabildiğini ilk elden gördükten sonra," dedi Agenor, onu dinlememeyi imkânsız kılan o dengeli, kendine hâkim sesiyle, "eğer kaçınabiliyorsak, ona kötü güçler vermememiz gerektiği konusunda hemfikirim. O kanı kullanmayacağız.

Bir su perisi kraliçesi alay etti. "Kızınız olduğu için mi kabul ediyorsunuz Lord Koruyucu?

Kreon yavaşça daha dik oturdu - sadece *tehlike* kelimesinin fiziksel tezahürü olarak tanımlayabileceğim ölçülü, tehditkâr bir hareket. Ama Agenor sadece kaşlarını kaldırdı ve hoş bir şekilde, 'Elbette onu dinliyorum çünkü o benim kızım. Aklını nereden aldığını biliyorum, görüyorsunuz.

Tared haritanın diğer tarafında bir kahkaha patlattı. Onun yanında Lyn saçlarıyla çılgınca oynuyor, yırtıcı hayvan hırıltılarının nereden geldiğini anlamaya çalışan küçük bir tavşan gibi sandalyelerden oluşan çemberin etrafında bakışlar fırlatıyordu.

Olshona bir an şaşkın bir öfkeyle bize baktı, sonra güçlükle tuttuğu nefesini içine çekti ve tükürdü, 'Peki halkıma nasıl bir

adil bir savaş şansı, o zaman? Yoksa gerçek Fae tarzında, sizin için vazgeçilebilir piyonlardan başka bir şey değil miyiz?

"Olshona..." diye fısıldadı Lyn, yalvararak.

" bir soru soruyor Lyn," dedi beyaz saçlı vampir, kösele gibi alt dudağını jilet gibi keskin bir dişle kaşıyarak. 'Hepimiz bu savaşa katılmayı kabul ettik çünkü en azından bir zafer şansı olduğuna inanıyorduk. Eğer stratejistlerimiz bizi av köpeklerinin önüne atmadan önce olası tüm silahları keşfetmeyi bile umursamıyorlarsa...'

Kfretmemek için kendimi zor tuttum. 'Bu silahı araştırdık. Sadece kullanılamayacak kadar tehlikeli olduğuna karar verdik, özellikle de Kızıl Saray'da.

"Peki ya diğer yerler?" Helenka, alışmaya başladığım o tavizsiz etkinliğiyle hemen karşılık verdi. 'Eğer ordusunun bir kısmını başka bir yere eker ve orada Etele'nin kanıyla yıkarsak - bununla ilgili herhangi bir endişe var mı?

Pek çok şey söylemek istedim, bunlardan ilki kanı *düşünmenin* bile midemi bulandırmasıydı... ama Agenor benden önce konuştu, sanki varoluşu boyunca hiç bağırmamış ya da bağırmamış gibi çıkan o sesiyle. 'Onu başka bir yerde yemlemek mükemmel bir strateji diyebilirim. Savaş günü birkaç birimi bile takımadaların diğer tarafına ekebilirsek, bu sarayı birkaç saat boyunca savunabilecek birkaç birim daha az anlamına gelir.

İkincil savaşta Etele'nin kanını kullanıp kullanmayacağımız konusunda tek kelime etmediğimizi fark ettim. Başka kimse bu kk ayrıntıya dikkat etmiyor gibiydi.

Olshona haritadaki tahta bloklara bakarak, "Bu toplantıya kendimizi birden fazla yerde savunacak insan gücüne sahip olmadığımız sonucuna vararak başladık," dedi. 'Aynı anda iki savaşa girecek gücümüz var mı?

"Sanırım iki savaşa birden girmeyeceğiz," dedi kulağı kopuk, havadan hırpalanmış bir alf. 'Sadece onları oraya getirmek için bir tehdit sahneleyin, sonra da geldikleri anda tüm insanlarımızı Kızıl Saray'a geri gönderin. Kaybolamazlar. Onlar geri dönmek zorunda kalırken bize birkaç saatlik bir avantaj saçlar.

Olshona'nın burnu tekrar kırıştı. "Ama bu diğer yeri korumasız bırakır.

"Bir fae adası seçebilir miyiz?" diye önerdi vampirlerden biri.

"Fae adalarının hiçbiri saraydan birkaç saatlik uçuş mesafesinde değil. Takımadaların haritasına ters ters baktı. 'Yani bu demek oluyor ki

onları başka bir adaya çekmemiz gerekiyor. *Bizim* adalarımızdan birine.' Bunu ölümcül bir sessizlik izledi.

'Umarım bir su perisi adası olmaz,' dedi Helenka sert bir kıkırdamayla. 'Zaten yeterince ağacımızı kaybettik. Ayrıca, alfler ve vampirler daha kuzeyde.

"Alf adalarının tahliyesi tartışmasız daha kolay," diye önerdi bir vampir kral, gırtlaktan gelen sesinde biraz acelecilikten fazlası vardı. 'Sadece küçük bir ev seçer ve daha savunmasız sakinleri zamanında başka bir yere taşıdığımızdan emin olursak...'

Tared'i gözlerini kapatırken yakaladım.

Bir sonraki an, çemberin etrafındaki her bir alf ayaktaydı.

Bir düzine ses aynı anda öfke dolu haykırışlar halinde patladığından, belirli kelimeleri seçmek zordu, ancak genel özet çok açıktı - en küçük alf evinin bile her lanet duvarında yüzyılların tarihi vardı, vücudunda tek bir aile gururu olan hiçbir alf bu çılgınlığa dayanamazdı ve vampirlerin hepsi yerdeki nemli deliklerde yaşamakta ısrar ettiğine göre, neden bunun yerine fae'leri *oraya* göndermiyorsunuz?

-

"Bu *kadar* yeter! Tared tersledi.

Mucizelerin mucizesi, bunun üzerine sessiz kaldılar.

"Otur. Gözlerini açmamıştı, dudaklarında bütün akşam görmediğim bir sertlik vardı. 'Ve Orin'in hatırı için kendinizi toparlayın. Kimsenin evini bir sis perdesi için feda etmeyeceğimi *biliyorsunuz* ve bu konuda söyleyecek bir şeyim olduğu sürece bu odadaki hiç kimse de öyle. Gerçekten detaylandırmama gerek var mı?'

Skeire Hanedanı tek bir intikam saldırısıyla yeryüzünden silindi. Alves'lerden birkaçı, elleri hâlâ kılıçlarının kabzalarına istediğimden çok daha yakın, koltuklarına geri çökerken sesli bir şekilde yutkundu; bir ya da ikisi özür mırıldanacak kadar ileri gitti. Ama bu öneriyi yapan kadife giysili vampir krala bakışları da en az öfkeli sesleri kadar yüksekti ve onun tarafındaki sessizlik de fikirleri hakkında çok şey söylüyordu.

"Biraz ara vermemizi tavsiye edebilir miyim? Agenor hiçbir şey olmamış gibi kibarca önerdi - altın ipek gömleği ve cilalı deri çizmeleriyle hala iyi yetiştirilmiş nezaketin timsaliydi. 'Bir süredir bu işle uğraşıyoruz. Hepiniz evinizde harekete geçebilir ve zehirleri ya da diğer mermileri üretmeye başlayabilirsiniz. Rakamları değerlendireceğiz ve

Kimsenin evini tehlikeye atmayacak bir plan hazırlayın ve masaya sağlam bir öneri koyduktan sonra görüşmek üzere yeniden toplanalım. Bu konuda anlaşabilir miyiz?"

Kabul ettiler, ama isteksizce ve huysuzca ve son birkaç homurdanan uyarı olmadan değil: halklarını pervasız bir fae oyununa kurban etmeyeceklerini ve bir sonraki savaş konseyimizde çok iyi bir planla gelsek iyi olur. Ilık selamlarla gelenler soğuk baş sallayışlarla ayrıldılar. Soğuk selamlarla gelenler hiç selam vermeden gittiler.

İttifak kelimesinin semantiği buraya kadarmış.

Koltuğuma oturdum ve çığlık atmak, çığlık atmak ve çığlık atmak istedim.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Agenor, Gezinler Kanadı'ndaki masaya çökerken, "Beyniniz hakkında çenemi kapalı tutmalıydım," diye mırıldandı bana, sesi alışılmadık derecede hüzünlüydü. "Bu durumda şakaların onları yatıştırmayacağını bilmeliydim.

Son misafirlerimiz de gittikten sonra Yeraltı'nın bu ıssız köşesine çekilmiştik, her birimiz kendi sefil düşüncelerimizle meşgul, asık suratlı ve durgunduk. Odanın kendisi de moralimi düzeltmek için pek bir şey yapmadı. Kütüphanenin dışındaki tarlaların üzerindeki alf ışıkları akşam karanlığı çöktükten sonra sönmüştü ve ortaya çıkan kasvet içinde Lyn'in saçlarının ateş kırmızısı bile neşesiz görünmeyi başarıyordu. Genellikle her topluluktaki en parlak varlık olan Naxi, aynı derecede küçük ve asık suratlı görünerek arkamıza geçti.

Creon yanımda bir gölgeden biraz daha fazlasıydı, saçları ve kanatları geceye karışıyordu. Ama sesi karanlığın içinden etkilenmeden çıktı ve şöyle dedi: "Yine de bir asırdır söylediğin en eğlenceli şeydi.

Tared kıkırdadı, masa ile pencere arasında bir ileri bir geri gidip geldi. Naxi yüksek gerilimli, doğal olmayan bir kıkırdama çıkardı. Agenor gözlerini kapadı, sandalyesinde geriye doğru sarktı ve mırıldandı, "En azından dikkatimiz dağılmış olarak öleceğiz, o halde.

"Henüz kimse ölmüyor," dedi Lyn sinirli bir şekilde, odanın içinde kasıla kasıla dolaşıp duvarlara yerleştirilmiş cam fanuslara küçük ateş topları fırlatarak. 'Yine de sorun çıkarmaya başlamanı *beklemiyordum* Agenor. Toplantılar sırasında ara sıra yapılan iğnelemeleri savuşturmak konusunda epey tecrüben olduğunu düşünmüştüm.

"Bana laf atıyor, evet. Yüzünü ovuşturdu, yorgun çizgileri tekrar ortaya çıktı. "Anlaşılan kızımı hedef alan iğnelemeler konusunda çok az deneyimim varmış. Özür dilerim.

Omzunun üzerinden baktı, ifadesi yumuşadı. "Ah.

"Kızınız bu duyguyu takdir ediyor, her ne kadar pratik olmasa da," dedim kasvetli bir şekilde, ben de bir koltuğa çökerken. Görünürde tek bir tahta blok olmasa bile, masanın yüzeyine kazınmış haritaya bakıp da zihnimde o sayıları -Kızıl Saray'ın ana hatlarının çoğunu gölgede bırakan o tahta yığının- görmeden edemiyordum. "Labirent konusunda da çenemi kapalı tutmalıydım. Anlamayacaklarını bilmeliydim.

Kreon alay etti. 'Anlamamalarının tek nedeni, kendilerine anlamama lüksünü tanıyabilmeleridir. Ada kendini bir cehenneme çevirirse suçu üstlenecek olanlar onlar değil.

Titredim. 'Hala...'

Bana bir bakış fırlattı. *Kendini küçük görmeyi bırak*, dedi siyah gözlerindeki titreşime tehdidi andıran bir şey eşlik ediyordu - bu noktayı tartışmak gibi bir hata yaparsam beni öperek susturmaktan çekinmeyeceğini gösteren bir parıltı.

Çenemi kapattım. Ne de olsa babam da aynı odada oturuyordu.

Ve eğer dürüst olursam...

Dilimi ısırarak ne kazanabilirdim ki? Bildiğimi biliyordum. Eğer krallar, kraliçeler ve evlerin yöneticileri bu gerçekten memnun değillerse, bunu zorlu bir askeri seferin yarısında değil, şimdi halletsek daha iyi olur.

Creon yanıma otururken bana kısa bir gülümseme gönderdi. Her nasılsa ben de karşılık olarak bir tane üretmeyi başardım.

Tared o anda omuz silkip pencereye dönerek, 'Zaten tartışmayı geri almanın bir yolu yok,' dedi. 'Yapabileceğimiz en iyi şey çok iyi düşünmek, düzgün bir plan yapmak ve sonra bazı insanlara biraz bağlamak. Gerçekten de Anne'nin ordusunun bir kısmını kandırıp uzaklaştırmak istiyor muyuz, yoksa bu anlık bir öneri miydi?

Agenor yüzünü buruşturarak, 'Ben daha çok dikkatleri Etele'nin kanından uzaklaştırmaya çalışıyordum,' diye itiraf etti. 'Beni yanlış anlama, ordunun bir kısmını Rhudak'ın ıssız bir bölgesine çekebilseydik muhtemelen *biraz* yardımcı olurdu, ama Achlys ve Melinoë gerçekten önemli bir kısmını herhangi bir yere gönderecek kadar delirmeyecektir. Er ya da geç saray için gelmek zorunda kalacağımızı onlar da bizim kadar iyi biliyorlar.

Tared inledi. "Evet. Başka bir öneriniz var mı?

"Sanırım bağları çözebilirsek yardımı dokunur," dedi Lyn ekşi bir sesle, yaktığı son fenerden bize doğru yürürken. Anka kuşu ateşinin parıltısında oda biraz daha rahat görünüyordu, son çaresiz saklanma yerimizden ziyade sıcak bir sığınak. "Hesaplamalarından bir şey çıktı mı Creon?

Çenesinin gerginliği, bulmacayı çözememesinin onu omuz silkmesinden daha fazla rahatsız ettiğini gösteriyordu. 'Çok fazla seçenek var. Elimizde üç ya da dört ayrı bağlama yeri daha olsaydı, muhtemelen bazı ilkel kalıplar çıkarabilirdik, ama bu haliyle...'

"Yani konuşmak için Thysandra'ya mı ihtiyacımız var?" dedi Naxi hevesle. Lyn küfretti. "Evet ve aynı zamanda *hayır*.

Naxi az pişmiş bir puding gibi söndü.

"Neye hayır? Agenor kaşlarını çatarak ikisine de baktı. "Ona işkence etmeyi planlamadığınız sürece, onu konuşturmak için birçok öneriye açığım.

"Ah, hayır," dedi Naxi kasvetle, pembe parmakları tüylü pembe atkısıyla kıpırdanıyordu. 'Yıllar önce işkenceyi denedim. İşe yaramadı. Yine de bana onunla konuşmam için birkaç gün daha verirsiniz onu konuşturabileceğimden eminim.

Tared kendini pencere kenarına bırakırken umutsuz bir kahkaha attı. 'Bak, kulağa ne kadar romantik gelse de-'

"Ne olarak? Agenor kekeledi.

İşte o anda -hepimiz babama, babam da Tared'e daha önce hiç duymadığı bir dille karşılaşmış bir erkek gibi bakarken- Naxi'nin aşk hayatının özelliklerini hiç tartışmadığımı fark ettim.

takıntı haline getirmişti ve diğerlerinin de böyle bir şey yapması pek olası görünmüyordu.

Bu da Son Savaş'ın hikâyesini sadece Thysandra'nın raporlarından bildiği anlamına geliyordu.

"Ah," dedi Lyn, sesindeki soluksuz kahkaha da aynı anlayışa sahip olduğunun kanıtıydı. 'Oh, Tanrım. Kendini hazırla. Nereden başlıyoruz, Naxi?'

Naxi, pembe-sarı buklelerinin altından bize bakarak, "Bakın, bunu bir *gösteri* haline getirmeye gerek yok," diye homurdandı. 'Sırf son karşılaşmamızda benden hoşlandı diye-'

"Pardon? Agenor'un gözleri yüzünden fırlamak üzereydi. "Çünkü o... Senden *hoşlandığını* söylediğini mi duydum?

Naxi'nin elleri eşarbının içinde sıkıştı. "Evet?

"..." Bir, iki kez göz kırptı. "Thysandra mı?

"Evet, Thysandra," diye tersledi, tıslamak üzere olan bir kedi gibi küçük dişlerini ona doğru gösterdi. "Yani?

"Bak. Şaşkın kahkahası, akli başında birinin araya girip onunla dalga geçtiğimizi, kötü zamanlanmış bir eşek şakası yaptığımızı itiraf etmesini umduğunu - *beklediğini* - gösteriyordu. 'Son Savaş sırasında seni neredeyse öldüren Thysandra'dan bahsediyoruz, değil mi? O zamandan beri on yıllardır kanlı *Şeytanboğan* olarak bilinen kişiden?

Aldığı tek cevap daha fazla ters bakış oldu.

"Sanırım sonunda birbirlerini öldürmediler," dedi Lyn, grubun en alt sandalyesine tırmanırken sesi isteksizce eğleniyor gibiydi. "Bunu bazı duyguların işareti olarak düşünebiliriz herhalde.

"Ama..." Agenor'un bu kadar şaşkın görüldüğünü nadiren görmüştüm, yüzyıllardır süregelen varsayımlar gözlerinin önünde parçalanırken masanın etrafına bakıyordu. "Bu... yani, bir tür yanlış anlaşılma olamaz mı?

Naxi kaşlarını çatarak, "Ben bir iblisim," dedi. "Yanlış anlamadım. Hayır," dedi boş boş. "Hayır, sanırım anlamıyorsun, ama-

"Gerçekten o kadar sevimsiz miyim? Sesindeki titreme beklenmedikti. Parmakları eşarbını gittikçe daha çılgınca çekiştiriyor, havaya pembe yünler savuruyordu. "İnanmak bu kadar imkânsız mı-

"Hayır!" diye bağırdı, öne doğru sarsılırken kanatları telaşla parlıyordu. 'Yüce Tanrım, söylediğim bu değildi! Sadece Thysandra'nın

Sıcak ve duygusal yapısıyla pek bilinmez ve eğer Anneye her şeyden çok bağılı olduğunu düşündüğüm biri varsa...'

Creon nefesinin altında alay etti.

Agenor ona doğru dönerek, "Oh, şımarıklık etme," diye tersledi. 'Yaralı gururun bile burada bir neden görmene izin vermeli.

"Bekle, ne? Dedim ki.

"Önemli bir şey yok. Creon'a bakışları sert bir uyarıydı. Aralarındaki yaş farkını pek düşünmezdim -ölümsüz ölümsüzdür ne de olsa- ama bu bakıştaki bir şey, zaten bıkkın olan Agenor'un tombul, yarı iblis bir çocuğu akşam yemeği yemeden yatağa gönderdiğini hayal etmeyi birden kolaylaştırdı. "Eski tarih. Thysandra bu olaydan pek de iyi bir şekilde çıkmadı.

Pek de diplomatik olmayan yanıtlar veriyor gibi görünen Creon'a göz kırptım ve ihtiyatla, "*Neyden?*" diye sordum.

"Ben doğma suçunu işliyorum. *Kulağa* sıkılmış ve umursamaz *geliyordu*, ancak çenesindeki hafif seğirme tamamen farklı bir hikaye anlatıyordu. "Bunun için beni asla affetmedi.

"Ama neden o-

"Eskiden Achlys ve Melinoë'nin en sevdiği öğrencisiydi," diye araya girdi Agenor, bu konuyu geride bırakıp daha rahat olan savaş ve yaklaşan ölüm konusuna dönmek için sabırsızlanıyor gibiydi. 'Sonra Kreon doğdu ve o... az çok unutuldu. Yani aralarında bir husumet var.

Altın çocuk.

Bulmaca çözülürken Creon'un yaralı ellerine gözümü kırpmadan baktım, göz açıp kapayıncaya kadar parça olduğunu bile bilmediğim parçalar bir araya gelmişti. Thysandra bu yüzden mi iblis büyüsüne dayanmayı öğrenerek kendine bir isim yapmaya karar vermişti - çünkü aynı büyü Creon'un dokunmayı reddettiği tek şey, onu hâlâ yenebileceği tek oyun alanıydı?

Onca çalışma, onca acı, sırf Anne onun sevgi dolu tapınmasına en çok layık olduğunu görsün diye... ve Anne bunu asla yapmadı.

"Yani seni *kıskanıyor* mu? Sesim bir parça çatallaştı. O küçük yarı iblis çocuk zihnimde biraz fazla canlıydı - henüz on yazını doldurmamıştı ve şimdiden derisindeki ilk mürekkepli kesikler, acı ve başarısızlığın ilk izlerini taşıyordu. "Eğitim adına işkence gören kişi olmayı mı tercih ederdi?

Naxi ofladı pufladı. "Valter ve Editta'nın onayını almak için ne yapardınız? Sikeyim.

"Belden aşağı," başardım. Bu soru canımı yaktı. Ailemin sevgisini kendi yetersizliğimden değil de, daha değerli başka bir alıcının ortaya çıkmasıyla elimden almış olsaydım... o masum çocuktan da aynı derin tutkuyla nefret eder miydim? Bunu göz ardı edemezdim. Tam olarak değil. "Ama bir noktaya değindim sanırım.

"Tüm söylemeye çalıştığım..." Agenor gözlerini ovuşturdu, parmakları yorgunluktan kaskatı kesilmişti. "Kızıl Saray'da bu oyunu kan dökmeyi sevmekten başka bir amacı olmadan oynayan pek çok insan var ve bir de Thysandra var. Biraz empati göstermeye çalışın.

Bu azarlama bana mıydı? Creon'a mı? Bağlar hakkında bildiği her şeyi bize anlatana kadar ona işkence etmeyi teklif edecek biri çıkarsa diye hepimize birden mi?

Creon'a baktım. Kısa bir an için gözlerime baktı, aramızda bir anlayış titreşimi geçti - empati hissediyordu, empati hissetmekten başka çaresi yoktu ve tüm bunları zalimlik ve mağrur kayıtsızlık katmanlarının altına gömmek için çok az seçeneği vardı. Çocukken umursamış mıydı? Eğitim alanlarından kanlar içinde eve sendeleyerek dönen genç Thysandra'nın dostluğunu kazanmaya çalışmış mıydı?

Büyü derimin altında yanıyordu, öfkem kadar sıcak ve kırmızıydı, Annenin soluk, porselen yüzünü mahvetmek için kaşınıyordu.

Tared pencerenin yanında, 'Empati kurmaya çok istekliyim,' diyordu, 'ama bu onun ağzını açmasına ihtiyacımız olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Henüz denemediğimiz bir yaklaşım var mı? Ona sunabileceğimiz ama aklımıza gelmeyen bir pazarlık var mı?

Kelepir.

Bileğimin iç kısmındaki altın işarete baktım ve zeminin ayaklarımın altından çekildiğini hissettim - Khailan'ın titreyen elini tekrar elimde tuttum, kararmış fayansların kokusunu tekrar aldım. *Benimle pazarlık yapmak istiyorsun.*

Bir kere yapmıştım. Tekrar yapabilir miydim?

İşe yarayabilirdi. Çok basit olurdu - biraz yumuşak bir büyü, doğru yönde küçük bir itme ve bağların sırrı güneş tekrar doğmadan önce bizim olabilirdi. Bu bilgi bir dünya fark yaratırdı. Belki de bize savaşı kazandırmaya yeterdi.

Belki de soru şuydu... bunu tekrar yapmamayı göze alabilir miydim?

O anka kuşu yüzlerindeki mide bulandırıcı boşluğu hatırlayarak midem şiddetle bulandı. Görüş alanımın kenarında, Creon kısık gözlerle beni izliyordu - şüphesiz tam olarak ne düşündüğümü biliyordu.

"Em?" diye mırıldandı.

Boğuk sesindeki bir uyarı mıydı? Teşvik mi? *Kendini küçük görmeyi bırak* - ama ya şimdi küçük olmaktan başka bir şey istemiyorsam?

Ne istiyorsun?

Savaş kazanmak istedim. Hayat kurtarmak istiyordum. Elbette küçük bir kişisel rahatsızlık, binlerce kişinin sihir işlemekten ölmesine izin vermek için yeterince önemli bir neden değil miydi?

"Ben... Sanırım gidip onunla bir kez daha konuşabilirim. Kelimeler dilimde kalın, topak topak bir lapa gibi duruyordu - az önce kustuğum bir şey gibi. 'Son konuşmamızda söylediği ve üzerinde çalışabileceğim birkaç şey var. Biraz daha derine inersem...'

"Ölüm kadar yorgun görünüyorsun," diye araya girdi Agenor, başını sertçe sallayarak ayağa kalktı. 'Eğer onu tekrar görmek istiyorsan, önce biraz uyu. Şimdi onu kısa bir ziyaret etmemin bir sakıncası var mı? En azından bir zamanlar bana güvenmişti - hala gözlerimi oymaya çalışsa bile bana *bazı* ipuçları vermeye istekli olabilir.

İtiraz etmeliydim. Ne de olsa güven, Tanrı'nın büyüğü için bir şey ifade etmiyordu ve ihtiyacımız olan her şeyi bir parmak hareketiyle başarabilecekken neden yorgun, aşırı yüklenmiş babamı lanetli bir göreve gönderiyordum?

Ama ben sadece başımı salladım, içim korkuyla karıştı ve suçluluk duygusunun üzerime çökmesine izin verdim.

O ve Tared gözden kaybolduktan sonra sessizlik içinde oyalandık, mum ışığındaki alacakaranlıkta güneşin doğuşunu bekleyen yas tutanlar gibi oturduk. Lyn ayaklarına bakıyor, küçük ve çelişkili görünüyor. Naxi gözyaşlarının eşiğinde gibiydi. Creon birkaç dakika sonra tek başına kıpırdandı - elimi sıktı, sonra kitap raflarını karıştırmaya gitti. Geri döndüğünde elinde bir çanta vardı ve içi daha önce bu masada gördüğüm, müttefiklerimizin yerlerini belirtmek için kullanılan küçük ahşap figürlerle doluydu.

Bir süre sessizliği, evik parmakları onları harita üzerinde yeniden düzenlerken tahtanın tahtaya yumuşak vuruşları dışında hiçbir şey bozmadı; sayılar kabaca salonda gördüklerimizle, renkler türlerle eşleşiyordu. Periler için yeşil. Vampirler için siyah. Alves için mavi. Anka kuşları için sarı.

Fae için kırmızı. *Yıkım.*

Ellerinin ll hareketlerine, figürlerin ahşap yüzeyde şekillendirdiği tanıdık desenlere baktım - artık hayal edebileceğim adaların ana hatları. Renk sürülerinin arasında, takımadaların bazı kısımları garip bir şekilde boş kalıyordu. İnsan adaları. Ara sıra saklanan yarı fae'ler dışında orada sihir bulunmazdı.

Zihnimin arkasında bir şey kaşınıyordu - henüz bir düşünce değil, ama nasıl sulayacağımı bilsem bir düşünceye dönüşebilecek bir tohum.

Tared ve Agenor ben başaramadan döndüler.

Yüzlerine bir kez bakmak utancımın yeniden boğazımda dğmlenmesine yetti - dudaklarında gergin çizgiler, gözlerinde gölgeler. Tared'in omuz silkmesi bir dünya anlam içeriyordu: *onu konuşturmaya çalıştık*, bu jest söyledi *ve muhtemelen yarın okyanusu boşaltmaya çalışırken daha iyi bir şansımız olacaktı.*

Bakışlarımı kaçırdım ve tekrar haritaya sabitledim. Agenor'un gözlerindeki kendini suçlama ifadesini görmeye dayanamıyordum.

"Serbest bırakılmayı ve Anne'ye söyleyebilecekleri konusunda herhangi bir kısıtlama olmaksızın mahkemeye geri gönderilmeyi talep ediyor," dedi oturup kanatlarını sırtına yaslarken. 'özellikle de bağları bulduğumuz gerçeğiyle ilgili olarak. Hayatta kalmak için en iyi şansımızdan vazgeçmemizi bekleyemeyeceğini söylediğimde, hayatta *kalmamıza* yardım etmesinin de beklenemeyeceğini hatırlattı. Buna gerçekten karşı ıkamazdım.

Naxi derin, ürpertici bir i çekti.

"En azından ona yemek yedirmişsin," dedi Tared, Lyn'in yanındaki sandalyeye çöküp bacaklarını katlayarak. 'Açlıktan ölmediği sürece, biz-'

"*Yemek yemiyor* muydu? Naxi ığlık attı.

"Artık yle. Tared'in çarpık gülümsemesi her zamanki gerçek güvencesinden yoksundu. "Merak etmeyin. Ölmeden önce sana haber verirdik.

Naxi'nin dudağının kıvrılma şekli, özellikle *bizim* sağlığımız için endişelenmek için pek çok neden olduğunu gösteriyordu; kk elleri pençeye benzer şekillerde bükülmüştü, Tared'in yüzündeki gülümsemeyi kazımdan sadece birkaç seğirme uzaktaydı. "Bana *syleyebilirdin.*

İç çekti. "Peki bu bilgiyle kendini daha mutsuz hissetmek dışında ne yapacaktın?

Elleri aniden gevşedi. Sandalyesine kıvrılıp yüzünü kollarının arasına gömdü ve karanlığı kovalamaya çalışan küçük bir çocuk gibi ileri geri sallanırken hava ciğerlerinden tek bir hıçkırıkla kaçtı.

Lyn ve Tared'in bakışmaları kaçmadı. O bakışta saatlerce düşünme ve bir o kadar da şüphe vardı.

"Beni yanlış anlama," Agenor gergin sessizliği bozdu, çenesi sıkılı ve omuzları sertti, "açlıktan ölmediğine sevindim, ama onu konuşmaya ikna etmek için haftalar harcayacak zamanımız yok. Achlys ve Melinoë onlara karşı harekete geçtiğimizi biliyorlar. Yarın müttefiklerimizden herhangi birine saldırabilirler, bunu hepimiz biliyoruz.

Tared ellerini iki yana açtı. "Başka ne öneriyorsun?

"Keşke bilseydim. Neşesiz bir huff. 'Dürüst olmam gerekirse seçeneklerimiz tükeniyor. Basit gerçek şu ki, büyümüze ihtiyacımız var ve eğer büyümüz yoksa, bunu telafi etmek için çok daha fazla insana ihtiyacımız var. Tüm müttefik hükümdarlara, tebaalarından birkaçını daha askere alıp alamayacaklarını sormaya çağırırsak bile...'

'Bununla pek bir şey kazanamazsın,' dedi Lyn acı bir sesle. 'Bizden geriye pek kimse kalmadı ve yalvarmak onlara şansımızın olup olmadığından şüphe etmeleri için bir neden daha verir. Tamamen çekilebilirler.

Agenor alışılmadık derecede kaba bir küfür savurdu.

Haritaya bakarken başım ağrıyordu, oyulmuş renkli ahşap parçaları bana alaycı bir şekilde bakıyordu. *Ayağa kalk, demeye çalıştım kendime. Onlara Thysandra'yı tekrar görmen gerektiğini söyle. Sadece şu lanet pürüzsüzlüğü kullan ve bu işi bitir.* Daha fazla büyü ya da daha fazla insan ve elde edemeyeceğimiz insanlar - yani bu gerçekten de elimizdeki tek şanstı, değil mi? Kendimi dünyayı kurtarmaya çalıştığım dehşete çok yakın bir şeye dönüştürerek bununla yaşamak zorunda kalacaktım; lekesiz etik yolunu seçmemek için yeterince nedenim vardı.

Zera, *sebeplere ulaşmanın kolay olduğunu* söylemişti. *Asıl zorluğu yaratan bilgeliktir.*

Bilgelik neydi?

Daha fazla sihir. Daha fazla insan. Ve eğer ilki sadece vicdanım pahasına elde edilebilseydi...

Daha fazla insan.

O küçük düşünce fidesi zihnimde patlayıp soluk alıp verme süresinden daha kısa bir sürede köklerini ve dallarını büyütürken masanın üzerindeki heykelciklere baktım. Haritada boş alanlar. Hesapta olmayan koca adalar-

"Em? Lyn'in sesi çok uzaklardan bana ulaştı.

"*İnsanlar*. Dudaklarımdan bir duanın cevabı gibi döküldü. 'İnsan adaları. Onlardan henüz bize katılmalarını istememiş olmamızın özel bir nedeni var mı?

Masadan başımı kaldırdığımda üç çift gözün bana boş boş baktığını gördüm.

Lyn'inki genişlemişti. Tared'inki daraldı. Naxi beni hiç duymamış gibi görünüyordu, küçük sefalet baloncuğunda bir ileri bir geri sallanıyordu. Agenor ise sanki biri kafasına arkadan vurmuş da hâlâ son iki dakikaya dair hafızasının nereye gittiğini çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve tekrar kırıştırdı.

Ama yanımda, Creon hiç vakit kaybetmeden ayağa kalktı ve yavaşça çantasını tekrar eline aldı. Hızlı parmaklarının altındaki haritaya giderek daha fazla figür yerleşti, mavi ve siyah ve sarı ve yeşil kümelerin arasındaki boşlukları doldurdu - bu sefer beyaz olanlar.

Beyaz. Hiç büyü yok.

"Bizim güçlerimizin hiçbirine sahip değiller," dedi Agenor, bu düşünce hâlâ zihnimde şekillenirken, sesi yorgunluktan keskinleşmişti. 'Hayatta kalma şansları yok denecek kadar azken onları büyülü halkların savaşına sürüklemek oldukça kalpsizce olur.

İçimde bir kahkaha yükseliyordu - muzaffer, şiddetli türden, duvarları parçalayabilecek bir kahkaha. "Şu anda sende de işlevsel bir büyü yok.

Tekrar gözlerini kırıştırdı. "Hayır, ama-

"Ve sayıları da var. Creon'un elinin altında oluşan beyaz yığınlar başımı sallayarak neredeyse başımın döndüğünü hissettim - çok, çok fazla beyaz. 'Sadece Rhudak'ta bile tüm takımadalardaki vampir sayısından daha fazla insan var. Bir de kuzey adaları var. Ildhelm ve komşuları. Orthune'daki şehirler. Bunların hepsini alırsanız-'

"*Eğer*," dedi Tared yavaşça, koltuğunda öne doğru eğilerek. 'Ama hepsi katılmaya istekli olsa bile, çoğu büyülü halkın sahip olduğu türden merkezi bir otorite yok. Her küçük köyü bir avuç insanını göndermeye ikna etmeye çalışarak sahip olmadığımız haftaları harcayabiliriz.

'Hayır, bu doğru. En azından resmi olarak. Her nasılsa, bu gerçek zihnimi en ufak bir şekilde yavaşlatmadı. Düşüncelerim o haritanın üzerinde dönüp duruyor, geride bıraktığım hayatla birlikte gömdüğüm anıların derinliklerine iniyordu - köy politikaları, pazar meydanındaki oylamalar, her ada ve her şehir kendi başının çaresine bakıyordu. 'Ama resmi olarak müttefik olmasalar bile, her bir insan Beyaz Şehir'in ne yaptığına bakıyor olacak. Eğer *onların* desteğini alabilirsek, yolu yarılamış oluruz.

Tüm bakışlar takımadaların en kuzey ucuna, Creon'un metanetle beyaz heykelcik üstüne beyaz heykelcik diktiği yere yöneldi - o kadar çoktu ki, hepsi de adalarının o imrenilen doğu tarafında kümelenmişti.

Şehir.

Her korkunç günde ve her aç gecede hayalini kurduğum yüksek duvarlı cenneti, sonsuzluk gibi görünen bir hayatta çoktan geride bırakmıştım.

"Evet," diye itiraf etti Agenor, "ama-

"Ve hepsinin katılmasına gerek yok. Düşüncelerim baş döndürücü bir hızla ilerliyor, tüm argümanlar bir anda ortaya çıkıyor, tamamen şekilleniyor ve kendilerini savunmaya hazır hale geliyordu. 'Diyelim ki insan adalarının dörtte biri bize yardım etmeyi kabul etse bile, bu önemli bir fark yaratır, değil mi? İmparatorluğunun dörtte birinin aniden yiyecek haraçlarını vermeyi reddettiğini düşünün. Bundan sonra Kızıl Saray'da ne kadar ihtiyacı olursa olsun insan göndermek *zorunda* kalacaktır.

Agenor elini çenesine götürerek, "Ama böyle bir isyan için çok büyük bir risk almaları gerekir," diye mırıldandı. 'Beyaz Şehir her zaman bu işe karışmayı reddetti. Öyleyse neden insan adalarından herhangi biri aniden bizim için boyunlarını uzatacak-'

Creon'un eli içi boş bir gümbürtüyle masaya indi. "*Birdenbire* mi?

Naxi bile sarsıldı, nemli mavi gözleri ve duyulabilir bir nefes alışıyla uzun boylu figüründen uzaklaştı. Arkamı döndüğümde onu yanımdaki yerinde kaskatı kesilmiş, çantası hâlâ sol elinde sallanırken, kanatları omuzlarının arkasından dışarı fırlamış halde buldum - eğer gıcırdayan çenesi ve kesik kesik soluyan nefesi henüz kendini ifade etmemişse, kendine hâkim olamadığının işaretleriydi bunlar. Sağ elinin etrafındaki heykelcikler parmaklarının arasından yuvarlanarak uzaklaştı, üzerimize çöken ani sessizliği bozan tek şey zayıf, cızırtılı seslerdi.

Creon fark etmemiş gibiydi. Bakışları Agenor'un üzerinde binlerce hançerin acısıyla sabitlenmiş, babamın derisinde delikler açıyordu.

"Creon? Lyn fısıldadı. "Creon, sen-" O da onu fark etmemiş gibiydi.

"Seni *aptal*. Kelimeleri Agenor'un yüzüne ciğerlerimden nefesimi çalan bir öfkeyle fırlattı - görkemli bir şekilde gerçektir, görünürde hiçbir prens kayıtsızlığı veya zalim zevk yoktu. 'Senin için bu kadar kolay oldu, değil mi? Bütün gün ofisinde oturup lanet olası raporları okumak, lanet olası rakamlara kafa sallamak ve lanet olası emirlerini vermek? İçinde yaşadığın barışmış gibi davranmak, sadece gözünün önünden uzaklaştırdığın bir savaş değilmiş gibi davranmak bu *kadar* kolay mıydı?

Odayı çınlayan bir sessizlik doldurdu.

Agenor'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzünde öyle bir şok ifadesi vardı ki, benzer bir ifadeyle mücadele ediyor olmasaydım komik kaçabilirdi. Neler oluyordu böyle? Bu Sessiz Ölüm'ün acımasız, kendinden emin ve ölümcül derecede zarif tehdidi değildi. Bu, bir hafta önce *hayalini* bile kurmaya cesaret edemediğim maskenin altından görünen, çürük ve kırık ruhunun ham, zorlukla bastırılmış öfkesiydi ve gülümsediğini görmesine bile nadiren izin verdiği bir şirkette bu patlamayı tetikleyen şey neydi?

"Ne-" diye başladı Agenor.

"*Her zaman* isyan etmişlerdir. Ve birden neler olduğunu anladım - babamın düşüncesizce söylediği bir sözle yanlışlıkla hangi açık yarayı deştığını. 'Ama beni gönderip unutabilirdiniz ve oraya gidip boğazlarını kesmek ve ellerimde kan kaybından ölürken korkularını hissetmek zorunda kalan bendim. Tekrar silaha sarıldıkları her seferinde ne kadar korktuklarını anlıyor musunuz? Tam olarak bahsettiğiniz riski kaç kez aldılar?

Sersemletici sessizlikte ağır ağır nefes alarak sustu. Masanın diğer tarafında Lyn çilli ellerini ağzına bastırmış, kehribar rengi gözleri ateş ışığında doğal olmayan bir şekilde parlıyordu. Onun yanında Tared, Creon'u sanki daha önce hiç konuşurken görmemiş gibi hayretle bakıyordu.

"Asıl mesele onları isyan ettirip ettiremeyeceğimiz değil," diye ekledi Creon kısık sesle, huzursuz ve titreyen kanatlarıyla sandalyesine geri çökerek. 'Tüm imparatorluğun gücü bile onları isyan etmekten alıkoyamaz. Asıl soru, bizimle *birlikte* isyan etmelerini sağlayacak kadar bize güvenmelerini sağlayıp sağlayamayacağımız ve Em'in de dediği gibi, bunun için muhtemelen Beyaz Şehir'e ihtiyacımız var. Ama reddederlerse sakın korkaklıkla suçlamaya kalkmayın. Tam tersi olur.'

Bir sessizlik daha çöktü. Naxi beklenmedik bir şekilde acımasızca kıkırdadı.

Agenor şaşkın bir sesle, "Doğru," dedi ve sonra sanki ikna etmek istercesine tekrar

"*Doğru*.

"Yine de Beyaz Şehir başlı başına bir meydan okuma olacak," Lyn yumuşak bir şekilde çıkmazı kırdı - strateji konusuna ani bir dönüş, ama ben

Bunu daha çok Creon'u patlamasının yarattığı utançtan kurtarmak için yaptığından şüpheleniyordu. 'Orada büyüye pek düşkün değiller. Hafifçe söylemek gerekirse.

"Evet," dedi Tared, son yüzyılda aklından geçen her bir düşünceden şüphe duymuyormuş gibi görünmek için cesur bir girişimde bulunarak, "ama yine de, bu durumda çoğunlukla büyüyle *savaştığımızı* biliyorlarsa...

Sandalyemde kaykıldım ve masanın altından Creon'un eline uzandım. Parmakları benimkilere dolanıp sıktıktan sonra tekrar bırakırken bana doğru bakmadı - hızlı bir güvence ve endişeli sorular için uygun bir zaman olmadığına dair aynı derecede açık bir işaret.

Tamam. Sonra alır.

'... biraz ikiyüzlüce,' diye homurdanıyordu Lyn masanın diğer tarafında, 'büyü savunmaları olmasaydı Anne şehri ele geçirmiş olacakken büyü konusunda bu kadar yaygara koparmaları...'

Düşüncelerimi insan müttefikler konusuna geri çektim. 'Yani hikayelerin o kısmı doğru mu? Duvarların bir şekilde büyü olması hakkında?

"Ah, evet. Lyn biraz homurdanarak daha dik oturdu ve buklelerini karıştırdı. 'Büyü yaratıkların geçmesi imkânsız. Bu ilahi bir büyü elbette - insan hikâyeleri hâlâ bundan bahsediyor mu? Tanrıların savaş sırasında, Yeraltı'yla aynı zamanlarda inşa ettikleri bir başka kale.

Omuz silktim. 'Şehir hakkında yaklaşık on milyon farklı insan hikayesi var. Eminim bunlardan birkaçı bir noktada tanrılardan bahsediyordur.

Kahkahasının sesi biraz titrek geliyordu. 'Her halükarda, duvarlarla ilgili kısım doğru. İçeri girmemizin tek yolu kapılardan geçmek, ama o zaman da onların kanunları var-'

"-bu da kapıları insan olmayanlara açmalarını yasaklıyor," diye bitirdim. Bu kısmı biliyordum; uzun kış gecelerimi umutsuz bir umutla doldurmuştu, bir gün, uzak ve harika bir gelecekte, o nefret edilen fae gemilerinin bir daha ufukta görünmek zorunda kalmayacağımın hayalini kurmuştum. "Yasaların yarı insanlar hakkında ne söylediğini biliyor muyuz acaba?

Yine sessizlik.

Creon yavaşça, "Seni içeri alırlarsa kendi başına gitmek zorunda kalırsın," dedi, gözleri beyaz heykelcik kümesine dikilmişti, sanki tahtadan zihinlerini okuyabiliyordu. Daha büyük olasılıkla, başka kimsenin gözlerinin içine bakmak istemediğini düşündüm. 'Ellerinden gelse hiçbirimizin duvarlarına yaklaşmasına bile izin vermeyecekler.

Dışarıdaki karanlık tarlalara, bu odaya adım attığımız anda Alyra'nın gözden kaybolduğu yere baktım. "Sence duvarlar tanrıların kuşlarının da üzerlerinden uçmasını engeller mi?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bunu düşünmeyi unuttuğumu ona söyleme."

"Kesinlikle yapmayacağım," dedim ciddiyetle ve kalçasını okşadım. 'Burnun hâlâ yüzüne yapışırken seni daha çok seviyorum. Ve her halükarda, duvarlar Alyra'yı durdursa bile, benim gitmem çok tehlikeli olmamalı, değil mi? En kötü ihtimalle, bize yardım etmeyi reddederler. Beni öldürmeye çalışmaları pek olası görünmüyor.'

'senin fiziksel güvenliğin değil,' diye mırıldandı. 'İsteseydiniz tüm şehri yerle bir edebilirdiniz. Sadece...'

Cümlesini bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu.

Sadece beni bekleyen insanlar.

Valter. Editta. Cathra'nın tamamı - köyün yerle bir olduğu o gece parasını ödeyip gönderdiği her bir insan. Dikenli bir şey yuttum, gözlerimdeki acıyı gizlemek için tekrar tarlaları taradım - gözyaşı değil, henüz değil, ama bu duygu kaşınması yine de istediğimden daha yakındı.

İki kalp atışı ve birkaç kararlı göz kırpmasından sonra diğerlerine döndüğümde, hepsi kibarca haritaları ve tırnakları inceliyordu, sadece boğazımı temizlediğim ve makul derecede sakın bir şekilde "Başka seçeneğimiz var mı?" diye sormayı başardığımda başlarını kaldırdılar.

Bir sessizlik daha. Neredeyse rahat bir rutin haline gelmeye başlamıştı. "Bu kadar çok sorunumuzu aynı anda çözecek bir şey yok, anladığım kadarıyla Görebiliyorum," dedi Agenor, sesinde tam olarak tanımlayamadığım bir gerginlik vardı. Creon'un patlaması mıydı? Beni tek başıma bir yere gönderme ihtimali mi? Yoksa onun yerine beni yetiştiren insanlardan bahsetmesi mi? "Tabii sana erişim izni verirlerse ve yardım etmeyi kabul ederlerse."

Geleceğim olabilecek şeyi gördüğümde yıkılmayacağımı varsayarak. O meşhur beyaz duvarların arasında Valter ve Editta ile karşılaşmayacağımı ve evlerinde olduğum çaresiz küçük kıza geri dönmeyeceğimi varsayarak.

Ama eğer alternatif Thysandra ve yumuşak büyüünün mide bulandırıcı işleyişiye...

Derin bir nefes aldım. "Deneyelim o zaman."

Creon'un bakışları gözümün köşesinde bir damgaydı, tüm o yırtıcı odak duygularımın girdabında ne bulduysa ona yönelmişti. Ama o

Diğerleri başlarını sallayıp onaylayan sözler mırıldanırken şüphe uyandıracak kadar sessiz kaldılar - Ateşboynuzu Sarayı'nda gerçekte ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmayan dört kişi etraftayken bana meydan okumanın ve nedenlerimi araştırmanın sırası değildi.

Onun yerine tek söylediği, 'Giriş izni için onlara yazmanız gerekecek. Sanırım alves kapıya bir mektup teslim edebilir?

Yine o yıkıcı derecede hızlı zihin, ben daha bu yolculuğun olasılığını kavramaya çalışırken planın üç adım ötesine geçmişti bile. Başını sallayan Tared'e baktım, sonra da başka bir şey söylemeden bakışlarını haritadaki renkli düzenlemelere dikmiş olan Creon'a döndüm. Sadece elleri kucağında, masanın etrafındaki diğerlerinin göremeyeceği şekilde hareket ediyordu.

Bundan emin misin?

Kalbim küçük bir sızı hissetti. "Evet.

Başka herkes için bu küçük kelime, mektup yazmanın gerekliliğini kabul etmemden başka bir şey olmayacaktı... ama Creon'un kanatlarının arkasından parça gevşemesi, tam olarak hangi soruya cevap verdiğimi bildiğini gösteriyordu. Gözleri başka bir yere odaklanmış olsa bile başını hızlıca sallaması bir güvenceydi. 'O halde çok fazla beklememeliyiz. Cevap vermek için ne kadar zamana ihtiyaçları olacağını bilmiyorum.

Lyn aceleyle, "Mektubun yazılmasına seve seve yardımcı olurum," dedi. 'Onlara kim olduğunuzu ve neler yapabileceğinizi açıklamak için yardıma ihtiyacınız olursa-'

"Hayır! Hayır, bunların hiçbiri değil. Neşesiz bir kahkaha attım ve sandalyemde geriye doğru çöktüm. 'Onlara ne yapabileceğimi söylemek bu konuda izlenecek en kötü yol olur. Fae'lerden ve büyüden *nefret ediyorlar*, hatırladın mı? Eğer içeri girip kendimi Agenor'un evinden Emelin Thenessa olarak tanıtırsam, tanrı yeminli ve bağısız, kendine saygısı olan her insan kapıyı suratıma çarpıp kaçacaktır.

Biraz üzgün görünüyordu.

"Sizler insanları kurtların koyunları anladığı gibi anlıyorsunuz," diye ekledim kollarımı kendime sararak. 'Söyleyeceğiniz hiçbir şey onlara güven verici gelmeyecektir. Bırakın düşüneyim. Bir şeyler bulacağım ve mektubu yarın sabah hazır edeceğim, tamam mı?

"Nasıl isterseniz. Tared'in hızlı gülümsemesi endişeden tamamen arınmış değildi ve Creon'un gözleriyle karşılaştığında soldu. "Sanırım ek güvenlik önlemlerini size bırakabiliriz?

Daha önce hiç görmediğim kadar uzanmış bir el. Creon'un başını sallayışı sert ama kararlıydı, endişeli aile üyelerini rahatlatacak tek bir kelime bile etmedi.

... ama çenesindeki gerginlik, eğer gerçekten tehlikedeysem, Tanrı'nın inşa ettiği yüzlerce duvarın onu dışarıda tutmaya yetmeyeceğini gösteriyordu.

Agenor bile itiraz etmedi.

"Mükemmel," dedi Lyn cesur bir neşe denemesiyle. 'O halde şafak sökmeden önce birkaç saat uyumaya çalışalım.

Mektubumu sonunda Creon'un masasında, fenerlerinin dumanlı, mavi-gri ışığında, astronomi kitapları yığınları ve ara sıra gece gökyüzünün aceleyle çizilmiş karakalem eskizleriyle çevrili olarak yazdım. Phyron'un *Risaleleri* kucağımdaydı, Agenor'un eski kopyası ve kenarlarında annemin notları vardı. Onun sözlerini okumak bir şekilde insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamayı yüz kat daha kolaylaştırıyordu - kısa ömürlü ve savunmasız ama aynı zamanda çok öfkeli.

Gözlerimi kapatıp Cathra'yı düşündüğümde, mektup açıkçası kendi kendine yazıldı.

Kısaydı. Basitti. O kadar gerçeklerle doluydu ki, sadece Creon'un okumasına izin verdikten sonra katlayıp mühürledim ve Tared'in yatak odasının kapısının altından içeri soktum - ruhumun küçük bir parçasını paylaşabileceğim kişiler dışında kimseyle paylaşamayacağımdan emindim.

Şehir konsoloslarına -

Annem bana Beyaz Şehir'den ilk kez ben beş yaşında ve açlıktan ölmek üzereyken bahsetmişti. Fae soyumu öğrenene ve duvarlarınıza ayak basmama asla izin verilmeyeceğini anlayana kadar on beş yıl boyunca kuzeye gitmeyi hayal ettim.

Faekind benden pek çok şey aldı, ama en çok üzüldüğüm şey geleceğim. Bu mektubu yazarken, imparatorluğun topuğu altında ezilen her insan adına bir savaşa hazırlanıyorum - kazanacağımdan tam olarak emin olmadığım bir savaş. Desteğiniz ve yardımınız dengeleri değiştirebilir. Sizinle çalışmak benim için dünyalara bedel ve şehirde yaşamamın asla mümkün olmayacağını bilsem de, bana izin vermenizden onur ve minnet duyarım. birkaç günlüğüne seni ziyaret edip davamı savunacağım.

Fae kanımın bunu yasalarınıza aykırı hale getireceğinin farkındayım. Sadece eşit derecede insan kanımın sizi geçici bir istisna yapmaya ikna edebileceğini umabilirim; gerekli gördüğünüz her güvenlik şartına memnuniyetle uyacağım.

*Tüm kalbimle teşekkür ederim. Sizin
olsun,
Cathra'lı Emelin*

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Ertesi sabah erkenden uyandım ve yumuşak kanatlar ve güçlü kollar gözlerimi kapatıp kendimi tekrar Creon'un kucağına bırakmamı fısıldasa da uyumayı başaramadım. Uzuvarımda karıncalanan huzursuz suçluluk duygusu izin vermedi - sorunlarımızın çoğunu çoktan çözmüş olabileceğim ve sadece... çözmediğim basit, inkar edilemez gerçek.

Vicdan uğruna.

Zaten lekeli olan vicdanımın hatırı için.

Çok ince bir mazeret, aptallık derecesinde dayanıksız. Dünyanın geleceğini benim oldukça değişken ahlak anlayışıma bağlamak gerçekten delilikti. Beyaz Şehir'in konsolosları cevap yazmazsa...

Üç gün, dedim kendi kendime, karanlığa gözümü kırpmadan bakarken şiddetli kıvrılmayı görmezden gelerek. Eğer üç gün içinde onlardan haber alamazsak, Thysandra'nın hücresine girecek ve onu konuşturacaktım, bedellerine ve sonuçlarına lanet olsun, derimin altına yayılan pislik hissine lanet olsun.

sadece düşünce. O zamana kadar elimden geleni yapacak ve bunun yeterli olması için dua edecektim.

O zaman da savaşı kaybedebiliriz.

Battaniyenin içinde doğrulmaya çalıştım, endişe her parmağımın ucuna ve ayak parmağımın içine işlerken bir saniye bile kıpırdamadan duramadım.

Kollarından kurtulup kaçmak için üzerine tırmanmak zorunda kalmayacağım yatağın ayak ucuna doğru kayarken Creon kıpırdamadı. Geçilmez karanlıkta giysilerimi ararken bile zihnim sesler ve giderek daha fazla baskı yapan görüntülerin flaşlarından bir kasırgaydı: tahta blok yığınları, keskin sesler ve daha keskin bakışlar, kanlı deriden çıkıntı yapan oklar ...

Arkamdan uykulu bir ses 'Kaktüs,' diye tısladı.

Dondum, sonra döndüm, gözlerim gölgeleri ve siluetleri anlamlandırmak için savaşıırken karanlığa karşı gözlerimi kırptım.

Kanatların kumaşa çarparak çıkardığı hışırtı bana onun oturduğunu söyledi. Bir hareket fısıltısı daha ve etrafımızdaki fenerler yandı, gümüşü ışınlar odaya doldu ve bir dakika önce battaniyelerin arasında bıraktığım zarif bir şekilde yontulmuş, son derece çıplak vücudu ortaya .

Tanrılar bana yardım etsin.

Kendimi ne kadar mantıklı olmaya zorlarsam zorlayayım, bunca zaman sonra manzara ne kadar tanıdık olursa olsun, kalbim o ham erkek ihtişamını gördüğümde yine de çarpmaya başladı - bir şekilde yarı uyanık halinin savunmasızlığıyla daha da kışkırtıcı hale geldi. Nasıl karşı konulmaz *olmayacağını* gerçekten bilmiyordu. Uykuyla buğulandığında bile güzellik ve güç saçıyordu; esnediğinde ve dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda, kasları haksız bir şekilde büyüleyici şekillerde esneyerek göğsünü ve karnını alacakaranlık ışıktaki sıvı altın gibi dalgalandırdı.

Karnımdaki gerginliğin bir kısmı tamamen farklı bir gerginliğe dönüştü ve damarlarımda orman yangını gibi yayıldı.

"Zorunda mısın? Birden kendi çıplaklığımın farkına vararak başardım. "İşlerimi halletmeye çalışıyorum.

"Ah. Bir elini yüzünde gezdirerek gözlerindeki uykuyu sildi. "Bütün gün koşturup durarak ve senin yerine onlarca kişinin yapabileceği işlerde köle gibi çalışarak suçluluk duygusunu sisteminden atmaya mı çalışıyorsun?

Ona baktım.

Gözleri hâlâ biraz bulanıktı, sözleri tuhaf bir şekilde sevimsizdi... ama bunların hiçbirisi onun keskin bakışını en ufak bir şekilde yumuşatmıyordu. Daha yataktan adımını bile atmadan bu kadar acı verici bir şekilde anlayışlı olmaya *hakkı* yoktu, lanet olsun; uykudayken bile bana bakmakta ısrar ederse kendimi sessizce nasıl dövebilirdim?

Sessiz kaldığımda, küçük bir iniltiyle daha dik oturarak, 'Ben de öyle düşünmüştüm,' diye ekledi. Kanatları, sanki gecenin sertliğini üzerinden atmak istercesine arkasında gerilmişti. "O mektubu yazmak yetmedi mi?"

"Daha fazlasını yapabilirdim," dedim zayıf bir sesle, kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Yapabileceğimi biliyorsun."

Kafamda dönüp duran Beyaz Şehir yüzünden yorgun ve meşgul olduğum dün gece ona pürüzsüz sihir olasılığından bahsetmemiştim bile - ama elbette düşüncelerimin tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Omuz silkmesinde şaşılacak bir şey yoktu. "Evet, ama daha fazlasını yapmalı mısınız?"

Alay ettim. "Hayat kurtarır."

"Bu seni mahveder," hoş bir şekilde belirtti.

"O zaman belki de bu kadar titiz bir korkak , değil mi? Kendime engel olamayarak ısırdım. Elbette haklıydı. Bir şekilde haklı olması *daha da kötüydü*. Tıpkı bunu kendime yaptığımı, Zera'nın beni reddettiğini, uyardığını ve yine de kavrayamayacağım bu lanet güçleri istediğimi bilmenin daha kötü olması gibi - karanlık ve çürümüş bir şeyin derimin altında köklerini kazıyormuş gibi hissettiren güçler."

Bir kaşını kaldırdı ve elini karmakarışık saçlarında gezdirdi. 'Ah, evet. Sadece başka biri ol. Geçmişte senin için hep işe yaramış parlak bir çözüm."

Eğer elimde kırmızı bir şey olsaydı, oturduğu yatağı yerle bir edebilirdim. Bu haliyle, Edored'in özellikle hareketli bir iskambil gecesinde bana öğrettiği birkaç Alvish lanetinden daha korkutucu bir şey bulamadım.

Kreon bir kahkaha . "Baban seni duymasın."

"Bu hiç komik değil! Ellerimi havaya kaldırarak tersledim. 'Dün aptal büyüümü kullanmış olsaydım şimdiye kadar Yeraltı'nın yarısını çözmüş olurum - *biliyorsun* çözebilirdim. Bunu gerçekten bu kadar az mı umursuyorsun?"

O kadar ani bir şekilde ayıldı ki irkildim. "Ne? O tek kelime çok sert çıkmıştı. Çok kaba."

Ağzımı açtım, tekrar kapattım ve hoş olmayan bir şekilde savunmaya geçerek, "Yani-" dedim.

"Elbette bağları önemsiyorum, Em," sertçe araya girdi - çok sert bir şekilde, sesindeki ısırik dudaklarını büken ani acıyla kusursuz bir uyum içindeydi. Sanki onu ölümcül bir şekilde kırmışım gibi. Sanki daha önce kimsenin bana işaret etmediği görünmez bir çizgiyi aşmışım gibi. 'Bu savaşı kazanmayı herkes kadar benim de istediğimi çok iyi biliyorsun. Sadece önce senin güvende ve mutlu olmanı istiyorum. Gerçekten de herkesin ve annelerinin bağlarını senin akıl sağlığını önemseddiğimden daha fazla önemsememi mi bekliyorsun?

Ona uyuşmuş bir şekilde baktım, kendimi biraz daha küçülmüş, biraz daha aptallaşmış hissettim.

Akıl sağlığım. Yüzündeki o ifade, sorusunu bir aşk ilanından ziyade bir azarlama olarak ayaklarımın dibine fırlatması olmasaydı, bu iç açıcı bir güvence olurdu - dikkatsiz eğlencesinden öyle ani bir değişim oldu ki, hatamı bulmaya çalışırken kendimi konuşmayı zihnimde iki, üç kez tekrarlarım buldum. Tamam, zorluyordum. Tartışuyordum. Ama bu acımasız misillemeye gerek yoktu, değil mi - sanki tüm ciddiyetimle ona saldırmaya çalışuyormuşım gibi?

Önemsemediğini bildiğimi biliyordu, değil mi?

Başım döndü. Kelimelerim acınası bir kekemelikle döküldü. 'Ben- Hayır, ama
-'

Ben daha düşüncelerimi toparlayamadan, 'Tabii ki hepsini çözmeni istiyorum,' diye ekledi. Sanki bu benim için yeni bir şeymiş gibi bu sert vurgu neden? "Ama *senin* pahasına değil, anlıyor musun?

Anlamıştım. Ben
de anlamadım.

Üç gün içinde ikinci kez bir hiç uğruna bana saldırıyor, kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor, her zamanki rahat tavrıyla derdini kolayca anlatabilecekken beni tersliyordu - onu tanıdığım onca zaman boyunca daha önce hiç yapmadığı şeyler. Düenden önceki gün kendime sadece yorgun olduğumu söylemişim. Sadece incinmiş ya da dünyanın bizi sınırlarımıza kadar zorlamasından bıkmış. Ama canı cehenneme - yorgun, incinmiş ve dünyadan bıkmış olduğunda nasıl biri olduğunu *biliyordum* ve bunların hiçbirini bana öfkelenmesini içermiyordu.

Peki onu pervasız savaş stratejileri ve kırık bağlar konusunda bu kadar hassas yapan neydi?

"Evet," dedirttim kendime. 'Evet, anlıyorum ama..'

Bu sefer konuşmadan bekledi, omuzları gerildi, kanatları huzursuz küçük seğirmelerle açılıp kapandı. Sanki kendini hazırlıyordu - suçüstü yakalanmış ve bu durumdan kurtulmak için çaresizce konuşmaya çalışan bir erkeğin bakışı.

Tanrılar yardımcım olsun. Ona bu durumda gülünç duruma düştüğünü söylemek belayı garantilemek gibi geliyordu.

"Dürüst olmak gerekirse buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum. Uzun bir nefes aldım. O zaman konuşmayı başka bir yere taşımak iyisi. "Beni yanlış anlama, dünyayı kurtarmak için beni körü körüne feda etmeyeceğini duyduğuma sevindim, ama ...

Keskin kenarlı yüz hatları başını eğdiğinde yumuşadı, kaşları bir parça yukarı kalktı. "Ama yine de kendini feda etmeyi mi tercih ediyorsun?

Ve birdenbire yüzünde o lanetli tetikte olma eser kalmadı. Bunun yerine gözlerinin etrafında derinleşen yumuşak çizgiler o kadar radikal bir şekilde farklıydı ki, bir an için alacakaranlık ışıktaki ifadesini yanlış değerlendirip değerlendirmedigimi merak ettim - ya tüm bunlar bir yanlış anlamadan başka bir şey değilse, ton ve vücut dilinin olağanüstü derecede kötü okunmasından başka bir şey değilse?

Ama Tanrı aşkına, kızgın değildim, değil mi?

"Kimseyi kurban etmemeyi *tercih ederim*," dedim, deneme amaçlı temkinli bir oflamaya izin vererek. Yüz ifadesi değişmedi - tanrılara şükürler olsun. 'Ama şu anda alternatifim, onları kurtarmam için bana güvenen tüm insanları hayal kırıklığına uğratmak ve bu durumda geri durmayı nasıl haklı çıkarabilirim? Kahretsin, Zera bile benden ... yapmamı bekliyordu...'

Dünyayı kurtarmak için. Ona söz verdiğim işi yapmak için. Cümleyi bitirmeyi başaramadım; tadı çok ama çok fazla başarısızlık gibiydi.

Creon battaniyesini bir kenara itti ve bacaklarını yataktan sarkıtıp o yontulmuş fae vücudunun her santimini alışılmadık bir dramatiklikten uzak bir şekilde ortaya çıkardı. 'Ve sen bana Zera'nın senin tanrı vergisi büyüünü bu şekilde kullanmanı isteyeceğine gerçekten inandığını mı söylüyorsun? En başta sahip olduğu tüm şüphelerden sonra?

Yutkundum, dudaklarımı birbirine bastırdım. Sesimin düzgün çıkacağına güvenmeye cesaret edemedim.

"Evet," dedi, dudaklarında neşesiz bir gülümseme belirdi. "Ben de öyle düşünürdüm.

Nasıl bu kadar kolay bir şekilde bu haline geri dönmüştü, artık ani bir keskinlik yoktu, her şeyi gören bir şefkatten başka bir şey yoktu? Sormak istedim. Sormam *gerekiyordu*. Bu patlamaların zihnimi kemirmeye devam etmesine izin veremezdim. Ve aynı zamanda, soruyu bir metre derine gömmek ve

Unut gitsin - eğer sorun gizemli bir şekilde çoktan çözülmüşse, eğer bu yine benim kendi Creon'umsa, tanıdığım, anladığım ve canımı acıtacak kadar sevdiğim erkeğe, neden bir cevap alma riskine gireyim?

"Ama ya yanılıyorsak," diye fısıldadım, kolay yolun cazibesine kapılmışım. 'Ya gerçekten istiyorsa-'

"Em, bu güçleri senin olmak istediğin kişiye vermedi. Gözleri kirpiklerinin aldatıcı yumuşaklığı arasında delici bir keskinlikle yanıyordu; alçak, sert sesi karnına inen en nazik yumruktu. "Onları sana o verdi. Onlarla yapacağın seçimler yüzünden. Ona gösterdiğin empati kapasitesi ve ahlaki pusula . Peki neden şimdi tam da bu şeylerden kurtulmaya çalışıyorsun, sanki sana güvendiği şeyi yaparak onu hayal kırıklığına uğratiyormuşsun gibi?

Dizlerim titriyordu. Ne zaman başladıklarından emin değildim.

"Lanet büyüü kullanmak istemiyorsun," diye alaycı bir şekilde ekledi ve bana hafifçe, tek omuzlu bir omuz silkme hareketi gönderdi. 'Öyleyse kullanma. Onun yerine daha iyi bir şey yap. Bu kadar basit tutmana izin var, kaktüs.

Hepsi yalan gibi *geliyordu* - yalancı olduğu için değil, gerçeğin bu kadar uygun olması mantıksız görüldüğü için. 'Ama Thysandra hiç konuşmazsa...'

"Er ya da geç olacak. Kısa bir an için gözlerini kapattı. "Sonunda ben de öyle yaptım.

İttifak onu ilk yakaladıktan sonra. Lyn onunla günlerce konuştuktan sonra, sonunda hayatını bu savaşın yanlış tarafında geçirdiğini, hizmet ettiği Anne'nin onu hiç sevmediğini ve asla sevmeyeceğini anlayıncaya kadar.

Amacına hizmet etti.

İçimde tanıdık bir öfke parıltısı yandı.

"Ama sen çok açık bir şekilde terk edilmiştin," dedim, dağılan düşüncelerimi hizaya sokmak için umutsuz bir çabayla arkamı dönerek. O yataktaki çıplak bedenin dikkatimi dağıtması olmadan sağlıklı düşünmek nedense çok daha kolaydı. "Yani en azından artık onun sevgili oğlu olma fantezisine tutunamazdın, öyle değil mi?

Sert kahkahası çok şey anlatıyordu. "Hayır.

"Thysandra ise..." Dişlerimin arasından bir nefes çektim. "Şey. Thysandra.'

"Thysandra söz konusu olduğunda ihtiyaç duyabileceğin tarafsız mantık sesi ben değilim," dedi nefesinin altından, ben arkamı döndüğümde başı ellerinin arasındaydı

ona. "Agenor'un dediği gibi - küslük. Onu anlayabilirim ama acıdan kusarken ve o gün beşinci kez antrenman ringine geri gönderilirken hayallerindeki hayatı yaşadığım konusunda ısrar eden kişiye sempati duymam zor.

İçimden bir ürperti geçti. "Evet, böyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm.

"Her zamanki gibi haklıydın. İçini çekti, başını kaldırdı. 'Bununla birlikte, eğer sonunda bize yardım etmesine ihtiyacımız olursa, eski kinim onun bir hücrede çürümesine izin vermek için korkunç bir neden. Yani...'

"Bu yüzden daha iyi bir şey bulmamız gerekiyor. İç çamaşırı yığınlarımın yavaş yavaş çekmecelerinden birkaçını kendilerine ayırdığı gardıroba doğru yürüdüm. 'Onu açmaya çalışmak muhtemelen tamamen yanlış bir yaklaşım, sence de öyle değil mi? O günlerde fikrini değiştirdin çünkü Lyn seninle konuşmaya devam etti, senden bir şey isteyen insanlar tarafından kuşatıldığın için değil.

Bu sefer cevap vermedi.

Çekmecesinden iç çamaşırlarımı alırken omzumun üzerinden baktım, kalbim küt küt atıyordu - yine yanlış bir şey mi söylemiştim? Ama yüz ifadesinde ne bir öfke ne de beklenmedik bir keskinlik vardı. Yatağın kenarında hareketsizce oturuyordu, kanatları battaniyenin üzerine gevşekçe örtülmüştü ama yüzünde o kadar da rahat görünmeyen bir kaş çatma vardı - hem bir bulmaca hem de bir çözüm olan bir bakış.

Bakışlarımız buluştu.

İşte o anda ne düşündüğünü tam olarak anladım. "Ona ne kadar güveniyorsun? Yavaşça sordum. "Naxi mi?

Alaycı gülümsemesi bana ilk denememde hedefi vurduğumu söyledi. "En azından ne istediğini bildiğine güveniyorum. Bu yüzden, mesela daha fazla bağın yok edilmesini içermediğinden emin olabilirsek...'

Bu cümleyi bitirmeye gerek yoktu.

Tanrılar bana yardım etsin, düşüncelerimizin sezgisel olarak birbirini bulması ve aramızdaki boşlukta somut bir şekil alması *bağımlılık* yapıyordu. Gözlerindeki hınzır pırıltı. Zihnimin aniden berraklaşması. Artık uzuvlarımı harekete geçiren utanç verici başarısızlık korkusu değildi; bunun yerine, tam olarak ne yapacağımı bilmenin telaşıydı.

"Lyn ve Tared..." diye başladım.

Creon omuz silkti. "Temkinli olmak için iyi nedenleri var.

"Bizi durdurmaya çalışacaklar.

"Muhtemelen," diye kuru bir sesle itiraf etti.

"O halde yalnız gitmem en iyisi," dedim, iç çamaşırlarımı giydim ve dün gece giysilerimi attığım sandalyeye doğru yürüdüm. 'Eğer öğrenirlerse beni senden çok daha kolay affederler.

İtiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama ben dün gece giydiğim çivit rengi elbiseyi giyerken sessiz kaldı. Hâlâ mürekkep ve kuş kokuyordu. Dağınık buklelerimi omzumun üzerinden salladım ve çoraplarımı giymek için kolçağa uzandım, ancak bu görevi tamamladıktan sonra tekrar başımı kaldırdım.

Hâlâ hareket etmemişti. Yüzünde hâlâ o sıkıntılı ifade vardı - iki tatsız seçenek arasında kalmış bir erkeğin ifadesi.

"Yalnız gitmemi istemiyorsun," diye yüzümü buruşturarak.

Neşesiz bir kıkırdamayla yatağın kenarına yığıldı ve başını salladı. "Kendi başına zaten yeterince şey yaptığını düşünüyorum.

"Sen de öyle. Sandalyeden zıpladım, masaya doğru yürüdüm ve Tared'in iki gün önce ellerime sıkıştırdığı anahtarı en küçük çekmecedan çıkardım. 'İyi olacağım, söz veriyorum. Ve gerçek niyetin ne olursa olsun, mutsuz müttefikler tarafından Thysandra'yı serbest bırakma girişimi olarak yorumlanabilecek bir şey yaparken bulunmak istemezsin.

Dudakları, midemi çok sıkı hissettiren bir sırtışa dönüştü. "Oysa böyle bir şey yaparken yakalansan çok iyi olurdu?

Ona ters ters baktım. "Ne demek istediğimi biliyorsun.

"Oh, evet. Yani yine her şeyi tek başına yapmaya kararlısın. Bu kez, o çarpık küçük gülümseme kasıtlı olmalıydı, gözlerinin siyahındaki şeytani parıltı. Bacaklarını önünde gelişigüzel uzatması yeterince masum görünebilirdi - ama bunun kaslarının tonlanmış hatlarına ne yaptığını ya da hareketin gözü acımasızca kalçalarının arasındaki yarı sert şahesere nasıl çektiğini bilmiyorsa lanetlenirdim. "O zaman bir şartım var.

"Fae'körü körüne anlaşıma yapmam," dedim homurdanarak.

"Bunun körlükle alakası yok," kuru bir şekilde beni bilgilendirdi. "Tam olarak ne elde ettiğinizi görüyorsunuz.

"Durum bu mu? Sesim boğuk ve titrek değil de inandırıcı bir şekilde öfkeli çıksaydı daha tatmin edici olurdu. "Seni becermek mi?

"Ah, canım," dedi ilkel bir tavırla - nasıl oluyor da *ilkel* görünmeyi başarabiliyordu, çırılçıplak bir yatakta oturuyordu ve siki de

sopa gibi bir durum mu? 'Böyle söylemek zorunda mısın? Oldukça kaba, Thenessa.'

Öfkelendim. "Ama *yanılıyor* muyum?"

"Duruma göre değişir. Dilini dudaklarında gezdirdi, bakışları boynuma kaydı. 'Önermek üzere olduğum koşul, işin biter bitmez buraya dönmen ve kendini bir sonraki göreve atmadan önce bir mola vermek. Bu boş zamanı nasıl geçirirsin...' Kirpiklerinde iffetli bir kırpışma. "Bu tamamen size bağlı elbette.

Yutkunmaya çalıştım. Ağzım aniden kurumuştı.

Gülüşü saf baştan çıkarıcıydı, günah damlıyordu.

"Piç," diye çıkmayı başardım, üç basamağı geçip oturduğu yere geldim. 'Sanki ben-'

İnsanlık dışı bir hızla eli dışarı fırladı, bileğime kilitlendi ve beni daha yakına sürükledi. Yarı yuvarlanarak, yarı zıplayarak kucığına oturdum; sikinin sıcak, ipeksi çeliği kalçamı dürttü ve mutluluk dolu bir sonsuzluk için nasıl nefes alacağımı ya da düşüneceğimi unuttum.

Dudakları dudaklarıma yapıştı, sıcak ve o kadar yumuşaktı ki inlemekten kendimi alamadım.

Açgözlü bir içgüdüden başka bir şeyle tepki veremeyeceğim kadar hızlı oldu. Parmakları enseme gerildi. Ağzım onunkine doğru açıldı ve vahşi bir yoğunlukla iddiasını ortaya koydu, dili beni ele geçirdi, benden kaçan bir sonraki iniltiyi içti. Parmaklarımin altında onun zayıf omuzlarını buldum ve sahip olduğum her şeyle tutundum - yeterli değil, neredeyse yeterli değil, teninin benimkine olan acı verici ihtiyacını yumuşatmak için ...

Bir sonraki an, geri çekildi.

Telaş içinde kucığında nefes nefese kalmıştım. Dudaklarım ağrıyordu. Tenim yanıyordu. Zonklayan bir ateş damarlarımı yavaşça yalıyordu. Çeneme işkence edercesine şefkatli bir öpücük kondurdu, sonra bana bir şekilde kendimi daha da ahlaksız hissettiren aziz bir gülümseme gönderdi - dudaklarının masum kıvrımı, tenimin altında açığa çıkan şehvetle acı verici bir tezat oluştuyordu.

"Demek istediğimi anladın mı?" mırıldandı tatlı tatlı.

"Kesinlikle *bir* noktaya değindin. İtiraf etmek istemediğim her şeyi nefes nefese söyledim. Düşüncelerim yavaş yavaş yine kolay yolu seçmeye başlamıştı - burada kalıp biraz daha saklanmak ne kadar kötü olabilirdi ki? Hiç bitmeyen yükümlülükler dünyasına geri dönmeden önce bir süreliğine bu zevk ve kayıtsızlık dünyasında boğulmama izin versem o kadar da zarar veremezdim, değil mi?"

Ama daha şimdiden bilincimi yeniden çekiştirdiğini hissedebiliyordum - yapılması gereken işlerin ağır farkındalığı. Bizi tanıyanlar bilir, yarım günümüzü beynimizi sikerek harcayabilirdik. Anne her an saldırabilirdi, bunu göze alabilir miydim?

"Git ve tek bir şey yap, kaktüs," dedi Creon usulca, iblis gözleri yüzümdeki her çizgiyi okuyordu. 'Sadece bir tane. Günün sonunda tembel ve işe yaramaz hissetmemen için yeterli. Sonra buraya geri dön ve seni anlamsızca becermeme izin ver. Bunu hak ediyorsun.

Tanrılar bana yardım etsin. Vücudum onun sesindeki o alçak mırıltıya kolayca av oluyordu; ses her gizli parçamda tıngırıyor, damarlarımdaki kanı ısıtıyor, dizlerimi titrek bir lapaya çeviriyordu. Saygınlığımı geri kazanmak için son bir umutsuz çabayla kendimi ondan birkaç santim uzağa ittim ve sert bir şekilde "Daveti... değerlendireceğim." diyebildim.

"Bunu yapmanızı şiddetle tavsiye ederim. Gülümsemesi Fae'den çok hayvan gibiydi. "Eğer yapmazsan seni bulurum.

Üzerinden indiğim anda dizlerimin üzerine çökmemem gerçekten bir mucizeydi, bacaklarım ihtiyaçtan kıpırdamıyordu. Elbisemi düzeltirken bakışlarımı onun yüzünde tutmak zorundaydım; eğer bir an için bile olsa aşığı doğru kayarsam, odadan bir daha çıkabileceğimden emin değildim.

'Çabuk olmaya çalışacağım,' diye idare ettim.

"Güzel. Sadece bu sert ses tonundaki tatmin bile beni oracıkta doruğa ulaştırabilirdi. "Çünkü ben kesinlikle olmayacağım.

Döndüm ve kaçtım. Bir kalp atışı daha fazla kalsaydım, kendimi suçladığım bir gece, dudaklarının bir kez daha tadına bakmak için oldukça makul bir bedel gibi görünmeye başlayacaktı.

Bölüm 16

YERALTI artık Altın Saray'ın boşaltılmasından sonra olduğu gibi kıpır kıpır değildi, saldırı altındaki bir karınca yuvasının o huzursuz atmosferi yoktu. Bunun yerine havaya ürkütücü bir sakinlik hâkimdi. Alvesler, periler ve vampirler nereye baksam acımasız bir kararlılıkla hareket ediyorlardı, çok azı kendi görevlerinden başka bir şeye dikkat ediyordu; bazıları ellerinde mektuplar ya da kitaplarla koşturuyor, diğerleri yiyecek ya da silah dolu sepetleri oradan oraya sürüklüyordu. Arada sırada, yorgun görünümlü kişilerin kaynakları saydığı ya da görevleri dağıttığı küçük bir koordinasyon merkezinin önünden geçiyordum. "İki kilo daha söğüt kabuğu," diye mırıldandığını duydum bir perinin kendi kendine, başkalarının getirdiği bir yığın sepeti incelerken, "ve karanfil özü..."

Söğüt kabuğu. Karanfil. Ağrı kesici otlar.

Suçluluk duygusu yine çirkin yüzünü göstermeye başlamıştı bile.

Ama Zera *bana* güvenmişti, bir gün dönüşebileceğim acımasız yaratığa değil; yürürken bu düşünceye sınıksız sarıldım, parmaklarımı cebimdeki anahtarın etrafında kenetledim. Onları kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakmayacaktım.

Beyaz Şehir'e mektubumu yazmıştım ve Thysandra'nın da icabına bakacaktım. Sadece o lanet zihin büyüyle değil.

Lanet zihin büyüü dışında *her şey*.

Suçluluk, uyarılma ve rahatlama aynı anda garip bir duygu demeti oluşturdu.

Yanlarından geçtiğim insanların çoğu beni görmezden geldi, görmezden gelmeyenler de benden kaçmaya kararlı görünüyordu. Sonuç olarak, durup bana Naxi'nin evini nerede bulabileceğimi söylemeye istekli bir su perisi bulmam biraz zaman aldı. Evin Zera'nın mahallesinin uzak bir köşesinde olduğu ortaya çıktı, bu yüzden dar koridorlardan oluşan labirentte on dakika daha ilerledikten sonra bana tarif edilen kapıyı buldum: altın meşe ağacı, budaklı kulp, çerçeveden sarkan bir kile kuru lavanta.

Kapıyı çaldım ama cevap alamadım.

Beklenmedik bir şey değildi: Yeraltı'ndaki herkes savaşa hazırlanmak için koşuşturuyorsa, Naxi'nin yatağında uzanmış beni beklemeyeceğini bilmem gerekirdi. Yine de, Yeraltı'nın merkez salonuna geri dönerken, döndüğüm her köşede endişeli bakışlara maruz kalarak bir ya da iki laneti ısırmak zorunda kaldım.

Dün gece uyumsuz sandalyelerden oluşan çemberin olduğu yere birkaç masa kurulmuştu. Alves, ateşböceklerinin yanıp sönmeleri gibi baş döndürücü bir hızla bir ileri bir geri gidip geliyordu; masaların üzerine eğilmiş Agenor'un bir avuç fae'si öfkeyle mesajlarını karalıyor, diğerlerine tebeşir haritadaki ahşap modelleri hareket ettirmeleri veya eklemeleri için bağırarak talimatlar veriyordu. Agenor'un kendisini görmem biraz zaman aldı. Doralis ve üstü başı perişan Thorir'le derin bir sohbete dalmış olan Agenor, asi iblisleri aramaya pek vakti olduğu izlenimini vermiyordu.

Onun yerine birkaç periye daha sordum. Hiçbiri Naxi'yi dün gecedan beri görmemişti, bizimle birlikte Gezgin Kanadı'ndan ayrıldıktan sonra bile.

Mutsuz şüpheler zihnimde katılaşılmaya başlamıştı.

Dikkat çekmemem mümkün olduğu sürece, dikkat çekmeden salondan çıktım - ama en azından kimse peşimden gelmedi ve kimse neden Etele'nin mahallesine doğru gittiğimi sormadı. Birkaç yanlış dönüş ve dolambaçlı yoldan sonra, birkaç gün önce Thysandra'nın hücrelerinden dönerken yürüdüğümüz yolun izini sürmeyi başardım. Sıra sıra dizilmiş kasvetli vampir kapılarının önünden, eğitim salonlarının ve çamaşırhanelerin yanından...

Çelik kaplamalı kapıları olan o acımasız, hastalıklı ışıklı koridora.

Pembe etekler ve tüylü yünlerden oluşan küçük, dağınık bir yığın, yüzü sarı ve pembe buklelerin ardına gizlenmiş, bembeyaz duvarlara doğru kıvrılmış yatıyordu.

Sikeyim.

"Naxi? O ıssız koridorda aceleyle onun buruşmuş haline doğru ilerlerken sesim yankılandı. 'Naxi, iyi misin? Kimse-'

Bir çılgınlıkla ayağa fırladı ve şaşkın, kırmızı çerçeveli gözlerle bana baktı.

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandım, sendeleyerek durdum. Kalbim kaburgalarımı dövüyordu. "Sadece uyuyor muydun? Hasta ya da yaralı değilsin ya da-'

"Kim beni yaralayabilir ki?" diye homurdandı ve sonra ağlamaya başladı.

Bu güzel bir ağlama değildi - iyi yetiştirilmiş bir kızın bir sevgili kavgasından sonra üzüntüsünü göstermesi gibi medeni, zarif bir gözyaşı dökme değildi. Bu çirkin, sümüklü ve çiğ bir ağlamaydı. İçimi burkan hıçkırıklar tüm kıvrak bedenini beni ürküten bir şiddetle sarstı; tekrar yere kıvrıldı, yüzünü mahvolmuş eşarbına gömdü ve sanki saatlerdir bunu yapıyormuş ve kimse onu durdurmazsa bir o kadar daha devam edecekmiş gibi hıçkıra hıçkıra ağladı.

Hücre kapılarının sert fonunda küçük, çelimsiz ve acınası görünüyordu. Biri bana bunun Yeraltı'nın en ölümcül müttefiklerinden biri olduğunu söyleseydi, yüzlerine gülebilirdim.

"Um," dedim, orada durup ona bakarken aklım ve sağduyum beni terk etti. Bu durumda omzunu sıvazlamak tehlikeli olur mu? 'Naxi...'

"burada, değil mi?" diye hıçkırdı, eşarbının altından zar zor anlaşılıyordu. "Onu *hissedebiliyorum* - burada olduğunu *biliyorum*...

Oh, Zera yardım et bana.

"Um," dedim tekrar, düşüncelerim hızla ayarlanıyordu. Bu onu bulmayı umduğum kadar mantıklı bir durum değildi - ama kahretsin, bir şekilde idare edecektim. "Şey-

"Biliyorum," diye hıçkırdı ve kan çanağına dönmüş mavi gözlerini bana dikti. *Biliyorum*. Bana söyleyemezsiniz ve eğer öğrenirsem hepinizi öldürebilirim ve-'

"Hepimizi öldürür müsün?" diye ihtiyatlı bir şekilde araya girdim, ki bu başlangıç için uygun bir soru gibi görünüyordu.

Öfkeyle eteğinin bir parçasıyla burnunu sildi. 'Pek olası değil. Anneden kurtulman için hâlâ sana ihtiyacım var.

Lyn ve Tared'in rezervi kalp atışlarımla birlikte bana daha anlamlı gelmeye başladı.

"Bu son derece güven verici," dedim alaycı bir ifadeyle ve onun yanında yere çöktüm. Alf çeliği sırtıma buz gibi soğuk geliyordu. "Peki ya Anne çoktan ölmüş olsaydı?"

"Kimseyi öldürmek *istediğimden* değil," diye homurdandı, sesi ikinci porsiyon tatlıdan mahrum bırakılmış hoşnutsuz bir çocuk gibiydi. "Ben bir canavar değilim. Sadece hepiniz son derece yararsız davranıyorsunuz ve ben istiyorum ki... istiyorum ki..."

"Thysandra? Ben önerdim.

Ağlamaklı bir feryat daha kopardı, sanki sadece bu isim bile kalbinin kaldıramayacağı kadar ağırmış gibi gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslandı.

Ne istediğini biliyor, demişti Creon; sorun şu ki, Naxi'nin *ne* istediğinden hâlâ tam olarak emin değildim ve iblislerle körü körüne anlaşmalar yapmak, fae'lerle körü körüne anlaşmalar yapmak kadar akılsızca geliyordu. Dizlerimi göğsümde birleştirdim, çenemi onların üzerine indirdim ve "Neden o?" diye sordum.

Naxi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Neden Thysandra? Sesimi hafif tutarken, sol elimi elbisemin çivit rengi yüzeyine dayadığımdan emin oldum - ihtiyacım olduğu anda kırmızıyı çekmeye hazırdım. Yeraltının karanlık bir köşesinde uçarı bir iblis tarafından öldürülmek gibi bir niyetim yoktu ve onun gözlerindeki histerik parıltı bir kazaya ikimizin de tahmin ettiğinden daha yakın olabileceğini gösteriyordu. 'Neredeyse bir buçuk asır oldu. Peki onun nesi on üç yıllık özleme değişiyor, tam olarak?"

Dudakları öfkeli bir karşılık verecekmiş gibi kıvrıldı, sonra duraksadı - bana göz kırparken ve hoyratça aldığı nefesi yavaşça bırakırken yüzünde bir kırılmanlık titreşimi belirdi. Gözlerindeki şiddetli öfke yavaş yavaş azaldı. Sanki bir kâbustan uyanmış, sersemlemiş ve ne yapacağını şaşırılmış ama sonunda beni yeniden tanımış, kim olduğunu ve burada ne aradığını hatırlamış gibiydi.

Birkaç saniye geçtikten sonra gözlerini kaçırdı ve uzun, ruhsuz bir iç çekti. "Aslında, bunu daha iyi anlayabilirsin.

Kaşlarımı çattım. "Kimden daha iyi?"

"Diğerleri. Hapishane duvarlarının ötesindeki dünyaya doğru zayıf bir el hareketi yaptı. "Çünkü onu seviyorsun, görüyorsun.

Mesele aynı anda hem daha anlaşılır hem de daha az anlaşılır hale geliyordu. "Bu şeytanlara aşık olan insanlarla mı ilgili?"

"Hayır," dedi hüzünle, ruhunun derinliklerinden geldiği anlaşılan bir iç çekiş daha yaptı. "Onlardan korkmayan insanlar hakkında.

Ona göz kırptım. Ayrıntı vermedi, sallanan alt dudağıyla karşımızdaki duvara bakıyordu... ama en azından yüksek sesle hıçkırmayı bırakmıştı ve artık yanlışı bir soru sorarsam dişlerini yüzüme geçirecekmiş izlenimi vermiyordu.

"Bu çok mu nadir? Temkinli bir şekilde sordum.

Homurdandı. "Benden korkuyorsun.

Elbisemin üzerindeki el birdenbire benimle alay eder gibi oldu. "Kuşkusuz, ama-

"Oh, biliyorum," diye araya girdi, bir kahkaha attı. 'Benden hoşlanıyorsun. Bana arkadaş diyebilirsin. Benimle birlikte savaşacak kadar mutlusun. Hepsi böyle - sadece bu onların da benden korktuğu gerçeğini değiştirmiyor.

Doğru.

"Ve bu çok mantıklı," diye ekledi Naxi özlü bir omuz silkmeyele. Bir an için yine o tanıdık, neşeli, acımasız, neşesiz halini takındı. 'Ben oldukça tehlikeliyim. Ama yine de bazen acıtıyor, anlıyor musun?

Gördüm.

Gerçekten, bana tam olarak ne söylediğini nasıl anlayamadım? En azından etrafımdaki rahatsızlığı *hissetmeme* gibi küçük bir merhamet bahşedilmişti bana; tek fark ettiğim bakışlar ve fısıldaşmalardı ve bunlar zaten yeterince acı veriyordu. Creon'un iblis hisleri yüzünden kendini yok ettiğini görmüştüm. Onunkinin de bedelsiz gelmeyeceğini bilmeliydim.

"Empati , değil mi? Dedim ki.

"Tanrılara şükür, hayır. Bir kahkaha attı. 'Herkesin duygularını hissetmek yeterince yorucu. Bir de onlar hakkında kendi duygularımı hissetmek zorunda kalsaydım işkence olurdu.

Creon'un boş gözlerini, keskin kenarlı yüzünün her çizgisini derinleştiren gölgeleri hatırlayınca en sulu kıkırdamayı bile geri getirmek zordu. Gerçekten de işkence. "Ama yalnızlık hissediyorsun?

Hissediyorum..." Tereddüt etti, dilinin pembe ucunu seçeneklerin tadına bakmak istercesine dudaklarında gezdirdi. "Dışlanmışlık hissediyorum.

Kalbim biraz burkuldu.

"Ah, evet," dedi hafifçe, bana anlayışlı bir bakış fırlatarak. "Ben de öyle düşünmüştüm.

Tanrı aşkına. Bunların hiçbirinin bu kadar anlamlı olmasını istemedim. Bunların hiçbirinin *benimle* ilgili olmasını istemiyordum. Kendi sorunlarımın hiçbirisi bu konuşmanın gitmesini istediğim yer değildi; yalnızlığın birçok farklı çeşidini kendi başıma yeterince iyi düşünebilirdim ve bu arada gün için tek yararlı görevime yaklaşıyordum.

Hala kazanmamız gereken bir savaş vardı. Ve Creon... Creon hala beni bekliyordu. "Yani Thysandra'nın sizin için bir çözüm olduğuna mı karar verdiniz? "Yani Thysandra'nın senin için bir çözüm olduğuna mı karar verdin?

Başımın arkasını soğuk çelik kapıya dayadım. "Dışlanmışlığınıza yani.

"Eh," dedi Naxi, suratını asarken yüzü kararıyordu, "en azından daha önce ahlaki bir pusulası olmayan insanlara kalbini ve ruhunu adadı, değil mi?

Neredeyse bir yalvarış gibiydi - sanki kabul etmeme ihtiyacı varmış gibi. Sanki geleceği benim onayıma bağlıymış gibi.

İnleme isteğimi bastırarak yüzümü ovuşturdum. "Doğru. Ve senden korkmuyor.'

"Benden değil. Uzun bir iç çekiş. "Sadece benim etrafımda hissettiklerinden, gerçekten.

Anaxia'yi benden uzak tutsan iyi edersin, diye bağırıyordu Thysandra ben hücrelerinden çıkarken ve sesindeki duygu her ne idiyse, öfkeden çok korkuya benziyordu. Tüm bu tarihin en çılgın katılımcısı unvanını kimin kazanacağından emin olamayarak başımı salladım ve 'Bu aşk için sağlam bir temele benziyor' dedim.

Naxi'nin burnunun dibine çürümüş bir elma atsaydım bile daha iğrenç görünmezdi. "Aşk hissetmiyorum.

"Ah, özür ," dedim, ona gözlerimi devirmeyi göze alarak. "Bu kelimenin hakaret içerdiğini bilmiyordum.

Buna kıs kıs güldü.

"Peki o senin için ne ifade ediyor? Ben de ekledim. "Eğer aşkın bununla bir ilgisi yoksa?

Naxi bir an bile tereddüt etmeden, "Ah, ona sahip olmanın yaşam kalitemi büyük ölçüde artıracığına karar verdim," dedi. Sesi hülyalıydı, omuzlarındaki şalı çekiştirmesi ise garip bir şekilde sertti. 'Ona ihtiyacım olabileceğini düşündüğüm ölçüde. Elbette bunu ona söylememelisin - çılgılık atarak kaçır.

Gülmeyi başardım. "Dürüst olmak gerekirse onu suçlayamam.

Sırtışı kurt gibiydi. "İyi ki zincirlenmiş o zaman.

Tanrılar merhamet etsin. İlk kez, yapmak üzere olduğum şey için bir suçluluk hissettim - Lyn ve Tared ve onların benim sağduyuma olan haksız güvenleri için değil, Thysandra ve ona uygulamak üzere olduğum mutlak delilik için. Sonra tekrar...

Gözlerimi ne zaman yeterince sıkı kapatsam, Creon'un bağının Kobalt Sarayının kayalıklarında paramparça olduğunu görebiliyordum.

Belki de sırf bu yüzden biraz deliliği hak ediyordu.

"Peki," dedim, sesim kalbimden daha hafifti, "bir ne dersin?"

Naxi'nin kafası bana doğru döndü.

İşte o anda Lyn ve Tared'in neden ona aynı teklifle güvenmediklerini, Thysandra'nın tutsaklığını geçirdiği hücrenin yakınına bile yaklaşmasına neden izin vermediklerini tam olarak anladım. O geniş peygamber çiçeği gözlerindeki bakış... Avını ilk kez gören açlıktan ölmek üzere olan vahşi bir hayvan gibi, o parlak mavi cephenin ardındaki düşünceler av ve öldürmekten başka bir şeye odaklanmıyordu. İlkel. İçgüdüsel.

Ve korkutucu.

Orada oturup bakışlarını üzerimde tutarken, elbiseme bastırdığım elim için şimdi minnettar olan zihnimde ikinci bir farkındalık belirdi: kendimi tutmama gerek yoktu. Artık terbiyeli, empatik ve adil olmama gerek yoktu, çünkü karşımdaki pembe, sivri dişli küçük yaratık bunların hiçbiri değildi ve hiçbirini de umursamıyordu - *ben* de korkunç olabilirdim ve bunu asla bana karşı kullanmazdı.

Eğer bir şey olursa, bunun onu çok eğlendireceğini düşündüm.

"Anahtar mı?" tekrarladı ve kelimeleri söylerkenki tonu omurgamda bir ürperti yarattı, alçak, aç ve uyarılarla doluydu. "Hücre sine mi?"

"Hımm," dedim.

"*Benim* için mi?"

"Evet. Gülümsemem Bayan Matilda'nın zarif aksesuarlarından biri gibiydi - göz kamaştırmak ve etkilemek için askeri bir hassasiyetle hazırlanmıştı. "Birkaç şartla tabii ki.

Keskin kenarlı, sabırsız bir kahkaha attı. "Pazarlık mı yapmak istiyorsun?"

'O şekilde değil,' dedim yavaşça. 'İnsanlar işareti görebilir ve benim bunun için iznim yok. Anladıklarında ikimizin de başı belaya girebilir.

Gözleri kısıldı. "Lyn ve Tared bilmiyor mu?"

"Hayır. Özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptım. 'Çünkü Lyn ve Tared senin ve hepimiz için sadece en iyisini isteyen son derece iyi insanlar ve Yeraltı'nı güvende tutmak için seni gerçekten tehdit etmeyi kabul edeceklerinden kesinlikle şüpheliyim. Bu yüzden sizi uzak tutmayı ve bu tür tatsızlıklara gerek kalmamasını sağlamayı tercih ediyorlar sanırım.

"Evet. Yine güldü. "Peki sen o kadar da terbiyeli değil misin?

Khailan'ın donuk gözlerini, elimde titreyen elini düşündüm ve bir ürpertiye daha bastıramadım. "Olmayabileceğimi anlamaya başlıyorum.

'Güzel,' dedi, o küçük dili sanki aramızdaki havanın değişimini tatmak istercesine dudaklarının arasından tekrar geçti. 'Güzel. Savaşı nezaketle kazanamayız. Bana ne istediğini söyle.

"Onu ziyaret edebilirsin," dedim. Bu, nihayet, hazırlandığım, onu bulmam geçen süre içinde gerçekten düşündüğüm kısımdı. 'Onunla istediğin kadar, istediğin her konuda konuşabilirsin. Ama hücrelerinden çıkmayacak ve önce bana ya da Creon'a sormadan onunla herhangi bir pazarlık ya da anlaşma yapmayacaksınız. Eğer bu şartlardan herhangi birini ihlal edersen...'

Ben duraklayınca dudakları bir parça aralandı, sanki gerçeği benden ısırarak öğrenecekmiş gibi.

"Thysandra'nın yaşam kalitenizi büyük ölçüde artırmasını beklediğinizi söylemişsiniz. Kelimeler dudaklarımdan tuhaf bir şekilde sakın dökülüyordu - sanki bu benim için günlük bir rutinmiş, hapishane koridorlarında çaresiz küçük iblisleri tehdit ediyormuşum gibi. 'Onun için Yeraltı'nda birine zarar verirsen bunu büyük ölçüde azaltacağıma güven. Ve sonunda Thysandra'ya sahip olduğun sürece bunun bazı tatsızlıklara değeceğini düşünüyorsan, çizgiyi aşarsan *onu* da hayatından çıkarabileceğimi unutma. Gerekirse kalıcı olarak.

Kız gibi yüzünde hararetli bir kızarıklık belirdi. Ama gözlerimde her ne gördüyse, gülmedi ya da itiraz etmedi; başını sallayışında kızgınlık ya da kendine acıma yoktu. "Anlaşıldı.

"Güzel. Derin bir nefes aldım ve elimi cebime attım, sonra parmaklarım anahtarın pürüzsüz çeliğini bulduğunda son bir kez tereddüt ettim. Elbette anahtarı ona vermeli ve bu işi bitirmeliydim. Buraya yapmak için geldiğim şeyi yapmıştım. Creon *bir şey* söylemişti ve bu yeterli değil miydi?

Ama Creon...

"Bir şey daha var," derken kendimi duydum. 'Merak ediyordum da... bir fikrin var mı...'

"Creon'un nesi var?" bitirdi, yüzümü görünce o acımasız kıkırdamalarından birini daha çıkardı. 'Sana söyleyemem, Emelin. Dedikodu yapmak kurallarına aykırı, unuttun mu?

Kurallarının canı cehenneme. "Ama onunla ilgili bir sorun *olduğunu* mu söylüyorsunuz?

"Bu sonuca zaten kendin varmıştın, değil mi?" Sırıttı - köpekbalığı dişleri, yırtıcı gözler - pek güven verici değildi. 'Sadece konuş onunla. Onun adına iletişim kurmaya devam edersem kendi büyük çocuk kelimelerini kullanmayı öğrenemeyecek.

Keşke kulağa bu kadar mantıklı gelmeseydi. "Ama-

"Emelin," diye araya girdi, sesi gergindi. "Anahtarı alıyor muyum? Evet.

Muhtemelen konuşma bitmiştir.

Kendimi çelikleştirdim ve cebimden küçük bibloyu çıkardım, gözlerinin metalin gümüşü parıltısını takip ettiği çılgınca heves karşısında irkilmemeye çalıştım. Parmaklarımı açtığım anda, sanki yaşamak için ihtiyaç duyduğu bir ilaçmış gibi onu avucumdan kaptı.

"Hangi hücre? Sesi aciliyetle doluydu. "Nerede o?

'104.' Kendimi ayağa kaldırdım ve söz konusu çelik kapıya başımı salladım. 'Benden selam söyle. Ya da belki söyleme.

Yüksek sesle güldü - öyle muzaffer bir gülüştü ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir an için anahtarı elinden kapıp kaçma dürtüsüne kapıldım... ama o zaman Thysandra sorununun çözümünden daha da uzaklaşmış olurduk ve benim de uğraşmam gereken yepyeni bir sorun olurdu.

Ne istediğini biliyordum - Thysandra. Neyin tehlikede olduğunu biliyordu - yine Thysandra. Anlaşmamız geçerli olmalı.

"Teşekkür ederim, Emelin. Kelimeleri neredeyse şarkı gibi söylüyordu, o tanıdık melodik ritim. "Bana önemli bir şey söylediğinde sana haber veririm.

"Teşekkür . Kendimi gülümsemeye zorladım. Artık geri dönmek için çok geçti; yapabileceğim en iyi şey umut etmek ve inançlı olmaktı. "İyi günler o zaman.

Oh, eminim *harika* bir gün geçireceğim," dedi ve 104 numaralı hücrenin kapısına doğru zıplarken tekrar gülerek.

Tanrılar bana yardım etsin.

Ve tanrılar en çok Thysandra'ya yardım etsin.

Eve dönerken metronun kalbinden uzak durdum. Bu, yolumu daha önce hiç görmediğim dar ve dolambaçlı koridorlardan geçirmem gerektiği anlamına geliyordu ve tanıdık bölgelerden geçen düz bir yoldan çok daha uzun zamanımı alıyordu - ama en azından bu fazladan zaman, üstü örtülü bakışların yokluğunda geçen bir zamandı ve etrafta biraz dolaşmak, müttefiklerimin bakışlarından ve fısıltılarından kaçmak için ödenecek çok kötü bir bedel gibi görünmüyordu.

Acelem yoktu, her adımda kendime hatırlatıyordum. O günkü tek görevim tamamlanmıştı. Mektubum gönderilmişti. Birkaç saatliğine *işimin bittiğini* düşünebilirdim - kendimi Creon'la sessiz bir odaya kilitleyebilir, ona büyük adam sözcüklerini kullanabilir, sonra da canını sıkan şeyin ne olduğunu bana söylediğinde onu uygun bir şekilde ödüllendirebilirdim. Hırslı beklentiler yok. Oynanacak politik oyunlar yok.

Skeire'ların evine yürümem için gereken yirmi dakika boyunca özgürdüm.

Sonra runik desenli ön kapıyı iterek açtım ve Tared ile Creon'u oturma odasında beklerken buldum; üç sandalye vardı ve ikisi de sessizce yere bakıyordu. Önlerindeki tatsız bir görev için kendilerini hazırlayan erkeklerin havasını yayıyorlardı; mutsuz ama ortak bir kararlılık ifadesi.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Hay sikeyim. Bir şey mi olmuştu? Tared'in az önce ne yaptığım hakkında bir fikri var mıydı, yoksa onları kendi hallerine bıraktığım bir saat içinde ikisi de kendilerini yepyeni bir kavgaya mı bulaştırmışlardı? Anne masum bir adaya mı saldırmıştı yoksa-

'Ah, işte buradasın,' diye Tared çılgınca düşüncelerimi böldü.

Ve ancak o zaman elindeki katlanmış parşömeni gördüm. Benim mektubum değildi. Bu, Valter'in kuzeyli patronlarla yazışmalarında gördüğüm beyaz balmumuyla mühürlenmiş, pahalı görünümlü parşömen üzerine yazılmış yeni bir mesajdı.

Şehir.

Şimdiden mi?

"Beklenmedik derecede hızlılardı," dedi Tared, genişleyen gözlerimi doğru okuyarak. "Karar vermek için bir iki saatten fazlasına ihtiyaçları olmadı.

Bu pek de iyi bir haber olamazdı - sözlerinin altındaki kasvetli tonda dile getirilmemiş düşünceyi duydum. Sanki bir rüyadaymışım gibi ona doğru bocaladım ve elimi uzattım. Özenle katlanmış mektubun cilasası henüz kırılmamıştı; o halde başka kimse beni kolay kolay yüzüstü bırakmayacaktı.

Tared ve Creon'un gözlerinin üzerimde olduğunun fazlasıyla farkında olarak mühürle uğraşırken parmaklarım titredi. Belki de konsüllere sahip olduğum her bir unvanı ve niteliği vermeliydim, diye düşündüm, de düşünmeden edemediğim faydasız düşüncelerdi bunlar. Belki de kaybolmuş, çırpınan bir çocuk gibi konuşmak yerine etkileyici görünmeyi hedeflemeliydim. Bu şekilde, en azından beni reddetmeden önce biraz daha düşünebilirlerdi - mesajım masalarına ulaştığı anda gülüp cevap yazmayabilirlerdi.

İki saat. Utanç verici.

Mektubu açarken gözlerim metnin üzerinde uçtu, kelimeler hayatının yarısını parmaklarının arasında bir kalemle geçirmiş birinin hızlı ve düzenli eliyle yazılmıştı.

Emelin,

Bize ulaşacağınızı umuyorduk. Beyaz Şehir sizi ağırlamaktan memnuniyet duyar ve hazırdır. Eğer uygunsa, bekçiler yarın gün doğumunda kapıda sizi bekliyor olacak; pazarlık yapmanıza gerek yok, ancak lütfen yoldaşlarınızın şehir surlarına çok yaklaşmadığından emin olun.

Saygıları

mla,

Rosalind,

Beyaz Şehir Konsolosu

Bölüm 17

"O mektuba tekrar bakmamın bir sakıncası var mı? Lyn'in gardırobunun kapısını arkamdan kapatır kapatmaz Creon mırıldandı - daha doğrusu gardırop odası, çünkü birkaç tam yaşamdan gelen kıyafet koleksiyonu, uyuduğu yatak odasının yanında tam bir yatak odası işgal ediyordu. "Bununla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor.

Katlanmış parşömeni hiç sorgulamadan ona uzattım ve bakışlarımı etrafımızdaki raflarda gezdirdim. Soluk alf ışığında, ipek ve organze parıltıları bana davetiyelerini parlatıyor, ellerimi eski terzi alışkanlıklarıyla kaşındırıyordu - ama hayır, bu vesileyle kendimi dizginlemek zorundaydım. Nasıl bir izlenim bırakmam gerektiğini biliyordum; Beyaz Şehir'e abartılı bir balo elbisesiyle gelmek, kat kat siyah ve kıpkırmızı bir elbiseyle gelmekten sadece biraz daha az aptalca olurdu.

İhtiyacım olan şey beyazdı. Soluk altın. Yumurta kabuğu mavisi. Bu yolculuk için tatlı, masum renkler, barış deklarasyonumun altını çizecek elbiseler.

Bir yığın eski şapka kutusunun etrafından dolaştım ve sağımdaki raflara yöneldim; burada birkaç umut verici fildişi parçası gözüme çarpmıştı. Creon'un, yetişkin bir Lyn'in bile en yüksek raflara ulaşmak için ihtiyaç duyacağı alçak tabureye çöktüğünü ve ardından parşömen üzerindeki parmakların hışırtısını duydum.

"Seni rahatsız eden şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Omzumun üzerinden bakmadan yığınları karıştırarak sordum. Yüzünü ya da ellerini göremediğim halde onunla konuşmak hâlâ tuhaftı. 'Yazısının tonu mu? İsim? Koşullar?

Arkamdan neşesiz bir kahkaha attı. "Hangi koşullar?

Yüzümü buruşturdum, basit keten bir elbiseyi tıkıştırıldığı yerden dikkatlice çıkardım. Önündeki aptalca düğme sırasıyla biraz modası geçmişti ama belki de bu yüzden daha zararsız görünecektim.

Şapka kutularının üzerine örterek döndüm ve itiraf ettim: "Sanırım çok fazla koşul dayatmıyorlar, hayır.

Creon alaycı bir tavırla, "Bunlardan tam olarak bir tanesi var," dedi ve duvara yaslanarak bacak bacak üstüne attı. "Yani, onların yanına bile yaklaşmam. Seninle ilgili hiçbir şey -getirdiğin renk ya da giyiyor olabileceğin herhangi bir alf çeliği-'

"Alf çeliğini bildiklerini sanmıyorum," dedim kalbim sıkışarak. "Beyaz Şehir demir deneyine tanıklık etmesi için Cathra'ya bir temsilci gönderdi ve o sırada daha iyi bir alternatif önermedi.

Creon mırıldanarak bir küfür savurdu, huzursuz kanatları ve kaşlarının arasındaki en küçük çizgiyle mesajı tekrar taradı. "En azından bir pazarlık yapmaları gerekebilirdi.

Yapabilirlerdi. Hatta *yapmalıydılar*. O güneşli yaz sabahında köyümüze gelen Beyaz Şehir temsilcisi hakkında pek bir şey hatırlamıyordum ama büyüünün dünyamızın yüzündeki bir leke olduğu ve tamamen ortadan kaldırılmasının daha iyi olacağı şeklindeki sert görüşünü ifade eden kişinin o olduğundan oldukça emindim. Konsoloslar beni daha önce duymuş olsalar bile, ne yapmaya çalıştığımı bilseler bile ...

Neden zerre kadar akıllı olan bir insan en ufak bir güvenlik önlemi almadan kapılarını benim için ardına kadar açsın?

Başka bir giysi yığınına incelemek için döndüğümde içimde kabaran düşünceyi düşünmek istemedim, parmaklarım yumuşak yün ve zarif işlemelerin üzerinde düşünmeden gezindi. En küçük bir sahte umut kıvılcımıyla bile kendimi kandırmanın ne anlamı vardı? Ama içime bir kurt gibi girdi.

Ne kadar bastırmaya çalışsam da bilinçli zihin, parmaklarımla arasından sızan su gibi-

Çünkü konsoloslar bana bu kadar çabuk güveniyorlarsa, hakkımda iyi düşünmek için bir nedenleri olmalı.

Ve şehirde beni tanıyan insanlar *vardı*.

Valter ve Editta'nın beni savunmak için konuşmuş olabileceklerini düşünmek o kadar çılgınca mıydı? Ya da en azından adımı çok fazla karalamadıklarını? Ne kadar mütevazı ve samimi olursa olsun, benim tarafımdan gelen hiçbir yalvarma mektubu, beni yetiştiren insanlar beni tehlikeli küçük bir canavar ve bir utanç kaynağı olarak nitelendiriyorsa, kimseyi beni içeri almaya ikna edemezdi - değil mi?

Önümdeki keten yığınının kenarları bulanıklaştı.

Hepsine lanet olsun. Gözlerimi sıkarak kapattım, beşe kadar saydım ve son nemi de kırıştırarak tekrar yukarı baktım. Gereksiz yere duygusallaşıyordum, diye azarladım kendimi. Konsolosların bu kadar hoşgörülü olmalarının başka nedenleri de olabilirdi; tek bildiğim, gerçeğin çok daha az hoş ve çok daha tehlikeli olabileceğiydi. Gözlerim dolu dolu iyimserlikle o kapıdan geçmek en iyi ihtimalle aptallık, en kötü ihtimalle de pervasızlık olurdu.

Ve etrafta beni kurtaracak kimse yokken pervasızlığı göze alamazdım.

"Sence bu bir çeşit tuzak mı? Sesimdeki hafif titremeyi bastırmaya çalışarak ve araştırmamı sürdürerek sordum. "Beni içeriye kendilerince bazı gizli nedenlerle mi alıyorlar?

"Bu da mantıklı değil. Sesindeki hayal kırıklığı hissediliyordu. 'Neden sana zarar vermek ya da seni şehrin içinde tuzağa düşürmek istediklerini anlayamıyorum. Onlar için bir tehdit değilsin ve bunun geri kalanımızla başlarına çok fazla bela açacağını bilmeliler.

Raflardan grimsi mavi bir elbise çıkardım ve iki kişi daha onunla birlikte yuvarlanınca küfrettim. En azından elbise iyiydi: kendi ölçülerime göre kolayca ayarlayabileceğim basit, masum görünümlü bir bluz modeli. Onu düğmeli beyaz olanla birlikte şapka kutularının üzerine attım ve omzumun üzerinden baktım. "Beni teslim etmek için Anne'yle bir anlaşma yapmış olmaları da pek olası değil, değil mi?

Creon mektuba başını sallayarak, "Herhangi bir alf evinin Ana ile anlaşma yapması kadar olası değil," dedi. 'Nüfusun şehir doğumlu kısmı o kadar da umursamasa bile, yaşamları boyunca oraya kaçmış olan kısmın böyle bir şeyi kabul edeceğinden şüpheliyim.

"Doğru. Dağınık bir giysi rafını ve ayakkabılarla dolu iki sandığı aşarak fark ettiğim bir sonraki beyaz lekesinin peşine düştüm. Lyn'in soluk renkler giymek gibi bir alışkanlığı olmadığı ortaya çıkmıştı. 'Peki başka ne gibi olasılıklar var? İttifak'tan bir şey almak için beni rehin alma ihtimalleri var mı?

İnledi. "Hayal bile edemiyorum. Geçmişlerine dair bildiklerime göre, İttifak düzenli olarak onlarla çalışmayı teklif etti ve şehir her zaman mesafesini koruyan taraf oldu. Yardımımızı almak için şantaja ihtiyaçları olmadığını bilmeliler.

Gözüme kestirdiğim beyaz giysiyi serbest bıraktım ve açtım - yeterince rahat görünen ama daha muhafazakâr insan topluluklarında heyecan yaratacağı kesin olan bol, köpüklü bir pantolon. Öte yandan altındaki bebek mavisi elbise mükemmeldi. Dalgınca kollarındaki fiyonklardan birini düzelttim ve "Yani her ne oluyorsa, en azından beni ciddi bir tehlikeye atmayacağı sonucuna varabilir miyiz?" dedim.

Cevap vermedi. Ona döndüğümde, Konsolos Rosalind'in mektubuna sanki her an kendiliğinden yanacakmış gibi bakıyordu.

"Creon? Temkinli bir şekilde söyledim.

"Ciddi bir tehlike altında olacağını *sanmıyorum*," mırıldandı, şu anda bile tüylerimi diken diken eden o yavaş ve sert sesiyle. Hâlâ bakışlarımla buluşmuyor, kaşlarını çatarak kaşının ortasındaki mürekkepli yara izini korkunç bir yaraya dönüştürüyordu. 'Ama yine de bir şeyler ters gidiyor ve keşke sen o şehre tek başına gitmek zorunda kalmadan *önce* bunu çözebilseydik. Seni bununla baş başa bırakmaktan nefret ediyorum.

Bu da kulağa yeterince mantıklı geliyordu. Ve sonra tekrar, gözlerindeki o karanlık ...

Basit bir endişeden daha fazlasıydı o bakış. Şüphe ya da şaşkınlıktan daha fazlasıydı. Gözlerinin yıldızsız gecesinin ardında çok daha sorunlu bir şey vardı, onu izlemediğimi düşündüğünde daha önce de yakaladığım o sıkıntılı ifade - her ne sebeple olursa olsun bana söylemediği bir şey. Yeraltının fısıldaşan sakinlerinin yanından geçerken, "*Bu benim için yeni değil*," demişti ve ben de öylece bırakmışım. *Önemli bir şey değil*, demişti Thysandra'nın hücrelerinden önce ve ben buna inanmamışım ama yine de görmezden gelmişim.

Yine de sorun kendi kendine çözülmemişti.

Belki de onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyi bırakmamın zamanı gelmişti.

"Ve seni rahatsız eden tek şey bu mu? Göz açıp kapayınca kadar verdim ve ayakkabı sandığının üzerine çöküp kollarımı dizlerime doladım. "Bir şeyden rahatsız olmuş gibisin.

Başka biri olsa bu tereddüt fark edilmezdi; sadece onun mükemmel ölçülü, akıcı hareketleri her zıtlığı çok sarsıcı hale getiriyordu. Mektubu katlayıp cebine koyarken bir an sessiz kaldı, bakışları hâlâ rengârenk giysi yığınlarının ötesindeki uzak bir noktaya kilitlenmişti. Ancak iki, üç kalp atışından sonra o sessiz, hırıltılı sesiyle, 'Düşünüyorum,' dedi.

En bilgilendirici olmayan cevaplar. Henüz bir şey sakladığına inanmamış olsaydım, şimdi bundan emin olurdu; bilmemi istediği bir şey düşünüyor olsaydı, bunu çoktan duymuş olurdu. "Ne hakkında?

"Riski en aza indirmek için yapabileceğimiz her şeyi. Yarı gülümsemesi o kadar zorlamaydı ki neden çaba gösterdiğinden bile emin değildim. "Karşılığında onlardan bir rehine talep etmenin durumu iyileştireceğinden şüpheliyim.

"Benden sonra kapıdan içeri girmek için savaşmandan daha iyi olurdu," dedim homurdanarak, "ama diğer tüm seçeneklerden çok daha kötü olurdu. Başka ne olabilir?

Bir kaşını kaldırdı. "Başka ne?

"Başka ne düşünüyorsun? Sesimdeki sabırsızlığı bastırmak için elimden geleni yaptım. Naxi *sadece onunla* konuşmamı söylemişti ama Tanrılar yardımcım olsun, eğer o benim her girişimimden kaçmakta ısrar ederse onunla nasıl konuşabilirdim ? 'Küçük bir kaçırma olayından başka bir şey için bu kadar düşünceli görüldüğüne beni ikna . Ne oldu?'

Yine o tereddüt. "Em...

Başımı ona doğru eğdim, bekliyordum.

Artık sesine yeniden sahip olduğuna göre onunla iletişim kurmak daha kolay olmalıydı. Yine de her nasılsa Kobalt Sarayı'ndaki o geceden beri onu okuma konusunda *daha da kötüleşmiş* gibiydim - jestlerinden yakalamayı öğrendiğim ince ipuçlarını kaçırıyor, ifadesinin sessizlikte onun adına konuşma şeklini kaçırıyordum. Kanatlarındaki ve omuzlarındaki gerginlik bana şimdi ne anlatmaya çalışıyordu acaba?

Korku mu? Öfke mi?

"Ben sadece..." Tereddüt etti, gözlerini kaçırdı - keskin çenesi o kadar sıkıydı ki kenarı taştan yontulmuş olabilirdi. Kelimeleri döküldü

tereddütlü, kasıtlı bir hassasiyetle. 'Sana yardım etmek için ne yapabileceğimi anlamaya çalışıyorum. Ve eğer gerçekten şehre gitmeye karar verirsiniz, önümüzdeki birkaç gün ne halt edeceğimi.

Eğer bu konuda bu kadar tedirgin görünmeseydi, ona inanabilirdim.

Ama eğer bunların hiçbiri küçük bir endişeden fazlası değilse, neden yanlış bir hece ölüm anlamına gelebilirmiş gibi kelimelerini bu kadar dikkatli seçmek ve ölçmek zorunda kalsın ki? Ve her halükarda, günlerdir bu kasvetli bakışı takınıyordu. Thysandra'nın hücresinin önünde dururken ikimiz de yakında Beyaz Şehir'i ziyaret edeceğimi tahmin edemezdik; mantıklı konuşmak gerekirse, o anki kasvetinin bununla bir ilgisi olamazdı.

Yani benden o kadar kolay kurtulamayacaktı.

"Detaylandırabilir misiniz? Gözlerimi ona dikerek söyledim.

"Sadece işe yaramaya çalışıyorum, kaktüs. Sözlerine sert, neredeyse iğneleyici bir ton sızıyordu. Çok derine indiğime dair bir uyarı - beni korumaya çalıştığı sırdan uzaklaştırmak için son bir girişim. "O kadar da önemli değil.

"O kadar da *önemli* değil mi?" Bu kadar kolay patlamayı planlamamıştım ama kelimeler yine de dudaklarımdan döküldü - keskin ve kaçınılmaz. 'Günlerdir darağacını bekler gibi görünürken mi? Sessiz kalmış olabilirim, ama fark etmeyecek kadar körmüşüm gibi davranarak beni aşağılama - öyleyse ne *var* Creon?

Gözlerini kapattı. "Dedim ki-

"Önümüzdeki günlerde ne yapacağınızı anlamaya çalıştığınızı. Yeraltının geri kalanını çılgınca işaret ettim, neredeyse Lyn'in giysi raflarından birini deviriyordum. "Bu da pek mantıklı gelmiyor, değil mi? Agenor'dan bir görev iste, eminim seni şafaktan gün batımına kadar yormaktan mutluluk duyacaktır. Kendini tekrar herhangi bir Fae ordusunun içine atmadığın sürece-'

"Kılıçları saymak ve zehirleri karıştırmak mı?" diye keskin bir şekilde araya girdi, dudakları her santiminde reddedilmiş, öfkeli bir fae prensi olan bir küçümsemeyle kıvrıldı. Saldırmak için kıvrılan bir yılan gibi, kendi yarattığı köşeye sıkışmış bir hayvan. 'Gerçekten de yapmamı istediğin şey bu mu? Sen dünyayı kurtarmak için hayatını ve akıl sağlığını riske atarken, günlerce toprağın altında oturup herhangi bir aptalın yapabileceği işlerle zamanımı boşa harcamamı mı?

Bu son cümle ani sessizlikte yankılandı ve beynimde bir şeyler tersine döndü.

Hayır. Hayır, ne düşünüyordum ki? Creon değil - benim Creon'um değil, benim sivri uçlarımı ve küstahlığımı seven, lanet olası bir filoyu yok edişimi izleyen ve zaferle gülen Creon değil. Tanrılar yardımcım olsun, bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Ve yine de, orada oturmuş şekli, sanki bir kavgaya hazırmış gibi gergin, dudakları kinden kıl payı uzak bir şeyle gergin ...

Yapmamı istediğin şey bu mu?

'Kreon...' Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. "Kreon, beni *kıskanıyor* musun?

Yüzüne bir tokat atmış olsaydım, bundan daha ani bir şekilde donup kalamazdı. "Ne?

'Bana söylemekten kaçındığın şey bu mu? Artık senin sahip olmadığın güçlere sahip olduğum için mutsuz musun? Kelimeler zehir gibi dudaklarımdan döküldü, dudaklarımı yaktı - yüzünde patlayan şaşkınlık kadar içimi burktu ve yine de konuşmaya devam ettim. Korkunun pençeleri susmama izin vermiyordu. 'Eve döndüğümüz andan beri kendin gibi davranmıyorsun - Altın Saray'daki o umursamaz saçmalık, insanlar benim hakkımda fısıldaşırken küskün görünmen... Peki sorun bu mu? Gerçekten sadece-'

Ayağa fırladı, kanatlarını dizginlenemez bir güçle çırpı. "Em, *dur*.

Durmaya hiç niyetim olmaması önemli değildi. Düşüncelerimin dilime dolanması, bir sonraki kapıdan çıkmak için itişip kakışması önemli değildi. Emri, sadece dünyanın en ölümcül yaratığının sahip olabileceği tüm ham otoriteyle geldi, düşüncelerimin karmaşasını yeni bilenmiş bir bıçak gibi kesti; dilim içgüdüsel olarak itaat etti, kelimenin ortasında sessiz kaldı. Yutkundum ve tekrar yutkundum, nefesim bir halde ona bakıyordum - mürekkep siyahı gözlerinin ardında süren savaşı anlamaya çalışıyor ve sefil bir şekilde başarısız oluyordum.

Tanrılar bana yardım etsin, yüz hatlarını karartan şey

korku muydu? "Ama-" diye başladım.

"Hayır," araya girdi, aramızdaki üç, dört basamağı geçerken sesi keskin ve aceleciydi. 'İçimdeki son onur kırıntısı üzerine, kaktüs - *hayır*. Sen dünyada herhangi bir şeyi, güçleri ya da başka bir şeyi küçümseyeceğim en son kişisin. Başardığın her şeye hayranlık duyuyorum. Tek istediğim bundan daha fazlasını elde etmen ve hak ettiğin tek bir şeyi bile senden esirgemektense kendi sihrimi sana teslim etmeyi tercih ederim. Kıskançlığın bunlarla hiçbir ilgisi yok. Lütfen.'

Lütfen.

Dudaklarım artık hareket etmiyordu.

Üzerimde yükseliyordu, sihir ve kasla dolu altı katı ayak - Lyn'in gardırobunun renkli kakofonisine karşı sade, zarif bir gölge ve yine de gözleri daha karanlıktı. Şok ve ıstırabın o sinir bozucu karışımıyla, başka bir şey olmadan önce savunmasız olan bir duyguyla bakışlarımı tuttular - sanki dudaklarımdan çıkacak tek bir kelime daha onu paramparça edebilirdi. Sanki sorularım çoktan içinde bir şeyleri kırmış, onu narin bir ipek ipliği gibi koparmış ve o yıkıcı cephenin ardında kanlar içinde bırakmıştı.

O bakışta hiç aldatma yoktu.

Son birkaç gündür ne hakkında yalan söylediyse, kaçmaya ve kayıtsız karşı soruların altına gömmeye çalıştığı gerçekler ne olursa olsun - en azından bu tam, yürek parçalayıcı gerçektir. Kıskançlık yok. Acı yok. Sahip olduğu tüm silahlardan vazgeçmesini isteseydim, bunu hiç düşünmeden yapar ve yaptığı seçimden bir an bile pişmanlık duymazdı.

Bunu bilmeliydim.

Ve yine de, bu sert, neredeyse kindar patlamadan başka ne anlamalıyım?

"Peki neler oluyor? Ona bakabilmek için başımı arkaya eğerek fısıldadım. 'Kara kara düşündüğün *bir şey* olduğu yeterince açık. Bunu benden saklaman hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecek.

İçini çekti ve avuç içi yukarı bakacak şekilde elini bana uzattı - hem bir teklif hem de bir rica. Bileğini kavradım ve tek bir yumuşak hareketle beni ayağa kaldırdı, boştaki kolunu etrafıma dolayarak beni göğsüne doğru çekti.

Omzu alnımın altında gergindi. Parmakları, sanki kaybetmeye mahkûm olduğu bir şeyi, dikkati göz açıp kapayıncaya kadar dağıldığı anda parmaklarının arasından kayıp gidecek bir şeyi tutuyormuş gibi, sırtıma çok fazla güç uyguluyordu. Kıskançlık değildi belki ama endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığına dair inatçı ısrarını kabul etmektense Anne'nin zarar vermek istemediğine inanmayı yeğlerdim.

"Creon? Gözlerimi kapatarak nefes aldım.

"Yapman gereken her şeyi yapmanı izlerken ve tabağından hiçbir şey alamamakta zorlanıyorum," diye mırıldandı, dudaklarını saçlarımda üzerinde gezdirirken nefesi başımın tepesini ısıtıyordu. 'Buna alışkın değilim - güçsüz olmaya. Hiçbir şey yapamadan kendini deliliğin sınırlarına sürükleneni izlemek beni deli ediyor.

Sesindeki küçük titreme açıldı. Burada da yalan yok; gerçek olamayacak kadar ona benziyordu. Sonra tekrar...

Tüm gerçek bu muydu?

Kollarımı ona doladım ve yüzümü boynunun çukuruna gömdüm, dönen düşüncelerimi bir araya getirmeye çalıştım. Kendini Altın Saray'daki Anne'nin ordusuna bu kadar pervasızca atmasının tek nedeni bu olabilir miydi - çünkü bunun bir şekilde omuzlarımdan bir yükü, endişelenecek bir görevi daha alacağına inanmış olabilir miydi?

Bu hiç mantıklı değildi. Bunun en hafif tabirle riskli bir operasyon olacağını, ölümle ya da tehlikeyle sonuçlanabilecek bir görev olduğunu bilmesi gerekirdi. Hayatını kurtarmak için umutsuz bir girişimde bulunmanın benim zihinsel sağlığım için en ufak bir faydası olmayacağını da fark etmeliydi. Yani hepsi bu olamaz, değil mi?

Yine de kendimi bocalarken buldum, içimde kabaran sivri sorular onun nasıl tepki verebileceğini hayal ettikçe dilimin üzerinde toz haline geliyordu.

O gün motivasyonlarının doğruluğunu öğrenmek için ona son kez baskı yaptığımda nasıl öfkелendiğini biliyordum. Bağlar hakkında çok fazla yanlış bir şey söyleme hatasına düştüğümde de beni nasıl terslediğini hatırladım - *her ne kadar hatanın ne olduğundan hâlâ tam olarak emin olmasam da*. Eğer aynı tuzağa tekrar düşersem...

Yarın gün batımında ayrılacağım.

Peki, bu geceden sonra onu günlerce göremeyebilecekken, bu konuyu şimdi gerçekten açmak istiyor muydum? Ya hassas bir noktaya parmak basıp onu tekrar kıskırtırsam - ya önümüzdeki birkaç günü istikrarsız bir ateşkes içinde, birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimiz konusunda endişelenerek geçirmek zorunda kalırsak? Akıl sağlığım yerindeyken bile Beyaz Şehir bana yeterince sorun çıkarırdı. Kalbim göğsümde yavaş yavaş parçalanırken konsoloslarla ordular hakkında tartışmak... bu kulağa kendi başına bir cehennem gibi geliyordu.

Sorularımı yuttum. Tehlikeyi yuttum. Köprücük kemiğinin hemen üstündeki pürüzsüz, sıcak teni öptüm ve mırıldandım, "Zaten çok şey yapıyorsun.

Yavaş bir nefesle tısladı, parmak uçları belimde sıkılaştı. "Sen öyle diyorsan.

"Ah, yapma şu şeyi," diye , ona ters ters bakarak. Eğer ben huzuru korumak için bu kadar çaba sarf ediyorsam, o da en azından kendi huzurunu koruyabilirdi. "Bugünlerde aklımı başımda tutan tek kişi sizsiniz, Majesteleri. Siz olmasaydınız delirir ve muhtemelen şeytanlaşırdım - bu yüzden

eğer kendinizden nefret etmeye kararlıysanız, en azından bu amaca ne kadar katkıda bulunduğunuzu görebilmelisiniz.

"Sana inanmadığımdan değil. Bir yalan. Yüz ifadesindeki yapay donuklukta bunu görebiliyor, sesinin aşırı ölçülü kalitesinde bunu duyabiliyordum. "Sadece hâlâ senin için endişeleniyorum.

'Ama o zaman neden endişeleniyorsun, eğer-'

Ben daha sorumu tamamlayamadan yüzünü indirdi, ağzı nazık ve ikna edici bir niyetle benimkinin üzerinde geziniyordu.

Nefesimi kesmek istememiştim ama yine de nefesim kesildi, bu his çok ani ve kendimi kontrol edemeyeceğim kadar zorlayıcıydı. Dudakları en yumuşak, en esnek şekilde sertti. Kendilerini benimkilere o kadar kolay bırakıyorlardı ki, baştan çıkarıcı, cezbedici - tüm o endişe verici düşünceleri bırakmamı, ona güvenmemi ve inanmamı, sadece onun bildiği tüm yollarla benimle ilgilenmesine izin vermemi fısıldıyorlardı. Zihnimin yarısı itaat etti. Diğer yarısı ise kendisi için belirlediği rotaya inatla bağlı kaldı, konuşmayı planladığım kelimelere yapıştı - çünkü teslim olamazdım, bilmem gerekiyordu

...

Başım kendini geri çekerek öpüşmemizden koptu. Vücudumun diğer tüm lifleri öfkeyle haykırıyor, hain düşüncelerimi en az direnç gösteren yoldan takip ediyordu.

"Creon-" diye devam ettim.

"Sus," mırıldandı, sesinin sert tınısı omuzlarımı saran sıcak, ağır bir battaniye gibi etrafımda kıvrılıyordu. Parmakları enseme sararak beni kendine çekti. 'O zaman bırak da aklını başında tutayım, aşkım. Söz veriyorum ben iyiyim. Endişelenecek bir şey yokken kendini endişelendirmeyi bırak - söz veriyorum.

Sevgiler.

Dinlememeliydim, bu kadar kolay teslim olmamalıydım - ama Zera bana yardım etti, o imrenilen kelimeyi söyleme şekli... Dudaklarının saygılı kıvrımı. Yanağımdaki nefesinin sıcaklığı. O melodik baritonun yumuşak törpüsü, omurgamdan aşağı tırnakların hassas kazıması gibi iniyor, teni ve kanı ateşe veriyor ...

Söz veriyorum.

Bir yalan. Yalan olduğunu biliyordum.

Ama çok tatlı bir şeydi ve buna inanmaktan çok memnun olurum ...

Yine de yarın gidiyordum. Bu günün geri kalanı hazırlıktan, tartışmalardan, stratejilerden ve iyi niyetli tavsiyelerden başka bir şey olmayacaktı; gece çok kısa olacaktı ve uykunun her dakikasına ihtiyacım olacaktı.

bulabilirdik. Yine de *burada*, ısıltıları ve renk sıçramalarıyla bu küçük sığınakta özgürdük. Burada kollarımdaki savaşa dövülmüş bedene teslim olabilir, bu birkaç çalıntı dakika için kendi bencilliğime teslim olabilirdim; burada sadece Emelin olabilirdim, bir sembol değil, bir silah değil.

Bu akıl sağlığı da olabilir, tam tersi de. İkisi de olabilir. Artık bunu anlamak umurumda değildi.

"Beni buna pişman etme," diye fısıldadım, ellerim göğsüne, omuzlarına doğru uzandı. "Lütfen.

Beni tekrar öptü.

Dokunuşunda bir umutsuzluk, daha önce hissetmediğim bir sertlik vardı - sanki beni son damlasına kadar tüketmeye, her şeyimi içine almaya ve geride hiçbir şey bırakmamaya çalışıyordu. Endişelenmem gerektiğini biliyordum. Sormam gerektiğini biliyordum. Ama ensemdeki tutuşu sıkılaştı, dudaklarının tadı günah ve yaz geceleri gibiydi ve başka bir şey düşünmeden boyun eğdim - ağzı benimkinde hararetle hareket ederken ona doğru eğildim.

Sorup sonra endişelenirdim.

Şu anda sadece boğulmak istiyordum.

Ağzımı ona açtım, davetinin keskin ihtiyacına karşılık vererek dillerimizi birbirine doladım. Hırıltısı vahşi bir uyarıydı. Tırnaklarımı göğsünün gergin kaslarına geçirdim ve sıvı açlık gibi başka bir ses çıkardı; ellerinden biri popomu kavradı, beni kabaca kaya gibi sert vücuduna doğru itti, ağrıyan etimi yoğurdu. Diğer saçlarımda düğümlendi ve başımı arkaya doğru eğdi, dudakları çenemde, boğazımda yavaş, aç bir yol izlerken beni hareketsiz tuttu. Adını haykırdım ve yumruğu buklelerimin etrafında sıkılaştı.

Acıttı. Kendimden geçmiş gibi hissettim.

Kendimi onun sikinin sert çıkıntısına yasladım ve karşılığında yıpranmış bir zevk tıslaması aldım.

Sakladığı sırlara, söylediği yalanlara lanet olsun. *Bu* doğrudu. Dişlerin ete, tırnakların tene değdiği bu utanmaz dünyada soru sormama, araştırmama ve tartışmama gerek yoktu; bedenlerimiz bizim adımıza konuşuyordu ve bu çılgınca, aç dokunuşlarda hiçbir aldatma yoktu. Ellerimi bel kemerine indirdim ve bağlama yerini kurcaladım. Kalçamı morartıcı bir güçle kavradı. Bir, iki düğmeyi gevşettim, sonra ölçülü yaklaşımdan vazgeçtim ve elimi ten ile keten arasında kaydurdım, onu hissetmek için çaresizdim, çıplak, sert horozunun avucuma karşı hissine açtım.

Kırılgan bir zincirin kopması gibi, kendine olan son hakimiyeti de ilk dokunuşta koptu.

Acımasız bir hırıltıyla, ikimizi de son derece hızlı bir hareketle döndürdü ve vücudunun ağırlığıyla beni geriye doğru itti. Omuzlarım Lyn'in raflarına çarpana, rengârenk giysiler her yanımdan fışkırana, dengemi bulmaya çalışırken parmaklarım ipek ve kadife üzerinde kayana kadar deri gövdelerin ve düşmüş elbiselerin yanından tökezleyerek geçtim. Creon bana izin vermedi. Ben daha kendime gelemeden bileklerimi yakalamış, çileden çıkarıcı bir kolaylıkla başımın üzerine sabitlemişti; bir eli iki kolumu da yerinde tutarken, diğeri pantolonuna doğru iniyordu. Düğmelerini açmak için iki parmağını oynatması yetmişti. Ereksiyonu bir sonraki anda serbest kaldı, kalın ve zonkluyordu, koyu damarlar derin bronz uzunluğunu desenliyordu.

Nefes nefese bir kahkaha ve kendimi onun elinden kurtarmak için mücadele ettim. Beni hiç çaba harcamadan yerinde tuttu ve boştaki elini şaftının etrafına sardı.

"Hayır," diye inledim, kıvranıyordum. Gözlerimi ondan ayıramıyordum - neredeyse hipnotize ediciydi, yaralı, nasırlı parmaklarının o görkemli sikinin etrafında sıkılaşması, dayanılmaz derecede yavaş bir pompa yapması. "*Sakın buna cüret etme...*

"Hmm?" mırıldandı, sonra tekrar yaptı.

"Hayır. *Hayır*. Ne kadar yetersiz olursa olsun *herhangi bir* dokunuşu için çaresizce ona doğru eğilmeye çalıştım; mükemmel bir kedi zarafetiyle benden uzaklaştı, dengesini korumak için kanatlarını açtı. Bir hayal kırıklığı çılgılığı daha attım. "Yapamazsın- yapamam-

Başparmağının ucuyla pürüzsüz pembe başın üzerinde yavaşça gezindi ve hassas tenin üzerine bir damla nem damlattı.

"Creon. İşte böyle, beni yalvaran bir karmaşaya düşürmüştü, derimin altında yanan muhtaç sıcaklık fiziksel işkence kadar dayanılmazdı. Creon, *lütfen*. Sana ihtiyacım var... Ben...'

Sol eli hâlâ bileklerimi sabit tutarken, şüphe uyandıracak kadar kolay bir şekilde kendini bıraktı. Parmakları şefkatle çenemi kavradı. Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi, sonra ağzımın içine bastırdı, sıcak, ısrarcı bir müdahaleydi ve zevkinin misk kokulu tadını da beraberinde getiriyordu.

Başparmağını ısırdım ve sertçe emdim, tekrar bırakmadan önce tenindeki o tuzlu tatlılığın son izini de yaladım.

Güldü, ıslak başparmağını dudağımda ikinci kez gezdirdi, takip etmeye çalıştığım da geri çekildi. "Aç mısın, kaktüs?"

"Piç kurusu," diye nefes nefese kaldım, onu tutmaya çalışıyordum. "Sanki bilmiyorsun..." Bana doğru eğildi, o kadar yakındı ki uzun bedeninin sıcaklığını giysilerimizin arasından hissedebiliyordum. Aletinin ağırlığı karnımın alt kısmına yerleşti ve ben raflara karşı hareketsiz kaldım, mücadele etmeye cesaret edemiyordum, geri çekilip beni bu küçük merhametten bile mahrum etme riskine girmeye cesaret edemiyordum. Vücudum ağırlı bir şekilde boştu, onun istilasını arzuluyor, o küt kolan için özlem duyuyordu. Beni çıplak bırak ve derinlere doldur. Keşke *hareket edebilseydim*...

"Ben ne bilirim ki?" diye mırıldandı, dişleri kulağımın kenarını tırmalıyordu. Sesi karanlıktı, alçaktı, sarhoş edici bir zehirdi, çok ama çok hevesle içiyordum. 'Ne kadar ıslak olduğunu? Ne kadar çaresizsin? Yarağımı o küçük tatlı yarığına sokmak için ne kadar çok şey yapardın?

"*Lütfen*. Kelimeyi hıçkırarak söyledim, sesimdeki çaresizlik acınacak haldeydi. Parmaklarının kafesine karşı direndim ama nafile - en ufak bir santim bile vermedi.

"Dayanılmaz, değil mi?" diye fısıldadı, ben mücadele ederken şakağımı öptü. "İşe yaramaz mı hissediyorsun?"

Kelimeleri kaydetmek şöyle dursun, onu zar zor duydum. Boştaki eli nihayet yan tarafımdan aşağıya doğru iniyordu, tüy gibi bir dokunuştı ama yine de bir dokunuştı ve zihnimin her bir şeridi aniden başka bir şeyi fark etmeyi unuttu, bu hissin ve sunduğu acı verici rahatlamanın peşine düştü. Kalçama kadar. Uyluğuma kadar. Dikkatini çekmek için ağlayan o yanan noktaya daha da yaklaştı, o kadar acil bir ihtiyaçtı ki acıya yaklaştı.

"Bana ihtiyacın olduğunu söyle. Bir santim daha aşağı. Bana dokunduğu her yerde zevk dalgaları yayılıyordu, sanki bedenim bir gölün durgun yüzeyiydi ve o da gece esintisinin ta kendisiydi, içimde kıpırdanmadık yer bırakmıyordu. Boğuk sesi omurgamdan aşağı kontrol edilemez ürpertiler gönderdi. "Bunu bensiz yapamayacağını söyle bana.

"Sana *ihtiyacım* var- Oh, tanrılar. Parmak uçları elbisemin eteklerini aşır kalçamın çıplak tenine ulaştı ve içimin en karanlık, en derin çekirdeğine bir kıvılcım telaşı gönderdi. Dudaklarımdan bir hıçkırık daha döküldü. 'Her şeyi yaparım - *her şeyi* - sadece sana sahip olmak için-'

Hızlı bir hareketle eli kalçalarımın arasına uzandı.

İlk dokunuşta neredeyse boşalıyordum, parmaklarının o hassas noktayı sadece bir kez süpürmesinin verdiği mutluluk dolu rahatlama - nihayet. *Sonunda*. Hiç vakit kaybetmeden iç çamaşırlarımın altına girdi, iki parmağıyla kaygan dudaklarımı ayırdı ve

Üçüncüsünü öyle bir güçle içime daldırdı ki, dizlerimin bağı çözülerek haykırdım. Bileklerimi başımın üzerinde tutan eli olmasaydı, geri çekilip iki parmağını tekrar içime sokarken duyduğum his seli, basınç, *dolgunluk*, vuruşlarının mükemmel, çıldırtıcı ritmi altında devrilebilirdim ...

"Daha fazla. Kendi sesimi zar zor tanıyabildim. "Lütfen, Creon. Daha fazla.'

"Çok açım," mırıldandı, başparmağı dudaklarımın arasındaki küçük tomurcuğu tıngırdatıyordu. Parmakları tekrar derinlere indi, sonra dayanılmaz bir yavaşlıkla çekildi ve geride soğuk, terk edilmiş bir et bıraktı. 'Ne istiyorsun, Thenessa? Dilimi mi? Sikimi mi? Yoksa parçalanmadan önce kaç parmağa dayanabileceğini mi göreceğiz?

Tanrılar yardımcım olsun, buna asla hazırlıklı olamazdım - sert bir ses, iğrenç kelimeler, birbirine dolanıyor ve beni öyle ustaca sarıyordu ki dudaklarımı nasıl oynatacağımı zar zor hatırlıyordum. "Sik- ihtiyacım var-

Parmakları içimden kaydı.

Aynı anda bileklerimi serbest bıraktı, birden ona doğru sendeledim. Bağırmama fırsat vermeden güçlü kolları beni yakaladı, eller belime dolandı, beni kaldırdı ve tıka basa dolu raflara doğru bastırdı. Bacaklarımı kalçalarına sararken elbisemi çılgınca toparladım. Şaftının uzunluğu sırlıslıkla iç çamaşırım boyunca kaydı, ıslak olduğum kadar sertti ve başka bir sızlanmayı ısıramadım.

"Sert mi?" mırıldandı, bir miktar geri çekilirken beni yerimde tutmak için sol eliyle kalçamı kavradı. Sağ parmakları kalçalarımın arasındaki sırlıslıkla keten kumaşın son engelini de kaldırdı ve sonra küt kafası girişime yaslandı, kıvrılan ayak parmaklarımın ucuna kadar yayılan bir vaat. "Ya da daha sert?

"Daha sert," diye nefes aldım, omuzlarını tutarak.

"*Daha sert.* Sırıttı ve bana çarptı.

Boğuk bir çığlıkla ona doğru eğildim, o ilk acımasız itişte göz kapaklarımın arkasında kıvılcımlar çaktı - evet. *İşte bu.* Aletin sert çeliği, kalın, sıcak ve mükemmel, beni iyice geriyor, her santimimi ele geçiriyordu... Başımı raflara yasladım ve teslim oldum. Dudaklarımdan anlaşılmaz inilti dökülüyordu, zevk çığlıkları, daha fazlası için yalvarışlar - ve bana daha fazlasını verdi, yıkıcı vuruştan sonra yıkıcı vuruş, sevgili yaşam için tutunmaktan ve beni daha yakın ve daha yakın becerirken *hissetmekten* başka bir şey yapamayana kadar

...

Yine de çok erken ulaştım.

Orgazmım şiddetli bir yoğunlukla içimi parçaladı, onun etrafında ayak parmaklarımın ucuna kadar gerilirken ve paramparça olurken parlak renkli odayı bulanıklaştırdı. Creon sarsılan bedenime son bir kez daha gömüldü ve ardından gırtlaktan gelen bir hırıltıyla onu takip etti. Ben onun kollarında nefes nefese kalıp titrerken onun kaslı ağırlığı üzerime çöktü ve sınırsız bir an için biz bir olduk - bedenlerimiz kaynaştı, zevklerimiz birbirine karıştı, tek bir vahşi yaratık her şeyi tüketen bir coşku nabzına kilitlendi.

Etrafımızdaki dünya yavaşça geri döndü, sanki gerçekliğin kendisi bile az önce olanları bozmaya isteksizdi.

Etrafımda, yeşil, sarı ve turuncu giysiler raflarından yuvarlanmış, kavramak ve dengede durmak için kavradığım düşüncesiz ellerim tarafından çekilip çıkarılmıştı. Deri bir sandık devrilmişti. Ayakkabılar karanlık zemine dökülmüştü ve seçtiğim elbiseler, giyilemeyecek kadar eski, istenmeyen paçavralar gibi dağınıklığın ortasında buruş buruş duruyordu.

"Oh," diye çıktım, nefes nefese ve kemiksiz, ve tekrar, "Oh,".

Creon içimden sıyrıldı ve beni yavaşça yere indirdi, kolları omuzlarımı sardı ve ayağa kalkar kalkmaz beni kendisine doğru bastırdı. Yüzünü saçlarıma gömüp bir daha asla böyle bir koku alamayacakmış gibi kokumu içine çekerken kanatları etrafımızda uçuşuyordu.

"Bir gün beni mahvedeceksin, kaktüs," diye fısıldadı ve sesini kahkaha mı yoksa başka bir duygunun mu boğduğunu anlayamadım. 'Beni tamamen mahvedeceksin ve cehenneme götür beni, her anına degeceksin.

Şu küçük titreme...

Sormam lazım.

Endişelenmeliyim.

Ama yarın yakındı ve daha da yaklaşıyordu. Güçlü kolları beni sanki dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi sarmıştı ve şu anda buna inanmayı o kadar çok istiyordum ki - bu kısa, tatlı unutuş haline dalmayı ve orada oyalanmayı, çünkü bir daha ne zaman huzurlu bir an yaşayacağımızı tanrılar biliyordu.

Ben de gövdesini daha sıkı kavradım. Yüzümü göğsüne gömdüm. Onun tatlı, misk kokulu yaz kokusunu içime çektim ve merak etmeme, soru sormama, bana söz verdiği şeyin doğru olduğundan başka bir şey varsaymama izin vermedim-

İyi olduğunu. O

iyiydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

"Diş fırçanı yanına aldın mı? Ertesi sabah kahvaltıya indiğimde Lyn hemen yanımda taşıdığım çantanın mütevazı boyutlarına bakarak sordu. 'Bolca temiz iç çamaşırı? Ve sıcak tutacak bir şey-'

Gün doğumundan bir saat önce kendimi yataktan dışarı sürüklediğim için inlememek için kendimi zor tuttum. "Daha önce de bavul hazırlamıştım Lyn. Ve sabah.

Ağzı ekmek ve yumurtayla dolu olan Tared'den ve yine bir kılıç tasarımı üzerine eğilmiş olan ve bavulumun içindekilerle ilgilenemeyecek kadar meşgul görünen Hallthor'dan mırıldanarak selam aldım. Hallthor'un yanındaki boş tabak, Ylfreda'nın günün hangi saati olursa olsun, başka bir yerdeki bir yarayla ilgilenmek üzere çağrılana kadar burada olduğunu gösteriyordu; Beyla ortalıkta görünmüyordu ve Edored de muhtemelen bu saatte hâlâ uyuyordu.

Onu tamamen suçlayamazdım.

"Evet, biliyorum," dedi Lyn, yoğurt ve çilek kasesi yanında solgun ve yorgun görünüyordu, "ama bu sefer ceketini unuttuysan arkandan bir alf gönderemeyeceğim. Palton var, değil mi?"

"Seninkilerden birini ," dedim, çantamı en yakın köşeye bırakıp yemek masasına doğru ilerlerken. 'Burada sahip olduğum tek şey kırmızıydı. Merak etme, kendi iç çamaşırlarımı da getiriyorum.

Sulu bir kahkaha attı. Onun yanında Tared bir lokma yemeğini yuttu, bana yarım bir sırıtış fırlattı ve "Sanırım yanına bıçak aldın?" dedi.

"Üç kişi," dedim.

"Bir uzlaşma," diye ekledi Creon alaycı bir tavırla, gömleğinin dörtte üçü ilikli ve saçları dağınık bir topuzla arkamdan odaya girerken. "Sekiz kişi hedefliyordum ama leydim öyle düşündü-

"Konsüller yürüyen bir cephanelik gibi içeri girmemi onaylamayabilir diye mi? Sözlerimi bitirdim, boş bir koltuğa çöktüm ve ona gözlerimi devirerek baktım. "Tuhaf bir düşünce, biliyorum.

Kıkırdadı ama fikrimi değiştirmek başka bir girişimde bulunmadı - akıllıca, çünkü önceki gün boyunca aynı tartışmayı yaklaşık beş kez yaptık ve hiçbir zaman farklı bir sonuca varamadık. "Söz konusu olan senin kafan.

"Hem de çok güzel bir tane," dedim başımı sallayarak. "Biri bana ekmeği uzatabilir mi lütfen?

Tared bu isteği yerine getirmekte biraz yavaş davrandı; yüz ifadesindeki hafif şaşkınlık, daha önce dürüst ilişkimiz bağlamında hiç görmediği tek kişinin Creon olmadığını aniden fark etmeme neden oldu. Lyn'in sessiz gülümsemesi birden çok daha gerçekçi göründü.

Birkaç dakika boyunca Creon'un oturması ve Hallthor'un parşömen üzerinde kalem oynatması dışında hiçbir şey sessizliği bozmadı. Bir dilim ekmeğe tereyağı sürdüm, bir ısırık aldım ve tam olarak ne paketlediğimi bilmeme rağmen çantalarımın bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım - dört günlük kıyafetler, hançerler, yanardönerliğe ihtiyacım olursa diye sedef bilezik... Dış fırçası. Saç fırçası. Küçük bir altın kese. Sıra dışı hiçbir şey yoktu, ihtiyacım olan her şey vardı. Yaptığım tek alışılmadık seçim, çantayı bağlamadan önce Agenor'un *Treatises* kopyasını elbiselerimin arasına sıkıştırmaktı: o değerli küçük kitabı yanıma almak belki bir riskti ama insan olmanın nasıl bir şey olduğunu bana bu kadar etkili bir şekilde hatırlatan çok az şey vardı.

Ve bu anılara, şehrin tanrılar tarafından inşa edilmiş duvarları arasındaki kılıçlardan daha çok ihtiyacım olabileceğinden .

Ekmeğimi henüz bitirmiştım ki Creon çay bardağını indirdi, sandalyesinde geriye yaslandı ve yavaşça, 'Sormak istediğim son bir şey var. Şehre yakın bir yere gitmeyeli epey oldu - dün kapıdaki mültecilerin durumu nasıldı?

Tared omuz silkti, çatalına geçirdiği son yumurta kırıntılarından başını kaldırmadı. "Kötü.

"Mülteci durumu mu? İkisine kaşlarımı çatarak baktım.

Tared yarım ağızla kuzeye doğru bir hareket yaparak, "Adaya şehre girecek parayı satın almadan gelen insanlar," diye açıkladı. 'Ya yolculuk sırasında paralarını kaybettikleri için ya da oraya başkalarını soymayı umdukları için. Savaş söylentileri dolaşmaya başladığından beri sayılarının artması şaşırtıcı değil.

Sessiz bir dehşet içinde ona baktım. Beyaz Şehir'e girmek için para gerekiyordu - bunu hep biliyordum. Çok az insanın parası *vardı* - bu da basit bir gerçektir. Ama bu daha önce hiç düşünmediğim ya da duymadığım bir sonuçtu, bildiğim gerçeklerden ne kadar kolay çıkarsa çıksın: imparatorluk ile şehir, kölelik ile özgürlük arasında sıkışıp kalmış kaç insan olduğunu Tanrı bilirdi.

"Kaç kişi? Sesim kısık bir şekilde çıktım.

"Genellikle birkaç yüz kişi," dedi Tared acımasızca. 'İnsanlar bir süre sonra ya ölüyor ya da evlerine dönüyor, bu yüzden grup nadiren daha fazla büyüyor. Şu anda duvarların yakınında kamp yapanların sayısının binin biraz üzerinde olduğunu düşünüyorum.

Ekmeğin ağızda bıraktığı tat boğazımın arkasında ekşimişti. "Lanet olsun.

Omuz silkti, yumurtanın son parçalarını ağızına attı ve çiğnemedi yuttu. "Yapacak daha iyi bir şeyleri olmadığına göre orduya katılmak isteyip istemediklerini sorabilirim.

"İşe alma işini bana bırakmadığın sürece bir şansın olabilir," dedi Creon kuru bir sesle. 'Em'i bırakmak için gelmemin bir sakıncası var mı? Kapı açıldığında çirkin bir şeye kalkışmadıklarından emin olmak isterim.

"Kendimi ," dedim öfkeyle. "Yanımda üç tane bıçak var.

Bir kaşını kaldırdı. "Ve siz kapılarının önünde birkaç düzine insan mülteciyi katlederken, makul sayıda bıçağı onaylamayacak olan aynı konsolosların ilk önce sizi görmesini mi istiyorsunuz?

Sinir bozucu derecede iyi bir nokta. Sonra tekrar... 'Onları katleden sen olsaydın daha mı iyi olurdu?

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Lyn yüzünü buruşturarak, "eğer dışarıdaki kafalarında en ufak bir sağduyu kırıntısı bile varsa, Creon'un onları en iyi davranışlarında tutmak için tek bir cinayet işlemek zorunda kalacağından şüpheliyim.

Doğru.

Çünkü insan boyutunda ve insan şeklindeydim, gençtim ve masum bir mavi giymiştim, bileğimin iç kısmındaki kolayca gözden kaçan iki pazarlık izi dışında üzerimde büyü izi yoktu. Umutlu bir gözlemciye av gibi görünebilirdim.

Diğer yandan Creon.

Elinde toprak bir kupa ve gözlerinde uyku izleriyle bir alf masasında uzanırken bile zararsız görünmeyi tam olarak başaramadı. Ne kadar umursamaz ya da çaresiz olursa olsun hiçbir insan mülteci, yaralı, kanatlı ve parmaklarından çok bıçakları olan bu adama bakıp bunun kendileriyle arzuladıkları özgürlük arasında başa çıkılabilir bir engel olduğuna karar vermezdi - hele ki gerçekten sessiz ve çok dikkatli kalarak hayatta kalmayı başarmak gibi bir alternatif varsa.

Kapılara sorunsuzca ulaşmamı kolaylaştıracaktı. Peki neden bu öneri karşısında belli belirsiz bir rahatsızlık hissettim?

Yine mi lanet kamuoyu?

Dünya onun benimle birlikte orada olduğunu bilecekti, yüzlerce kişinin gözü önünde. Onayına ihtiyacım olan konsoloslar bilecekti. Valter ve Editta da bilecekti ve nedense bu ihtimal hepsinden daha çok canımı yakacaktı.

Sonra tekrar... Kamuoyunun siktir olup gitmesine karar vermemiş miydim?

O buradaydı. Onu seviyordum. Eğer insan dünyası bu gerçeği kabullenemiyorsa, belki de bunu en başından bilmeleri daha iyiydi; adalarından bazılarını bizim tarafımıza geçmeye ikna ettikten *sonra* isyan etmeye başlamaları bizim için çok daha sakıncalı olurdu.

'Pekâlâ,' dedim ve tereddüt etmemiş olmama rağmen, düşünceler aklımdan bir iki göz kırpmasıyla geçmiş olsa da, Creon'un kanatlarının görüş alanımın köşesinde hafifçe gevşediğini görebiliyordum. "İyi bir noktaya değindin. Gidip erdemli imajımı koruyalım.

Erdemli mi? Parmaklarıyla masanın altından bana işaret etti. *Sen* mi?

Ona ters ters baktım, önceki günkü faaliyetlerin sıcaklığı geri dönerken kızarmamaya çalıştım. Yüzünü çoktan çevirmişti.

masumca çayını yudumlayıp Hallthor'un eskizlerini incelemek için - sanki bu anıları kasıtlı olarak düşüncelerime yeniden yerleştirmemiş gibi, ellerimi duvara sabitlemiş, yetenekli parmakları vücudumdaki son akıl sağlığını da çekip alıyordu.

Tanrım, onu özleyecektim. şimdiden karnımın alt kısmında sıkılaştığını hissedebiliyordum - onun her şefkatli, çileden çıkarıcı, kibirli, kırık parçasının yaklaşan yokluğunu.

"Alyra'yı arama vakti geldi o zaman," diyerek düşüncelerimi bölen Tared, boş tabağına üzėün bir ifadeyle bakarak oturduğu yerden kalktı. 'Sanırım tarlaların etrafında olacak? Ben de Agenor'a birazdan yola çıkacağımızı haber vereyim.

Lyn kuru bir sesle, "Genel nezaketin dışında tabii," diye ekledi.

"Aynen öyle. Ona sıırttı. "Hiç de değil çünkü o önce kızının gizlice dışarı çıkmasına izin verirsem beni bağırsaklarımı deşmekle tehdit etti. Bir dakika içinde dönerim.

Agenor'un babacan duygularının ne kadar gerçekçi bir tasvir olduğunu anlayamadan gözden kaybolmuştu. Lyn'in gülümsemesindeki bir şey bunun o kadar da abartılı olmadığını gösteriyordu.

Bir sonraki dilim ekmeğimi biraz daha mutlu bir şekilde yedim.

Tared tam ben kahvaltımı bitirmişken, omzunda heyecanlı bir Alyra ile döndü. Beş dakika sonra uykulu görünümlü bir Agenor Skeire'ların evine geldi ve bana dikkatli olmamı, surların içinde bir terslik olursa hemen haber vermemi ve ayrıca soğuk kuzey geceleri için kalın bir palto getirip getirmediğimi sordu.

Olumlu cevabım onu pek rahatlatmışa benzemiyordu. Mektuplarının içeriğini babama olabildiğince iyimser bir şekilde özetlemiş olmama rağmen, konsolosların niyetleri konusunda endişelenen tek kişi Creon değilmiş gibi görünüyordu.

Ama kimse endişelerini paylaşmak için konuşmadı ve çantamın içindekileri son bir kez kontrol edip omuzlarıma atarken kimse beni durdurmadı. Lyn gergin bir şekilde Alyra'yı günde en az bir kez mesajla duvarın ötesine göndermemi hatırlattı. Agenor bana konsoloslara olabildiğince inandırıcı bir şekilde bağırmamı söyledi. Hallthor sonunda eskizlerini bir kenara itti ve

Vedalaşmak için omzuma sözsüz bir tokat attı ve hastasından kanlı parmaklarla dönen Ylfreda, lütfen kırık bir uzuvla ya da benden çıkan kemiklerle dönmeyin diye homurdandı.

Ona elimden geleni yapacağımı söyledim. Agenor gibi o da bu kararından pek etkilenmişe benzemiyordu.

Ve böylece gitmeye hazırдық - toplanacak bavul, tamamlanacak görev kalmamıştı. Ancak o zaman gerginliğim aniden ve şiddetli bir şekilde arttı - ağzımın kurumasına yetecek kadar. Odaklanabileceğim başka bir şey olmadığından, girişmek üzere olduğum şeyin gerçekliğiyle yüzleşmekten başka çarem yoktu: Varlığımın yasalara aykırı olduğu bir şehre girmek, yüzyıllardır barışın hüküm sürdüğü bir yere savaş haberini getirmek ve bir şekilde sivilleri dışarıdaki çirkin, kederli dünyaya geri dönme zamanının geldiğine ikna etmek. Açıkçası bu bir çılgınlıktı. Bir yıl önce biri bana Beyaz Şehir'in savaşa girip girmeyeceğini sorsaydı, yüzüne gülerdim.

Öte yandan, kör olmak ve Anne'den kaçmak da imkânsızdı.

Omurgamı çelikleştirdim, yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve "Gitme vakti geldi o zaman?" dedim.

Alyra çılgılık attı ve omzumdaki koltuğuna yığıldı. Tared başka bir şey söylemeden elini uzattı, kılıcı çoktan sırtındaydı. Parmaklarımı önce Creon'un siyah giysili dirseğine doladım, sonra bana uzatılan eli, 104 numaralı hücrenin anahtarını Naxi'nin aç parmaklarına verdiğim ana ürkütücü bir şekilde benzeyen bir hisle tuttum - midemde, bu noktadan sonra gideceğim tek bir yön olduğunu hatırlatan bir çırpınma hissi vardı, o da ileriye.

Göbeğimin arkasında solan büyüünün ince çekimi yardımcı olmadı.

Ben daha gözümü kırpamadan dünya bulanıklaştı ve her zamanki gibi birbirinden kopuk izlenimler karmaşasına dönüştü - şeftali pembesi bir gün doğumunun parıltıları, çimenlerin üzerindeki çiy kokusu, hasat edilmeye hazır tahılın sıcak, rahatlatıcı sarısı. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Bir, iki, belki de üç kalp atışı ve yine de dünya etrafımızda kendini tekrar bir araya getirdiğinde, renkler, sesler ve kokular hayal ettiğim ama daha önce kendi gözlerimle hiç görmediğim bir manzaraya kayarken sonsuzluk geçmiş gibi görünüyordu.

Kayalık bir sahil.

Dağınık çadırlarla kaplı, yazdan kalma kuru çimenlik bir alan.

Ve bu sessiz sabah görüntüsünün ötesinde, yükselen sonbahar güneşinin ışığında neredeyse doğaüstü bir altın parıltısıyla parlayan, efsanevi beyaz duvarlar

Dünyanın son özgürlük kalesi, iki yanımızda uzanıyor ve adanın puslu, çalılıklarla kaplı tepeleri arasında bir şerit gibi kıvrılıyor.

Muazzamdı.

Beyaz Şehir'in, kalbini oluşturan kasabadan daha fazlası olduğunu - en azından mantıklı bir şekilde - biliyordum. O duvarların ardında tarım arazileri vardı, gerekirse yıllarca kuşatmaya dayanacak kadar. Bir liman vardı. İyi bir tatlı su kaynağı da olmalıydı, göller ya da nehirler, Anne'nin evrensel ve mutlak gücündeki bu son küçük lekeden kurtulmak için geçmişteki girişimleri sırasında kurutamadığı herhangi bir şey.

Yine de en çılgın hayallerimde bile, hayatım boyunca gördüğüm en büyük yerleşim yerleri olan Ildhelm şehirlerinin ölçeğinin ötesini hayal edememiştim. Düşünmeden mütevazı tarlalar olduğunu varsaymışım. Eskiden evimizde olduğu gibi, bir düzine balıkçı teknesine ve ara sıra imparatorluğun haraçlarını talep etmeye gelen fae gemilerine yetecek kadar küçük bir sığınak.

Böyle bir şey yok, Cathra'nın yüzeyinin iki katından daha geniş duvarlarla çevrili bir alan.

Ve bu... burası benim evim olabilir miydi?

Bu düşünce, önümdeki kompleksin büyüklüğünden bile daha fazla, beni istediğimden birkaç dakika daha uzun süre kayalarla kaplı toprağa yapıştırdı. Bin yıldan fazla süren yaz güneşi ve kış yağmurlarından sonra bile ev yüksekliğinde ve doğal olmayan bir şekilde beyaz olan bu duvarlar, hayattaki son hedefim, uğruna çabalayacak başka bir şey bırakmayan bir amaç olmalıydı. Bunun yerine burada bir yasadışılık, dünyanın henüz yer bulamadığı bir gücün aracı, insan ve aynı zamanda... hiç de insan olmayan biri olarak duruyordum.

O çamurlu çadırların arasında dolaşan, iş, açlık ve korku dolu geçici varoluşlarından kaçmak için bir şans -belki de tek şans- bekleyen küçük, yırtık pırtık şekiller gibi değil.

Midemdeki sancı beni kahvaltı ettiğime pişman etti.

Creon ve Tared yanımda sessiz duruyor, harekete geçmemi bekliyorlardı. Ve harekete geçmeliydim - vedalaşmalı ve bu kuru, kumlu tarlanın diğer tarafındaki o yüksek kapıya doğru yürümeye başlamalıydim, orada gözcüler konsüllerinin emirlerini yerine getirmeye hazır bir şekilde beni bekliyor olacıklardı. Savaş yaklaşıyordu, kaybedecek vaktimiz yoktu - oyalanacak bir an olmadığını *biliyordum*.

Ama gözlerimi insan kampının içinde hareket eden, çok garip bir şekilde küçük, çok garip bir şekilde küçük görünen küçük, soluk şekillerden ayırmayı başaramadım.

renksizdi. Ben bakarken kahverengi ve gri çadır kıyafetlerinin arkasından bir çocuk feryadı yükseldi. Bir köpek havladı. Biri ona için bağırdı; bebek daha çok ağladı ve telaşlı bir kadın sesi sabah sessizliğinin son yanılsamasını da yok etti.

Evim gibi. Köyüm yanmadan ve etrafımda çok daha büyük ve yabancı bir dünya açılmadan önce bildiğim her şey gibi - acımasız, ölümcül bir dünya, evet, ama aynı zamanda acı verici güzellikte bir dünya, bir ressamın kızının bile hayal edemeyeceği yerler, yaratıklar ve renkler.

Kızıl Saray'dan kaçtığımız sabahtan beri yaşayan tek bir insanla bile tanışmadığımı ancak şimdi fark ettim.

Ve burada yüzlercesi vardı. *Binlercesi*.

"Özür dilerim," diye kekeledim, ne demek istediğimin geri kalanının ne bilmiyordum - tek bildiğim, yanımdaki iki erkek sesimi ve aklımı Yeraltı'nda bıraktığımı düşünmeye başlamadan önce *bir şeyler* söylemem gerektiği. "Ben... Sanırım insanlığın neye benzediğini unutmuşum.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Creon sesini alçaltarak, "bakacak daha iyi şeyleriniz vardı.

Ona ters ters bakmak için döndüm, felç bozulmuştu. İnandırıcı olmayan geyik gözlerini kırıştırarak bana baktı ve yanlış anlaşılmış bir masumun öfkeli ses tonuyla ekledi: 'Fae sarayları, hisli dağlar ve ilahi ormanlar gibi...'

Onun yanında Tared, bir avuç kuru kayıyı sessizce çiğnerken gülmekle kanlı bir şiddet uygulamak arasında kararsız görünüyordu. Arkamdaki kamptan yükselen yüksek sesli bir çığlık varlığımızın nihayet fark edildiğini gösteriyordu.

"Doğru," dedim, başarısız bir kahkahayı bastırarak. "Sanırım gitsem iyi olacak.

"Muhtemelen," diye itiraf etti Creon ve dönmeden çadırları göremesem de, ani yaygara ve omzumun üzerinden dar gözlü bakışları, insanların bir fae katilinin, silahlı bir alfin ve üç dakika önce bu noktada durmayan insana benzer bir kızın aniden ortaya çıkmasına iyi tepki vermediği izlenimini uyandırdı. 'Sadece yürü ve yürümeye devam et. Gerekirse biz onları hallederiz.

Gergin bir şekilde başımı salladım ve Alyra'nın omzumdaki sıcak, tüylü ağırlığına döndüm. 'Bakalım duvarların üzerinden uçabilecek misin? Eğer şehre varlığından bahsetmeden seni içeri sokabilirsem, seni gizli silahım olarak tutmayı tercih ederim.

Bunun üzerine göğsünü kabarttı, kulağını sevgiyle gagaladı ve kendini sabahın aydınlık havasına bıraktı. Duvarlara doğru süzülüşünü izlemek için döndüm, gittikçe yaklaştı ve ...

Onları

geç.

Güzel.

Tared'e başımı salladım, sonra Creon'a gülümsedim - ne kadar istesem de tutkulu öpücükler için uygun bir zaman değildi. "Birkaç gün sonra görüşürüz.

Cevaplarını beklemek için kendime izin vermedim. Eğer burada bir an daha oyalanmak zorunda kalırsam, sinirlerim benden daha iyi olabilirdi.

Kamp gerçekten de patlarcasına uyanmıştı, önünden geçerken nereye baksam yarı düğmeli gömlekler ve buruşuk elbiseler içindeki insanlar çadırlarından sürünerek çıkıyordu. Bazıları masum, çaresiz ailelerden, babalarının bacaklarına yapışmış ya da yarı yarıya annelerinin eteklerinin arkasına saklanmış cılız küçük çocuklardan daha uğursuz görünmüyordu. Ama Rhudaki çeteleri arasında moda olduğunu bildiğim boyun dövme, kel, iri yarı adamlar da vardı. Tıraşsız denizciler sopalarını ve hançerlerini açıkça taşıyorlardı. Hepsinden kötüsü, çadırlarından mükemmel bir şekilde bakımlı ve tertemiz giyinmiş olarak çıkan ve en ufak bir korkuya kapılmamış görünen bir avuç insan; bu çorak, umutsuz koşullarda ne tür bir insanın düzgün bir yaşam standardı sürdürebileceğini bilmek istemiyordum.

Eski anılar kıpırdandı, hiçbir yerde yokmuş gibi görünen bir yerden yükseldi.

Şu adamı görüyor musun, Emmi? Editta'nın kısık sesi zihnimde yankılandı, o kadar netti ki arkamda duruyor olabilirdi. *Eğer ona benzeyen biri sana yaklaşırsa, koşup beni bulmanı istiyorum. Anlıyor musun? Böyle insanlardan uzak dur.*

O gün çok korkmuştum, beş yaşındaydım ve ilk kez bir gemiye biniyordum. Neden şimdi bunu düşünüyordum ki - onca yıl boyunca istemeden de olsa kendisine annem diyen kadını?

Şehri ziyaret edeceğimi biliyor muydu? Konsoloslar onu ve Valter'i uyaracak kadar düşünceli olsalardı...

Ne yapacağım? *Saklanmayı mı?*

İşe yaramaz, acı verici düşünceler... Yine de aylar önce ikisinin geçmiş olması gereken kapıya yaklaştıkça onları geldikleri çukura geri itmeyi başaramadım. Sol tarafımda, sessiz insan sıraları saldırmadan beni izliyordu. ise

Ağır ahşap kapılar, yeni doğmuş bir çocuğun bile şehre girmesine izin verecek kadar değil, ilk iki santim açıldı.

Güçlü bir kuzey aksanına sahip derin bir ses, "Cathra'lı Emelin?" diye bağırdı.

Yine kalbim sızladı. Onlar da benim gibi bir daha asla gerçekten Cathra'lı Emelin olamayacağımı anlamışlar mıydı?

Ama bağırarak onayladım ve kapı bir parça daha açıldı, beni bekleyen silahlı erkek ve kadınlardan oluşan küçük bir taburu ortaya çıkarmaya yetecek kadar. Mülteciler arasındaki herhangi bir hareket hemen durdu - normalden daha büyük bir koruma gücü olduğu sonucuna vardım ve bu pek de sürpriz değildi. Grubun başındaki adam uzun boylu ve koyu renk saçlıydı, göz kamaştırıcı, zihin bulandırıcı fae tarzında değil, daha sade, çok daha rahat insan anlamında - benden tam bir kafa boyu uzun olmasına rağmen benden o kadar da farklı görünmüyordu.

Hiçbiri benden farklı görünmüyordu, gerçekten.

Duvarın öbür tarafında bekleyen topluluğun hiçbir yerinde dişler, pullar ya da kanatlar yoktu, mor saçlar ya da kıpkırmızı gözler, sivri kulaklar ya da alf ışığı titreşimleri yoktu... Önümdeki manzaranın tanıdıklığı garip bir şekilde kafa karıştırıcıydı. Son birkaç ay içinde ne zaman pençeleri ve kanatları normal uzantılar olarak gören ve yuvarlak kulaklara, yumuşak pembe parmaklara ve sarı, kahverengi ve siyahın basit tonlarının ötesine geçmeyen saçlara hayranlık duyan bir insan olmuştum?

"Bayan Emelin?dedi lider, ben ona birkaç adım yaklaştığımda, elini bana doğru uzatarak. Bronzlaşmış, yıpranmış bir el - *saban elli*, derdi Editta ve lanet olsun, neden yine Editta'yı düşünüyordum ki? 'Benim adım Delwin. Konsolosluk ve halkımız adına sizi Beyaz Şehir'de ağırlamaktan memnuniyet duyuyorum, Bayan Emelin.

Gerçekten bunu mu demek istedi? Yoksa sadece kibarlık mı yapıyordu, ya da daha kötüsü, aldatıcı mıydı?

Dünyanın kaderinin bağlı olabileceği sorular ve muhtemelen cevapları kapısının önünde saatlerce durarak bulamazdım.

Kendimi toparladım ve daha önce hiçbir büyü yaratığın geçmediği eşikten geçerek son adımımı attım. Delwin'in eli benimkinin etrafında sağlam ve kararlıydı, silahlı bir alf ve Sessiz Ölüm'ün kendisinin kulak mesafesinde olduğunu görünce hiçbir gerginlik göstermedi. Dürüst bir adamın el sıkışması - yoksa sadece inanmak *istediğim* için mi böyle düşünüyordum?

Sesi yüz mil öteden geliyor gibiydi. "Ata binmeye alışık olup olmadığınızdan emin değildik hanımefendi, bu yüzden yanımızda küçük bir şezlong getirdik.

sizi şehre götürececek ...'

Ona teşekkür ettiğimi, daha önce de ata bindiğimi ama uzun zaman geçtiğini ve şezlongun çok hoşuma gittiğini söylediğimi duydum - mütevazı bir insan kızının söylemesi gereken her şey, sanki hiç başka biri olmamışım gibi dudaklarımdan dökülüyordu. Bu arada zihnim durmaksızın dönmeye devam ediyordu. Bu yardımsever jest sadece bir nezaket miydi? Bu şekilde kolayca kaçamayacağım için mi beni bir şezlonga oturtmuşlardı?

Teklifi kabul etmek *tehlikeli* olamaz, değil mi?

Kapı arkamdan vıraklayarak kapanmaya başlamıştı bile. Omzumun üzerinden son bir bakış attım, tam zamanında Tared ve Creon'u kıyıya yakın bir yerde bir kez daha gördüm - ilki kollarını kavuşturmuş, ikincisi ellerini ceplerine sokmuştu, her ikisinin de umursamaz duruşları göz kırpmayan bakışlarındaki tedirginliği gizlemeye yetmiyordu.

Sonra demir kaplamalı kapılar tekrar birbirine çarptı.

Aşılmaz bir kalenin sesi - ya da duvarların diğer tarafında duran biri için mükemmel bir hapishanenin sesi.

Tedirginlik tüylerimi diken diken etti. Ama kapı gözcüleri sürgü sürgü çekmeye başlamışlardı bile ve Delwin'in adamları atlarına biniyorlardı; konsoloslarla olan şansımı sonsuza dek mahvetmek istemiyorsam, artık kaçış yoktu. Hem daha kimse bana tek bir kötü söz bile söylemeden kaçmak biraz korkakça olmaz mıydı?

Delwin'in benim için hazırladığı iki kişilik zarif şezlonga doğru yavaşça adım attım. Gülümsedim, başımı salladım ve bana eşlik edenlerle tokalaştım. Valter ve Editta'nın sorunlu kızı gibi, utandırmamak için çaresizce; Bayan Matilda'nın gelecek vaat çırağı gibi, en kötü müşterileri bile pohpohlamak için para alıyordu.

Cathra'lı Emelin, insanların arasına geri döndü.

Ghapter 1G

Kapıyı geride bırakıp kıvrımlı kum yolda ilerlerken etrafımdaki parlak şehir zırırları içindeki erkek ve kadınlar sessizdi; şafağın dingin sessizliğini bozan tek şey toynak sesleri ve üzengilerin şingirtisiydi. Her iki yanımdaki alçak tepeler ve şimşir çitleri çevrenin büyük bölümünü görmemi engelliyordu. Ancak hava olgun buğday ve çiğ otların tatlı, rahatlatıcı kokusunu taşıyordu; yakınlarda, belki de sadece bir taş atımı uzaklıkta tarım arazileri olmalıydı.

Dolayısıyla, nihayet etrafımdaki manzara açıldığında ve önümdeki kilometreleri görebildiğimde beni şaşırtan şey tahılın kendisi değildi.

Mesele *miktardı*.

Aradaki tepeleri ve ovaları kaplayan altın bir örtü gibi, temiz sabah esintisinde dalgalanıyordu - dönümlerce ve dönümlerce, patlayan başaklarının ağırlığı altında eğilen saplar. Ufukta meyve bahçelerinin koyu yeşilini seçebiliyordum. Sol tarafımda bir lahana tarlası altın ışığın tadını çıkarıyordu; sağ tarafımda ise küçük bir sulama kanalı

su kristal berraklığında ve pırıl pırıl, gökyüzüne yayılan mercan renkli bulutları yansıtıyor.

Sis parçaları hâlâ tarlaların üzerinde, orada burada geziniyor ve manzaraya rüya gibi, neredeyse doğaüstü bir nitelik katıyordu. Sanki Valter'in en pahalı kitabının masalsı çizimlerine adım atmıştık, asla gerçek olamayacağını düşündüğüm bir dünyayı gösteren el boyaması sayfalara sahip olana.

Sihir gibi görünmüyordu. Sadece mutluluğa benziyordu.

Ve eğer burası bir hapishaneyse... tanrılar, en azından yaldızlı bir hapishaneydi.

"Çok güzel, değil mi? Delwin yanımda at sürerken, "Çok güzel, değil mi?" dedi ve ancak o zaman şimşir ağacının korunağından çıkarken beni dikkatle fark ettim.

"Bu muhteşem. Sesimdeki nefessizlik tamamen gerçektir. 'Ve ... ve hepsi de senin mi?

Dışarıdaki dünyadan gelmiş olmalıydı; bu sözü ancak haraç sezonundan haraç sezonuna beslenebilecek acımasız bir rahatlıkla anlıyordu. "Mucizevi, değil mi?

'Tamamen inanılmaz,' dedim ve yine her kelimesinde ciddiydim.

Biraz daha rahat bir sessizlik içinde yolumuza devam ettik, yemyeşil tahıl tarlalarını geçtik, nadasa bırakılmış topraklardan bir halka geçtik, başka bir sulama kanalını ve hasat edilmeye hazır bir pırasa tarlasını geçtik. Bu kadar çok yiyecek vardı ve bunların hiçbirisi ölüm ve şiddet tehdidi altında fae gemilerine yüklenmeyecekti - bunu anlamak gerçekten zordu.

dünya uyanmaya başlamıştı. İlerledikçe karşı yönden daha fazla insan geliyordu; iri yarı genç adamlarla dolu öküz arabaları, ara sıra boş sandıklar taşıyan arabaları çeken iş atları. Her bir insan iyi beslenmiş ve memnun görünüyordu, yanakları temiz sabah havasından pembeleşmişti; kendi aralarında gülüşüp sohbet ediyorlardı, günlük işlerini yaparken korku ya da gerginlikten eser yoktu. Cathra'nın çiftçilerinden bildiğim telaşlı acelecilikten eser yoktu. Akıllarının bir köşesinde her zaman var olan, tek bir hatanın ya ceza ya da açlıktan ölüm anlamına geleceğine dair o farkındalıktan eser yoktu.

Ağlamak istedim.

O kadar çok gülümsemek istedim ki canım acıdı.

İki ya da üç kez yanımdan geçen gruplar arasında tanıdık bir yüz gördüğümü sandım, ancak yakından incelediğimde her birinin yabancı olduğu ortaya çıktı. Yine de, tanıdık bir saç kesimi, tanıdık bir gömlek, tanıdık bir çift geniş omuz gördüğüm her seferinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu - onlar *buradaydı*,

Ne de olsa bir zamanlar benim dediğim insanlardı ve aynı lanet şehirde dolaşırken günlerce benden kaçamazlar mıydı?

Yapabilirler mi?

Bir başka gerginlik ürpertisini bastırdım.

Ve sonra yoldaki son virajı döndük, kestane ağaçlarıyla kaplı alçak bir tepenin sırtını geçtik ... ve işte oradaydı, huzurlu ve hareketli, küçük bir göl ile tüylü ineklerin ve keçilerin otladığı canlı bir mera arasında yayılıyordu.

Şehir.

Binlerce çakmaktaşı ve saz çatı, örümcek ağıyla ayrılmış sokaklar, kar beyazı zambaklarla kaplı alçak, geniş bir surla çevrili. Nereye baksam bacalardan dumanlar yükseliyordu. Biraz yüksekteki konumumuzdan pazar meydanlarını, belediye binalarını, parkları ve açık bir tiyatroyu görebiliyordum; şehrin merkezindeki çatıların üzerinde beşgen şeklinde bir tapınak yükseliyordu. Çok uzak olmayan bir yerde, bir meydanın uzun kenarı boyunca uzanan süslü bir mermer bina vardı - bu görkemli cephenin arkasından kendilerini seçen insanları yönetecek olan konsolosların koltuğu olduğundan şüpheleniyordum.

Bu mesafeden bile bağırان sesleri ve saati sayan bir çanın bakır rengi gümbürtüsünü duyabiliyordum. Yaşayan, gelişen bir şehrin sesleri. Daha da ötesi, *güvenli* bir şehrin.

Beklenmedik bir kıskançlık duygusunu içime attım.

"İşte " dedi Delwin ve atını yavaşlattı, sanki hayatımın dörtte üçü boyunca her günümde hayallerimde öne çıkan kasabaya ilk bakışımı kaçırmışım gibi. "Buranın bir fae sarayı olmadığını biliyorum ama-

"Tanrılara şükür öyle değil," diye ağzımdan kaçırdım. Bu onu bir kahkaha ile irkiltti.

Daha hızlı sürdük, tepeden aşağı indik ve bizi şehrin açık kapılarından ayıran son çayırları geçtik. Yoldan geçenler bana eşlik eden muhafızları neşeyle selamlıyor ve bana temkinli olmaktan çok merakla bakıyorlardı; ne kadarını bildiklerini, kimliğimle ilgili haberin çoktan yayılıp yayılmadığını merak ettim. Belki de öyle olmuştur. Belki de büyü, ondan nefret etmek ya da korkmak için hiçbir nedeni olmayan insanlar için buydu - korkunç bir silahtan ziyade egzotik, heyecan verici bir nadirlik.

Tanrım, böyle bir dünyada yaşamak...

Ama bu fikre hayret edecek vaktim yoktu. Şehrin kapısına doğru hızla yaklaşıyorduk ve bir insan yerleşimini yakından görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu bir kez daha hatırladım - her şey şaşırtıcı derecede *normaldi*. Nereye baksam mücevher renkleri yoktu, üzerimizde parıldayan büyülü bir ışık yoktu. Sadece sıvalı tuğla evler ve yakın zamanda yağmur yağdığını gösteren çamurlu sokaklar. Etrafta koşuşturan köpekler ve çocuklar. Vitrinlerden sallanan tabelalar, ayakkabıdan taze ekmeğe kadar her şeyin reklamını yapıyordu. Her şey düzenli ve müreffeh görünüyordu, Kızıl Saray gibi vahşi ve çökmüş değil, aksine sessiz bir bolluk içindeydi, hiçbir çocuğun aç karnına ağlayarak uyumayacağı bir yerdi.

Sihir değil. Sadece mutluluk.

Valter ve Editta da buraya geldiklerinde aynı soluksuz inançsızlığı hissetmişler miydi? Beni düşündüler mi - hiç suçluluk hissettiler mi? Yoksa evlerini yok eden canavarın pençesinde bana ne olacağını düşünmeden, asi fae çocuklarının yükünü geride bıraktıkları için mutlu bir şekilde yeni hayatlarına karışmışlar mıydı?

Geniş caddeler ve dar sokaklardan oluşan labirente ilerlerken onları aramayı bırakmaya çalıştım, artık yürüme hızında ilerliyordum - gözlerimin her grileşen koyu renkli saç örgüsüne, her kel kafaya takılmasını engellemeye çalıştım. Ama ne zaman bir köşeyi dönsek ve belli belirsiz tanıdık çiçekli bir elbise giymiş bir kadına rastlasak kalbim yine de küt küt atıyordu ve ne zaman bir duvar resminin ya da vitrinde gururla sergilenen bir portrenin önünden geçsek kendimi bir imza ararken buluyordum.

Delwin onları tanıyor muydu? Sadece... onlar hakkında soru sorabilir miyim?

Sonunda yapmamaya karar verdim. Şüphesiz her şeyi konsoloslara rapor edecekti ve onların beni duygusal bir çocuk olarak görmelerine gerçekten ihtiyacım yoktu. Tarım işçilerinin ve zanaatkârların mahallelerden çıkıp şehrin kalbi sayılabilecek, asfalt sokakların daha geniş ve evlerin daha lüks bir havaya sahip olduğu yere varmamız on beş dakika kadar sürdü. Burada parklar, pazarlar ve açık hava tiyatrosu vardı; burada ilk kez atlıların ve hatta ara sıra yanından geçtik. Delwin gittiğimiz her yerde bizi karşıladı. Açıkçası, şaşkınlığın tam tersi bir duyguyla şu sonuca vardım

Konsoloslara beni kapıdan alması için herhangi birini göndermemişlerdi.

Ve nihayet, ejderha şeklindeki bir çeşmenin parlayan güneş ışığında mutlu bir şekilde sırıldığı son köşeyi döndükten sonra, şehrin dışındaki tepeden gördüğüm, iki kat daha büyük görünen mermer binaya ulaştık

Şimdi önünde duruyordum. Lyckfort'un ölü arazisinde gördüğüm binalara olan benzerliğine bakılırsa, eski olmalıydı - belki de şehrin kendisi kadar eski. Yine de dış cephesi hâlâ bembeyazdı, kapı ve pencerelerin etrafındaki zambak oymaları sanki bir hafta önce oyulmuş gibi keskin hatlara sahipti.

Büyü ya da para. Belki ikisinden de biraz.

"Beyaz Salon," diye duyurdu Delwin, sanki Valter'in bana zengin müşterilerinin kendi keşiflerini yapmaya cesaret edemediklerinde kiraladıklarını söylediği türden bir seyahat rehberiymiş gibi. 'Konsolosların yaşam alanları ve misafir odaları binanın doğu kanadında. Ziyaretiniz sırasında siz de orada kalacaksınız.

Çelik bir hücreden daha iyi. Muhafızların beni yakalayıp gizli, uğursuz bir zindana sürüklemesine yarı hazırlıklı bir şekilde koltuktan kalktım.

... ama böyle bir şey yapmadılar ve kendimi omuzlarımı olabildiğince gevşetmeye zorladım. Bunu Creon'la konuşmuştum, lanet . Bu beklenmedik dostane davetin ardındaki niyet ne olursa olsun, konsoloslardan herhangi birinin ölmemi, kilit altında tutulmamı ya da başka bir şekilde ortadan kaldırılmamı istemesi için makul bir neden yoktu. Burada hiçbir yasayı çiğnemediğim sürece-

"Bayan Emelin? Delwin derin sesinde bir endişe notasıyla konuştu ve ancak o zaman bir an önce onu içeri kadar takip etmemi istemiş olması gerektiğini fark ettim.

"Ah, evet," dedim aceleyle, dönerek ve diğer muhafızlara zayıf bir el sallayarak onun peşinden koştum. Bazıları jeste karşılık verirken gülümsediler. 'Şehri tanımaya çalışıyordum. Açıkçası biraz bunalıcı.

Hemen cevap vermeden kapıyı tuttu, diğer eli belinde taşıdığı kısa kılıcıdaydı. Sağ küçük parmağının olmadığını fark ettim. Eğitim kazası ya da fae cezası - hangi seçeneğin daha olası görüldüğünü bilmiyordum.

Ana kapının ötesindeki koridorda sessizce yürüdük - büyük, ama *sihirli* bir şekilde büyük değil, mücevher döşeli zeminler yerine kırmızı kadife ve mermer sütunlar ve görmeyi yeniden öğreniyormuşsunuz gibi hissettirecek kadar canlı renkler. Ancak geniş merdivenlerden biraz daha mütevazı ikinci kata çıktığımızda Delwin şöyle dedi: 'Seni bu kadar etkilenmiş gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Haftalarca fae sarayından su perisi adasına gidip geldikten sonra şehri oldukça sıkıcı bulmanı bekliyordum.

Yani dış dünyadaki hareketlerim hakkında istihbarat toplamışlardı. Bu küçük bilgi kırıntısını daha sakın bir zamanda düşünmek üzere dosyaladım.

An.

"Sıkıcı olmaktan çok uzak," dedim temkinli bir şekilde, konuşurken etrafımızdaki koridoru tarıyordum. Merdivenlerden ve pencereden başka çıkış yolu yoktu - her ihtimale karşı bunu hatırlamalıydım. 'Büyülü adalar güzeldir ama aynı zamanda oldukça ölümcül olma eğilimindedirler. Dünyanın bazı yerlerinde insanların şiddet konusunda hiç endişe duymadan zamanlarını lahana yetiştirerek ve ayakkabı tamir ederek geçiriyor olması bana çok şaşırtıcı geliyor.

Gülümsedi. "Ah. Bunu anlıyorum."

"Sen de şehir doğumlu değilsin o zaman? Çok meraklı bir soru olmayacağını umarak tahmin ettim.

"Ailem beni ve kız kardeşimi on beş yaşındayken buraya gönderdi. Sol tarafımızdaki daha küçük bir koridoru işaret etti, buradaki tek dekorasyon eski bir konsolos tarafından yapıldığından şüphelendiğim bir dizi tabloydu - canavarları binanın ana damarlarına yakın bir yere koymanın tek nedeni bu gibi görünüyordu. "Bu taraftan lütfen.

Sesi sakinliğini koruyordu ama son sözlerinde kendi geçmişiyle ilgili daha fazla soru sorulmayacağını düşündüren bir kesinlik vardı. Sadece o ve kız kardeşi. Ailesinin şimdi nerede olduğunu merak ediyordum - bilip bilmediğini, onların da geçitten geçmesi için para biriktirmeye çalışıp çalışmadığını, ama onları kurtarmak için çok geç kalıp kalmadığını.

Sanırım bunların hiçbiri, en iyimser senaryoda bile tam olarak güvenmediği küçük bir yarı fae büyücüyle paylaşacağı bilgiler değildi.

Bunun yerine resimlere dikkatimi çekti ve bana bunların şehrin sanatçılarına verdiği destekle sevilen merhum Konsolos Lowell'ın eşi tarafından yapıldığını söyledi. Daha sonra yolumuz, çevresine göre çok dar görünen karanlık bir koridordan - 'Bu kestirme yol sadece birkaç on yıldır burada' - ve zorlukla okunabilen bir anıt levhasından - 'Öldürülen tek konsolos burada öldü' - geçerek sonunda kilitli ahşap bir kapıya ulaştı. Delwin tereddüt etmeden cebinden anahtarı çıkardı ve kesinlikle uygun buldukları ilk muhafız olmadığına dair şüphelerimi doğruladı.

"Konsolosların, misafirlerinin ve ailelerinin özel kanadı," diye açıkladı ve önce benim gitmemi işaret etti.

Binanın bu kısmı şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha sıcaktı, soğuk mermer yoktu ama parıltıyan eski ahşap, mum ışığı ve yolumuzu gösteren yıpranmış, hafif tozlu bir salon halısı vardı. Dolambaçlı bir merdivenden yukarı çıkarken, sola, sola ve tekrar sağa dönerken, bir kapıdan geçerken yönümü bulmakta zorlandım

diğerlerine benzeyen ve başka bir koridorda sona eren, sonunda rehberim yavaşlayıp solumuzdaki bir yan geçidi işaret edene kadar. Köşede zayıf bir gün ışığı parıltısı görünüyordu; şu anda binanın hangi tarafında olursak olalım, orada bir pencere olmalıydı.

"Odalarınız burada," diye duyurdu Delwin, önce benim gitmeme izin vermek için yine kibarca kenara çekilerek. 'Burada sizinle birlikte beklemem için talimat aldım-'

Ağzı kapandı.

Ve ancak o zaman misafir odamın kapısının yanında duran kadını fark ettim.

Koridorun sonundaki pencerenin hemen yanında pozisyon almıştı, böylece gözlerim önce dışarıdaki aydınlık dünyaya çekilmiş ve gölgeler bir an için onun bembeyaz cübbesini bile gizlemişti. Saklanmak için eğitilmiş bir hırsız gibiydi, ancak onunla ilgili diğer her şey bu başıboş düşünceyi tamamen saçma hale getiriyordu - ağırbaşlı kıyafetleri, narin yüz hatları ve koyu kahverengi saçlarına düşen ilk gri telleriyle bu küçük kadın kötü niyetli birine *daha az* benzeyemezdi. Bize doğru döndüğünde yüzünde beliren gülümsemede de kötü niyetli bir şey yoktu; sıcak, nazik ve en ufak bir muziplik belirtisiyle ışıldayan bir gülümseme.

"Ah, teşekkür ederim, Delwin. Sesi tıpkı görüldüğü gibiydi - nazik, ama o yumuşak yüzeyin altında çelikten bir çekirdek vardı. "Her zamanki gibi hızlı, elbette.

"Yine de daha hızlı görünüyorsunuz," dedi baş sallamakla eğilmek arasında bir yerde duran bir hareketle - saygılı ama son birkaç ayda tanıştığım pek çok yöneticinin talep ettiği koşulsuz hürmetten ziyade birbirinin yetkinliğini takdir eden eşitler arasında değiş tokuş edilen bir saygı. 'Herhangi bir sorunla karşılaşmadığımızı bildirmekten mutluluk duyuyorum. Bana burada başka bir şey için ihtiyacınız var mı, yoksa listenin geri kalanına mı?

"Listenin geri kalanı, teşekkürler. Konuşurken gözleri bir an için ona kaydı, sonra tekrar bana döndü - ne kadar nazik davranırsa davransın beni inceliyordu. "Bir şey çıkarsa size haber veririm, ama çıkmazsa bu akşamki toplantıda görüşürüz.

Delwin tekrar başını salladı, topuklarının üzerinde döndü ve mükemmel bir askeri etkinlikle dışarı çıktı, beni kimliği hakkında hızla güçlü şüpheler geliştirdiğim beyaz giyimli kadınla o ahşap ve güneş ışığı koridorunda bıraktı. Göğsündeki zambak broşu bile tek başına göze batan bir ipucuydu - şehir armasına çok yakındı.

Ağır çizmelerinin gümbürtüsü kesilirken ikimiz de konuşmadık. Bayan Matilda'nın yeni müşterilerini değerlendirip, onlarda düzeltilebilecek ve geliştirilebilecek her şeyi değerlendirmesinden farklı olarak beni ölçüp biçmek için zaman harcadı. Küçük çantam. Benim iki pazarlık markam. Zararsız mavi elbisem ve hafif yıpranmış botlarım...

Bekledim. O zeki mavi gözlerdeki bir şey bana, ağzımı açtığım anda mütevazı, masum insan kızı kılığıma girdiğimi anlayacağını söylüyordu.

"İşte buradasın," dedi sonunda bakışlarını tekrar yüzüme kaldırırken - kelimeleri yavaşça, düşünceli bir şekilde, sanki her harfinin tadına varmak istercesine söylüyordu. "Agenor'un evinden Emelin.

Bu selamlaşmada bıçak gibi bir kesinlik vardı. *Kim olduğunu biliyorum,* diyordu satır aralarındaki kristal berraklığındaki mesaj. *Ne olduğunu biliyorum. Mektubunu bir insan olarak imzalaman beni yarım saniye bile kandıramadı, kızım.*

Haklı olduğu için onu düzelterek zekâsına hakaret etmemeye karar verdim.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedim, ki bunun ya doğru ya da bugün söylediğim her şeyden daha gerçek dışı olacağından şüpheleniyordum. Birinin hayatını son derece rahatsız edici hale getirebilecek kapasitede görünüyordu. nedeni. "Konsolos Rosalind, sanırım?

"Bana Rosalind deyin," dedi ve bileğinin tek bir kararlı hareketiyle bu noktayı elinin tersiyle itti. 'Bu unvan bana kendimi yaşlı hissettiriyor. Sonunda seninle tanıştığımıza sevindim, Emelin.

Gerçek gibiydi. Ve yine de ...

Bize ulaşmanızı umuyorduk, diye yazmıştı dünkü mektubunda. Şimdi onun evim dediği şehri gördüğümde, bunun tamamen gerçek olması daha da mantıksız görünüyordu: Dünyada kim savaşın pis kokusunun nihayet takımadaların bu huzurlu köşesine sızmasını *umabilirdi* ki?

Ama bunu yüzüne karşı sormazdım, çünkü benim ihtiyatlı tavrım muhtemelen sakladığı sırları saklama çabalarını pekiştirecekti.

Yarım bir gülümsemeyle yetindim ve 'Beni bu kadar çabuk kabul edebildiğiniz için minnettarım. Şehri biraz görmek harika oldu.

"Şimdiye kadar hoşunuza gittiğine sevindim. Gülümsemesinde gergin bir nitelik vardı, samimiyetsizlikten ziyade bastırmak için elinden geleni yaptığı bir duygunun altında yatan bir his vardı. 'Daha fazlasını görmek ister misiniz, yoksa şehrin daha sakin bir yerinde bir fincan çay içmeyi mi tercih edersiniz?

Salonda mı? Geçtiğimiz haftalarda yaptıklarınızdan sonra, sakın bir sabahın hoş karşılanmayacağını sanmıyorum.

Ona baktım.

Başını eğdi, bir tutam kahverengi saç tokalarından kurtuldu. "Ya da tabii ki sabahınızı başka bir şekilde geçirmek isterseniz..."

"Hayır!" diye ağızından kaçırdım, şaşkınlık bir an için nezaketin önüne geçti. 'Hayır, görmeyi çok isterim- Sadece beklemiyordum- Misafirlere şehri gezdirmekten daha önemli işlerin yok mu senin? Mesela... burayı yönetmek?

"Denizciler Parkı'ndan kaldırdığımız çiçek tarhlarıyla ilgili üç yüz şikâyeti okumak mı, yoksa yüzyıllardır bizi yok etmeye niyetli düşmanla yüzleşmeye hazırlanan genç bir kadınla sohbet etmek mi? Bu kez dudaklarını çekiştiren gülümseme tamamen gerçek görünüyordu. "İtiraf etmeliyim ki bu zor bir seçimdi.

Dudaklarımdan bir kahkaha - elimde değildi. "Tamam, ama..."

"Acelem yok," diye ekledi, gülümsemesi buharlaşarak. 'Eğer önce hızlıca yenilenmeyi tercih ederseniz, sizinle birazdan aşağıda buluşmaktan mutluluk duyarım.

"Oh, hayır. Tek bir kırılganlık bile bulunmayan lekesiz mavi elbisemi utangaç bir tavırla işaret ettim. 'Buraya at arabasıyla geldim, yani iyileşecek bir şey yok. Sadece... Şehirde dolaşmaya başlamamın sorun olmayacağından emin misiniz? Teknik olarak burada olmamam gerektiğini düşünürsek...'

"Ah. İçini çekti, bakışlarını şüpheli bir şekilde kılık değiştirmiş bir göz devirmeye benzeyen bir şekilde kaçırdı. 'Evet, bu konuda. Kısa cevap şu: Bizim iznimizle burada olduğunuza göre, istediğiniz yere gitmekte özgürsünüz. Uzun cevap ise, meslektaşlarımdan ricası üzerine, resmi sıfatlarıyla burada bulunan herhangi bir hükümet üyesi olmadan siyaset tartışmamızı ve şehrin duvarları içinde herhangi bir büyü kullanmamızı rica ediyoruz. Sakinlerimizin yarısının daha önce hiç fae güçleri görmediğini ve diğer yarısının da arkadaşlarını ve ailelerini bu güçler yüzünden kaybettiğini düşünürsek, bu durum biraz heyecan yaratabilir.

Hepsi bu kadar mıydı?

Sorularımı bastırarak yutkundum. Bu yine çok ama çok kolaydı - neden denetimsiz dolaşırken neden olabileceğim yıkıcı karışıklıklardan herhangi birine yol açmayacağıma dair sözüme güveniyorlardı? Neden Delwin'den günün her saati beni gölgelemesi istenmemişti? Mektubum iyi olabilirdi, ama *o kadar* da ikna edici değildi ve her halükarda, bunca yıldır bu şehri Anne'den koruyan insanlar

Yıllar, kapımızı çalan her masum görünümlü yabancıya güvenmememiz gerektiğini bilmeliydi.

Peki neden konsoloslarından biri burada durmuş, tam olarak bunu yapıyordu?

"Evet, elbette," diye başardım, aklım öfkeyle dönüyordu. Mektup taşısın ya da taşımazın, benim hakkımda bu kadar hevesli olamayacak kadar zekiydi. Yani ya daha büyük bir oyun oynuyordu - beni henüz öngöremediğim akılsızca bir eyleme sürüklüyordu, ya da sadece görünürdeki özgürlüğümle ne yapacağımı gözlemliyordu ya da ...

Ya da bana güvenmek için başka bir nedeni vardı.

Lanet olası ailemi düşünmeyi gerçekten bırakmalıyım.

"Mükemmel," dedi hafifçe ve her kelimemi ve hareketimi izleyen o jilet gibi keskin gözler olmasa, içindeki kargaşayı fark etmediğini düşünebilirdim. "O halde bavullarınızı burada bırakmak ister misiniz?"

Bunun en iyi fikir olduğunu hemen kabul ettim, kendime gelmek ve aklımı tekrar toplamak için bir an duraksamaya sevindim.

Bana tahsis edilen misafir odası, yüksek pencereleri ve dört kişi için yeterli büyüklükte bir yatağı olan aydınlık ve geniş bir odaydı. Çantamı kapının yanına bıraktım, ardından yönümü yeniden belirlemek ve olası kaçış yollarını tespit etmek için dışarıya hızlıca bir göz attım. Ne yazık ki, cadde seviyesi pencerenin yaklaşık otuz metre altındaydı, ama en azından manzara tanıdık - geldiğimiz meydan.

Ön taraf.

Bu da Rosalind'in orada öylece dikilmediği anlamına geliyordu. Aksine, korumaları bana binaya kadar eşlik ederken beni izliyordu ve onun bölgesine adım attığım ilk andan itibaren beni gözlemliyordu.

Gerginlik omurgamı diken diken etti. Hayır, bu zeki konsolos *kesinlikle* beni safça şehirde serbest bırakmıyordu ve oynadığı oyun her neyse, varlığından bile haberdar olmadığım kuralları çiğnemedi ve şansımı, özgürlüğümü ya da en kötüsü bir savaşı kaybetmeden önce bunu bir an önce çözssem iyi olacaktı.

Yeterince sersemlemiş ve bunalmışım, karar verdim, kapıya doğru döndüm ve omuzlarımı çelikleştirdim. Bazı cevaplar bulmamın zamanı gelmişti.

Bölüm 20

Beyaz Salon'un ön kapısının yanında küçük bir kalabalık toplanmıştı ve Rosalind yanımdayken dışarı adımımı atar atmaz telaşlı fısıltılarla patlak verdi.

Ağır kurşun uyarı vermeden mideme battı.

Bu durumun Yeraltı'nda yanımdan geçen perilerin gergin kıkırdamalarından belirgin bir farkı yoktu yine de bir şekilde, bu seyirci grubunda parlak pembe buklelerin, boynuzların ve pulların olmaması çok daha eski ve tatsız bir doğanın anılarını canlandırdı - oyunlarına katılmaya çalıştığımda köyün çocukları sessizce benden uzaklaşıyordu. Anneleri oturma odamızda Editta ile fısıldaşıyor, sonra dönüp suçlayıcı bir şekilde bana bakıyordu. Creon bana fae kanıma sahip olduğum gerçeğini dayatmadan çok önce anlamam gereken işaretler... ama yine de, ailem olarak gördüğüm insanların bu büyüklükteki bir gerçeği benden saklayacaklarını fark etmeli miydim?

'... ya da bahçeler,' diyordu Rosalind yanımda ve ben onun dudaklarından dökülen en az yarım cümleyi kaçırdığımı ancak o zaman fark ederek sarsıldım.

"Ben... Özür dilerim. Tanrı aşkına, dikkatimi vermeliydim - ihtiyacım olan cevaplar, ben onları fark etmeye hazır olana kadar sabırla beni beklemezdi. 'Bir an için dikkatim dağıldı. Ne dediniz?

"En sevdiğim çayevine yürümeyi önerdim," dedi ve görünüşte eğlenmiş gibi görünse de, gözlerindeki hafif daralma, bu küçük hıçkırığı cevaplanacak sorular listesine çoktan eklediğinin yeterli kanıtıydı. 'Çok büyüleyici tarihi bir çatı katı. Güzel bahçeler. En önemlisi de mükemmel bir çay.

Zorla gülümsedim. "Sizi memnuniyetle takip edeceğim.

"Harika. Daha önce gördüğüm ejderha çeşmesine başıyla işaret etti. "Bu taraftan o zaman.

Kapının önündeki meraklı seyirci bizi takip etmedi ama Rosalind'in işaret ettiği çiçek çelenklerinin bulunduğu sokağa doğru ilerlerken pek çok kişi beni görebilmek için başını çevirdi. Rosalind onların bakışlarındaki ihtiyatı tamamen görmezden geldi ve yolumuzun kesiştiği herkesle neşeli bir şekilde selamlaştı. Bu küçük örnekten yola çıkarsak, şehir nüfusunun yaklaşık dörtte üçünü ismen tanıyor gibi görünüyordu.

"Bana oy verdiler," dedi kuru bir sesle, yanından geçen bir kadına ve küçük kızına sevgiyle gülümseyerek. 'Onların da kim olduğunu bilmek kibarlık olur. Ve itiraf etmeliyim ki' - bana döndüğünde gülümsemesi biraz daha hınzırlaştı - 'ne dendiğini bildiğiniz insanlara istediğinizi yaptırmak çok daha kolay.

Yine bir kakhaha attım. Ne kadar kurnaz bir politikacı olduğunu itiraf ederken bile kayıtsız ve cana yakın görünmeyi nasıl başarıyordu? Bu onu sevmemeyi zorlaştırıyordu. Bu da başlı başına onun yeteneklerinin bir kanıtıydı ve dikkatli olmak için bir sebepti... ama belki de, sadece belki de, dürüst olmak için de bir sebepti.

Zavallı bir insan kızı olmadığımı, kavrayamayacağı kadar büyük çatışmaların içinde kaldığımı ve yardıma şiddetle ihtiyaç duyduğumu zaten biliyordu. Eğer o burada elini gösteriyorsa, benim de aynısını yapmamam için bir neden var mıydı? Kadını ve kızını geride bırakırken, 'Bazıları buna utanmazca bir manipölasyon der,' dedim ve bunu bir suçlama.

"Elbette öyle," dedi Rosalind ve kıkırdadı. 'Ama insanların her zaman kendi başlarına düşünmelerine izin verirsek hiçbir yere varamayız ve eğer

Zaten onları manipüle ediyor olsam da bunu utanarak yapmaktansa utanmadan yapmayı tercih ederim. Beni bir sürü baş ağrısından kurtarır.

Tanrılar yardımcım olsun, ondan hoşlanmamak *gerçekten* zordu. "Yani şu anda beni manipüle mi ediyorsun?"

"Hmm. Bana yandan bir bakış fırlattı, adımları düzgün asfaltlı caddede hiç duraksamadı. "Senin beni manipüle ettiğinden daha fazla değil, diyebilirim.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Bu durumda," dedim derin bir nefes alarak, "görgü kurallarını bir süreliğine göz ardı edip doğrudan açık sözlü sorulara geçmemizin bir var mı? Eğer sizin için de uygunsa, oyunu olduğu gibi bırakıp doğrudan konuya girmekten çok mutlu olurum.

Güldü. 'Ah, puanlar. Bunları çok severim. Bu kadar az politikacının benimle aynı fikirde olması gerçekten utanç verici.

"Neyse ki siyasette isim yapmak gibi bir yok," dedim sırtıtmamak için kendimi zor tutarak. 'Bu hayattaki pek çok şeyi önemli ölçüde kolaylaştırıyor. İlk soru olarak, eğer sormamda bir sakınca yoksa, burada tam olarak ne yapıyoruz?"

"Çay ve tarçınli bisküvilere doğru ilerlemenin dışında mı demek istiyorsun?" dedi, bu saptırmadan umutlu olmaktan ziyade eğlenmiş görünüyordu.

'Her ne kadar iyi çay ve tarçınli bisküvileri takdir de,' dedim, 'sırf benimle bir şeyler içmek için yüzyıllardır süregelen şehir yasalarını çiğnemiş ve açıkçası hiç de hoş olmayan bir savaşa dahil olma riskini almış olmanız pek olası görünmüyor. Bu yüzden aradığınız başka bir şey olduğunu varsayıyorum. Ne olduğunu bilmek isterim.

"Mükemmel. Ciddi görünüyordu, gülümsemesi yüzünden kayıyordu ama gözleri, üstesinden gelinmesi gereken ilginç bir zorlukla karşılaşan bir kadının hevesli sevinciyle parlıyordu. 'Kısacası, İttifakınız ve şehir arasında bir işbirliğine ilişkin herhangi bir resmi teklifi değerlendirmeden önce, konsolosluk sizin tekliflerini memnuniyetle karşılamamız gereken türden bir kişi olup olmadığınız konusunda daha net bir izlenime sahip olmak istiyor. Bu nedenle, diyelim ki daha bilgili vatandaşlar arasında şüpheyne neden olan bazı konularda nerede durduğunuzu daha iyi anlamak için önce sizinle konuşmam ve ancak ve ancak bunu yapmanın bir faydası olduğunu hissedersen daha somut müzakerelere devam etmemiz konusunda anlaşmaya varıldı.

Kelimeleri o kadar kolay, o kadar açık bir şekilde sıraladı ki - politika ve strateji konularına alışkın ve doğru kelimeleri bulma konusunda biraz daha yetenekli bir kadın

İfadenin kıvrımları ve dönüşleri. Doğruyu mu söylüyordu? Kulağa doğru olabilmış gibi geliyordu ama yine de bir yalanı da aynı derecede inandırıcı hale getirebilirdi.

Ve bu ilk araştırmanın yazılı yazışma yoluyla yapıl için hiçbir uygun neden yoktu. Şehir yönetimi medeni bir müzakereye girebileceğime bile ikna olmadıysa, zararsız niyetime bu kadar güvenmesi için daha da az neden vardı.

'Anlıyorum,' dedim.

"Evet," dedi ve yanından geçmekte olan bir muhafızı selamlamak için hızlıca elini kaldırdı. "Ben de öyle düşünmüştüm.

Dürüst bir iltifat mı, yoksa hepsi aynı sis perdesinin bir parçası mı? Bu konuşmanın bir sonraki adımı için bunun gerçekten önemli olmadığına karar verdim.

"Peki, bahsettiğiniz bu şüphe nedenleri nelerdir?

"Oh, birkaç tane var," diye kuru bir şekilde beni bilgilendirdi. 'Creon Hytherion'la olan bariz bağlantınız ya da dostluğunuz ya da her neyse, sadece bir tanesi.

Bu sorunun hangi kısmının konuşmanın geri kalanına uymadığını anlamam bir iki dakikamı aldı.

Creon Hytherion.

Ondan bahsedildiğini duyduğum diğer tüm insanlar gibi *Sessiz Ölüm* değil. Ve o fae unvanını o kadar kolay telaffuz etmişti ki, aksanı o kadar akıcıydı ki; dili oldukça iyi biliyor olmalıydı. Dünyanın bu en faesiz bölgesinde insanların Faerie dilini konuşması yaygın mıydı?

"Ona ismiyle hitap ediyorsun," dedim yavaşça, sorusuna cevap vermediğimin farkındaydım.

"Ne? Oh, evet." Omuz silkti. 'Onun gibi kişiler hakkında yeterince saçmalık dolaşüyor. Onu yüzü olmayan bir kâbusa dönüştürerek mitolojiye katkıda bulunmak istemiyorum - korkmam gerekiyorsa, bir insandan korkmayı tercih ederim.

İyi tanrılar.

Hiç *kimse* - Yeraltı'nda bile olsa herhangi biri - Creon'un göğsünde atan gerçek bir kalbi olan gerçek bir canlı varlık olduğu kavramını bu kadar zahmetsizce kavramış mıydı? Lyn, muhtemelen. Naxi, eğer bu meseleyi zamanının yarısında eğlenceli bir oyun olarak gördüğü gerçeğini görmezden gelirim.

Onların dışında ...

Beyaz Şehir'den Konsolos Rosalind.

"Tabii ki," diye ekledi ben aklımı toparlayıp savaşa geri gönderemedim, "duyduğuma göre ondan hiç de korkmuşa benzemiyorsun.

Bu soru, daha fazla bilgi için alışılmadık derecede inceliksiz bir talepti - Creon Hytherion ile ilişkimin tam olarak neleri kapsadığını ona anlatmam için iyimser bir davet. Onun gibi bir kadın gerçekten bu kadar şeffaf olabilir miydi? Konuşmayı benim etrafımda döndürüyormuş gibi hissediyordum, burada zekice bir konu, orada masum bir soru ve etrafımdaki ağı sıkılaştırmaya başlayana kadar gerçekten nereye gittiğini fark etmeyecektim.

Kelimelerimi özenle seçerek, "Yanımızda korkutucu müttefikler olmasının genellikle oldukça faydalı olduğunu ," dedim.

Dudaklarının tatmin olmamış bir şekilde kıvrılması bana umduğu cevabın bu olmadığını söyledi. Ama o sadece solumuzdaki bir sokağı işaret etti, dudaklarını büzdü ve "Babanın da bu kategoriye girdiğini söyleyebilir misin?" dedi.

Omuz silktim. "Agenor yeterince güçlü ama ona korkutucu diyebileceğimden emin değilim.

"Gerçi bir süredir Anne'nin tarafındaydı," diye karşılık verdi - sanki bu konuşmanın önceden hazırladığı bir bölümüymüş gibi bir an bile duraksamadan. "Bu başlı başına uğursuz bir işaret gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?

"Ah, onun bir aptal olmadığını iddia etmeye cesaret ," dedim ve bu ondan beklenmedik bir kıkırdamaya neden oldu. "Ama artık Anne'yi ya da genel olarak Fae İmparatorluğu'nu desteklemediğinden ve benim hayatım boyunca da desteklemediğinden eminim.

"Hm. Bunu düşünüyor gibiydi, caddenin kendi tarafında geçtiğimiz binaları inceliyordu - küçük restoranlar, pahalı görünümlü bir terzi. Çoğu dükkân hâlâ kapalı ve boştu. "O zaman nasıl oldu da onunla birlikte büyümedin?

'Anne ben doğarken onu tutsak tutuyormuş. Görünüşe göre, onun insan kölelerine karşı rahat olduğundan biraz daha fazla sempati başladığını fark etmiş. İşte - bu onun iyi niyeti için yeterince ikna edici bir argüman olmalı, değil mi? "Onu serbest bırakıp Kızıl Saray'a döndüğünde annem de ben de gitmiştik.

Rosalind bir an sessiz kaldı, yürürken yüzünde küçük bir kaş çatmayla önüne bakıyordu. "Ve sen onun hikâyesine inanıyorsun?

"Evet.

"Hm," dedi tekrar ve dalgın bir şekilde aynı fikirde mi olduğunu yoksa beni dayanılmaz derecede saf mı bulduğunu anlayamadım. Bakışları önümüzde beliren küçük çay salonuna yöneldiğinden yüz ifadesini okumak zordu. 'Pekala, bu yeterince açık. O zaman geriye sadece senin gizemin kalıyor - ama önce kendimize bir masa bulalım.

Adı *Yasemin Asması* olan ve duvarları küçük boyalı yasemin çiçekleriyle kaplı çay salonu, Son Savaş'ı bizzat hatırlayacak kadar yaşlı görünen ve kaynar su kazanlarını kuş tüyü yastıklarımış gibi taşıyan bir kadın tarafından işletiliyordu. Rosalind kulak misafiri olmayan bir masa istediğinde huysuzca homurdandı ama diğer müşterilerini mümkün olduğunca içeride tutacağı sözünü vererek bizi bahçeye gönderdi.

Rosalind'i dışarıda, üç evin arasına sıkışmış, her santimetre karesi çiçek çelenkleri, demir fenerler ve rengârenk boyanmış tahta kuşlarla kaplı küçük ve çok sevimli bir bahçeye kadar takip ederken, 'Bu kolaydı,' diye mırıldandım. Gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket başımı çevirmeme neden oldu: Alyra, avlunun tek ağacının kızaran yaprakları arasında pozisyon almıştı.

Gülümsedim. Sanki muzaffer bir çılgılığı bastırıyormuş gibi görünüyordu.

"Siyasetin yarısı insanların size ne borçlu olduğunu bilmektir," diyordu Rosalind bu arada, etrafımızda aniden beliren minik şahinlere pek aldırmaz etmeden. 'Şu anda yıllık gelirinin yarısını benim üzerimden kazanıyor. Oturun - güneş birkaç dakika içinde şu köşeden içeri girecek.

Kendimi onun gösterdiği masaya, altıma çökecekmiş gibi gıcırdayan küçük tahta bir sandalyeye yerleştirdim. Aynı anda yaşlı kadın elinde dumanı tüten bir çaydanlık, yasemin çiçekleriyle kaplı iki fincan ve tarçınlı bisküvilerle dolu bir tabakla binadan çıktı.

Rosalind sevgiyle, 'Beni çok iyi tanıyorsun,' dedi.

Tek yanıt bir başka homurtu oldu, ama bu seferki biraz daha sevecendi.

Rosalind, ev sahibimiz içeride kaybolup kapıyı huysuz sırtının arkasından kapattıktan sonra, 'Ee,' diye devam etti. "Senin hakkında, Emelin.

Senin gizemin, demişti varış noktamıza ulaşmadan önce. Sandalyemde rahatsız bir şekilde biraz kıpırdandım - altımda daha umutsuz gıcırtilar başladı - ve 'Benimle ilgili gerçekten gizemli bir şey yok' dedim.

"Hmm. Dumanı tüten çaydanlığı aldı ve her birimize birer fincan koyu altın rengi çay doldurdu - her nasılsa sadece çay değil, badem ve portakal da kokuyordu ve bir miktar ... kakule miydi? "Daha önce hiç kimsenin adını duymadığı genç bir kadın, Kızıl Saray'ın kalbinde ortaya çıkıp Anne'yi kör ediyor, ancak daha sonra haftalarca yeryüzünden kayboluyor. Bir süre sonra Altın Saray'da yeniden ortaya çıkmak ve kimsenin duymadığı bilinmeyen bir zehirle imparatorluk ordusuna büyük zarar vermek. Tekrar aylarca ortadan kaybolmak, sonra bir su perisi adasında ortaya çıkıp *bütün bir filoyu* tek başına yok etmek-'

'Biraz yardım aldım,' dedim alçakgönüllülükle.

Rosalind kıkırdadı. 'Ve eğer "yarım filo" yerine "yarım filo" dersem, açıkça tüm sorularım bir kerede cevaplanmış olur.

Bir kahkaha attım ve bir bisküvi aldım, iki gün öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir kadına ne kadarını anlatmamın beklendiğini merak ediyordum. "Çoğu kulağa o an olduğundan daha dramatik geliyor, açıkçası. Hikayenin özü Anne'yi öldürmeye çalışmam ve sanırım bu soruların çoğuna bir şekilde cevap veriyor.

Cevap vermeden beni izledi, kaşları bir parça yukarı kalkmış, daha fazlasını bekliyordu.

Kendime biraz düşünme zamanı kazanmak için bir ısırık aldım. Bisküvi çok lezzetliydi, tatlı, baharatlı ve çıtır çıtırdı; memnun bir inilti çıkarmamak için çaba sarf etmek gerekti.

'Bak,' dedim ilk lokmayı yuttuktan sonra, tabağın geri kalanını da ağızıma tıktırma isteğimi bastırarak. 'Beni yanlış anlamayın - sizinle çalışmaktan büyük mutluluk duyarım ve eğer birlikte çalışıyorsak, son birkaç ayın her küçük ayrıntısını size anlatmaktan mutluluk duyarım. Ancak bu cevaplardan bazıları Anne'nin son derece ilgisini çekecek bilgiler içeriyor ve arkadaşlığınızı takdir etsem de-'

"Bu çatışmadaki niyetim ya da bağlılığım hakkında çok az şey biliyorsun," diye bitirdi sözlerini, tuhaf bir şekilde... gururlu mu görünüyordu? Memnun mu?

Sanki bu da bir testmiş gibi. Sanki beklediği cevap buymuş gibi.

'Evet,' dedim, çünkü bu söylenebilecek güvenli bir şey gibi görünüyordu.

"Mantıklı ve anlaşılabilir. Çay fincanını ağızına götürdü, buharını üfledi ve düşünceli bir an için dalgalanan yüzeyi izledi. Sonra yavaşça ekledi: "Nerede durduğumu açıklamama izin verin.

Bu sefer bekleyecek olan bendim.

Fincanını yere bıraktı, dudaklarını ayırıp kapatırken gözle görülür bir şekilde kelimeleri arıyordu, parmakları ondan gördüğüm ilk gerginlik belirtisiyle bornozunun manşetiyle oynuyordu. Bu onu bir şekilde daha genç gösteriyordu. Konsolos gibi değil. Daha çok bir ...

Arkadaş mı?

Ondan bu kadar hoşlanmayı bırakmalıyım. İnsanların dünyasına tekrar uyum sağlamak için o kadar çaresiz miydim ki, bana gülümseyen ve bir iki güzel söz söyleyen ilk kadınla hemen arkadaş olacağımı hayal ediyordum?

"Beni on dört yaşında aldılar," dedi kaba bir şekilde ve diğer tüm düşünceler buharlaştı.

"Fae'ler mi?

"Evet. Onlar için çalışmak için. Yavaş, kısıtlı bir nefes. *Çalışmak*. Bu emeğin neleri gerektirmiş olabileceğini gerçekten ama gerçekten düşünmemeliydim. "Kaçıp eve dönmeye çalıştığımda ailemin çoğunun öldüğünü gördüm. Küçük bir isyanın cezası.

Tarçın dilimin üzerinde tozlanmış ve yağlanmıştı. "Lanet olsun. Çok özür dilerim."

Teşekkür ederim," dedi, dudaklarını birbirine bastırarak ilk kez başını kaldırdı. 'Ben de öyleydim. Ve kızgındım. Yani.. Uzun lafın kisası, hepsini alaşağı etmeye karar verdim. Başka insan kalesi olmadığı için Beyaz Şehir'e seyahat etmek başlamak için iyi bir yer gibi göründü.

Sözünü kesmek istemeyerek ellerimi fincanımın etrafında birleştirdim. İnce toprak kap pürüzsüzdü ve avuçlarımda neredeyse dayanılmaz derecede sıcaktı, acının sınırında bir his; yine de sıkıca tuttum. Öfke gibi, düşüncelerimi odaklıyordu.

"Şehrin sorunu," diye devam etti Rosalind, şimdi daha hızlı konuşuyordu, politikacı derisine geri dönmüştü, "iki kampa bölünmüş olmamız, gerçekten ve bunlar olabildiğince birbirinden uzak. Dünyadaki son özgürlük kalesi olarak, dışarıda kalanlara mümkün olduğunca çok yardım etmenin, imparatorluğa karşı her türlü muhalefeti desteklemek için elimizden geleni yapmanın görevimiz olduğunu düşünenler var. Ve bir de şunlar var...'

Tereddüt etti.

'Güvenliklerinden vazgeçmek istemeyenler,' dedim yavaşça.

"Aynen öyle. Bir bisküvi daha aldı ve süre agresif bir şekilde çiğnedi. 'Genel olarak konuşursak, şehir doğumlu nüfus dış dünya yokmuş gibi davranmaktan çok memnun ve mülteciler

dışarıdaki arkadaşlarına ve ailelerine yardım etmek için çırpınıyorlar. Ama yeni gelenler arasında da şiddetten öylesine yara almış olanlar var ki, tek istedikleri barış yanılması içinde boğulmak; üçüncü ya da dördüncü kuşak şehir sakinleri de var ki, dışarının nasıl bir yer olduğunu hayal bile edemiyorlar ve kanatlarını açıp dünyayı özgürleştirmek için idealist bir hırsla dolup taşıyorlar. Neşesiz bir kıkırdama. "Tabii ki hiçbir şeyi *riske* atmak zorunda kalmadıkları sürece.

Yıllar boyunca köle gibi çalışan Cathra'yı düşündüm; sevdiklerinin Son Savaş'ın ceset beyazı savaş alanında ölmelerini izleyen arkadaşlarımı düşündüm. 'Elbette' derken sesimdeki öfkeyi bastırmak zor oldu.

Bana yine o neşesiz gülümsemesini verdi. "Evet.

"Yani sen..." Yüzümü ovmak için çay fincanımı bıraktım. "Yani sen ... tam olarak ne?"

"Bina. Omuz silkti. "Buraya geldiğimde, şehrin dünyayı kurtarma hedeflerinin kapsamı, her yıl on beş çocuğun buraya ücretsiz taşınmasına izin veren bir programdı. Tabii ki aileleriyle birlikte değil - bu çok iyi bir şey olurdu. Sadece küçük olanlar. Buraya gelip bize ne kadar minnettar olduklarını söylerlerdi ve herkes biraz gözyaşı döker ve bir yıl boyunca insanlığa karşı görevlerini yerine getirdikleri için kendilerini tebrik ederlerdi. Bunun ne kadar dokunaklı bir olay olduğunu tahmin edebileceğinizden eminim.

Çok sakin konuşuyordu, sesi hala hoş ve ölçülüydü. Ama parmaklarının çay fincanının etrafında nasıl kenetlendiğini gördüm, eklemleri bembeyazdı ve o toprak kapların yerine hayal ettiği özel boyunlar olup olmadığını merak ettim.

"Bu yüzden ağı büyütüyorum," ekledi, gözlerini yere dikerek. 'Müttefikler buluyorum. Güç biriktiriyordum. Dışarıdan katılım için bulabildiğim her türlü desteği, Beyaz Şehir'in barışının bile sonsuza dek sürmeyebileceğine dair her türlü anlayışı besliyor ve değişim gelip çatığında ve birileri *-herhangi* biri-Anne'ye karşı harekete geçtiğinde hazır olacağımı umuyordum.

Kim olursa.

Sanki köşkteki o huş ağacından masaya geri dönmüştüm, çürük geceliğimle üşümüş ve savunmasızdım, hala yanan evimin dumanını kokluyordum. *Ne bekliyordun?* diye sormuştum ve Creon, o yıkım gecesinde anlayabileceğimden çok daha fazla anlamla dolu o tek kelimeyi yazmıştı-

Sen.

Hafif sonbahar güneşine rağmen tüylerim diken diken oldu, boynum ve omurgam üşüdü.

"Peki," diye zorladım, sesimin titrememesini isteyerek, "şimdi hazır mısınız?"

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi, derin bir nefes alarak gözlerini kapattı.

'Daha kötüsü de olabilirdi.

daha iyi de olabilirdi. Biz üç konsolosuz - bu kadarını bildiğinizi varsayıyorum. Halbert benim bu tarafta olduğum kadar terazinin diğer tarafında. "Barışımız için çok çalıştık ve para ödedik; dışarıdaki insanlar için şanssızlık, ama *çektığımız* acıyı evrenin genel toplamına eklese ne faydası olur ki?" Bu tür söylemler. Söylediğim için üzgünüm ama muhtemelen benim yüzümden bu göreve seçildi. Bazı insanlar gerildi.'

Gülümsemeyi başardım. "Bu bir iltifat, diyebilirim.

"Çok talihsiz biri," diye mırıldandı ama dudaklarının kenarları istemsiz bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı. 'Konsolosluğun üçüncü üyesi Norris. O daha ılımlı. Şehri çatışmaya dahil etme şansımız olmasını istiyorsak, ikna etmemiz gereken kişi o.'

Kendi başıma çözmeyi beklediğim türden bir strateji, bir fincan çay ve bir tabak çıtır bisküvi gibi elime tutuşturulmuştu. Çok kolaymış gibi geldi ama ne kadar ararsam arayayım, sözlerinin arkasında gizli bir plan bulamadım.

"Ve bu yeterli olur mu? İhtiyatlı bir şekilde sordum. 'Bu büyüklükte bir karar için konsolosluğun oybirliğine ihtiyacınız yok mu?

"Oh, var," dedi kuru bir sesle. 'Ama üçte iki, eğer istersek konuyu şehir çapında bir halk oylamasına götürmek için yeterli. Ve tam olarak nasıl bir teklifte bulunduğumuza bağlı olarak, orada bir şansımız olabilir.

"Oh. Şehir çapında oylamalar. Böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu. 'İyi ki her ilk doğan çocuğu ölümcül bir savaşa göndermeyi önermeyecektim.

Güldü. "Neye ihtiyacın var?

"Çoğunlukla şehrin onay damgası," diye itiraf ettim, gözlerimi ovuşturarak. Lanet olsun, planlarımızın detaylarını öğrenebilirdi. 'Diğer insan adalarını ziyaret etmeyi, onları isyan etmeye ikna etmeyi ve Anne için istenmeyen dikkat dağıtıcı unsurlar yaratmayı düşünüyorduk. Yiyecek ve yakıt tedarik zincirlerinde sorun yaşaması onun için kötü bir an olur. Bu onu savaş sırasında gerçekten yanında olmasını isteyeceği insanları göndermeye zorlayacaktır.

Gözleri kısılmıştı. "Bu babanın fikirlerinden biri mi?

Agenor'un şöhretine bakılırsa hiç de fena bir tahmin değildi. Omuz silkip "Çoğunlukla benim" dediğimde kendimi biraz mahcup hissettim.

"Yüce Tanrım. Yine o kahkaha, şimdi biraz daha kuşkulu. "Anlıyorum. Yani Beyaz Şehir'in ağırlığı taleplerinizin arkasında olduğunda, dışarıdaki insanları size güvenmeye ikna etmek için çok daha iyi bir şansınız olacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet, aynen öyle," dedim, bunu gülünç bir düşünce olarak görmediği için kendime rağmen rahatladım. '*İnsan* göndermenize gerek yok sanırım. Biraz para işe yarar. Yiyecek. Silahlar. Oraya gidip onlara şehrin çabalarımızı desteklediğini söylememizi sağlayacak herhangi bir şey.

Köhne sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir tırnağını masaya vurdu. 'Ve muhtemelen bir halk oylamasıyla bunu elde edebiliriz. İnsanlar oraya gidip iyi bir mücadele vermedikleri için belli belirsiz suçluluk hissedeceklerdir. Onlara saçlarının telini bile riske atmadan bu suçluluk duygusunu satın alabilecekleri bir yol vermek... Bunun buradaki bazı çevreler arasında popüler bir seçenek olacağını hissediyorum.

Yüzümde bir sırıtma oluşmaya başlamıştı, bu konuda iş adamı gibi ve pragmatik kalma çabalarıma meydan okuyordu. Onun *düşündüğünü*, o zeki mavi gözlerinin ardındaki parçaların yerine oturduğunu görmek tuhaf bir şekilde heyecan vericiydi; eğer samimiyse, eğer onu doğru yargıladıysam ...

O zaman bu, hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim türden bir müttefikti.

"Pekâlâ," dedi kararlı bir şekilde, tekrar ayağa kalktı ve hızlı, enerjik bir hareketle tabaktan bir bisküvi daha kaptı. 'Bu akşam konsüller, hazine, muhafız şefi - Delwin - ve birkaç kişiyle birlikte haftalık genel kurulumuz var. Norris ile ne durumda olduğumuzu ölçmeye çalışacağım ve size haber vereceğim. Bu arada, halk nezdinde itibarınızı zedeleyecek bir şey yapmayın, tamam mı?

"Dramatik sihir gösterileri yok," dedim. "Anlaşıldı.

"Hızlı bir öğrenci.

Buruk bir kahkaha attım. "Bu dersi öğrenmek için yirmi yılım oldu.

Bir ısırtık aldı ve bir süre düşünceli bir şekilde çiğnedi, beni Beyaz Salon'da karşıladığı aynı değerlendirci bakışla inceledi. Neredeyse *akademik* bir ilgiyle bakıyordu - sanki beni incelemeye adanmış bir düzine kitap okumuştı ve şimdi zihninde oluşturduğu imgeyi karşısında oturan canlı, nefes alan, entrikacı kişiyle eşleştirmek için bilinçli bir zihinsel çaba sarf ediyordu.

Çayımı yudumladım. Şüphe durumunda, bunun nadiren dezavantajlı bir karar olduğunu fark etmiştim.

"Bunun teknik olarak beni ilgilendirmediğini biliyorum," dedi Rosalind sonunda ve kelimeler sanki dudaklarından doğal bir şekilde dökülemeyecek kadar çok düşünmüş gibi biraz gergin çıktı, "ama sizden bu yirmi yılın küçük bir özetini istesem çok mu kabalık etmiş olurum? Ve mümkünse son bir yılı da? Bir oda dolusu şüpheci meslektaşımı sizin iyi niyetinize ikna etmem gerekirse, geçmişiniz hakkında biraz bilgi sahibi olmak işime yarayabilir.

Tereddüt ettim. "Ve tek sebep bu mu?

"Oh, hayır," diye itiraf etti alaycı, kısa bir gülümsemeyle. "Ben de meraklı biriyim.

İnkâr etseydi, kartlarımı göğsüme yakın tutabilirdim - hâlâ utanç verici sırlarını her ne pahasına olursa olsun saklamak için eğitilmiş küçük kız, hâlâ bir fae sarayından zekâ ve bilginin küçük avantajından biraz daha fazlasıyla hayatta kalan mahkûm. Ama karşımdaki bu küçük, kurnaz kadın Valter ya da Editta değildi. Dedikoducu köylüler de değildi. Kızıl Saray'ın hançer gülümsemeleri değildi.

Daha ziyade... bir müttefik.

Ve belki, sadece belki, bir arkadaş.

"Bana biraz daha çay koyabilir misin? Dedim ki. "Sanırım buna ihtiyacım olacak. Yüzünde tam olarak anlamlandıramadığım bir rahatlama ifadesi belirdi, sonra kendi fincanını da doldurdu. Yine badem ve portakal kokusu sabah havasını doldurdu, tarçın ve yaseminle karıştı ve Yapraklardaki çiğ kokusu.

O ana kadar barışın kendine has bir kokusu olduğunu bilmiyordum ve şimdi bunu unutabileceğimi hiç sanmıyordum.

"İşte," dedi, çaydanlığı yere bırakıp çenesini ellerinin arasına alarak - dikkatli bir izleyicinin timsali ve dudaklarındaki gülümsemeye bakılırsa bu tamamen kasıtlıydı. "Her şey hazır. Lütfen en baştan başlayın, Agenor'un evinden Emelin.

Ben de öyle yaptım.

Bir insan olarak yaşadığım ya da en azından umutsuzca yaşamaya çalıştığım yirmi yılı özetlediğimde çayımızı bitirmiştik - hayatımın her zaman son derece sıkıcı olduğuna inandığım bir dönemiydi bu, ama yine de

Her nasılsa Rosalind'in ciddi soruları benim inatçı güvercin kovalamacamı bile eğlenceli hale getiriyordu. Köy politikasıyla ilgili hikayelerime gülüyordu. Bayan Matilda'nın yanındaki çıraklığımı nasıl kaybettiğimi anlatırken sempatiyle yüzünü buruşturdu. Ailemin evindeki son sabahımı, katılmama izin verilmeyen ziyafeti, utancımı ve mahcubiyetimi anlatırken durgunlaştı - çok, çok durgunlaştı.

Çaycı dükkânının yaşlı sahibi bize biraz daha çay getirdi. Rosalind'e Cathra'nın nasıl yandığını, Creon'u nasıl öldürmeye çalıştığımı, beni nasıl Kızıl Saray'a sürüklediğini anlattım. Ona Anne'nin farklı renkteki gözlerini, tazıları, köşkün beklenmedik güzelliğini, Creon'un bana sunduğu dünyayı sarsan vahiyleri ve yaptığımız pazarlığı anlattım.

Nedense bu son noktada genişçe gülümsüyordu.

Labirent'teki öpüşmeyi atladım ama ona dağın duyarlı doğasından bahsettim; fae balosundan bahsettim ama partinin sonunda bir duvara karşı seviştiğimizi gizledim. Sonra Creon'un iblis güçleri geldi. Bizim savaşımız. Labirent'e kaçışım ve Ophion'un oğlunun ihanetinin kanıtı olarak beni Anne'nin önünde geçit töreni yapmak için çıkışta beklemesi.

Sonraki cehennem gecesi - Creon kanatlarından sallanıyordu, ben Labirent'in mücevherlerle aydınlatılmış tünellerinde umutsuzca at ve saman taşıyordum.

O zamana kadar ikinci demlik çayımızı da bitirmiştik ve ikimizin de acilen bir tuvalet molasına ihtiyacı vardı. Ben küçük, pembe fayanslı, keskin sandal ağacı kokulu banyoda rahatlarırken Rosalind hesabı ödedi; döndüğümde beni dışarıda bekliyordu, güneş ışığında neredeyse ruhani bir dinginlik içinde görünüyordu, beyaz cüppesi esintide hafifçe dalgalanıyordu.

"Biraz yürüyelim düşündüm," dedi neşeyle. "Denizci Parkı yılın bu zamanlarında çok güzel oluyor.

"Kaldırdığınız çiçek tarhlarına rağmen mi? Dedim ve yüksek sesle güldü.

Ağaçlarla çevrili caddelerde ve ara sıra yükselen mermer heykellerin arasında yürürken ona Yeraltı'nı anlattım, İttifak'ın saklandığı yeri bulmak için kullanılabilecek tüm ayrıntıları atladım. Ona Creon'un nasıl gittiğini, beni nasıl uyardığını, onu Altın Saray'a kadar nasıl takip ettiğimizi ve on iki yüz yaşında, yılanlara benzeyen ve sinir bozucu derecede kibar tavırları olan ve aynı zamanda inanılmaz bir şekilde gözlerimi paylaşan bir erkek fae ile nasıl karşılaştığımızı anlattım. Yeni babamın Creon'u bulmamı nasıl engellemeye çalıştığını (*Erkekler*, diye mırıldandı Rosalind), onu nasıl bulduğumu yine de (içten bir

'*Mükemmel*') ve imparatorluğun üstün gücüne karşı savaşı bir şişe lanetli ilahi kan ve beklenmedik bir iblis gücü gösterisiyle nasıl kazandığımızı anlattı. Ophion'un kanatlarına nasıl bıçak sapladığımı anlattığımda yine güldü ve bu, tüm müttefik zaferlerini kendi zaferiymiş gibi kutlayan bir kadının muzaffer kahkahasıydı.

O noktada, kahramanlık heykelleri de dahil olmak üzere denizde kaybolan herkes için bir anıt olduğu ortaya çıkan Denizci Parkı'na vardık. Canlı kırmızı ağaçları ve çiğdem tarlalarıyla burası sonbahar güzelliğinin bir görüntüsüydü ve Rosalind yoldan geçen vatandaşlarla neşeli bir şekilde selamlaşırken biz de çevre düzenlemesini hayranlıkla seyrederek birkaç dakika geçirdik. Acaba beni bu işlek noktaya bilerek mi getirmişti, yoksa bu şekilde zararsızlığımı daha geniş kitlelere sessizce mi gösteriyordu? Bu onun yapabileceği türden bir şey gibi görünüyordu.

Sormadım. Konuşacak çok daha önemli konularımız vardı.

Ben de ona vebanın lanetlediği kıtadaki yolculuğumuzu, Zera'nın tapınağını ve tanrıçanın kendisini bulduğum zamanın dışındaki adayı anlattım. O zaman bile gözünü kırpmadı. Anlaşılan o ki tanrıların büyüsunü daha önce duymuştu. Tolya'daki savaşın hikâyesi çoktan Beyaz Şehir'e de ulaşmıştı. Yalnızca Kobalt Sarayı'ndaki bağlama haberleri onun dönüp bana bir iki saniye göz kırpmasına neden oldu ve ardından o muzaffer kahkahalarından birini daha attı - bu sefer daha şaşkın bir şekilde olsa da.

"Onları *buldun* mu?"

"Onları henüz kullanamıyoruz," dedim alaycı bir ifadeyle, o gün ilk kez Naxi'nin nasıl olduğunu ve dolayısıyla Thysandra'nın henüz delirip delirmediğini merak ediyordum. "Önce onları bağlı bireylerle nasıl eşleştireceğimizi bulmamız gerekiyor.

Rosalind yanaklarını şişirdi ve küçük bir çakıl taşını patikadan geçmekte olduğumuz gölete doğru tekmeledi. Tatmin edici bir sıçrama yaptı. "Şimdi neden kaçıp gitmeyeceğimden ve çabalarını anneme anlatmayacağımdan emin olmak istediğini anlıyorum.

"Ya da şehrin geri kalanına," dedim aceleyle. 'Haberlerin nasıl yayıldığını bilirsiniz. Bir tüccar bile bir kadeh şarabı fazla kaçırır ve sessiz kalmayı unutursa

...'

"Oh, evet. Mezar kadar sessiz olacağım.' Bana sırtışı hala biraz şaşkın görünüyordu. 'İnsanların bir kez daha kendi başlarına düşünmelerine izin veremem. Ama eğer kabul , meclise bu sorunla başa çıkmak için bir yol üzerinde çalıştığını söyleyebilirim.

Halbert bundan hoşlanmayacaktır, bu da iyi bir haber olacağının neredeyse garanti olduğu anlamına gelir.

Güldüm. "İşe yarayacağını düşündüğün şeyi söylemene izin vereceğim.

"Pragmatik. Çok iyi.' Bir an için gözlerini kapattı ve Sabahın keskin havasını ciğerlerime çektim. 'Biraz düşünmeme izin ver. Bir şeyler bulacağım.

Bir dakika kadar sevimli bir sessizlik içinde yürüdük. Rosalind yanımda bir şeyler düşünüyor gibiydi ve onu bölmek için bir neden görmedim; şehir, hareketli bolluğu ve tuhaf bir şekilde fae izlerinin olmamasıyla kendi başına yeterince dikkat dağıtıcıydı. İnsanlar açlıktan ölerken bile dokunulmamış haraç yiyecek depoları yoktu. Cezaların tek elli ya da tek kulaklı kurbanları yoktu. Anne'nin vebayı topraklara salmasından ve hayatta kalan insanları adalara kaçmaya göndermesinden önce kıta şehirlerinin böyle olması gerektiğini fark ettim - Lyckfort'taki yanmış cesetler hala aklımın bir köşesindeyken acı ve rahatsız edici bir düşünce.

Sonunda Beyaz Salon'un etkileyici mermer cephesi belirdi ve Rosalind kendisini meşgul eden düşüncelerden sıyrılarak, "Konuşmak istediğin başka bir şey var mı Emelin?" diye sordu.

Yürüyüşümüzün sonuna yaklaştığımızın kibar ama açık bir işaretiydi bu. Şehir kapısından geçtiğim andan beri kaşınmaktan vazgeçmeyen tek soruyu bastırdım ve onun yerine, 'Bana misafir kanadının yolunu bir kez daha gösterebilir misiniz? Bu sabah ezberlemeye çalıştım ama...'

"Bir sürü oda. Evet. Ziyaretçilere, hatta dünyayı değiştirmeye çalışan ziyaretçilere uşaklık etmekten daha önemli işleri olması gerektiği , bu istekten hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Sadece beni takip edin.

Ben her dönemeci zihnime kazırken labirentte sessizce ilerledik - çirkin tablolar, anıt, dolambaçlı merdivenler. Çok geçmeden yine pencereless çıkamaz koridorda durduk ve ben hâlâ konuşmalı mıyım yoksa sessiz mi kalmalıyım, sorularım aptalca ve duygusal mı yoksa tamamen anlaşılır mı olacak karar verememiştim.

Bu riski almamalıydım. Onun iyi fikirlerine çok ihtiyacım vardı; dünyanın bu ittifaka ihtiyacı vardı.

Bir kez daha dilimi ısırdım.

"İşte buradayız," dedi Rosalind, yavaşlayarak durdu ve bana doğru bir bakış daha attı. 'Bir dahaki sefere kendi başınıza bulabileceğinizi düşünüyor musunuz? Eğer herhangi bir şüpheniz varsa...'

"Hayır, hayır," diye aceleyle ona güvence verdim - yürüyüşü herhangi bir gecikme veya sapma olmadan tekrarlayabileceğimden tam olarak emin değildim, ancak gururumun başka bir talimat turu olmadan yapabileceğinden çok daha fazla emindim. "Bu iyi olacak, çok teşekkür ederim.

"Pekâlâ. Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. 'Bu durumda, lütfen gününüzü burada kilitli geçirmeyin - dediğim gibi, istediğiniz yere gitmekte özgürsünüz. Toplantının sonucunu mümkün olan en kısa sürede size bildireceğim.

"Evet, teşekkür . Zorla gülümsedim. "Onları ikna etmekte iyi şanslar o zaman.

Güldü ve döndü - sanki o da daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi biraz fazla yavaş hareket ediyordu. Sanki dilime dolanan soruları çoktan hissetmişti. O uzaklaşırken kalbimin ihtiyacı olan tek şey, o küçük tereddüttü - yakında, belki de bu gece kadar yakında, şehri terk edeceğimi ve onu bir daha asla göremeyeceğimi ve ölümsüz hayatımın geri kalanında cevapsız yaşayacağımı fark ettim.

Sağduyu ve ihtiyat dağıldı.

"Rosalind? Dudaklarımdan beni bile şok eden bir güçle döküldü. "Özür dilerim, sadece bir şey daha sorabilir miyim diye düşünmüştüm?

"Evet, elbette. Tekrar arkasına döndü, o mavi gözlerinde aziz bir sabırdan başka bir şey yoktu. "Sor bakalım. Ne oldu?

"Ben - ben sadece merak ediyordum..." Tanrılar bana yardım etsin. Üzerinde *bu kadar* düşündüğüm bir soru nasıl bu kadar kekeleyerek, sanki yirmi bir yaz yaşadktan sonra hâlâ tam cümle kurma sanatında ustalaşmamışım gibi ortaya çıkabiliyordu? "Eğer bana söyleyemiyorsan, seni anlarım elbette... Sadece sormak istiyorum... Valter ve Editta ile hiç tanıştın mı? Benim... beni evlat edinen ailemle yani?

Ve bir anda artık o kadar da aziz görünmüyordu.

Sadece bir parıltıydı, yüzünde karanlık ve acı bir şeylerin titreşimi - dudaklarının en küçük sıkışması, gözlerinin en ince daralması. Ama ardından gelen boş sessizlik de aynı derecede anlamlıydı ve özenle hazırlanmış okunmaz ifadesi, gülümsemesinin donuk ve cansız hale geldiği basit gerçeğini gizleyemedi: kendi içinde bir cevap ve mutlu bir cevap değil.

Usta ressam ve karısı ona ne söylemiş olursa olsun, bunu duyduğuna sevinmemiştii.

"Evet," dedi ve bu tek, uzun kelimedeki nefret aşıkârdı. "Daha önce de karşılaşmıştık. İki kez.

Bağırsaklarım aynı anda hem umut hem de korku dolu bir şeyle sıkıştı.

"Birkaç ay önce onları ziyaret ettim," diye devam etti, sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi duvara yaslanmak için geri adım attı. Sesi garip bir şekilde, yapay olarak düz kaldı. 'Kızıl Saray'daki maskaralıklarınızla ilgili haberler yayıldığında sizinle olan bağlantılarını duyduk ve ben de haberdar olmaya çalışıyorum. Bu yüzden sizin hakkınızda ne söyleyeceklerini öğrenmek istedim.

Yutkundum, başımı salladım. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Ve sonra..." Gözlerini kapattı, yüzü soluk çiçekli duvar kağıdına karşı solgundu. "Sonra dün gece onları tekrar görmeye gittim. Onlara yakında şehri ziyaret edeceğinizi bildirmek istedim.

Kalbim sonsuz bir saniye boyunca atmayı bıraktı.

"Onlar... onlar biliyor mu? Benden kaçan çatlak sesin kendi sesim olduğu zar zor anlaşılıyordu. "Onlar benim-

"Evet," diye araya girdi Rosalind, hâlâ gözlerini açmamıştı. "İstiyorlar. Keşke bunu size söylemek zorunda olmasaydım - sizinle daha iyi haberlerle buluşmayı umuyordum - ama sizi görmemeyi ve şu anda nerede oldukları konusunda bilgilendirilmemeyi talep ettiler. Valter'in bana söylediğine göre, tüm niyet ve amaçlar için, ikisi şu anda şehirde hiç yaşamıyormuş gibi davranmalısınız. Özür dilerim. Fikirlerini değiştirmeye çalıştığımı söylediğimde bana inanın, ama ...'

Cümlesini bitirmedi. Dudaklarının ince çizgisi, düşüncelerinin geri kalanını dile getirmesi halinde birçok medeni davranış kuralını ihlal edeceğini gösteriyordu. *Bunu duymayacaklardı.*

Lanet olası aptallar bunu duymak istemez.

Görmeden, duymadan ona baktım. Dışarıda çocuklar çığlık atıyor ve gülüyordu. At toynakları geniş meydana takırdıyor, arkalarından tekerlek sesleri geliyordu. Yine de aklım Kreon'un köşkündeydi, vitraylar ve yakındaki denizin tuzlu kokusu, ellerimde titreyen bir mektup - *Bize yazma.*

Daha önce duyduğum bir haber, sanki ilk kez tekrar oluyormuş gibi nasıl bu kadar derinden etkilemeye cesaret edebiliyordu?

'Tamam,' diye dudaklarımdan geçirmeyi bir şekilde başardım, her ne kadar tamam olmasa da, asla tamam olmayacak olsa da, tamam olmaktan daha uzak olamazdı. Eski refleksler devreye girdi. Ağlama. Utanma. 'Bu... bu açık. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim.

İç çekti. "Özür dilerim Emelin.

Söyleyecek başka bir şey kalmamış gibiydi - en azından iki saat önce tanıştığım ve stratejik bir tanıdıktan fazlasını tanımadığım bu kadına söyleyebileceğim makul bir şey yoktu. Yutkundum, tekrar yutkundum, odamın kapı koluyla oynadım ve bir şekilde ağzımın köşelerini uzaktan gülümsemeye benzeyen bir şeye sürükledim. Gülümsemenin fiziksel olarak acı verici olabileceğini bilmiyordum ama bu seferki... Bağırsaklarımda bir pençe gibi hissettim.

"Seni daha fazla geciktirmeyeyim o zaman. Acıması, dayanıksız bir bahane. 'Meclisin ne diyeceğini bana bildirin ve-'

"Emelin?" diye araya girdi, gözlerini açarak.

Sustum.

Bir an için bana sarılacağını düşündüm, parmakları sanki bastırılmış dürtüler zorlukla kontrol altına alınıyormuş gibi sıkılıp çözülüyordu. Ama o sadece daha dik durdu. Sadece bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve aceleyle, 'Lütfen onların kararları için senin suçlanmayacağını unutma, olur mu? Onları korkutmadınız. Onları korkaklara dönüştürmedin. Pek çok insan kendilerine sizin ebeveynleriniz demekten gurur duyardı - siz çok ama çok şanssızdınız, hepsi bu.

Ciğerlerimdeki hava buza dönüştü.

"Sadece bundan bahsetmem gerektiğini düşündüm," diye ekledi, huzursuz hareketlerle gözlerini kaçırarak. 'Şey, gerçekten işe dönmeliyim - gününüzün tadını çıkarın ve herhangi bir gelişme olduğunda size haber vereceğim ...'

Bir şeyler söylediğimi duydum - muhtemelen yeterli bir şeydi, çünkü bana delirmişim gibi bakmadı, aksine son bir kez gülümsedi ve aceleyle uzaklaştı. Ve sonra o eski, güneşin çizdiği koridorda, kimsenin yüzümden damlayan gözyaşlarını göremeyeceği - sonsuz bir an için sadece küçük, kayıp ve kırık olabileceğim ve gerçekten çok ama çok şanssız olduğum yerde sadece bendim.

Bölüm 21

Sonunda kendimi toparlayıp misafir odasına girdiğimde ALYRA pencere kenarında beni bekliyordu, hoşnutsuzluğunu bildirmek için hiddetle camı gagalıyordu. Pencereyi açar açmaz, bir tüy ve kuş tüyü fırtınasıyla içeri daldı, bariz ama açıklanamayan bir zaferle yüksek sesle gıcırdadı.

"Alyra! Onu susturmak için başarısız bir girişimde bulunarak elimle işaret ettim - kaç kat aşağıdan bu duyabilirlerdi ki? 'Lütfen - senin *gizli* bir silah olman gerekiyordu. Sorun nedir?"

Karmakarışık bir görüntü üzerimden geçti.

Rosalind, çay bahçesindeki kestane ağacının dallarına tünemişken tanıdığımın bakış açısından görülüyor. Kızıl Saray'la ilgili bir şey. Ve en kafa karıştırıcı olanı, bir kuş yuvasının kristal berraklığındaki görüntüsü - örgülü dallar, yumuşak yosun ve yapraklar, küçük mavi benekli yumurtalar.

"Ne?" dedim. Dedim ki.

Alyra anıtsal yatağın ayakucunda sabırsızca bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Yumurta mı? Battaniyelerin üzerine çöktüm ve şaşkın bir kahkaha atarak başımı salladım. "Bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim, üzgünüm. Rosalind'in nesi var?"

Bir kuşun gagasından sarkan solucanın aynı derecede kafa karıştırıcı görüntüsü de bu karışıma eklenince, kendi tiksintim ve Alyra'nın erken dönem anılarının garip bir karışımı ortaya çıktı. Bir *solucan* - Rosalind şehrin parklarındaki yavru kuşları beslemeyi alışkanlık haline getirmiş miydi? Boş zamanlarında balık tutmayı sever miydi?

Ama o zaman neden Kızıl Saray'ı ve yumurtaları da düşünüyorduk ki?

"Pekala," dedim zayıfça, çünkü Alyra'nın bir tür cevap beklediği açıktı - sadece *ne* tür bir cevaba ihtiyacı olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. "Bunu... düşüneneğim?"

Umutsuz bir çığlık attı ve kendini yatağın üzerine sırt üstü bıraktı, kanatlarını açtı ve pençelerini ölü bir kuş gibi havaya kaldırdı. Bu küçük iletişim parçasını yorumlamak için başka bir ipucuna ihtiyacım yoktu - *seni aptal*.

"Bak, *deniyorum*. Ne kadar uzak tutmaya çalışsam da kızgınlığım sözlerime yansıyordu. "Sen de daha açık olabilirsin, sence de öyle değil mi?"

Bakışları kesinlikle öyle olamayacağını ve yumurtadan henüz çıkmış küçük bir yavru kuşun bile onun mükemmel netliğini anlayabileceğini söylüyordu. Bu konudaki fikrini değiştirmesi pek mümkün görünmediğinden yüzümü buruşturdum ve ekledim: "Bana acil bir tehlike altında olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Durum öyle görünmüyordu.

"Peki, o zaman bunu daha sonra çözeceğim. Açık pencereye baktım. 'Dış şehir kapısına geri uçup orada bekleyenlere şu ana kadar hayatta ve iyi olduğumu bildirebilir misin? Muhtemelen biraz gergindirler ve gereğinden fazla endişelenmelerini istemiyorum.

İşe yarar ve önemli bir şey yapma ihtimaliyle hemen parladı. Çantamdan basit beyaz kurdelelerimden birini çıkardım - İttifak'a başımın belada olmadığını bildirmek için kararlaştırdığımız işaret - ve ona uzattım; pençelerini sanki değerli bir mücevhermiş gibi pürüzsüz ipeğin etrafında kıvırdı.

"İyi şanslar," dedim ve son bir küçük trille açık pencereden dışarı süzüldü, kurdele bir zafer bayrağı gibi ardından dalgalanıyordu.

Parlak mavi gökyüzünde küçücük bir noktadan ibaret kalana kadar onu izledim, sonra içimi çektim ve rahatlama ve endişe karışımı bir duyguyla odama döndüm. En azından Creon gideceğim yere sağ salım vardığımı bilecekti... ama hâlâ o küçük yuvanın görüntüsü vardı, yumuşak bir yosun yatağının üzerindeki beş mavi-gri yumurta ve Alyra'nın heyecanı mesajın önemli olduğunu gösteriyordu.

Arkadaşlarımdan ve müttefiklerimden kadim ilahi büyüyle ayrılmışken, bir şeyleri gözden kaçırıyormuşum gibi hissetmek için korkunç bir zaman ve yerdi.

Rosalind'le ilgiliydi, değil mi? Peki ya konsolos görüldüğü gibi biri değilse, tam da ben ona bağlar ve Tanrı tarafından kutsanmış büyüm hakkında her şeyi anlattıktan sonra? Ya ona güvenmekte acele ettiysem ve o da beni konsolosluğun geri kalanına seve seve ispiyonladıysa? Ya ...

Gelişen paniğin ilk belirtisini içten bir lanetle bir kenara ittim. Alyra en azından tehlikede olmadığını söylemişti ve her iki durumda da yaptığım şeyleri geri alamazdım. Beklemek ve en iyisini ummak yapabileceğim tek şeydi.

Bu da günümün geri kalanını geçirmek için kulağa berbat bir yol gibi geliyordu.

Beş dakika boyunca çantamı açmayı, hançerlerimi yastığımın altına ve masanın çekmecelerine saklamayı ve bitişikteki banyoyu keşfetmeyi başardım. İşim bittiğinde güneş hala gökyüzünde daha fazla ilerlememişti ve Alyra görevinden dönmemişti; bu da bana pencerenin önünde durup aşağıdaki şehre bakmaktan, el arabaları, çocukları ve yiyecekleriyle yürüyen vatandaşları izlemekten başka yapacak pek bir şey bırakmadı. Hayatlarında hiç silah tutmaya ihtiyaç duymamış insanlar. Hiçbir zaman uzuvlarını kaybetmeyecek ya da bir savaş alanında kan kaybından ölmeyecek insanlar.

Creon burada olup onları görseydi, *düşüncesi* bile tüylerimi diken diken eden o sert sesiyle, "*Kolay av,*" derdi ve bu sadece yarım bir şaka olurdu.

O da haksız sayılmazdı.

Dünyanın bu huzurlu küçük köşesinde güçsüz ve önemsiz, yapbozun değiştirilebilir bir parçası olmak ne kadar da imrenilecek bir şey.

Ve lanet olsun, burada durup bir zamanlar hayallerimin dünyası olan şeye bakarak ne yapıyordum? Şehir beni bekliyordu. Rosalind istediğim yere gidebileceğimi söylemişti. Bu, birkaç saatliğine de olsa o hayatı deneyimlemek için tek şansındı; burayı kendi yatak odamdan başka bir yerde görmemiş olarak eve dönmeyi gerçekten istiyor muydum?

Dışarı çıkmak pek tehlikeli olamazdı. Ya insanlar kim olduğumu bilecek ve bana saldırmadan önce iki kez düşüneceklerdi ya da beni tanımayacaklar bana zarar vermek için bir nedenleri olmayacaktı. Ama her ihtimale karşı ...

Pencereden geri çekildim ve masanın çekmecesine yerleştirdiğim hançeri kaptım. Beyaz kurdelelerden ikisi hançeri uyluğumun iç kısmına sıkıca bağlamaya yetti.

Orada. Büyü olmasa bile, çaresiz bir kurban olmazdım.

Planımı yaptığımı göre, bu cansız sessizlikte tek bir dakika daha geçirme düşüncesi birden dayanılmaz göründü. Küçük çantamı sırt çantama attım, birkaç yudum su içtim ve dışarı çıkıp dolambaçlı merdivenlerden aşağı indim. Labirent gibi odalar şimdiden tanıdık gelmeye başlamıştı. Çıkış yolunu beklediğimden daha kolay buldum, yolda karşılaştığım terk edilmiş odalardan bazılarını karıştırma isteğime direndim - Rosalind'in şimdilik politikayla ilgilenmesi gerekiyordu ve her iki durumda da ellerimi bir katibin çekmecelerinde yakalamak muhtemelen diğer iki konsolosu bana sevdirmeyecekti.

Kapıdan çıkıp mermer merdivenlerden sokak seviyesine indiğimde kimse bana bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı. Kalabalık kaybolmuştu, belki de kimseyi öldüremediğim ya da Beyaz Salon'u havaya uçuramadığım için hayal kırıklığına uğramışlardı; meydandan geçerken tıpkı çıraklık için Ildhelm'e geldiğim ve o şehirde tek bir kişinin bile adımlı bilmediğini fark ettiğim günkü gibi hissediyordum. Sadece mutlak anonimlikle gelen belli bir hafiflik, bir özgürlük hissi vardı.

İstedğim yere gidebilseydim nereye giderdim?

Rosalind ile yürümediğim tarafa, sola döndüm. Önümdeki yol boyunca sıralanan görkemli konaklar, bahçıvanların çiçek tarhlarıyla ilgilendiği küçük ama yemyeşil bahçelerle çevriliydi. Köşeyi dönünce, şehrin en zengin sakinlerine hitap ettiği belli olan bir dizi dükkân keşfettim - bir kuyumcu, bir antikacı, bir parfümeri. Görkemli portrelerle dolu bir vitrinin önünden geçtim ve Valter'in tarzında boyanmadıklarını görünce sinir bozucu bir şekilde rahatladım. Ardından, Crimson Court'ta gördüğüm fae tasarımlarına rakip olabilecek kantaron mavisi kreasyonların sergilendiği bir terzi dükkânı geldi; hepsi gümüş, inci ve köpüklü organze - ve tanrılar aşkına, atölyenin arkasında gözüme ilışen bir parça iğne oyası mıydı?

Eski alışkanlıklar devreye girdi. Bu elbiselerin en ucuzunun bile yanımda taşıdığım paranın on katına mal olacağını bilmeme rağmen yavaşladım.

Vitrinin yansımasında, caddenin karşı tarafında bir adamın kayarak durduğunu görebiliyordum.

Bocaladım, önümde sergilenen ağız sulandırıcı tasarımlardan bile bir anlığına uzaklaştım. Düz camdan görebildiğim kadarıyla, yabancının orada durmak için özel bir nedeni yoktu - ne inceleyecek bir vitrin, ne de ona rastlamak üzere olan başka bir yolcu. Ancak bir iki kalp atışından sonra ceplerini karıştırmaya başladı, sanki hareketsiz durmak için bir bahanesi olması gerektiğini geç de olsa fark etmiş gibiydi.

Tuhaf. Daha fazla araştırma gerektirecek kadar tuhaf, gerçekten.

İçimde bir pişmanlık duygusuyla elbiselerden uzaklaşıp bir sonraki dükkâna doğru yürüdüm. Sokağın diğer tarafındaki adam da öyle yaptı, yamalı ceketinin ceplerinde aradığı şeyi aniden bulmuştu.

Yine durakladım. O da

öyle yaptı. Hay sikeyim.

Bu kadar anonimlik yeter. Bu, konsolosluğun emriyle beni takip eden bir muhafız mıydı? Ama o kadar beceriksizdi ki onu beş dakika içinde fark etmiştim ve Delwin'den şimdiye kadar gördüklerim, beni izlediğini bilmemi istemeseydi böyle kötü eğitilmiş birini peşime takacağını göstermiyordu.

Peki alternatifler neydi? Gergin siviller mi? Beni yasak bir şey yaparken yakalamayı uman Halbert destekçileri mi?

Mümkün olduğunca masum görünmeye dikkat ederek, zihnim döne döne ilerledim. Birinin beni takip etmesi gerçekten *sorun muydu*? Herhangi bir suç işlemeyi planlamıyordum. Yapabilecekleri en kötü şey beni izlemekse, bu can sıkıcıydı ama tehlikeli olması gerekmiyordu. Yine de bir soru vardı.

Yapabilecekleri en kötü şey bu muydu?

Lüks bir alışveriş caddesinde beni takip eden geniş boyunlu, kirli sakallı bir adamın bakışlarındaki bir şey, niyetleri hakkında büyük bir iyimserlik uyandırmadı.

Bu da ondan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Caddede ilerlerken, köşeyi dönerken ve başka bir köşeyi dönerken, gölgem kırk adımdan fazla arkamda kalmadan hızımı yavaş tuttum; ne kadar zor olsa da, omzumun üzerinden bakmamaya veya varlığını kabul etmemeye özen gösterdim. Muhtemelen ondan kurtulmak için sadece tek bir şansım olacaktı. Onu fark ettiğimi anladığı anda iki kat daha tetikte olacaktı.

Sonunda, üç blok ötede, aradığım fırsatı buldum - küçük, çok resmi görünmeyen bir restoran, henüz müşterilere açık değildi ama personel çoktan içeri girmişti. Kapı aralık duruyordu. Düşüncelerimde şekillenen yarım plan için yeterince iyiydi; zaten bu yabancı bölgede tam bir stratejiye yaklaşamayacaktım.

Son anda rotamdan saptım. Cilalı ahşap kapıdaki yansıma bana takipçimin bir an için dengesini kaybettiğini, kapıyı iterek açıp kızarmış sarımsak ve taze ekmek kokan beyaz ve yeşil yemek odasına girdiğimde sendeleyerek durduğunu söyledi.

"Hanımefendi?" diye seslendi orta yaşlı bir garson odanın diğer ucundan, elinde temiz bardaklarla dolu bir tepsi vardı. Bir kadın. Güzel. 'Üzgünüm, henüz açık değiliz. Rezervasyon yaptırmak isterseniz...'

"Hayır, hayır," dedim aceleyle, parmak uçlarımda ona doğru beceriksizce ilerleyerek. "Hayır, merak ediyordum da- çok özür dilerim, bu çok utanç verici- acaba hemen kullanabileceğim bir banyonuz var mı? Bu biraz *acil* bir durum, eğer ...!

"Aman Tanrım," diye araya girdi, umduğum hızlı kadınsı sezgisiyle acil durumun doğasını anladı. Ayaklarımin etrafındaki fayanslara bakışı gözümünden kaçmadı - sanki yeni paspaslanmış zeminin her yerine kanayacakmışım gibi. "Evet, tabii ki. Odanın arkasında ve merdivenlerden yukarı; kapıda bir işaret var.

Ona bolca teşekkür ettim ve aceleyle uzaklaştım, geçerken pencereden dışarı bir bakış atma riskini göze aldım. Sakallı adam bu arada aynı derecede geniş omuzlu bir arkadaş edinmişti. Az önce girdiğim kapıya dik dik baktıklarına bakılırsa, sabırsızlıkla tekrar dışarı çıkmamı bekliyorlardı.

Ne yazık ki öngörülebilir gelecekte böyle bir şey yapmaya niyetim yoktu.

Merdivenlerden yukarı çıktım, karanlık ama düzenli tavan arasını kalbim çarparak taradım. Banyo tabelasının olduğu kapı açıkça görülebiliyordu ve ihtiyacım olan şey bu değildi. Bakacakları ilk yer orası olacaktı. Süpürge dolabı da çok bariz bir seçenektir ve hızlı bir araştırma bana diğer kapıların kilitli olduğunu söyledi. Onları açmak için büyü kullanabilirdim elbette, ama piçler fark edebilirdi ve rakiplerimin umduğu da tam olarak bu değil ?

Bu da geriye tek bir seçenek bırakıyordu.

İnsanlar asla kafalarını kaldırıp bakmazlar, diye imzalamıştı Creon bir keresinde uzun bir büyü eğitimi gününde, fae'lerle savaşmanın püf noktalarını ve tuzaklarını tartışırken. *Kanatlar yüzünden sanırım. Tehlikenin yukarıdan gelebileceğini asla fark etmiyorlar.*

"Haklı olsan iyi olur," diye mırıldandım ona, sağlam çatı kirişlerine uzanmak için tırabzanlara tırmanırken. "Gerçekten kimseyi öldürecek havada değilim.

Bir yerlerde, bir şekilde güldüğüne yemin edebilirdim.

Kendimi kirişlerin üzerine taşımak pek de zarif bir iş değildi: kuru ve tozluydular ve ben inleye inleye tahtanın üzerine çıkarken bacaklarım mümkün olan her yöne doğru sallanmakta ısrar ediyordu. En azından eteğimi bacaklarımın altına sokmaya dikkat edersem, lanet olası şeyler çoğumu gizleyecek kadar genişti. Başımı kirişe yaslayıp gözlerimi kapattım ve aşağıdan gelecek herhangi bir sese karşı kulaklarımı dört açarak beklemeye başladım.

Beni fazla bekletmediler.

Belki beş dakika. Sonra aşağıdan orta yaşlı sunucunun şok olmuş çığlıkları yükseldi ve bana tam olarak neler olduğunu anlattı. Konuşma boğuk bir şekilde geliyordu, sadece parçalar ayırt edilebiliyordu.

... konsolosların kendileri ... çoğu düzensiz ... hiçbir rol oynamayacak ...

Yine de merdivenleri gürleyerek çıkan ayak sesleri tartışmanın sonucu hakkında hiçbir şüphe bırakmadı.

İçlerinden biri banyo kapısını çekip açarken nefesimi tuttum ve bir dizi içten küfür savurdum. Başka bir kapı daha açıldı. Karıştırma sesleri, birbirinin üzerine düşen süpürgeler ve ardından tıslayan bir ses - 'Gitti!

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi diğer adam aynı sessiz tonda. 'Asıl soru, hangi cehenneme kaybolduğu - lanet olası duvarların arasından uçup gitti mi?

"Sihir ," diye mırıldandı ilki, daha da sessizce.

İkisi de bir an sessiz kaldı. Sanki ikisi de artık beni bulabileceklerine gerçekten inanmıyormuş gibi, aramalarının sesi çok daha şüpheli bir hal almıştı; bir mobilya parçası döşeme tahtalarına sürtünüyor, bir battaniye ya da havlu yığını devriliyordu. Alaca karanlığa bakarak uzandım, yakınlıklarının farkındalığıyla tenim karıncalanıyordu - sadece bir metre altımda, keskin gözlü tek bir bakış uzağımda.

Kafalarını kaldırıp bakmayı düşünemeyecek kadar kendi dertleriyle meşgul görünüyorlardı.

"Onu kaybettiğimizi söylersek Halbert kellelerimizi alır," diye tısladı içlerinden biri, o kadar yakındı ki sesindeki gerginliği duyabiliyordum ve dilimi ne kadar ısırısam da neredeyse bir nefes alıyordum.

Halbert'in kendisi mi?

Endişeli bir grup sivil değil, meseleyi kendi ellerine alan birkaç destekçi değil - hayır, Beyaz Şehir'in kanlı konsolosu beni takip ettiriyordu ve Rosalind gerçeği benden kasten gizlemediyse, kendi meslektaşlarına bile bundan bahsetmemişti. Bu da pek yasal bir niyete işaret etmiyordu. Bu da burada gerçekten çok dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu - savaş henüz bitmemişti.

"Sihir kullandıysa bizi suçlayamaz, değil mi?" diye homurdandı diğer adam, tahta duvara vuran botların sesi eşliğinde. "Kendini görünmez yaptıysa ya da... ya da..."

'Çok doğru,' diye aceleyle kabul etti birinci. 'Burada kendimizi aptal yerine koymanın bir anlamı yok. Sokağın köşesinde bekleyebilir ve ortaya çıkıp çıkmayacağını görebiliriz...'

Merdivenlerden tekrar inerken sesleri kesildi. Yemek salonundaki görevlilere anlaşılmaz bir şeyler söylediklerini duydum, sonra kapı çarpıldı. On nefes bekledim, hilelere ve düzenbazlıklara karşı tetikteydim... ama ayak sesleri geri dönmedi ve aşağıdan yükselen karanlık mırıltılar restoran çalışanlarının tekrar konuşmakta özgür hissettiklerini gösteriyordu.

Nefesimi tutarak aşağıya bir bakış attım. Işınımın altındaki iniş ıssızdı.

Saklandığım yerden dikkatlice kaydım ve olabildiğince sessiz bir şekilde yere indim. Açık mavi elbisem toz içindeydi, sırtımda ve karnımda kahverengi ve koyu gri renklerde uygunsuz lekeler vardı; kararımı bir vererek banyoya girdim, kapıyı arkamdan kilitledim ve soyundum. Soğuk su ve banyo dolabında bulduğum bir toz bezi, giysilerimi yeniden çoğunlukla giyilebilir hale getirmeye yetti.

Tozumu aldım ve giyindim, riske girdim ve merdivenlerden indim. İki garson ve bir aşçı küçük yuvarlak masaların arasında toplanmış duruyordu, beni gördükleri anda ağızları emir almış gibi kapanıyordu.

Tedirgin bir an boyunca tek duyduğum mutfaktaki tava ve aletlerin şangırtısıydı.

Sonra bana yardım eden aynı orta yaşlı kadın boğazını temizledi, tekrar temizledi ve temkinli bir şekilde 'Onlar... gardiyan değillerdi' dedi,

Onlar mıydı?'

Demek takipçilerimin oynamaya çalıştığı oyun buydu. Kapı ile Beyaz Salon arasında bana eşlik eden, pırıl pırıl şehir zırhları içindeki bakımlı, tertemiz disiplinli muhafızlarla oldukça bariz bir tezat oluşturuyordu.

"Hayır," dedim, bir an içinde yalanların burada başıma daha fazla bela açacağına karar verdim. 'Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm. Başka sebeplerden dolayı benim peşimdeler.

Bir an bile tereddüt etmeden, 'Sen Fae kızıydın,' sonucuna vardı.

Sesinde ne bir korku ne de bir histeri belirtisi vardı. Basit bir gözlem. Fae kızı, avlanan kız, aylığıyla ilgili acil bir durumu olan kız - onun için hepsinin aynı olduğu izlenimini veriyordu. Daha önce hiç büyülü bir yaratıkla karşılaşmış mıydı? Beni tarama şekli, neredeyse ipucu ve şok edici keşifler için istekli olması, benim türümden bu kadar korkmayı hiç öğrenmediğini gösteriyordu.

Yanındaki aşçı ve genç garson bana yanan bir bardak su gibi baktı.

"Evet," diye itiraf ettim, içimdeki garipliği bastıramıyordum. 'Emelin. Tanıştığımıza memnun oldum?'

Sohbet ortağım yüksek bir kahkaha attı - *çok az uyudum ve hala hazırlamam gereken on yedi masa var ve şimdi restoranımda duran bir fae kızı var* diyen türden bir kahkaha. "Yüce Tanrım. Büyü mü yaptın?"

"Ah, hayır," dedim, bu önerinin benim için zararsız bir şakadan biraz daha fazlası olduğu izlenimini vermeye özen göstererek. 'Konsoloslara şehrin duvarları içinde büyü kullanmayacağıma dair söz verdim, bu yüzden çatı kirişlerine tırmandım. Beyler yukarı bakmayı akıl edemediler.

Bu, aşçıdan ve hâlâ tek kelime etmeye cesaret edemeyen genç kızdan bile boğuk kıkırdamalara neden oldu. Sohbet arkadaşım alaycı bir tavırla başını sallayarak şöyle dedi: "Sizi sokağın sonunda beklemekten bahsediyorlardı. Arka kapıyı kullanmak ister misiniz?"

Yalanlarımdan sonra beklediğimden daha fazla yardımseverlik. "Eğer gerçekten sakıncası yoksa...

"Lütfen," dedi hafif bir gülümsemeyle, onu takip etmemi işaret ederek. 'Rosalind'e oy vermemin bir nedeni var.

Rosalind'e dolaylı yardımı için teşekkür etmeyi aklıma not ettim.

Restoranın arka kapısı, evler ve bahçeler arasındaki dar bir aralığın diğer tarafa kadar uzandığı küçük bir avluya açılıyordu

bloğun. İki kez daha şükranlarımı sundum, müessesenin başını belaya sokacak hiçbir şey yapmayacağıma söz verdim ve çitler ve sıvalı duvarlar arasında aceleyle ilerlerken sırt çantam omuzlarımda zıplıyordu.

Bundan sonra nereye gideceğiz?

Şehirde tek başıma geçirdiğim ilk yarım saat boyunca kıl payı kurtulduğuma göre, en akıllıca karar şüphesiz geri dönüp Beyaz Salon'a gitmekti. En azından Halbert beni oradaki vatandaşlara sihirle zarar vermekle suçlayamazdı ve eğer beni sessizce öldürmek isterse, en azından kendimi savunurken etraftakilere zarar vermezdim. Şehirde kalmak, göze alabileceğimden tam olarak emin olmadığım bir risk almak anlamına geliyordu.

Sonra tekrar ...

Eski, bencil inatçılık içimde kıpırdandı - çok hoş bir misafir. Halbert'in ve entrikalarının canı cehenneme. Daha iyi olanın canı cehenneme. Bir zamanlar hayallerimin şehri olan yerde birkaç kısa gün geçiriyordum ve gerçekten de üçkâğıtçı bir konsolosla aptal bir kas gücünün beni onca zaman odama kilitlemesine izin vermeyi düşünüyor muydum?

Ellerim çantamın kayışlarını kavrayarak sokağın sonuna ulaştım ve ilerideki sessiz sokağa temkinli bir bakış attım. Görünürde bir tehlike yoktu.

Lanet olsun onlara.

Son bir derin nefes aldım ve bir sonraki yan sokağa doğru koştum, sadece kalp atışları içinde köşeyi döndüm. Şehrin derinliklerine. Bilinmeyen derinliklerine.

Bu çalıntı saatler için yine özgürüm.

Çalışmakta olan küçük bir taş ustası grubunun, çocuklu bazı annelerin, dar bir sokakta odun dolu bir arabayı ustalıkla yönlendiren bir tüccarın yanından geçtim. Ne ters bakışlar ne de fısıldaşmalar vardı. Hatta bazıları, yıllardır kayda değer bir şey yaşamamış insanların umursamaz, dalgın havasıyla yanımdan geçerken beni selamladı. Yürüdüğüm her yerde şehir, varlığımdan rahatsız olmadan işine devam ediyordu. Bir sonraki oyununu kalın, yaldızlı harflerle duyuran bir tiyatro, kendi mallarını yüksek sesle öven bir at satıcısı, sokak köşelerinde dedikodu yapan hizmetçi kızlar buldum. Eğer bir fae ziyaretçinin haberi herhangi bir huzursuzluğa ya da sivil anlaşmazlığa neden oluyorsa, sonuçları dışarıdan bakan biri için görünür değildi.

Belki de, diye düşündüm, Halbert yalnız bir muhalifti ve kimsenin endişelenmeye etmediği sorunları araştırıyordu. Ya da belki de sadece

gizlice kaçıp adamlarından birine zarar vermediğimden emin olmak için bana göz kulak oldu.

Her şey göz önünde bulundurulduğunda, buna gerçekten karşı çıkabilir miyim?

Etrafımdaki dar ev sıraları aniden gerileyerek yerini geniş bir pazar meydanına bıraktı: birkaç düzine renkli tezgâh, müstakbel alışverişlerini incelerken birbirleriyle neşeyle sohbet eden küçük vatandaş gruplarıyla çevriliydi. Görebildiğim kadarıyla et, tahıl ve sebze yoktu. Buradaki tüccarlar takımadaların başka yerlerinden ithal edilmiş olması gereken mallar satıyorlardı - Rhudaki dantelleri, güneyli kuru çiçekler, Furja'daki yazıtorumdan resimli kitaplar. Büyülü eşyalar yoktu. Beyaz Şehir'den gelen gemiler her yere yelken açabilirdi ama görünüşe göre alf demircileri ya da phoenix kâtipleriyle ticaret yapmıyorlardı.

Kendimi pastanedeki bir çocuktan farksız hissederek tezgâhlar arasında sessizce dolaştım - burada ince dokunmuş ipek, orada hoş kokulu tütsüler, bir sonrakinde geniş bir boya ve boya yelpazesi... Birbirini izleyen her tezgâh çantamdaki ağır altın kesesine dair farkındalığımı artırdı. Şaşırtıcı derecede dövülmüş hançerlerin bulunduğu bir tezgâhın yanında oyalandım, Creon için sedef ve obsidyen kabzalı seti alıp almamam gerektiğini düşündüm - şüphesiz hoşuna gidecekti ama iki konsülü barışçıl ve zararsız niyetlerim konusunda ikna etmek istiyorsam herhangi bir türden silah almak akıllıca bir seçim olmayabilirdi.

Küçük bir pişmanlık hissiyle hançerleri geride bıraktım.

Kalemler ve mürekkep. Ellerimi kaşındıracak kalitede bir parşömen. Daha fazla Rhudaki danteli, ve bir sonraki tezgâhta-

Küçük bir nefes verdim.

Astrolablar.

Bu aletlerin resimlerini sadece *Yıldızlar Ansiklopedisi*'nin uzun ve anlaşılmaz önsözünde görmüştüm. Açıları ölçmek ve hesaplamalar yapmak için kullanılıyorlardı - o kadarını anlamıştım - ve sonra dioptralar ve planisferler denen şeylerle ilgili pasajlar vardı ve konuyu anlamlandırmaktan vazgeçmiştim. Ama damlaya benzeyen şekilleri, zarif halkaları ve gök cisimlerinin gravürleriyle bu karmaşık mekanizmalar çok etkileyiciydi...

Hiç kimse astronomiye olan masum ilgime dayanarak benim hakkımda mutsuz sonuçlar çıkaramaz, değil mi?

Ve tanrılar yardımcım olsun, Creon bir tanesiyle mutlu *olurdu*.

Dikkat çekmenin sonuçlarını düşünmeden arkamı dönüp kabine doğru ilerledim, çantam çoktan elimdeydi.

O ana kadar piposunu tüttüren tüccar, benim yaklaştığımı görünce sararmış dişlerini sırtarak gösterdi. "İlgileniyor musunuz, hanımefendi?"

Sesinde hiç şüphe yoktu. Kimse başını çevirmedi - gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri olmamalıydı.

"Astronomiye biraz ilgi duymaya başladım," dedim neşeyle ona, gözlerimi çeşitli aletlerin üzerinde gezdirerek - bazıları yemek tabağı büyüklüğünde, bazıları ise bir avuç içine sığacak kadar küçüktü. Orta , bakırdan yapılmış ve kenarlarına takımyıldızlar işlenmiş bir tanesini işaret ettim. "Mesela bunun için ne kadar istiyorsunuz?"

"Mükemmel seçim," dedi başını ciddi bir şekilde sallayarak, sanki benim tercihim farklı asla aynı şeyi söylemeyecekmiş gibi. 'Bu çok sağlam bir tasarım, vebadan önce Elderburg astronomları tarafından zaten kullanılıyordu. Genelde yedi florine satarım ama yeni başladığınız için...'

Beklediğim gibi indirimli fiyatı hâlâ dudak uçuklatacak kadar yüksekti. Editta'nın satın aldığı her keten ve her mürekkep şişesi için tüccarlarla nasıl ileri geri gittiğini hatırlayarak, sanki başka hiçbir şey yapmamışım gibi oyuna daldım - o ince dalkavukluk ve sahte kayıtsızlık dansı, tüm tarafları tatmin edebilecek son fiyatın etrafında dönüyordu. Bu konuda onun kadar iyi . Sonunda vardığımız dört florin ve üç gümüş para, aldığım şey için muhtemelen hâlâ çok fazlaydı - ama canı cehenneme, param vardı ve yakında hepimiz bir savaş alanında öleceksek, onu tutmanın ne anlamı vardı?

Ben çantamdan cüzdanımı çıkarıp anlaştığımız fiyatı saymaya başladığımda tüccar satın aldığı şeyi keten şeritlere sarmak için arkasını döndü. Dört altın sikke tatmin edici gümbürtülerle tezgâhın ahşap yüzeyine çarptı. Etrafta daha küçük şekillerdeki gümüşleri aradım - bir tane vardı, bir tane daha, ve-

"Hey!" diye bağırdı biri arkamdan.

Tüccar ve ben hep birlikte döndük.

İri yarı bir adam sakın kalabalığın arasından dirsek atarak bize doğru geldi - hayır *bana* doğru, düşmanca bakışları yüzümde delikler açıyordu. Güdük parmağını bana doğru uzatışı suçlama kokuyordu.

"Fae altını kullanıyor!" diye bağırdı, meydandaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Onu senin arkandan büyülerken gördüm - o o fae kızı!"

Ve ancak o zaman sesini tanıdım.

Yarım saat önce, tozlu bir ahşap kirişin üzerinde donmuş halde yatarken altımda duymuştum.

Lanet olsun. Etrafımda sayamayacağım kadar çok kafa döndü; konuşmalar uğursuz bir hızla durdu. *Fae altını*. Taş ya da çamur, ölümlüleri kandırmak için büyülenmiş ama ertesi sabah değersiz toza dönüşmesi garanti - hepimiz bununla ilgili hikayeleri duymamış mıydık? Efsanenin en ufak bir anlam ifade etmediğini ancak şimdi fark ettim, hele ki sarı büyü toprağı kalıcı olarak altına dönüştürebiliyorsa... ama Tanrı aşkına, şüpheli insan sürüsünü buna nasıl ikna edecektim?

Zaten bana bir faydası olmazdı. Halbert'in piyonu bunun yerine beni sarı büyü kullanmakla suçlayacaktı ve bu da aynı derecede yasaktı.

"Bekle," dedi pipo içen tüccar, ben ve bize doğru yaklaşan sakallı adam arasında bir ileri bir geri bakarken pis sırtışının tüm izleri kayboldu. "*Fae kıızı* sen misin?"

Bunu inkar etmenin bir anlamı var mıydı?

"Evet. Etrafımdaki bakışlar çok keskindi. Alyra'yı neden göndermişim ki - neden Beyaz Salon'dan bu kadar uzağı tek başıma gidecek kadar aptalca bir düşüncesizlik yapmışım? 'Ama altın gerçek altın, söz veriyorum. Konsüller benden büyü kullanmamamı istedi, bu yüzden-'

"*Gördüm,*" diye tekrar bağırdı suçlayanım, kekeleyerek yaptığım savunmamı bastırarak. *Kasıtlı* olarak dikkat çektiğini fark ettim - çevremizdeki herkesin neler olup bittiğini tam olarak bildiğinden emin olmak için. 'Onlar çantandan çıkardığın *çakıl taşlarıydı*. Buraya gelip dürüst tüccarlarımızı kandırmaya nasıl cüret edersin! Misafirperverliğimizin karşılığını böyle mi ödüyorsun?

Oh, *lanet* olsun.

Ne yapmalı? Ne söylemeliydim? Onlara sarı büyüü başka bir yerdeki rengi boşaltmadan kullanamayacağımı söyleyebilirdim ve böyle bir şey olmadığına göre, açıkça masum olmalıydım - ama ortalama bir insanın hakkında ne kadar şey bildiğini biliyordum. Tartışmamın bir dersle birlikte gelmesi gerekirdi ve kimse bunu umursamazdı. Bu da şu anlama geliyordu.

Onların bildiklerini kullanmak zorundaydım.

Birkaç zayıf ay önce bildiğim her şeyi kullanmak zorunda *kaldım*.

"Işık seni kandırmış olmalı," dedim ve yıllar boyunca her şey yolundaymış gibi davranmamı kutsadım; lekesiz bir vicdanın hafif eğlenen şaşkınlığıyla ağzımdan çıktı. Zihnim bir kasırgaya dönüşmüş, yirmi yıllık insan anılarını tarıyordu. 'Ne diye geleyim ki

ve birdenbire sana karşı Fae hileleri kullanmaya mı başladı? Ben çalışıyorum onlarla *savaşın*, kötülüklerini yaymayın.'

Şaşkın mırıltılar etrafımda yoğunlaştı. Seyirciler geri çekilerek çocuklarını ulaşabileceğim yerlerden uzaklaştırdılar. Böylece ben ve beni suçlayan kişi, aramızda bir metre mesafe kalacak şekilde, birbirimize saldırmak üzere olan profesyonel güreşçiler gibi karşı karşıya kaldık; sadece tüccar ve yarım sarılmış usturlabı yakınımızda kaldı ve bu yapay arenanın sınırları içinde bizimle birlikte yakalandı. Altın dokunulmadan önünde duruyordu.

"Bir çakıl taşını gördüğümde tanırım, Bayan," diye homurdandı geniş omuzlu adam ve etrafındaki fısıltılar da aynı fikirde gibiydi - bir dakika önce taş olmasaydı kimse o yağlı, pırıl pırıl altını taş sanmazdı herhalde?

Halbert'in hayal ettiği gibi, şüphesiz. Ne de olsa kim şehrin kaynaklarını yalancı ve hırsız olduğundan şüphelenilen birine teslim ederdi ki?

Eğer bu kadar öfkeli, bunun yaratıcılığını takdir edebilirdim.

"Pekâlâ," diye başladı tüccar, nasırlı elleriyle usturlaptan ilk keten şeridi çekerek. Onu mallarının arasına geri koymaya hazırdı. Beni göndermeye hazır. "Bu durumda-

Oh, hepsine

lanet olsun.

Sıçramayı

yaptım.

"Elinde demir olan var mı o zaman? Sesime hafif bir kahkaha katmaya çalışarak araya girdim. "*Aptalca bir yanlış anlaşılma*," demek için ses tonumu ayarladım. *Birazdan açıklığa kavuşturacağız*. "Birazcık yeter - bir çivi ya da bir anahtar yeter.

Birkaç düzine çift şaşkın göz sessizce bana baktı.

"Oh, hadi ama. Etrafıma kurnazca bir bakış fırlattım - dürüst masumiyetin doruk noktası. Neredeyse kendime inanmaya başlamıştım. 'Birilerinin üzerinde biraz demir olmalı, değil mi? Suçlamayı kolayca test edebilecekken burada durup didişmemiz için bir neden yok.

'Demir...' diye fısıldadı genç bir kadın arkamdan, grubun çoğunun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Fae büyüünü engellediği için mi?

Bir zamanlar inandığım gibi. *Hepimizin* inandığı gibi, hayatlarımızı adanın etrafındaki o aptal koğuşa yatırmıştık.

"Evet, elbette," dedim parlak bir sesle. 'Fae altınını gerçek altından ayırt etmenin en iyi yolu - bilmiyor muydun?

Ve *bunu* kabul edebilirlerdi. Etrafımdaki tereddütlü ama fazla şüphe içermeyen baş sallamalarda bunu görebiliyordum: ortak insan bilgeliğine yeterince yakındı.

Bildikleri dünyanın kurallarını. Rakibim sessizleşmişti - sersemlemiş, felç olmuştu. Yalan söylediğimi biliyor muydu, yoksa demirin büyü karşıtı özelliklerine kendisi de inanıyor muydu?

Her iki da, ne olmak üzere olduğunu bilmeliydi.

"Bir anahtarım var!" Kızıl saçlı genç bir adam, bir cinayeti çözen bir dedektifin muzaffer edasıyla, söz konusu nesneyi uzatarak duyurdu. "Saf demir, oldukça eminim!

'Harika,' dedim ve ona gülümsedim. 'Şunu birkaç kez madeni paralara vurabilir misin? Eğer büyülü iseler, bu büyüyü hemen bozacaktır.

Daha iyi bir asistan isteyemezdim: daha demir temas etmeden önce seyircilerden bazı kıs kıs gülüşler alan teatral bir abartıyla görevi yerine getirdi, dramatik bir gösteriş ve gürültülü bir çınlamayla anahtarı altına dokundurdu. Ve ikinci bir dokunuş. Bir üçüncüsü. Altın, güneş ışığında hiç etkilenmeden pürüzsüz ve tereyağ gibi parıldamaya devam etti.

"Bu her şeyi çözer, değil mi? Rakibim daha tek kelime edemeden söyledim ve etrafımdaki mırıltılar rahatlamış ve onaylayıcı bir hal alırken bir dakika boyunca endişelenmemiş gibi görünmek için elimden gelen tek şey buydu. "Işık yüzünden olmalı.

Takipçim, iskambil oyununda evini ortaya koymuş ve kaybetmiş bir adam havası veriyordu. Meydan okuyan şüphecilik girişimi çocukça bir inatçılık gibi geldi - 'Ama demir düşündüğümüz kadar saf değilse...'

Dolaylı olarak, demirin bir teşhis aracı olarak gücünü onaylıyor.

Bir kahkaha attım, bu sefer ciddiydim ve dedim ki, 'Eğer yarın sabah madeni paralar mucizevi bir şekilde çamura dönüşürse, eminim bu şehirdeki beni nerede bulacağını biliyordur. Gerçekten de suç kariyerime başlamak için en uygun yeri zor seçtim.

Şimdi etrafımda kahkahalar yükseliyordu; geniş, tıraşsız yüzü tehlikeli bir şekilde kızarmıştı. "Ama-

'Bak, sorun değil,' diye araya girdim, itirazın başlangıcını elimle sallayarak. 'Hepimiz hata yaparız, değil mi? Vatandaşlarınızı gözetiyor olmanız harika bir şey. Telafi etmek için size bir içki ısmarlayabilir miyim? Fırsat verilirse çok iyi anlaşıcağımıza eminim.

Yarım saniye boyunca bana şaşkınlıkla baktı, sonra arkasını döndü ve uzun, kaba adımlarla, nefesinin altında küfrederek uzaklaştı. Seyirciler ne yapacaklarını bilemez bir halde bakarken kahkahalar sustu.

talihsiz bir hatadan başka bir şey değilmiş gibi görünen bu olaydan dolayı çok öfkeliydi.

Hiç kimse, eğer gerçekten sihirbazlık numaraları yapmadıysam, *o fae kızı* olduğumu nasıl bildiğini sormayı düşünmedi.

Sonunda kördüğümü çözen usturlap tüccarı oldu, bir iniltiyle eğildi ve sözsüz bir kararla altınımı avucuna aldı. Bana sırtışı biraz gergindi ama düşmanca değildi, "Daha önce hiç fae'lerle ticaret yapmadım. Daha çok insana benziyorsun, bunu biliyor muydun?"

Ona soyumun ayrıntılarını açıkladığımda ve kızıl saçlı adamın büyü ve fae mahkemeleri hakkındaki soru yağmuruna cevap verdiğimde, kalan izleyicilerin çoğu beni oldukça zararsız bir merak olarak sınıflandırmış gibi görünüyordu, tamamen insan değil ama bunu telafi edecek kadar kibar. El sıkışırken ve kanatsızlığımla ilgili şakalara gülerken kimse beni başka bir şeyle suçlamadı. Birkaç çocuk bana doğru koşuşturdu ve anneleri onları uzaklaştırmadı. Sonunda yepyeni usturlabımı çantama koyup vedalaştıktan sonra Beyaz Salon'a doğru yürümeye başladığımda kimse beni takip ediyor gibi görünmüyordu - ne köşelerde sinsice dolaşan kaslı adamlar, ne de yavaşladığımda duraklayan gölgeli kişiler.

Ama Beyaz Salon'un girişinde Delwin beni bekliyordu.

Sendeleyerek durdum, kalbimin durduğu bir an büyü kullandığım şüphesiyle ilgili haberin konsoloslara ulaşip ulaşmadığını merak ettim... ve sonra kaba elindeki mektubu gördüm, bembeyaz balmumuyla mühürlenmiş parşömen.

"Toplantı sonucu," dedi başını hızlıca sallayarak mesajı bana verirken. "Aldığınızdan emin olmamı istediler."

Bu yüzden işi bizzat halletmeye karar vermişti - işleri yarım yamalak yapan bir adam olmadığını keşfetmeye başlamıştım. Balmumu mührü kırdım ve mektubu aceleyle açtım, içinde Rosalind'in tanıdık eliyle yazılmış kısa bir not buldum.

Emelin,

İttifakınız ve şehir arasında bir işbirliği olasılığını resmen görüşmek üzere yarın sizinle bir araya gelmek istiyoruz. Lütfen sabah saat 10'da Büyük Salon'da bize katılın - size yolu göstermesi için birini göndereceğiz.

R.

Başka bilgi yok. Ya bunu eklemek için bir fırsat görmemişti ya da söylemek istediği her şeyi bu birkaç cümleye sığdırmıştı.

Mektubu tekrar taradım, bu sefer yarı yolda duraksadım.

"Büyük Salon. Sadece bu kelimeleri telaffuz etmek bile beni tatsız şüphelerle doldurmaya yetti. "Bu şu anlama mı geliyor...

"Ah, evet," dedi Delwin ve yüzü kesinlikle nötr kalsa da sesinde bir miktar onaylamama hissi duyduğumu hayal ettim. 'Yarınki toplantıya halkın katılmasına izin verilecek. Özellikle Halbert bu koşulda ısrar etti.

Özellikle de Halbert.

Bu bir uyarı gibiydi - Halbert, en başta beni burada istememişti. Daha önce bir kez seyirciyi bana karşı bir silah olarak kullanmaya çalışan Halbert... Peki bu sefer ne planlıyordu?

"İlginç," dedim temkinli bir şekilde.

"Evet," dedi Delwin, bronzlaşmış yüzünün çizgileri biraz daha derinleşerek. "Rosalind ve ben de öyle düşünmüştük.

O halde bu bir uyarıydı. Bu da Rosalind'in o piçin neyin olduğunu bilmediği anlamına geliyordu. Bu da onun *bir şeylerin* peşinde olduğu konusunda benimle hemfikir olduğu anlamına geliyordu ve muhtemelen bu yüzleşmede şansımızı artıracak *bir şey* değildi.

"Teşekkürler," dedim kendimi toparlayarak. "Saat onda hazır olurum o zaman. Ne de olsa Halbert'in oyununu anlamamanın daha hızlı bir yolu yoktu.

Bölüm 22

EN KÖTÜ BEKLENTİLERİMİ DE AŞARAK, Beyaz Şehir'in yarısının konsoloslukla görüşmeme tanıklık etmek için bir sabah izin aldığı ortaya çıktı.

Kalçamdaki hançere, parmak uçlarımdaki büyüye rağmen, beni Büyük Salon'un açık kapılarına doğru yönlendiren Delwin'in yanımdaki sarsılmaz varlığına sessizce sevindim. Etrafımızdaki kalabalık heyecanla titreşiyordu, kuru samanların tek bir kıvılcım bekleyen o tehlikeli atmosferi. Ama tıka basa dolu galerilere sıkışmaya çalışan en gayretli izleyiciler bile şehrin muhafız şefinin geçmesine izin vermek için geri çekildi ve onun daha şanlı arkadaşlığında, çoğu biz yanlarından geçene kadar beni fark etmedi bile.

Bu o mu? Tıslayan fısıltılar arkamda yankılandı, keskin ve utanmazca, sanki onlara o kadar az benziyordum ki sesleri bana bile ulaşmıyordu. *Hayır, bu o olamaz. O kadar küçük ki...*

Creon'un bu gerekçeyi duyduğunda yüzünün alacağı şekli hayal ettim ve gülümsememek için dudaklarımı biraz daha sıkamak zorunda kaldım.

Önümüzdeki son sıra da ayrıldı ve sonunda Büyük Salon kendini bana gösterdi - mermer duvarları ve mermer sütunları olan görkemli, dikdörtgen bir oda, tavanın hemen altındaki yüksek pencerelerden içeri güneş ışığı süzülüyordu. Salonun her iki yanında boylu boyunca uzanan galeriler son koltuklarına kadar doluydu; arkalarında duvarları kaplayan uzun heykeller, yontulmuş cüppeleriyle bu heykellerin oturumu izleyen eski konsüller olduğuna dair açık bir ipucu veriyordu. Uzak tarafta, yelken büyüklüğünde bir sancak kısa duvarın çoğunu kaplıyordu; gümüşü bir zambak armasıyla işlenmişti ve bitirilmesi birkaç düzine terzinin zamanını almış olmalıydı.

Bu pankartın altında, alçak bir sahnede, yaşayan üç konsül çoktan yerlerini almıştı.

Onları bir anda tanıdım, tek bir bakış isimleri yüzlere bağlamak için yeterliydi. Rosalind sol tarafta oturmuş, bacak bacak üstüne atmış ve başını eğmiş, görünüşe bakılırsa seyirciler arasında geçen bir konuşmayı dinliyordu. Onun yanında, neşeli bir dedenin yuvarlak, neşeli yüzüne sahip iri yarı, sakallı bir adam, çevresine ileri geri bakarken belli belirsiz gülümsüyordu - bu hiç şüphesiz Norris'ti. Sağ tarafta ise koyu renk saçları arkaya kaymış, pürüzsüz traşlı yüzü refah fışkıran bir ifadeye bürünmüş, ince yapılı bir adam yüksek tahta sandalyesine uzanmış, akşam yemeği sırasında kedinin kustuğu bir şeymişim gibi yaklaşmamı izliyordu.

Halbert, anladım.

Bakışlarımız buluştuğunda ona kibarca gülümsedim. İnce üst dudağı yanıt olarak hafifçe kıvrıldı.

Benim için yer yoktu, bu beni pek şaşırtmadı; ne de ben bir yalvarıcıydım, konuşmanın eşit bir ortağı değil. Delwin yavaşlayıp bana olduğum yerde kalmamı işaret edene kadar onu takip ettim. Sonra fırfırlı beyaz elbisemin içinde, çenem yukarıda, ellerim kibarca arkamda kenetlenmiş bir şekilde öylece durdum; muhafız şefi salonun kenarına çekilirken ve etrafımızdaki kalabalık yavaş yavaş sessizleşirken. Norris nihayet ilk kez bakışlarımla karşılaştı ve bana sıcak bir gülümseme verdi. Rosalind bana göz kırptı, sonra tekrar gözlerini kaçırdı.

Girişteki boğuk küfürler ve tıslayan istekler bile yok olana kadar beklenen sessizlik etrafımızda uzandı.

Tüm o gözlerin ağırlığı altında birden kendimi çıplak hissettim.

Norris, dış görünüşüne mükemmel bir şekilde uyan gür sesiyle "Evet," diyerek sessizliği bozdu. Büyük olasılıkla, iki meslektaşı bu görev için birbirlerini veto ettikleri için ana konuşmacı rolünün ona verildiğini düşündüm. 'Sizinle tanışmak bir zevk, Emelin. Elbette hakkınızda çok şey duyduk.

Ne yazık ki, Halbert'in ifadesi sağda dedi.

"Teşekkür ederim," dedim, büyük bir oyunculuk becerisi gerektirmeyen küçük, gergin bir gülümsemeyle karşılık vererek. "Ve bu karşılıklı, elbette.

Norris başını hafifçe eğerek kıkırdadı. Seyircilerden birkaçı da onu takip etti. Yine de çoğu sessizliğini korudu, konuşmanın özünü bekliyorlardı - muhtemelen benim biraz daha az küçük ve biraz daha büyümlü görünmeye başlamamı bekliyorlardı.

Rosalind hâlâ belli belirsiz gülümsüyordu. Bunu umutlu bir işaret olarak aldım.

Norris yanındaki kadına hızlıca başını sallayarak, "Elbette buradaki saygıdeğer meslektaşımızla zaten konuştunuz," diye devam etti, "ama isteğinizi kendi ağzınızdan duymayı çok isteriz, Emelin. Buraya Beyaz Şehir'den tam olarak ne istemeye geldiniz? Lütfen acele etmeyin - bize verebileceğiniz her türlü bilgi için minnettarız.

Biz sadece onu ve Rosalind'i içeriyor gibiydik. Halbert tavana bakıyor, parmaklarını oynatıyordu.

İğne.

'İşin kısa versiyonu, Anneyi öldüreceğim' dedim.

Seyirciler telaşlı bir fısıltı telaşına kapılırken Halbert'in gözleri bile bana döndü.

"Uzun versiyon...

Hemen tekrar sessizleştiler.

"Uzun lafın kısıası," diye tekrarladım, sesim sessiz salonda yankılanarak, "Son Savaş'tan bu yana ilk kez tüm büyümlü halkları imparatorluğa karşı birleştirmeyi başardık - vampirler, alfler, anka kuşları, periler ve Anne'den bıkmış bir avuç fae de. Bu da Kızıl Saray'a gerçekten zarar vermek için eşsiz bir konumda olduğumuz anlamına geliyor - muhtemelen asla tekrarlanmayacak bir konum -"

Mermer zemine düşen bir iğnenin sesini duyabilirdiniz.

"Ve sonra ben varım. Bu cümle kulağıma garip bir şekilde... yorgun geliyordu. 'Anne, imparatorluğun diğer sakinlerinin büyümlü bağladığı gibi benim büyümlü bağlamayı başaramadı. Bu da demek oluyor ki

ona zarar vermek için. Son karşılaşmamızda onu kör etmeyi başarmıştım. Eğer ona tekrar bu kadar yaklaşabilirsem, bu sefer çok daha kötüsünü yapmayı planlıyorum.

Sağımda bir yerden boğuk bir tezahürat yükseldi, ardından rahatsız edici sesler duyuldu. Rosalind'in dudakları yine hafifçe yukarı kıvrıldı - sanki sadece benim görmem için bir teşvik gibiydi. Halbert gözlerini yine kaçırmıştı. Norris, söylediğim hiçbir şey onun için yeni bir şey olmasa da dikkatle dinliyordu.

"Asıl mesele," dedim yavaşça, "ona tekrar o kadar yaklaşmak.

Dün gece bu kısmı binlerce kez düşünmüş, huysuz Alyra'nın önünde her hecesini hayal edebilene kadar cümleler kurmuştum. Ne istemeliydim? Ne istememeliydim? İşe yarayacak kadar büyük ama kabul edilebilir olacak kadar da küçük bir şeye ihtiyacım vardı. Güvenmek için çok kolay görünmeyecek bir şey, ama onları kaçırmaya ve tanrı tarafından inşa edilmiş duvarlarının arkasına saklanmaya gönderecek bir şey değil.

Sonunda Rosalind'in tavsiyesine uydum. *Saçlarının tek telini bile riske atmadan suçluluk duygusundan kurtulmaları için onlara bir yol vermek...*

"Ana'nın çok ama çok fazla savaşı var," dedim, omurgam dik, başım dik, sesim değişmeden, "ve bizim sayımız ne yazık ki daha sınırlı. Bu da Kızıl Saray'a girmekte zorlanacağımız anlamına geliyor, *tabii...*" Bir an bekledim, dramatik etki için küçük bir duraklama. 'Onu, ordusunun bir kısmını başka bir yere göndermeye zorlayamazsak, onun için yarattığımız *diğer* acil sorunlarla başa çıkamazsak.

Mırıltılar tekrar yükseldi. Sesleri belli belirsiz tedirgin geliyordu.

"Bu onun şehre saldırmasını istediğim anlamına gelmiyor," diye hemen ekledim, çünkü seyircilerin bu güvenceye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu; gerçekten de galeride toplu bir rahatlama sesi yükseldi. 'Tam tersi, gerçekten. Takımadalardaki son güvenli yeri tehlikeye atmayacağım. Ama oradaki insan adalarından birinde ya da birkaçında bir isyan düzenlemeyi düşünüyoruz ve bunu yapmak için biraz yardıma ihtiyacımız var.

Norris sandalyesinde biraz daha çöktü, gözleri kısıldı. Görünüşünde beliren kurnazlık belirtileriyle birlikte artık ne o kadar neşeli ne de o kadar büyükbabacan görünüyordu.

"Hayatımın büyük bölümünde bir insan adasında yaşadım," dedim ve öyle ani bir şiddetle merak ettim ki, dönüp bakmamak için kendimi zor tuttum - köylülerimden herhangi biri dinleyiciler arasında oturuyor olabilir miydi? Cathra'nın sakinlerinden *hiçbirinin* bugün buraya gelecek kadar meraklı olmama ihtimali neydi? "Hayatımın büyük bölümünde insan olduğuma inandım.

hayat. Hatırlıyorum - *biliyorum* - hiçbirimiz güvenliğimiz için çok sağlam güvenceler olmadan bir orduyu aktif olarak üzerimize çekmek gibi bir risk almaya cesaret edemedik ve Beyaz Şehir'in insanlara bu güvenliğı sağlamama yardımcı olabileceğini umuyorum. Bu, örneğin, şiddet nedeniyle evlerini ve geçim kaynaklarını kaybedecek olanlar için yiyecek anlamına gelebilir. Yaralılar için ilaç. Belki de çocukları için güvenli bir sığınak.

Adını söylememi sağlayacak herhangi bir şey. Güvenlerini kazanmama yardımcı olacak herhangi bir şey. Onları bu kısımdan haberdar etmemek daha akıllıca görünüyordu.

"Huzur ve refahınız için çok çalıştığınızı biliyorum. Halbert'in takipçilerine küçük bir selam verdim - dün gece onlara küçük bir teşekkür sunmaktan zarar gelmeyeceğine karar vermiştim. 'Ve herhangi bir savaşın bu barışı bozmasına izin verme konusunda dikkatli olmalısınız - haklı olarak. Ancak bunun sizin imkânlarınız dâhilinde olabileceğini ve yardımınızın dünyayı gerçekten değiştirebileceğini umuyorum. Bu yüzden umarım - gerçekten umarım - bunu dürüstçe düşünürsünüz. Teşekkür ederim.'

Yine arkamdan biri kükredi, bu sefer farklı bir sestti. Rosalind gülümsemedi ama neredeyse belli belirsiz başını sallaması yeterliydi - *aferin*.

Beni rahatsız edici bir ölçüde parlıyormuşum gibi hissettirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Norris ve tekrar biraz daha dik otururken sesi samimi geliyordu, beyaz cüppesi iri göbeğinin etrafını sıkıca sarıyordu. 'Bu çok açık. Size birkaç soru sormamızın sakıncası yok, değil mi?

Kendimi hazırladım. Şüphesiz bu, Halbert'in ayağa kalkacağı ve beni ısırgan yorumlara gömeceğı andı.

'Lütfen yap,' dedim.

Halbert, şaşırtıcı bir şekilde, hareket etmedi.

Norris parmak uçlarını karnının önünde birleştirerek, "İlk sorum aklınızda belirli bir ada olup olmadığı," dedi. 'Ve eğer yoksa, ne *tür* bir ada düşündüğünüz. Örneğin Orthune'de koca bir şehir yerine küçük bir madencilik topluluğunu daha kolay destekleyebiliriz.

Yani bunu düşünüyor muydu?

Gerçekten düşünüyor muydu?

Ancak o zaman, ağızlarını açtıkları ilk andan itibaren kalbimi garantili reddedilmeye, başarısızlığa ve hayal kırıklığına karşı katılaştırdığımı fark ettim. Nefes nefese kalmamak için kendimi zor tuttum. 'Daha küçük bir ada olurdu, evet. Kimseyi tehlikeye atmaktan nefret ederim ve *kesinlikle* bütün bir şehri çapraz ateşin içine çekmek istemem.

Onları de dahil. Bu yüksek sesle bile, salondaki fısıltılarda bir rahatlama vardı - çocuklarını kanlı bir savaşı göndermelerini gerçekten istemediğimin giderek daha fazla farkına varıyorlardı.

Halbert hâlâ bacaklarını bile açmamış, kaygan yüzünde içten bir can sıkıntısı ifadesiyle hiçliğe bakıyordu.

Norris yavaşça başını sallayarak, 'Mükemmel,' dedi. 'Yardımlarımızın tam niteliğinin daha sonra belirlenmesinin bir sorun olmayacağını varsayıyorum - yani hangi adada çalıştığınızı ve tam olarak kaç kişinin yardıma ihtiyacı olduğunu öğrendikten sonra?

"Hiç sorun değil, elbette. Bunun doğru olduğunu umuyordum ama Rosalind, Halbert'e düzenli olarak dar gözlerle bakarken herhangi bir endişe belirtisi göstermedi. 'Ayrıntılara birlikte karar verilebilir. Belirlenmesi gereken en önemli şey şehrin bizimle çalışmaya istekli olup olmadığı.

"Ve bu sadece diğer insanlara destek sağlamakla ilgili, doğru mu? Rosalind, yüzünde inandırıcı bir ilgi ifadesiyle öne doğru eğilerek konuştu - sanki bunun sadece diğer insanlarla ilgili olduğunu bilmiyormuş gibi, sanki bu sadece bizi dinleyenlerin yararı için söylediği bir şey değilmiş gibi. "Burada evsiz perileri ya da yetim anka kuşlarını desteklemek için para ödemiyor muyuz?

"Sadece insanlar. Kendime küçük bir gülme izni verdim. 'Diğerleri kendilerini kurtarabilir. Ben sadece büyüsü olmayanların unutulmasını istemiyorum.

İşte. Vicdanlarına küçük bir çağrı. *Onları kurtarın, çünkü başka kimse kurtarmayacak.*

Göz ucuyla galerileri görebildiğim kadarıyla, umduğumdan daha iyi çalışıyordu. Ve Halbert hala kıpırdamıyordu - sanki tüm bu konuşma onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi, sanki sadece statüsü nedeniyle buraya sürüklenmiş ve tekrar gitmesine izin verilinceye kadar bekleyemiyormuş gibi.

Belki de baskı altında pes edeceğime ve bu salonun görkemi karşısında kendimi tutamayacağıma dair bahse girmişti? Benim de kemik salonlarından sağ çıktığımı bilmiyor olamazdı.

Norris, Rosalind'e dostça başını sallayarak, "Çok iyi bir nokta," diyordu. 'Kesinlikle sadece insanları desteklemeliyiz. Ama bu ve kesin bütçeyi daha sonra belirleyebileceğimiz konusunda anlaşırsak...'

Tereddüt etti ve kalbim hevesle çarpmaya başladı.

Kabul edecek miydi? *Şimdiden mi?* Ama sonra ihtiyacımız şeyi elde ettik - üçte iki, Halbert ne kadar sızlansa ve şikayet etse de halk oylaması için yeterliydi. O zaman tek ihtiyacımız olan şey şehrin geri kalanını vergilerinin iyi bir şekilde kullanılacağına ikna etmekti, ama şimdiden insanlar galerilerde başlarını sallayıp gülümsüyorlardı ...

"Son bir sorum var," diye araya girdi kısık bir ses.

Kalbim o kadar hızlı bir şekilde mideme indi ki neredeyse boğuluyordum.

Şimdi Halbert aniden dik oturuyordu, pürüzsüz, sofistike ve yakışıklı bir şekilde tüylerimi diken ediyordu. Bana gülümsemesi, var olmayan fae altını kadar sahiciydi ve bir o kadar da geçiciydi. Etrafımızdaki seyirciler aniden sessizliğe bürünmüştü - birkaç yüz heyecanlı insan, hepsi aynı anda *bir şeylerin* olmak üzere olduğunu fark etmişti.

Keşke ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim olsaydı.

"Evet, Halbert? Norris, odada gerginliğin farkında olmayan tek kişi gibi görünüyordu. Rosalind ve Delwin'in karşılıklı bakışmaları gözümden kaçmadı; ikincisinin eli aniden kalçasındaki kılıca birkaç santim daha yaklaştı.

"Merak ediyordum da..." Halbert kelimelerin, herkesin soluksuz dikkatinin sadece ve sadece ona odaklandığı bu donmuş anın *tadını çıkardı*. Yavaş. Teatral. Bal gibi tatlı bir zehirle dolu. "Bize Sessiz Ölüm'le olan ilişkinizden biraz daha bahsedebilir misiniz, Emelin?

Etrafımda keskin, toplu bir nefes alma.

Rosalind, dırdırcı bir çocukla uğraşan bir kadının keskin sabırsızlığıyla, "Bunun elimizdeki konuyla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum," dedi. "Yardım isteyen o değil, değil mi?

"Hayır," diye itiraf etti Halbert, önce ona sonra da bana gülümserken sözlerinin arasında hâlâ o uğursuz tatlılık vardı. 'Hayır, değil. Ama biz kararımızı genç hanımın akli başında ve genel olarak güvenilir bir elçi olduğu varsayımına dayandırıyoruz ve... şey, diyelim ki, söylentiler' - başını eğlenerek hafifçe salladı - 'Kızıl Saray'dan gelenler kuşkusuz bu noktada biraz şüphe uyandırıyor. Sakıncası yoksa, Emelin?

Dedikodular. Creon'un akılsız küçük evcil hayvanı gibi davranmam. Onun kucağında geçirdiğim yemek. Kemik salonda, bizzat Anne'nin burnunun dibinde elbisemi neredeyse parçaladığı balo. Bunların ne kadar

Kuzey - karşımda sırttan bu adam ne kadarını duymuş olabilir?

Göğsümde bir panikle Valter ve Editta'nın ne kadarını duymuş olabileceklerini merak ettim.

Güvenli oynamak en iyisi. "Bana Creon Hytherion'a güvenmek için ne gibi sebeplerim olduğunu sorduğunuzu doğru anlıyor muyum?"

Kendini beğenmiş ifadesine bakılırsa, sorduğu şey hiç de bu değildi, ama "Bu iyi bir başlangıç olur, evet" dedi.

"Bu durumda," dedim yavaşça, "iblislerin ne olduğunu biliyor musun?"

Salonda buz gibi bir sessizlik hakimdi. Halbert'in sırtıışındaki sonsuz küçük titremeye bakılırsa, bu sorunun cevabı olumsuzdu.

Güzel.

"Onlar başkalarının duygularını etkileyebilen yaratıklardır," diye devam ettim, sesim kasıtlı olarak düzdü. 'Bir iblis size ne hissettirirse, o da tam tersini hissedecektir. Alternatif olarak, eğer bir iblis sizin bir şey hissetmenizi engellerse, onun yerine o hissi hissedecektir.

Sol tarafta Rosalind'in gözleri aniden açıldı - elbette nereye gittiğimi oraya varmadan çok önce fark etmişti. Ama sessiz kaldı, monologumu ya da onu çevreleyen soluksuz bekleyişi bölmedi.

"Creon yarı iblis," dedim.

Arkamda birkaç kişiden fazlası nefes nefese kaldı.

"Sizinle aynı hikâyeleri biliyorum - başlangıçta ben de sizin kadar nefret ediyordum ondan. Ta ki görevlerinden birinden ölümün eşiğinde dönene ve neden hiç kimsenin onun bıçakları altında çılgılık atmadığını anlayana kadar - sonunda anladım. Acıyı hissetmiyorlar. Onun yerine her şeyi hisseden o - neredeyse bir buçuk asırdır her şeyi hisseden ."

Arkamdaki soluk soluğa mırıldanmaları, salonun iki yanındaki galerilerde dalgalanan şoku birbirinden ayırmak imkânsız hale gelmişti. Halbert'in dudaklarının kenarları sarmaktan ziyade sertleşmişti - planlarına ve soğukkanlılığına parmak uçlarıyla tutunan bir adamın bakışı.

"Bütün bunları *kendine* yaptığını fark ettiğimde," dedim omuz silkerek, "sırf onun lanet olası sarayında ölmesini istediği insanlara bu kadar merhamet gösterecek tek kişi o olduğu için yakıcı şişleri kendi gözlerine sapladığını ve kendi sırtının derisini yüzdüğünü fark ettim... Eh, bundan sonra ondan nefret etmeye geri dönemezdim, değil mi?"

Rosalind bir elini ağzının üzerine kapatmıştı, sanki etten ve kemikten oluşan bu fiziksel bariyer onu umutsuzca söylemek istediği kelimeleri ağzından kaçırmaktan alıkoyabilecek tek şeymiş gibi. Norris onun yanında bir şeyler mırıldandı, biraz midesi bulanmış görünüyordu.

"Anlıyorum," dedi Halbert ve ses tonundaki bir şey bana savaşın henüz bitmediğini söyledi. Nişan alan bir okçu gibi. Masum bir içeceğin içine düşen damlaları sayan bir zehirci gibi. "Demek bu yüzden yatağına atladın - onu rahatlatmak için?"

Salon öfke dolu çığlıklarla inledi.

"*Halbert!* Rosalind gözleri seyircilerle benim aramda rahatsız edici bir acelecilikle gidip gelirken tersledi. 'Bu-'

"Ama konuyla ilgili, saygıdeğer meslektaşım. Gözlerindeki kutsal olmayan neşe... Savaşın onun için bir önemi olup olmadığını, bunun Rosalind'le arasındaki bir oyundan ibaret olup olmadığını merak ediyordum. 'Bu odadaki herkesi ilgilendiriyor. Hepimiz o canavar yüzünden arkadaşlarımızı kaybettik, değil mi? Ailemizi o canavar yüzünden kaybetmedik mi?"

İfadesi bir göz kırpmadan ibaretti. *Gerçekten mi?* O bakış bunu ima ediyordu. *Sen, varlıklı bir ailenin şehir doğumlu çocuğu musun?*

Ama tek söylediği şu oldu: 'Emelin'in bir dakika önce açıkça anlattığı gibi, bu infazlarda-'

"Emelin şüphe uyandıracak kadar sessiz, değil mi? Bana döndü, heyecanlı bir kalp ve zil oyununda kazanan sayıyı atmış bir adam gibi sırtıyordu. 'Sanki bir şeyler saklamaya çalışıyor gibi. Söyle bize Emelin - söylentiler doğru mu? Onunla yattın mı?"

İnkâr etmek için bir saniyelik bir süre vardı.

Yalan söylemek için son bir an - salonun bir yarısı onun konuşmasına öfkeyle itiraz ederken, diğer yarısı alkışlayıp gülerken - kızgın bir yüz ifadesi takınmak ve ona *asla* yapmayacağımı söylemek için ve gerçekten onurunu bu şekilde bir kenara atacak türden bir kıza benziyor muydum?

Ama yine Creon hakkında yalan söylemiyordum.

Creon hakkında bir daha yalan söylemeyeceğime yemin etmişim.

"Bunu bir suçmuş gibi söylüyorsun, Halbert," dediğimi duydum ve her nasılsa sesim seyircilerin uğultusu üzerinde hala parlak ve netti, sözlerim düzinelerce hevesli fısıltı tarafından hızla salonun arkasına taşındı. "Bunun aşık yetişkinler arasında oldukça yaygın bir aktivite olduğunun farkındasın, değil mi?"

Bir anlık şaşkın bir sessizlik.

Sahnenin sol tarafında Rosalind gözlerini kapattı.

Ve sonra ulumalar ve bağırışlar geri döndü, her zamankinden daha yüksek sesle - toplantının sona ermesi, Rosalind'in oyunu geri alması, benim şehirden atılmam için feryat ediyorlardı. Orada inatla benim özel seçimlerimin Fae imparatorluğunu ortadan kaldırma yeteneğim kadar önemli olmadığını savunan başka sesler de vardı... ama bunlar çok azdı ve Halbert'in gayretli destekçileri kadar küstah değillerdi.

Acımasız bir şüphecilikle, burada olmaları ve bağırmaları için para ödeyip ödemediğini merak ettim.

Norris biraz endişeli bir şekilde etrafına bakınarak, "Pekala," dedi. 'Sanırım bu işleri değiştirir, eğer...'

Bir yenilgi - ama tanrılar yardımcım olsun, kalbim bir şekilde yenilmiş hissetmeyi reddetti. Orada dururken göğsümde yepyeni bir kavga kabardı, küçümseme ve öfke yağıyordu; herkes kadar beni de şaşırtan inatçı bir kinle, sahip olduğumu bilmediğim bir kararlılıkla yükseldi. Lanet olsun onlara, ama bu salondan kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, dayak yemiş yaşlı bir köpek gibi sıvışıp gitmeyecektim. *Sevdiğim* için utanç duymayacaktım.

"Bir şeyleri değiştiriyor mu? Soğukkanlılıkla söyledim ve gürültü biraz kesildi - en sert seyirciler bile tek bir kelimeyi bile kaçırmayacak kadar meraklıydı. "Neden? Sana karşı dürüst olmaya hazır olduğum için mi? Yalan söylememi mi tercih ederdiniz?

"Ellerinde insan kanı olan bir adam için bacaklarınızı açmamanızı tercih ederdik," diye araya giren Halbert, seyircilerden yeni bir alkış tufanı koparan bir çalımla yerinden kalktı. Belli ki eğlenmeye başlamıştı. 'Kendinize biraz olsun saygı duymanızı tercih ederdik, bunun yerine-'

"Bu kadar *yeter*," diye patladı Rosalind.

Şoktan mı yoksa itaatten mi bilinmez, salon bir anda yeniden sessizliğe büründü.

"Bu *senin* için bile çok fazla," tükürerek ayağa kalktı - Halbert'ten bir buçuk baş daha kısaydı, ama keskin mavi gözlerinde yanan soğuk ateş her santimini telafi ediyordu. 'Senin Beyaz Şehir'in konsolosu olman gerekiyordu, skandal için ölüm kalım meselelerini sağan şehvet düşkünü bir dedikoducu değil!

"Ve sen," diye karşılık verdi Halbert, hala neşeyle gülümseyerek, "Beyaz Şehir'in bir konsolosu olman gerekirken, zerre kadar bilgisi olmayan küçük fae fahişelerinin şampiyonu-

O kadar hızlı hareket etti ki geldiğini bile görmedim.

Üç, dört adım. Kolu yukarı doğru savrulurken beyaz bir bulanıklık ve ardından avucunun adamın yanağına çarpması, sersemlemiş salonda bir gök gürültüsü gibi yankılandı ve etrafımızdaki seyircilerden irkilmiş soluklar aldı. Sözsüz bir şok içinde haykırdım. Görüş alanımın kenarında Delwin kılıcına uzanıyordu.

"*Rosalind!* Norris soluk soluğa kaldı, sanki Rosalind birazdan onun peşine düşecekmiş gibi sandalyesinde geriye doğru sarsıldı.

Hiçbirimizi duymuyor gibiydi.

"*Sakın buna cüret etme.* Sesi alçalmış ve boğuklaşmıştı, kelimeler Halbert'in yüzüne tükürürken Halbert şaşkınlıkla kızaran yanağını dürtüyordu. Elleri beyaz yumruklar haline gelmişti. '*Sakın bir daha* kızıma fae fahişesi demeye cüret etme, seni lanet *domuz*.

Dünya kekeledi.

Sertleşti.

Ya da belki de kendi zihnim sürünüyordu, etrafımdaki soluk alıp vermeleri ve yutkunmaları algılayamayacak kadar felç olmuştum, iki anlamlı düşünceyi bir araya getiremeyecek kadar felç olmuştum.

Kızım.

Gerçekten az önce ... *kızım* mı demişti?

Ama sonra-

Sonra-

"Ne? Kendi sesimi duydum.

"Ne?" dedi Halbert aynı anda.

"Oh, ve evet, ben de aynı şeyi yaptım," ısırdı, ondan uzaklaşıp avucunu cüppesine silerken ağır ağır nefes alıyordu. 'Ellerinde insan kanı olan bir adam için bacaklarımı açtım. Şimdi de üzerime tükürecek misiniz? Herhangi biriniz?'

Rosalind.

Allie.

Düşüncelerim yeterince hızlı, yeterince çevik hareket edemiyor, her ne halt oluyorsa onun etrafından dolanamıyordum.

"Anlamadığınız şey şu," diye ekledi Halbert'e ve onun sarkan çenesine dönerek, sesi soluksuz sessizlikte yüksek ve netti. 'Hiçbirinizin anlamadığı şey. Bu sevmek ya da sevmemekle ilgili değil. Lekesiz ahlak ya da net çizilmiş çizgilerle ilgili değil. Bu *hayatta kalmakla* ilgili - senin ve benim olduğu kadar bu duvarların dışında yaşamaya çalışan herkesin.

Galerilere, yukarıdan kendisine göz kırpan yüzlerce şaşkın göze sesleniyordu. Görkemli heykellere. Mermer sütunlara ve duvarlara, yüksek pencerelere ve sessizlikte dönüp duran her bir toz zerresini aydınlatmak için aralarından göz kamaştıran güneş ışığına.

Her şeye, gerçekten, benim dışımda.

Tanrılar bana yardım etsin, neden bana bakmıyordu? Bunu *hayal* etmemiştim, değil mi?

Benim kızım. Benim kızım. Kelimeler kafatasımda inatçı bir baş ağrısı gibi titreşiyor, etrafımdaki diğer tüm sesleri uyuşturuyordu.

"Anne'nin imparatorluğu daha da güçleniyor," diye devam etti Rosalind,

keskin sözleri kilometrelerce öteden bana ulaşıyordu - sanki zemin ayaklarımın altında batmıyormuş gibi, etkilenmeden ilerliyordu. Sanki tüm varlığımı tek bir tokat ve birkaç keskin kelimeyle altüst etmemiş gibi.

'Dünyanın geri kalanı gittikçe zayıflıyor. O kaltağı şimdi öldürmezlerse, *asla* öldüremeyecekler - ve sınırlarımız arasındaki o büyük tehdidi ortadan kaldırdıktan sonra, sizce gözleri bir sonraki adımda nereye kayacak?

Kemiklerimizden inşa ettiği tahtına oturup fethedecek bir şey kalmadığını memnuniyetle kabul edeceğine gerçekten inanıyor musunuz?

Annenin oldukça ikna edici bir şekilde bağırma yeteneğini miras almış gibisin, demişti Agenor ve Tanrılar yardımcım olsun, şimdi görebiliyordum - sözleri kafalarına dank ederken solgunlaşan yüzler, saflarında dalgalanan şok mırıltıları.

Rosalind hareket etmedi, irkilmedi. Kelimeler dudaklarından dökülmeye devam etti.

"Yirmi iki yıl önce o tahtın önünde durdum," dedi ve tek duyduğum o sayı, arkasındaki ağırlıktı. Yirmi iki yıl. *Sen doğmadan hemen önce*. Onun sihrinin neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. İnan bana, bu şehre bir ya da iki yüzyıl ayırabildiği zaman, artık endişelenmesi gereken büyülü düşmanları kalmadığı zaman... Duvarlar yıkılacak. Er ya da geç, size söz veriyorum yıkılacaklar.

biri ağlamaya başlamıştı - sessiz, boğuk hıçkırıklar.

" yüzden aptal olmayın," diye sözlerini ve Norris'e döndü - Halbert'i tamamen görmezden gelerek, bu basit görevde muhtemelen başarısız olacağına dair sözsüz ama kristal netliğinde bir mesaj verdi. 'Hâlâ yapabiliyorken onunla savaşın. Bu insanlığın sahip olabileceği son şans olabilir.

Nefes almadığımı fark ettim.

Bu yeterli olmalı, değil mi? Zerre kadar akli olan hiç kimse böyle bir ricayı reddedemezdi, değil mi?

Ama Norris duraksadı, şaşkın bakışları Rosalind'den bana ve az önce ona şiddetle bağırان izleyicilere kaydı. Dudakları tek bir ses çıkarmadan düzensiz bir şekilde hareket etti.

Rosalind sabırsızca, "Yeniden seçilmen konusunda endişelenmenin zamanı değil Norris," diye ekledi.

Bu büyüü bozdu. "Ama... ama yapamayız..."

diye alay etti. "*Biz* mi?

"Şey, *ben* sadece- Hiçbir fikrimiz yok-

"Bu bir hayır mı?" araya girdi, sesi o kadar keskindi ki ben bile diğer konsolos adına irkildim. "Harekete geçmeyi reddedecek misin?

'Bak, *katillerden* bahsediyoruz,' diye mırıldandı bana doğru tutarsız bir hareketle. 'Senin... Emelin'e nasıl güvenebiliriz - cehennem, *sana* nasıl güvenebiliriz - eğer-

"Anlıyorum. Sesinde hayal kırıklığına dair hiçbir ipucu yoktu - sadece soğuk, gerçeklere dayalı bir gözlem. Ama elini göğsüne götürüp beyaz cübbesine iştirilmiş zambak broşunu çıkarırken parmakları titriyordu. "Teşekkür ederim. Bu yeterince açık.

"Bekle," diye ağzından kaçırdı Norris. "Bekle, sen ne-

Gümüş zambak tepki olarak mermer zemine çarptı.

"İstifa ediyorum," diye hoş bir şekilde onu bilgilendirdi ve cübbesini başının üzerine çekti. Altında ince, mavi-gri bir elbise belirdi; cübbeyi broşun yanındaki şekilsiz bir yığının attı ve eteğini tekrar düzeltti. 'Korkaklara hizmet etmekten bıktım. Savaş zamanı. Gidelim, Em. Son cümle daha sessiz çıktı - belki de daha yumuşak. Duvarların üzerime katlandığını hissederek yarım adım geri çekildim ve kekeleyerek, 'Ama.. ama

Biz...'

Ama başarısız olduk. Ama hala onları ikna etmemiz gerekiyor.

Ve ancak o zaman uyuşmuş, gergin sessizlikte alçak sahneden inerek gözlerimle buluştu. Nihayet, sözlerinde eksik olan her duygu vardı; gözleri asırlık bir acıyla, pişmanlık ve özürle, ayak parmakları ucuna kadar hissettiğim bir yalvarışla parlıyordu.

"Lütfen. Yanımdan geçerken bu kelimeyi mırıldandı, bir eli üst kolumu nazikçe, tereddütlü bir şekilde dürttü. "Gel.

Kalp yine görevin önüne geçti.

Mekanik bir şekilde döndüm, dizlerimin nasıl sabit durduğuna, ayaklarımın altımda parçalanmadan beni onun peşinden kapılara doğru nasıl taşıdığına hayret ettim. Çıkıştaki ağız açık kitlenin yolumuzu kesmesini bekliyordum ama Rosalind yaklaşırken sanki bir emirle ayrılmışlar, hissedilir bir sessizlik içinde geçmemize izin vermişlerdi.

Arkamdaki koridorda ilk fısıltılar yükselmeye başladı.

Artık umurumda değildi. Başarısızlıkları ve sonuçları bir kenara ittim, Rosalind'i merdivenlerden çıkarken takip ederken mırıldanan her sesi zihnimden uzaklaştırdım.

Hayır.

Annemi merdivenlerden çıkarken takip ederken Zera bana yardım etti.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Onu labirent gibi koridorlarda takip etmek bir rüyanın derinliklerine doğru yürümek gibiydi - bulmacanın parçaları yerine oturmaya başladığında bile durum her adımda daha da gerçeküstü bir hal alıyordu.

Agenor'un evinden Emelin, demişti. O da bilirdi, değil mi?

Kendime bunun mantıklı olduğunu söyleyebilirdim ama değildi - bu, Agenor'un kitaplarına o notları eliyle karalayan, bir zamanlar bileğinde hâlâ taşıdığı o pazarlık işaretinin diğer yarısını taşıyan kadındı. isimsiz yüzünü hayal ettiğim kadın, şimdi aniden *burada, elle tutulur* ve inanamamaktan başımı döndürecek kadar *gerçek* bir insandı.

Pencerenin arkasındaki bakış açısından beni o şezlongdan inerken izlemek onun için de aynı derecede bunaltıcı olmuş muydu?

Şu anda ona nasıl hitap edeceğime dair en ufak bir fikrim olsaydı ona sorabilirdim.

Ama ben dönmedim, o da dönmedi, merdivenlerden yukarı ve koridorlardan aşağı sanki bir an bile duraksama hatası yaparsa bir daha asla hareket edemeyecekmiş gibi adımlarla ilerledi. Ben de onun ardından sessizce sürüklendim, söylediği her kelimeyi düşüncelerimde tekrar tekrar döndürmekten kendimi alamadım...

Bu babanın fikirlerinden biri mi?

Agenor'un zihni hakkında biraz fazla mahrem bilgi - neredeyse bir iç şaka gibi. Bu fikirleri *biliyordu*. Bunları biliyordu çünkü yirmi iki yıl önce onu uyuşuk varoluş halinden çıkaran ve görmesini sağlayan kişi oydu-

'İşte geldik,' dedi sessizce.

Bu beni şimdi ve buraya geri çekmek için yeterliydi.

Açtığı kapı, birkaç saksı bitkisi ve bir dizi örme yastıktan başka bir şeyle dekore edilmemiş, aydınlık ve geniş bir odaya açılıyordu. Mevcut alanın çoğunu parşömen yığınları kaplıyordu - kitaplar, mektuplar, haritalar ve parşömenler, hepsi de mevcut her yüzeye gelişigüzel yığılmış, rafları, sandalyeleri ve yemek masasının dörtte üçünü kaplamıştı. Koltuğun yanında, kısmen daha fazla belgenin altına gömülmüş, paketlenmiş iki çanta duruyordu. Bir süre orada durmuş olmalılar, o zaman, kalan mantıklı düşüncelerim çıkarım yaptı; gitmeye hazırlanıyor olmalıydı.

Görüşmemizin sonucunun muhtemelen böyle olacağını biliyor muydu? Yoksa ne olursa olsun görevinden istifa eder miydi?

Benim kızım. Benim . Benim .

"Çay? Rosalind kapıyı arkamdan kapatıp yanımdan geçerek mutfığa doğru ilerledi.

"Evet," dedim boş boş ve sonra aceleyle "Lütfen," diye ekledim, çünkü annenle ilk kez tanışırken biraz görgü kurallarına uymak gerekirdi.

Köşeden akan bir musluğun sesi geldi, ardından bir çaydanlığın ocaktaki gümbürtüsü duyuldu. Durdum ve bekledim, kendime bir şeyler söyletmeye çalıştım ama başaramadım - düşüncelerimin karmaşasını kelimeler kadar küçük bir şeye nasıl sığdırabilirdim ki? Sadece yirmi dört saat önce onunla konuşmak çok kolaydı. Şimdi her sır, her yalan ve beklenti dilimin üzerinde kurşun gibi duruyordu - dünyada herkesten önce seni kollarına alan yabancıya ne söyledin?

"Süt?" diye bağırdı mutfaktan. "Tatlım?"

Yutkundum. "Hayır, teşekkür ederim.

Rosalind bir elinde dumanı tüten bir çaydanlık, diğerinde iki fincan ve gözlerinde temkinli bir özür ifadesiyle oturma odasına döndü.

O gözler benimkilere hiç benzemiyordu - fark etmeden edemedim. Burnu ise... Hayal meyal tanıdıktı belki de. Saçının rengi. O ince bilekler. Bakışlarım bir çöpçüye dönüşmüştü, ipucu arıyordu - kesinlik için, yalanlarla maskelenemeyecek ya da çarpıtılamayacak gerçekler için.

"Ee," dedi, sesi yorgun çıkıyordu. 'Her şeyden önce özür dilerim. Sana anlatmayı planladığım gibi değil - biraz kendimi kaptırmışım. Piçler.

İçimden gülmeye benzer bir şey kaçtı.

Sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi bir süre daha bekledi ve sonra yavaşça ekledi: "Bazı sorularınız olabileceğini tahmin ediyorum.

Evet.

Sorular.

Bu bir rüya mı? Söylemek istedim.

Neden bana söylemedin? Söylemek istedim.

Bir şey kaçırdığımı bilmeden önce seni özledim, demek istedim, sana her zaman sorun olduğum, her zaman çok fazla olduğum o küçük, çorak yerde yiyeceğe bile ihtiyacım olduğundan daha fazla ihtiyacım vardı - ve sen beni istedin, değil mi? Beni buraya sen getirdin? Çok gürültülü ağladığım söylendiğinde ya da misafir geldiğinde beni odama kilitlediklerinde neredeydin? Dünyam yandığında neredeydin?

Bunun yerine...

Bunun yerine, kendi kendime yüksek sesle söylediğim ilk şey, "Kim Rosalind'i *Allie*'ye kısaltır ki?" oldu.

"Ah. Gergin bir kıkırdamayla fincanları yemek masasına koymak için döndü; çayı doldururken, fincanlardan buhar çıkarken bakışlarını ellerinde tutmaktan çok mutlu görünüyordu. 'Aile ismi - yaratıcı olmak zorunda kaldılar. Etrafımızda bir sürü Rosie, Sallies, Allies ve arada sırada Lindie vardı.

Agenor'un sesi kulaklarımda yankılandı, ismimden bahsediyordu. *Annenin soyadlarından birinin fae karşılığı ya da benimkinin insan karşılığı...*

Yüce Tanrım. Neden o insan geleneklerinin neler gerektirdiğini - sivri kulaklı ve kanatlı doğsaydım adımın ne olacağını - hiç sormamıştım?

"Anlıyorum," başardım.

Çaydanlığı yere bıraktı, o parlak mavi gözleriyle beklenti içinde beni izliyordu.

Zera bana yardım et, bu kadar zor olamaz, değil mi? *Bana son yirmi yıldır neler yaptığını anlat* - bu sorulması gereken makul bir soruydu. *Agenor'a neden hiç yazmadığını söyle. Kaybedeceğin bir savaş için burada inşa ettiğin her şeyden vazgeçerek nasıl bir oyun oynadığını söyle.* Ama kelimeler dudaklarımda boş ve yetersiz kaldı - ya bunlar onun duymak istediği, benden beklediği sorular değilse?

Konsolos Rosalind'le konuşmak kolay olmuştu. Siyasi bir müttefikle yapabileceğim en kötü şey onu kaybetmek olurdu. Ama bir anne...

Bir anneyi *hayal kırıklığına* uğratabilirim.

"Um," diye başladım, umutsuzca. "Sanırım belki-" Keskin bir tik tak sesi sözümü kesti.

Telaşla etrafımda döndüm - duvarlar yıkılıyor muydu? Öfkeli vatandaş kitleleri pencerelere çakıl taşları atmak için mi toplanmıştı? Ama tek bulduğum, pervazın üzerinde küçük ve kabarık bir şekilde oturan ...

Alyra.

Camı vahşice gagalarken küçük hançer gözleriyle bana bakıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Rosalind, sesinde soluk soluğa kahkaha vardı - sanki ani bir gerginlik boşalması gibi. "Senin için mi burada?

"Evet. Yüzümü buruşturdum kitap yığınının üzerinden geçerek pencereye doğru ilerledim. Adı Alyra. Zera bana yemin ettirdiğinde..."

"Evet," dedi. 'Ben de bunu merak ediyordum. En azından o lanet yılanlardan daha fazlası değil.

Kendime rağmen güldüm ve pencereyi açtım. Alyra bir heyecan çılgılığıyla içeri fırladı, boş bir sandalyenin arkasına kondu ve orada kaldı, sabırsızca aşağı yukarı zıpladı - düşünceleri bir kez daha, şimdi daha acil bir şekilde benimkilere akın etti. Sarkan solucanlar. Sıcak, yumuşak kanatlar. Yine o küçük yuva, küçük bir yosun yatağının üzerindeki mavi yumurtalar...

Tanrılar yardımcım olsun.

Yumurtalar.

"Çoktan müydün? Sesim biraz yükseldi. 'Onun kim olduğunu biliyordun ve bana *yumurtaları* göstererek anlatmaya mı çalıştın?

Belli ki, boncuk gözlerini devirerek beni bilgilendirdi. Yirmi bir yıl önce Rosalind'in yumurtasından çıktığımı başka nasıl öğrenebilirdim ki? Kabul, insan yumurtasının neye benzediğinden emin değildi, ama bu oldukça önemsiz bir ayrıntı gibi görünüyordu; ve gerçekten de aradaki bağlantıyı görmemiş miydim?

O güzel, lezzetli solucanlar ve bu kadının ilk zamanlarımda bana yedirdiği her neyse?

Doğru.

"Çok zekice," dedim uyuşukça, çünkü bu, tanıdığımı insan üremesinin inceliklerini öğretmek için uygunsuz bir an gibi görünüyordu ve her halükarda, sadece bana bu kadar cıvıl cıvıl cıvılamayı bırakmasını istedim. 'Bak, diğerlerine geri uçup hala hayatta olduğumu haber verebilir misin? Muhtemelen çok yakında onların yanına dönmüş olacağım.

Alyra ya yenilgi imasını fark etmedi ya da umursamadı; doğaçlama tüneğinde bir kez daha hoplayıp zıplayarak sabırla bekledi. Eteğimin altına uzandım, hançerimi yerinde tutan kurdelelerden birini beceriksizce çözdüm ve ona uzattım.

Onu parmaklarımdan arasından kaptı ve bir veda çığlığıyla açık pencereden uçarak uzaklaştı.

Camları kapatırken Rosalind kuru bir sesle, 'Yakın zamanda bunu yapacak bir yılan göremiyorum,' dedi.

Boğuk bir kahkaha atmayı başardım. Arkamı döndüğümde, kucağında çay fincanıyla yosun yeşili koltuğun bir oturmuştu, koltuğun diğer yarısı dikkat çekici bir şekilde boştu - bir davete olabildiğince yakındı. Yanına oturmak, o kıvrak, çelimsiz bedenine kıvrılmak ve kokusunun bana hâlâ tanıdık gelip gelmediğini öğrenmek çok kolay olurdu

...

Bacaklarım hareket etmedi.

"Bana söylemedin. Alyra bana dilimi nasıl hareket ettirmem gerektiğini hatırlattığı için konuşmak daha kolaydı. Yine de kelimelerdeki suçlama kasıtsızdı. 'Beyaz Salon'a girdiğim anda neden bana söylemedin? Senden önce geçmem gereken bir test mi vardı-'

"Hayır!" Sesi yükseldi. 'Lütfen, Em. Öyle bir şey yok. Ben sadece ... şey ...'

Küçük bir sessizlik. Elindeki fincanla kıpırdanarak oturdu, dudakları söyleyeceği şeyin üç, dört versiyonu üzerinde tereddüt ediyordu.

"Sadece sana güvenebileceğimden emin olmak istedim," diye bitirdi sonunda, sessizce. "Bana güvenmek mi?"

"Daha doğrusu Agenor'a güvenebileceğimi. Neşesiz bir kahkaha. "Ve seni ilk o bulduğu için... Önce son yirmi yıldır nasıl bir oyun oynadığını öğrenmem gerektiğini düşündüm.

Çünkü o da benim kadar iyi biliyordu ki babam genellikle Bir çeşit oyun. Neredeyse yabancı olan bu kişinin

Benden çok şey, geçmişimden çok şey; zihnimin onunkinden yirmi yıl geride çalıştığını hissettirdi.

"Beni manipüle ediyor olabileceği ihtimalini düşündün mü?" dedim yavaşça.

"Pek çok şeyi düşündüm. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve ince parmak ucunu şakağında gezdirdi. "O- Biliyor musun, en baştan başlayalım. Sanırım sen doğmadan önceki aylarda neler olduğunu sana kabaca anlattı?

Yüzümü buruşturdum. 'Eşyalarını çaldın ve ona aptal dedin, o da bunu öğrendi.

ve sonra işler kızıştı?"

Bir kahkaha patlattı. 'Kısa ve öz ama doğru. Başka bir şey var mı?'

"Bana Anne'nin onu kandırıp seni tutukladığını söyledi. Sonra sen onunla pazarlık edip onu alt etmişsin ve pazarlık onu seni hayatta tutmaya zorladığı için Agenor'u bir süre uzak tutmak ve zincire vurmak zorunda kalmış - hepsi doğru mu?

"Şey, son kısım benim için yeni," dedi alaycı bir şekilde, "ama onun dışında evet. Ona bakakaldım.

Sıcaktan yüzünü buruşturarak çayından bir yudum aldı ve ekledi: "Annem, beş hafta sonra doğacak bir çocukla kendimi *neden* birdenbire başarısız bir direniş çabasının ortasında terk edilmiş bulduğumu açıklayacak kadar hayırsever değildi elbette.

"Bilmiyor muydun? Sesi kısık çıktı. "Dün sana onu esir tuttuğunu söylemeden önce *bilmiyordun*...

"Pekala. Acı dolu bir gülümseme. "Hayır.

Çenemin sarkmaya başladığını çok geç fark ettim.

"Sen doğduktan sonra beni sürgüne gönderdiğinde hayatta olup olmadığından bile emin değildim," diye ekledi Rosalind, fincanının üzerinde dönen buhara bakarak. "Ya da gece kendimi o büyük tahta panjurlu gemiden atıp en yakın adaya yüzdüğümde. Ama Furja'ya vardığımda babamın ve küçük kardeşlerimin yıllar önce öldürüldüğünü öğrendiğimde, bulabildiğim tek haber Agenor'un Kızıl Saray'a geri döndüğü ve her şeye rağmen Anne'ye hizmet etmeye devam ettiğiydi. Yani...' Başını kaldırıp bana baktı, gözlerinde acı vardı. 'Bana aktif olarak ihanet edemeyeceğini biliyordum - anlaşmamız izin vermezdi. Ama Anne peşimden gelirken kasıtlı olarak başka tarafa bakmış olabileceğini düşündüm, evet.

Yemek masasına giden üç basamaklı yolda sendeleyerek ilerledim ve sallanan bacaklarımla bir sandalyeye çöktüm. 'Yani bu yüzden mi ona hiç haber göndermedin? Teknik olarak burada güvende olmana rağmen mi?

"Öyleydim," dedi, sesi gerilmişti. "Değildin.

Boğazımda bir şey şiddetle sıkıştı.

"Nereye gittiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu, anlıyor musun? Titreme artık açıkça belli oluyordu. 'İnsanlar tarafından mı yoksa büyülü varlıklar tarafından mı kaçırıldığını bile bilmiyordum. Bunu kabul etmemin tek nedeni, alternatifinin hayatının geri kalanını o cehennemde geçirmen olmasıydı ve ben yapamazdım... *yapamazdım*-'

Nefes nefese kaldı, koyu kahverengi saçlarından bir tutamı titreyen elleriyle kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözümü kırpmadan çayıma uzandım, küçük bir yudum aldım; kavurucu sıcak su o dikenli küçük yakalamayı temizlemeye yetmedi.

"Yani seni aramak okyanusta bir damla aramak gibiydi," diye ekledi, kendini toparlamak için sesli bir mücadele veriyordu. "Ama Agenor'un benim sahip olmadığım kaynaklara sahip olduğunu biliyordum. Anlaşmamız beni koruyordu, seni değil. Ve eğer hâlâ onun tarafındaysa, seni bulur bulmaz bağlanması için ona teslim edecekse..."

Yine bir an bocaladı.

"Senden haber almadığı sürece ona herhangi bir bilgi vermek için zorlanamaz ya da kandırılmaz mıydın? Bir şekilde çıktım.

Derin bir nefes aldı. "Evet." "Ve bu arada..."

"Bakıyordum. Etrafımızdaki haritalara ve mektuplara neredeyse özür dileyen bir omuz silkme. "Yetimler ve kimsesiz çocuklar ve onlara yardım etmek için oluşturabileceğimiz programlar hakkında saçmaladığımı duymalıydınız. Sorunun boyutunu tahmin edebilmek için bu tür çocukların tüm bakıcılarının bana yazmasını istediğimi söyledim, hakkında mektup aldığım her bir belirsiz ebeveynli çocuğun izini sürmek için yıllarımı harcadım. Ve yirmi yıl sonra - *lanet olası yirmi yıl sonra* - bir ressam tüm köyüyle birlikte buraya geldi ve evlatlık kızı Emelin'in kaçırıldığını ve Kızıl Saray'a götürüldüğünü iddia etti.

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Sana söyledi mi?

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu elbette. Acı bir kahkaha. "Neredeyse oracıkta ölecektim - seni o lanet olası adadan uzak tutmak için onca çaba sarf ettikten sonra yine de seni oraya mı götürdüler? Ama sonra haber geldi ki

Annenin gözleri yüzünden yanmıştı ve ben *biliyordum* - ah, biliyordum *hemen* sen olduğunu düşündüm.'

Dün tüm zaferleri kendi zaferleriymiş gibi kutladığını düşünmüştüm ve ancak şimdi anladım - çünkü bir bakıma, yirmi yıllık kalp ağrısı ve korku boyunca zafer onun olmuştu.

'Ve sonra hala ,' dedim.

"Oh, denedim. Başını iki yana salladı. 'Ama haberlerden anlaşıldığı kadarıyla, hiçbir yere kaybolmuşunuz. Ve büyüü yaratıkların kapılarda görünmesi nadirdir - seleflerim herhangi bir tür koalisyonu çaba göstermeye devam etmeleri için çok sık reddetti. Her ne kadar onlara seni sormak istesem de, önce güvenilebileceğim bir bağlantıya ihtiyacım vardı.

Bu o kadar mantıklıydı ki, neden benim de aklıma gelmediğinden emin değildim. "Ve sonra Altın Saray'daki savaş oldu," diye ekledi, "ve Agenor'un her şeye rağmen hala aklı başında olduğu ortaya çıktı - ama ona yazmaya çalıştığımda, etrafı fae savaş gemileriyle çevriliydi. Mektup almak çok zordu. bu koşullar altında.'

Ay filosu. Creon'un sırtına saplanan oku düşündüm ve irkilmeden edemedim - Agenor, kuşatma başladıktan sonra Alves dışında kimsenin saraya ulaşamadığını söylememiş miydi?

"Tüm insan adalarına mesajlar gönderiyordum," dedi Rosalind utangaç bir ifadeyle, "onlardan büyüü ziyaretçilere dikkat etmelerini ve Beyaz Şehir'le irtibata geçmelerini istiyordum. *O kadar* çaresizdim. Ve sonra birdenbire...' Yutkundu. "Mektubunuz.

Bize ulaşmanızı umuyorduk.

Gözlerimin arkasına bir şey batıyordu.

"Diğerlerine söylemeden önce cevap yazdım," diye ekledi neşesiz bir kahkahayla. 'Beni durdurmaya çalışırlarsa, en azından ertesi gün hala burada olacağını düşündüm. Sonra bavullarımı topladım. Sonra da bütün bunları sana nasıl anlatacağımı düşündüm.

Bir kahkaha attım. "Ve buraya gelirken yaptığınız plan, tüm dünyanın gözü önünde bir konsolos bozuntusuna iğrenç gerçekleri anlatmak mıydı?

'Oh, hayır. Bu tamamen o anda gelen ilahi bir ilhamdı. Elinin tersiyle gözlerini sildi, dudaklarının kenarları titriyordu. 'Hayır, politik oyunları geride bırakana kadar bekleyeceğimi düşünüyordum - her şeyin yeterince bunaltıcı olacağını düşündüm ve ... şey ... açıkça strateji meselesine odaklanmaya çalışıyordun ...'

O zaman anladım.

Yine o kadar mükemmel bir netlikte bir anlayış ki, gözlerini aceleyle kaçırdığı ilk seferde aklıma gelmemiş olması gerçekten bir mucizeydi.

'*Korkmuştun,*' dedim.

"Tanrı zeki çocukların annelerine yardım etsin.

İçimden bir kahkaha kaçtı, bir rahatlama dalgası. 'Hepsi bu kadar mı? Test ya da beklenti yok mu? Sadece cesaret edemedin-'

"Evet, tabii ki korktum!" diye patladı, çayını öyle sert bir hareketle kenara itti ki mavimsi gri elbisesine sıçradı. "Belki umurunda bile olmazdı! Belki beni hayal kırıklığına uğrattırdın! Belki de istediğin son şey *daha fazla* ebeveyndi, o ... o ...'

Sesi konuşulamaz bir alana doğru sürüklendi.

Pek çok insan kendilerine senin ebeveynlerin demekten gurur duyardı.

"Oh," diye başardım, boğazım tekrar daraldı.

"Onları *öldürebilirdim*, Em. Kelimeleri o sıradan fae zalimliğinden, alflerin neşeli kana susamışlığından, savaş dünyasında yaşamanın getirdiği cinayete karşı kayıtsızlıktan eser kalmadan ısırarak söyledi. Bunlar şiddetin bir *anlamı* olan bir kadının sözleriydi. "Onlarla ilk konuştuğumda bana sonunda senden nasıl kurtulduklarını, seni en başta nasıl istemediklerini anlatıp durdular, sanki kalpsiz korkaklar oldukları için övgü bekliyorlarmış gibi...

Göğsüm daha sıkı, daha sıkı, daha sıkı çekiyordu. *Nefes* almalıydım, ama hava ciğerlerimden gıcırtılı soluklarla kaçıyor ve boğazım kaba kum gibi hissediyordu - ve yine de acı bu sefer farklıydı, kalbimdeki o boşluk değil. Bu his öfkeye daha yakındı. Ateşe daha yakındı.

Göz kapaklarımın arkası da yanıyor, taşmakla tehdit ediyordu.

Rosalind fısıldayarak, "Buna bir anlam veremedim," dedi, görmeyen gözlerini ayaklarımızın arasındaki zemine dikerek. 'Hâlâ anlam veremiyorum, gerçekten. Umutsuzca istediğim şeyi elde edip sonra da bunu bu kadar kötü idare etmeye nasıl cüret ederler? Vazgeçmeye bile katlanamadığım bir şeyi nasıl bu kadar acımasızca reddedebilirler?

Artık parmaklarımı hissetmiyordum. Artık ayaklarımı hissetmiyordum.

"Sana yarım saat sarıldım. Sen doğduktan sonra. Sesi artık zar zor duyuluyordu. 'Hayatımın en güzel dakikalarını geçirdim ve sonra seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmeden gitmene izin vermek zorunda kaldım. Ve şimdi *buradasın*, Em, ve ben bunu da zar zor anlamlandırabiliyorum-'

Ve bir anda sis dağıldı. Aynen

böyle, gerçek oldu.

Felç, zihnimi bulandıran o rüya gibi bulanıklık gitmişti; düşünmeden durdum, düşünmeden hareket ettim. Sonuçta kimin akla ihtiyacı vardı ki? İçgüdüler böylesine parlak bir netlikle kontrolü ele geçirmişken düşüncelere kimin ihtiyacı vardı?

Sanki başka hiçbir şey yapmamışım gibi yanındaki koltuğa çöktüm. Küçük, korkmuş bir çocuk gibi omzuna kıvrıldım ve kollarımı söğüt gibi gövdesine doladım, vücudunun yumuşak yasemin kokusunu, dokunuşunun sessiz gücünü, canlı insan teninin rahatlatıcı, kusursuz sıcaklığını içime çektim. Boğuk bir ses çıkardı ve beni kollarının arasına aldı, alnı başımın tepesine çarptı - annem beni tutuyordu.

Şakağıma sıcak bir gözyaşı damladı ve sonra bir tane daha.

"Küçük kızım," diye fısıldadı, sesi hıçkırıkların eşliğinde titriyordu. 'Ah, benim canım, canım kızım...'

sonunda ben de ağlıyordum.

Bölüm 24

Çırpılmış yumurta, hafif bayat ekmek ve kilerden aldığımız buruşuk bir elmadan oluşan geç ve oldukça ağlamaklı bir öğle yemeğini yarılamıştık ki, kapının altından mektup geldi.

Rosalind kâğıdı çevirdi, taradı ve içten bir alayla bana uzattı. Not kısaydı, sadece birkaç satır karalamıştı:

Lütfen kıza yarın sabah şehirden ayrılmak zorunda kalacağını söyleyin. Eğer onunla gitmek isterseniz, ayarlamalar yapabiliriz.

- Norris

"Pislikler," dedi Rosalind, bir yanağı yumurtayla şişmiş halde.

O birkaç kısa cümleye baktım ve üzerime çöken başarısızlık duygusunu bastırmaya çalıştım.

Bu duvarlar arasındaki gerçeği görmezden gelmek ne kadar kolay olsa da, annemin küçük ama düzenli mutfağında oturup Crimson Court'taki zamanlarımıza dair hikâyelerimizi paylaşmak... Dışarıdaki dünya değişmemişti. Savaş

önlenememişti. Yakında Yeraltı'na geri dönecektim, bir ebeveyn kazanmış ama bir insan ordusu hayalini kaybetmiş olacaktım ve o zaman ne yapacaktık?

Pürüzsüz sihir, sonuçta?

O boş gözler... Midem şiddetle sıkıştı.

'O kadar da kötü olmayabilir,' dedi Rosalind, beni dikkatle izleyerek. 'Belki ben yardımcı olabilirim. Dışarıdaki insan topluluklarından bazıları, Beyaz Şehir'in eski bir konsolosunun davaya katılmasından dolayı kendilerini güvende hissedebilirler.

Olabilir. Ve sonra tekrar ... olmayabilirler.

"Evet," dedim, Norris'in mektubunu bir kenara itip çatalımı tekrar elime almak için kendimi zorladım. "Göreceğiz bakalım.

Bana küçük, cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Peki, sözümüz kesilmeden önce Ana'nın tahtı hakkında ne diyordun?

Öğleden sonranın geri kalanını bu şekilde geçirdik - önce biraz daha çay, sonra Rosalind'in bir yerlerden bulup getirdiği ve geride bırakılamayacak kadar iyi olduğunu iddia ettiği bir şişe şarap. Bana Furja'dan, babasının kötü bir yılda akılsızca daha düşük haraç oranlarını savunmasına kadar yaşadığı adadan bahsetti. Ildhelm'den, Bayan Matilda'dan, elbiselerden bahsettim. Üç yıl önce annesinin gizli bir toplantıya girip karısına kötü davrandığı için onu tokatlamakla tehdit etmesinin ardından istifa eden konsolos için ikimiz de gülmekten ağlayana kadar bana on yıllık siyasi şehir dedikodularını anlattı.

Agenor hakkında tek kelime etmedi, ben de sormadım.

Akşam oldu. Dışarı çıkıp daha düzgün bir yiyecek bulma motivasyonumuz olmadığı için artık yaban havucu ve rafadan yumurta yedik. Akşam karanlığı çöktüğünde binanın dışında birtakım gürültüler koptu ama kısa sürede kesildi; alacakaranlık ne olabileceğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Kapımızın önündeki koridordan ara sıra ayak sesleri geçse de kimse kapıyı çalıp bizi rahatsız edecek kadar cesur değildi.

Şarabı bitirdik. O sırada saat gece yarısını geçmiş olmalıydı.

Yatmaya gitmem gerektiğini biliyordum; ertesi gün yola çıkmam gerekiyordu ve Halbert muhtemelen öğlene kadar uyumama izin vermekten memnun olmayacaktı. Ama orada oturup bana benzeyen, benim gibi düşünen, insan dünyasını ve fae dünyasını benim gibi bilen bir anneyle konuşmak ve konuşmak ve konuşmak o kadar mutluluk vericiydi ki ...

Gece yarısını saatler geçtikten sonra sohbetimiz bitmeye başladığında bina ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Esniyordum, bir battaniyeyle kanepeye kıvrılmışım. Rosalind, saçları tokalarından sarkmış ve sesi bir parça

Şaraptan mı, yorgunluktan mı, yoksa her ikisinden mi bilinmez, sanki gökyüzünün karardığını yeni fark etmiş gibi pencereye bir bakış fırlattı.

'Uyuma vakti gelmiş olabilir,' diye mırıldandım.

"Evet," diye itiraf etti, iç çekerek gözlerini ovuşturdu. "

Böylece battaniyeden kurtuldum, ona son bir kez ve *gerçekten* son bir kez sarıldım ve karanlık koridorlara doğru sessizce ilerledim, merdivenleri çıkarken ve köşeleri dönerken şeyden çok dokunarak ve şans eseri yolumu buldum. Sonunda iterek açtığım kapı neyse ki bana aitti; içeri girdim, kilidi arkamdan kapattım ve gözlerim kamaşarak birkaç dakika boyunca büyük misafir yatağına baktım. Her şeyden çok soğuk görünüyordu. Boş görünüyordu.

Dışarıda, binanın ön tarafında, meydandan arada bir, bir önceki gecenin huzurlu sessizliğiyle keskin bir tezat oluşturan tutarsız bağırışlar yükseliyordu. Gözlerimi kısarak perdelerin arasından dışarı baktığımda, köşedeki meşalelerin belli belirsiz titreşiminden başka bir şey göremiyordum.

Yaklaşan kıyamet hissi yumuşamadı.

Saçlarımı tarayıp soyunurken kendime abartmamamı söyledim ve sonra yakınımda bir başka böğürme korosu patladığında yine de sıçradım, kalbim her zamanki hızının iki katıyla kaburgalarımın çarptı. Kilidi üç kez kontrol ettim. Bir hançeri komodinin üzerine, diğerini de yastığımın altına koydum. Banyoda kimsenin beni beklemediğinden emin olmak için banyoyu aradım ve sonunda battaniyenin altına girdiğimde, nabzım atmaya devam ederken gözlerim tavana dikilmiş bir şekilde bakarken nedense *daha* da endişeli hissettim.

Rosalind çoktan uyumuş olabilir mi?

Nedense bundan şüpheliydim. Yorgun görünüyordu ama uykulu olmaktan çok uzaktı. Ve eğer o da Beyaz Salon'un etrafındaki düzensiz hareketlilik patlamalarını duyuyorsa...

Canı cehenneme.

Kararımı kendim verdim. Yataktan yuvarlandım, karanlıkta el yordamıyla elbisemi aradım, sonra sırt çantamı buldum ve hançerlerimi tekrar içine attım - zaten uyumayacaksam burada yatıp şafağın sökmesini beklemenin bir anlamı yoktu. En azından eşyalarımın çoğunu tek bir yerde tutmuştum. Gecenin karanlığında bile, sonunda çantamı omzuma atıp tekrar binanın karanlık labirentine girdiğimde her şeyi topladığımdan oldukça emindim.

Köşeyi dön ve bir köşe daha. Merdivenlerden aşağı.

Kapının altındaki aralıkta ince bir mum ışığı çizgisi hâlâ görünüyordu.

Sesimi kısık tutarak kapıyı çaldım. "Rosalind?"

Sanki benim dönmemi bekliyormuş gibi birkaç dakika içinde kapıyı açtı - geceliğini giymiş olmasına rağmen henüz uyumamıştı. Gözleri mum ışığında biraz kırmızıydı. Gülümsemesi, sessiz ve hüznü olsa da, bundan daha az parlak değildi.

"Elbette," dedi ben daha ağzımı açmadan usulca. "İçeri gel."

Ve böylece dakikalar sonra kendimi annemin yatağında kıvrılmış buldum, hançerler bu sefer çantamda kalmıştı, banyo aranmamıştı. Mumları söndürdü, sonra bana katıldı. Karanlıkta, yavaş nefes alış veriş kulaklarıma huzur veren bir ninni gibi geliyordu - ne bir ordumuz ne de bir sihrimiz vardı ama yine de bu sessiz ve sakin ses, sonunda her şeyin yoluna gireceğine dair bana tekrar tekrar güven veriyordu.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

Eli, sesi kadar yumuşak bir şekilde başımın tepesine dokundu. "İyi geceler, bebeğim."

Bu sefer, dakikalar içinde uyuyakalmışım.

Bir gürültü patlamasıyla uyandım.

Böğüren sesler, takırdayan at toynakları... Battaniyenin içinde ayağa fırladım, aynı anda yatak odasının kapısını kırıp içeri girecek bir grup bekliyordum, ne pahasına olursa olsun istenmeyen fae misafiri şehirden uzaklaştırmaya hazırdılar. Ancak rüyalarımı zihnimden silip attıktan sonra sesin içeriden gelemeyecek kadar uzak olduğunu fark ettim: yakındı, evet, ama en azından Beyaz Salon'un duvarlarının dışındaydı.

Nedense bu, çarpan kalbimi pek rahatlatmadı. "Aman Tanrım," dedi

Rosalind . 'Ne oldu?

neler oluyor?'

'Burası *senin* şehrin,' dedim.

Güldü, dik otururken parmaklarıyla saçlarını yüzünden taradı; bu kesinlikle gergin bir gülüştü. "Artık değil, korkarım."

"Sence..." Yutkundum ve pencereyi örten perdelere baktım. Ağır kumaşa vuran soluk güneş ışığına bakılırsa, güneş daha yeni doğmuştu. "Sence benim için mi buradalar?"

Umarım değildir," dedi ekşiyerek.

Bu tercih ettiğim kadar rahatlatıcı bir cevap değildi.

Fazla konuşmadan aceleyle giyindik. Dışarıdaki kargaşa dinmiyordu; tam tersine, olan biten her neyse sanki daha da artıyor gibiydi. Pencereleden bazı cevaplar bulmaya çalıştım ama pencereler Beyaz Salon'un arkasındaki bahçeye bakıyordu ve orada olağandışı bir şey olduğunu göremedim. Bu da sesin binanın *diğer* tarafından geldiği anlamına geliyordu. Bu da bu kadar yüksek bir kükreme için çok daha büyük bir kalabalık olması gerektiği anlamına geliyordu.

Yüzlerce, hatta binlerce insan... ve bu sabah orada toplanmaları için çok fazla neden yoktu, değil mi?

Halbert bana uygun bir veda sunmak için destekçilerini toplamış mıydı?

Daha da kötüsü, vatandaşların o belirli kesimi, küçük fae fahişesinin kendi zevklerine göre yeterince hızlı gitmediğine mi karar vermişti?

Titreyen ellerimle saçlarımı örerken Rosalind, "Gel," dedi. "Yakınlarda meydana bakan ortak bir salon var.

Onu takip etmeden önce çantamdan bir hançer kaptım.

Her ne oluyorsa, şehir yönetiminin geri kalanı da bundan etkilenmemiş değildi; birkaç kapı ötede, konsolosların oturma alanının hemen dışında, memurlar birbirlerine acilen bağıyorlardı. Ancak kimse bize neler olup bittiğini haber vermeyi düşünmemiş gibiydi ve rahat bir şekilde döşenmiş oturma odasına doğru ilerlerken kimseye rastlamadık. Diğer taraftaki pencerelere doğru aceleyle ilerlerken neredeyse bir halının kenarına takılıp düşüyordum, tül perdeleri öyle bir güçle kenara çektim ki aşağıya inmemelerine şaşırdım.

Dışarıdaki meydan insanlarla doluydu.

Özellikle de silah taşıyan insanlarla.

Kalbim panikle tekledi - yüzlerce ve yüzlerce erkek ve kadın kapımızın önünde duruyordu, kılıçlar, yaylar ve ara sıra dirgenler taşıyorlardı, kahkahaları ve kaba sesleri havayı dolduruyordu. Eğer bana zarar vermeye çalışırlarsa... Zera bana yardım et, büyü kullanmak zorunda kalırdım. Hem de çok. Ve eğer fae avcısı bir insan sürüsünü biçmek zorunda kalırsam, o zaman büyülü olmayan dünyada bana bir daha nasıl güvenebilirler? Biz nasıl olur da

Rosalind gözlerini kısarak yanımdaki kalabalığa bakarken, "Bize zarar vermek için burada değiller," dedi.

Göz kırptım.

Ve ancak o zaman haklı olduğunu anladım.

Silahlar, evet... ama daha yakından bakarsam, toplanan grup başka hiçbir şekilde öfkeli bir kalabalığa benzemiyordu. Konsoloslara bağırان yoktu, dışarı çıkıp kendimi savunmam için slogan atan yoktu. Miting konuşmaları da yoktu. Gürültülüydüler, evet, ama iki kat aşağıda seçebildiğim yüzleri incelediğimde, bu canlı, heyecanlı bir tür gürültüydü - bir maceraya atılmak üzere olan erkek ve kadınların neşeli gürültüsü.

Tekrar göz
kırptım. Bir
maceraya.

Hayır. Hayır, bunlar zihnimde kabaran saçma düşüncelerdi, açık ve mantıklı gözlemlerden ziyade umutsuz umutlar ve hayaller tarafından yönlendiriliyorlardı. Elbette burada silahlı ve heyecanlı şekilde durmak için başka bir nedenleri vardı. Tabii ki buraya ...

Tanrılar bana yardım etsin.

Bizimle gelmek için mi
buradalar? Mümkün değil.
İmkansız.

Ama bazıları at getirmişti - bir fae kızını ve onun hain annesini linç etmek için neden *at* getirsinler ki? Ve şimdi fark ettiğim kadarıyla birçoğu omuzlarında büyük sırt çantaları taşıyordu. Bu da bir kez daha sadece-

"Sevgili tanrılar," diye fısıldadı Rosalind. "Sevgili *Tanrılar*."

Ona baktığımda dudaklarının kenarlarında kuşkululu bir gülümseme titriyor, muzaffer bir kahkaha patlamasına gittikçe yaklaşıyordu. Sonunda beni uçurumun kenarına iten *o* gülümsemeydi - imkansız, evet, ama eğer buna inanıyorsa ...

Ordumuz mu vardı?

Kanlı bir *ordumuz* vardı.

Aşağıdaki meydana döndüm, gördüğüm manzara karşısında dudaklarımdan soluksuz bir kahkaha döküldü. Zera bana yardım et, bir ordu. Rosalind'in konuşmasını duymuş olmalıydılar, bu yüzlerce ve yüzlerce insan, ya da belki de orada bulunan arkadaşlarından duymuşlardı. İlk başta sessizce fısıldaşmaya başlamış olmalılar - *Peki sizce haklı mıydı? Sence tehlikede miyiz?*

Ve bir noktada, içlerinden ilki bunu yüksek sesle söylemiş olmalı. Yemekten sonra, hayal ettim ve bir bardak birayla cesaretlendim: *Lanet olsun, ben de onlarla gidiyorum.*

Dün gece penceremin dışında duyduğum o heyecan patlamaları tehdit değildi. Tam tersi. Etrafımda, kapıdan kapıya, aileden aileye yayılan haberleri duymuştum - cehennem, bilmeden Beyaz Şehir tarihindeki ilk kitlesel seferberliğe tanık olmuştum.

Ne olsa savaş dünyanın bu köşesine de girmişti.

Dışarıdaki ıslıl ıslıl yüzlere baktım ve aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istedim.

"Hadi aşağı inelim," dedi Rosalind, yumuşak bir eli omzumda. "Sanırım bazı insanlar bizden haber bekliyordur.

Evet.

Ne de olsa orduların sembollere ihtiyacı vardı.

"Hadi çantalarımızı alalım," dedim, mantıksız bir şekilde anı iki dakika daha ertelemeye hevesliydim.

Böylece çantalarımızı aldık ve binanın kendi kanadından çıkarak Beyaz Salon'u ele geçirmiş olan kaostun içine daldık. Hukuk kitaplarına çılgınca göz atan ve kendi kaderini tayin ilkeleri hakkında bir şeyler haykıran panik halindeki katiplerin yanından geçtik; tertemiz beyaz üniformalarıyla koridorları arşınlayan ve kılıçlarıyla oynayan muhafız sürülerinin yanından geçtik. Kimse bizimle ne yapacağını tam olarak bilmiyor gibiydi. Çoğu insan, ofislerinin önünden geçerken bakışlarımızla karşılaşmaktan bile çekiniyor gibiydi - sanki dışarı çıkıp savaşma hevesi zihin bulandırıcı bir büyü gibiydi ve gözlerimiz birbirini bulduğu anda onlar da eşlerini ve çocuklarını terk etmek için atlayabilirlerdi.

Çok geçmeden son geniş merdivenlere ulaşmıştık.

İki adam aşağıdaki salonun ortasında durmuş, birkaç düzine muhafız tarafından çevrelenmiş, birbirlerine çılgınca el kol hareketleri yapıyorlardı - beyaz cüppeler, kırmızı yüzler. Norris ve Halbert.

İlki gözyaşlarına yakın görünüyordu. İkincisi ise patlamak üzere olan bir sobaya sağlıklı bir insanın bakabileceğinden çok daha yakın görünüyordu.

'... onlara *izin vermem* mümkün değil!" bağıırıyordu, yumrukları sıkılıydı. "Tanrı aşkına, bir insan vatandaşının büyülu bir savaş alanında ne işi var? Savaşmak için zar zor eğitiliyorlar. Neyin içinde olduklarına dair hiçbir fikirleri yok. Eğer dörtte birini bile canlı görürsek, Tanrı aşkına, bunu olumlu bir sürpriz olarak kabul edeceğim!"

"Bak, sana katıldığımı *biliyorsun*," diye tısladı Norris yüksek sesle, geniş göğsü kabarmıştı - ve bir an için kendimi ben de aynı fikirde buldum. 'Ama onlar yetişkin insanlar, değil mi? Onları durduracak yasalarımız yok ve üçüncü konsolos seçilmediği sürece biz de yasa *yapamayız*...'

İşte o zaman aynı anda bizi fark ettiler.

Norris daha da kızardı. Halbert ise Rosalind'i görünce solgunlaşarak grinin pek de hoş olmayan bir tonuna büründü - kendisinden kesinlikle aşağı olduğunu düşündüğü bir rakibi karşısında yenilgiye uğradığını bilen bir adamın bakışı.

"*Sen!*" diye ısırdı ve bu tek kelime on yıllık karşılıklı nefreti barındırıyordu.

"Günaydın meslektaşlarım," dedi Rosalind soğukkanlılıkla ve her ne kadar son derece soğukkanlı görünse de, yüzeyin altında yatan keskinlik belli oluyordu. 'İlginç gelişmeler, değil mi? Genel güvenlik açısından dışarı çıkıp bizi bekleyenlerle konuşmamamız için bir neden var mı?

"Güvenlik mi? Halbert keskin ve titreyen parmağını ona doğru uzatarak tükürdü. "*Güvenlik* mi, Rosalind?

Tek bir zarif kaşını yukarı kaldırdı. "Konsepte itirazınız mı var?

"Onları öldüreceksin, seni *cadı!* Kelimelerle birlikte tükürük damlacıkları da uçuşuyor, boş savaş alanına düşüyordu. "Gururun bu kadar değerli mi? Dışarıda iki bin insan var ve sen yalanlarıyla hepsini anlamsız bir ölüme sürükleyeceksin ve senin... senin...'

"Bacağımı açmam mı?" sordu kuru bir sesle.

Halbert bana ters ters baktı, sonra elimdeki hançeri gördü ve yutkundu.

Rosalind da soğuk bir şekilde gülümseyerek, "Bu fikir size ne kadar tuhaf gelse de, bazı insanların uğruna fedakârlık yapmaya hazır oldukları ilkeleri vardır," diye ekledi. Fikirlerinin değişmesi gerektiğine karar verirsiniz, kendiniz bir girişimde bulunmakta özgürsünüz elbette.

Halbert morardı.

Norris sanki meslektaşı fark etmeyecekmiş gibi elinin arkasından, "Onlarla konuşmaya çalıştı," diye fısıldadı. "*Güldüler*."

Kendime rağmen, bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım.

"Öyle mi? Rosalind dudaklarını bükerek, "Öyle mi?" dedi. 'Bu meseleyi tamamen çözüyor, değil mi? Bu durumda- Oh, Delwin!'

Delwin'in yüksek ön kapıdan içeri girip kapıyı tekrar arkasından kapattığını görmek için hepimiz tam zamanında döndük. İfadesinde, dışarıdaki kalabalığın tam olarak neye doğru gittiğini bildiğini gösteren bir acımasızlık vardı, ama tek söylediği, 'Adamlarıma şehir kapısına giden yolu temizlemeleri için emir verdim. Seyircilerin kalabalığına karışmasını istemiyorum.

"*Yolu temizlemek mi?*" diye patladı Halbert, uzun ve hızlı adımlarla nöbetçi amirine doğru yürürken. 'Önceden konsolosluğa sormadan mı? Delirdin mi sen? Gitmelerine *yardım* etmeyeceğiz ya da hükümetleri bu saçmalığı *kabul ediyormuş* gibi davranmayacağız - bu sırayı hemen tersine çevirin ve sonra-'

"Ah," diye kibarca araya girdi Delwin, elleri arkasındaydı.

"Hayır." Halbert duraksadı. "Ne?"

Yanımda Rosalind duyulabilir bir kıkırdamayı yuttu. Delwin'in uzun, melankolik yüzüne baktım, şimdi sadece bir gülümsemeyle süslenmişti ve aniden ne olmak üzere olduğunu fark ettim.

Norris göğsünü kabartarak, "Yerini unutuyorsun, muhafız başı," diye bağırdı. Belli ki farkında *değildi*. 'Eğer konsolosluk sana bir değişiklik yapmanı emrederse, sen-'

"Evet," diye araya girdi Delwin, her zamanki gibi yumuşak bir sesle. 'Hâlâ muhafız şefiniz olsaydım bunun olacağına katılıyorum. Ne yazık ki istifa ediyorum. Lütfen maaşımın kalanını kız kardeşimin hesabına gönderin ve Armaud'u geçici halefim olarak atamanızı tavsiye ederim - sanırım ben ayrılmadan önce ayarlamamız gereken tek şey bu?

Etrafımızdaki muhafızlar arasında tedirgin fısıltılar yükseliyordu; bazıları açık açık iki konsolosa şüphe dolu bakışlar fırlatıyordu. Delwin ise eski işverenlerine son bir veda bile etmeden üniformasında daha önce fark etmediğim bir broşu etkin bir şekilde çıkardı, gömleğini tekrar yerine fırçaladı ve Rosalind ile bana döndü.

"olsam gelip dışarıya bir göz atardım," dedi. Dışarıya.

İki bin kişi, onları ölüme çekmemizi bekliyor.

Ama birkaç muhafız Norris ve Halbert'e yarım yamalak özürler mırıldandılar ve kapıya doğru ilerlemeye başladılar, belli ki bizim de onları takip etmemizi bekliyorlardı. Rosalind de çoktan harekete geçmişti. Ve o orduya *ihtiyacımız vardı* - *Beyaz Şehir'den bir kuvvet bize katılıyor*, takımadaların etrafındaki düzinelerce başka adaya söyleyebiliriz ve tanrılar, bu bildiğim insan köyleri üzerinde bir etki yaratırdı ...

Yürümeye başladım.

Delwin, o eğitimli muhafızın aynı anda hem tehditkâr hem de görünmez görünme becerisiyle, usulca yanımdaki yerini aldı. Bir avuç dolusu adamı da onu takip etti. Bu şekilde sabah güneşine adım attık, silahlı adamlardan oluşan bir çemberin merkezinde değerli bir sembol olarak ben vardım - bu öyle bir koruyuculuktaki ki, iyi hedeflenmiş birkaç büyü darbesiyle hepsini alt edebil neredeyse unutturuyordu.

Belki de o meydanadaki insanların da bunu unutması daha iyiydi. Belki de neyle karşı karşıya olduklarının henüz farkına varmamış olmaları daha iyiydi.

Ortaya çıktığımız anda kalabalıktan kulakları sağır eden bir tezahürat yükseldi - Tanrılar aşkına, sanki ölüm ve yıkım getiren iki nesil fae fahişesi değil de insan azminin muzaffer bir hikayesindeki kahramanlarmışız gibi bir *tezahürat*. Yanımda Rosalind zarif bir sevecenlikle kalabalığın arasındaki tanıdık yüzlere el sallıyordu. Çenem ağrıyana kadar gülümsedim, hiçbirinin gözlerinin içine bakamadım - Son Savaş'ın ıssız beyaz tepeleri zihnimde kök salmış gibiydi, lekesiz kılıçlarıyla beni selamlayan bu iyimser görünümlü erkek ve kadınların yanında acı veren bir hayal.

Henüz bilmiyorlardı.

Ve çok, çok yakında, yapacaklardı.

Sonunda gürültü patırtı kesildi. Beyaz Salon'un basamaklarından sessizlik dalgalanırken, daha fazla acemi askerimiz kılıçlarını ve yumruklarını indirdi ve beklentiyle bana baktı, onlara söylememi bekliyorlardı... ne? Kazanacağımızı mı? Bunun görkemli olacağını mı? İki ay içinde anlatacakları kahramanlık hikâyeleriyle evlerine sağ salim döneceklerini ve hiçbir şey değişmemiş gibi hayatlarını yaşamaya devam edeceklerini mi?

Çıkarken buraya iyice bakın, demek istedim. Hafızanıza kazıyın. Yakında hiçbir şeyin olmadığı günleri özleyeceksin.

Sonra tekrar ...

Onlar insandı, çocuk değil. Ölümlüydüler, zayıf değil. Onların dünyası da acı çekiyordu ve birkaç gün önce Agenor'a da söylediğim gibi, neden onlara da diğer herkesle birlikte bunu düzeltme şansı verilmesin?

Bu yüzden hevesli sessizlikte sırtımı dikleştirdim. Gülümsedim ve bu sefer etrafımdaki pek çok yüzde okuduğum heyecanın ilk kıvılcımıyla birlikte gerçek hissettim.

'Gidip şu kaltağı öldürelim o zaman,' dedim.
Ve bir başka coşkulu haykırış dalgası etrafımızdaki camları titretti.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Delwin ve Rosalind yanımdayken meydanın diğer tarafına ulaşana kadar YEDİ KİŞİ bana atlarını teklif etti. Her seferinde kibarca reddettim, onlara diğer herkesle birlikte yürümekten çok mutlu olduğumu söyledim ve karşılığında birkaç şaşkın yüz ifadesi ve şaşkın bir onaylama ifadesi aldım.

"Zekice," diye mırıldandı Rosalind yanımda, nihayet genel kulak mesafesinden uzaklaştığımızda.

Zeki olmaya çalışmamıştım bile. İnsanların atlarını çalmak, eğer onların hayatlarını da çalıyor olabilirim, bana müstehcen geliyordu.

Delwin'in muhafızlarından yeteri kadarı bize katılmıştı ve hemen bir tür komuta yapısı oluşturmuştuk; birkaç adamı kalabalığın bu kısmına, birkaç adamı da diğer kısma yönlendirdi, ta ki biz farkında olmadan herhangi bir felaket yaşanmayacağından emin olana kadar. Sonra yürüdük, biz alayın başındaydık ve yepyeni ordumuzun iki bin küsür üyesi de uzun bir akıntı halinde geliyordu,

Şehrin gerçekten de seyircilerden arındırılmış geniş caddeleri boyunca.

Önünden geçtiğimiz düzenli evlere bakarken Valter ve Editta'nın dünkü olaylardan ne kadar haberdar olduklarını merak etmeden edemiyordum. Rosalind'e söylediklerinden pişman olup olmadıklarını. Gittiğim için rahatlamışlar mıydı, yoksa içlerinde beni göremedikleri için pişmanlık duyan küçük, minicik bir parça var mıydı - benim de elimde olmadan hissettiğim gibi, şehirlerini bir daha dönmek üzere geride bıraktığım gerçeği onlara da ağır geliyor muydu?

Onları bir daha asla göremeyeceğimi.

Büyük olasılıkla, kalbimde son bir buruklukla itiraf etmek zorundaydım, sadece rahatlamışlardı.

Rosalind yanımdayken bile hâlâ acıyor olması sinir bozucuydu. Kalbimdeki o çukuru ne kadar derin kazmışlardı ki, annemin ısıltılı gülümsemeleri bile onu dolduramamıştı?

Ama arkamda insanlar gülüp şarkı söylüyordu, Delwin hiç olmadığı kadar konuşkandı ve çok geçmeden şehrin dış surlarına ulaştık; düşüncelerimden sıyrıldım ve dikkatimi yanımdaki konuşmaya verdim. Rosalind, işe almak için ziyaret etmemiz gereken insan adalarını sıralıyordu. Delwin bunlardan bazılarını ulaşmanın bir hafta süreceğini ve zaten zamanımız kısıtlı olduğu için-

'Seyahat sorun olmaz,' dedim. 'Alves'lerden bazılarının bize eşlik etmelerini isteyebiliriz.

İkisinin de bu kavramı duymadığı ortaya çıktı. Ben de onlara önce solmaktan, sonra da anka kuşlarının kuş olmadığından bahsettim; Rosalind Yeraltı'nda müttefik vampirlerimiz olup olmadığını öğrenmek istedi ve Delwin özellikle ateş büyüsüyle ilgileniyordu. İlk bir saatlik yürüyüşümüzün çoğunu büyülü dünyanın farklı köşeleri hakkında hoş sohbetler ederek geçirdik, arada sırada muhafızlar tarafından sorularla bölündük. Duvarların hemen dışında kamp mı kuracaktık? Akşam yemeği için planlar neydi? Silah getirmemiş olanlar arasında silah dağıtılacak mıydı?

"Dışarıdakilere bu işi halletmelerini söyleyeceğim," deyip durdum, en güven verici gülümsememi her seferinde tekrarlayarak. 'Agenor'un bu tür lojistik konularda epey tecrübesi var.

Bu genellikle işe yarardı.

"Baban, değil mi? Beşincisi mesajımı iletmek için aceleyle uzaklaştıktan sonra Delwin söyledi. "Agenor mu?"

Başımı salladım. Rosalind'e bir bakış fırlattı, Rosalind'in gülümsemesinde birdenbire gergin bir hava belirdi - sormadığımız tüm sorulara bir cevaptı bu.

Çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Her ne kadar ona ne söylemeyi planladığını bilmek istesem de, aşk hayatlarının ayrıntıları beni pek ilgilendirmiyordu.

Alyra yaklaşık bir buçuk saat yürüdükten sonra bize katıldı ve tanrılar ve tanrıların büyüsü üzerine eğitici bir konuşma daha yapmamızı sağladı. Delwin'e Agenor'un yılanlarından bahsettiğimde, ayaklarım biraz ağrıyordu ve şehrin geniş bölgesinin pırıl pırıl beyaz duvarları, tepelerin ve ormanın ardında hâlâ yarı gizli bir şekilde önümüzde beliriyordu. Arkamızdaki insanlar bu manzara karşısında duyulabilir bir şekilde geriliyordu ve Delwin ilk tam kan büyülü varlıklarıyla karşılaştıklarında kimsenin paniklemeyeceğinden emin olmak için hızlı bir tur atacağını duyurdu.

Alyra'yı kalan tüm beyaz kurdelelerimle birlikte yoluna gönderdim - her şeyin yolunda olduğuna ve yakında yolculuğumdan dneceğime dair düşünebildiğim en açık işaret. Sonra sadece Rosalind ve ben, arkamızdaki beklenti dolu kahkahalar gittikçe sessizleşirken ve sonunda tamamen yok olurken son bir kilometreyi sessizce yürüyorduk.

Kapıdaki muhafızlar uyarılmış gibiydi: biz yaklaşırken suratları asık ama şaşırmamış görünüyorlardı. Onlar sürgü üstüne sürgü çekerken bekledim, arkamdaki insanların kaçının duvarın diğer tarafındaki dünyayı hiç görmediğini merak ettim - denizin neye benzediğini, şehrin batısına doğru uzanan ovaları ve ormanları biliyorlar mıydı?

Neredeyse mutlak sessizlik, en azından bazılarının gösteriyordu. Kapı nihayet açıldığında arkamda bazı soluklar vardı.

şehirle deniz arasındaki alan şaşırtıcı derecede boştu - artık ne çadır ne de çaresiz mlteiler vardı, sadece üç gün önce kampın nerede olduğunu gösteren birkaç kare kahverengileşmiş imen vardı. Ancak duvarın yanından dikkatlice geçerken bakışlarım o şanssız insanların yerine gelen gruba takıldı: küçük bir kamp ateşinin etrafında oyalanan bir avuç alf, tek bir alçak çadır ve toplandıkları yerin en sağında-

Kalbim kt küt atmaya başladı.

Creon.

Bir an için yanımdaki annemi unuttum. Arkamdaki kapıdan içeri doluşan ve kendi aralarında aceleyle fısıldaşan insanları unuttum.

Lanet olsun ağrıyan ayaklarıma, koştum.

Aynı anda alv şirketinden ayrıldı ve hızla genişleyen gözlerle bana doğru adım attı. Muhtemelen arkamda beliren habersiz orduyla ilgili bir şeydi. Dikkatli bir göz için bana biraz fazla benzeyen kırk küsur yaşındaki kadınla ilgili bir şey. Duyma mesafesine geldiğinde, kanatları telaşla kabarak, biraz şaşkın bir şekilde, "Em, ne yaptın sen-" diye söze başladı.

Sözünü bitiremeden kendimi boynuna attım. Sustu.

Kapının yakınında birkaç kişi şok içinde bağırdı. Daha yakında bir alf müstehcen bir şekilde ıslık çaldı. Ama onun tatlı mı tatlı kokusunu içime çektim ve ancak o zaman bu kısa birkaç gün içinde bile onu ne kadar özlediğimi anladım - dokunuşunu, gülümsemesini ve sesinin sert sıcaklığını ne kadar arzuladığımı.

Barış, politika ve bana benzeyen insanlar buraya kadarmış; üç sabah önce o kapıdan adımımı attığımdan beri bilmeden gittiğim yer burasıymış.

"Em," diye tekrarlardı kollarını bana sararken, sesinde bir parça şaşkın kahkaha vardı. "Bu insanlar tam olarak ne-

"İşte bizim ordumuz," dedim omzuna, sesim yağsız kas ve ketenle boğuklaşmıştı. "Merak etme, benim için de sürpriz oldular.

"Ah. Boğazını temizledi. "Bize baktıklarının farkında mısınız?

"Oh, muhtemelen. Beni bırakmayı düşünmesi ihtimaline karşı elimi daha sıkı tuttum. 'Onları suçlayamam. Sana bakmak oldukça hoş.

Bu kez kahkahası açıktı. 'Evet, bu zevki onlara çok görmeye cüret edemem ama bana varlığımın biraz bölücü olduğu söylendi. Yeni takipçilerinizi tek bir savaş alanı bile görmeden şehre geri kovalamak istemiyorsanız...'

Omuz silktim. "Onlara zaten

söyledim. Kollarımın arasında

kaskatı kesildi.

"En konsolosum halka açık bir toplantıda beni katiller için bacaklarımı açmakla suçlamaya karar verdi," diye ekledim ve arkama yaslanıp göz göze gelmek için boynunu bıraktım. Beklendiği gibi, yüzü bir anda gerginleşmişti. 'Yani eğer

Bunu kaldırılabildiklerine göre, sarılmayı da kaldıracaklarını sanıyorum. Ve her halükarda, sana sarılmayı bırakmayı düşünmüyorum.

Rahatlama ve öldürme hırsı arasında kalmış gibiydi. "Peki ya söz konusu konsolos?"

"Suratıma tatmin edici bir tokat yedim," dedim kuru bir sesle ve kucaklamasından çıktım. 'Lafi açılmışken, seni biriyle tanıştırmam gerekiyor. Rosalind mi?'

Yirmi metre kadar ötede denize bakarak durduğu yerden döndü - büyük ihtimalle Creon ve bana bakmayan tek insan oydu. Bize doğru yürürken yüzünde beklenmedik bir şekilde muzip bir gülümseme belirdi. Neden bu kadar eğlendiğini merak etmem için bana belki beş saniye verildi - ve sonra Creon yanımda dondu kaldı.

"Bekle. Sesinde birden kararlı bir aciliyet belirdi. 'Bekle - *sen* Yine mi?'

"Ne?" dedim. Dedim ki.

"Günaydın, Majesteleri. Annem zahmetsizce akıcı Faerie diline geçiş yaptı. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

Bir süre daha şaşkın şaşkın ona baktı, sonra bana göz kırptı, ona göz kırptı ve hiçbir sözlükte yer almayacağından emin olduğum bir küfür savurdu.

"Aman Tanrım," dedim, yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. 'Daha önce tanıştınız mı? Kızıl Saray'da mı?'

"Lord Hazretleri çok nazik bir şekilde beni öldürmedi," dedi Rosalind, o anın dramatiğinden oldukça keyif aldığını belli eden bir sırıtışı ısırarak. 'Adadan kaçmak için bariz bir girişimde bulunduğum düşünüldüğünde bu gerçekten de sürpriz oldu. Son yirmi yıldır bunu merak ediyordum.

Creon gözlerini kapatarak, "Yirmi iki," diye mırıldandı. 'Sanırım bunun anlamı -'

"Ah, evet," dedi kuru bir sesle. "Öyle.

Aralarında bir ileri bir geri baktım, ağzım açık kalmıştı, birden kendimi çileden çıkaracak kadar genç hissettim. Creon'un bana karşı üç yüzyıllık bir avantajı olduğunu bilmek bir şeydi. Hamile annemle tanışmanın onun zihninde hâlâ yeni bir olay olduğunu bilmek ise bambaşka bir şeydi ve yüzündeki acı dolu ifadeye bakılırsa bu konuda benimle hemfikirdi.

"Muhtemelen noktaları birleştirmeliydim," diye mırıldandı başını sallayarak. 'Sonra yine...'

"O sırada aklınızda daha önemli şeyler varmış gibi görünüyordunuz," dedi Rosalind, masum ama keskin bir merakla başını hafifçe yana eğerek. "Ben de bunu merak etmişim - ama sanırım bunlar talihsiz bir gripten ziyade iblis güçlerinin ve işkencenin etkileriydi?"

Aman Tanrım. Halbert'e Creon'un sessiz cinayetleriyle ilgili gerçeği söylediğim anda yüzündeki o şok ifadesi - o anda onun için kaç soru cevaplanmıştı?

Creon cevap verme zahmetine bile girmedi - sadece biraz çılgınca bir bakışla bana baktı ve şöyle dedi: *Birdenbire olduğun kişi haline nasıl geldiğini tam olarak anladım ve tanrılar bana yardım etsin, şimdi senden iki tane var.*

"Agenor'un nerede olduğunu biliyor musun?" dedim ona sırtıtarak.

Rosalind'in gülümsemesi sertleşti. Fark etmemiş gibi davrandım.

"Birkaç mil batıda kurduğumuz kampta," dedi Creon, yüz ifadesi benzer şekilde tüm meraktan yoksundu, yan bakışının da aynı gözleme yol açmış olması gerektiğini bilmeme rağmen. "Hatırlarsanız Tared'in burada bekleyen insanları askere almak gibi parlak bir fikri vardı. Çocuklar ve anneleri Yeraltı'nda; diğerleri ise kampta. Surların hemen dışına bir ordu yerleştirirsek şehrin tedirgin olabileceğini düşündük.

Rosalind'in kıkırdaması neredeyse ikna ediciydi. "Akıllıca, evet.

"Az önce Tared'in fikirlerinden birine *parlak* mı dedin?"

Gözlerimi kısarak söyledim. Bana alaycı bir sırıtış gönderdi.

"Ona söyleme.

'Söz veremem,' dedim ve kanadının darbesinden kaçınmak için geri sıçradım. 'O zaman bizi orada soluklaştıracak bir alf bulacağım. Bu orduyu geri kalanınıza bırakabilir miyim? Delwin'i bulup meseleleri onunla tartışmak isteyebilirsiniz - o mantıklıdır.

Creon omuz silkti, ağzının kenarında bir gülümseme seğirmesi belirdi. "Bize bir şey olmaz. Daha az idare edilebilir insanlardan kurtulduğuma eminim.

"Yarı insan, çok teşekkür ederim," dedim öfkeyle ve kıkırdayarak saçlarımı karıştırdı ve daha önce arkadaşlık ettiği Alves'e geri döndü. Duyma mesafesinden uzaklaştığında Rosalind'den bir açıklama bekledim, ama yanımda sessizdi - gerçekten de üzerinde konuşulacak çok fazla malzeme olduğu düşünülürse, şüpheli bir şekilde öyle.

Ona döndüm. Cesurca gülümsemeye çalıştı, darağacıyla yüzleşmek üzere olan bir mahkûmdan farksız görünüyordu.

"O zaman bir alf bulalım mı? Sert bir şekilde söyledim.

Gözlerini ovuşturarak, "Muhtemelen yapsak iyi olur," itiraf etti. "Ben kaçmadan önce.

Homurdandım ve bileğinden tutarak onu yanımdan geçen ilk sarışın kafaya doğru sürükledim. Valdora'nın adamlarından biri olduğunu düşündüğüm alf beni neşeyle karşıladı ve Rosalind'e bariz bir merakla baktı ama yeni kurulan ordu kampına gitmek istediğimizi söylediğimde soru sormadı.

Yolculuk o kadar kısaydı ki, dünyanın etrafımızda bulanıklaşması için neredeyse hiç zaman yoktu. Bir kalp atışı içinde, beyaz şehir duvarları çözüldü ve babamın tercih edeceğini hayal ettiğim türden titiz bir ızgara şeklinde kurulmuş irili ufaklı çadırlarla kaplı engebeli bir çimenlik alana taşındı. Fae'ler ve insanlar etrafta yiyecek sepetleri taşıyordu; çadırların arasında kılıç bileyen ve kıyafet tamir eden başka küçük insan grupları fark ettim.

Birdenbire ortaya çıktığımız için kafalarını kaldırıp bakmadılar bile. Alves'le geçen üç günün ardından, buna alışmaya başladıklarını sanıyordum.

"Teşekkürler," dedim, hem rehberimizi hem de kafası karışmış görünen Rosalind'i serbest bırakarak. "Agenor'u tam olarak nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Kırmızı çadır şurada sanırım. Alf sırtarak bana sahte bir selam verdi. "Başka bir şey var mı, Leydim?"

Ona ters ters baktım. Kıkırdadı ve tekrar hiçliğe karışarak gözden kayboldu. Rosalind zayıf bir sesle, "Aman Tanrım," dedi.

"Düşündüğünden daha hızlı normalleşecek," dedim, gerçekten kaçmaya kalkarsa diye kolumu onunkine doladım. "Kırmızı çadır o zaman?"

Sessiz, çaresiz bir inilti çıkardı. "Em, ya kızarsa?"

"O zaman aptalın teki olur," dedim sabırla, "bu da teknik olarak bir olasılık olduğu anlamına geliyor, ama aynı zamanda yakında onunla mantıklı bir şekilde konuşabileceğin anlamına da geliyor. Sen yapamazsan, ben yaparım. Ve eğer ikimiz de başaramazsak, söz veriyorum etrafta dikkatini dağıtacak bir sürü kanatlı güzel adamımız var. Bu-"

Bir kahkaha patlattı. "Em!"

"Sadece seçenekleri sıralıyorum," dedim kuru bir sesle.

"Kanatlı başka güzel erkekler *istemiyorum*," dedi melodramatik, bıkkın bir ses tonuyla. 'Ben sadece... şey...'

"O," dedim.

Derin bir iç çekti ve sesi teslim olmuş gibi çıktı. "Evet.

"Bu durumda *kesinlikle* o kırmızı çadıra bir göz atmamızı öneririm," dedim, Agenor'un sessizliğini hatırlayınca kalbimin küçük bir sızı duymasını görmezden

Umutsuzluk, 'çünkü bence hayatınızın geri kalanında ondan kaçınmak bu hedefe yönelik pek de kazançlı bir strateji değil, öyle değil mi?

"Tanrılar zeki çocukların annelerine yardım etsin," mırıldandı ama daha fazla itiraz etmeden onu çadırların arasına çekmeme izin verdi.

Kırmızı çadır kamptaki en büyük çadırlardan biriydi, kare şeklindeydi ve uzun boylu bir fae erkeğinin içinde durabileceği kadar yüksekti. Biz yaklaştıkça içinden hiçbir ses çıkmadı. Derin bir nefes aldım, şimdi kendi midemde kaşınan sinirleri hissetmemeye çalıştım ve bağırdım, "Agenor?

"Ah, Em?" Sesinde, dizlerine kadar idari işlere gömülmüş, zihni mürekkep ve parşömen labirentinde kaybolmuş bir halde oturduğunu düşündüren dalgın bir hava vardı. "Döndüğüne sevindim. Bir dakikanız var mı? Şunu çabucak bitireyim ve-'

Rosalind alaycı bir ifadeyle yanımda, yine Faerie dilinde, 'Hayır, sorun değil,' dedi. 'Programınıza daha uygunsa gelecek hafta tekrar gelebilirim, Lord Koruyucu?

Sağır edici bir sessizlik bizi yanıtladı.

Yüksek sesle gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. "Agenor?

Çadırın örtüsü hiçbir uyarı olmaksızın o kadar şiddetli bir şekilde yırtıldı ki, iskelet neredeyse bütünüyle yere düşüyordu.

Babam ele geçirilmiş bir adam gibi karanlık içeriden çıktı, gözleri kocaman, omuzlarının arkasında açılmıştı - sanki rüyalarından çıkıp aniden karşısında duran iki hayaletmişiz gibi bize bakıyordu. Şaşkın bakışları Rosalind'den bana ve tekrar Rosalind'e yöneldi, dudakları ses çıkarmadan açılıp kapanıyordu.

"Merhaba Agenor," dedi neşeyle ve birkaç dakika önce kaçmakla tehdit etmemiş olsaydı sesindeki gerginliği fark edemeyecektim. 'Seni tekrar görmek çok güzel. Duvarların bu tarafında nasıl olduğunu görmenin zamanı geldi diye düşündüm.

Ağzını tekrar açtı. Bu kez nefes nefese, boğuk bir ses çıktı, kelimelere dökülemeyecek kadar tutarsızdı.

"Ah, canım," dedi, dudaklarının kenarında neşesiz bir gülümseme belirdi. "Düşündüğümden daha kötü gibi görünüyor.

Agenor gözlerini kırptırdı, sanki gözlerindeki inatçı bir toz zerresini temizlemeye çalışıyordu. Kadın hareket etmedi ve Agenor tekrar tekrar gözlerini kırptı, sanki görüşünü yeterince test ederse, er ya da geç bu deliliğin gerçek olamayacak kadar iyi olduğu ortaya çıkacak ve gözlerini açtığı anda onun gitmiş olduğunu görecekti.

Bir alf olmadığı için Rosalind olduğu yerde kaldı.

Sonunda, sesi sert ve kararsızdı, şaşkın bir şekilde, Al?" demeyi başardı.

O tek kelimedeki çaresiz, filtresiz kırılmanlık kalbimi delip geçti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, annemin yanında durduğumu unutmuş olabilir. Kampın etrafımızda olduğunu da unutmuş olabilir; gözleri hiç duraksamadan anneme dikilmişti, bakışlarında hevesli, neredeyse çaresiz bir açlık vardı, sanki annemin görünüşündeki en küçük ayrıntı hayatını kurtarabilirmiş gibi.

Buradan defolup gitme zamanının geldiğine karar verdim.

"Doralis'ten üzerinde çalıştığın görevi devralmasını mı?" dedim, mümkün olduğunca nazik görünmeye çalışarak.

"Ah. Agenor da görevlerin varlığını unutmuş gibi bir izlenim verdi, bakışları annemin kırılman figürüne sabitlenmişti. Annem konuşmadı, Agenor'un duygularını acımasızca sınamaktan ziyade gergin olduğundan şüphelendiğim bir şekilde bekledi. 'Evet. Lütfen. Bu...' Bocaladı, gözle görülür bir şekilde cümlesini toparlamaya çalışıyordu. "Çok yardımcı olur. Teşekkürler, Em."

"Ben yaparım o zaman," dedim ve Rosalind'e cesaretlendirici bir gülümsemeyle geri çekildim. Buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, hayır, sanırım iyi olacağız..." Ancak o zaman bakışlarını annemden bir anlığına kaldırdı ve hem özür dileyen hem de yardım isteyen bir bakışla gözlerime baktı. "İyi olacak mıyız?"

Zera bana yardım et.

Onlardan isteksizce uzaklaşmaya başlarken kendi kendime onlar yetişkin insanlar dedim. Muhtemelen bunu kendileri çözebilirlerdi ve ne kadar müdahale etmek istesem de, araya girip kafalarını fiziksel olarak birbirine vurmamın kimseye pek bir faydası olmayacaktı.

Onun yerine 'Sonra görüşürüz o zaman,' dedim.

Yine birbirlerine bakmaya başlamışlardı bile. İkisi de cevap vermedi; gerçekten de ikisinin de beni duymadığından şüpheleniyordum.

Yürüdüm. Rosalind'in "İçeri gireyim mi?" dediğini duydum.

Agenor'un cevabı ayırt edilemezdi. Bir daha konuşmadı. Ama birkaç saniye sonra omzumun üzerinden baktığımda çadırın örtüsü katlanmıştı ve annemle babam gitmişti.

Bölüm 26

Tek bir kişiye bile sormama gerek kalmadan MERKEZ KOMUTA ÇADIRINI BULDUM: Tüm kamptaki en yüksek yapıydı, beyaz ve masmavi şeritleri ve en yüksek noktasından dalgalanan altın sancağıyla göz alıcıydı. Bir masal kitabındaki resimlerde rastlanabilecek bir çadır. Hiç şüphesiz, Beyaz Şehir'den gelen acemileri ateşli, yiğit duygularla, kahraman olmanın ve dünyanın size öyle davranmasının hoş hissiyle dolduracak bir çadır.

Açıklıktan eğilirken acı bir şey yuttum.

Çadır içeriden daha da büyük görünüyordu, içeri süzülen güneş ışığı ve tavanın hemen altında asılı duran tek bir alf ışığı ile aydınlanıyordu. Kare bir masa mevcut alanın çoğunu kaplıyordu, yüzeyi takımadaların ve Kızıl Saray'ın haritalarıyla kaplıydı; çeşitli renklerde bir yığın sancak bir köşeye atılmıştı, bir diğerinde ise yazı malzemeleriyle dolu dağınık bir sandık duruyordu.

Çadırın en uzak köşesinde Doralis ve Beyla durmuş, sessiz bir ses tonuyla oldukça dağınık bir taslağa benzeyen bir şeyi tartışıyorlardı. Sonraki

Lyn masanın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, deri ciltli atlasa öfkeyle göz atıyor ve önündeki bir başka haritaya kurşun kalemle çizgiler çiziyordu.

"Günaydın mı? Dedim ve ancak o zaman hep birlikte başlarını kaldırıp beni fark ettiler.

"Em! Lyn masadan kalktı, aniden aydınlandı - gerçek bir rahatlama, ama yine de çillerinin altında çok solgun görüldüğünü fark etmeden edemedim. 'Tanrılara şükür döndün. Ziyaretin nasıl geçti? Konsoloslar konusunda başarılı oldun mu?

'Konsoloslarla o kadar da değil,' diye itiraf ettim. 'Yine de insanların kendileri beni daha çok sevmiş gibi görünüyor. Kazara iki bin kadarını bizimle gelmeye ikna ettik, bu yüzden kampın ...'

Lyn'in yanındaki Doralis boğuk bir ses çıkardı. "*İki bin* mi?"

"Evet. Yüzümü buruşturdum. "Bu tamamen planlanmış bir şey değildi.

"Tanrılar merhamet etsin," diye mırıldandı, notlarını masanın üzerine bıraktı ve çadırın çıkışına doğru aceleyle ilerledi, menekşe rengi kanatları heyecanla titriyordu. 'Bu durumda daha fazla şömineye ve tuvalete ihtiyacımız olacak. Lütfen bana bazılarının kendi çadırlarını getirdiğini söyleyin - bu kadar kısa sürede bin çadırı nereden bulacağımızı hiç bilmiyorum, bulsak bile-'

"Çoğunun çantası vardı," diye aceleyle araya girdim. "Sanırım en azından bazılarının aklına kendi ekipmanlarını getirmek gibi parlak bir fikir gelmiş olmalı.

Nefesinin altından boğuk bir küfür savurdu ve dışarı çıktı, hiçbirimiz başka bir şey söyleyemeden köşede gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra sesi dışarıda yükseldi, karşılaştığı fae veya insanlara emirler yağdırdı.

Lyn ve Beyla hızlı bir şüphe bakışıyla birbirlerine baktılar - *yardım etmeli miyiz?* Bu bakış bunu söylüyordu - sonra Doralis'in bu zorluğun üstesinden tek başına gelmekten daha donanımlı olacağına aynı anda karar vermiş gibiydiler. Beyla notlarını tekrar aldı. Lyn bana bir gülümseme daha gönderdi ve neşeli görünmek için fazla çaba sarf eden bir sesle, "Bu iyi haber, değil mi?" dedi.

değil miydi?

Muhtemelen cevap olumlu olmalıydı... ama solgun yüzündeki inatçı iyimserlik çabası her türlü zafer duygusunun en hızlı panzehiriydi. Beyla'nın gözlerinin etrafındaki endişe çizgileri de öyle, her zamanki çekingen ifadesini kendini en kötüsüne hazırlayan bir kadının bakışına dönüştürüyordu.

"Bir şey oldu mu? Yavaşça sordum ve sanki zihnim sonunda bu ölümcül soruyla bedenimi takip ederek Beyaz Şehir'in kapılarından çıktı, o ürkütücü huzurlu rüyadan çıkıp ölümcül gerçekliğe geri döndü

dünyanın geri kalanından. Haber alınamayan üç gün. Takımadaların yarısının benim haberim olmadan yanmış olabileceği üç gün... Tanrılar aşkına, seyahatimden döndüğümde dünyayı hiç değişmemiş bulacağıma nasıl inanmıştım?

Lyn'in gülümsemesi birkaç santim sönerken bir özre dönüştü. "Henüz değil. "Ama?

Beyla sessizce, 'Bu sabah Crimson Court'a gittim ve Faewood'dan birkaç mil gizlice geçmeyi başardım,' dedi. 'Limana oldukça yaklaştım. Birkaç fae beni orada fark etti ve tekrar kaybolmaktan başka çarem kalmadı, ama görünüşe göre Anne sonunda savaş gemilerini hazırlıyor. Yakaladığım görüntülere bakılırsa gün bitmeden denize açılmaya hazır olacaklar.

Ona baktım, zaferin son izleri sönmekte olan kıvılcımlar gibi cızırdıyordu.

"Daha yeni duyduk," diye ekledi Lyn, küçük parmakları çılginca bukleleriyle oynarken. 'Yani Agenor'un bu tarafa gelmesini bekliyoruz ve sonra...'

Oh.

Oh, lanet olsun.

"Um. Sesim çok yüksek çıkmıştı - Zera bana yardım et, Rosalind'i babamın kollarına sürüklemekten *önce* neden etrafa sormadım? 'Muhtemelen bunu size hemen söylemeliydim ama Agenor'un yakın zamanda bu tarafa geleceğini sanmıyorum. Eğer gerçekten gerekli olduğunu düşünüyorsan ona ulaşmaya çalışabilirim ama...'

Lyn'in kehribar rengi gözleri kısıldı. "Sorun nedir?

Her şeyi. Dünya nasıl olur da beni bu kadar kolay bir şekilde tekrar savaşın içine sürükler - nasıl olur da bu birkaç günlük soluklanmayla bu kadar alay eder? On beş dakika önce kendimi iyimserliğe o kadar yakın hissetmiştim ki. Annemi bulmuştum. Bir ordu bulmuştum. İhtiyacımız olan insan desteğini elde etme yolundaydık ve henüz elde edememiş olsak bile, en azından Thysandra'yı konuşmaya zorlamama kalmayacaktı - Anne güçlerini toplarken hazırlanmamız ve ittifaklar kurmamız için bize birkaç gün daha verilirse olmazdı.

Ve şimdi...

Savaş gemileri.

Ve Rosalind bile birdenbire bir sorumluluk haline gelmişti. "Annem," diye fısıldadım.

Beyla bile sanki kanatlanmışım gibi bana baktı.

"Beyaz Şehir'deydi. *Hâlâ ona aşıktı ve yirmi uzun yıl boyunca ona güvenememişti* - Tanrım, onları bölmek *istemedim*. "Ben sadece

Onu çadırına teslim etti ve onu son gördüğümde strateji ve savaş hakkında düşünme havasında görünmüyordu. O da yapmadı, gerçekten. Yani şimdi onları zorla tartışmanın içine çeksek bile...'

"*Annen*," diye tekrarladı Lyn şaşkınlıkla - sanki sözlerimin geri kalanı tamamen gözünden kaçmış gibi. "Oh, Em, bu inanılmaz!"

"Evet," dedim çaresizce, "ama-

"," diye araya girdi Beyla, zayıf sesi alışılmadık derecede sabırsızdı. 'Yüzyıllardır herhangi bir fae stratejisti olmadan hayatta kaldık - eminim o tekrar ortaya çıkmaya karar verene kadar kendimizi ayakta tutacağız. Ve otur, Emelin. Bir süredir ayaktaymışsın gibi görünüyorsun.

Ağır sırt çantamı omuzlarımdan indirip yere bıraktım, ayağımla masanın altına ittim ve yanlarındaki sandalyeye çöktüm. Lyn'in üzerinde çizim yaptığı haritanın tüm takımadaları gösterdiğini gördüm. Kurşun kalemle çizdiği çizgiler, Kızıl Saray'dan stratejik öneme sahip diğer yerlere giden birkaç olası deniz yolunu gösteriyor, yanlarına da tahmini sefer sürelerini not ediyordu.

Bu karalanmış rakamlara göre, Anne önümüzdeki yirmi dört saat geçmeden hemen hemen istediği her yere saldırı için gelebilirdi.

Yirmi dört saat.

Tanıdığım adaların tanıdık hatlarına bakarak kendimi çok derin birkaç nefes almaya zorladım.

"Creon'un da muhtemelen Anne'nin stratejileri hakkında bazı makul fikirleri vardır," diyordu Lyn, genç sesi yorgun bir şekilde. 'Ama şu anda her şeyden çok bilgiye ihtiyacımız var - önümüzdeki birkaç saat içinde Kızıl Saray'a geri dönmek çok riskli, herhalde?

"Beni beklemiyor olsalardı aptal olurlardı," dedi Beyla. 'Agenor'un birkaç fae'sini yakınlardaki bir adaya götürebilir ve onlardan daha yakına uçmalarını isteyebilirim. Fazladan birkaç çift kanat, bir alfin ortaya çıkması kadar dikkat çekmeyebilir, özellikle de uzaktan.

"Hâlâ bir risk," dedi Lyn acı dolu bir iniltiyle. 'Eğer fark edilirlerse...'

Beyla içini çekti. "Bu bir savaş, Lyn.

İkisi de bir süre sessiz kaldılar, Lyn haritalarına mutsuzca bakarken Beyla kılıçlarının tokalarını gözden geçiriyor, omuzlarını tekrar düzeltmeden önce onları hafifçe ayarlıyordu. Sabırsız görünmüyordu. Sadece her zaman olduğu gibi ortadan kaybolmaya hazır görünüyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Lyn sonunda. "Bak bakalım gönüllü bulabilecek misin?"

Beyla başını sallayarak hiçliğin içinde kayboldu.

Lyn ve ben iki, üç dakika boyunca sessizce oturduk, bu arada dışarıdaki dünya giderek daha gürültülü bir hal alıyor, kampa daha fazla insan akın ediyordu. Çadırlar ve yakacak odunlar hakkında sesler yükseliyordu. Kürek ve balta şakırtılarının arasından kahkaha sesleri yükseliyordu. Hepsi de takımadaların diğer tarafında Anne'nin gemilerini yüklediğinden ve belki de bu gece güneş batmadan önce sakatlayıp öldürmeye hazırlandığından habersizdi.

Beyaz Şehir'in güneşli huzuru şimdiden bana sonsuzluk kadar uzakmış gibi geliyordu - asla izin verilmeyecek bir kaçış, ulaşılamaz bir rüya olarak eski rolüne geri dönüyordu.

"En olası hedeflere alfler göndermemiz gerekmiyor mu? Sonunda kendimi haritaya tekrar bakmaya zorlayarak söyledim. Gözlerim Ateşboynuzu Sarayı'nı, Tolya'yı ve diğer su perisi adalarını, kuzeydeki alf evlerini geçti. 'Eğer gemilerini takip edemiyorsak, en azından bu şekilde ufukta sorunlu bir şey belirir belirmez alarm verebilirler.

Gözlerini kapattı. "Evet.

Sanki ardından bir *ama gelecekmış* gibi geldi; yüksek sesle söylemedi.

"Ama? Dedim ki.

"Ama asıl soru, nereye gittiğini öğrendikten sonra ne yapmamız gerektiği," diye mırıldandı Lyn, masadan kalkıp bir sandalyeye oturdu ve başını kollarının arasına gömdü. "Keşke bu kadar kolay olsaydı-

O cümlesini tamamlayamadan çadır örtüsü hoyratça kenara çekildi ve Edored'in her zamanki aşırı heyecanlı sesi içeri girdi. "Burun kıran!

Neredeyse tavan örtüsüne kafa üstü atlayacaktım.

Alf, yüzünde endişe verici geniş bir gülümsemeyle, deri paltosu bacaklarına dolanarak koşar adım içeri girdi - sanki o yorulmak bilmeyen kararlı bir köpek ve ben de gün doğumundan beri aradığı sopaymışım gibi görünüyordu. Aramızdaki mesafenin gerektirdiğinden çok daha yüksek sesle "İşte buradasın!" demesi de bu izlenimi yumuşatmaya yetmedi.

Yanımda, Lyn gözlerini kapatırken güç için uzun süre acı çeken bir dua mırıldandı.

"Öyle miyim?" dedim temkinli bir şekilde.

"Başka bir yerdeymişsin gibi görünmüyorsun," dedi Edored, yüzünü parçalayan sırıtışında en ufak bir ironi izi olmadan. 'Bir dakikan var mı?

Sizin için bir şeyimiz var.'

"Aman Tanrım," dedi Lyn, sırf ona yıkıcı bir bakış fırlatmak için tek gözünü açarak. "*Şimdi* mi Edored?"

"Başka ne zaman, Phiramelyndra?" diye karşılık verdi ona gözlerini devirerek. 'Hepimiz ölüp mezara girdiğimizde mi? Ayrıca beni suçlama. Bunu diğerleri buldu.

"Diğerleri mi? Daha da temkinli bir şekilde söyledim. Yüzünü buruşturdu. "Sana söyleyemem.

Benden özür dileyerek omuz silkip bir şey söylemeyen Lyn'e göz kırptım, sonra da Edored'in deri kaplı sırtının arkasındaki çadır girişine baktım, orası terk edilmişti. *Diğerleri* - kimden bahsediyordu bu adam? Aileden mi? Kendisinden ve içki içen arkadaşlarından mı? Yeraltı'nın tamamından mı?

"Bakın, oldukça meşgulüm," dedim zayıf bir sesle, duran haritaları işaret ederek. 'Eğer sırrınız, Anne'nin Ateş Doğanlar Sarayı'nı yeryüzünden silmek üzere olmadığından emin olana kadar bekleyebilirse...'

"Bu daha önemli," diye Edored parlak bir şekilde beni bilgilendirdi.

Zera bana yardım et. 'O zaman en azından bana bir saat daha ver-'

"Hayır, hayır, hayır. Hâlâ geniş geniş sırtarak başını salladı. 'Anlamıyorsun, Gürültülü Ölüm. Bu iş bir saat daha bekleyemez. Seni *bir yere* götürmek için talimat aldım' - sözünü kesti, belli ki muazzam bir sırrı kaçırmanın eşiğindeydi - 'hemen *bir yere* ve eğer seni oraya sürüklemem gerekiyorsa, o zaman bu benim için bir zevk olacak.

Bütün bu olanlar kalp atışlarımın hızıyla daha da uğursuzlaşıyordu. Lyn'e bir bakış daha attım, kahkahalar atıp bana şaka yaptıklarını itiraf edeceğine dair umutsuz bir umut besliyordum ama Lyn sadece sessiz bir özür diledi ve Edored şimdi sabırsızca bir bacadan diğerine zıplıyordu.

"Tehlikede olan biri var mı?" diye tahmin ettim, gittikçe daha da şaşkınlıkla. 'Eğer insanlar ölüyorsa, bana söyleyin ve ben-'

"Tehlike yok!" araya girdi, bu fikri bıkkın bir homurtuyla bir kenara bıraktı. "Ama tehlike seni daha hızlı hareket ettirecekse, Fury'yi birkaç boğaza karşı tutmaktan mutluluk duyarım, Burun Kıran. Senin için hangisi uygunsa.

İyi tanrılar.

"Oh, *tamam*," diye mırıldandım, bileğini tutmak için sandalyemden kalktım. 'Ama çok acil olsa iyi olur. Ve -'

Çoktan solmaya başlamıştık.

Umduğumdan daha uzun sürdü. Dünya bulanıklaştı ve bulanıklaşmaya devam etti, sonsuz uzunlukta bir kalp atışı ve sonra bir diğeri; her nereye gidiyorsak, kesinlikle Beyaz Şehir civarında kalmıyorduk. Etrafımızda çam yeşili isli bir siyaha karışıyordu. Dalgaların püskürmesi yüzüme çarptı. Küflü toprak, balık ve yapraklardaki çiy kokusunu aldım. Sonra, nihayet, dünya kendini tekrar bir araya getirmeye başladı, bildiğim adaların kokusu yerini ...

Duman.

Kalın, metalik buhar ciğerlerime ve burun deliklerime yerleşip beni öksürük krizine sokmadan önce derin bir nefes almayı başardım. Yanımda Edored yakasını ağzının ve burnunun üzerine çekmiş, çaresizce sırtımı sıvazlarken bana biraz kederli bir şekilde bakıyordu.

"Nefes almaya devam etmelisin Emelin," dedi yardımsever bir şekilde, ben öğürüp kusarken. 'Sana kimsenin ölmediğini söylediğimde, *senin* rolünü üstlenmen gerektiğini kastetmemiştim-'

"Neredeyiz biz? Öksürükler arasında kelimeleri tükürerek tükürdüm. 'Eğer beni cehenneme sürüklemeye çalışıyorsan...'

Biri kahkaha attı - tanıdık bir kadın sesiydi, kendi nefesimin gıcirtısından hemen tanımlayamadım. Hallthor - evet, bu gerçekten Hallthor'du - kuru bir sesle, "*Bu kadar* vahim koşullar altında doğum yaptığının farkında değildim," dedi.

O kahkahanın Ylfreda'ya ait olduğunu geç de olsa fark ettim.

Gözlerimden akan yaşları burnuma çekerek kendimi dik durmaya zorladım. Anlaşılan bir duman bulutunun tam ortasına gelmiştik; odanın geri kalanı temiz olsa da, en azından nefes almaya devam etmek için yeterli oksijen sunuyordu. Ateşin aydınlattığı alacakaranlıkta, Tared ve Ylfreda yanık izleriyle dolu uzun ahşap bir çalışma masasına uzanmış oturuyor, ikisi de neredeyse baş dönmesi olarak tanımlayabileceğim bir heyecanla bana sırtıyordu. Hallthor etkileyici büyüklükteki bir örse yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle benim oracıkta boğulmamak için gösterdiğim zahmetli çabayı izliyordu.

Yavaş yavaş anlayış yükseldi. Yeraltı'ndaki demirci dükkânı. Hallthor'un deri önlüğünde yepyeni is izleri ve saçlarında erimiş çelik parçalarıyla eve dönmeden önce çalışma günlerinin çoğunu geçirdiği yer. Kuşkusuz aile için önemli bir yerdi ve bir kez olsun içeriden görmeye aldırış etmedim - ama Skeire'in demirhanesini ziyaret etmek gerçekten

beni şiddet ve kaçırma tehditleri altında götürmeyi haklı çıkaracak kadar önemli mi?

"Savaşa gitmek üzereyiz," diyerek boğazımda kalan son duman kırıntılarını da temizlemeyi başardım. 'Gerçekten beni sürükleyerek götürmek zorunda mıydın-'

"Yaklaşan savaş *yüzünden* seni buradan uzaklaştırmak zorunda kaldık," diye araya girdi Tared, hala sinirlerimi bozacak kadar geniş bir şekilde gülümsüyordu. "Savaş başlamadan önce bu işi halletmemiz gerekiyordu, anlıyor musun?"

Ona yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. "Neyi halletmek için?"

"Güzel soru. Kaşlarını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla Edored bu sefer bir sırrı bir dakikadan daha uzun süre saklamayı başarmış?"

"Hey! Edored itiraz ederek kendini Ylfreda'nın yanına, masanın kenarına bıraktı. 'Ben gizliliğin zirvesiyim, seni kendini beğenmiş-'

"Evet, evet," diye araya girdi Ylfreda. O bile alışılmadık derecede neşeli görünüyordu, gerçi böyle zamanlarda dikiş atılacak bir sürü insan olması gerekirdi. 'Mükemmel bir iş çıkardınız. O halde sadede gelelim mi?"

En azından bu odada mantıklı bir insan vardı.

"Lütfen," dedim, sesimdeki umutsuzluğu tamamen yok edememiştim. 'Bilmek istediğim çok şey var-'

Tared, sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi, 'Size bir hediyemiz var,' dedi.

Gittikçe şiddet noktasına yaklaşıyordum. 'Evet, Edored o kadarını söyledi, ama bana yeni bir çift çorap vermek için tüm aileyi bir araya toplama zahmetine girdiğini sanmıyorum, değil mi?"

Kıkırdadı. "Hayır.

"Peki o zaman ne halt ...

Geniş bir hareketle Hallthor'a döndü. "Bu onuru sana bırakıyorum.

Demirci her zamanki gibi suskun bir şekilde gülümsedi ve tekne büyüklüğündeki örsün arkasından yün bir battaniyeye sarılı bir şey çıkardı. Paketi bana ilk çocuğunu uzatır gibi uzattı, yüzündeki ani ciddiyet bir an önce odada asılı duran baş döndürücü hafiflik havasının tam tersi gibiydi.

O zaman bile parçalar yerine oturmadı.

Her hareketimi takip eden dört çift gözün fazlasıyla farkında olarak nesnenin üzerindeki yünü yavaşça sıyırdım. Metal bir parıltı bana geri yansıdı, yanan ateşlerin ışığında neredeyse altın rengindeydi. Cilalı derinin topraksı pürüzsüzlüğü. Gümüşü sedef. Ve ...

Bir bıçağın keskin kenarı.

Donup kaldım.

Göz kırptım.

Birkaç metre ötede biri kıkırdadı.

Hayır - hayır, bu aptalca düşündüğüm şey olamazdı, değil mi? Bir anlık şaşkınlıkla battaniyenin geri kalanını yırttım, bu sabırsızlıktan ziyade hayali düşüncelerime bir son verme çabasıydı... ama bu gerçekten *de* bir kılıçtı, hem de şaşırtıcı derecede güzel bir kılıç. Kabzası ve çapraz muhafazaları sedef kakmalıydı. Ustura keskinliğinde bir alf çeliği kenarı. Kabzanın kendisi fae için yapılmış gibiydi, deriyle kaplanmadığı yerlerde sıradan çelik kullanılmıştı: bıçağı tutarken yanlılıkla kendi büyümü engelleme riskim yoktu.

Tutarken ...

Bıçağım.

Bu iki kelimenin sesi yavaşça içime işlerken elimdeki silaha baktım.

"Siz... şaka yapmıyorsunuz, değil mi? Şaka yapıyor gibi görünmüyorlardı, tam tersi gerçekten - ama Tanrı aşkına, bir *kılıç* mı? Silahları hakkında ne hissettiklerini gayet iyi biliyordum. *Onu kaybedersen seni öldürürüm*, demişti Beyla bana Altın Saray'da ve ben de ona inanmışım - en azından, kimse onu kırık kemikler ve ömür boyu dışlanmaya razı etmeye ikna edemedi önce bir iki iyi deneme inanmışım.

Ve şimdi aynı kılıçlardan birini *benim* küçük fae ellerime mi veriyorlardı?

'En azından uygun tepki,' dedi Ylfreda, bana keyifle gülümseyerek. 'Tabii ki şaka yapmıyoruz, Emelin. Neden yapalım ki?

"Ama bu... bu bir *alf kılıcı*. Ne diye tartışıyordum ki - aniden muazzam bir hata yaptıklarını fark etmeleri ve silahı tekrar ellerimden çekmeleri için mi? Yine de dudaklarım kıpırdamayı durdurmayı reddetti, güvenemedim, düşemedim ve ağın beni yakalamasına izin veremedim. "Ve ben bir alf değilim. Yani-'

Tared bir kaşını kaldırdı. "Sen değil misin?

Oh.

Bizden biri.

Zera bana yardım etti, Orin'in mahallesindeki eğitim salonunda bana kelimesi kelimesine *anlatmıştı*. Bana her zaman aileden biri olacağıma dair güvence vermiş, sonra da diğerlerine Creon'u anlatmaya gitmişti - ya da ben öyle sanmışım ...

Ama ertesi sabah Hallthor'u eskizlerle meşgul bulmamış mıydım? Şimdiden gözyaşlarımın sıcaklığı gözlerimin köşelerinde yeniden yanmaya başlamıştı.

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum," demeyi başardım, sırf gözlerimdeki ıslaklığı kırpma için bir bahanem olsun diye bakışlarımı o ince bıçağa geri çevirdim. Bu işi bu kadar çabuk bitirmek için kaç saat çalışmıştı? "Teşekkür ederim. Çok, çok teşekkür ederim. Ben... Ona çok iyi bakacağım, söz veriyorum.

"Umarım sana da iyi bakar," dedi Hallthor, kılıca sadece nazık bir düşkünlük olarak tanımlayabileceğim bir şeyle bakarak. "Ama elbette adını koyana kadar onunla savaşıma - umarım Tared sana bu kadarını söylemiştir?

Gözlerimi kırptım. "Ne?

"Kötü şans," açıkladı. "İsimsiz bir kılıçla dövüşmek.

"Evet, evet, o kısmı anladım, ama... *adını söyle?* Tared'e baktım, o da bana biraz fazla tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. "Adını *ben* mi koyacağım?

"Evet, elbette," dedi Ylfreda, dilini gıdaklayarak. 'Bunu senin için başka kimin yapacağını sanıyordun? Lanet tanrıların mı?

"Düşündüğümü varsayman büyük cesaret," dedim biraz panikle, kılıçtan ona ve tekrar kılıca bakarak. Kılıç bana oldukça ... beklentiyle bakıyordu. "İnsan bir kılıca nasıl isim verebilir ki?

"Çok düşünüyorsun..." diye başladı Tared.

"Ya da çok sarhoş olursun," diye yardımcı oldu Edored.

"Denenmiş ve doğru bir yöntem, evet," diye itiraf etti Tared alaycı bir sırıtışla. 'Her iki durumda da, beyninizi bir şekilde çalıştırırsınız ve sonra er ya da geç... bilirsiniz.

Gözlerimi ona diktim, nedense bir an öncesine göre daha az güvendeydim. "Ben mi *bileceğim?*

"Kulağa geldiği kadar belirsiz değil," dedi kuru bir sesle. "Öğrendiğin zaman anlayacaksın, söz veriyorum.

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Tared. İki adım geri çekildim ve küçük ahşap bir tabureye çöktüm, kılıç ellerimde isimsiz ve ağırdı. Belki *bizden biriydi* - ama şu anda, hayatımdan birkaç on yıllık alf kültürünün yokluğunu her zamankinden daha derinden hissediyordum. 'Sizlerin bir kılıç için uygun gördüğü isimleri pek bilmiyorum. Fury, Fury'dir elbette ve Beyla'nın kılıçlarını biliyorum ama...'

"Beyla kendi kılıçlarına isim vermedi," dedi Ylfreda yumuşak bir sesle. "Bakmak isteyeceğin örnek bu değil.

"Doğru. Gözlerimi ovuşturdum. "Sen..."

Sırtındaki kısa kılıcın kabzasına dokunarak başını salladı. "Ona Mercy deniyor.

Bir şifacının kılıcı, sadece geriye kalan en iyi seçenek olduğunda ölüm getirmek için tasarlanmıştı. Yutkundum, başımı salladım ve odanın köşesinde duvara dayalı duran kılıca başparmağıyla işaret eden Hallthor'a baktım. "Fısılda.

Ah, evet. Düzgün huylu bir alfin nadirliği - gürültülü bir kaos dünyasında yetişmiş sessiz bir erkek. Boştaki elimle yüzümü ovuşturarak Tared'e döndüm ve "Lyn'in de kendi kılıcı var mı?" diye sordum.

"Oh, evet, elbette. Sırtıttı. 'Sadece birkaç yıl onu kullanırken göremeyeceksiniz. Şu anda onun boyu kadar. Adı Kenaz.'

Kaşlarımı çattım. "Kenaz?"

"Bu bir rün. Bilginin sembolü."

"Oh. Lyn ve kitapları - aklına başka ne gelebilirdi ki? "Tabii ki.

"Gördün mü?" dedi, derdini anlatmış bir erkek havasıyla bacak bacak üstüne atarak. 'Aradığınız şey bu - etrafınızdaki herkesin başını sallayıp evet, tabii ki Em de bunu seçerdi demesini sağlayacak isim. Dediğim gibi, bileceksiniz.

"O zaman neden Heartfall? Sırtındaki silahı gönülsüzce işaret ettim. 'Acımasız zafere her zaman olduğundan daha takıntılı görünüyorsun - kaçırduğım skandal bir geçmişin mi var?

Ylfreda o cevap vermeden önce güldü. "Adını bir hikayedeki kılıçtan alıyor.

"Bazı insanlar," diye karşılık verdi Tared hemen, bu konuda ilk kez bir anlaşmazlık çıkmadığını kanıtlayan yorgun bir eğlenceyle, "kılıcın yapımcısı da dahil *olmak* üzere, kılıcın-

Edored o kadar yüksek sesle homurdandı ki sesi yeraltı odasında yankılandı. "Ona Ingved Amca'nın bir meyveli kek kadar çatlak olduğunu söylemeyi unuttun.

'Şey-'

"Her sonbaharda meyve bahçesine birinin gizlice girdiğini sanıyordu! Edored sesini yükselterek araya girdi. "Ağaçlardan kanlı yaprakları çalmak için!

Hallthor yumuşak bir sesle, "İşi söz konusu olduğunda hâlâ yeterince zekiydi," dedi. 'Yaptığı her işi tam olarak ne zaman ve kimin için yaptığını söyleyebilirdi.

Son güne kadar işyerinde tek bir kılıç bile kullanmayacak.

"Benim bir peri olduğumu sandı! Edored ölümcül bir şekilde gücenmiş görünerek itiraz etti. "Bir keresinde beni bir bardak sütle dışarı çekmeye çalışmıştı!

"Onu savunmak için," dedi Tared, uzun zamandır görmediğim kadar geniş bir şekilde sırtarak, "onu her ziyaret ettiğimizde farklı bir mor gözle ortaya çıktın. Yanlış anlaşılmanın nereden kaynaklandığını anlayabiliyorum.

"Pekala," diye araya girdim, çünkü Edored'in birkaç dakika boyunca mantıklı bir konuşmaya izin vermeyecek bir yanıt vermek üzere olduğu çok açıktı ve hala sorularıma doğru düzgün bir yanıt alamamıştım, "bir hikayeden bir kılıç mı dediniz?

"Ah, evet. Tared bana dönerken Edored'i ağlatmaktan vazgeçmek zorunda kaldığı için neredeyse pişman görünüyordu. "Çocukken en sevdiğim hikâyeydi-

"Tamamen anlaşılmaz nedenlerden dolayı," diye neşeyle araya girdi Edored. "Edored," diye inledi Ylfreda.

"Kılıcını onun için feda ediyor! Bu konuşmayı daha önce binlerce kez yapmış olmaları gerçeği, gerçek öfkesini daha az tutkulu hale getirmedi; olayların tamamen kurgusal olma olasılığı da öyle. 'Eşyaları elmasa çevirmesi umurunda değil! Hangi Allah'ın belası salak *kılıcını* arkasında bırakır-'

"Tared, seni *romantik*," dedim şok olmuş gibi yaparak.

Bana alaycı bir bakış fırlattı. Yanındaki Ylfreda yüksek sesle güldü ve onu rahatlatmak için omzunu sıvazladı.

"Öyle ya da böyle," dedi Hallthor, her zamanki gibi sessiz bir gülümsemeden başka bir şey yapmadan, "Ingved bunun hikâyede vazgeçilen Heartfall olduğunda ısrar etti. Yeterince büyüdüğünde onu Tared'e verdi ve Edored *hiç* kıskanmadı.

"Kıskanç mı? Edored kışlandı. "Bir kadın için ıskartaya çıkarılmış bir kılıç yüzünden mi?

Ylfreda sakince, "Hiç de değil," diye onayladı.

Adam zafer kazanmışçasına ofladı, görünüşe göre kızın yüzünü düz tutmak için dudağını kanayacak kadar ısırıldığını fark etmemişti.

"Buradan çıkarılacak ana sonuç," dedi Tared acı dolu bir sabırla, "Beyla gibi benim de kendi kılıcıma isim vermediğim ve berbat bir örnek olduğumdur. Beni burada bir kılavuz olarak kullanmayın.

"Ah, evet," dedim ciddiyetle. "Yani kılıcıma Molly ve Üç Ayı baladındaki şarkı söyleyen şamdanın adını vermemem gerektiğini mi söylüyorsun?

Bildiğim iyi oldu.'

Bir kıkırdama duyuldu. 'Teknik olarak istediğin her şeyi yapabilirsin tabii ki-'

"Aslına bakarsan," diye araya girdi Hallthor, "yapamayacağını yeni fark ettim. Eserime şamdanların adını verirsen, onu kendi himayem altına almak için seninle düello yapabilirim - benim de sınırlarım var.

Bunun bir şaka olduğunu bilsem de, beş dakika öncesine kadar bir kılıca sahip olmayı hiç beklemesem de ve kesinlikle şimdiden bir kılıca sahip olmaya alışmamam gerekse de, elimdeki silahı kaybetme düşüncesiyle hissettiğim paniğin hızlı sızısını inkar edemezdim.

Yüce Tanrım. Belki de bu çeliğin içinde büyü vardı.

"Şarkı söyleyen şamdanların adını vermeyeceğim," diye söz verdim, "ve gizemli bir şekilde bilmem gereken şeyi öğrenene kadar onunla kimseyle dövüşmeyeceğim, ve hepinize çok ama çok teşekkür ederim... için...

Kılıç için. Hikayeler için. Sıcaklık, kahkahalar ve iyi huylu şakalar için - en çok da yüzeyin altındaki mesaj için.

Bizden biri.

Dudaklarımdan başka bir kelime çıkmadan anlamış görünüyorlardı; hatta Edored bile kalbimdeki bulanık parıltıyı nasıl düzgün bir gramere dönüştüreceğimi çözmeden bana ışıltılı bir sırıtış gönderdi. "O zaman seni kuzeydeki yoğun hayatına geri götürmemi ister misin, Burunkıran?

Oh.

Sikey

im.

Anne'nin kanlı savaş gemileri.

Gerçekten de mucizeviydi, yeryüzünün üzerinde beni bekleyen karmaşayı - başımızın üzerinde asılı duran saldırıyı, gelecek kan dökülmesi için kendilerini hazırlayan orduları- bana bu kadar kolay unutturmaları.

"Geri dönmek daha iyi olabilir, evet," dedirttim kendime, umutlu insanlarla dolu o kampa, orada bizi bekleyen yaşam ve ölüm seçeneklerine dönmekten daha az istediğim bir şey düşünemesem de.

Hallthor eğildi ve örsünün arkasından yepyeni bir deri kılıf çıkardı - bedene göre mükemmel bir şekilde uyarlanmıştı, tokası ateş ışığında parlıyordu. Bana uzatırken mırıldandığım teşekkür gülünç derecede yetersiz geldi ama gözlerinin etrafındaki kahkaha kırışıklıkları bana anladığını söyledi.

Kılıcı sırtıma bağlarken Tared, 'Ben de seninle geliyorum,' dedi ve yeni ağırlığa alışmak için omuzlarımı döndürdü. 'Görünüşe göre

Hepimiz için yapacak çok şey var. Yanında koca bir ordu getirdiğini mi duydum, Em?

"Kazara," dedim yüzümü buruşturarak.

Sohbet birkaç dakika daha devam etti, Edored bıkip artık gideceğimizi söyleyene kadar ileri geri konuştuk - ama aklım geride kaldı, daha iyi bir yargıya rağmen kılıç adı olarak *Kazara*'yı seçerek ne kadar skandala neden olacağımı merak ettim.

Gerçekten de kulağa hoş geliyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Ordu kampımızın kalbindeki çadır, Edored'in yarım saat önce beni uğurlamasından bu yana önemli ölçüde dolmuştu. Nanya şimdi Lyn'in yanında duruyordu, kalemi kan kırmızısı dudaklarının arasındaydı, saçları bu sabah karmaşık boynuz benzeri şekillerde örülmüştü. Ve çadırın diğer tarafında - kalbim küçük bir sıçrama yaptı- Creon uzanmak için tasarlanmamış gibi görünen ama kaçınılmaz olarak Sessiz Ölüm'ün isteklerine teslim olmuş bir sandalyede oturuyor, Lyn'in daha önce tuttuğu atlası tararken kanatlarını yavaşça arkalığa dolmasına izin veriyordu.

Masanın yanında belirlediğimiz anda başını kaldırıp baktı. Bu arada Edored bileğimi bıraktı ve heyecanlı bir şekilde, "Nen!" diye bağırdı.

Uzun süredir acı çeken iç çekişinde sadece bir parça sıcaklık vardı. "Günaydın, göt herif.

Lyn onlara küçük bir göz kırptı, sandalyesinden fırladı ve Beyla'nın bulgularının ayrıntılarını bildirmek üzere Tared'e doğru koşmaya başladı. Bu endişe verici haberi bensiz de gayet iyi tartışabileceklerine karar verdim ve etrafta dolandım

Masanın diğerk tarafına, Creon'un atlasını çoktan kenara ittiğı ve ayağıyla ikinci bir sandalyeyi ittiğı yere. Sırtındaki kılıcı görünce beklediğimden daha geniş bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi de Alf mi oldun?"

"Bana öyle söylendi," dedim kılıfın tokasını gevşetip silahı köşedeki atılmış sancak demetinin üzerine dikkatlice yerleştirirken. Ellerimi silahtan çekmek garip bir şekilde yeni doğmuş bir çocuğı beşiğine kendi başına nefes almaya devam edeceğine güvenmek zorunda kalmaya benziyordu - beklenmedik bir koruyuculuk kaşıntısı. "Hallthor yaptı.

"Tahmin etmiştim. Gözlerini sedef çapraz muhafazalarda, kılıfın ince uzunluğunda gezdirdi. "Çok güzel bir iş.

Kendimi onun yanındaki sandalyeye bıraktım, Tared ve Edored'in hâlâ başka bir yerde olup olmadıklarını kontrol etmek için bir kenara baktım ve fısıldadım, 'Bir şekilde buna bir isim bulmam gerekiyor. Eğer herhangi bir öneriniz varsa

...'

"Ona Kaktüs deyin," kuru bir teklifte bulundu.

"Bu benim unvanım," diye mırıldandım yüzümü buruşturarak. "Karışıklığa neden olmadan herhangi bir zamanda etrafta sadece bu kadar çok kaktüs olabilmış gibi hissediyorum. Burun Kıran ve Gürültülü Ölüm de aynı nedenle söz konusu değil.

Güldü. 'Ve sen de iyi alf geleneğı olan övünme hırsını benimseyip ona Queenslayer diyecek havada değilsin, öyle mi?

"Sanırım yapabilirim, ama bu çok..." Duraksadım. "Çok vahşi.

Sanki her şeyden çok tercih ettiğim yanımda buymuş gibi - Yüce Leydileri kör eden ve ardında kana bulanmış savaş alanları bırakan yanımda. Sanki silahımı her çektiğimde izleyicilerimin düşünmesini istediğim şey buymuş gibi: insanlığın kurtarıcısı Emelin değil, her parmağının ucunda ölüm taşıyan, tanrıların yeminli büyücüsü Emelin.

Creon bana neşesiz bir gülümseme gönderdi.

"Evet. Biliyorum. Elbette biliyordun.

"Belki de Edored'in tavsiyesine uymalı ve önce zihnimi uyuşturacak kadar sarhoş ," dedim ekşiyerek. "Yaratıcılığım için harikalar yaratabilir.

"Alternatif olarak," dedi, yüzü dimdik, "bal likörü sersemliğinden uyanıp kılıcına Creon'un Görkemli Pazı adını verdiğini fark edebilirsin, ki bunu elbette onaylarım, ama bu muhtemelen özellikle bazı alfler tarafından pek hoş karşılanmaz.

Bir kahkaha attım ve gözlerimi gövdesinde gezdirdim. "Aklıma gelen ilk vücut parçası senin pazıların olsaydı Tared şanslı olurdu.

Sırıtişındaki kötölük beni dizlerimin üzerine çökertebilirdi. Sanki burada savaşın eşiğinde oturmuyormuşuz gibi - sanki dünyanın yükü omuzlarımızda değilmiş gibi. Güneş ışığı ve oksijen gibi arzuladığım küçük rahatlama anları; Lyn çadırın diğer tarafından bize doğru döndüğünde bir iniltiyi bastırmak için yapabildiğim tek şey buydu. "Creon?"

Hemen ayıldı. "Ne oldu?" "O haritalara hâlâ ihtiyacın var mı?"

Anne'nin gemilerini nereye gönderdiğini, bu sefer hangi masum hayatları kaybettiğini anlamak için... Kaya mideme geri battı.

Yapılması gereken seçimler. Sonunda hep aynı şey oluyordu.

Creon atlası sözünü sakınmadan masanın öbür ucundaki Lyn'e uzattı, sonra yavaşça, 'En azından yakın adalara gözcü olarak birkaç kişi göndererek yönleri hakkında bir fikir edinebiliriz. Eğer doğu ya da batı boğazlarından hangisini kullandığını bilirsek...'

"Evet," dedi Lyn, kelimeyi belirgin bir tereddütle uzatarak. "Evet, yapmalıyız ama..."

Bocaladı.

"Ama asıl soru bu bilgiyle ne yapacağımız? Tared sözlerini bitirdi. Bir inilti. "Kesinlikle.

"Saldırmayı planladığı yeri savunmak mı? İfadelerindeki acımasızlık karşısında biraz şaşırarak sordum. Bu, apaçık ortada olan kısımdı, değil mi? Hedeflenen kurbanların *nasıl* savunulacağı ya da bu görevi tam olarak *kimin* üstleneceği konusunda tartışabilirdik... ama bu daha ziyade ikincil, ayrıntılarla ilgili bir mesele gibi görünüyordu. 'Nereye gittiğini öğrenir öğrenmez-'

"Hangi orduyla? Tared acımasızca kesti.

Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

Sandalyesine çöküp uzun bacaklarını uzatırken bir küfür mırıldandı. 'Eğer Beyla'nın gözlemlerinin işaret ettiği büyüklükte bir filo gönderiyorsa, onları durdurmak için Yeraltı'ndan birkaç alften fazlasına ihtiyacımız olacak. Ve tüm müttefiklerimizin hemfikir olduğu tek şey, birden fazla savaşa girmeyeceğimizdi.

Bunun kafama dank etmesi biraz zaman aldı.

"Peki bunun yerine ne önerirsiniz? Etrafımdaki herkes endişe verici bir şekilde sessizleşmişti - *Creon* bile ona doğru baktığımda gülümsemedi ya da başını sallamadı. "Hedefi her kimse onu savunmak istemediğini söylemiyorsun, değil mi?"

Nenya kollarını kavuşturmuş, uzun kırmızı tırnaklarını dantel kollarına sabırsızca vurarak, "Bu pek de istemekle ilgili bir mesele değil," diye mırıldandı. "Daha ziyade neye gücümüzün yettiğiyle ilgili.

"Evet. Tared'in sesindeki gerginlik artık açıkça belli oluyordu. 'Bugün yola çıkardığı grupla muhtemelen yarımızı yok edebilir ve yarısını yanımıza alsak bile gözünü bile kırpmaz. Bağları çözmeden ya da ihtiyacımız olan insan müttefikleri bulmadan önce onun yemine atılmak en iyi ihtimalle bir delinin bahsi olur.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin - onun sözleri mi yoksa ardından gelen sessizlik mi, itirazların anlamlı bir şekilde yokluğu mu? Lyn hüznle buklelerini çiğnedi. Nenya dalgınca yanağındaki yara izlerini kaşıdı. Edored hâlâ Tared'in sunduğu rakamlar üzerinde çalışıyor gibi görünüyordu ama yüzü bile alışılmadık derecede asıktı - her ne kadar kendisi için şaşırtıcı olsalar da sonuçları kabul etmeye hazırды.

Ve Creon...

Gergin çene. Dipsiz gözler. Ama masadan başını kaldırmadı ve konuşmadı - tek kelime bile itiraz etmedi.

"Hayır," dedim nefes nefese, neyi inkâr ettiğimden emin değildim - Anne'nin sayıca üstünlüğü vardı, bağları vardı ve cehennem savunması da vardı. Ama daha önce Tolya'ya yapmaya çalıştığı gibi bütün bir su perisi adasını yeryüzünden silmeyi planlıyor olabilirdi ve herkes sonuçlarını bildiği halde bu acı gerçekleri nasıl kayıtsızca kabul edebilirdi?

"Em..." diye başladı Lyn, sesi biraz kısılmıştı.

'Tolya'da Güneş filosunu durdurduk. , sadece ikimizle. Creon'a bakıp cevap olarak belli belirsiz bir baş sallamadan başka bir şey alamayınca kendimi gittikçe daha da çılgın, delirmiş bir deli gibi hissediyordum. 'Neden tekrar denemeyelim ki? Bu sefer onlardan birkaç tane daha olsa bile...'

"Mesele sadece rakamlar değil Em," araya girdi, sesi alçak ve sertti. 'Seni Altın Saray'da çalışırken gördüler ve hikayeyi anlatmak için yaşadılar. Tanrı tarafından kutsanmış güçlerin artık Tolya'da olduğu gibi sürpriz değil. Tekrar ortaya çıkabileceğini çok iyi bilecek ve ordusunun bu sefer hazırlıklı olacağına dair iyi bir miktar paraya bahse girebilirsin.

Yutkundum. "Ama-

Nenya sert bir tavırla, "Ve bu sefer sağ çıksan bile," diye ekledi, "seni bu şekilde tuzağa düşürebileceğini ona göstermiş olacaksın.

Yemi yutmaya devam edeceğimden emin olmak için ona tekrar, tekrar ve tekrar, her seferinde daha acımasızca saldırması için dünyadaki tüm sebepleri veriyordu... Ta ki

Eninde sonunda, kaçınılmaz olarak, bir şey beni öldürecekti. Anne de benim kadar iyi biliyordu ki her dövüş bir bakıma zar atmaktan ibaretti; tüm sihrime, tüm stratejime rağmen şimdiye kadar ölümle burun buruna gelmekten kurtulduğum için şanslıydım.

Ve her şeyin bitmesi için sadece bir kez şanssız olmam gerekiyordu.

Ağzım kurumaya başlamıştı. İleri sürdükleri her argümanı anlıyordum - her birini kabul etmekten kendimi alamıyordum - ve yine de ardından gelen mantıklı sonuç, uzaktan bile makul görünmeyi reddediyordu. Eğer yemi yutmazsak... o zaman burada öylece oturacaktık. Burada beklerdik. Anne'nin bu savaşta saldırmaya zahmet etmeyeceği tek adada sessiz ve güvende kalırdık.

Ve insanlar incinecek, acı çekecek ve ölecekti.

"Peki başka ne yapmamızı öneriyorsun? Ben başardım. "Hiçbir şey mi?

"Daha büyük insan adalarına ve şehirlerine ulaşmak için acele etmeliyiz," dedi Lyn, yüz ifadesi kendimi tutmam için bana yalvarıyordu. 'Ve müttefiklerimize tetikte olmaları gerektiğini bildirmeliyiz. Eğer bir şey olursa...'

"Evet. Tared iç çekti. 'En azından nereye gittiğini öğrendiğimizde mümkün olduğunca çok insanı tahliye edebiliriz.

"Ama koca bir şehre saldırırsa," dedim ve sakın ve soğukkanlı kalmak için elimden geleni yapsam da tiz sesimin çatlamasına engel olamadım, "herkesi zamanında oradan çıkarmanın hiçbir yolu yok, değil mi? Ve eğer bir alf evine ya da Fireborn Sarayı gibi bir yere saldırırsa, insanlar oradan çıkmak bile istemeyecek-'

"Em, *biliyoruz*. Bir an için sesinin kontrolünü kaybetme sırası Lyn'deydi. 'Ve biz de bundan en az sizin kadar hoşlanıyoruz, inanın bana - ama bunun daha önce de olduğunu gördük, hepsini ve davaya katılan her bir büyülü hükümdar tam olarak neye imza attıklarını biliyordu. Yapamayız...'

Creon sessizce, 'Büyülü bir topluluğa saldırmayabilir bile,' dedi.

Edored çadırın girişinin yanında şaşkın bir nefes verdi. "Neden *insanlara* saldırırsın ki?

"Kin. Creon omuz silkti - dudaklarının kenarındaki acı seğirme ve kanatlarındaki gerginlik tarafından tamamen reddedilen bir kayıtsızlık girişimi. Bu kini çok iyi bildiğini fark ettim. Yüzlerce yıldır bunu uygulamak için bir araç olmuştu. "Muhtemelen Em'in Beyaz Şehir'i ziyaret ettiğini biliyordur. Gücendiğini hissettiğinde ne kadar önemsiz ve acımasız olabileceğini hafife almamalısın ve şehrin şu anki en büyük düşmanı için yasalarını çiğnemesinin onu çok rahatsız etmiş olduğundan şüpheleniyorum.

Onun en büyük düşmanı.

Hiç bu kadar seve seve kaybedeceğim bir unvan almamıştım.

Tared bir elini saçlarında gezdirerek, "Orin'in lanet olası kıcı," diye mırıldandı. 'Ama bir insan şehrine saldırarak hiçbir şey kazanamaz. Gerçekten de tüm stratejiyi bir kenara bırakıp kararlarını sadece kinine göre verecek kadar intikamcı olacağını mı düşünüyorsun?

"Şu anda kimin tavsiyesini dinlediğine bağlı," dedi Creon ekşiyerek. 'Genellikle böyle planlar yaptığında Agenor ve Thysandra onu vazgeçirmeye çalışırlardı. Biri bizim tarafımızda, diğeri hücrede otururken...'

Cümlesini bitirmedi. Edored bile onun söylediklerinin geri kalanına ihtiyaç duymuyor gibiydi. Eğer Ophion şu anda onun ana danışman seçimiye...

Bir ürperti bastırdım.

"Ve," diye ekledi Creon, başını masanın üzerindeki haritalara doğru eğerek, "sonuçta insanlara saldırarak bir avantaj elde edebilir. Eğer bu yönde ittifaklar aradığımızı tahmin ettiyse, ona karşı gelmeye cüret ederseniz neler olacağını dünyaya bir kez daha göstermek için harika bir fırsat.

"Yani insanlar ölüyor," diye mırıldandım, kelimeler dilimde safra gibi ekşimişti.

Gözlerini kapattı. "Evet.

"Ve biz... biz gerçekten onların ölmesine izin vereceğiz.

Bu sefer kimse cevap vermedi.

Mideme mide bulandırıcı bir korku yerleşti, Khailan'ın boş gözlerinin anısına çok yakın bir his, titreyen eli benimkinde. Kendime yapabileceğimiz tek şeyin en iyi seçenek olduğunu söylemeye çalıştım - ama en iyi seçenek nasıl bu kadar *yanlış* hissettirebilirdi?

"İnsan şehirlerine mesajlar yazmaya başlayacağım," diye fısıldamayı başardım, kelimeleri yüksek sesle söylediğim için bile kendimi korkak gibi hissediyordum.

Tared'in omuzları masanın diğer tarafına doğru birkaç santim sarktı. "Güzel. Gözcü göndermek için en iyi yerleri aramaya başlayacağım.

Tüm doğru planlar, tüm doğru kararlar - ve yine de ölüm gittikçe daha da yaklaşıyordu.

O cehennem gibi günün geri kalanında kendime tek bir dakika bile mola verme izni vermedim - yeniden düşünmeye, merak etmeye başlamak için tek bir dakika bile

Saldırının gerçekleşeceği yere beni götürmeye istekli bir müttefik bulmanın ve Anne'nin gazabıyla tek başıma yüzleşmenin *o kadar* da kötü bir fikir olup olmayacağı...

Cevabın ne olacağını biliyordum.

Sadece bilmek *istemiyordum*.

Ben de ulaşabileceğim insan adalarının uzun bir listesini yaptım ve hepsine nazik mektuplar yazdım. Alyra'yı kendisinden on kat büyük bir kartala bakarken buldum ve dikkatlice onu daha büyük kuşu rahat bırakması için ikna etmeyi başardım. Sonunda Creon'a usturlabını verdim ve ilk alet çantasını eline yeni almış küçük bir çocuğunkine oldukça benzer bir ifadeyle ödüllendirildim; o gün yüzüme gülümseme getirebilen tek şey buydu.

Beyla'nın Anne'nin filosuna bir göz atması için gönderdiği fae geri dönmedi. Onlara ne olmuş olabileceğini düşünmemek için daha da çok çalıştım.

Gün çadırlara, yüzlere, mektuplara ve daha fazla mektuba bulanıklaştı. İnsanlar sorular sordu - çok fazla soru. Alf izcileri diğer adaları gözlemek için yola çıktılar. Öğleden sonraya doğru, kampın her yerine serpiştirilmiş çok sayıdaki pişirme ateşinden birinin yanından geçerken, sert insan kadın bir torba soğanı kollarıma itti ve yapacak daha iyi bir işim yoksa onları soymaya başlamamı söyledi; onu utandırmamak için sonraki yarım saati soğan doğrayarak, gözlerimden akan yaşları silerek ve kılıcıma Soyma Bıçağı adını verseydim Tared'in nasıl tepki vereceğini merak ederek geçirdim.

Agenor'un evinden Emelin Thenessa, Onionbane. Kimsenin bana vermeye zahmet etmediği o kadar çok isim vardı ki.

Gökyüzü koyu çivit rengini aldığı anda neredeyse yemek yiyemeyecek kadar yorgundum. Tek bir kase çorbayı boğarak içmeyi başardım, sonra etrafımdaki alfler bilgi eksikliklerini, burada boş bir denizi, orada huzur içinde uyuklayan bir adayı bildirmek için ileri geri kaybolurken kendimi Creon'un omuzlarına puslu bir şekilde yaslanmış buldum... Artık uyumaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu ve yine de bize tahsis edilen çadıra giden birkaç düzine metreyi geçmeye kendimi ikna edemedim - her gelecek olan alf, hepimizin duymamayı umduğumuz haberleri getirecek kişi olabilirse.

Nuesh'te hala bir şey yok - kral yine de silahlanma çağrısı yaptı

... Dehşet Burnu'nu henüz geçmediler ...

Livosha hâlâ sessizse, güvende olmalılar, değil mi? Gemilerin oraya varması o kadar uzun sürmezdi, değil mi?

Çok yavaş bir şekilde, sesler bulanıklaşarak rüyalara dönüştü.

Creon beni yatağa yatırırken, etrafımızdaki çadır örtüsü ağaran ay ve uzaktaki kamp ateşlerinin parıltısıyla loş bir şekilde aydınlanırken, son bir kez uykulu ve şaşkın bir şekilde uyandım. İtiraz etme girişimim yorgunluktan sersemlemiş bir şekilde ortaya çıktı ve o yanımdaki battaniyenin altına kayarken, ipeksi teni ve sıkı kasları beni sessizliğe gömerken hızla öldü.

"Sorun yok, kaktüs," diye mırıldandı, kollarını bana dolayarak. "Bir şey olursa bizi uyandırırılar.

Eğer.

Ne zaman?

Ama vücudu benimkine karşı sıcaktı ve ben çok yorgundum...

Yanan kasabalar ve çığlık atan çocuklarla ilgili ateşli rüyalara daldım ve gecenin geri kalanında her hışırtı ve gıcırtıda uyandım.

İlk güneş ışınları başımızın üzerindeki çadır bezinin arasından süzölmeye başladığında yüzüncü kez uyandığımı hissettim. O zamana kadar battaniyemden ayrılmaya fazlasıyla hazırdım - herhangi bir şekilde dinlenmiş hissettiğim için değil, daha ziyade saatlerce uyuyup tekrar uyandıktan sonra sırtımın her santimi kayalık toprakla çok yakından tanıştığı için.

Yanımda Creon hâlâ derin bir uykudaydı. Üzerime yeni bir elbise geçirdim ve onu bu değerli huzur anlarından mahrum bırakmamaya kararlı bir şekilde çadırdan olabildiğince sessizce çıktım.

Kamp hâlâ ürkütücü bir sessizlik içindeydi, tuvalete ve oradan da mavi-beyaz komuta çadırına doğru ilerlerken çadırlar arasında sessizce dolaşan bir avuç uykulu alf dışında kimse yoktu. Dün geceki hummalı hareketlilikten sonra şimdi sessizlik sarsıcıydı; sadece Tared'i çadırın en gölgeli köşesindeki bir sandalyede buldum, kucağında sadece birkaç cesur kırmızı buklenin tepeden dışarı çıktığı bir battaniye demeti vardı. İçeri girdiğimde bana yorgun bir gülümseme gönderdi ve çok yüksek sesle konuşmamamı işaret etti.

"Haber var mı? Nefes aldım.

Başını salladı, yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi vardı, sanki o da aynı rahatlama ve şüphe karışımını hissediyordu. Saldırı yok - henüz değil.

Ancak gemiler yollarına devam etmişti ve bu zamana kadar bir yere varmış olmalıydılar, tabii eğer Anne onları bir sebepten dolayı geri tutmuyorsa...

Ve bu sebep pek de olumlu bir sebep olamaz.

"Agenor ve Rosalind geldiler mi?" diye fısıldadım, çünkü uyuyan bir Lyn'in etrafında bin bir mutsuz olasılığı tartışmanın pek bir anlamı yoktu ve her iki durumda da birbirimize söyleyecek yeni bir şeyimiz olacağından şüpheliydim.

Tared tekrar başını salladı.

"Pekâlâ. Bir iç çekişi bastırdım, içime çöreklenen tedirgin edici endişeyle savaştım - bir şeyi kaçırdığımız, tehlikenin gözümüzün önünde belirdiği ve çok ama çok yakında bizi yutmak için ortaya çıkabileceği hissiyle. "O halde gidip onları yataktan kaldırmaya çalışayım.

Bana neşesiz bir sırıtişla baktı. "Benden ziyade sen.

Şanslıydı ki Lyn o anda kucağında küçük sevimli bir horlama sesi çıkardı. Yoksa ona bir şey fırlatabilirdim.

Agenor'un kırmızı çadırını kapalı buldum, sağlam mumlu kumaşın arkasından tek bir ses bile çıkmıyordu. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden hızlıca bir göz attım ve kısık bir sesle, "Günaydın?" dedim.

Beş, on, sonra on beş saniye boyunca cevap gelmedi.

"Alo?" diye ekledim, şimdi biraz daha yüksek sesle.

"Uyanık kimse var mı?

Bu kez çadırın içinden bir hışırtı ve iniltiye benzer bir ses çıktı, ardından da bir ayağın toprağa çarpması olabilecek donuk bir gümbürtü duyuldu. Sonunda Agenor'un uykulu sesi duyuldu: "Em? Sen misin o?"

'Sana on puan,' dedim. 'İçeri gelebilir miyim? Gelişmeler var ve sanırım sizin fikirlerinizi tekrar sormaya başlamamızın zamanı geldi.

Bir iki dakika sessiz kaldı, sonra oldukça sersemlemiş bir şekilde, 'Doğru. Bize bir dakika izin verirsiniz...'

Biz. Midemde küçük bir gerginlik düğümü gevşedi.

"Memnuniyetle," dedim, ağırlığımı diğer bacağıma vererek. Bir an için - küçük ama mutlu bir an - neredeyse gülecektim, Anne'nin uğursuz hareketleri lanetlensin. 'Sabrın en büyük erdemim olduğunu biliyorsun. Umarım uygunsuz bir zamanda gelmiyordumdur?

"Asla," dedi bir iniltiyle, ardından çadırın etrafında daha fazla gümbürtü ve ardından Rosalind'in bastırılmış kahkaha sesi duyuldu. "Ama hem senin hem de benim iyiliğim için..."

"Pantolon arıyor," diye yardımseverce tercüme etti Rosalind, sesi çok daha uyanık geliyordu.

Bir kahkaha attım. "Bu durumda beklemekten mutluluk duyarım.

"Sağ ol Al," diye homurdandı babam, kafasına geçirdiği giysilerin sesinden boğuklaşan bir sesle. 'İşte son ebeveyn otoritem de gidiyor.

"İçiniz rahat olsun," dedim, aha önce pek fazla yoktu.

Rosalind yine güldü. Çadır bir an sonra içeriden açıldı ve Agenor'un özensiz giyindiği ortaya çıktı - çıplak ayaklar, yarım düğmeli gömlek, son yirmi dört saat içinde tarak görmemiş saçlar. Gülümsemesi özür diler gibiydi ve uykudan hafifçe buğulanmıştı... ama onda da aylardır görmediğim kadar yumuşak bir şeyler vardı.

Hayır, *daha genç*.

O inatçı yorgunluk, on iki yüz yıllık savaş ve kederin gözlerinin ve dudaklarının kenarlarında bıraktığı acı çizgiler gitmişti. Gözleri daha parlak, daha berraktı. Sanki bu sabah uyanmış ve tüm korku ve sorumlulukların aniden kalbinden kalktığını fark etmişti - sanki aniden nasıl güleceğini yeniden öğrenmişti.

Buraya savaş ve strateji hakkında konuşmak için gelmiştim ve Tanrılar olsun, şu anda daha az konuşmak istediğim bir şey yoktu.

Ama o, "Gelişmeler mi?" dedi ve ona bunu unutmamasını ve bunun yerine yeni bulduğu mutluluğa odaklanmasını söylesem bile bunu bırakmayı kabul etmesi pek olası görünmüyordu.

Rosalind arkasından çok yüksek sesle bir küfür savurduğunda gülümsememi bastıramayarak, 'Anne yüzünden,' dedim. 'Gemiler gönderiyor ama şu ana kadar hiçbir yere varmadılar ve ilk etapta nereye varacaklarından da emin değiliz. Ben de düşündüm ki...'

Gözleri aniden arkamdaki bir şeye dikildi.

Aynı anda kampın kenarından telaşlı bir çığlık yükseldi.

Döndüm ve refleks olarak kırmızı çadır bezini tuttum. Sorun neydi? Üstümüzde hiçbir fae yoktu, görebildiğim kadarıyla gökyüzünü aydınlatan hiçbir büyü yoktu.

...

Ama orada, tepelerin sırtının altında, yalnız gri bir at, sırtına çömelmiş küçük bir biniciyle birlikte yamaçtan aşağı bize doğru hızla geliyordu.

Koşmaya başlamıştım bile.

Agenor saniyeler içinde bana yetişti, botları ayağında, ceketi omuzlarındaydı - on iki yüz yıllık savaşın bilemediği bir hız

İçgüdü. Birlikte kampın kenarına doğru aceleyle ilerlerken ikimiz de tek kelime etmedik. Sabahın sessizliğinde, bir avuç insan muhafız dışında kimse ziyaretçimizin yaklaştığını fark etmemişti ve meseleyi bize devretmekten çok mutlu görünüyorlardı; babam ve ben boş araziye, atın topallayarak durduğu yere doğru ilerlerken bir grup uzaktan sessizce izledi.

Zavallı hayvanın ağzı köpürmüş, gri kürkü ter ve kan pıhtılarıyla parlıyordu. Nefes nefese kalarak durur durmaz, sırtındaki küçük insan, karmakarışık yelesini bıraktı ve kaymaya başladı, kaymaya, kaymaya ...

Agenor'un sarı parıltısı yeterince hızlıydı. Atlı yere düşmeden çok kısa bir süre önce toprak yumuşadı ve esnekleşti; birkaç hafif sekmeyele ince, kanlı bedeni yüzüstü çimenlere düştü ve orada hareketsiz kaldı.

Bir küfür yuttum. "Alo?"

Hiçbir tepki gelmedi.

Agenor'la hızlı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra başını sallayınca temkinli adımlarla ilerledim. Yanlarında diz çöküp bir omuzlarını dürttüğümde atlı hâlâ kıpırdamamıştı; bir sonraki selamlama girişimim de cevapsız kaldı.

Pusu değil o zaman? Buna inanmanın zamanı geldiğine karar verdim.

Nefesimi tutarak, vücudumdaki tüm kaslar gergin bir şekilde ellerimi kemikli üst kolların etrafına doladım ve total figürü yuvarladım. Sürücü sert bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştü... ve ancak o zaman kirli bir kapüşonun altından çıkan hırpalanmış yüzü, şişmiş siyah bir gözü ve kırılmış olması gereken kadar çarpık bir burnu görebildim. Kısa kahverengi saçlar ayırık bir kaşın üzerine düşüyordu - bir erkeğin saç kesimi diyebilirdim ama yine de o yüze yapışmıştı

...

Tanıdık bir yüz.

Bu farkındalık içimde bir ömür öncesinden kalma bir anı gibi yükseldi.

Ama bu... bu *imkânsızdı*. O huysuz, cılız yüz hatlarına baktım ve dizlerimin altındaki çimenlerin battığını hissettim - hiç şüphe yok, yaralarının şekil bozukluğunun altında bile. Bu, bir zamanlar karanlık bir ahırın gölgelerinde bana kaşlarını çatmış olan yüzün aynısıydı. Ben saman balyalarının arasına sinmiş, çaresizce kaçmanın bir yolunu ararken, gözünün önünden defolup gitmem için bana öfkeyle bağırان yüzün aynısıydı.

Ama bu Crimson Court'ta olmuştu.

Ve saraydaki insanlar adaya bağlıydı.

Sırtımda ve omuzlarımda soğuk tüyler diken diken oldu. Burada olmamalıydı. Burada olması mümkün değildi.

"Finn? Nefes aldım.

Şişmiş, mor-yeşil bir göz açıldı.

"*Finn*. Sesim kesildi. Sanki biri saatlerce sopayla öldürmeye çalışmış gibi görünüyordu ama bakışlarındaki o inatçı öfke hâlâ duruyordu - gözlerimi anında tanıyarak ve neredeyse rahatlamaya benzer bir şeyle karşıladı.

Çatlamış dudakları aralandı ve boğuk bir hırıltı çıkardı. "Şehir...

"Ne oldu? Artık çılgılık atmaya yaklaştım. 'Kim seni incitti? Sen-'

"Beyaz Şehir," mırıldandı, ölmek üzere olan bir yalvarışın aciliyetiyle sözümü kesti. Kanlı, pençeye benzeyen elleri elbisemin önünü kavramak için yukarı kalktı ve can havliyle tutundu. "Emelin, Anne... Anne *şehri* ele geçirdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 28

'BU ' dediğimi kendi kendime duydum.

Sözcükler iki kez düşünmeme fırsat kalmadan ağızımdan çıkmıştı, yumuşak sabah havasında künt ve kaba. Bir zamanlar Creon'u Anne'nin pençelerinden kurtarmama yardım etmek için hayatını tehlikeye atan bu kıza yalancı demek istememiştim. Onun akıl sağlığından şüphe etmek istememiştim. Ama zihnim kelimeleri duydu ve onları bildiğim gerçeklikle bağdaştırmakta tamamen başarısız oldu...

Anne. Şehri ele geçirmek.

Ama şehir *güvenliydi*. Emin olabileceğimiz tek şey bu değil miydi - tanrılar tarafından inşa edilen ve korunan bu duvarlar, büyüünün tüm izlerini yüzlerce yıldır dışarıda tutmuyor muydu? Konsüller kapıları ona açmadıysa, . Ve geride bıraktığımız iki adam *o kadar* çaresiz olamazdı, değil mi?

miydi?

"Onları *gördüm*," diye meydan okurcasına söylendi Finn, gözleri dehşetle irileşmişti. "Atlara bakmam için beni o gemiye bindirdi - beni o gemiye bindirmek için adaya olan bağlılığımı kopardı - ve sonunda bizi bıraktıklarında şehrin duvarlarını ve hepsinin üzerlerinden uçtuğunu gördüm. Beni arabalarla peşlerinden gönderdiler ve oraya vardığımda ..."

Boğazı düğümlendi, elleriyle elbisemi sanki ikiye ayırmaya çalışıyormuş gibi kavradı.

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı Agenor arkamdan. "*İyi tanrılar*."

Önümdeki yaralı kıza baktım, zihnim düşünceler içinde dönmekten çok kontrolden çıkmıştı - yaşadığım şoku tutarlı bir mantık silsilesine dönüştüremiyor, onu duyamıyor, ona inanamıyor *ve anlayamıyordum*. Yani Norris ve Halbert kapıları açmamıştı. Bir bakıma rahatlamıştım ama daha kötüydü - çünkü eğer kapıları açmamışlarsa, o zaman ne olmuştu?

Duvarların üzerinden. Anne bunu daha önce de denemişti, değil mi? Denemiş ve asla başaramamıştı - öyleyse o tanrı yapımı savunma duvarları yüzlerce yıl boyunca sağlam durmuşken neden şimdi, olabilecek en kötü anda aniden pes etsinlerdi ki?

Bu süre zarfında değişen tek şey ...

Nefesim boğazımda kesildi, mutlak bir kesinlik içinde donup kaldım.

"Buraya nasıl geldin? Agenor soruyordu, derin sesi arkamda anlaşılmaz bir şekilde sakindi. "Gitmene izin verdiler mi?"

"Kaçmaya çalıştım," diye fısıldadı. 'Atlardan biriyle gizlice kaçmaya çalıştım. Sonra beni yakaladılar.

Yaralarına, yüzündeki morluklara, ellerini ve bileklerini kaplayan kanlı sıyrıklara baktım ve kusmak istedim.

"Beni öldüreceklerdi. Acı ve korkunun duyulabilir bir anısı kaba sesini rahatsız ediyordu. "Ama sonra Anne onları durdurdu ve onlara faydalı olabileceğimi söyledi. Ve sonra beni buraya sana söylemem için gönderdi... sana söylemem için

...!

Hasarlı dudakları kıpırdadı, tek bir ses bile çıkmadı.

"Finn? Agenor dedi ve hayal meyal onun adını benden öğrenmiş olması gerektiğini fark ettim. Yirmi yıl kadar önce Kızıl Saray'dan ayrıldığında Finn henüz doğmamış mıydı?

Peki, fark eder miydi?

"Sana söylemek zorundayım.." Bakışlarını tekrar bana çevirdi, sesi güçlkle duyulabilen bir fısıltıya dönüştü. 'Eğer kendini ona teslim edersen, şehirdeki insanların gitmesine izin vereceğini söylemeliyim. Canlı ve zarar görmemiş olarak.

Arkamda, Agenor küfretti.

Kendimi konuşmaya zorlayamadım. Finn hala elbisemi tutuyordu ve bakışlarındaki çaresiz aciliyet henüz konuşmayı bitirmediğini söylüyordu - henüz en kötüsüne gelmemişti.

"Ama eğer... eğer yapmazsan..." diye nefes aldı.

İşte o anda tam olarak ne söylemek üzere olduğunu anladım. Tekinsiz bir tanıma hissiyle dudaklarının kelimeleri şekillendirmesini izledim, o kadar güçlü bir aşinalık ki, kelimeleri onunla birlikte yüksek sesle söyleyebilirdim - Annenin kısır zihninin tek şey, o kadar mükemmel bir tuzak ki, hasta, çarpık bir parçam yardım edemedi ama

Etrafımda kapanırken bile hayranlık duyuyorum.

"Yarın akşama kadar kendini ona teslim etmezsen," diye fısıldadı Finn ve ilk öfkeli gözyaşı yanağından aşağı süzüldü, "her birini öldürecek.

Tüm şehir.

Hayatlarında hiç savaşçı olmaya ihtiyaç duymamış onca insan. Büyülü bir varlığı yakından bile görmemiş olan tüm o çocuklar. Tanrı aşkına, evde kalmayı ve kendilerini yorucu bir savaşa dahil etmemeyi tercih eden herkes.

Kolay av.

Bu düşünce bana ihanet gibi geldi. Sanki bunu düşünmüş olmak beni de aynı derecede kötü yapıyormuş gibi. Sanki bunun geldiğini görmeli ve görmezden gelmeliymişim gibi, beni suç ortağı yapmayan ama en azından suçun bir kısmını bana yükleyen bir dikkatsizlik.

Beyaz Şehir'in insanları kolay bir avdı. Sahip oldukları tek savunma duvarlarının büyüsyüdü ve o da ...

Bu onları hayal kırıklığına uğratmıştı.

Kapılarından içeri girdikten üç gün sonra, inşa edildiğinden beri şehri ziyaret eden ilk büyü kullanıcısı olmuştum.

Agenor arkamda bir şeyler söylüyordu. Kelimeler kulağıma hiç ulaşmadı.

"Bir şifacıya gittiğinden emin ol," dediğimi duydum, sesim kafamın içinde yükselen ilkel çığlığa karşı hayal edilemeyecek kadar net ve berraktı. Parmaklarım Finn'inkileri elbisemden çekip aldı ve şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmeden beni dinledi. 'Ve yap... gerekli olduğunu düşündüğün başka ne varsa yap. Sen benden daha iyi bilirsin.

Arkamdaki uğursuz sessizlik çok şey anlatıyordu.

Sonra yine babamın sesi, şimdi daha keskin. "Em?

Ayağa kalktım ve yürüdüm.

"Emelin! Sesinde gerçek, yürek parçalayan bir korku vardı, cilasız nadiren çatlıyordu. 'Emelin, nereye gidiyorsun? *Sakın cüret etme-*'

Koşmaya başladım.

Botlarımın altındaki engebeli toprak, her adımda bileklerimi acıyla büküyordu ve ben bunu neredeyse hiç hissetmiyordum - dünyam hızla katlanırken acı kadar önemsiz bir şeyi umursayamazdım, zihnim çığ gibi gelen düşüncelere rağmen bir şekilde boştu. Uzaklara - gittiğim yer orasıydı. Buradan gitmek, aklımın alabildiği tek hedefti. Ve eğer bu yol doğruya, şehre doğru gidiyorsa ...

Belki de bu seçim benim için en iyisiydi.

Ne de olsa karar verme işi bana bırakıldığında neler olduğunu hepimiz gördük.

Keşke ilk aklıma geldiğinde sihrimi kullansaydım. Keşke bu kadar aptal, bu kadar çaresiz, bu kadar aptalca, umutsuzca pervasız olmasaydım, orada bir sebepten dolayı olduğunu bilmem gereken o asırlık yasaları çiğnemeye çalışmasaydım - kendimi diğer tüm ölümlülerin ve ölümsüzlerin uyması kuralların üstünde görmeseydim. Evde kalabilirdim ve on binlerce insan hâlâ yataklarında güvenle uyuyor olurdu. Görevimi yapabilirdim ve hiçbir çocuk yakalanmaz, sakatlanmaz, öldürülmezdi.

Bunun yerine...

Yarın akşam.

Çok erken. Hayatta kalmak için tutunacak bir dalımız olsun istiyorsak bundan daha fazla zamana ihtiyacımız vardı - insan müttefiklerimiz, zehirlerimiz ve çelik mermilerimiz olmadan, bağları çözmeden Kızıl Saray'a akılsızca saldırmanın bir anlamı yoktu. Agenor bunu biliyordu. Bizim tarafımızdaki her yarım akıllı bunu biliyordu.

Bu da zamanında saldıramayacağımız anlamına geliyordu.

Bu da Beyaz Şehir'in öleceği anlamına geliyordu. O restorandaki dost canlısı garson ölecekti, usturlap tüccarı ölecekti ve ...

Listedeki diğer iki ismi düşünmeme izin veremezdim. *Ölmek, ölmek, ölmek.*

Tepeler ve ormanlar beni yuttu. Nefesim boğazımda düğümleniyor, kalbim acı içinde kaburgalarımın çarpıyordu ama yine de koşmaya devam ettim, yapacak başka bir şey düşünemiyordum. Alternatif neydi - kampa geri dönmek mi? Ebeveynleri ve çocukları olan iki bin insanla yüzleşmek.

Kardeşleri ve arkadaşları şehirde kalmıştı, annenin oynaması için yepyeni küçük oyuncaklar?

Ağrı daha iyiydi.

Acı en azından düşünmemi sağlıyordu.

Bir şeyler yapmalıyım, emin olabileceğim tek şey buydu. Eğer insanlığın son güvenli sığınağını mahvetmişsem, gidip bunu düzeltmesi gereken kişi bendim - basit bir adalet meselesi, eylemler ve sonuçları. Peki ne gibi seçeneklerim vardı? İttifakın geri kalanına benim çılgın macerama katılmaları ve şehri kurtarmama yardım etmeleri için yalvarmak mı?

Nenya'nın dün söylediği gibi, *bu istemekle ilgili bir mesele değil. Daha ziyade karşılayabileceğimiz kadar.*

Hazırlıksız bir saldırıyı göze alamazlardı.

Haklıydılar ama bu soğuk, acımasız hesaplama, ayaklarımı hareket ettiren, hareket ettiren ve hareket ettiren suçluluk duygusu, sadece ve sadece bana ait olan affedilemez hatalar hakkında hiçbir şeyi değiştirmede. Zihnimdeki mide bulandırıcı görüntüleri, sessiz, huzurlu sokakları ve yıldızlı gökyüzünü gölgeleyen kanat sürülerini silip atmadı.

Belki de yapabileceğim en iyi şey doğuya gitmektir. Belki de üzerime bir gölge düştü.

Ve suçluluk duygusu ne olursa olsun, uzuvlarımı ileri doğru iten aciliyet ne olursa olsun, yirmi yıllık av içgüdüsü, güneş ışığı etrafımdaki çimlerin üzerinde kanatların kaba şeklini çizirken olduğum yerde donup kalmam için yeterliydi.

Creon bir an sonra yanıma indi, kanatlarının son tokadı dışında sesi duyulmuyordu, bu da on adım öteden bile yüzüme bir hava akımı gönderdi. Uyanalı on dakikadan fazla olmamıştı ve şimdiden savaşa hazır görünüyordu - belinde bıçaklar, arkaya bağlanmış saçlar, gözlerinde kan dökülme ihtimaliyle birlikte gelen o buz gibi soğukluk.

Mükemmel bir avcı... Yine de engebeli zeminde ayaklarını yere bastıktan ve kanatlarını omuzlarına doğru katladıktan sonra tek yaptığı bana keskin bir gülümseme atmak oldu. "Günaydın, kaktüs.

Ona bakakaldım, paniklemiş bir tavşan gibi donup kalmıştım, nefes nefese kalmıştım ve dudaklarımdan mantıklı bir kelime çıkmıyordu.

Selamlama sesini ne kadar rahat çıkardığı önemli değildi. Çam ağaçları ve yabani otlar arasında, elleri cebinde, kanatları aldatıcı bir şekilde rahatlamış bir şekilde ne kadar yavaşça durduğu da önemli değildi. Bakışlarını bir kez üzerimde gezdirdi, o delici, her şeyi gören iblis bakışı ve az önce olanları, tehditleri, vaatleri tam olarak bildiğini biliyordum. Düşünceleri biliyordu.

Benim de aklımda dönüp duruyordu ve bir şekilde bu daha da kötüydü - sadece başarısız olduğumu bilmek değil, aynı zamanda bunun böyle açık bir şekilde, dünyanın görebileceği çıplak bir yara olarak ortaya konması.

Ama tek söylediği, hâlâ tehlikeli bir sakinlikle, "Peki ne yaptığını sanıyorsun?" oldu.

Kollarımı kendime doladım, çenemi meydan okurcasına öne çıkardım. "Bir şey.

"Ah. Yüz ifadesi ne keskinleşti ne de yumuşadı. "Anlıyorum. Ve bu şey, herhangi *bir* ihtimalle, kendinizi ona teslim etme girişimini içermiyor, değil mi?

Cevap vermedim.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum - *ona* değil. Başka birine yalan . *Hayır, sadece biraz zamana ihtiyacım var. Hayır, sadece düşünmeye çalışıyorum.* Ama bana inanmayacaktı ve bir şekilde bunu deneme düşüncesi bile mide bulandırıcıydı - güvenine bu şekilde ihanet etmek düşünülemezdi.

"Em..." dedi.

Bu tek kelimedeki beni irkiltten bir hayal kırıklığı katmanı vardı.

"Ne olduğunun tam olarak farkında mısınız? Kendimi ona olduğu kadar kendime de açıklamak için umutsuz bir çaba sarf ettim. 'Duvarlar onu durdurmalıydı - hepsini durdurmalıydı. Durdurmamalarının aklıma gelen tek nedeni-'

"Şehrin yasaları formalite icabı değil de, bizzat tanrılardan gelen talimatların kodlanmış hali miydi? Kreon sözlerini bitirdi, hâlâ anlaşılabilir bir şekilde etkilenmemişti. Ellerini ceplerinden bile çekmemişti. "Evet. Anlamıştım. Ordusunun bu kadar çabuk buraya gelebilmesi için o yasanın gerçek anlamını biliyor olmalıydı.

Tanrılarla birlikte yaşamış, onların sırlarını dünyadaki herkesten daha iyi bilen Anne... Şehre gittiğimi duyar duymaz planlarını yapmış olmalı. Büyük olasılıkla, başından sonuna kadar da gülüp eğlenmiştir.

Beni orada, hâlâ konsolosların tedbirsiz misafirperverliğinin tadını çıkarırken yakalamayı mı umuyordu? Yoksa kasıtlı olarak ben gidene kadar beklemiş, savaşıma değer her vatandaşı yanıma alarak yardım etmiş ve sonra da insanlığın kalan son küçük umudunu da yok etmek için içeri mi dalmıştı?

Kaltağı öldürmek için çok fazla. Dünyayı kurtarmak için çok fazla.

"Yani ben olmasaydım ölümle yüzleşmeyeceklerdi, değil mi? Gıcırdadım. "Ben olmasaydım hepsi hâlâ iyi olurdu.

Tek kaşını biraz kaldırdı. "Evet, sanırım böyle bir argüman ileri sürülebilir.

Bir çeşit anlaşılmıyordu ama yine de benimle aynı fikirdeymiş gibi görünmüyordu. Sanki aramızdaki birkaç santimlik mesafe, sözlerinin zihnimi daha da çılgınca karıştırmaması konusunda bir şeyleri değiştirecekmiş gibi, geriye doğru tek bir sallantılı adım attım ve "Yani gerçekten çok kötü batırdım, görmüyor musun?" demeyi başardım.

"Oh, anlıyorum. Sesinde kızgınlık yoktu. Yorgunluktu. En küçük, en yumuşak hüznün kırıntısıydı. "Seni şehre soktuğu için annen de öyle, diyebilirim. Tıpkı Agenor'un, hem Anne'nin hem de tanrıların yanında birkaç yüzyıl geçirmiş olmasına rağmen bu duvarların büyüsunün nasıl işlediğini anlayamadığı için yaptığı gibi. Merak ediyorsan söyleyeyim, şu anda kendilerini bol bol suçluyorlar.

Bunu merak etmeyi aklıma bile getirmediğimi itiraf etmek istemedim. 'Ama planı yapan bendim. O kapılardan geçip her şeyi mahveden bendim.

İç çekti. "Ne olmuş yani?

" yüzden düzeltmek zorundayım. Tiz bir kahkaha attım, histerinin sınırlarında gezinen bir sestti. "Yoksa hepinizin onun saldırmış olabileceği diğer yerler için planladığınız gibi bu insanların da ölmesine izin vermem gerektiğini mi söyleyeceksiniz?

Öfkeleniyordum - öfkelendiğimi biliyordum ama yine de duracak gibi değildim. Belki de *bu* yüzden bana kızsaa, ölümcül başarısızlıklarım yüzünden bunu yapmayı reddetse daha iyi hissedecektim; belki de bana sırtını dönecek ve kalbimin yapmak için can attığı her türlü pervasız şeyi yapmama izin verecekti.

Kızmadı.

Bana sırtını dönmedi.

"Em. Çok tehlikeli derecede sakın. Çok haince nazik. "İkimiz de buraya hiçbir şeyi düzeltmek için gelmediğini biliyoruz. Buradasın çünkü kendini tekrar cezalandırmaya çalışıyorsun. Şimdiye kadar bu iki şey arasındaki farkı anlayabildiğimi bilmen gerekirdi, her ne kadar sen inatla bunları karıştırmakta ısrar etsen de.

Ona baktım.

"Peki bu iş gerçekten böyle mi yapmak istiyorsun?" diye devam etti ve beni olduğum yerde sabit tutmak için tek ihtiyacı olan şey başını ölümcül bir şekilde eğmekti,

Bir dakika önce kaçmaya o kadar hevesli olan ayaklarını kaldıramıyordu. Bakışları kalbine saplanmış bir hançer gibiydi. 'Kendini onun ellerine bırakarak hepimizi şerefsiz bir yenilgiye mi mahkum edeceksin, böylece en azından suçların için uygun bir şekilde acı çektiğini mi hissedeceksin? Sırf hayatın boyunca hiçbir hatanın cezasız kalmayacağına inanarak yaşadığın için-

Sanki parmaklarımı o acımasız ağzın üzerinde kenetleyerek onu susturabilecekmişim gibi elimi öne doğru uzattım. "Kesin şunu!

"Hayır, *sen* kes şunu, Em. Ve sonunda öfke geldi - karanlık bir şeyin titremesi, dudaklarından şiddetle dökülen kelimelere ani bir keskinlik. Bu beni daha iyi hissettirmedi. Aksine çok ama çok daha kötü hissettirdi. 'Kendinden kusursuz bir mükemmellik bekleyebilirsin, seni daha mutlu edeceğini düşünüyorsan her küçük yanlış adımda kendini hırpalayabilirsin, ama ben burada çizgiyi çekiyorum - hala memnun etmenin mümkün olmadığı hayali bir sesi memnun etmeye çalıştığın için kendini omurgasız bir korkak gibi ona teslim etmeyeceksin. Kendini onlar için işe yaramaz bir şehide dönüştürmeyeceksin.

Onlar.

Karnına bir yumruk.

"Yoksa ne olur? Sesim yükseldi, bu iki kelimeyi kırbaç gibi keskin bir şekilde yüzüne fırlattım - onu en derin parçalarımın, tek bir bakış bile atmaktansa gücümün son damlasına kadar korumayı tercih ettiğim bir şeyden uzak tutmak için yapabileceğim tek şey buydu. Öfke kolaydı. Öfke güvenliydi. Yüzeyin hemen altında kıpırdayan duygu, sürtünen ve aşındıran pürüzlü, hasarlı bir şey... ikisi de değildi. 'Eğer omurgasız bir korkak olmak *istiyorsam*, bu konuda ne yapacaksın? Beni durduracak mısın?

"Oh, *seninle* dövüşeceğim," diye

soğukkanlılıkla beni bilgilendirdi. Bu beni

bir an için susturdu.

Bana sadece neşesiz bir gülümseme daha gönderdi - ama jestinde hiçbir şüphe, hiçbir şaka izi yoktu. Bir metre boyunda yara izleri ve kaslar, sertleşmiş ve bilenmiş. İhtiyacı olan tüm siyah parmaklarının ucundayken, vücudunun zar zor kontrol edebildiği büyü. Bağısız ve tanrı yeminli olabilirim, Anne'nin en önde gelen düşmanı gibi istenmeyen bir unvan taşıyabilirim... ama orada açık mavi bir elbiseden başka bir şey giymeden duruyordum ve gözlerindeki o bakış, gerekli olduğunu düşünürse her zayıflığımdan yararlanmaktan çekinmeyeceğine dair bana söz veriyordu.

"Seni yenebilirim," dedim zayıfça, çünkü *bir şeyler* söylemem gerekiyordu.

"Olabilir," diye kabul etti, görünüşe göre bu ihtimalden rahatsız olmamıştı. 'Ya da olmayabilir. Bunu gerçekten hiç test etmedik, değil mi?

"Ve sen..." Göğsüm tehlikeli bir şekilde daralırken kelimeleri bulmak, konuşmaya devam etmek gittikçe zorlaşıyordu. *Seninle savaşmak*. Bunun bir söz mü yoksa tehdit mi olduğunu anlayamadım. "Bana zarar verebilirsin.

Omuz silkti. "Annemin yapacağı kadar değil.

"Ah, Tanrı aşkına - Creon, *lütfe*n. Ondan bir adım uzaklaşmaya çalıştım. *Ölüyorum, ölüyorum, ölüyorum*, diye seslendi düşünmek istemediğim o hayalet ses *ve hepsi senin yüzünden*. "Bir şeyler düşüneceğim. Aptal olmayacağım. Sadece ihtiyacım var-"

Eli ön koluma dolandı. Diğer kolu belime dolandı.

Bir çocuk gibi ayaklarımdan kaldırıldım ve sırtım göğsüne yaslanarak sürüklendim - Sessiz Ölüm beni bir kez daha çaldı. Beni kısıtlıyordu. *Ölüyorlar, ölüyorlar, ölüyorlar* ve ölmeyi de bırakmayacaklar, Anne saatleri geri sayarken kendi hallerine bırakılacaklardı, ta ki yarın güneş ufkun altına batana ve büyüünün dehşetini ilk suçsuz vatandaşların üzerine neşeyle, acımasızca salana kadar ...

İçimde bir şeyler kırıldı.

Daha önce bir kez dizginlerin gevşemesine izin vermişim, Altın Saray'ın sedef karoları üzerinde çıplak ayakla dururken - sihrimi bulmak için uzanmış ve daha önce hiç bakmadığım yerlerden bana gelmeye istekli bulmuştum. Ama bu sefer uzanmak yoktu. Bunun yerine güç kendini attı ve tek yaptığım kontrolü kaybetmek oldu - tek yaptığım, renkler içimde dalgalanırken ve özgürlüğüne kavuşan vahşi bir yaratık gibi içimden kükrerken serbest bıraktığım şeyi durdurmakta başarısız olmaktı.

Üst kollarıma bastırıldığı gömleğinin siyahıydı. Saçlarımla kahverengisiydi, bukleler kafa derimin üzerinde fırçalanıyordu.

Parmaklarının tenimdeki bronzluğu, botlarımla içindeki gri, asla çizememem gereken her imkansız küçük renk lekesiydi ve onları açlıktan ölüyormuşum gibi emdim, dünyam kırmızıya dönerken ve zihnim kırmızıya dönerken ve kokladığım, duyduğum ve hissettiğim her şey kırmızıya dönerken onları savuşturamadım...

Biri adımla haykırdı ve sesin bile kızıl bir yanı vardı. *Benim hatam. Benim hatamdı*. Hepsi ölüyordu, çocuklar, yaşlılar ve yüzlerini düşünmeye bile katlanamadığım o iki insan, şimdiye kadar biliyor olmalıydılar, öleceklerini ve bunun sebebinin ben olduğumu, evlerindeki lanetin bir kez daha onlara musallat olduğunu fark etmeliydiler...

Ve aniden, bileğime değen soğuk bir metal sızısıyla her şey bitti.

Bir an önce içinde durduğum dünyaya hiç benzemeyen bir dünyada kendime geldim - artık çam ağaçları, kaya yığınları, eğrelti otları, yosunlar ve diz boyu çimler yoktu. Çorak bir arazide duruyorduk, göz alabildiğine parçalanmış tahta ve paramparça olmuş taşlardan başka bir şey yoktu ve renkler ...

Creon'un teni benimkinin karşısında solmuştu. Yara izleri de öyle. Gömleğindeki kırmızı kanamış, geride çamurlu bir yeşil bırakmıştı; omuzlarımın üzerinde kıvrılan saç tutamları daha da hastalıklı bir yeşilimsi kahverengiye dönüşmüştü.

Alf çeliğinden hançerinin ağzı koluma dayanmış, etrafımızdaki her şeyden daha beyaz parlıyordu.

Yavaşça, çok yavaşça, gerçeklik zihnimde kendini tekrar bir araya getirdi.

"Hayır. Nefes nefese, güçsüz bir yalvarış. 'Hayır... hayır, bunu yapmak istememiştim...'

Creon'un arkamdan gelen sert nefesi bu cümleyi kesmeye yetti - ne bir kahkaha, ne bir iç çekme, ne de bir çaresizlik iniltisi. "Yine kontrol sende mi, kaktüs?

"Evet," diye fısıldadım, etrafımızdaki yıkımdan - neden olduğum yıkımdan - gözümü alamıyordum. Yüzyıllara tanıklık etmiş ağaçlar dal gibi kırıldı. Katı taşlar, kalp gibi çatladı. Kırmızı fırtına öfkemi de beraberinde sürükleyip götürmüştü. Ve şimdi aşağıdaki o kırık, acı çeken canavar her şeye rağmen yüzeye çıkıyordu, görülmeyi talep ediyordu, hissedilmeyi talep ediyordu - saklanabileceğim hiçbir yer kalmayana kadar ayak parmaklarımın ve parmaklarımın uçlarına doğru ilerliyordu ...

Creon hançerini tekrar kınına sokarken başımın tepesine doğru, "Her şey yolunda Em," diye mırıldandı. Sesi, o sert, altın sesi, bir okşayış gibiydi, omuzlarıma sarılan en yumuşak yün battaniye gibiydi. "Her şey yolunda.

İlk gözyaşı serbest

kaldı. Sonra ikincisi.

Göğsüne doğru sarktım ve kalkanlarımın sonuncusu da parçalanınca büzüldüm - çaresiz, güçsüz bir yaratığa dönüştüm, büyümüşüm ama hâlâ çok küçüktüm, Tanrı tarafından büyücü ilan edilmişim ama hâlâ yeterince iyi değildim. Başka bir şey söylemeden beni kollarına aldı. Omzuna kıvrıldım ve gömleğinin içine bir bebek gibi ağladım - iyileştiremediğim her yara için, dolduramadığım her boşluk için, tekrar atmaya zorlayamadığım her kalp için ağladım. Geri sayan saatler için. Kaybettiğim ve kaybedeceğim her şey için.

"Em..." diye fısıldadı Creon.

"Bunun ne faydası var ki? Hıçkırma hıçkırma ağladım, kelimeler sümüklü, ayırt edilemez bir karmaşaydı. 'İnsanları bile kurtaramayacaksam neden bu lanet güçlere sahibim - eğer kurtaramayacaksam... kurtaramayacaksam...'

Dikkatlice oturdu, kollarıyla beni kavradı ve kucağına indirdi. "Herkesin kahramanı olamasan bile bu seni kötü adam yapmaz kaktüs.

" kötü adam gibi hissetmiyorum," diye zırladım. "Sadece başarısız gibi hissediyorum.

"Oh, Tanrı aşkına. Dudakları başımın tepesine dokundu, aynı anda hem şefkatli hem de azarlayıcıydı. 'Emelin Thenessa, hayatımın aşkı, sen bu dünyada tanıdığım herkesten daha başarısızsın. Tartışmaya kalkma. Bu sana içten hayranlığımı daha fazla ifade etmekten başka bir şey kazandırmaz ve bu ifadeler *ayrıntılı* olacaktır.

Ama onun için bana hayranlık duymak kolaydı, değil mi? O bozulmuş duvarlar arasında yaşamıyor, sonunun gelmesini beklemiyordu. Yirmi yıl boyunca neredeyse açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğu besleyip büyütmemişti, sadece o sefil yaratık geri gelip onu öldürsün diye.

"Mükemmel olmaya çalışıp duruyorsun, Em. Sanki aklımdan geçen düşünceleri okumuş gibiydi. 'Kusursuz kahraman olmaya çalışıp duruyorsun. Ama sonunda bizi kurtaracak olanın mükemmellik olduğunu sanmıyorum. Sebat etmektir. Topuklarını kuma gömmek ve her şey olması gerektiği gibi olana kadar pes etmeyi reddetmek - ve hatalar olsun ya da olmasın, inatçılık konusunda her zaman korkutucu derecede iyi oldun.

Gömleğine bastırarak küçük bir inilti çıkardım. 'Artık bilinen tüm dünyayı kontrol ediyor. Her şey *daha az* olması gerektiği gibi olamazdı.

"Yani pes mi ediyorsun?

Bu soru bir meydan okumaydı. Bunu kabul edemeyecek bitkin düşmüştüm - dünyada inanacak çok az şey kalmışken umut etmek ve inanmak gibi zor bir işi yapamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

'Ordumuz çok küçük,' diye

fısıldadım. İç çekti. "Biliyorum.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi - bu koşullar altında takınılması gerektiğini düşündüğüm zorunlu iyimserlik de değildi. Bu şaşkınlık bir sonraki cümlemin planladığımdan daha savunmacı çıkmasına neden oldu. "Ve biz de hâlâ sihrimizi doğru düzgün kullanamıyoruz.

"Kesinlikle doğru," diye itiraf etti, bir an bile tereddüt etmeden ve nedense sesi neredeyse... bu konuda eğleniyor gibiydi?

Bu hiç mantıklı değildi. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım, bir an için kaybolmuş ve yenilmiş hissetmeyi unuttum - ama Tanrılar aşkına, gerçekten de , parlak ve muzip bir şekilde, sanki bağların ısrarlı varlığı bizi öldürebilecek bir dezavantaj değil de alaycı bir şakaymış gibi.

Deli adam.

Bu gülümsemede sinir bozucu derecede çekici bir şey vardı.

"Ve..." Sesim şimdi daha sert çıkıyordu. Lanet olsun ona, ama bu meydan okumayı kaldırabilirdim; yüzündeki o imkânsız eğlenceyi silmek için ona vahim durumumuzu kaç kez hatırlatmam gerekiyordu? "Ve elinde öldürmekten çekinmeyeceği on binlerce rehine var.

En ufak bir şekilde ayılmadı. "Evet, öyle.

Bu aptalca bir oyundu, değil mi? Basit, şeffaf bir yemden başka bir şey değil miydi? Yine de daha dik oturmak, meydan okurcasına burnumu çekmek ve 'Artık bu savaşı gerçekten kazanamayız' demekten kendimi alamadım. Ne yaparsak yapalım, bizi köşeye sıkıştırdı.

"Evet. Omuz silkti, yaralı kaşı diğerinden biraz daha yukarı kalktı. "Öyleyse soruyu tekrarlamama izin verin - pes mi ediyorsunuz?

Bir soru.

Çünkü hala bir *seçeneğim* vardı.

Bu noktada başarısızlığımı kabul etme fikri o kadar kolaydı ki, hâlâ başka seçeneklerim olabileceği gerçeğini göz ardı etmiştim. Teslim olmak basitti. En azından nihai başarısızlığı yaptıysam, yapacak hatam kalmamıştı. En azından onların yerine yeterince acı çekersem, kanlı Valter ve Editta kolay kolay başarısız olmadığımı anlayacaklardı.

Ama kendimi temize çıkarma çabalarımla Kreon'u mahvederdim. Dostlarımla son zafer umudunu da ellerinden almış olurum.

Buzhanesi, vitray pencereleri ve kütüphane içinde kütüphanesiyle deniz kenarındaki o evi asla göremeyecektim. O aptal kedileri asla alamayacaktık.

Devam etme ihtimali, tüm bu hayatları riske atma ve büyük olasılıkla onları kurtaramayacağımızı bilmek... Sanki kilometrelerce yükseklikte ve aşılması imkânsız bir tuğla duvara bakmak gibiydi. Beni neredeyse kaçırtaçak kadar imkânsız. Ağlayarak yıkılmak ve hiç denememek istememe neden olacak kadar imkânsız.

Sonra tekrar ...

O duvarın diğer tarafında ne olduğunu biliyordum. Sadece bunu bilmeye devam etmek zorundaydım.

"Hayır," diye fısıldadım.

Creon başını eğdi, gözlerinde hınzırca bir şey yeniden canlandı. "Tekrar söyler misin?"

"Hayır," diye tekrar mırıldandım, şimdi biraz daha yüksek sesle. "Ben... Ben pes etmiyorum."

"Emin misin? Uzun kirpiklerinin masum çırpınışı beni kandırabilirdi - günahkâr yakışıklı yüzündeki o aziz ifade, gerçek samimiyete o kadar yakındı ki. "Bunu daha inandırıcı hale getirebilirsin, biliyorsun."

'Cehenneme kadar yolun var,' diye haykırdım ve birden nasıl tekrar savaşağımı, nasıl tekrar hayatta kalacağımı, nasıl tekrar *isteyeceğimi* anladım. 'Tamam! Vazgeçmiyoruz! Biz

... şehri kurtarmaya çalışacağız ve eğer şehri kurtaramazsak, onu öldüreceğiz ve eğer bunu da başaramazsak, en azından cesurca ve ellerimizde silahlarımızla öleceğiz. İşte. Duymak istediğin bu muydu?"

Dudakları kıvrıldı. "Ve işte yine benim kaktüsüm."

Onu tokatlamak istedim. Gülmek istedim. İkimiz de tutarlı bir kelimeyi bir araya getiremeyene ve şehir ve onun korkunç kaderi unutulana kadar onu öpmek istedim.

"Sen korkunç, berbat bir insansın, bunu sana söylemiş miydim? Onun yerine homurdandım."

"Bir ya da iki kez bir şeyden bahsetmiş olabilirsin," diye kuru bir şekilde itiraf etti, ayağa kalkarken beni de kendisiyle birlikte kaldırdı, sonra tek bir zahmetsiz hareketle beni kendi başıma dikti. Elini kaldırıp şakağımdan aşağıya doğru tüy gibi bir çizgi çizdi ve bir tutam saçımı kulağımanın arkasına sıkıştırdı. "Şimdiye kadar güzel yüzün bunu telafi ediyor gibi görünüyor."

Ona yumruk attım.

En azından *denedim* ve yüzüne beş santim kadar yaklaşmıştım ki iri eli parmak eklemlerime dolandı ve beni havada durdurdu - sanki aylarca silah sallamamışım, hayatımda hiç olmadığım kadar güçlenmemişim gibi beni kolayca yerimde tuttu. Çileden çıkarıcıydı... ama yüzüne yayılan sırıtış içimde filizlenen kararlılığı daha da güçlendirdi; bağımlılık yaptığı kadar pervasız da olan yepyeni bir duyguydu bu.

Bu savaşı kazanamayabiliriz.

Bu savaşı kazanmak için yeterince iyi olmayabilirim.

Ama kaybetmek zorunda kalırsam, *inatla* kaybedebilirdim, asla izin vermeyecek bir elin içinden geçmeye çalışan o yumruk kadar inatçı bir şekilde. Ve eğer elimde kalan en iyi seçenek buysa...

Kolumu Creon'un elinden çekerek geri çektim ve bütün gün aldığım en derin nefesi verdim. Bu nefes içimdeki bir şeyi temizledi, kırmızı büyü fırtınanın etrafımızdaki ormanı düzleştirmesinden farklı değildi - o kadar derine kök salmış engelleri keserek onları hareket ettirmenin mümkün olmayacağını düşünmüştüm.

Hepsine lanet olsun.

Eğer bu benim en iyi seçeneğim olsaydı, o zaman inatçı *olurdum* - son nefesime kadar savaş ve yıkım içinde.

OceanofPDF.com

Ghapter 2G

ORDU KAMPI kargaşa içindeydi.

Üzerinden uçarken bile Beyaz Şehir haberinin çadırlar arasında yayıldığı açıktı: o sabahın sakin huzuru acımasızca bozulmuştu ve kampın her köşesinden hıçkırık sesleri, umutsuz haykırışlar ve cevap talepleri yükseliyordu. Yukarıdan, Delwin'i gördüm, bağırان küçük bir grup adama güven verici bir şekilde işaret ediyordu. Kendi kız kardeşinin şehirde kaldığını hatırladım - her şey kontrol altındaymış ve yakında çözülecekmiş gibi davranmaya daha ne kadar dayanabilirdi?

O anı beklememek daha iyi.

Creon'un beni saran gergin kolları, ani insan isyanına karşı bizi savunmaya eşit derecede hazır olduğunu söylüyordu.

Ancak iyi bir kanatsız geleneği olarak, kimse uçuğumuzu görmek için başını kaldırmadı ve komuta çadırına varışımıza sadece etrafında toplanmış, umutsuzca haber veya strateji bekleyen küçük bir kalabalık tanık oldu. Onlara henüz yeni bir bilgiye sahip olmadığımı söyledim, sonra da aceleyle

Çadırın girişinde - peşimden daha fazla soru fırlattıkça kendimi korkak gibi hissediyordum ama diğerleriyle konuşmadan önce başka ne yapabileceğimden emin değildim. En azından, herhangi biri daha fazla cevabın Creon'un bıçaklarıyla buluşmaya değebileceğine karar vermeden önce yoldan çekildiğimden emin olabilirdim.

Çadır bezi büyüyle aşılannmış olmalıydı. Girişten bir adım ötede durduğumda bile en ufak bir fısıltı duymadım ama mumlu keten şeritleri ayırdığım anda Agenor'un sesi üzerime aktı. Keskin ve sabırsız - babamın kendine hakim olma sınırlarını zorlayan sesi.

'... sayıca çok azız,' diyordu ben içeri girerken. 'Kulağa ne kadar kalpsizce gelse de, saldırmadan önce beklemek ve güçlerimizi arttırmak-'

'Beyaz Şehir'in son çocuğuna kadar katledilmesine izin verdiğimizizi duyduktan sonra kimse güçlerimize katılmayacak,' diye araya girdi Rosalind, sesi daha da ısırgandı. 'Tek bir insan bile katılmayacak. Şehri terk etmiş olursunuz- Oh, *Em!*'

Adımın duyulmasında bir rahatlama vardı, gerginliğin aniden gevşemesi, aynı anda hem sinmek hem de kollarına sürünmek istememe neden oldu.

Her biri yeşilimsi saçlarımı ve Creon'un gömleğindeki bariz kırmızı lekeyi fark etmek zorundaydı ama yine de kimse bu konuda tek kelime etmedi. Lyn masanın diğer tarafından bana sulu bir gülümseme gönderdi. Tared mırıldandığı selamını sanki hiç olmamam gereken bir yerde bulunmamışım gibi seslendirmeyi başardı. Rosalind'in yanında kambur ve mor yüzlü bir şekilde oturan Finn, bana büyülu yaratıkların hararetli bir toplantısına katılmaya hazır olmadığını gösteren minnettar bir bakış fırlattı.

Sadece Agenor görüş alanımın kenarında hafifçe yüzünü buruşturdu ve beni çadıra kadar takip ederken Creon'a sessizce *teşekkür* etti.

Yine de onu bunun için affedebilirim.

"Bak," dedi Lyn Rosalind'e otururken, sanki tartışmayı hiç bölmemişiz gibi. Normalmiş gibi davrandığım için garip bir şekilde minnettardım. 'Ne demek istediğini anlıyorum - gerçekten . İsteyeceğim son şey şehri kendi haline bırakmak. Ama daha önce de aceleyle Anne'yle savaşmaya çalışmışım ve bu...'

Yutkundu. Cümlesinin geri kalanı aramızdaki havada asılı kaldı, acı, çürük ve kan kokuyordu - Sevrith'in beyaz savaş alanı, o tepelerin arasında ölümlelerini bulan binlerce ve binlerce kişi. A

Büyülü dünyanın çoğunu yavaş yavaş yok olmaya mahkum eden, onu sonraki yüz otuz yılını toprağın altında saklanarak, imkansızın gerçekleşmesi için dua ederek geçirmeye zorlayan yenilgi ...

Bir daha asla, dedi tehditkar sessizliği. *Ölmeyi tercih ederim*. Ben de buna inandım.

"Ve Achlys ile Melinoë'nin yarın hâlâ burada olup olmayacaklarını bile bilmiyoruz," diye ekledi Agenor, sesi kısık, çenesi o kadar sıkıydı ki güçlü yüzü tüm açıları ve çizgileriyle görünüyordu. 'Eğer biraz akılları kaldıysa, cevabımızı beklemek için mümkün olan en kısa sürede Kızıl Saray'a dönüyor olmalılar. Ve eğer saldırmak için sadece tek bir şansımız varsa, onlar takımadaların diğer tarafında güvenle otururken şehri geri almaya çalışarak kendimizi tüketmemeliyiz.

Rosalind alay etti. "Görünüşe göre yarın Em'i alacak kadar uzun süre kalmayı planlıyor.

"Bundan emin olamam," dedi Lyn, benden anneme bakarken sesinde özür dileyen bir ton vardı. 'Em'i zincire vurup Kızıl Saray'a gönderme işini başkasına bırakacak kadar gergin hissediyor olabilir - eminim bir sürü gönüllüsü vardır. Tehditlerini hayata geçirmek için burada kalmasına da gerek yok.

Onun tehditleri.

On binlerce zararsız, savunmasız insanı öldürmek için.

Şüphelerinin her birini anladım, her argümanlarını anladım ve yine de vardıkları sonuçların doğru olduğuna inanmayı reddettim - beklememiz ve bu hayatlardan vazgeçmemiz gerektiğine, Beyaz Şehir'i ölüme terk ederek daha büyük bir iyiliğe hizmet edeceğimize. Ama Rosalind sessizdi. Tared kendi düşüncelerini çiğniyor gibiydi. Finn, yüzü temizdi ama büyücülerin iyileştirmesine izin vermediği yaraları yüzünden hâlâ çarpıktı, gözyaşlarına daha önce hiç görmediğim kadar yakın görünüyordu.

Creon'un gözleriyle karşılaşmak için yana baktım - *gördün* mü, demek istedim, *neden koşup her şeyi kendi başıma çözmem gerektiğini gördün mü?*

Ama Creon bana bakmıyordu. Koltuğuna yayılmış, kanatları rahat bir yenilmezlik havasıyla arkalığın üzerine gevşekçe sarkmış, gözlerini Finn'e dikmişti - odaklanma, yüz hatlarını çok iyi bildiğim bir ifadeye, takip edecek bir av bulmanın heyecanına dönüştürüyordu. Ya parlaklık ya da tehlike vaat eden bir bakış. Gözleri bu iki seçenekten hangisini seçtiğini belli etmiyordu, karanlık mürekkep havuzları ardındaki zihinden hiçbir şey yansıtmıyordu.

Yine de şehri ölüme terk etmenin bir öneri olmayacağını varsaymaya cesaret ettim.

"Creon?

Şimdi bana doğru baktı, başını hızlıca çevirdi. "Onun tahtını düşünüyorum.

"O- *Oh*. Daha da dikleştin ve annemin yanında küçük ve kirli bir şekilde duran Finn'e bakmak için döndüm. 'Nakil sırasında ona yardım etmek için getirildiğini söylemiştin, değil mi? O lanet tahtını gemide ya da vagonların yakınında bir yerde görmüş olma ihtimalin var mı?

Altı çift göz aniden ona doğru çevrilince irkildi, hırçın sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Kemikler mi?

"Evet. Gördün mü?

Bakışları bir Creon'a bir bana yöneldi, Kızıl Saray'da doğup büyümüş, yürümeyi öğrenmeden önce fae'lere ve onların sözlerine güvenmemek üzere eğitilmiş bir kızın kuşkusuyla keskindi. Konuşmadı.

"Finn? Sessizce söyledim.

Başını sallaması tek bir istemsiz baş seğirmesinden öteye geçmiyordu. Ama bu bir baş sallamaydı ve Tared'in yavaş, anlamlı tıslaması bunu gören tek kişinin ben olmadığının kanıtıydı.

Creon, Agenor'a neşesiz bir gülümseme göndererek sol kolunu yavaşça sıyırmaya başladı -körlemesine çizebileceğim mürekkepli yara izlerinin haritasıyla işaretlenmiş kaslı bronz bir önkol ortaya çıktı. Ne kadar sakin, tehditkâr olmayan bir hareketti ama yine de bir şekilde bir bıçağın bilenmesini getiriyordu. 'Bu durumda bir süre daha kalmaya niyetli olduğuna bahse girerim. Bu lanet şeyi taşımak o kadar kolay değil.

Bu nokta kafalara dank edince masaya kısa bir sessizlik çöktü.

Heykelleri ve tamamlanması yıllar sürmüş olması gereken zambaklı sancağıyla o görkemli beyaz hayal etmekten kendimi alamıyordum - Ophion'un mermer konsolosları kaidelerinden böbürlenerek indirdiğini, Rosalind'in iki sabah önce Halbert'in suratına tokat attığı yere dikilen o korkunç kemik yığınına hayal ettim. Gözlerindeki ateşli parıltıya bakılırsa, annem de zihninde çok benzer hayallerin oynadığını görüyordu.

"Neden burada kalsın ki? Lyn mırıldandı, midesi bulanmış görünüyordu. 'Sarayda ihtiyacı olan her şeye sahip. Neden o zavallı insanların hayatını cehenneme çevirmek için bu kadar uğraşsın ki?

Agenor kasvetli bir şekilde şakaklarını ovuşturarak, "Sanırım bunun sembolizminden hoşlanacaklar," dedi. 'Onlara direnebilecek son yer, sonunda

onlara hizmet etmek için. Kulağa eğlenceli bulacakları bir şeymiş gibi geliyor.

"Ah, evet," diye mırıldandı Creon ve sesindeki acılık beni irkiltti. "Kesinlikle çok komik.

İkisi arasında gidip gelen anlayışlı bakış nadir görülen bir şeydi - yüzyılların ortak geçmişine, en derin kinlerin, anlaşmazlıkların veya hoşnutsuzlukların bile silemeyeceği ortak anılara bir bakış. Onunla o kemik salonunda kaç kez oturmuşlar ve aynı kindar planları kurduğunu, dudaklarından dökülen her kelimedenden nefret ettiklerini ama onu durdurmak için hiçbir şey yapamadıklarını duymuşlardı?

"Açıķçası," diye ekledi Creon, ikinci yosun yeşili kolundaki işi bitirmek için bakışlarını kaçırarak, "eğer tahtını getirdiyse, burayı dördüncü bir saraya dönüştürmeyi planlıyorsa hiç şaşımam. Pusuladaki her nokta için bir tane. Mermer Saray ya da...'

"Ben Alabaster Court'a oynuyorum," dedi Tared, sesinde alaycı bir mizah vardı. "Daha ağırbaşlı bir havası var.

Creon'un homurtusu şüpheli bir şekilde kakhahaya yaklaştı. "On gümüş.

"Çocuklar," diye tısladı Lyn, Rosalind'e alaycı bir ifadeyle bakarak. *Lütfen.*

Bu pek de

"Onu çıkarmamız gerekirken buraya ne isim verdiğiyle alakalı. "On beş," diye mırıldandı Tared nefesinin altından Creon'a, sonra zar zor kaçtı

Lyn'in ona fırlattığı küçük ateş topuna. Eğer Rosalind'in gergin dudakları ve soluk parmak eklemleri şu anda herhangi bir hafıflık girişimini takdir edemeyecek kadar çok arkadaşını ve tanıdığını geride bıraktığını göstermeseydi gülerdim.

Agenor'un ona gönderdiği bakış gözümünden kaçmadı. Ne masanın arkasına indirdiği eli onunkini sıktı ne de karşılık olarak kızın titrek nefesi.

Kalbim biraz daraldı.

"Saray isimleri bir yana," dedim kimse sessizliği bozup saldırımızı geciktirmekle ilgili daha mantıklı ama dayanılmaz argümanlar sunmadan önce, "orada kalacağını biliyorsak mümkün en kısa sürede saldırmamız daha faydalı olmaz mı? En azından şehir şu anda onun için hala çoğunlukla yabancı ve insan ordumuz şehri çok iyi tanıyor. Bu küçük bir avantaj olabilir.

Agenor tereddüt etti. "Evet, ama-

"Kızıl Saray'da da hatırı sayılır bir güç bırakmış olacak," diye araya girdi Creon usulca, daha dik otururken kanatları bir parça açıldı. 'Önümüzdeki günlerde daha fazlası bu tarafa gelebilir ya da

haftalar. Ben şahsen onlar gelmeden saldırmayı tercih ederim - özellikle de Rosalind'in iddia ettiği gibi kendi ordumuzu büyütme umudumuz çok azsa.

"Onlar gelmeden önce belki," dedi Agenor sertçe, "ama *yarın*?"

Creon omuz silkti, yumuşak dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Onu ve kendimizi şaşırtabiliriz.

"Çok daha büyük olasılıkla, bizi yok edecekler. Neşesiz bir kahkaha. "Bunun çılgınca bir kumar olduğunu söylememe gerek yok, değil mi?"

"Bu beni daha önce hiç durdurdu mu? Creon kuru bir sesle şöyle dedi.

Babamın aşırı ölçülü soluk alıp verşi, kendi kontrolünün ve akıl sağlığının son bir yıpranma ipliğine bağlı olduğu izlenimini veriyordu. "Zorunda mısın?"

"Biri bunu yapmalı. Ve göz açıp kapayıncaya kadar, o sinir bozucu eğlence yüzünden silinip gitmişti - artık prenslere özgü kışkırtmalar, etrafındaki herkese en ölümcül savaşların bile onun için nadiren bir oyundan fazlası olduğunu hatırlatan o küstah kibir yoktu. Onun yerine soğuk bir acımasızlık ortaya çıktı, Sessiz Ölüm zafere giden yolu hesaplıyordu. 'Basit gerçek şu ki o gittikçe güçleniyor ve biz gittikçe zayıflıyoruz. Bu yüzden her zaman yaptığınız şeyi yapabilir ve yarımız toprakta soğuyana kadar kesinlikler ve garantiler bekleyebilirsiniz-'

"Oh, gördün mü? Rosalind mırıldandı, yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. "Bir kez olsun başka birinden duymak.

Agenor sandalyesinde geriye doğru çöktü ve nefesinin altında küfretti. "Savaş alanında, hızlı hareket ederek kurtaracağımızdan daha fazla insan kaybedebiliriz.

"Bu her savaş için geçerlidir," diye karşı çıktı Creon hiç çekinmeden. 'Yani onun teslim olmasını beklemiyorsan-'

Babam yine neşesiz bir şekilde ofladı. "Lütfen. Fae savaşları teslimiyetle bitmez.'

"Ah, biliyorum. Gülümsemesi gerçekten de bildiğini gösteriyordu - kendi başına küçük bir savaşı kazanabilecek bir gülümseme. "Öyleyse dövüşün.

Agenor boğulma noktasına yakın görünüyordu.

'Bu kadar kısa sürede tüm müttefiklerimizin gelmesini bile sağlayamayabiliriz,' dedi Lyn ve sesini sakın tutmaya çalışsa da parmaklarında ve kollarında dans eden küçük kıvılcımlar artan endişesini ele veriyordu. 'Bizden en son haber aldıklarında, onlara bunu canlı atlatmaları için ikna edici bir strateji sözü vermiştik. Kazanacaklarına inanmaları için hiçbir neden olmayan bir savaş için yapılan silahlanma çağrısına direnebilecek olanlar var.

"Sorun çıkaran herhangi bir alf evinin başkanıyla düello yapmaktan mutluluk duyarım," diye cömertçe teklif ettim.

İnledi. "Em..."

Tared alaycı bir tavırla, 'Her ne kadar şiddet yanlısı ruhu takdir etsem de,' dedi, 'önce bazı alternatif özömler denememizi öneririm. İyi bir strateji muhtemelen onları da ikna etmek için uzun bir yol kat edecektir.

Agenor, "olmayan bir şey," diye mırıldandı.

"*Aman* Tanrım - hayıflanmayı bırakın, Lord Koruyucu. Rosalind'in sert bakışı bir şaheserdi - yıllar önce sadece birkaç hafta içinde onun dünyasını nasıl ters yüz etmeyi başardığını aniden anlamamı sağlayan bir bakış. 'Yarın seni bıçak zoruyla saldırmaya zorladığımızı hayal et. Sen olsan ne yapardın? Eskiden bu tür şeylerde oldukça iyiydin, bu yüzden yıllar sonunda seni süründürmüyorsa ...'

İnledi. "Belden aşağı, Al.

"Aşkta ve savaşta her şey mübahtır," karşılık verdi ve masanın ortasındaki haritalardan birini kaptı - Beyaz Şehir'in aceleyle çizilmiş bir genel görünümü, duvarların kaba şekli ve bir göl önerdi. "Al bakalım. Ne yapacağız?

Agenor itiraz edecekmiş gibi dudaklarını araladı, sonra aklına daha iyi bir fikir gelmiş gibi göründü ve parmakları huzursuz, amaçsız daireler çizerek kolunun manşetini ovalarken, hırıltılı bir iniltiden başka bir şey söylemeden sandalyesine çöktü. 'Yani anlıyor muyum

...' Derin ve parlak sesi bir an için kesildi. 'Tanrılar ve şeytanlar, tüm ciddiyetimizle, bilinmeyen bir savaş alanında ve yirmi dört saat bile hazırlık yapmadan imparatorluğu devirmeye çalışacağımız sonucuna mı varıyoruz?

Gerçekten de bir delinin kumarı.

Korkmalıydım. Bir yerlerde, zihnimin karanlık, ihmal edilmiş bir bölümünde, korku kendini duyurmaya çalışıyor, fark edilmek için haykırıyordu - yarın ailemin yarısını kaybedebileceğimi, bu geceki gün batımının göreceğim son gün batımı olabileceğini fark etmemi, tamamen fark etmemi sağlamaya çalışıyordu. Ancak kalbimin sabırsız gümbürtüsü bu düşüncelerin çoğunu bastırdı, en keskin sinirlerimi boğdu; zaten durmayacaksam, bunların herhangi birinde oyalanmanın ne anlamı vardı?

Fae adalarına ilk ayak bastığım andan beri bu gün için hazırlanmıştım. Sonunda Anne'nin hasarlı gözlerine tekrar bakma düşüncesi, her şeyden çok çarpık bir hevesle geldi.

'Gitmeye ,' dedim.

Hâlâ *beni* dinliyor olmaları çok saçma görünüyordu - en başta fikirleriyle buraya gelmelerine neden olan kişiyi. Ama Rosalind sandalyesinde arkasına yaslanırken gözleri memnuniyetle parladı. Lyn ve Tared kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra ikisi de başını salladı - Lyn'in yüzü asıktı, Tared'inki ise endişeli ve geniş gözlü.

Yanımda Creon sadece gülümsedi - şiddet vaat eden o cam kenarlı gülümseme.

Agenor uzun bir iç çekti, gözleri kısa süreliğine kapandı. Ama tek söylediği, "Pekâlâ," oldu.

Ve böylece bir plan yapılmış oldu.

Yarın. Aylar ve aylar boyunca saklandıktan sonra aniden, inanılmaz derecede yakın; bir asırlık gizli isyanın aniden sona erdiğini fark eden diğerlerinin nasıl hissettiğini hayal bile edemezdim. Yine de ifadelerinde teatral bir ciddiyet, dramatik bir umutsuzluk hissi yoktu. Lyn bile küçük dirseklerini masanın yüzeyine yerleştirip dağınık buklelerini yüzünden silerken ve "Yine de bir stratejim olsun istiyorum," derken en sulu gülümsemeyi bile başarmıştı.

Bu garip, beklenti dolu durgunluğu bozdu.

Agenor burnunun kenarını sıkarak, "Kızıl Saray için aklımızdaki kaba plan hâlâ geçerli elbette," diye mırıldandı. 'Daha geniş menzilli silahlara ağırlık vermek. Em ve Creon, Achlys ve Melinoë'ye taht odalarında ulaşmaya çalışırken ordularının büyük kısmının dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulun, artık her neredeyse. Onları yer altına kaçırmak için Labirent'in burada olmaması çok yazık ama-'

"Yine de tüneller var," diye beklenmedik bir şekilde araya girdi Rosalind. 'Eğer içeri girmek için başka bir yola ihtiyacınız olursa, bunlar işinize yarayabilir.

Hepimiz ona baktık.

"Bunların bir sır olması gerekiyor," ekledi, ani bir heyecanla çizilmiş haritayı Agenor'un elinden kaparak. 'Sadece konsoloslar ve bir avuç muhafız tarafından biliniyor. Konsolos Millard yatak odasına kaçmaya çalışırken öldürüldükten sonra bir kaçış yolu olarak yaratıldılar.

Gözlerimi kıptım. "Anıttaki mi?

"Aynısı. Lyn'in boğuk itirazlarına aldırmadan kalemi haritanın üzerine sertçe yerleştirdi ve Beyaz Salon'dan şehrin batı yakasındaki bir noktaya doğru düz bir çizgi çizdi. "Bildiğim kadarıyla iki tane var. İlki şehrin iç duvarındaki küçük bir kapıda son buluyor ve bu da' - şimdi doğuya doğru çizilen başka bir çizgi - 'gölün yanında son buluyor. Her ikisi de

Beyaz Salon'un bodrum katına erişim sağlamaktadırlar, ancak binaya açılan kapılar elbette güvenli bir şekilde kilitlenmiştir.

"Küçük bir büyü patlamasına dayanabilecek kilitler mi?

Dedim. Bana o muzip sırıtışıyla karşılık verdi. "Hayır.

Lyn parşömene bakarak, "Görünüşe bakılırsa batı girişine ulaşmak daha kolay olacak," dedi. 'Doğuda, su ile duvar arasındaki oldukça dar bir arazi şeridinde savaşılarak ilerlememiz gerekecek, doğru mu? Nereye gittiğimizi biliyorlarsa engellemek daha kolay olur. Eğer batıda açık bir tarım arazisi varsa, oraya her yönden ulaşmak daha kolay olacaktır.

Agenor'un haritaya bakarken gözlerini kısması, herhangi bir anlaşma sözcüğünden daha anlamlıydı. "Etrafta hiç bina var mı?

"Birkaç çiftlik kulübesi. Rosalind omuz silkti. "Hasar görürlerse pek sorun olmaz.

Agenor acı verici bir şekilde yavaşça başını salladı, düşünceleri gözlerinin arkasında dönüyordu. "Peki ya şu kapı - ne kadar görünür?

Rosalind kuru bir sesle, "On beş yıl boyunca düzenli olarak önünden geçtim ve göreve seçilip bana söyleyene kadar ne olduğunu hiç merak etmedim," dedi. "Çok göze çarpmıyor.

Olasılıklar geldikçe hepimiz bir an sessiz kaldık.

O iki kalem çizgisinin atmosferi değiştirmesi hayret vericiydi. etrafında
ve masa - itibaren a Kasvetli, kaderci
gerginlikBir parça umut içeren bir şeye. Sayılarımız yoktu.
Bağlarımız yoktu. Ama eğer o tünele ulaşabilirsek, eğer Creon ve ben
başarabilirsek, eğer Anne'yi bulabilir ve bir şekilde onun sonunu
getirebilirsem... En azından ordusunun içinden geçmek için savaşmak zorunda
kalmazdık.

şehrin merkezine.

Çok fazla "eğer" vardı. Yine de... hedeflediğimiz *bir şey* vardı.

"Bu şekilde kazanmak zorunda kalmayız," diye fısıldadı Lyn, çenesi ellerinin arasındaydı. 'Sadece o kapıya ulaşmamız ve Em ile Creon'un fark edilmeden içeri sızabilmesi için zaman kazanmamız gerekecek. Hatta geri çekilip birkaç kez saldırarak dikkatini dağıtmak bile yeterli olabilir - mümkün olduğunca az insan öldürecek ama onu iyice meşgul edecek bir strateji.

Çadıra bir huzursuzluk yayılıyordu - zihinler ve uzuvlar işe koyulmak, planı uygulamaya başlamak ve hayatta kalmak için her şeyi, her şeyi yapmak için kaşınıyordu. Tared ayağa kalktı ve müttefiklere haber vermekle ilgili bir şeyler mırıldandı. Rosalind, Delwin'e ve diğer insan acemilere haber vereceğini açıkladı. Agenor duymamış gibiydi.

İkisinden biri, zihni şehrin bereketli tahıl tarlalarında hayali bir savaşla meşguldü.

Ben Creon'a baktım, Creon da bana baktı - bakışlarında tehlikeli bir şey vardı, kafesten çıkmak üzere olan bir panterin sarmal enerjisi gibi. Aradan yüz otuz yıl geçmişti ve bunu her ne kadar sözlerinde ve hareketlerinde saklasa da, gözlerindeki o bakış bana o işkence dolu, hiç bitmeyen bekleyişin bir dakikasını bile unutmadığını söylüyordu. O hazırды. Bir saat önce de hazır olabilirdi.

Sadece benim iyiliğim için hızlı bir saldırıyı savunmadığını fark ettim.

Sadece minnettarlığımı hissedecek kadar kalkanlarını indirmiş olmasını umuyordum.

Ama bana doğru eğilerek söylediği tek şey sessiz bir şekilde, 'İnsan arkadaşınla kısa bir konuşma yapmak isteyebilirsin. Kimseye güvendiğini sanmıyorum ama-'

Çadırın girişi patlayarak açıldı.

Naxi bir güneş ışığı hortumuyla içeri daldı - mavi gözleri heyecandan parlıyor, sarı bukleleri her adımda neşeyle dans ediyordu. Dışarıda bekleyen insanların şaşkın çığlıklarını duymamış gibiydi. Bir soru bile sormadan ya da selam vermeden masanın yanında durdu, toplanan topluluğa nefessiz kalmış gibi görünen bir bakış fırlattı ve havalı bir şekilde sordu: "Sanırım şu anda hepiniz sivil ölümler konusunda çok endişeleniyorsunuz, değil mi?"

Rosalind endişe verici bir şekilde solgun yeşil bir tona büründü.

"Naxi! Lyn tısladı, acıyarak yüzünü buruşturdu. 'Eğer yardım etmek istiyorsan, şu an pek de zamanı değil-'

"*Empati* kuruyorum," diye itiraz etti Naxi, kendini en yakındaki boş sandalyeye atarken meydan okurcasına yanaklarını şişirdi. "Bana *söylediğin* gibi. Her neyse, haberleri duydum ve bir öneride bulunmak istiyorum. Hayat kurtarmak için.

Agenor bile başını kaldırmıştı. Finn ve Rosalind şaşkın bakışlar atıyorlardı, sanki ikisi de aniden delirmediklerini teyit etme ihtiyacı hissetmişlerdi; onlara empati kuramayan iblisler kavramını hızlıca tanıtmayı düşündüm ama Naxi duyma mesafesinden uzaklaşana kadar bu dersi ertelemenin daha iyi olabileceğine karar verdim. Peygamber çiçeği gözlerinin yüzeysel parlaklığının altında, oyalanacak bir ruh halinde görünmüyordu.

Dürüst olmak gerekirse ben de onu oyalayacak havada değildim.

"Bir... öneri," diye tekrarladı Lyn, her hecesinden şüphe damlıyordu. "Anlıyorum. Lütfen bana bunun Thysandra'yla ilgili olmadığını söyle.

Naxi ona gülümsedi. "Kesinlikle Thysandra hakkında. Lyn gözlerini kapattı.

"Hayır, *dinleyin*," diye acele etti Naxi, küçük pembe ellerini bize doğru cırparak. 'Bu harika, söz veriyorum. Şehirdeki insanlar için endişeleniyorsunuz, değil mi? Neden Thysandra'yı Anne'ye geri vermeyi teklif etmiyoruz, yarın geceye kadar kimseye zarar vermeyeceğine dair bir pazarlık yapması şartıyla? Belki kabul eder ve Em ortaya çıkmak için biraz daha beklerse hıncını o insanlardan çıkarması konusunda endişelenmemize gerek kalmaz. Ya da bu arada biz saldırırsak.

En azından ona şaşkınlıkla göz kırpan tek kişi ben değildim.

"Ne?" dedi burnunu bize doğru kırıştırarak. 'Dünyadaki tüm mantıklı şey bu, değil mi? Thysandra geri dönmek istiyor. Biz de vatandaşları hayatta tutmak istiyoruz. Herkes kazanır. Anne hariç, umarım sonunda, ama-'

"Naxi," diye araya girdi Tared.

Ağzını kapattı. "Evet?"

'Sen...' Duraksadı, sarı saçlarında amaçsızca bir el gezdirdi ve neşesiz bir kıkırdamayla yeniden başladı. 'Thysandra'yı tekrar imparatorluğa teslim etmekten mutlu olduğuna inanmamızı mı bekliyorsun? Onu buraya getirmek ve burada tutmak için katlandığınız onca zahmetten sonra?

Naxi daha da masum görünüyordu. "Tehlikede olan hayatlar var, değil mi?"

Lyn'in gözleri artık o kadar ince yarıklara inmişti ki hâlâ bir şey görebildiğinden şüpheliydim ve Tared'kaşları saç çizgisine gittikçe yaklaşıyordu. Creon'a baktım ve onu yüzünde beklenmedik derecede karanlık bir çatık kaşla Naxi'yi incelerken buldum, gözleri gece kadar siyahtı, çenesi söylenmemiş bir endişeyle sertleşmişti. Bakışlarımı karşılamak için bana doğru bakmadı.

İçimde gergin bir şeyler kıpırdandı ama Rosalind tereddütle, "Sanırım şehre bir mesaj gönderip en azından ne diyeceklerini öğrenebiliriz?" dedi.

"Hayır, hayır," diye araya girdi Naxi, bal gibi tatlı pembe ve peygamber çiçeği mavisi rengiyle bize parlak bir gülümseme daha fırlatırken. 'Hayır, bence en iyi seçenek onu önce buraya getirmek ve *sonra* bir mesaj göndermek. Bu şekilde onu hemen teslim edebilir ve dışarıdaki herkesi daha fazla belirsizliğin ıstırabından kurtarabiliriz. Şu anda bu kampta çok fazla keder yaşıyor, biliyor musunuz?"

"Naxi..." Tared bu konuda tek kelime daha etmeden önce gülse mi yoksa onu bir güzel sarssa mı bilememiş gibiydi. "Onun tekrar kaçmasına yardım etmeye çalışmadığına emin misin?"

Evet!" Küçük bir dudak büktü. 'Sana yardım etmeye çalışıyorum, yemin ederim. Göğüslerime... göğüslerime.

Finn hafif histerik kıkırdamalara boğuldu. Tared, Lyn ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulunarak, "*Neyinde?*" diye tekrarladı.

"Sizin için değerli olan bir şey üzerine yemin etmeniz gerekiyor, değil mi? Naxi neşeyle, onun şüphe dolu bakışlarına tamamen masum bir bakışla karşılık verdi. 'Hepinizi Anne'ye ihbar etmeyi planlamıyorum, Tared. Ben bir *iblisim*, hain değil.

Rosalind'in yüzünde ani bir anlayış belirdi.

"Yine de bir şeyler saklıyorsun," dedi Lyn, gözlerini kısarak. 'Ve Thysandra'nın söz konusu olduğu yerlerde ilk kez şüpheli seçimler yapmıyorsunuz. Gerçek planlarınızın ne kadar zararlı olabileceğini bilmediğimiz sürece-'

Creon, "Değiller," diye sertçe araya girdi.

Dönüp ona bakan tek kişi ben değildim. İfadesi gevşememişti, sadece çenesinin ve elmacık kemiklerinin keskin kenarlarını vurgulayan garip bir gerginlik vardı... ama yüz hatlarında şüphe yok gibiydi, garip bir şekilde acımasız bir kararlılıktan başka bir şey yoktu.

"Creon mu? Lyn kaşlarını çatarak söyledi.

"En azından bir denemeliyiz. Bu konuda rahat ve konuşkan görünmeye çalışıyordu - çok açık bir şekilde çalışıyordu - ve ne kadar başarısız olduğunun başka biri tarafından fark edilip edilmediğinden emin değildim. "Anne ilgilenmeyebilir ama ilgilenirse... Rehineleri canlı kalkan olarak kullanmasını yasaklayan bir pazarlık yarın işimizi çok ama çok kolaylaştıracaktır.

"Evet, tabii ," dedi Lyn gözlerini ovuşturarak, "ama Naxi...

'... sorun değil,' bitirdi omuz silkme tarihindeki en anlamsız omuz silkmeyle. 'Sadece birlikte oynayalım. Burada hepimizin amacı aynı.

Naxi ona gülümsedi. Lyn'in bakışları daha da şüpheli bir hal aldı; Agenor uzun ve yorucu bir itiraz monoloğu yapmak üzere olan bir erkek gibi görünüyordu. Ama Tared kimse konuşmadan sandalyesinden kalktı, Naxi'ye hafif bitkin bir bakış fırlattı ve "Bu durumda, siz iblis oyunlarınızı oynarken ben de gidip Thysandra'yı getireyim," dedi.

Tared? Creon'a güvenmek mi?

Bir an için iblis entrikaları hakkında endişelenmeyi unuttum.

Naxi neşeyle, onun rahatsızlığını fark etmemiş gibi davranarak, 'Çok güzel' dedi. "Benim de gelmemin bir sakıncası var mı?

Tared bir kakhaha attı ve Lyn'e elini uzatmadan önce masadan kılıcını aldı. 'Sizi o hücreye götürmeden önce Anne'nin kendisini yanımda götürürdüm. Ve belki de geri kalanınız da Lyn'e ulaşmaya başlamalı.

Eğer yarın sabahtan önce burada olmalarını istiyorsak, bu arada müttefiklerimize de haber vermeliyiz.

Bir sonraki an, o ve Lyn gitmişlerdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Bir şeyler oluyordu.

Creon'un sessizliği yeterli bir işaret olmasaydı, Naxi'nin ona kesinlikle komplocu bir şekilde gülümsemesi en belirsiz şüpheleri bile sağlamlaştırırdı. Çadırın içinde garip bir şekilde sır saklamaya çalışan Edored'e benzeyen bir şekilde zıplıyor, kendisine sorulan her soruya kıkırdayarak cevap veriyordu. Creon'dan bir şeyler öğrenmeye çalıştım ama o lanet iblisler ve özellikle de bu iblis hakkında mırıldandığım basmakalıp sözlerden başka bir şey duyamadım - planı onayladıktan sonra bile gözlerinden ayrılmayı reddeden o perili bakışı açıklayabilecek hiçbir şey yoktu.

Yalnız olsaydık, ısrar ederdim. Ama ailem yanımda oturuyordu ve her ne kadar geleneksel anlamda ebeveyn figürü olarak nitelendirilmeseler de, burunlarının dibinde sevgilimin kucağına tırmanıp onu öperek itaat etmesini sağlamamın haklı olarak hoş karşılanmayacağını hissediyordum.

Zaten pek bir işe yaramazdı. Creon babamın yanındayken hiç bu kadar konuşkan olmamıştı.

Biz de bunun yerine topluca Anne'ye bir mektup yazdık ve Thysandra'yı tekrar maiyetine almak için yapması gereken pazarlığın her kelimesini ve dönemini tartıştık. Bu görevi bitirdikten sonra, günün karmaşasında tek bir ismi bile gözden kaçırmadığımızdan emin olmak için ulaşmamız gereken birçok büyülu yöneticiyi listelemeye başladık; Tared ve Lyn, ikisinin arasında alf çeliği içinde soğukkanlı görünen bir Thysandra ile döndüğünde daha ilk yarıyı bile bitirmemiştik.

Rosalind, masanın altından tünellerin çizili olduğu haritayı hızla çekmeyi akıl etti.

Anlaşılan planın özünü esirimize çoktan açıklamışlardı. Tared mektubumuzla birlikte hemen ortadan kayboldu ve biz de bekledik - yanımızda oturan Thysandra'yla önemli bir şey konuşamıyorduk ve zaman geçtikçe bu durumdan giderek daha fazla hoşnutsuzluk duyuyorduk. Thysandra, bir anlaşmaya varılmadan önce onu hücrelerinden almamızın nedenleri konusunda aynı derecede şaşkın görünüyordu. Naxi giderek artan sıklıkta kendisine yöneltilen bakışların çok iyi farkında olmalıydı ama sandalyesinde oturup gülümsemeye devam etti ve çadırımızın dışında kampın gürültüsü giderek artarken kendi kendine monoton şarkılar mırıldandı.

Beş dakika geçti, sonra on.

Delwin geldi, Agenor'la kısa, fısıltılı bir konuşma yaptı, sonra Finn'i de yanına alarak haber bekleyen insanlara ön sonuçları iletmek için tekrar ayrıldı. Annemle babam da kısa bir süre sonra büyülu hükümdarların listesini alıp geldiler - ilk silahlanma çağrılarını iletmek üzere birkaç alf bulmaya gittiklerinden şüpheleniyordum.

Lyn bu noktada gözle görülür bir şekilde huzursuzlanmaya başlamıştı, kalemleri ve parşömenleri hararetle kıpırdatıyor, gökyüzünde daha hızlı ilerlemesi için güneşe ters ters bakıyordu. Thysandra öfkeli bakışlarını Naxi ve Creon arasında eşit olarak paylaştırmaya özen gösteriyordu. Sonuncusuna baktım, tembel özgüveninin nasıl ve neden birdenbire dudaklarını ve parmaklarını sıkı bu zor kontrol edilen korkuya dönüştüğünü anlamaya çalıştım ve sefil bir şekilde başarısız oldum.

Beş dakika daha geçti.

Yirmi dakika dolmadan Tared geri döndü - sonsuz bir süre ve yine de o kadar şaşırtıcı derecede hızlıydı ki, imparatorluğun muhafızlarının mektubu kabul etmeyi reddettiğini bildirmesine hazırdım. Ama o

elinde yeni bir parşömen kâğıdı tutuyordu ve bariz gerginliğinin altında gülümsemesi bir zafer havası taşıyordu.

Mesajı bana uzatırken, 'Size gönderilmiş,' diye bilgi verdi. "Kibarlık edip bu onuru sana bırakayım dedim.

Anne'nin en büyük düşmanı.

Mührü kırarken dikenli bir şey yuttum.

Bu yazılı kelimelerin bana onun porselen sesini tekrar tekrar hatırlatması sinir bozucuydu - sanki mektubun içine hatıranın kendisini yerleştirmişti, gümüşü ve eğlenmiş bir şekilde, birkaç mil öteden bana gülüyordu-

Küçük güvercin,

Cömert teklifiniz için teşekkür ederiz. Ne yazık ki reddetmek zorundayız. Görünüşe göre Thysandra sarayımız için tamamen gereksiz; eğer sizinle pazarlık yaparsak, bu bir hainin kızından daha fazlası olacaktır.

Babana selamlarımızı ilet. Onun iyiliği için, tekrar karşılaşmadan önce ölmüş olmasını umuyoruz.

Sevgiyle,

Anne,

Faekind'ın Yüce Leydisi,

Bilinen tüm dünyanın imparatoriçesi

O hain çizgilere akılsızca bir an bakakaldım, sonra içimden bir 'Siktir' kaçtı.

"Kötü haber mi? Tared sert bir sesle söyledi.

"Öyle de diyebilirsiniz. Mesajı bir kez daha taradıktan sonra başımı kaldırdığımda dört çift gözün farklı seviyelerde heves ve endişeyle bana baktığını gördüm. Sadece Creon başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmemişti, gözleri kapalı ve dudaklarında giderek derinleşen çizgilerle sandalyesine yaslanmıştı. Çadır bezinin arasından süzülen beyaz-mavi ışıktaki, gölgeler elmacık kemiklerini bıçak gibi keskinleştiriyor, yara izlerini kanayan kesiklere dönüştürüyordu.

Amacına hizmet etti.

Kalbim sızlıyordu. Bunun onun tepkisi olacağını biliyor muydu - Altın Mahkeme'de çamurda yanarak ve kanlar içinde neredeyse öldüğü günün tekrarına bu kadar yakın olduğunu?

"Em? Lyn'in sesi beni gerçekliğe geri çekti. "Pazarlığı reddediyor mu?

"O... o biliyor, evet. Ona biraz çaresiz bir bakış fırlattım, Thysandra hâlâ aynı çadırdayken ne kadar ayrıntı eklemem gerektiğinden emin değildim. "O-

"Karşı bir teklifte bulundu mu? Thysandra ısrarak söyledi - geldiğinden beri söylediği ilk tam cümleydi bu. Sanki yirmi dakikalık bekleyişimiz boyunca kaçmak için can atıyormuş gibi dudaklarından döküldü. 'Yapacağı başka bir şey var mı ... için ...'

Ben.

Cümlesini tamamlamadı - öyle görünüyordu ki, kendisi için bu kadarını bile talep etmekten korkuyordu.

Bir an tereddüt ettim, haberi vermek için daha nazik bir yol bulmaya çalıştım ama 'Hayır, yok' demekten daha iyi bir şey bulamadım.

Thysandra bana baktı. "Öyle değil mi?"

"Hayır. *Size gereksiz bir hainin kızı diyor* - onu ne kadar az sevsem de, bu sözleri yüzüne vurmayı hiç istemedim. "Başka tekliflere de açık olduğu izlenimini vermiyor.

Bir an için donup kaldı.

Sonra, hiçbirimizin onu yakalayamayacağı kadar hızlı bir şekilde ileri atıldı, zincirlenmiş ellerini önüne uzattı - beni değil, tuttuğum mektubu hedef aldı, sanki yaşamak için son şansımıymış gibi parmaklarımdan kaptı.

Protesto çığlığım çok ama çok geç geldi.

Thysandra geriye doğru sendeledi, kara gözleri kelimelerin üzerinde uçtu. Yarım kalp atışı sonra kaskatı kesildi ve elindeki mesaja sanki bir ölüm fermanıymış gibi baktı - sanki parşömenin kendisi dikenler ve dişlerden oluşuyormuş ve zehri damarlarına yayılıyormuş gibi.

Yüzünün rengi soldu.

Bir an için bayılabileceğini düşündüm, gözlerimin önünde kül rengi oldu - daha önce sadece cesetlerde gördüğüm bir renk. Ama ayaklarının üzerinde sallanarak da olsa durdu. Dudakları aralandı, sonra duraksadı, bakışları son bir kez mesajın üzerinde gezinirken kelimeleri sessizce şekillendirdi; sonra titreyen bir nefesle bıraktı.

Parşömen, ölmekte olan bir kelebek gibi yere doğru kanat çırpı.

"Hayır," diye fısıldadı kısık bir sesle ve paramparça bağlayıcı olsun ya da olmasın, bu tek kelimenin sesi ruhumu acımasız bir keskinlikle kesti. "*Hayır.*

Hiçbirimiz konuşmadık.

Bakışları yüzler arasında dolaşüyor, yalvarıyor, birilerinin ayağa kalkıp bu mektubun uydurma, zalim bir şaka olduğunu kabul etmesi için sessizce yalvarıyordu

... ama Tared sadece acımasız bir iç çekti. Lyn'in gözleri parlıyordu. Naxi garip bir şekilde memnun görünerek ellerini açtı ve ben özür dileme dürtümle savaşmak zorunda kaldım, dünyada ne için özür dileyeceğimden emin değildim.

Ama sonunda ona doğru döndüğünde başını kaldırıp iç çeken ve açıkça, "Acıtıyor, değil mi?" diyen Creon'du - onca insan arasından *Creon*.

Sesindeki kendini beğenmişlik mi yoksa sempati mi anlayamadım. Garip bir şekilde, ürkütücü bir şekilde donuklaşmıştı - sanki yüzüne bir maske kaymıştı, hala kusursuz bir güzelliğe sahipti ama tamamen hayattan yoksundu.

"Ne? Thysandra tükürdü.

"Bu şekilde atılmak. Yerdeki ufalanmış mektuba başını salladı. "Sanki onun için yüzlerce kez seve seve ölmezmişsin gibi. Sanki tüm hayatını ona hizmet etmek için yaşamamışsın gibi - sanki o bunu bilmiyormuş gibi.

Ona öylece bakakaldı - şoktan donup kalmadığından, tepki veremeyecek kadar öfkeli olduğundan şüphelenmiştim.

"Eğer yardımını olacaksa," diye ekledi, dudakları acı bir kendini küçümseme kıvrımına dönüşerek, "yapabileceğin hiçbir şey bunu engelleyemezdi. O böyle yaşıyor, kullanıyor ve atıyor ve sen sadece yanlış tarafa düştün.

..'

Yüzü öfkeyle çarpıldı - çiğ ve patlayıcı. 'Ve ne cehennemde

Bunu biliyor musun, küçük

prens?' Nefesim kesildi.

Creon gözünü bile kırpmadı.

"Seni seviyordu," diye hırladı Thysandra, yaralı, siyah-altın kanatları kontrolsüz bir düşmanlıkla seğirerek ona doğru sendeledi. Koyu teni yeniden renklendi. 'Üzerinde yürüdüğün lanet toprağa tapıyordu ve sonra her şeyi bir kenara atıp ona ihanet eden *sen oldun* - bu kadar kolayken neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin varmış gibi davranma-'

"Beni ölüme terk etti," araya girdi, hâlâ o garip düz sesiyle - canı sıkılmış gibiydi ama sesi can sıkıntısından bir ses tonunun olabileceğinden çok daha uzaktı, kırılmak üzere olan bir taş gibi basınçla gerilmişti. "Sanırım bunu sana hiç söylemedi? Beni göğsüm yanmış halde çamurda yatarken bıraktı ve dünyaya amacıma hizmet ettiğimi söyledi, sonra da kaçıp kendini kurtardı.

Kadın buz gibi bir sessizliğe büründü, sanki o lanetli günde öldüğünü ve hemen ardından mezardan dirildiğini söylüyormuş gibi ağzı açık ona bakıyordu. "Sen- Ne?

Creon sadece omuz silkti. Gözleri simsiyah olmuştu - anıların kendisi kadar karanlık. Boşluğun rengi. Kanayan kalplerin.

"Hayır," diye kekeledi Thysandra. 'Hayır, yapmaz...'

Ama artık her an üzerine atlayacakmış gibi görünmüyordu. Artık adamın gözlerini yüzünden kazımaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bir izlenim vermiyordu.

"Beni sevmedi, Thys. Soğuk, basit gerçeklerdi ama bu sözlerin altında yatan saatlerce süren umutsuzluğu ben bile hayal bile edemezdim. "O da seni asla sevmeyecekti. Biz onun için hiçbir zaman bir araçtan fazlası değildik ve araçlar sonunda gereksiz oldukları ilan edildiğinde şikayet etmezler. Aletlerin varlığı sona erer ve onu rahatsız etmeyi bırakırlar. Tıpkı şimdi sizden beklediği gibi.

Nefes nefese kaldı, göğsü kabardı. "Bana öyle bakma. Bir kaşını kaldırdı. "Ne gibi?

"*Acıyarak... acıyarak.* Geriye doğru yalpalayan bir adım attı, yumruklarını iki yanında kavuştururken hareketlerinde her zamanki ölümcül zarafetten eser yoktu. Gülüşü kırık bir cam parçası gibiydi. 'Doğduğunda seni *öldürmek* istedim, lanet olası! Seni beşiğinde boğmak ve sefil küçük cesedini denize atmak istedim!

"Biliyorum. Yüzüne neşesiz bir gülümseme yayıldı. "Açıkçası, bunu yapmış olsaydınız pek çok insanı büyük bir dertten kurtarmış olurdunuz.

İleri atıldı.

Lyn haykırdı. Naxi çığlık attı. Tared ve ben aynı anda sıçradık, her birimiz başka bir kaslı omuzu yakaladık; yine de, küfürler edip tehditler savururken onu Creon'dan uzaklaştırıp sandalyesine geri götürmek için tüm gücümüzü birleştirmemiz gerekti. Ancak biz onu koltuğuna çekerken mücadele etmekten vazgeçti. Küfürleri soluk soluğa kalmasına, sonra da hıçkırıklara dönüştü - sessiz, yürek parçalayan inilti, bir kez daha kayaların üzerinde paramparça olan o kırılğan camı neredeyse unutturdu.

Bir hainin kızı.

Bu lekeden kurtulmak için kaç yıl köle gibi çalışmıştı? "Belki," dedi Naxi, kirpiklerini masumca kırıştırarak bize bakarken "Thysandra ile konuşmak için uygun bir zaman mı?" diye sordu.

Ancak o zaman anladım.

Zera'ya merhamet edin - olmasını planladığı şey *buydu*, değil mi?

Ama birkaç gün önce, Naxi'ye 104 numaralı hücrenin anahtarlarını vermeden hemen önce Creon'a *açıkça terk edildiğini* söylemiştim. O zamandan bu yana geçen konuşmalar boyunca o da aynı sonuca varmış olmalı. Thysandra, Anne'nin sabırsızlıkla onu beklediğine ve sadık bir hizmetkârın dönüşünü beklediğine inandığı sürece hiçbir yere varamayacağını anlamış olmalıydı. Ve böylece, karakteristik bir acımasızlıkla.

İhtiyacı olan terk edilmeyi sahnelemişti. Bizi farkında olmadan suç ortağı olarak kullanıyor, rollerimizi tam bir gerçeklikle oynamamızı sağlamak için gerçek niyetini gizliyordu.

Creon onun neyi amaçladığını, bu pazarlık önerisini ilk yaptığı anda anlamış mıydı? Bu yüzden mi dünyanın sonu için kendini hazırlayan bir erkek gibi görünüyordu - geçmişte yaşadığı acılar tekrar üzerine mi geliyordu?

"Aman Tanrım," dedi Lyn ürpertici bir kahkahayla, belli ki aynı şeyi fark etmişti. 'Bu noktada bir işe yarayacağını düşünüyorsanız, istediğiniz konuşmayı yapın - ama tanrılar aşkına, *yapmayın*-'

"Merak etme," diye mırıldandı Naxi, başka soru beklemeden kolunu Tared'in koluna doladı. "O hiçbir yere gitmiyor.

Bir sonraki an, üçü de Thysandra'nın hıçkırık seslerini ve Naxi'nin şeytani gülümsemelerini de yanlarına alarak Yeraltı'na geri döndüler.

Gün puslu bir havada geçti ama sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi; öğlene kadar tam yirmi dört saattir uyanık olduğuma yemin edebilirdim.

Dün, korkuyu hissetmek istemediğim için çalışmayı bırakmamıştım. Bugün, istesem bile çalışmayı bırakamazdım. Akıl almaz bir sebepten ötürü benimle konuşmak isteyenlerin haddi hesabı yoktu: sevdiklerini kurtarmam için bana yalvaran insanlar, bir kez daha Anne'yi yenmemin mümkün olduğuna dair güvence isteyen büyülü hükümdarların elçileri ve en şaşırtıcı olanı da kılıcıma isim verip vermediğimi öğrenmek isteyen birkaç avuç Yeraltı alfi. Onlara kılıç isimlerinin en son söylenecek şey olduğunu söyleyecek kadar yürekli değildim.

Ama on bir numara da aynı soruyla geldiğinde sabrım çok ama çok azalmıştı.

Ona bıçağa o günkü en büyük dileğimden sonra Silence adını vermeyi düşündüğümü söyledim. Bu mesajı iletmiş gibi görünüyordu.

Öğleden hemen sonra ilk büyülü ordular gelmeye başladı ve bu da yepyeni bir paniklemiş soru dalgasına yol açtı. Rosalind'le birlikte bir saat boyunca insan ordumuzu hiçbir vampirin gece yarısı atıştırması için kamplarına gizlice girmeyeceğine ikna etmeye çalıştım; sonra bir o kadar zamanı da eli kazıklı insanlar tarafından saldırıya uğrayan iki vampir erkeği sakinleştirmek için harcadım. Daha sonra beş yüz su perisi kıkırdayarak, ısıltılı ve açık saçık giyinmiş bir şekilde sahaya indiğinde neredeyse rahatlamıştım. Kuşkusuz, kendi bölümleri ve bazı insan erkekler arasında gidip gelen bakışlar tamamen farklı türden bir belanın habercisiydi... ama yine de bu gece kimin hangi çadırda uyuyacağı beni ilgilendirmiyordu ve en azından insanların bundan şikayet etmesi pek olası görünmüyordu.

Bu noktada, kimse beni bu konuda rahatsız etmediği sürece, ordu disiplininin en korkunç ihlallerini görmezden gelmeye hazırdım.

Ben kendi başıma koştururken Agenor, Lyn ve Tared zamanlarının çoğunu büyük komuta çadırında, haritalar üzerinde tahta figürleri karıştırarak ve sorularla gelen müttefik yöneticileri yatıştırarak geçiriyordu. Delwin ne zaman karşılaştım silah ve zırh dağıtıyordu. Finn atlarla ilgileniyor ve Creon da ...

Creon'un ne yaptığından tam olarak emin değildim.

Onu birkaç kez gördüğümde Agenor'un fae'leriyle konuşuyordu, yüzlerindeki dikkatli ifadeden acil bir konuyu açıkladığı anlaşılıyordu. Ama bildiğim kadarıyla, açıklanacak çok fazla şey yoktu ve çoğu zaman hiçbir yerde bulunamıyordu - on yıllarını tamamen kendi başına çalışarak geçirmiş ve hala kimseyle işbirliği yapmakta zorlanan bir erkek için beklenmedik bir şey değildi, kendimi ikna etmeye çalıştım.

Yine de saatler geçtikçe yokluğu daha da çarpıcı hale geldi. Çünkü başkalarıyla çalışmakta zorlanıyor olabilir ama *benimle* çalışmakta hiç zorlanmamıştı. Yapacak çok şey olduğunu biliyor olmalıydı - o zaman neden burada değildi ki birlikte yapabilelim?

O öğleden sonra onu tekrar gördüm, bu sefer yeni gelen vampirlerden biriyle konuşuyordu. Ama kalabalığın arasından onlara doğru güreşerek ilerlediğimde, ikisinin olduğu yerde sadece vampir kalmıştı.

ve Creon'un nereye gittiğini söyleyemedi, sadece aniden acil bir işi olduğunu hatırladığını söyledi.

Acil bir şey mi var?

Vampir dişi izin isteyip uzaklaşırken, ezilmiş çimenlerin üzerinde şaşkın şaşkın duruyordum - ama onu bir iki dakika önce gördüğümde hiç de acelesi varmış gibi görünmüyordu, değil mi? Ve acil bir şeyi unutmak Creon'a göre değildi, tabii uygun bir anda kendiliğinden bir şeyi hatırlamak *istemiyorsa*.

Yani ben ona yaklaşırken aniden ortadan kaybolduysa... Benden *kaçıyor* muydu?

O sabah beni ormana kadar takip etmesinden ve gerekirse benimle dövüşmeye hazır olmasından sonra bu hiç de mantıklı gelmiyordu. Ama sonra Naxi pazarlığı önerdiğinde yüzündeki o garip karanlık ve canını sıkan şeyin ne olduğunu sormadan sıvışıp gitmesi vardı. Ya Thysandra'yla yaptığı konuşma, Anne'nin gerçek doğasını onun can çekişen kulaklarına ifşa ettiği güne dair mutsuz anılardan daha fazlasını tetiklediye?

Kulağa hiç mantıklı gelmiyordu. Ama yine de daha mantıklı bir açıklama da bulamadım.

Bir saat boyunca kendime bunun sadece aşırı yüklenmiş zihnimin benimle dalga geçmesi olduğunu, en masum ipuçlarında bile gereksiz bir telaşlanma nedeni gördüğümü söylemeye çalıştım. Ama o bir saat içinde Delwin'e altı kez rastladım ve Rosalind'in yanından iki kez geçtim - ve hâlâ Creon'dan bir iz yoktu.

Anka kuşu ordusu gelip kamp kurmaya başladığında - diğer herkesin çadırlarından birkaç yüz metre uzakta durarak - endişelenmekten ve hiçbir şey yapmamaktan bıktığıma karar verdim.

Etrafa sormak ve herkesin sorularını inatla savuşturmak birkaç dakika sürdü ama sonunda onu buldum - bazı alv çadırlarının arasında, küçük bir grup Yeraltı alviyle çevrili bir yerde. Daha önce gördüğüm fae'ler gibi onlar da alışılmadık bir sessizlikle onu dinliyorlardı. Creon'un son cümlesinin bir parçasını yakalayabilecek kadar yaklaşıp duyma mesafesine gelene kadar hiçbiri beni fark etmedi - '... merkez çadırda haritaları bulun...'

Tam o sırada iri yarı bir alf parlak bir "Ah, Burun Kıran!" sesiyle sözünü kesti.

Creon arkasını döndü.

Bir an için kaçacağını, uçacağını ya da en yakın alrı yakalayıp gözden kaybolacağını sandım; yüzünde bir anlık bir şok ifadesi belirdi ve emin olamayacağım kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Ama bir sonraki an dudaklarına yayılan gülümseme her zamanki gülümsemesiydi; bir ordu kampını günahkârlar inine benzetebilecek kadar tembel, zarif ve şehvetliydi; Naxi'nin planları her ne şekilde olursa olsun onu hâlâ rahatsız ediyorsa, bunu çok ama çok iyi saklıyordu.

Aman Tanrım. Gerçekten boş yere kendimi yormuşum, değil mi?

Alves'e bir şeyler söylemek için döndü ve son kez selamlaşarak gözden kayboldular, çadırların arasında sadece ikimiz kaldık. Yakınlardaki bağırışlar ve çeliğin çeliğe çarpması, yarın kıyamet kopmadan önce son bir eğitim seansı yapıldığını gösteriyordu. Ama kampın bu köşesinde dünya sarsıcı bir sessizliğe bürünmüştü - çimenlerden ve uçsuz bucaksız sıra sıra dizilmiş keten çadırlardan başka bir şey yoktu, solgun sonbahar güneş i üzerimize doğru parlıyordu.

"Selam," dedim utangaç bir ifadeyle, kaygının son damlaları da damarlarımdan süzölüp geride sadece soluksuz bir endişe bırakırken kendimi birden garip hissettim. Orada dururken kendisine o kadar çok benziyordu ki. Bronz teni güneş ışığında neredeyse parlıyordu. Uzun saçları toplanmış, gevşek tutamlar sivri kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Tümöyle gevşek kanatlı, gevşek omuzlu bir rahatlık - dünyada benden *kaçmak* gibi dramatik bir şey yapacak en son kişi. "Seni gördüğüme sevindim. Sabahtan beri ne yapıyorsun?"

O umursamaz haliyle omuz silkti - bir ordunun ortasında durduğumuzu, yirmi dört saat içinde muhtemelen öleceğimizi umursamazca reddeden bir omuz silkme. 'Oh, birkaç şey. Her ihtimale karşı hazırlanmaya çalışıyorum.

Bunun aslında bir cevap olmadığını anlamam yarım anımı aldı. "Bir şeyler mi?"

"Şeyler," diye tekrarladı kayıtsızca, sanki bu çok eksik olan önemli bir bilgiden ziyade bir teyit talebiymiş gibi başını salladı, ifadesi o kadar mükemmeldi ki gerçek olması zordu. "Sen mi?"

"Panikleyen insanları vampirler konusunda rahatlatmak," dedim, gözlerimi kısarak ona bakarak. Belki de endişem düşündüğüm kadar yersiz değildi. "Peki tam olarak ne tür bir durum için hazırlanıyordunuz?"

Bocaladı.

Sadece küçük bir maske kayması, gülümsemenin bir anlığına sertleşmesi - ama bir kayma, bir maske *olduğu* anlamına geliyordu ve bir anda endişe kıvılcımları, kararlılıkla bastırduğum ateş yeniden canlandı

yeni yakıtını almak için alevleniyor. Bilmemem gereken şeyler mi yapıyordu?

Benden kaçıyor muydu?

"Creon? Niyet ettiğinden daha sert çıktı.

"Biliyorsun. Odaklanmamış bir hareket; kanatları gönülsüz bir kaçışla birkaç santim açıldı. "Thysandra'yla ilgili tüm hikâye.

Başka zaman olsa, dudaklarına yayılan alaycı, kendini küçümseyen gülümseme yeterince ikna edici olurdu. Sadece üzerinde durmamayı tercih ettiği bir konuydu. Önemi olmayan küçük bir dikkat dağıtıcı. Zaten kafam karışık olmasaydı, böyle bir günde deşmemeyi tercih ettiği o yara izi kusursuz bir şekilde işe yarardı.

Ama kafam karışık ve temkinliydim ve o da bunu biliyordu. Bu da bunu anlamsız ve boş bir yanıt haline getirdi.

Bu da cevap verebilmesinin tek yolunun bu olduğu anlamına geliyordu - arkasında ne varsa etrafına ördüğü kalkan buydu ve onu bırakmanın hiçbir yolu olmayacak kadar inatla tutmaktan başka çaresi yoktu. O telaşsız omuzlar, gevşek ve zayıf... Hiç de güven verici değillerdi. Botlarındaki bıçaklar, gömleğinin ve pantolonunun yenilenmiş siyahı kadar zırhtılar.

Başımı eğdim, kaşlarımı çattım. "Ne saklıyorsun?

Yüzünde beliren duygu parıltısı ihtiyacım olan tek doğrulamaydı. Şaşırmadım. Şaşkınlık yoktu. Sadece aynı, garip sertleşme - en umutsuz çabalarına rağmen suçüstü yakalanan bir erkeğin bakışı.

Kıkırdaması inandırıcı olamayacak kadar hızlı geldi. 'I-'

"Creon. Sesimi alçaltarak yaklaştım - Tanrılar bu çadırlarda kimin saklanıp konuşulan her kelimeyi dinleyebileceğini biliyordu. "Bir şeylerin yanlış gittiğini fark eden tek kişinin sen olmadığını sana hatırlatmama gerek var mı?

Ve neden gülümsemesinin son gölgeleri de yüzünde erirken, dudaklarını ayırıp tekrar kapatırken bana öyle bakıyordu - sanki bir sonraki an gözlerini kapatacak ve beni bir daha asla göremeyecekmiş gibi kederli bir yoğunlukla?

Sessizliğinin bir kalp atışından fazla sürmemesi, binlerce endişe verici olasılığın aynı anda zihnime hücum etmesine neden oldu. 'Sen... şehre doğru bir intihar görevi organize etmiyordun, değil mi? Ya da cenaze hazırlıklarını? Ya da-'

"Hayır!" En azından yaşadığı şok tamamen gerçek görünüyordu. 'Tanrı aşkına, Em. Bunu bir daha yapmayacağıma söz vermiştim.

En azından bana söylemeden olmaz. Kalp atışlarım düşmedi, sırtına saplanan okun sesi zihnimin karanlık ve affetmez bir köşesinde sürekli kendini tekrarlıyordu.

"Peki o zaman sen ne-

"Kaktüs. Sesi hafifçe titredi - *titredi*, ses kısıklığı ile kaplanmış o altın ses. "Sadece... Sadece bir anlığına sana sarılmama izin verir misin?

Bu da ne böyle?

Ama bana öyle bakarken, en ufak bir kaba dokunuşta çatlayacakmış, bağları paramparça olacakmış gibi bakarken onu tek bir şeyden bile mahrum edemezdim. Kucağına adım attığımda kolları her zamanki gibi güçlüydü, beni şefkatli bir güçle sarıyor, nazık bir ısrarla göğsüne bastırıyordu... Alnını benimkine doğru indirdi. Kollarımı beline doladım, bu çok halka açık yerde kanatlarından kaçınmaya dikkat ettim ve tırnakları karşılık olarak sırtıma battı - ilkel, sahiplenici, bir iddia gibi bir dokunuş.

Sanki birazdan biri beni onun kollarından çekip almaya çalışacakmış gibi.

Ama dünyada kim böyle bir şeyi deneyecek kadar deli olabilirdi ki? Ve beni ormana kadar takip ettiğinde, hatta o kanlı mavi-beyaz çadırda bile en ufak bir izini görmediğim bu korku nereden gelmişti? O halde Naxi'nin önerdiği pazarlık ya da Thysandra'nın çöküşü, ama *neden*?

"Creon..." diye fısıldadım, burnumu boynunun çukuruna gömdüm.

"Senin için her şeyi yapacağımı , değil mi?" diye mırıldandı, kelimelerinde ani bir telaş vardı, sanki zamanı dakikalara, saniyelere geri sayıyormuş gibi.

"Her şeyi. Bunu biliyor musun? Unutmayacak mısın?"

"Neden ben- *Creon*. Ona bakmak için başımı geriye çektim. Koyu renk gözlerinden umutsuzluk akıyordu, yüzünde anlamam için yalvaran bir ifade vardı. "Kafana ne girdi de-

Tiz, acil cıvıltılar patladı.

Geri sıçramaktan başka bir şey yapacak zamanım yoktu. Creon'a olduğu yerde kalmasını söyleyecek ve bana bununla başa çıkmam için beş kısa saniye verecek zaman yoktu. Alyra omzuma öyle bir kuvvetle çarptı ki neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim, yeterince gürültü çıkararak her türlü mantıklı konuşmayı etkisiz hale getirdi.

İmkânsız; ona buradan defolup gitmesini söyleyemeden, Naxi'nin melodik sesi kakofoniye eklendi ve sesi daha az heyecanlı değildi.

'Emelin! *Emelin!*'

Aynı hareketle Creon'un siyah kolunu yakalamak ve birkaç uyarı kırmızısı patlaması yapmak için çok cazip bir şekilde etrafımda döndüm. Bunun yerine tek yapabildiğim, "Sana sonra dönebilir miyim, Naxi?" diye mırıldanmak oldu. Şu an gerçekten bunun için uygun bir zaman değil-'

", " diye araya girdi, solgun çadırların arasından dans ederek çıktı. O kadar hararetle kızarıyordu ki, yuvarlak yüzü neredeyse elbisesi kadar pembeydi. 'Emelin, konuştu! Onları nasıl kullanacağımızı biliyoruz! Sana hemen Kobalt Sarayı'nda ihtiyacımız var-'

"Biz- Bekle, ne? Creon'un gözlerindeki boş sefalet hâlâ zihnime kazınmışken, neden bahsettiğini anlamam birkaç çılgınca anımı aldı. "*Bağlar* mı?

"Evet!" Naxi nefes nefese, bir parşömen yaprağını göğsüne bastırarak yanımda tökezleyerek durdu. Alyra'nın peşinden koşuyor olmalıydı, beni bulmak için o kadar acele ediyordu ki saç kurdelelerinden birinin uçtuğunu fark etmemiş gibiydi. 'Kaybedecek vaktimiz yok - yazdıklarını burada tutuyorum ve-'

"Pekâlâ, *pekâlâ*. Sözcüklerin hücumunu yavaşlatmak için çaresizce ellerimi kaldırdım. Bu iyi bir haberd, mantıklı düşüncelerim bana bunun *harika* bir haber olduğunu söylemeye çalıştı ama yine de sevinç köşeden bile görünmeyi reddetti. "Creon'la kısa bir konuşma yapacağım ve sonra-

Onun durduğu yere döndüğümde cümlelerin geri kalanı dudaklarımda dondu.

Çadırların arasındaki açıklık artık boş değildi. Etrafımızda küçük ama hızla büyüyen bir izleyici çemberi toplanmıştı, tanıdıklarımın ve küçük yarı iblisin bana yüksek sesle takırdamasının birleşik gürültüsüyle içeri çekildiler: periler, vampirler ve anka kuşları, sarkık çeneleri ve çok fazla umutla parıltıyan gözleriyle bize bakıyorlardı.

Ama çemberin kalbi boştu.

Bir dakika önce yanımda duruyordu - ama şimdi, iz bırakmadan kaybolan bir alf gibi, Creon sessizce ortadan kaybolmuştu.

Bölüm 31

"AMA NEREDE? Etrafımızdaki sersemlemiş yaratık grubuna yirminci kez bağırdım, kolumu tüm ağırlığıyla çekiştiren Naxi'yi görmezden geldim. 'Uçup gitti mi? Onu durdurmaya çalışan oldu mu?'

"O... o öylece çekip gitti," diye ciyakladı perilerden biri. "Şu . *Kızgın* görünüyordu, diyebilirim?"

Bu muhtemelen son soruma bir cevaptı, çünkü dünyada kim öfkeli bir Sessiz Ölüm'ün tam olarak gitmek istediği yere gitmesini engellemeye çalışarak hayatını riske atacak kadar aptal olabilir ki?

Bir laneti zar zor yuttum.

"*Emelin,*" diye yirminci kez tekrarladı Naxi, kolumu öyle bir kuvvetle çekiyordu ki neredeyse omzum çıkacaktı. 'Onun dramatizmine ayıracak *vaktimiz* yok. Yarın sabahтан önce mümkün olduğunca çok insanın bağlarını çözmek istiyorsan...'

"Kimsenin bağıını çözmüyorum! Etrafımdaki grup topluca nefes nefese kaldığında belki de kelimelerimi daha dikkatli seçmem gerektiğini fark ederek tersledim. Ama lanet olsun ki bir şeyler çok ama çok yanıştı ve eğer yine benden kaçıyorsa, bu sadece daha acil yardıma ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. 'Bak, benim için lojistik hazırlamaya başlayabilirsin, tamam mı? Bir takım insanı bir araya getirmek muhtemelen biraz zaman alacaktır ve bu arada ben de nereye gittiğini bulup-'

"Ekip zaten burada, Burunkıran," diye araya güçlü bir Alvish aksanına sahip bir ses girdi.

Bir kez daha döndüm.

Sol tarafımdaki çadırların arasında on beş kadar alp toplanmıştı, deri ve keten giysiler içindeydiler, sırtlarında kılıçları, dudaklarında kararlı çizgiler vardı. Bazılarının elinde çizimler vardı - *haritalar*, bir an sonra fark ettim, ve özellikle ...

Bu iki devasa salon ve duvarların arasına çizilmiş cilt koridorlarıyla Kobalt Sarayı'nın bir kat planı mıydı?

"Pardon? Dedim ki.

"Bize örgüt hakkında bilgi verdi," dedi daha önce konuşan alf - delinmiş kaş, dövmele şakaklar, içinde en az üç tane belirgin çarpıklık olan bir burun. 'Hytherion'u kastediyorum. Bize ihtiyaç duyduğunuz anda gitmeye hazırız.

Ona baktım.

Ancak şimdi gözleri şaşkınlıkla kısıldı, etrafındaki kaşlar ve çatık kaşlar şaşkınlığı yansıtıyordu. "Bunu bildiğini söyledi. Planlar hakkında.

Bu da ne böyle?

"Ben... Ben hiçbir şey bilmiyordum. Zera bana yardım etti, kampta onu birkaç kez gördüğümde yaptığı şey *bu muydu* - Thysandra'nın sonunda sırlarını açıkladığı varsayımsal durumda çeşitli gruplara görevleri hakkında talimat vermek? Kime sordu? Sadece siz mi? Ya da-'

"Oh, hayır, birkaç de fae var," dedi alf, babamın halkından bahsederken alfler arasında geleneksel bir zorunluluk gibi görünen ince örtülü bir göz kırpmayla. "Gidip onları getireyim mi?

Yutkundum. 'Sanırım bu-' Çoktan gitmişti.

Bana büyük bir şaşkınlıkla bakıyorlardı, geri kalanlar - ve tanrılar bana yardım etsin, onları suçlayabilir miydim? Yüz otuz yıl

Doğurganlıkları, kanatları, anıları ve Anne'nin onlardan aldığı diğer her şey olmadan... ve ben burada, onların her sorununun çözümü olarak durdum, yapılması gerekeni yapmak yerine kekeledim ve oyalandım.

Ekibim hazırды. Zaman tükeniyordu. Peki ne bahanem vardı
Yoluma devam edip işe gitmeyeyim mi?

Creon bu hazırlıkları yaptığından beri bunu yapmamı mı istiyordu? Bu yüzden mi kaçmıştı -düşünecek daha iyi şeylerim varken dikkatimi dağıtmamak için çarpık bir girişim miydi?

Dünya etrafımda biraz bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Acaba... birisi gidip onu bulabilir mi? Artık kulağa ne kadar acınası geleceğini umursamıyordum - bağısız bir fae, Tanrı'ya yeminli bir büyücü, onun yerine asi sevgilisinin peşinden koşacak biri için yalvarıyordu. Nasıl olsa dedikodu yapıyor olacaktı. 'Ona mümkün olduğunca çabuk onunla konuşmam gerektiğini söyle. Ben oradaysam onu Kobalt Sarayı'na götür. Lütfen.

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, hiç kimse dengesiz bir Sessiz Ölüm'e, onu herhangi bir yerde solduracak kadar yaklaşmaktan özellikle heyecan duymuyordu.

"*Lütfen*," dedim tekrar, sanki bu bir fark yaratacakmış gibi. 'Çok minnettar olurum-'

Naxi sabırsızca araya girdi, hâlâ düzenli aralıklarla elimi çekiştiriyordu. 'Geliyor musun o zaman? Boşa harcamamız gereken zamanı boşa harcıyoruz.

Haftalar süren saplantılı inatçılıktan sonra, Naxi'nin Thysandra'dan *daha çok* istediği tek şeyin Anne'yi öldürmek olabileceğini neredeyse unutmuştum. O halde itiraz etmenin bir anlamı yoktu - şimdi kaçıp Creon'u aramama izin vermektense beni ısıırırdı.

'Onu mümkün olan en kısa sürede bulduğunuz sürece...'

Gözlerini devirdi. "Burada ne kadar uzun süre durursan, o kadar uzun sürer. Acımasızdı - ama haksız da sayılmazdı.

Sonunda beni de yanına götürmesine izin verdim, Creon'a ve onun kanlı sırlarına nefesimin altında lanetler yağdırırken, sabah boyunca talimat verdiklerinin sadece alfler olmadığı ortaya çıktı. İlk gruba küçük bir fae taburu da katılmıştı. Bir avuç su perisi ve vampir de vardı ve hatta Yeraltı'nda geride kalan son insanlar arasında bulmuş olması gereken birkaç anka kuşu bile vardı, her biri henüz tek bir bakış bile görmediğim planların farkındaydı.

Her ihtimale karşı, demişti - ama Thysandra'nın konuşacağına dair güçlü bir şüphesi olmalıydı, hazırlanmak için bu kadar çaba sarf ettiğine göre?

"Evet," diye başladı Naxi nefes nefese, sonunda bileğimi bırakırken, her hecesi heyecandan titriyordu. 'Thysandra bana ciltleri tanımlamanın en kolay yolunun Kızıl Saray'da bir yerlerde saklı olan katalog kitabını kullanmak olduğunu söyledi ama belli ki şu anda ona ulaşmak bizim için biraz zor olacak...'

Etrafımızdan acımasız kahkahalar yükseldi.

Ama tek tek ciltler de etiketlenmiş. Naxi bana gülümsedi. 'İyi ki onları Yeraltı'na taşımamışız, anlaşılan. İsimler, üzerinde bulundukları raflara kazınmış.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Hiçbir yerde etiket olmadığından oldukça eminim," dedi çemberin diğer tarafındaki bir alf - Valdora'nın adamlarından biri. Valdora'nın hazinelere göz kulak olması için gönderdiği gruplardan biriyle salonu daha önce ziyaret etmiş olmalıydı. "Fark ederdik.

"Okumayı bile bilmiyorsun," diye mırıldandı yanındaki bir alf ve gruptan yine gergin kıkırdamalar yükseldi. Ancak bu kez sesleri çok daha şüpheciydi.

"Hayır, elbette etiket yok," dedi Naxi sabırsızlıkla, "çünkü önce yazıldılar ve sonra kırmızı büyü ile tekrar silindiler. Anlıyor musunuz? Onları görünür kılmanın püf noktası, yazıtın etrafındaki tahrip olmuş ahşabı iyileştirmeye yetecek kadar mavi büyü kullanmak, ancak yazıtın kendisini de geri alacak kadar çok mavi kullanmamaktır - bu yüzden bazı iyi büyücülere ihtiyacımız var. Umarım hepiniz iyi birer büyücüsünüzdür?"

İyi tanrılar.

Creon *bunun* tahmin edemezdi, değil mi?

Tartışma birkaç dakika daha devam ettiğinden, öyle olmadığı anlaşılıyordu: toplanan fae'ler tam olarak ne yapmaları gerektiğine dair bir talimat almamışlardı, sadece kendilerine ihtiyaç duyulacağı ve hazır olmaları gerektiği konusunda bir uyarı almışlardı. Yine de...

Neden bana *söylemedi* ki?

Alves bizi Cobalt Court'a doğru uğurlamaya başladığında hâlâ gelmemişti. Ayrılmaya itiraz edemeyecek kadar şaşkındım.

Harabelerin eski salonları gün ışığında çok daha az kasvetliydi; sıra sıra dizilmiş rafların arasından sızan güneşle birlikte binlerce kristal küre, daha mutlu bir insanın neşeli diyebileceği bir şekilde parıldıyordu. Ama güzel manzaralar için havamda değildim ve zaten onlar için zamanım da yoktu. Birisi bana bir sandalye buldu, bir başkası da

Bana sedef kaplamalı bir masa getirdiler ve orada kalıp insanların bana gelmesini beklememi söylediler.

"Ama-" başladım.

"Hytherion'un talimatları!" diye bağırdı bir alf omzunun üzerinden, sonra tekrar söndü.

Lanet olsun.

İşin en kötü yanı, bağları tanımlayacak mekanizma hakkında hiçbir fikri olmasa bile tasarladığı sistemin kusursuz çalışmasıydı. Agenor'un fae'leri koridorlarda yavaşça yürüyor, yazıtları onarıyorlardı. Arkalarında tüm büyümlü halkların üyeleri onları takip etti - Creon'un özellikle sosyal yapıları için seçtiği üyeler, çünkü yeni ortaya çıkan isimleri okumak ve ordumuzdan olduğunu bildikleri birini tanırlarsa alarm vermek onların göreviydi. Son olarak, alves kamp ve harabeler arasında gidip gelerek bulunan mutlu kişileri aldı, onlara bağlarını teslim etti ve yoluma gönderdi.

Birkaç dakika içinde sandalyemin önünde, yeni doğmuş çocuklarını tutar gibi cam küreleri tutan ürkek bir sihirli yaratık kuyruğu oluşmuştu. Arkalarında, mavi ışıklar ve tanınma çığlıkları düzensiz aralıklarla dev salonda yükseldi.

Bir dişi fae yanımda oturup masanın yüzeyini iki dakikada bir sedef rengine dönüştürüyordu - *büyü için yanardönerlik*. Ve ben de işe koyuldum, kırılğan camdan bağ üstüne bağ çıkarıyor ve büyüğü gerçek sahibine geri veriyordum - ilk başta tatmin edici bir süreçti, bağısız ilk yüz yaratığıma ulaşmadan önce monoton bir rutine dönüştü.

Bir süre sonra yüzleri görmeyi bıraktım. Sadece cam ve inci gibi gümüş. Sadece kimsenin göremediği büyümlün geçici parıltıları, tekrar tekrar geldikleri bedenlere geri dönen ince iplikler.

Creon'un hâlâ ortalıkta olmadığını söylediler.

Onu düşünmeyi bırakmaya karar verdim ve çok kötü bir şekilde başarısız oldum. Yanımdaki dişi fae'nin hiçbir *sorunu* yoktu -tüm niyet ve amaçlar için yetenekli bir büyücü gibi görünüyordu- ama o Creon değildi ve asla zihnimi onun kolayca yapabileceği gibi okuyamadı. Birkaç kez, masa yüzeyindeki büyüğü tazelemekte biraz fazla yavaş davrandı. Ondan bir isteğim olduğunda, tüm açıklamamı tamamlamam gerekiyordu; niyetimi asla üç kelime veya daha azıyla anlamadı. Ben derin bir konsantrasyon içindeyken bana yemek ve su verdi, ama bunu benden istemesi gerekiyordu.

Kendime bir mola verdiğimde onlar için - hiçbiri şikayet için geçerli nedenler değildi, ancak hepsi, özellikle zorlu bir sihir parçasını bağından çıkarmanın ortasında benimle asla sohbet etmeye başlamayacak tek kişinin yanında olmadığımı hatırlatan sarsıcı hatırlatmalar.

Bağlanmamış iki yüz kişiye ulaştık. Çatlak pencerelerden ve duvarlardaki deliklerden gökyüzünün şeftali pembesine, sonra da yumuşak bir menekşeye dönüştüğünü görebiliyordum; o zamana kadar geçen saatlerin tüm anlamını yitirmiştim.

Agenor sıramda belirdi, büyü ve Korok'un ölümünün anıları ona geri döndüğü anda hafifçe yeşile döndü. Çok geçmeden Tared de onu takip etti. Onu bir sonraki görüşümde gözleri bir parça kırmızıydı; ailesinin anısını hatırladım ve bu küçük zafer Creon'suz bir saat daha geçirmemi sağladı.

Lynn'in ortaya çıkmasının daha fazla yemem gerektiğini söylemekten başka bir nedeni yoktu. Ona Creon'u sorduğumda, hala bulunamadığını itiraf etti ama kampta *bir yerlerde* olması gerektiğine dair bana güvence verdi: Anne'nin herhangi bir sürpriz yapmadığından emin olmak için tepelere ve gökyüzüne göz kulak olan alfler ve fae'ler vardı ve Creon bir yere gitmeye çalıştıysa, kesinlikle onu fark ederlerdi?

Ona bir avuç muhafızın Creon'un istediği zaman gizlice kaçmasını engelleyebileceğine gerçekten inanıp inanmadığını sormadım. Kendimi daha iyi hissetmem için çaba sarf ediyordu ve sorunun cevabı zaten beni neşelendirmeyecekti.

Gece çöktüğünde, koridorlarda meşaleler yakıldı ve bir şekilde titreyen ateş ışığı, o sonsuz cam topların görüntüsünü çok daha ürkütücü bir manzaraya dönüştürdü - her taraftan bana bakan, kötü niyetle parıldayan gözler gibi. Bunu belirttiğimde fae asistanım gergin bir kahkaha attı, ancak duymaya ihtiyacım olan türden rahat bir şaka yapamadı; bir kez daha özlemin acısını uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Agenor bu kez Rosalind'in eşliğinde tekrar ortaya çıktığında dört yüzüncü bireyimin bağını henüz çözümüştüm - Nanya üç yüz doksan yedi numaraydı -. Anlaşılan beni yatağa gönderme zamanının geldiğine karar vermişlerdi.

"Bunun için biraz yaşlıyım, sence de öyle değil mi? Ben de öyle dedim.

Agenor alaycı bir tavırla, 'Beşinci yüzyılın sonuna yaklaşıyor olabilirsin,' dedi, 've bu yarın bir savaşı kazanmak için sana ihtiyacımız olduğu gerçeğini değiştirmez. Üç saatlik uykuyla Anne'yle savaşılamazsın, Em.

"Ama-" denedim.

Rosalind koridorlarda çalışan fae'lere faaliyetlerini durdurma zamanının geldiğini söylüyordu bile.

Böylece bağlarıyla bekleyenlerin bağlarını çözmeyi bitirdim ve günün toplamını dört yüz otuz yediye çıkardım - Lord Khailan ve benim Anne'nin kuvvetlerine karşı büyü kullanabilen tek kişiler olduğumuz bir ordudan önemli bir farktı ama yine de beni bekleyen on binlerce bağ karşısında herhangi bir zafer hissetmek zordu. İmparatorluk büyüklüğündeki bir rakibe karşı, orman yangınının üzerine bir kova su dökmekten farksız görünüyordu.

"Her zaman yapabileceğin daha fazla şey vardır," dedi Rosalind felsefî bir tavırla, son altı saatimi geçirdiğim sandalyeden kalkmama yardım ederken. "Bir noktadan sonra kendini hırpalamayı bırakmalısın.

Bu Creon'a o kadar benziyordu ki neredeyse oracıkta ağlayacaktım.

Beni çadırıma kadar birlikte götürdüler, ikisi de Creon dışında her şey hakkında o kadar açık bir şekilde sohbet ediyorlardı ki, onun kayboluş hikâyesini duyduklarını, tartıştıklarını ve şu anda eğitici tavsiyelerden çok dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğuna karar verdiklerini biliyordum. Onun yerine Agenor aç olup olmadığını sordu. Rosalind soğuk gece için yeterince battaniyem olup olmadığını sordu. Agenor fazladan çalmakla ilgili bir şeyler mırıldandı ve kahkahası kalbimin bir iki nefes için göğüs kafesime sığmayacak kadar büyük hissetmesine neden oldu - sessiz mutluluğun o kusursuz sesi.

Eşit ölçüde harika ve korkunçtu. Harikaydı, çünkü hem annemin hem de babamın yanımda olması beni hiç hayal etmediğim bir şekilde tamamlanmış hissettirdi, içimde soru olduğunu bile fark etmediğim parçalara bir cevap oldu. Ve yine de.. korkunçtu, çünkü tüm hayatım böyle olmalıydı. Korkunçtu, çünkü Creon'dan ve o boş, çukur gözlerden başka bir şey düşünemiyordum. Korkunçtu, en çok da onları daha yeni bulmuştum ve yarın onları tekrar kaybedebilirdim.

Yarını düşünmek istemiyordum.

Bana uyuyacağıma dair söz verdirdiler, hiçbir şey için endişelenmemem gerektiğini beş kez daha tekrarladılar ve sonra beni boş çadırımda yalnız bıraktılar. Ateşin aydınlattığı karanlıkta birlikte yürümelerini izledim, adamın kolu dar omuzlarında, kızın kahkahasının sesi kampın arka plan mırıltısını kırıyordu ... ve tanrılar bana yardım etsin, memnuniyetin bu kadar acı vermesi nasıl mümkün olabilirdi?

Keşke tüm bu kanlı savaşı atlayabilseydik. Keşke Anne ile düzgün bir yetişkin sohbeti yapabilsek, onun çarpık beynine mantıklı şeyler söyleyebilsek ve hepimiz sonsuza dek mutlu yaşayabilsek.

Fae savaşları teslimiyetle bitmez.

Muhtemelen biliyordur.

İkisi gözden kaybolana kadar bekledim, çadırımdan sıcak tutan bir kazak ve atkı çıkardım ve tekrar yoluma devam ettim.

Dua eden insanların, ağlayan insanların, ateşin etrafında oturan ve içki şişelerini paylaşan küçük grupların yanından geçtim. Bir avuç çadırdan çıkan özel sesler perilerin kampın bu kısmına gerçekten de girdiklerini gösteriyordu. Orada burada alflere ya da fae'lere rastladım ama başıma sardığım eşarbımla kimse beni tanımadı ve yavaş ama istikrarlı bir şekilde kampın kenarına doğru ilerlerken kimse beni durdurmaya çalışmadı.

Alyra sanki ona ihtiyacım olacağını hissetmiş gibi beni orada buldu. Büyük ihtimalle de öyleydi.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadım.

Küçük bir trille kendini omzumdan fırlattı ve batıya doğru uçtu.

Açık, rüzgârsız bir geceydi. Kampı geride bırakır bırakmaz sesler kesildi ve uzaktan belli belirsiz bir mırıltı duyuldu. Etrafımızdaki manzarayı aydınlatmak için soluk bir aydan başka bir şey olmadığından, siluetlerden oluşan bir dünyada yürüyordum, tepelerin ve ağaçların ana hatları benim tek rehberimdi. Hava burada daha taze kokuyordu, ateş ve insan teri değil, çam iğneleri ve sonbahar soğuğu - yakında çimenli toprağa yerleşecek ve bahara kadar gitmeyecek olan donun habercisi.

Sevrith'teki savaş alanının bembeyaz tepelerini düşündüm. Kanın yapışkan, demir kokusunu, sineklerin vızıltısını ve ürpermekten kendimi alamadım. Ayrı

sesleri ve yüzleri artık ayırt edemeyecek kadar uzakta olan bu yamaçtan kampa baktığımda, avucumun içine alabileceğim bir güç gibi görünüyordu.

Bir imparatorluğun tüm gücüne karşı gülünç, acınası bir grup, imparatorluk tarafından bütünüyle yutulmaya mahkum

Annemin gazabına uğrar ve bir daha asla görülmez.

Eğer Creon ortaya çıkmasaydı.

Ama Alyra önümde, tepelerin daha da içlerine doğru uçtu ve ben de kamp o kadar gerimizde kalana kadar onu takip ettim ki ateşlerin parıltısı artık görünmüyordu. O sabah biçtiğim ormanı bana rahatsız edici bir şekilde hatırlatan devrilmiş bir ağacın üzerinden. Dikenli bir çalılıktan geçerken

Karanlıkta, inciklerimde ve dizlerimde sıyrıklar bırakarak. Çok geçmeden gölgeler labirentinde yön duygumu kaybetmiştim; sadece küçük beyaz bir şahin ve ben gecenin derinliklerine doğru yürüyorduk.

Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda önümüzde küçük bir vadi açıldı, tepeler çam ağaçlarıyla kaplıydı, engebeli toprak büyük kayalar ve yıpranmış taşlarla doluydu. Ve orada, yamacın dibinde...

Loş ay ışığında, yosun tutmuş bir kayanın üzerinde yalnız bir siluet oturuyordu - sırtı bana dönük, başı eğik, kanatları üzerimizdeki yıldızlı gökyüzünden bile daha karanlık bir gece parçasıydı.

OceanofPDF.com

Bölüm 32

"CREON!

Engibeli yokuştan aşağı koşarken neredeyse boynumu kırıyordum, çukurlar ve ot kümeleri soluk ay ışığı tarafından gizleniyordu.

Sesimi duymuş olmalıydı, kurnazca inişimin gürültüsünü duymuş olmalıydı, endişemin, kızgınlığımın ve rahatlamamın üzerine çöktüğünü hissetmiş olmalıydı - ve yine de dönmedi, hatta çökmüş kanatlarını bir parça bile kaldırmadı, esintiyle usulca dalgalanan saçları dışında bir heykel gibiydi. Kanımı donduran bir an için, acaba o muydu, Alyra sabırsızlığı yüzünden kanat çiftlerini karıştırmamış mıydı diye düşündüm... ama hayır, bu ince silueti nerede olsa tanırdım ve ayrıca, gecenin karanlığında burada sessizce oturan başka kim olabilirdi ki?

"Creon? Yavaşladım, daha düz olan son çim alana ulaşmıştım. Alyra o anda artık burada kendisine ihtiyaç olmadığına karar verdi ve gece gökyüzüne doğru süzüldü. "İyi misin? *Creon*.

Ancak o zaman hareket etti, ben onun birkaç adım gerisinde yarı sendeleyerek dururken - yavaş, yapmacık bir dönüş, sanki ayağa fırlayıp benden tekrar kaçmamak için kendine hakim olmasının tüm kırıntılarını kullanmış gibi.

Ay ışığında yüzü taştan yontulmuş gibi görünüyordu.

Ama gözleri... vahşi bir şeyle canlıydı, karanlık ve pürüzlü bir şey, kendi iç ateşiyle yanıyormuş gibi gölgelerin içinde hararetle parlıyordu. Ele geçirilmiş bir adamın bakışı. Tek bir bakış attı ve tekrar arkasını döndü - yine de bu kısa bakış yeterince endişe vericiydi, mideme bir kaya ağırlığıyla battı. Eğer öğleden sonra saklamaya çalıştığı şey ...

Bugün onu yalnız bırakmamalıydım.

Bugün onu yalnız bırakmakla tam bir aptallık etmişim.

"Lütfen," diye fısıldadım ve ona doğru son adımlarımı atarken sesim gergin, yatıştırıcı çıktı. Sanki ürkek bir hayvandı ve ilk ani harekette kaçmaya hazırdı. 'Creon, sorun nedir? Ne zamandır burada saklanıyorsun? Neden diğerleriyle birlikte kampta değilsin?

Kanatları omuzlarının arkasında huzursuzca seğiriyordu. Elleri altındaki yosunlara sıkıştı - parmak eklemleri beyazlaştı, yaralar gerildi ve büküldü, parmaklar tek bir mantıklı kelime bile oluşturamadı.

Konuşmadı.

Bana doğru bakmadı.

"Beni *korkutuyorsun*. Bunun dudaklarımdan sadece en ufak bir sallantıyla geçmesi bir mucizeydi. Ellerim titreyerek son taş yığınının etrafından dolaştım, aramızda siyah saç perdesi olmadan onunla yüzleşebileceğim bir yere geldim - ancak onu bakışlarımdan kaçarken buldum, gözleri ayaklarımın önündeki toprağa sabitlenmişti. 'Tanrı aşkına, Creon - *konuş* benimle. Artık gayet güzel bir sesin var. Lütfen onu kullanabilir misin?

Sert bir nefes çekti - belki de içi boş bir gülme girişimiydi. 'I ... Yapmamalıyım ...'

Yine sessizlik. Söylememesi gereken her neyse, boğazının sığılıklarında karaya oturmuştu; dudakları amaçsızca hareket ediyordu, karanlıkta okumaya çalışabileceğim hiçbir şey yoktu.

Zera bana yardım et, keşke o karmakarışık, gölgeli zihne bir göz atabilsem, ete batmış dikenler gibi oraya saplanmış düşünceleri bulup nazikçe, çok nazikçe tekrar çıkarabilsem... Ama çaresiz ve yetersiz bir şekilde yapabildiğim tek şey önünde diz çökmek, ellerimi kaslı kalçalarına yerleştirmek ve "Bunun Naxi ya da Thysandra ile bir ilgisi var mı?" diye fısıldamak oldu.

Başını iki yana salladı.

"Bağlar mı?

Bir tereddüt.

"Bağlar yüzünden mi?

"Bu..." Sanki son nefesi olacakmış gibi yutkundu ve kayanın üzerinde hafifçe doğruldu. Kanatları ay ışığında siyah gümüş gibi parlıyordu. "Em, ben... Yarın seninle gelmemem gerektiğini düşünüyorum.

Dondum kaldım.

Onu yanlış duymuştum - yanlış duymuş *olmalıydım*. Sözleri gecenin sessizliğinde yüksek sesle ve net bir şekilde çınlamış olsa da. Kendini düzeltmek için çabalamıyor olsa bile. Hâlâ gözlerimin içine bakmayı , yüzünde korkudan ziyade *utanç* ifadesi olmasına rağmen ...

Ama bu hiç *mantıklı* değildi, tek bir parçası bile ve bunu benim kadar o da biliyor olmalıydı, değil mi? Anne'yi birlikte bulacaktık. Yaptığımız her planda değişmeyen tek şey buydu, yeni büyülerden ya da tanrılarca kutsanmış ailelerden daha güven vericiydi - hangi kâbusun içine girersem gireyim, bunu *onunla* birlikte yapacaktım.

O zaman bu da neyin nesiydi? "Ne?" dedim.

Dedim, tam üç saniye geç kalmıştım.

"Gelmem mantıklı değil," diye mırıldandı, gözlerini kapattı, kelimeler aniden daha hızlı akmaya başladı. Sanki bu kısmı çalışmış gibiydi. Sanki kendi kendine defalarca tekrarladığı bir argümanmış gibi, diğer tüm ruhlardan kaçarak - Tanrılar bana yardım etsin, ortadan kaybolmayı ve bana hiç *söylememeyi* mi planlamıştı? 'Emrinde yüzlerce bağlı olmayan büyücü var, Em. Ben hâlâ çok bağılıyım. Bu şartlar altında beni yanında götürmek duygusal bir delilik olurdu - bu halimle senin için tamamen işe yaramazım.

İşe yaramaz.

İşe yaramaz.

Karşımdaki bu erkek kalesi, sertleştirilmiş çelik gibi kaslar, bir yırtıcının refleksleri, herhangi bir kılıçtan ya da oktan daha keskin bir zihin, ete kemiğe bürünmüş bir doğa gücü - *işe yaramaz mı?* Ona tamamen delirdiğini söylemek için dudaklarımı ayırmıştım bile... ve sonra diğer anılar kafa karışıklığının boşluğuna hücum etti ve konuşmak üzere olduğum her mantıklı kelimeyi göz açıp kapayıncaya kadar ters yüz etti.

Dayanılmaz, değil mi? Ellerimi giysilerle dolu raflara sıkıştırırken şakağıma doğru fısıldadı. *İşe yaramaz mı hissediyorsun?*

Ama o ...

Bu yıllar önceydi.

"Bekle - bunca zamandır seni rahatsız eden şey *bu muydu*? Sesim yükseldi, zihnim de onunla birlikte yükseldi. Tüm o düşünceli sessizlik anları. Tüm o ani öfke. Kıskançlık değil, kötü zamanlanmış bir zafer açlığı değil, sadece ... 'Bağlı büyün mü? Bu yüzden mi kendini Ay filosuna bu kadar pervasızca attın - korktuğun kadar değersiz olmadığını kanıtlamaya çalıştığın için mi?

Değersiz kelimesini duyunca irkildi.

"Sana değersizsin demiyorum, sen- Aman Tanrım. Çözölmekte olan düşüncelerimin arasına yeni bir anı girdi - sanki zihnimde aynı anda yüzlerce kapı açılıyor, güneş ışığı içeri doluyordu. 'Bağları koparmayı yeterince önemsemediğini söylediğim için bana öfkelenildiğinde - *haklı* olduğum için mi öfkelenedin? Çünkü dünyanın geri kalanının bağlarından kurtulup sana üstünlük sağlamasını istemiyordun ve bunu bana itiraf etmemek için umutsuzca çabalıyordun?

Ağır sessizliği yeterli bir cevaptı.

'Yani bana büyümü Thysandra'ya karşı kullanmamamı mı söyledin? Benim için endişelendiğinden değil, onun yapmasını istemediğin için-'

"Hayır!" diye bağırdı, kanatlarını kontrolsüzce çırparak sarsıldı, o kadar ani olmuştu ki neredeyse ayaklarının dibinde geriye doğru yuvarlanacaktım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yanan bakışları iliklerime kadar hissedebildiğim kırık bir çaresizlikle benimkileri buluyordu. 'Hayır, Em, lütfen. Lanetli şeyleri kırmanı engellemeye çalışmıyordum - onlara ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Sadece... sadece senin pahasına değil. Hepsi bu kadar. Yemin ederim... yapmıyordum...'

Savaş alanında sahip olduğu son avantaja tutunmak için beni manipüle etmiyordu - daha rasyonel farkındalıklar ortaya çıktıkça kalp atışlarım biraz azaldı. Ne de olsa Naxi'ye giden anahtarı almamda bana yardım etmişti. Thysandra ile konuşmuştu. Mümkün olduğunca çok sayıda bağlamayı doğru ellere ulaştırmak için o kusursuz planı kurmuştu, bundan nefret etse de, bu konuda konuşmaya bile katlanamasa da-

"Onun ölmesini ben de senin kadar istiyorum, Em," fısıldadı eğilirken, elleri dirseklerimi sarıyor, mürekkep siyahı gözleri buna inanmam için yalvarıyordu. Uzun saçları yüzüne dökölüyor ve yumuşak telleri kollarımı gıdıklıyordu. "Ben sadece...

"Bir kez olsun diğerlerinden daha zayıf olmaya katlanamadın mı? Sesimdeki acıyı saklamaya çalışarak sözümü bitirdim.

Yine yüzünü buruşturdu, dirseklerimi sıkıca kavradı. Yine cevap yok - ikimiz de cevabı zaten biliyorduk, söylenmemiş kelimeler gecenin keskin havasında yüzlerimizin arasında asılı duruyordu.

Tüm endişelerim. Tüm sorularım. Onunla yaptığım tüm o konuşmalar, elbette iyi olduğunu tekrar tekrar söylemesi, neden aksini düşünüyüm ki - oysa ona bağlamasının kırıldığını söylediğim andan itibaren neyin yanlış olduğunu tam olarak biliyordu ve bu konuda çok garip, beklenmedik bir şekilde acımasız görünüyordu.

"Neden," diye sordum, yumuşak ve yavaş konuşmaya çalışarak sesimi zorlayarak, "bana bunların hiçbirinden bahsetmedin, seni imkansız aptal?"

"Belki de hiç alakası yoktu! Parmakları artık neredeyse kollarımı sıkıyor, can havliyle tutunuyordu - sanki bir kez daha biri beni her an elinden almaya çalışacakmış gibi. Boğuk sesi şiddetle titriyordu. 'Thysandra savaş bitmeden önce konuşmamış olabilir. Ve benim bir yük haline geldiğimi fark etmediğiniz sürece, bunu size yardımsever bir şekilde hatırlatmamı mı bekliyordunuz? Böylece sen de... yapabiliydin...'

Sessizliğe büründü, boğazı gölgeler arasında gözle görülür bir şekilde sallanıyordu.

"Ne yapmak? Zorla neşesiz bir kahkaha attım. 'Seninle alay etmemi mi bekliyordun? Hakaret etmemi mi? Seni dışarı atmamı mı?"

Yine irkildi.

İtiraz yok. Düzeltme yok. Bu gülünç abartılardan herhangi biri yerine onu bekleyen korkunç kadere dair bir açıklama yok - yanıt olarak ondan beklediğim gerekçelerin hiçbirisi yok.

Gözlerimi kırptım, sesim kısıldı. "Creon?"

Karanlık gözlerindeki bakış... Obsidyen parçalanıyor, mürekkep kanıyor. Sanki bir kâbustan uyanmış da kendini daha da acımasız bir gerçekliğin içinde bulmuş gibiydi - uzun zamandır korktuğu kaçınılmaz sona teslim olmak üzere olan bir erkeğin gözleri.

Seni dışarı atacağım.

Oh, ölü ve yaşayan tanrılar bana yardım edin.

"Bu saçmalığa dikkat çekmek için varsayımsal bir öneriydi! Bu deliliğe gülmeli miydim yoksa küfretmeli miydim emin değildim ve Zera merhamet et, neden hâlâ bana aynı kederli şekilde bakıyordu, sanki dudaklarımdan çıkacak bir sonraki kelime bir elveda olabilirmiş gibi? 'Tabii ki aptalca bir büyü yüzünden seni bir kenara itmiyorum. Neden böyle bir şey düşündün ki...'

Oh.

Oh.

Zihnim aniden ağızıma yetiştii.

Alet gibi. Cehenneme götür beni, *demışti* bana - kelimesi kelimesine, doğrudan yüzüme karşı ve ben hâlâ onun anıları ile bu gecenin çılgınlığı arasındaki noktaları birleştirmeyi başaramamıştım. Yine hayalet sesler. Kendi zihnimde hala bu kadar yüksek sesle bağıyorlarsa, onun da onları duymayacağını nasıl düşünebilirdim?

Amacına hizmet etti.

Her zaman silah. Her zaman koruyucu.

'Kreon...' Adı dudaklarımda titredi. "Tanrılar aşkına, Kreon, ben senin *annen* değilim.

Sertleşti. 'Hayır, tabii ki değilsin-'

'Ve yine de pratik amacını kaybettiğin anda seni de geride bırakacağımı mı sanıyorsun? Kollarımı onun elinden kurtardım ve artık titremeyen bacaklarımda üzerinde yükseldim. Kafa karışıklığı, *bir şeylerin* yanlış gittiğini bilmenin ama bunu nasıl çözeceğimi bilememenin dehşeti gitmişti. Bunu anlamıştım. Bunu düzeltebilirdim. 'Beni bundan daha iyi tanırırsınız, Majesteleri. Sizi bundan daha çok sevdiğimi biliyorsunuz.

Sanki kucağına imkânsız bir matematik sorusu atmışım gibi bana baktı, altındaki yosun ve taşın üzerinde felç olmuştu. "Evet, ama-

"*Creon.*

"Ama insanlar aşktan vazgeçer," diye bitirdi, sesi boğuk ve çok sessizdi. Ve işte oldu.

Birdenbire tuhaf bir şekilde küçük göründü, kamburlaştı, kanatları sarktı, yontulmuş yüzü ay ışığında gölgelerden oluşan bir savaş alanı gibiydi - sonsuz bir gökyüzünün altında tek bir paramparça fae prensi, kayıtsız orman etrafında kilometrelerce uzanıyordu. Kollarımı o sert omuzlarına dolamaktan, o perili yüzü öpmekten başka bir şey istemiyordum. Onu göğsüme bastırmak ve daha yakın, daha yakın, daha yakın tutmak - sevgimin etine ve kemiklerine sızması ve varlığının her lifine yakılmış anıları silmesi için yeterince yakın.

Ama onu sevdiğimi

biliyordu. Sadece *nedenini*

bilmiyordu.

"Evet," diye yavaşça itiraf ettim. "Bazı insanlar yapar.

Yavaş ve ürpertici bir nefes aldı. "Yani bu demek oluyor ki-

"Bu duygularımın koşullu olduğu anlamına gelmez," diye araya girdim, sesim yükseliyordu. 'Yine annenin sevgisinden bahsediyorsun. Benimkini değil.

"Ama *her zaman* koşullar vardır - koşullar *olmalıdır*. O zengin, sıcak sesine birdenbire yepyeni bir sınır geldi - daha önce hiç duymadığım bir kırılmanlık, kalbiyle birlikte çatırdıyordu. 'Yarın yatağıma girsem ve bir daha çıkmasam, er ya da geç benden bıcarsın, değil mi? Yani-'

"Ama burada bahsettiğimiz bu değil Creon!

"Varsayımsal önerileri başlatan sendin," diye başardı, nefes nefese. "Ben sadece duyguların koşullu *olduğunu* anlatmaya çalışıyorum.

"İyi, onlar - *senin* şartınla. Bıkkın bir kahkaha attım. 'Eğer hiçbir neden yokken bir daha yataktan çıkmasaydınız, sorun işe yaramaz olmanız değil, artık kendiniz gibi davranmıyor olmanız olurdu. Bu da tamamen farklı bir nokta...'

Dudaklarını acı bir şekilde büktü. "Seni her zaman olduğu gibi koruyamamak mı?

Kelimeleri muzaffer bir sonuç gibi ayaklarımın dibine fırlattı. Sanki nefesim kesilecek, donup kalacak ve sonunda haklı olduğunu anlayacaktım. Sanki birdenbire yarınki savaş sırasında evde kalması gerektiğini kabul edecekmişim ve hayatta kalmak için ona güvenemeyeceğimi anladığımda, aşkımın ateşi kendini söndürmeye başlayacak, tüm tutku kıvılcımları onun beceriksizliğinin giderek artan farkındalığı tarafından boğulacakmış gibi.

"Tanrı aşkına," dedim. Yutkundu.

"Em-

"Hayır, beni *dinle*! Yüzüne tokat atmışım gibi sinirli bir hareketle onu susturdum. 'Beni güvende tuttuğun için seni sevdiğimi varsayarak hareket ediyorsun - doğru mu anlıyorum? Tehlikeli ve güçlü olduğun ve *benim için her şeyi yapabileceğin için* - duygularımın dayandığı temel parçalarının *bunlar* olduğunu mu varsayıyorsun?

Bir heykel olabilirdi, şaşkın şaşkın bana bakarken ay ışığı donmuş yüz hatlarının üzerinde oynaşıyordu.

Ağlamak istedim.

Bir şey öldürmek istedim.

"Şunu çok ama çok açıklığa kavuşturayım. Sanki bir çocuğa bir çorabın nasıl dikileceğini anlatıyormuşum gibi, basit adımlarla ilerliyordum. Sırtımdan aşağı akan ürpertinin çıplak bacaklarımı ve yüzümü okşayan soğuk sonbahar esintisiyle hiçbir ilgisi yoktu; hepsi öfke, hepsi içten gelen hayal kırıklığıydı. 'Her şeyden önce, işe yaramazlık kavramından o kadar uzaksın ki, seni böyle bir şekilde düşünmek aklıma bile gelmedi. Haftalardır aklımı başımda tutan tek kişi sendin. Thysandra'yı Anne'nin gerçekte kim olduğunu görmeye zorladın. Onun vereceği bilgileri hazırladın ve bizi saatlerce sürecektir organizasyon zahmetinden kurtardın. Bunların hiçbirisi bir damla büyü gerektirmedi ve hepsi yarınki savaş için çok değerliydi, tamam mı?

Gözlerini kapayışından itiraz etmek üzere olduğunu anladım. "Evet, ama-

"Ancak," diye araya girerek onu tekrar susturdum, "bunların hiçbirisi Konunun özüyle uzaktan yakından alakası yok çünkü *umurumda değil* Creon. Sana aşık olmamı sağlayan şey savaştaki hünerin değil. Büyün ya da kılıçların değil. Yarın bacaklarını, ellerini ve kanatlarını kaybetse bile seni yine de ölesiye severim - hayatının geri kalanında yapabileceğin tek şey bana *baktığın* gibi *bakmak* olsa bile bu bana yeter de artar bile. Bunu anlıyor musun?"

O kadar sessizdi ki, gözleri dipsiz havuzlar gibi bana bakıyordu - susuzluktan ölmek üzere olan bir erkek gibi konuştuğum her kelimeyi içiyordu.

Anlıyor muydu? Kendisini benim onu gördüğüm gibi görebiliyor muydu - kendisini kazara bir kalbi olan acımasız bir katil olarak değil, o kalkanın altında bulduğum, nazik ve acımasız ve zeki ve cesur ve her zaman, şaşmaz bir şekilde *benim* olan parçalanmış, çok yüzlü erkek olarak tanımlayabiliyor muydu?

"Seni kan dökmekten başka bir işe yaramadığına inandırdığını biliyorum," diye fısıldadım, bir elimi uzatıp çenesinin pürüzsüz kenarını kavradım. Dokunduğumda keskin bir nefes çekti. 'Bu bir yalan değil çünkü yaptığın ve kusursuzca yaptığın çok şey var. Yalan çünkü zaten hiçbir şey için iyi olmana gerek yok. Sadece olman gerekiyor. Sadece beni sevmene ve kendi başıma asla anlamlandıramayacağım bu dünyada kendini evinde gibi hissetmene ihtiyacın var ve bu' - alnından öpmek için , elim hala çenesinin altındayken yüzünü yukarı kaldırdım - 'bunun kimsenin bağlarıyla, kırık ya da başka türlü, en ufak bir ilgisi yok. Bunun *kullanımıyla* hiçbir ilgisi yok.

Bu son kelime, sessiz ve haince, kırılğan bir an boyunca havada asılı kaldı.

Ve sonra ağlıyordu.

Daha önce bir kez, yarı ölü ve acılı bir şekilde pavyona döndüğü gece ondan gördüğüm tek bir gözyaşı değil, boğazını zehir gibi yırtan, çaresiz soğukkanlılığının son parçalarını da paramparça eden çiğ, kırık hıçkırıklar. Yüzünü bıraktım, yanındaki taşın üzerine çöktüm. Sığınacak bir yer arayan küçük bir çocuk gibi kucağıma kıvrıldı ve yürek parçalayıcı bir an için o artık Creon Hytherion, Sessiz Ölüm ve fae prensi değildi... Sadece bir silaha dönüşmesi için işkence edilen çocuktu. Birçoğunun daha yürümeyi bile öğrenmeden beşiğinde boğmak istediği çocuk. Ona daha sıkı sarıldım, onlarca yıllık umutsuzluk dökülürken gözyaşlarım örme kazağını . Parmaklarımı uzun saçlarında tekrar tekrar gezdirdim, omuzlarında ve kanatlarının köklerinde nazik daireler çizdim, sonunda kollarımda sessizleşti, gecenin soğukunda hafifçe titredi. Eşarbımı omuzlarına doladım. Boğuk bir minnettarlık sesi çıkardı.

Başını kucağımdan kaldırmadan.

"Ve bil diye söylüyorum," diye mırıldandım, kulağının kenarını öpmek için eğildim, "yarın yine benimle geliyorsun. Planın bu kısmına itiraz kabul etmiyorum.

İnledi ama kendini ayağa kaldırdı, yanakları ay ışığında parlıyordu. "Em, ölebiliriz.

"Evet. Zorla omuz silktim. "Yani?

"Yani..." Odaklanmamış el hareketi kabaca boğazını hedef almış gibiydi. Ses. Büyü değil. Kobalt Sarayı'nın meşalelerle aydınlatılmış gecesinde yaptığım o seçim, hiç beklemediğim bir şekilde karşıma çıkmıştı. "Peki bu riske degeceğinden emin misin?

'Bu bir risk değil,' dedim usulca.

Gözlerini kaçırıp ve kolunu kırmızı çerçeveli gözlerine sürdü. 'Em ...'

"Az önce sen olmayan bir büyücüyle altı saat geçirmek zorunda kaldım," diye araya girdim, sesim alaycıydı. 'Çoğu insanın zihnimi okuma konusunda ne kadar berbat olduğunu hatırlattı ve sanırım yarın sihirden çok işbirliğine ihtiyacım olacak. Yani gerçekten de seninle birlikte Anne'ye ulaşma şansımın herkesten daha yüksek olduğuna inanıyorum - ve yanılıyor olsam ve başaramasak bile...' Dikenli bir şey yuttum. "Yine de başkasının kollarında ölmektense senin kollarında ölmeyi tercih ederim.

Bunun üzerine sessiz kaldı.

Bir parça döndüm, sağ kolu ile gövdesi arasındaki sıcak boşluğa kendimi sıkıştırdım ve dizlerimi göğsüme çektim. Kanadı beni sardı

Neredeyse düşüncesizce, gecenin soğuşuna karşı sıkı bir kadife battaniye gibi; parmakları kalçama yerleşti ve beni kendisine daha da yaklaştırdı.

Saatler geçiyor gibiydi ki sonunda mırıldandı: "O zaman gerekirse seninle cehennemin kapılarına kadar gelirim.

Kalbime yakın bir kas o akşam ilk kez gevşedi.

Yine bir süre ikimiz de konuşmadık. Üstümüzde gökyüzü berrak ve parlaktı, sayısız yıldız siyah kadife üzerinde elmas gibi parlıyordu. Orman etrafımızda sessiz nöbetini tutuyordu. Göğsünün yavaşça inip kalkışını, bedenlerimizin birbirine yapıştığı yerde kalbinin sabit atışını hissettim ve aynı hırpalanmış kalbin yarın nasıl sonsuza dek susabileceğini düşünmemek için elimden geleni yaptım, her bir nabız bizi o son varış noktası olan hiçliğe daha da yaklaştırıyordu.

"Pekâlâ. Sessiz sesi yüzeyde hafif, aşağıda ise çok daha karanlık bir şeyle kaynıyordu. "Güzel birkaç ay oldu, değil mi?

Hafif bir kıkırdamayı başardım. "Kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi.

"Çok daha kötü," diye onayladı, çenesini ağır bir şekilde başımın tepesine dayadı. "Çok, çok daha kötü.

Yine sessiz kaldık.

Acaba, acı son benim için gelmeden önce en azından kalbime şarkı söyleten o tek ruhu bulmuş olmak daha mı iyiydi? Yoksa *daha* mı *kötüydü*, ölümsüzlüğün benim için ne anlama gelebileceğini bilerek, ne kadar hayatta kalmam gerektiğini bilerek ölmek?

Dilimi ısırdım.

Kreon tekrar konuştuğunda sesi boğuk ve alçaktı. "Em?

"Hmm? Konuşmak istemedim. Kokusunu içime çekerken ve dakikalar geçtikçe atan kalbini dinlerken zamanın hala akıp gittiğini hatırlamak istemiyordum. Ve aynı zamanda, konuşmaya devam etmesini, sesinin zaferinin tadını çıkarabildiğim kadar çıkarmasını istiyordum... 'Ne oldu?

'Yarın ölecek olsam...' Beni nemli, yosunlu taştan alıp nazikçe kucağına çekmek için bir an durakladı, manevrayı tamamlar tamamlamaz kanatları tekrar etrafımda katlandı. 'Eğer ben ölürsem ve sen hayatta kalırsan... söylemediğin için pişman olacağın bir şey var mı? Sormadığın için?

Kalbim bir saniye bile nefes almama izin vermeyecek bir şiddetle sıkıştı.

Bunu hayal etmemeliydim, hâlâ ellerimde olan yüzünü, sert, sıcak bedeninin soğuk ve gevşek olduğunu. Bunu *düşünmemeliydim* bile. Ama yine de sormuştu ve tanrılar, *eğer* onu yarın kaybedecek olsaydım

...

Soruya cevap vermediğim için kendime sonsuza dek lanet ederdim.

Ben de başımı omzuna yasladım, gözlerimi kısarak ona baktım ve mırıldandım: "Bu sormak istediğin bir şey olduğu anlamına mı geliyor?"

Sadece sessiz kahkahası bile, ne kadar gergin olsun, bu riski almaya değerdi. "Muhtemelen mi?" "Bu evet demek.

Boğuk bir . "Bu kadar zeki olma, kaktüs.

"Beni affetmek zorundasın. Yüzünü ona dönmek için kollarında kıpırdandım, soğuk hava kanatlarının altından geri süzülürken titriyordum.

"Senin için de bir şeyim olabileceğini söylesem daha mı iyi olur?"

Bir kaşını kaldırdı. "*Olabilir* mi?"

"Şimdi burada zeki olan kim?" diye mırıldandım ve ona gözlerimi devirdim.

"Söyle o zaman. Ne sormak istiyordun?"

"Önce sen. Bu öneri konusunda pek umutlu görünmüyordu.

"Hayır, önce *sen*. Tartışmak için ağzını açtığı anda kaşlarımı çattım. 'Bütün bunları siz başlattınız, Majesteleri. Cesur olan siz olmalısınız. Eminim söylemek üzere olduğun şey sandığın kadar çirkin değildir.

"Çirkin değil. Sadece...' Gözlerimi kaçırarak yüzünü çevirdi ve cesaretini toplamak için nefesini içine çekti. "Yeraltı'na yeni geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun, iblis sorunu yüzünden odamdan çıkmayı reddediyordum?"

"Belli belirsiz," dedim kuru bir sesle.

Kıkırdaması en iyi ihtimalle gönülsüzdü. "Şu yaptığın şey, o günlerden birinde - kapımın önünde oturduğunda ve sadece ... *hissettiğinde* ...

"*Oh*. Bir anda nereye gittiğini anladım. 'Bunu bir daha yapmadım, değil mi? Bunu tekrar yapmamı ister misin?'

Tereddüt etti. "Eğer sakıncası yoksa...

"Neden *umursayayım* ki, seni dramatik yaratık? Başımı göğsüne daha sıkı yasladım ve gözlerimi kapattım. 'İsteğimin çok daha utanmazca ve önemsenmeye değer olduğunu bilmekten memnun olacaksın. Karşılaştırıldığında seni son derece alçakgönüllü gösteriyor.

"Çok sevindim," diye mırıldandı, ama sesindeki rahatlama iması açıktı. "Ve kendimi hazırlıyorum.

"Bu... bu Lyn'in bir zamanlar söylediği bir şey. Sonsuzluk kadar uzun bir zaman önce, Faewood ağaçlarının kıvrımlı gövdeleri arasında geçirdiğimiz o sabah, Kızıl Avlu'nun inci gibi kumsalına bakarak şekerlerimizi paylaşmıştık. "Sesini kaybetmeden önce bazen şarkı söylediğini duyardı. Kimsenin dinlemeyeceğini düşündüğün zamanlarda.

Altımda gerildi.

"Yani..." Sessizliği endişe vericiydi. "Merak ediyordum da..."

"Evet," diye fısıldadı. "Tabii ki.

Tabii ki merak ederdim? Ya da elbette dile getirilmemiş bir isteği yerine getirecek miydi? Hiç önemi var mıydı?

Kucağına kıvrıldım, yüzümü göğsüne gömdüm, kalp atışları yanağıma karşı güçlü, çok hızlı bir nabız gibi atıyordu. Kolları beni sardı. Kokusu da öyle, fındıkların ve güneşin vurduğu ormanların o misk gibi, yazdan kalma tatlı kokusu, aramızdaki her sıcak dokunuşun, her kahkaha patlamasının, kollarında dökülen her gözyaşının anısını taşıyordu...

Parmakları saçlarımı taradı. Tüylü okşamalar, bir ninni gibi yatıştırıcı.

Gülümsediğinde gözlerindeki ışığı düşündüm.

Kalabalık bir yeraltı salonunda parmaklarının hareketlerini düşündüm.

Seni seviyorum.

Ve işte tam da bu anda, sanki en ufak bir dürtme ihtiyaç duydukları tek teşvikmiş gibi, anı parçaları üzerime akmaya başladı... Uyurken üzerime katlanan kadife kanatlar. Parşömen yığınları arasında çevikçe gezinen mürekkep lekeli parmaklar. Yaralı bir kaşın alaycı kıvrımı, kahkahasının melodisi, dudaklarının benim üzerimdeki sıcaklığı. Rüyalara dalarken sesinin tınısı - *aşkım* ...

Tek bir kalbin içine alamayacağı kadar çok şey vardı. Onunla, onun olduğu her şeyle, şimdiye kadar olduğu her şeyle, benim için her zaman olacağı her şeyle şiştiğimi hissediyordum... ta ki her şey içimden taşana, duygunun yoğunluğu etrafımdaki dünyayı kaplayıp geri kalan her şeyi boğana kadar. Artık kendi derimi ve kemiklerimi hissetmeyene kadar, bedenim o şiddetli, her şeyi tüketen bağılıktan başka hiçbir şey tarafından bir arada tutulmadı.

Creon yıldızlı karanlıkta tek kelime etmeden bana sarıldı. Beni tuttu, benimle birlikte hissetti, benden akan her sevgi dalgasını içine çekti.

Ve nihayet, belki de hayatımızın son gecesinde, benim için şarkı söyledi - umut ve kalp kırıklığı, cesaret ve umutsuzluk ve bir daha asla aynı olmayacak bir dünyanın sessiz bir baladı.

OceanofPDF.com

Bölüm 33

ŞAFAK ALDATICI BİR GELDİ.

çadıra değen o altın ışığın ilk parıltısıyla uyandım - bir elim Creon'unkine sarılmış, diğeri de yanımdaki isimsiz alf kılıcının kabzasına kenetlenmiş halde uyandım, sanki rüyalarım bile savaşa hazırlanıyormuş gibi.

Kalkıp tepeden tırnağa siyahlara bürünürken ve tepeden tırnağa silahlanırken ikimiz de konuşmadık. Çadırımızdan çıkmadan önce paylaştığımız tek şey kısa bir bakışmaydı, dün gece aramızda her ne geçtiyse ona vermeye cesaret ettiğim tek onaydı; bir saniye bile üzerinde durursam kendimi tepelere doğru koşarken, Creon'u şehirden uzağa sürüklerken bulacağımdan korkuyordum. Şiddetten uzağa. çok da sesini hâlâ duymaktan kendini alamadığı, ağının kalbinde gezinen bir örümcek gibi tüyler ürpertici tahtında bizi bekleyen anneden uzağa.

Gelip onu bulmamız için hazır.

Ölmemiz için hazır.

Kılıcımı sırtıma bağlarken, sedef bileziği bileğime takarken, çadırı açıp gün doğumunun canlı ışıltısının üzerime vurmasına izin verirken bunu düşünmemek imkânsızdı - *bu son kez olabilirdi*.

Yine de devam ettim.

Aynı altın ışıktaki, kampın kalbinde toplandık, kasvetli ve bastırılmış, kendilerini hazırlayan sonsuz sayıdaki savaşçının üzerinde sabah sisi gibi asılı duran uğursuz sessizlikle çevriliydik. Lyn oradaydı, bol kırmızı tuniği ve pantolonu içinde, beline kavisli bir hançer bağlanmıştı. Tared ve Edored, sırtlarında kılıçları, etraflarında huzursuzca titreşen alf ışığı. Agenor da simsiyah giyinmişti ve onu sadece Altın Saray'daki ilk savaşımızda kullanırken gördüğüm geniş kılıcını taşıyordu; Rosalind ise insan ve narin bir görünüme sahipti ve Yeraltı'nda saklanıp savaşın geçmesini beklemesini önermeye cüret eden herkesi bıçaklamaya hazırды.

Kreon'u gördüklerine biraz olsun şaşırmışlarsa bile bunu iyi saklamışlardı.

Agenor, vampir ve su perisi komutanlarıyla mırıldanarak yaptığı konuşmaların arasında bana, "Bir şeyler ye," dedi. Daha önceki savaşımда onun yanında olduğumu hatırladığım şekilde dalgındı, aklı çoktan şehrin tahıl tarlalarındaydı ve tahtadaki taşlar üzerinde çalışıyordu. "Yakında harekete geçiyoruz.

Taşıyoruz.

Son kahvaltım.

Ne kadar istenmeyen bir şey olsa da bu düşünceyi kovmak mümkün değildi.

Ekmeğimin tadını zar zor aldım. Ben yemek yerken haberciler son soruları ve emirleri iletmek üzere etrafımızda bir ileri bir geri uçup kayboluyorlardı; uzaktaki uhrevi sessizlik ara sıra bağırılan emirlerle bozuluyordu. Binlerce, binlerce savaşçı yerlerini alıyordu - büyülü dünyadan geriye kalan tek şey, son umutsuz yürüyüşlerine hazırlanıyordu ...

İşi bitirmem için bana güveniyor.

Omzumdaki kılıç daha önce hiç bu kadar ağır gelmemiştir.

Son savaş alanımız olan şehre doğru dört millik yürüyüşümüze başladığımızda güneş henüz ufuktan yeni yükselmiş, dünyayı hâlâ tereyağı sarısı bir ışıkla örtüyordu.

Ancak ilk tepeye tırmandığımızda ordumuzun bir gecede ne kadar büyüdüğünü fark ettim. Creon ve ben nihayet çadırımıza girdikten saatler sonra bile daha fazla büyülü varlık gelmeye devam etmiş olmalıydı.

Gece yarısı. Üzerinde durduğumuz küçük yükseltinin etrafında, her tarafta bir baş denizi uzanıyordu. En sol tarafta, anka kuşlarının kızıl saçları ve altın zırhları neredeyse doğan güneş kadar parlıyordu; birçoğunun omzuna asılı uzun yaylar, tek silahlarının ateş olmadığının kanıtıydı. Onların yanında, vampirlerin kusursuz safları, eldivenli ellerinde mızrakları, arkalarında dalgalanan kukuletalı pelerinleriyle acımasız bir disiplin ve etkinlikle ilerliyordu.

Önümüzde yürüyen alfler, sabah ışığında parıldayan dövmeli gövdeleriyle, kürk, deri ve kurt postundan pelerinler ve hiç gömlek ya da palto giymeyen çok sayıda insanla kıyaslandığında, kıvranan bir kaos sürüsüydü.

Güvenliklerini sorduğumda Edored bana 'Böylece savaşırken giysileri ayaklarına dolanmaz,' dedi, sanki bir insanın üzerinde bir parça koruma olmadan savaşa girmesi dünyanın en açıklayıcı şeyiymiş gibi bakarak.

Tartışmaya bile çalışmadım.

Sağımızda, garip, organik görünümlü zırhları, parlak renkli saçları ve giysileriyle periler yürüyordu; onların arkasında, Agenor'un fae'lerinden oluşan küçük grup, yeşil-gri tepelerin üzerinde simsiyah bir leke gibi duruyordu. Son olarak insan ordusu geldi, saflar Delwin ve adamları tarafından ustalıkla bir arada tutuldu. Şehrin içine girene kadar savaşa , en azından çevrelerini tanıma avantajına sahiptiler.

Ve ben...

Ben de beklerdim.

Creon ve ben, Rosalind'in bahsettiği ve bizi Anne'nin yeni bölgesinin kalbine götürecek olan o küçük kapıya güvenle ulaşabileceğimize ikna olana kadar. O zamandan önce hayatlarımızı riske atmanın bir anlamı olmadığını Agenor bana sert bir şekilde söylemişti; sadece tanrı yeminli bir büyücünün başarabileceği tek şeyi yapamadan serseri bir ok bana isabet ederse kimse daha iyi durumda olmazdı.

Anlamıştım. Teoriye katılıyordum - gerçekten . Yine de çileden çıkarıcıydı.

Doğuya doğru ilerledik. Denizin tuzlu, ev gibi kokusu giderek daha da keskinleşiyordu. İki kez, büyük bir martı çılgılık atarak yanımdan geçti; her iki kuş da Alyra tarafından kovalandı; Alyra, geçen bilinmeyen herhangi bir yaratığın da Anne adına casusluk yapıyor olabileceği görüşündeydi. Bir sonsuzluk sonra nihayet denizin kendisi , ısırmak zorunda kaldım.

Bocalama dürtüsü - eğer sahile bu kadar yakın olsaydık, şehrin de görünür hale gelmesi sadece birkaç dakika sürerdi.

Arkamızda yürüyen insanlar da bunu benim kadar iyi biliyordu. İlk kez, önlerindeki perilerin ve vampirlerin peşinden koşuyorlardı - kötü haberlerin ne kadar kötü olacağını, geride bıraktıkları sevdikleri için ne kadar az umut kalacağını görmek için o çarpık sabırsızlık.

İki sabah önce şehirden ayrılırken onlara eve dönüşün asla eskisi gibi olmayacağını söylemek istemiştım... ama hiçbirimiz *evin* değişmesini beklemiyorduk.

Dış surlara ilk kez baktığımızda güneş ufkun bir el genişliğinde üzerinde duruyordu, sarsıcı bir şekilde değişmemiş görünüyordu, manzara boyunca aynı bozulmamış beyaz döngü. Bir sonraki düz tepeye tırmanana kadar nihayet bir zamanlar güvenli olan bölgenin kalbinde yer alan şehrin kendisine ilk kez bakabildik.

Burayı ilk gördüğümde çok hafif ve canlı bir yerdi.

Artık tarlalarda çiftçiler, yollarda şehir muhafızları yoktu. Bunun yerine, uzaktaki çatıların arasında kanatlı fae silüetleri dolaşıyor, binaların arasında kaç tanesinin saklandığını tanrılar biliyordu. Şehrin birkaç noktasından siyah dumanlar yükselse de, evlerin çoğu hâlâ ayakta görünüyordu; o halde, Anne'nin kuvvetleri geldiğinde fazla bir çatışma olmamıştı.

Savaş gemileri - on beş tane saydım, her biri Tolya'daki Güneş filosunun gemilerinden daha büyüktü - demirlerini şehrin liman girişinin hemen dışına atmış, sakin dalgaların üzerinde sallanıyorlardı. Orada daha fazla Fae de saklanıyor olabilirdi.

Tared yanımda sessizce, 'Şehrin iç duvarına bir sıra insan bedeni sabitledi,' dedi, gözlerini güneş ışığına karşı bile kısmadan uzaktaki şehri izliyordu. 'Tüm çevreyi dolaşmaya devam ederse birkaç yüz tane olabilir.

Beyaz zambaklarla kaplı o alçak toprak duvar... Ani bir öğürme dürtüsüne kapıldım. Yanımda, Rosalind şiddetle hastalanmak üzere görünüyordu.

Creon ise başka bir şey beklemediği izlenimini veriyordu ve olsa olsa dış duvarları da cesetlerle kaplamadığı için rahatlamıştı. "Şehirle aramızda herhangi bir tuzak izi var mı?

"Görebildiğim bir şey yok," diye mırıldandı Tared, bakışlarıyla etrafı tararken. 'Gerçi o barakalarda ve ahırlarda ne sakladığını bilemeyiz tabii.

Geleceğimizi biliyor olmalıydı ve bizi birkaç sürprizle karşılamamak ona yakışmazdı.

Yutkundum ve önümüzde uzanan tarım arazisine dağılmış binaların sessiz siluetlerini inceledim. "Anka kuşlarından onları yakmalarını isteyemez miyiz?"

"Onlara canlı olarak ulaşabilirlerse, evet," dedi Agenor acımasızca.

Tekrar yutkunmaya çalıştım ve ağzımın toz gibi kuruduğunu fark ettim.

Bir saat önce, sonunda onun fae ordusunu tüm zehirli ihtişamıyla görmenin korkunç olacağını düşünmüştüm - bağlarımızın dezavantajı olmasa bile sayıca bizden çok daha üstün olan o gücü. Ama nedense bu daha kötüydü, rakiplerimizi hiç görememek. Burada durmak ve huzurlu bir sahne sanılabilecek bir yere bakmak, bizi bekleyen dehşeti tahmin etmek zorunda kalmak... ne zaman aniden ayağa kalkıp saldıracağını, bizi yeryüzünden silmeye hazır olduğunu bilememek.

Bilerek oynadığı bir oyun muydu bu? Bizi tamamen görmezden geliyor, postundaki sinir bozucu bitlerden biraz daha fazlası olduğumuzu hatırlatıyor muydu?

Tedirginlik yayılıyordu - etrafımızdaki fısıltılarda ve mırıldanmalarda duydum, savaşçıların safları ilk kez önümüzde garip bir şekilde boş savaş alanıyla yüzleşerek acımasız soğukkanlılıklarının kaymasına izin veriyordu. Her şeye rağmen yanlış mı değerlendirmiştik? Tahtını taşımış olmasına rağmen Anne artık burada değil miydi? Önceki gece şehri ele geçirmek için buraya getirdiği ordunun artçılarından başka bir şeye bakmıyor muyduk?

Ama Agenor gözünü bile kırpmadı, gözlerini kısarak altın tanelerinin uzantılarına baktı, o tanıdık yeşil gözlerin ardında bin bir olası hamleyi hesapladı.

"Eğer bizi daha yakına çekmeye çalışıyorsa..." diye mırıldandı Creon.

"Evet. Babam sanki uykusundan uyandırılmış gibi başını salladı, birdenbire yeniden sıkı kontrollü bir soğukkanlılığa büründü. 'Anka kuşlarına söyle, uçamayan bizler için dış duvarın bir kısmını yıksınlar. Sonra içeriye bir grup alf gönder ve bir şey olduğu anda bize geri dönmelerini söyle. İşler kızıştığında bunu hatırlayacak kadar mantıklı birkaç kişi var mı?"

Tared acımasız bir kahkaha attı; çoktan tepeden aşağıya, birkaç alfin silahlarını çekmeye başladığı yere doğru ilerliyordu. Lyn aynı anda kanatlarını açtı. Şüphesiz Khailan'ı aramak için bir ateş şeridi halinde en soldaki kanada doğru süzülüşünü izledim ve sadece zar zor

Beklerken bir ayaktan diğetine zıplamamayı başardık - sakın sessizlik her geçen dakika daha da uğursuzlaşıyor, en ölümcül fırtınadan önceki sükunet.

Sanki zamanın kendisi de benim artan sabırsızlığımı paylaşıyormuş gibi olaylar hızla gelişti. Lyn'in gelişinden kısa bir süre sonra sol kanattan küçük bir anka kuşu grubu yükseldi, alevden kanatları onları dış duvara taşıdı. Elllerinden bir ateş sağanağı döküldü ve o asırlık, tanrı yapımı duvarın elli metresi saniyeler içinde yanıp kül olurken, ölümlüler ve ölümsüzler etrafımızda soluk soluğa kaldılar; beyaz sıcak ateş, gediğin her iki yanında kavrulmuş tuğlalar bıraktı.

Tared bu arada delegasyonunu bulmuş gibi görünüyordu. Alves'in kalabalık saflarından bir düzine kişi öne çıktı, duvarın geride bıraktığı için için yanan kalıntılara doğru temkinli bir şekilde ilerlerken ellerinde kılıçlar sallanıyordu. Geri kalanımız ani bir saldırıya hazırlıklı olarak nefeslerimizi tutarken, o kararmış çizginin üzerinden bir adım attılar. İkinci bir adım. Bir adım daha ve hala evler arasında ileri geri uçan fae'ler dışında şehrin yakınlarında hiçbir şey hareket etmiyordu...

"Öyleyse neyi bekliyoruz? Edored yüksek sesle, duvarın ötesindeki diğer alflerin peşinden atlamaya hazır görünüyor, dedi. 'Eğer onlara bir şey olmuyorsa, bizim de-'

Alyra tepemizde bir çığlık attı - tek bir tiz, kulak tırmalayan uyarı.

Bir sonraki an, alf delegasyonu çığlık atmaya başladı.

Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki ne olduğunu zar zor fark ettim. Bir an on iki kişi hala ayaktaydı, yürüyorlardı, en ufak bir yaralanma ya da sakatlık belirtisi yoktu. Sonra ...

Aynı anda buruştular, ortak bir dayanılmaz çığlık patlamasıyla yere yığıldılar. Uzuvar seğırdi ve titredi. Kılıçlar ellerinden düştü. Aniden kan akmaya başladı, çok fazla kan akıyordu, görülebilecek hiçbir yara olmamasına rağmen her birinin etrafında hızla genişleyen kıpkırmızı havuzlar vardı - iki, belki de üç saniye sonra on ikisi çimenli toprakta ölü yatıyordu, gözleri faltaşı gibi açık, yüzleri sonsuz bir acıyla donmuştu. Sadece kan hala hareket ediyor, etraflarındaki çimenlerin arasından süzülerek aşağıdaki karanlık toprağa karışıyordu.

Şaşkın bir sessizlik.

Sonra tepenin altındaki alf lejyonu sağır edici bağırışlarla patladı.

Alyra omzuma kondu, hâlâ çılgılık atıyordu. Creon bile yanımda sesli bir 'Siktir' çekti. Tared bir sonraki an, öfkeli bir ışık parıltısı içinde tepede yeniden belirdi. 'Orin'in lanet gözü için ne-'

"Sanırım kan büyüsü," diye sertçe araya girdi Agenor. Solmamıştı, tam olarak değil... ama teninin her zamanki koyu bronz renginde şimdi bir grilik vardı ve çenesinin kare hatları bir dakika öncesine göre oldukça daha kare görünüyordu. "Korok'un tanrılarca kutsanmış güçlerine kendi katkısı.

Zera bana yardım et.

Duvarın ötesindeki on iki sıkışık cesede baktım, boğazımda safra yükseliyordu. Tanrı vergisi güçler... Bunun doğrudan bana yönelik bir mesaj olup olmadığını merak etmek hayalcilik miydi - tanrı vergisi bir büyüye sahip olsam bile, yine de sadece Anne'nin sahip olduğu güçler olduğuna dair nazik olmayan *bir* hatırlatma mı? Zera benim gizli yüzey sihrimi uyandırmış olsa bile, Korok Achlys ve Melinoë'yi hem bununla hem de kendi kan sihriyle kutsamıştı?

'... diyelim ki tüm bölgenin etrafına bir savunma hattı çekti,' diyordu Creon yanımda, yüzü sert, sesi pürüzlüydü. "Nereye girmeye çalışacağımızı bilmesine imkân yoktu.

Oh, lanet olsun.

Ya hiç geçemezsek? Anne, gün batımını beklerken şehri kuşatmamızı ve duvarlar arasındaki son insan ruhunu katletmeye başlamamızı mı planladı?

"Gidip bir bakabilir miyim? Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. 'Belki yanardöner büyümü kullanırsam, *onun* büyüsünü etkisiz hale getirebilirim ve

...'

Agenor gözlerini kapadı. "Bu karmaşaya bakması için göndereceğim son kişi sensin, Em.

"Ama-

"Agenor?" diye sözümü bitiremeden keskin bir ses araya girdi.

Dönen siyah pelerini içinde tepeye tırmanan Nanya'ydı, kendisi ve diğer vampirlerin derilerini güneş ışığından korumak için kullandıkları mumsu madde sayesinde yüzü her zamankinden daha da solgundu. Lyn kısa bacaklarıyla peşinden tırıs tırıs geliyor, birkaç saniyede bir kanatlarını açarak onu yokuşun özellikle dik bir kısmına doğru itiyordu.

Kan büyüsü.

Vampir büyüsü.

Düşündüğümde, belki de işin bu kısmını gerçekten başkalarına bırakmalıyım.

"Bu bir kan izi," diye ekledi Nanya nefes nefese birkaç adım yaklaşırken. 'Bakaru bunları zaman zaman kullanmıştır. Gerçi bu büyüklükte bir tane yapmak için ne kadar kan döktüğünü bilmek istemiyorum ama...'

"Birkaç yüz ölü vatandaş yeterli olur mu? Tared acımasızca önerdi.

Kadının dudağı kıvrıldı. "Ah, evet. Bu işimizi görür.

O zavallı insanlar ilerideki duvara yapışmışlardı. Ölü alflere tekrar baktım, sonra da bizim tarafımızla Anne'nin kendisi için talep ettiği bölge arasındaki görünmez çizgide öfkeyle biriken yaşayan akrabalarına baktım - tahminimce bazılarının pervasızca takip etmeye çalışıp aynı kaderi paylaşmasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

O kadar zamanımız olsaydı bile.

Nanya boğuk bir sesle, "İşareti kaldırmanın en hızlı yolu Anne'yi öldürmektir," dedi. Yüzü çok gergindi - sanki kördüğümü çözmek için kendi bacağını kesmeyi önerecek gibiydi. "Bakaru'nun bunu geri alabileceğini düşünüyorum ama onu şahsen bu işe karışmaya ikna etmen mümkün değil. Bildiğim kadarıyla, deneyebileceğimiz en iyi şey onu geçici olarak... bastırmak. En azından ordumuzun sınırı geçebileceği kadar uzun bir süre için.

Edored daha kimse tepki veremedi kulakları sağır eden bir homurtu çıkardı ve beni şaşırtan bir şüpheyle kaşlarını çatarak ona baktı. "Kendin deneyeceksin demek istiyorsun, değil mi?

Yüzünü buruşturdu. "Şey-

"Peki bu sana neye mal olacak, Nen?

"Kan," dedi meydan okurcasına, kırmızı dudakları mizahsız bir gülümsemeye dönüştü. 'Hem de çok. İyi ki daha önce son damlasına kadar kana bulanarak hayatta kalmışım.

Lyn'in yüzündeki panik ifadesi, Bakaru'ya yaptığı son ziyaretten sonra Zera'nın tapınağına nasıl geldiğini hatırlayan tek kişinin ben olmadığımı gösteriyordu; bir çarşaf kadar solgun ve ayakları üzerinde sallanıyordu. "Başka biri yok mu?

"Sanmam," dedi Nanya omuz silkerek. 'Güçlü bir kan büyücüsüne ihtiyacınız olacak, hem de bağları çözülmüş bir büyücüye, çünkü bir düşman ordusuna yol açmanın Ana'ya zarar verme girişimi olarak nitelendirilebileceğini düşünüyorum. Bakaru'nun soyunun dün bağları çözülen tek üyesi benim. Evinin dışında yeterli güce sahip bir büyücü bulamazsınız.

Alyra omzumda ciyakladı.

Tepenin altında, Alves'in ön saflarından tüyler ürpertici bir acı feryadı yükseldi. Bir kalp atışı için, ceset dalgası geri çekildi ve

Yığına iki yeni cesedin daha eklendiğini ve ölen yoldaşlarının cesetlerinin üzerine kabaca yığıldıklarını görünce midemde bir boşluk oluştu.

Agenor her zamankinden iki kat daha hızlı konuşarak, "Eğer büyüü geçmemize izin verecek kadar uzun süre yumuşatabilirsen," dedi, "sanırım bu, güçlerini tükettikten sonra diğer yöndeki çizgiyi de geçemeyeceğimiz anlamına geliyor? Yani geri çekilemeyecek miyiz?"

Sikeyim.

Mümkün olduğunca sık saldırıp geri çekilme ve elimizden geldiğince az kayıp vererek zaman kazanma planımız buraya kadarmış.

"Evet," dedi Nanya kabaca. "Bu bir sonuç olabilir. Tek ve yankılanan bir sessizlik anı.

"Bunun alternatifi bavullarımızı toplayıp gitmek, değil mi? Rosalind başını eğerek kollarını kavuşturdu.

Creon uzaktaki şehre, Anne'nin kurduğu mükemmel tuzak hakkında kıkırdadığı Beyaz Salon'a bir bakış atarak, "Nasıl olsa canlı çıkmamıza izin vermeyecek," diye mırıldandı. "Yani eğer bir savaş olacaksa, önce saldırıp en iyisini umabiliriz.

Agenor'un omuzları teslimiyet içinde yarım santim sarktı. Ama tek söylediği, "Ne zaman hazır olursan, o zaman, Nenkhet," oldu.

Başka bir şey söylemeden döndü ve ağır pelerini arkasında dalgalanırken dizlerine kadar uzanan deri çizmelerinin üzerinde tepeden aşağıya doğru yürümeye başladı.

Edored beni şiddetle kenara iterek onun peşinden fırladı. Yokuşun yarısında ona yetişirken, başka bir öfke patlamasının yüksek sesle başladığını duydum - 'Yalnız mı, Nen? Sana izin vereceğimi mi sandın...'

Cümlesinin geri kalanı yaygaracı alv kalabalığının gürültüsü arasında kayboldu.

Yine de Nanya'nın geçmesine izin vermek için ayrıldılar.

Duvarın yanmış kalıntılarından birkaç santim ötede diz çöküp küçük gümüş bir bıçak çektiğinde bağırışlar yavaş yavaş kesildi. Alves ondan uzaklaştı. Sadece Edored kalmıştı, kollarını kavuşturmuş iki adım gerisinde duruyordu, sert duruşu, durdurmak için etrafta olduğu sürece komik bir şey denememesi için açık bir mesajdı.

Nanya bıçağı bir an bile tereddüt etmeden sol ön koluna sapladı ve arkasında tek bir keskin kesik bıraktı.

Omzumda, Alyra yüzünü buruşturdu.

Bir iki dakika boyunca hiçbir şey olmamış gibiydi. Sonra Nanya başını hafifçe kaldırdı, dudakları kıpırdadı ve Edored hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atıldı, kendisinden önce on dört kişiyi daha öldürmüş olan görünmez çizginin üzerinden atladı.

Tared yutkundu ve paniklemiş bir refleksle Lyn'in omzunu kavradı.

Ama kuzeni ayağa kalktı ve ayakta kalmaya devam etti, dramatik bir gösteriş ve zafer sırtışıyla alflerin saflarına geri döndü. Onun yanında, Nanya çimenlerin üzerinde iki büküm oturmuş, bileğinden ve avucundan giderek daha fazla kan damlıyordu - Tanrılar bana yardım etsin, çizgiyi canlı geçmemiz için gereken buysa, kanamaya ne kadar devam edebilirdi?

Agenor sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Hareket zamanı," dedi acımasızca.

Emirlere gerek yoktu. Tepemizin eteğinde, ilk alfler duvardaki boşluktan içeri doluşmaya başlamıştı bile; kılıçlarını çekmiş, intikam çılgınlıkları atarak tarlalara hücum ediyorlardı. Vampirler de peşlerinden yürüyordu. Fae'ler ve anka kuşlarının kanatlı yarısı daha hızlı geçmek için havalandılar ve birkaç dakika içinde ilk su perileri de yarığa ulaşmış, müttefiklerini takip ederek ilerideki çiğnenmiş tahıl tarlalarına ulaşmışlardı.

Creon yanımda kanatlarını açarak bana elini uzattı.

Ve işte o anda -ordumuzun yarısından fazlası kan işaretini geçmiş ve kalan kısmı da onlara katılma yolundayken- en yakın savaş gemisinden ilk siyah giysili fae sürüsü fırladı ve bir uyarı çılgılığı atma süresinden daha kısa bir sürede sabah gökyüzünü gölgede bıraktı.

Bölüm 34

Geri dönmenin bir yolu yoktu.

Alves'e zamanında ulaşabilseydik bile, onları vazgeçmeye ve daha iyi şanslar için beklemeye ikna etme şansımız yoktu; daha da kötüsü, duvardaki gedikten geçmek için hala baskı yapan kalabalıkla birlikte, zaten karşıya geçmiş olanların ilerlemeye devam etmekten başka seçeneği yoktu. Şehre doğru daha uzağa. Aç leş kuşları sürüsü gibi gemilerden fırlayan yüzlerce, hayır, *binlerce* fae'ye doğru...

"İçeri giriyor muyuz? Creon yanımda sertçe konuştu.

Sıkılaştan ilmeğin içine. Yakında arkamızdan kapanacak olan kafesin içine.

Ancak alternatif ...

Ana'nın kuvvetleri onları hayvanlar gibi katlederken, ordumuzun gücüne ulaşmadan burada mı duracaklardı? Kazanmak için hiç şansları yoktu.

Tek yapabildikleri *benim* için zaman kazanmaktı ve ben orada olmasaydım fedakârlıklarının ne faydası olurdu?

'İçeri giriyoruz,' diye nefes aldım.

Beni hâlâ kollarının arasına alırken kanatları açıldı.

Alyra ılık atarak arkamızdan süzüldü, gümüşı beyaz bir parıltıyla yanımızdan geçip kan izinin görünmez çizgisini aştı. Altımızda, periler hâlâ duvardaki boşluktan akıyordu. Kıvranan bedenleri arasında Nanya'yı bir an için görebildim, hâlâ çimenlerin üzerinde diz çökmüştü, başı tehlikeli bir şekilde sarkıyordu; Edored şimdi onun arkasına çömelmiş, ellerini omuzlarına koymuş, kanadıkça kanarken onu dik tutuyordu.

Hayatta kalacaktı, değil mi?

Onu hayatta , değil mi?

Önümüzde, fae ordusu artık kanatlardan oluşan sağlam bir duvara dönüşüyor, altın sabah ışığını gizliyor, çayırların ve tarlaların üzerine doğal olmayan gölgeler düşürüyordu. Alfler hâlâ ileri doğru saldırıyordu. Vampirler ve anka kuşları yavaşlamış, emir bekliyorlardı. Su perileri arkalarında yayılıyordu ve ilk insanlar da şimdi duvardaki boşluktan geçerek, onlar için vatan olması gereken yere geri dönüyorlardı.

Bir ateş bulanıklığı yanımızdan geçti. Lyn'in sesi - 'Şu tepeye!' Creon rotasını değıştirdi.

Duvarın hemen içindeki küçük bir yükseltiye indik, yumuşak yamaçlar maydanoz ve ısırgan otlarıyla ve ara sıra da çürümüş çam ağaçlarıyla kaplıydı. Lyn çoktan oradaydı, gözleri alev alev yanıyordu. Agenor bir an sonra onu takip etti, Rosalind kollarındaydı; Tared'i perilerin arasında, Alyra'yı da savaş alanının biraz ötesinde, pençelerini batıracak göz ararken gördüm. İlk alflerin fae ordusuyla çarpışmasına yarım dakika vardı ve yavaşlama belirtisi göstermiyorlardı.

Öte yandan fae'ler... bir şey bekliyor gibiydiler, şehrin ve tarlaların üzerinde siyah ve uğursuz bir şekilde geziniyorlardı.

"Umalım da Khailan okçuları yerlerine yerleştirecek kadar mantıklı olsun," diye mırıldandı Agenor yanımda, titrek gözlerle alanı tararken. 'Şu meyve bahçeleri - nimfler ağaçları kullanabilir. Kanatlı kuvvetler-'

Daha uzaktaki tarlalarda bir şey uludu.

Yabani, kederli ve kesinlikle insan olmayan bir şey.

Alf saflarının ortasında bir çiftlik kulübesi çöküp beş, on, on beş köpek biçimli, at boyunda yaratık serbest kalınca Creon, '*Lanet olsun,*' diye mırıldandı

Tazılar.

Anne *av köpeklerini* getirmişti.

Yarım mil öteden tam olarak ne olduğunu görmek zordu ama çığlıklar... Çığlıklar kusursuzdu. Yaratıklardan birinin kan püskürterek alflerin saflarını yırttığını, hırlayarak, uluyarak ve pençeleriyle savaş alanına doğru ilerlerken cesetleri de beraberinde sürüklediğini gördüm. Başka bir tazı, çenelerinin arasına sıkışmış bir alfle birlikte arbededen çıktı ve zavallı erkeği bir parşömen parçasından farksızmışçasına parçalara ayırdı.

Canavarların etrafında, giderek daha fazla alf kaybolmaya başladı ve saldırılarının birleşik cephesini kırdı.

Ve *şimdi* Anne'nin Fae'leri ileri atıldı.

"Lyn? Agenor gergin bir sesle konuştu. "Son Savaş sırasında Tared'le birlikte kaç tazı haklamıştınız?

Gergin bir kahkaha attı. 'Sanırım dokuzla bitirdik. Bunu aşip aşamayacağımızı görmemizi ister misin?

Sert bir nefes. "Lütfen.

"Pekâlâ. Kanatları kürek kemiklerinden alevlendi, sonra tereddüt edip bize doğru dönerken tekrar cızırdadı. Yüzünde aniden garip bir gülümseme belirdi. İçinde hiç neşe yoktu - en ufak bir iyimserlik kırıntısı bile. "Ve eğer hiçbirinizi bir daha göremezsem...

Kalbim küt atmaya başladı. " söyleme.

"Hiçbir şey söylemeden ölmek daha kötü olurdu," dedi alaycı bir tavırla, küçük eli gelip benimkini sıktı. Parmakları o kadar sıcaktı ki acıtıyordu. 'Yani... benim için bir zevkti, millet. Ve tanrılar aşkına, lütfen ölürsem alflerin kütüphanemi ele geçirmediğinden emin olun, olur mu?

Ve bir cevap beklemeden, uzun bir ateş çizgisi halinde havaya fırlayarak kayboldu. Birden buğulanan gözlerle Tared'e doğru süzülüşünü izledim. Düşüncelerim sürekli aynı iki kelimeyi tekrarlayıp duruyordu: *Son kez. Son kez. Son kez.*

Tared ona ulaştığında döndü ve uzaktan bize doğru elini kaldırdı.

Hızlı, sözsüz bir selamlama - hayır, bir veda.

Bir sonraki an, ikisi de ortadan kayboldu. Ve

Fae'ler... Fae'ler saldırı için pozisyon alıyorlardı.

Teller tıngırdadı. Bir ok bulutu gökyüzünü kararttı. Khailan'ın okçuları, ok uçlarına su perisi zehirleri sürmüşlerdi... ama birkaç fae çığlık atarak yere düşse de, binlercesi engellenmeden uçmaya devam etti,

dağılmış ordumuzun üzerine gazap dolu bir verimlilikle iniyordu. Savaş alanında kırmızı bir ışık yandı. Nereye baksam cesetler düşüyordu, açık tarım arazisinde siper bulamıyordum.

Ve *hala* şehirden ve gemilerden daha fazla Fae yükseliyordu.

Omzumun üzerinden panikle bir bakış attım. Duvardaki gedikten artık kimse gelmiyordu. Kan izinin diğer tarafında birkaç yüz insan geride kalmıştı, çaresizlikleri uzaktan bile görülebiliyordu; Nanya Edored'in kollarında yatıyordu, başı arkaya düşmüş, kolları güçsüzce yere sarkmıştı.

Bileğini dudaklarına götürüyordu - ona kendi kanını veriyordu, fark ettim, düşüncelerim dağıldı. Böylece iyileşebilirdi. Belki hattı tekrar açabilir. Ama o ya da Anne ölene kadar...

Kapana kısılmıştık.

Bu birkaç kilometrekarelik savaş alanında, on beş açgözlü tazi, on binlerce şan ve şeref düşkünü fae ve bizzat Anne ile kilitlenmiş, ordumuzun kazara hayatta kalan parçasını yok etmek için bekliyordular.

Büyülü dünyanın son umutsuz yürüyüşü... avlanmak için geyik gibi toplanmışlar, hiç şansları olmamış.

"Gitmeliyiz," dediğimi duydum. "*Şimdi* gitmeliyiz.

Agenor'un itiraz etmesini bekliyordum. Riskler, acelecilik, yaptığımız planlar ... ama tek söylediği, gergin bir sesle, 'Yere yakın dur. Uçarsan çok dikkat çekersin.'

Ve nedense bu beni daha önce olan her şeyden daha çok korkuttu - çünkü Agenor bile artık riskleri ve dikkatli planlamayı önemsemiyorsa ...

Kötü olmalı.

Gerçekten çok kötü olmalı.

Creon benim yerime sertçe, "Yapacağım," dedi. Kopmak üzere olan bir bobin gibi gergin görünüyordu - Anne'nin mükemmel savaş prensi, kavgaya katılmak için can atıyordu, her kası ve tendonu dengeli dış görünüşünün altında gerilmişti. 'Bu arada savaş alanının diğer tarafında yüzünü göstermenin sana faydası olabilir. Eğer şanslıysak, yemi yutarlar ve Em ile beni bir anlığına

Agenor içini çekti, yüzü bitkin bir haldeydi ama parmakları kalçasındaki kılıca doğru kayıyordu. "Evet. Zaten benim de bu işe dahil olmamın zamanı gelmişti.

Midem uyarı vermeden sıkıştı.

Katılın.

Artık bağları çözülmüştü, kendimi rahatlatmaya çalıştım. Hayatı boyunca pek çok savaştan sağ çıkmıştı. Burada bu karmaşadan sağ çıkabilecek *biri varsa*, o da muhtemelen Agenor Thenes'ti, güçlü büyücü ve Ana'nın bir zamanlar sarayının güvenliğini emanet ettiği erkek... Ama tıslayan okların, uluyan tazıların ve çığlık atan savaşçıların fonunda, bu düşüncelerin hiçbiri en ufak bir güvence bile vermiyordu.

Eğer hiçbirinizi bir daha göremezsem...

Çok yavaş olabilirim. Rosalind çok insani, çok kırılgan olabilirdi. Ya ikisini bir daha gördüğümde mezarlarında yatıyor olsalardı - ya bu birkaç ay, bu birkaç gün sahip olabileceğimiz tek şey olsaydı?

Umursayacağımı , değil mi?

Onları sondan önce bulduğum için ne kadar mutlu olduğumu hiç söylemiş miydim? "Em? Creon sessizce söyledi.

Tazılar arkamda uludu.

"Ölmeyin," diye geveledim aileme, kelimeler karmakarışık çıkıyordu ve söylemek istediğim şey hiç de bu değildi - *teşekkür ederim*, söylemem gereken buydu, *burada olduğunuz için teşekkür ederim ve biliyorum ki iyi bir aile olmaya çalışmak için çok az zamanımız oldu, ama sanırım bize bir şans verilseydi bu konuda oldukça iyi olabilirdik...* Yine de, sanki zihnim arkamdaki dehşet karşısında tüm duygulara giden yolu kapatmış gibi, dudaklarımdan çıkan tek şey yine hissiz bir '*Lütfen ölme*' oldu.'

"Anne'nin ellerine düşmek üzere olan sensin, Em," dedi Rosalind ve bana sarıldı, beni bırakmadan önce kollarını son bir kez daha sıktı. Gözlerinde yaş pırıltıları vardı ama yine de çok kararlı bir şekilde gülümsedi - ölmenin hayal ettiği en kötü sonuçtan çok uzak olduğu gerçeğini umutsuzca gizlemeye çalışan zoraki, sulu bir gülümseme. "Dikkatli olacak mısın?"

Başımı sallayabildim. Daha fazlasını yapsaydım, ağlamaya başlayabilirdim.

"Güzel. Geri çekildi ve beni son bir kez daha dürttü. 'O zaman git ve Göster ona, bebeğim.'

Göster ona.

Doğru.

Bunu yapabilirim.

Tek bir adım attım ve sonra tekrar hareketsiz kalmaktan korktuğum için artık hareket etmeyi bırakamadım. Creon'un eli benimkini buldu. Agenor'la son bir kez baktık - o yeşil-altın gözlere son bir kez öyle bir baktım ki

Benimkine çok benziyordu - ve sonra yan yana, el ele, tepemizin yamacından aşıya ve şehre doğru koşuyorduk.

Dünyayı kurtarabilecek tünele doğru.

Ve en önemlisi, etrafındaki sıra sıra fae'lere doğru.

Beyaz Şehir'in huzurlu çiftlik arazisi artık çiftlik arazisine benzemiyordu, hatta huzura bile benzemiyordu.

Yanından geçtiğimiz dönümlerce tahıl önümüzde yüzlerce vampir tarafından çiğnenmişti; alçak çitler köklerinden ve gövdelerinden topraktan koparılmış, sonra da geçen düzinelerce ayak tarafından kırılıp ezilmişti. Şehrin güneyindeki bölge, dört gün önce geldiğim taraf, şimdi en şiddetli çatışmalara sahne oluyordu, anka okları ve alfler fae saflarını yarmak için umutsuz girişimlerde bulunuyordu. Daha yakınlarda, tazıların şişkin şekillerinin etrafında alevden kanatlar parlıyor, bir var olup bir yok oluyorlardı - Lyn ve Tared, yanıyor ve sönüyorlardı.

O zaman hâlâ hayattaydılar.

Hızımızı hiç kesmeden koştuk. Küçük bir sulama kanalına yaklaştığımızda Creon bir kolunu belime doladı; kanatlarını bir kez çırttı ve kanalı geçtik, güçlü kolları beni zahmetsizce diğer tarafa taşıdı. Bu tarafta tahıl yoktu, sadece lahana sıraları vardı. Şehre biraz daha yakın olan bu tarafta yiyecekler o kadar çiğnenmemişti; bölgenin bu kısmından henüz hiçbir ordu geçmemişti.

Uzakta bir anlık pembe bir ışık gördüm. Etrafında, en az iki düzine fae gökyüzünden çılglık atarak düştü.

Naxi.

Konuşacak nefesim kalsaydı Creon'a söylerdim.

Yaklaşık bir mil ilerimizde, etrafını saran fae'ler tarafından yarı gizlenmiş şehir belirdi. Henüz hiçbiri bizi fark etmemiş gibi görünüyordu, dikkatleri daha büyük savaş alanına odaklanmıştı - ama orada, solumuzda, siyah çizgi yolumuza daldı ...

Kırmızı büyü bize doğru titreşti, beni kıl payı ıskaladı ve onun yerine bir lahana yatağını mahvetti.

Creon beni kenara çekerek yavaşladı - ikinci bir saldırıdan kaçmak için tam zamanında. Fae'ye bir kırmızı patlaması fırlattım ve ilk denememde kanadına isabet ettirdim,

Acı dolu bir ıglık atarak onu olukların içine düşürdü. Yanımdaki Creon beni çoktan serbest bırakmış ve bıçağını çekerek saldırganın boğazını kesmek için öne atılmıştı, ben de gökyüzünü başkaları için tarıyordum.

Hızlı, etkili bir işbirliğı... Ya da yere de bakmayı unutmasaydım öyle olacaktı.

Saldırı aniden geldi, bir hırıltı ve bir hareket parıltısı. Bir şey bana bir balyoz gücüyle vurdu, nefesimi kesti ve sonra uçuyordum - uçuyordum - uçuyordum - havada asılı kaldığım bir sonsuzluk, dünya tutarsız ıglıklara ve nüfuz eden köpek ve çürümüş kan kokusuna indirgenmişti ...

Toprağı bir bez bebek gibi arpmıştım.

Bir an sonra acı içimde patladı, sinirlerim bile neler olduğunu anlamakta yavaş kaldı. İnledim ve yuvarlanmaya çalıştım, etrafımdaki dünya sendeleyerek yeniden var oldu. Avuçlarımin altındaki nemli toprak. Sırtımdaki kılıç, her hareketimde boynumu dürtüyordu. Ulumalar...

Uluyor.

Birden kaslarım geldi.

Bir içgüdü patlamasıyla kendimi sırtüstü uzattım, renk lekelerini bildiğim gerçekliğe döndürmek için göz kırptım. Ölü fae benden birkaç metre ötedeki lahanaların arasına yayılmış yatıyordu, kesik boğazından hâlâ kan fişkırıyordu. Arkasında, bir metre boyunda, kürkü kan ve çamurla düğümlenmiş ve tanrı bilir başka neler vardı...

Bir tazi.

Creon'a hırılıyor.

Nefesim tekrar kesildi.

Creon o damlayan çenelerden birkaç santim uzakta, yavaşça geri çekildi, benden uzaklaştı. Yaratığın kırmızı ışıltılı bakışlarını daha az tehlikeli olmayan bir bakışla tutuyordu - gözleri öldürücü bir ateşle parlıyor, yüzünün keskin hatları daireler çizen bir şahinin vahşetine dönüşüyordu. Tazi hırlayarak ama kendini tutarak onu takip etti. Görünüşe bakılırsa, tehlikeyi gözünün içine bakarken fark edebilecek kadar bilinçliydi - bir an bile düşünmeden saldırmaktansa zayıflık bekleyecek kadar bilinçliydi.

Canavar canavara. Yırtıcıdan yırtıcıya. Fae ve canavar arasında hassas bir dans...

Ama Kreon'un büyüü hâlâ bağılıydı.

Peki tazı saldırdığında kendini savunabilecek miydi? Yaratığın hâlâ hayatta olması, saldırdığı anda onu öldürmek dikkatini dağıtıyor olması, en azından kendisinin bundan şüphe duyduğunu gösteriyordu.

Sendeleyerek ayağa kalktım, ağırlığımı sol ayak bileğime verdiğimde acıdan kıvranıyordum. Tazı esnerken beni fark etmemiş gibi görünüyordu, kanlı elinin yarısı hâlâ dişlerinin arasındaydı.

Creon irkilmedi bile.

Hiç düşünmeden siyah gömleğimi çıkardım ve kırmızı büyüümün tüm gücünü tazının çenesinin altındaki hassas noktaya yönelttim.

Yaratık acı içinde uluyarak arkasına döndü... ve ancak o zaman yaptığım hatayı fark ettim. Çünkü canavarın boynundaki kanayan yara hareketlerini en ufak bir şekilde yavaşlatmamıştı -tam tersine- ve şimdi o öfkeli kas ve diş yığını bir kez daha üzerime saldırıyor, çürümüş et kokusu üzerime siniyordu...

Arkamda yüksek sesli bir çığlık.

Kulağımın yanından geçen küçük kanatların vızıltısı.

Alyra pençelerini köpeğin burnunun derisinin derinliklerine gömdüğünde köpek kükredi. Temas ettiği kadar hızlı bıraktı, havada döndü ve ikinci denemesinde bir göze isabet ettirmeyi başardı, pençeleri acımasızca o kırmızı parlayan karanlığa battı.

Kendimi toparlayıp arkasından kırmızı bir işaret fişegi gönderdim ve diğer gözünün hemen üstündeki noktaya isabet ettirdim. Tazı acı dolu bir ulumayla saha kalktı, saldırmak için kıvrılırken pençeleri yerden çıktı...

Creon'un ihtiyacı olan tek şey o andı.

Bir kanat çarpması, bir çelik titreşimi ve hançeri canavarın açıkta kalan göğsüne saplandı, kedi zarafeti ve hızıyla geri sıçrarken geride kaldı. İnleyen tazı son bir adım sendeleyerek ilerledi, sonra yere yığıldı ve ayaklarımın altındaki toprağı titrettiğini hissettiğim bir gümbürtüyle yere düştü.

Son bir ıslak hırıltı ve sessizlik.

Alyra muzaffer bir çığlık attı ve ölü yaratığın burnuna tünemek için aşağıya doğru kanat çırpı.

Ancak o zaman kendi hırıltılı nefes alış verişimi duydum; boğazımdan çığlık çığlığa gelen bu ses, çığ yaralar ve iltihaplı kabuklarla kaplı o kıl, pençe ve diş dağına bakarken geldi. Sendeleyerek geri çekilirken bileğime keskin bir acı saplandı. Savaş alanından gelen sesler sonunda bana ulaştı.

bilinçli zihin, çığlıkların, cızırtıların ve takırdayan metallerin hiç bitmeyen kakofonisi.

"İyi misin? Creon'un sesindeki sertlik, kendisinden on kat büyük bir yaratıkla yaptığı bakışmanın onu tamamen etkilememiş olabileceğini düşündürüyordu. Bıçağını tazının göğsünden çıkarıp az çok temiz bir kürk parçasına silerken hareketleri her zamanki gibi sıkı ve mükemmel bir şekilde kontrollüydü, sonra bana döndü, bakışları bileğime kaydı. "Burkulmuş mu?

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım öyle.

Bir küfür mırıldanarak bıçağını çizmesine geri soktu. 'Burada oyalanamayız. Başka kimse bizi fark etmediği için şanslıyız.

Boş bir lahana tarlasının ortasında, dev bir tazı cesedinin yanında... Görünmez kalmak için en iyi strateji bu değildi. Başımı salladım ve topallayarak bir adım ilerledim, sonra sağlam ayağımı kaldırmaya çalıştığım anda neredeyse yere yığılıyordum - sanki biri sol bacağıma alttan bir mızrak saplıyormuş gibi bir acı.

Creon üç uzun adımla durdu. "Buraya gel. "Ne-

Beni çoktan kollarının arasına almıştı.

Tazıdan, ölü fae'den uzaktaki şehre doğru koşarken can havliyle omuzlarına yapıştım. Lahana tarlalarının dışına. Başka bir tahıl tarlasına. Etrafımızdaki dünya sarsıcı bir şekilde sessizdi, bizi durdurmak için hareket eden bir ruh bile yoktu... Ama yakınlarda, şehrin güneyinde, fae ve anka kuşları ceset kalabalığının üzerinde savaşıyordu, nereye baksam kırmızı büyü ve ateş parlıyordu. Ok bulutları düzensiz aralıklarla vızıldayarak geliyordu ama sayıları gittikçe azalıyordu.

Ve orada, uzakta.

Bu Agenor muydu, bütün bir Ana'nın fae birliğine saldıran o yalnız figür?

Yüzümü Creon'un boynuna gömdüm ve düşünmeyi, duymayı bırakmaya çalıştım. Bileğim cehennem ateşi gibi zonkluyordu. Yine de acıya odaklanmak, dışarıda ölmekte olan insanların çığlıklarına, ben olmasaydım burada olmayacak olan - ben olmasaydım hâlâ hayatta olacak olan - o yüzlerce ve yüzlerce kişiye odaklanmaktan daha iyiydi.

Creon yavaşladı.

Sarsılarak ayağa kalktım, alarma hazırdım... ama yarım mil ötedeki şehri ölümcül böcek sürüsü gibi çevreleyenler dışında görülebilecek hiçbir Fae yoktu

güneşi kapatıyordu. Ancak çayırdan küçük bir kulübe yükseliyordu ve Creon oraya doğru gidiyordu.

Baraka.

Barınak

Rahat bir nefes almadan edemedim.

Daha fazla kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni loş bir alana taşıdı. Toz ve saman kokusu burun deliklerimi doldurdu; beni bir saman balyasının üzerine bırakıp önümde diz çökerken fareler aceleyle köşelere kaçıştı. Parmakları botumdaki şişliği şefkatle dürttü. Mavi büyü derimin üzerinde gezindi ve acı tamamen yok olmasa da yumuşadı.

"Daha iyi," diye fısıldadım. "Çok daha iyi. Dudaklarında alaycı bir gülümseme. "Biliyorum.

Kanlı iblis güçleri... ama bunu yüksek sesle söyleyecek yüreğim yoktu, şimdi değil, burada değil. Dışarıdaki savaş devam ederken ve geciktiğimiz her dakikanın bedelini kanla öderken olmazdı.

'Devam etmeliyiz,' diye nefes aldım.

Ayağa kalkmadı, parmaklarını tenimden çekmedi. "Evet.

Sonsuz bir süre boyunca ikimiz de kıpırdamadık, o çamurlu küçük barakanın alacakaranlık ışığında birbirimizi izledik - bu an hafızama bir taş oyması gibi kazındı. Gözlerinin dipsiz karanlığında kocaman açılmış göz bebekleri. Duygusal dudakları bir parça ayrılmıştı - yüz hatlarının yontulmuş sertliğindeki tek yumuşaklık. Bronz üzerine siyah tek bir tutam saç, keskin kenarlı elmacık kemiklerinin üzerine dökülüyordu.

Geçen sefer, diye fısıldadı düşüncelerim. *Geçen sefer*.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı ve öne doğru eğildi, dudakları sert ve umutsuz bir öpücükle benimkini aradı.

Dişler ve tırnaklardı o öpücük. Yüksek sesle konuşmamıza izin vermediğimiz tüm korkular. Parmakları saçlarıma dolandı, beni kendine çekti; kendimi kollarına attım, ellerim çenesinin tanıdık kenarını, kulaklarının sivri uçlarını buldu. Son bir tat. Son bir hatırlatma. Tek bir gürleyen kalp atışı ve sonra bitti; bana saldırdığı gibi aniden çekildi, gözleri vahşi, dudakları kızarmıştı.

"Gitme zamanı mı?" Sesi sertti.

"Gitme zamanı. Benimki zar zor bir fısıltıydı.

Dışarı çıkarken elimi sıktı. Alyra pencere kenarında oturmuş bekliyordu, gözle görülür bir sabırsızlıkla... ama beklediğim sitemkar düşünceler

gelmedi.

Şehir artık toprak duvara yaslanmış binaları, zambakların arasına sıkışmış cesetlerin şekillerini ayırt edebileceğim kadar yakındı. Rosalind'in bana bahsettiği nöbetçi kulübesi vardı, tünel kapısının yerini işaretleyen ince ve şimdi kısmen yanmış ahşap bir kule. Tek bir adım ötede, arada boş bir çayırdan başka bir şey yoktu.

Ben daha konuşmadan Creon bana sarı bir büyü kıvılcımı fırlattı ve gömleğimin siyahını ve bol keten pantolonumu parıldayan, sedefli bir karanlığa dönüştürdü.

"Bana yakın dur," başardım.

Gergin bir kahkaha attı. "Yapmak istediğim bir şey yok. Koştuk.

Agenor şehrin diğer tarafında her ne yapıyorsa yapsın, Ana'nın ordusu dikkatini korumaları gereken topraklar dışında herhangi bir şeye odaklamış gibi görünüyordu; biz yaklaştıkça alarm çığlıkları atılmadı, bizi durdurmak için yolumuza çıkan sürüler yoktu. Üç yüz metre kaldı. İki yüz. İşte kapı oradaydı, küçük ve kirli, kana bulanmış iki ceset ve ölmekte olan bir zambak yığınının arasında...

Korunmasız gibi bir şeydi. Biz mesafeyi kapattıkça, fae safları bizden uzaklaşıyor, o kapıdan uzaklaşıyor, şehrin güneyinde oluşan savaş alanına doğru ilerliyordu. Kaybedecek zaman yoktu - Agenor'un saldırılarının dayanıksız bir dikkat dağıtmadan başka bir şey olmadığını ne zaman anlayacaklarını kim bilebilirdi?

Yüz elli metre. Yüz.

Elli. Onlar orada asılı dururken, nereye baksam kanat çırparken, her biri güneydeki hareketlere odaklanmışken hala tek bir kafa bile bize doğru dönmedi...

Neredeyse *fazla* odaklanmıştım. Bacaklarım hareket etmeye devam ederken, nefesim göğsümde kabarmaya devam ederken bile bir rahatsızlık hissi kök saldı. Bu noktada bir kavga bekliyordum. Tek bir kişinin bile omzunun üzerinden bir kez bile bakmaması biraz fazla kolay değil miydi? Bu muhafızların hiçbiri, şu anda korudukları duvarın otuz metre yakınına kadar gelen, çok görünür iki büyücünün yaklaşmasına dikkat etmeyi düşünmeyecek miydi?

Sanki...

"Siktir," diye tısladı Creon aynı anda, bir parça yavaşladı, elleri bıçaklarına gitti. 'Em, dikkatleri dağılmadı - onlar-'

Bekliyorum.

Piçler *bekliyordu*.

Tek bir felçli an için, onlar dönmeye başladığında, biz sendelediğimizde, dünya etrafında gıcırdayarak durduğunda, beynim yankılanan bir lanet, lanet, lanet dışında boştu-

Ve sonra ileri atıldılar.

O kadar yumuşak bir manevraydı ki, zihnimin akut ölümcül korku tarafından tüketilmeyen son küçük bölümünde hayranlık duymaktan kendimi alamadım - yüzlerce, yüzlerce fae, tek bir koordineli bulanıklık içinde şehirden uzaklaşıyor, her iki tarafımıza da yaklaşıyordu. Tuzak, lanet okumak için geçen süreden daha kısa bir sürede sıkılaştı. Kırmızı bir ateş gökyüzünü aydınlattı ve hiç düşünmeden gömleğime sarıldım, kalkanımı paniğimin tüm gücüyle bu saldırıya savurdum - *büyü için yanardönerlik*, ama artık buna hazırlıklı olmalılar, değil mi?

Ve organize bir saldırıya hazırlıklı olmaktan çok uzaktık.

Kırmızı çatırdadı ve savunmamın karşısında eridi. Ama daha fazlası çoktan yolumuza çıkmıştı, neredeyse çekemeyeceğim kadar hızlıydı ve orada, görüş alanımın kenarında, bir avuç fae yaylarının iplerini sıkıyordu ...

Creon'un sol kolu belime dolandı ve kanatlarını açarken ayaklarımı yerden kesti. Bir ok ışıltısı şakağımın yanından geçti. Yanardönerliğimi körü körüne, umursamazca kullandım, kırmızı büyü patlamaları tanrılarca kutsanmış güçlerimle çarpıştığı her yerde kıvılcımlara dönüşüyordu; Creon'un sağ eli yanıma uzandı, parmaklarının arasındaki bıçak güneş ışığında titreyerek bir oku insanlık dışı bir hassasiyetle rotasından saptırdı. Şehrin surları altımızda uzanıyordu, kapı o kadar yakındı ki açmak için sadece bir elimi uzatmam yeterli olacaktı.

Bir fae kılıç sallayarak bize doğru geldi. Sadece en hızlı dönüş beni o bıçakla tam hız çarpışmaktan kurtardı - bizi tekrar kapıdan uzaklaştırdı. Yine oklar tıslayarak indi...

Umutsuzca Creon'un kanadına uzandım, mermileri bizden uzaklaştırmak için o gergin kadifenin yumuşaklığından biraz çektim. Aynı anda kırmızı büyü omzumu ısırdı, öyle keskindi ki çılgılık atmaktan kendimi alamadım.

Creon daldı.

Düşüşü serbest düşüşten daha kontrollü olsa da, öyle hissettirmiyordu. Rüzgâr yüzüme çarparak ciğerlerimdeki nefesi kesti. Etrafımızda kırmızı kıvılcımlar çaktı ve çatırdadı. En fazla yarım saniye sonra yeryüzüne çakıldık.

Birlikte; bir kedi gibi, bir şekilde ayağa kalktı, kolu hala belime sıkıca sarılıydı. Onun güçlü bedenine karşı tökezledim ve küfrettim. Üstümüzde, fae safları o kadar yoğundu ki artık gökyüzünün mavisini göremiyordum.

Kapı - o lanetli kapı - bizden hâlâ otuz adım uzaktaydı.

Aradaki boşlukta beş insan duvara yapıştırılmıştı; kadınlı erkekli, göğüslerine tahta kazıklar saplanmış, ölü parmakları hâlâ umutsuzca çamuru pençeliyordu. Öfke, bir sonraki umutsuz yanardönerlik salınımımı çok büyük bir güçle parmak uçlarımdan uçurdu: Gömleğimde kalan gücün neredeyse tamamını çektim ve üzerimdeki kırmızı büyü kalkanımdan sekerek saldırganların saflarına geri döndü. İki tanesi yere düştü. Ben gözümü kırpamadan boşluklar doldu.

İhtiyacım olduğunda zihnimi bulandıran, ormanı dümdüz eden patlamalar neredeydi? Korkudan ya da yorgunluktan olsa gerek, büyü aynı her şeyi tüketen şekilde benden kurtulamıyordu. Neye *yarayacaktı* ki, lanet olsun? Altın Mahkeme'de gösterdiğim numaraları tekrarlamam için hazırlanmışlardı. Yapabileceğim hiçbir şey onları topluca bir ya da üç saniye sersemletecek kadar şok edemezdi ve mesafeyi geçmek için o zamana *ihtiyacımız* vardı ...

"Em," diye tısladı yanımdaki Creon, çelik bıçağının ağzında başıboş bir kırmızı parıltı yakalamak için döndü. Şakağından aşağı kan damlıyordu. "*Cesetler*."

Ne?

Sarı büyü parmak uçlarından parlayarak donuk gömleğime çarptı - ama daha önceki parıldayan sedefli doku yerine, sonuç kalın, koyu bir kadife oldu.

Kadife.

Hareket için yumuşaklık.

"Yapamazsın- *Creon*. Hayır. Ciddiyetle şunu söylemiyordu... '*Öldürüldüler*. Ben öylece-'

Kalabalığı yararak gelen bir başka kırmızı ışık, sol kaşıma sert ve acımasızca çarptı.

Etik kaygıların canı cehenneme o zaman.

Yumuşak büyü, yol boyunca bulduğu her hedefi süpüren geniş bir ağ gibi benden yayıldı. Yanımdaki ölü kadın, kansız dudakları hiç bitmeyen bir çılgınlıkla aralandı. Sağındaki çocuk, gece giysileri içinde, saçları uykudan ya da şiddetten hâlâ dağınıktı. tıknaz adam, yumru yumru elleriyle buruşmuş yaşlı kadın, çelimsiz

Tıraşsız çenesiyle genç bir delikanlı... Büyümü çektim ve cılız bedenleri titreyerek toprak duvardan santim santim uzaklaştı.

Etrafımda daha fazla kırmızı parladı. Acı omzumda çiçek , kolumu yaktı.

Kadife gömleğimdeki her damla yumuşaklığı çektim.

Ağ havalandı ve *savruldular* - beş ölü insan, zambaklarla kaplı topraktan fırladılar ve bir mancınıkla atılan taşlar gibi katillerinin havada asılı duran saflarına doğru fırladılar. Sesler şok içinde haykırdı. Kırmızı büyüünün yayılım ateşi kesildi. Ve ben çoktan koşmaya başlamıştım, hâlâ son sihrimi harekete pompalarken bile, cesetler hâlâ havaya fırlarken bile - Creon'un kolunu tuttum ve can havliyle koştum. Yirmi ayak. On beş-

Kırmızı büyü yere çarptı. "*Kapı!* Creon tısladı.

Elimi kanadına vurdum ve çektim, yumuşak bir büyü patlaması sadece kapıyı menteşelerinden değil, kapı çerçevesini de temelinden deldi.

Etrafındaki duvar yıkılmaya başladı.

Düşünecek zaman yoktu, tereddüt edecek zaman yoktu. Benden önce, gümüşü beyaz bir parıltı çöken tünel girişinden süzüldü. Duraklamadan peşinden atladık, düşen taş ve toprak molozlarının arasından eğildik, zifiri karanlığa doğru tökezledik ve bize rehberlik edecek iç içe geçmiş ellerimizden başka hiçbir şeyimiz yoktu.

"Onları takip edin!" diye bağırdı bir ses.

Kırmızı sırtımı körlemesine salladım.

Büyünün etkisiyle tuğlalar paramparça oldu. Doğaüstü bir gıcırtı ve iniltiyle girişin etrafındaki duvarlar tamamen çöktü, çökerken toprak yığınlarını da yanlarına aldılar - savaş alanının kakofonisini kapattılar ve gün ışığının son pırıltısını da yanlarında götürdüler.

Bölüm 35

Aşağı doğru eğimli zeminde koşmayı bırakmak zordu. Vücudumun üst yarısı sürekli öne doğru düşüyordu. Alt yarısı ise onu yakalamaya devam ediyordu. Sonunda tahta bir payanda kirişiyle sert bir çarpışma beni durma noktasına getirdi, kulaklarım çınlıyor, göğsüm kabarıyordu; yanımda Creon'un kendini yavaşlatmak için kanatlarını açtığını duydum. Eli hâlâ benimkini acı verici bir güçle kavıyordu, sanki bu aşılmaz karanlıkta beni kaybedebilir ve bir daha asla göremeyebilirmiş gibi.

"Sen..." diye , nefes nefese. "Sen..."

Boşta kalan eli ağzımı acımasızca kapattı. Tamam.

Herkes ve anneleri karanlıkta bizi bekliyor olabilir, planlarımız veya konumumuz hakkında herhangi bir ipucu için kulaklarını zorluyor olabilirler.

Başımı salladım, o da bıraktı, bu hareketi bir bıçağın çekilişinin yumuşak fısıltısı izledi. En küçük sarı kıvılcım karanlıkta parladı ve hançer bıçağı için için yanan bir kömür parçası gibi parladı, gizlendi

kanadının etrafını sarmasıyla genel görünümünden uzaklaştı. O loş ışıkta yüzü bile görünmüyordu. Sadece sağ eli görünüyordu, o da dikkatlice benimkinden çekip "*Yaralı mı?*" diye imzaladı.

Başımı salladım, sonra onun da bunu göremeyeceğini fark ettim. *Neredeyse hiç*. Benim işaretlerim onunkilerden daha sertti, onun kadar pratik değildi. *Ciddi bir şey değildi*.

En sessiz nefeslerini ve hareketlerini bile yorumlamak için aylarca pratik yapmamış olsaydım, yavaş nefes verişini zar zor duyabilirdim. İçindeki rahatlamayı kesinlikle fark edemezdim.

Sen mi? Çabucak ekledim.

Kanadının havalanmasına bakılırsa omuz silkiyordu. *Ben iyiyim*.

Sırtında bir ok varken de iyiydi... ama şu anda bunu belirtmek yararsız görünüyordu. Arkamdaki çökmüş girişten yumuşak gümbürtüler geliyordu, bizi çıkarmaya çalışan fae'lerin sesleri. Yaralarının tam ciddiyeti hakkında tartışacak vaktimiz yoktu.

Onun yerine, "*Ne kadar faydalı belirtmeme gerek var mı?*" diye imzaladım.

Yaralı parmakları kısa bir an için sertleşti. *Ben sadece-*

El hareketlerinin geri kalanını savuşturdum.

Kahkahası - aslında sadece nefesinin kesilmesi - ellerinin yapmadığı her şeyi anlatıyordu.

Yararlı ya da değil, buradan gitmeliyiz, kaktüs.

Arkamızda bıraktığımız ordu bizi yakalamadan önce. Aşağıda bizi bekleyen her neyse onun dikkatini çekmeden önce. Sonuçta, eğer Anne bu tarafa geleceğimizi bilseydi, bu tüneli bulsaydı ve kullanacağımızı düşünseydi...

Önüne bir ordu dikip meselenin halledildiğini düşünmekten daha fazlasını yapmış olamaz mı?

Tuzaklar olabilir. Son kelimeyi heceleme zorunda kaldım; *tuzak* işaretinin ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Ya da pusu*.

Tereddüt etti. *İşleri ayarlamak için sadece bir günleri vardı*.

Şehrin etrafında bir kan izi için yeterli zaman, diye alaycı bir şekilde imzaladım.

Bu da başka bir şey için daha az zamanı olacağı anlamına geliyor. Sanki bir şey arıyormuş gibi parlayan hançerini bir parça kaldırdı. *Ve sanırım Alyra kan izini hepimizden önce fark etti*.

Yakındaki boğuk bir ciyaklama bunu doğruladı.

Elimi uzattım, o da küçük ışık halesinin içine ve koluma atladı, tozlu ve kendini beğenmiş görünüyordu. Boş bir karanlık izlenimi

Alçak koridor onun bakış açısından devasa ve tamamen yaşamdan yoksun görünüyordu.

"Buralarda kimsenin olmadığını söylüyor," diye nefes aldım.

Creon karşılık olarak hançerin kabzasından bir sarı kıvılcım daha çıkardı ve bıçağın ışıltısını yoğunlaştırdı. Sonunda içinde bulunduğumuz gömülü koridoru görebiliyordum, kuru toprak zemin ve tuğla kaplı duvarlar, en acil durumlar dışında hiçbir şey için yapılmamış bir tünel. Yol önümüzde eğimli bir şekilde aşağı iniyor, yirmi adım ötedeki köşeden dolanıyordu. Arkamızda, çığ gibi düşen bir taş yığını bizi dış dünyadan ayırıyordu.

Yığının arkasından gelen boğuk gümbürtüler ve bağırışlar yavaş yavaş ama giderek daha yüksek sesle duyulmaya başladı.

"Tüneli biraz daha aşağı indirsek mi? Tavan kirişlerine bakarak mırıldandım. 'Eğer bu onları geciktirirse...'

Creon yüzünü buruşturdu. 'İnşaatin ne kadar sağlam olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bizi kolayca bir blok evin altına gömebilirsiniz.

Bu da kuşkusuz hiç hoş olmazdı. Çökmüş girişe son bir kez hızlıca baktım ve "Gitme vakti o zaman?" dedim.

"Evet. Dalgınca kanayan omzuma mavi bir fiske vurdu, sonra kolumdaki Alyra'ya döndü ve bir kaşını kaldırdı. "İlk sen gitmek ister misin?

Göğsünü gururla kabarttı ve tünelin derinliklerine doğru kanat çırparak havalandı.

Cesaret edebildiğimiz kadar hızlı takip ettik, hançer ışığı bizimle birlikte hareket ederken gölgeler sağlam ahşap kirişlerin etrafında uğursuzca değişiyordu. Burası çamur ve küf kokuyordu. Yeni açılmış bir mezar gibiydi ve *bu*, kazığa oturtulmuş cesetlerin görüntüsü hâlâ canlıyken ve peşimizdekilerin sesi arkamızda gittikçe yükselirken aklıma girmesine izin vermemem gereken bir düşünceydi...

Alyra çığlık attı.

Adımlarımın ortasında donup kaldım, kalbim küt küt atmaya başladı.

Ama görülecek ani ordular yoktu, bizi durdurmak için tünele hücum eden fae orduları yoktu... Sadece tanıdığım, beş metre kadar ilerimizdeki çiğnenmiş toprak zemine temkinli bir şekilde iniyor, başını bir duvardan diğerine eğiyordu. Düşüncelerinin dağınık bir izlenimi zihnime doldu. Yakın zamanda büyü kullanımının verdiği his. Keskin kenarlar ve tehlikeli zemin. Delik olmaması gereken yerlerde delikler ve avcı tuzaklarına dair belli belirsiz bir çağrışım.

"Alyra," diye tısladım.

Beni tamamen görmezden gelerek öne doğru zıpladı.

Gürültülü bir *çınılama* sessizliği paramparça etti, metal öyle bir güçle ortaya çıktı ki geriye doğru sarsıldım. Renksiz koridora toz püskürdü. Girdap gibi dönen kir ve enkaz bulutunun ardında, bir anda ortaya çıkan sıra sıra demir mızraklar, birkaç dakika önceki boşluğu delip duvardan duvara geçerek... eğer farkında olmadan Alyra'nın yerinde dursaydım göğsüme, boğazıma, yüzüme saplanacaktı.

Creon bile yanımda lanet okudu.

Alyra mızrakların altında oflayıp pufladı, tüylerini karıştırarak başındaki ve kanatlarındaki kiri temizledi, sonra da "*Küçük arkadaşlar ne kadar yararlı olabiliyor, gördün mü?*" der gibi bana baktı.

"Evet. Kelime nefes nefese çıkmıştı. Tek bir kalkan bile kaldıramadan, o tuzaklı noktaya basmış olsaydım, sivri uçlar derimi ve kemiğimi yırtıp geçseydi neler olacağını hayal etmek çok kolaydı - çok kolaydı. "Evet, çok teşekkür ederim.

Bir kez daha oflayıp puflayarak karanlığa doğru ilerledi.

Mızrakların altına eğildim, sivri uçlarını görünce yutkundum. Ötede bekleyen koridor da en az burası kadar boş görünüyordu ama yine de adım ilerlemeye devam etmek, geçmeden önce her bir tuğlayı ve çakıl taşıyı inceleme dürtüsüyle savaşmak için tüm disiplinimi kullanmam gerekti. Ayrıntılı teftişler için *vaktimiz* yoktu, lanet olsun. Beyaz Salon'a olan mesafeyi geçmem üç saatimi alırsa, dışarıdaki herkes ölmüş olabilirdi - bu yüzden her lifim ve kasım isyan etse bile, ilk köşeyi ve ardından bir sonrakini dönerek şehrin derinliklerine doğru yürüdüm ...

"Görünüşe göre sokak planını takip ediyoruz," dedi Creon sessizce yanımda, tavanı inceleyerek. 'Eğer burayı daha yakın bir zamanda inşa ettilerse, evlerin temellerinden kaçınmak zorunda kalmış olabilirler.

"Evet. Bakışlarını takip ettim. 'O taraftan kazarak çıkmayı denemeye değer mi? Eğer yaklaşırsak ve-'

Alyra bizden önce çığlık attı.

Her zamanki hafif ciyaklaması, çok iyi bildiğim sesi değildi - basit bir niyetimi çekme çabası da değildi. Bu bir korku çığlığıydı. *Acıdan*. O kadar hızlı döndüm ki neredeyse bileğimi tekrar burkuyordum, aceleyle ilerlerken etrafımızdaki alacakaranlık dünyayı anlamlandırmak için gözlerimi kısarak baktım - hasarsız duvarlar, sıkıcı kumlu zemin ...

Ama on metre kadar ötede, Alyra'nın umutsuzca çırpındığı noktanın altında, aynı zemin buruşmuş gibiydi.

Katlananan bir parşömen yaprağı gibi.

Kuşun düşüncelerinin panikle çakan flaşları bana ulaştı, sol ayağımın parmak uçlarında yankılandığını hissettiğim yakıcı, zonklayıcı bir acıyla serpiştirilmişti. Creon bir sonraki anda bana yetişti, parmak uçlarından kırmızı kıvılcımlar saçıyor ve garip bir şekilde buruşmuş kum tabakasını un ufak ediyordu. Aşağıda, ağzına kadar hastalıklı sarı bir sıvıyla dolu karanlık bir leğen şekli belirdi.

Ayaklar. Biri üzerine ağırlığını koyduğu anda katlanacak şekilde inşa edilmiş, esnek bir sahte toprak tabakası. Altında hafifçe buharlaşan o uğursuz sıvı ...

"Asit," diye mırıldandı Creon yanımda, dudağı hafifçe kıvrılmıştı.

"Uygunsuz.

Alyra sefil bir çığlık daha atarak omzuma doğru kanat çırpı, bir pençesinin üzerinde beceriksizce dengede dururken diğerini uzattı. Pençelerinden biri tuhaf bir şekilde çiğ görünüyordu, tırnağı solgunlaşmış, derisi eriyen balmumu gibi soyulmuştu. O kadar çok zıplıyordu ki, onu iyileştirmek için aceleyle yaptığım ilk iki girişim hedefini iskaladı; üçüncüsü sonunda hedefini buldu ve tırnak doğal olmayan soluk rengini korurken yanmış deriyi onardı.

Garip bir şekilde iniltiye benzer bir sesle omzuma yığıldı ve boynumun çukuruna kıvrıldı. Onun için bu kadar tuzak yeter, diye bildirdi düşünceleri bana; eğer bu cehennem çukurunda gezinmekte ısrar edersem, belki de şuradaki Prens Koca Kanatlar ağırlığını koymaya başlayabilir ve bir sonraki zehir çukuruna kendi başına adım atabilirdi?

Sikeyim.

Onu ... ama bunu nasıl hızlıca atlatacaktık?

ve bizi güvende tutacak içgüdüleri olmadan hayatta kalabilir miyiz?

Arkamızda, birbirlerine hareket etmeleri için bağırان sesler duydum. "Em?

Creon sıkıca konuştu. "Tuzağı onarabilir misiniz? Çok, çok küçük

Sadece kazdıkları zeminin üst derisini iyileştirmeye yetecek miktarda mavi.

Beklediğimden daha az mavi aldı. Ortaya çıkan toprak benzeri katman parşömen kadar dayanıksızdı; Alyra biraz daha ağır olsaydı neler olabileceğini içimdeki ürpertiye bastıramadım.

"Güzel. Bir adım öne çıktı, parlayan hançeri ellerime bastırdı ve beni hiç uyarmadan kollarına aldı. Alyra huysuzca omzumdan aşağı süzüldü. "Sıkı tutun.

Bir sonraki an, kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak zıpladı - asit havuzunun güvenli tarafına ulaşmaya yetecek kadar, takipçilerimiz için bir tuzak bıraktı. Sonra yürümeyi bırakmadı. Uzun, pervasız adımlarla

uzanan gölgeler, beni öyle hızlı bir şekilde köşeye sürüklüyordu ki itiraz edecek gücüm bile yoktu.

Creon! Creon, yapamazsın-'

"Biliyorum. Birkaç adım daha attıktan sonra beni ayağa kaldırdı, karanlık koridoru tararken yüzü gergindi. 'Birbiri ardına iki tuzak kurmayacaklarını düşündüm ve eğer biri asit banyosuna girerse büyücülerin ulaşamayacağı bir yerde olmamızı istedim. Ne yapacağız?

"Bu tünelden çıkıp yukarıdaki dünyaya girmeyi denesek? Alaycı bir tavırla önerdim.

Yukarı baktı, kanatları tedirginlikle seğiriyordu. "Şehir fae kaynıyor olacak.

"Ama en azından *tuzakları* olmayacak, değil mi?" "Hayır," diye mırıldandı.

"Hayır, ama...

Yüzündeki ifade endişe vericiydi - kaşlarının arasında şaşkın bir çizgi, çetrefilli bir matematik problemini çözemediğinde takındığı ifadenin aynısı. Şu anda, bu ifade onu omuzlarından tutup acele etmesi için sarsmak istememe neden oluyordu; titiz düşünmek için *zamanımız* yoktu, lanet olsun.

"Ne oldu? Başardım.

"Bu tuzaklar. Arkamızda bıraktığımız bir tanesine başıyla sert bir işaret yaptı. "Pek onun tarzı gibi görünmüyorlar, değil mi?

Öyle mi?

Çamur, demir ve zehir. Hiçbir şey Kobalt Sarayı'nda bulduğumuz kalkan gibi değildi, bir anahtar ya da tanrılara adanmış bir büyü olmadan geçilmesi imkânsızdı. Hiçbir şey kan izi gibi değildi, etkili olduğu kadar ürkütücüydü de, Anne'nin eşsiz güçlerinin bir başka acımasız ama sofistike göstergesiydi.

Bu tuzaklar... Onları bir insan kurmuş olabilir.

Ve şimdi o bunu belirttiğine göre, Achlys ve Melinoë'nin ölümlü stratejileri kullanmaya tenezzül etmeleri pek olası görünmüyordu.

"Peki ne düşünüyorsun? Kalbim boğazımda güm güm atıyordu. 'Tuzakların ordusu gelmeden önce burada olabileceğini mi?

Başını salladı, elmacık kemiklerinin keskin hatlarında gölgeler oynayıyordu. Onlar Fae mızraklarıydı. Ama bu tünelin savunmasını başka birine devretmiş olabilir, ya da...'

Cümle ondan önce zihnimde tamamlandı. Ya da tamamen başka bir oyun oynuyordu.

Deliriyor muyduk? Ama bu tuzakların, ne kadar ölümcül olsalar da, gazabının tüm gücüyle Anne için yeterince ölümcül olmadıklarını inkâr etmek mümkün değildi. Birinin bu tünelden geçmesini gerçekten engellemek isteseydim ben bile daha iyi bir iş çıkarabilirdim... Peki o zaman kolayca verebileceği onca zarar neredeydi?

Ellerim nemlenmeye başlamıştı. Gerçek tehdit görüş alanımızın hemen dışında gezinirken tamamen yanlış şeylere mi odaklanıyorduk?

"Belki de sadece bizi oyalamaya çalışıyordur," diye fısıldadım. Hayal gücüm mü çok kuvvetli, yoksa arkamızdaki sesler şimdi daha da yaklaşıyor gibi miydi? 'Eğer güvenle yürüyebilmek için zeminin her santimine çakıl taşları atmak zorunda kalacaksak...'

Creon sert bir sesle, "Kobalt Sarayı'nın etrafına olduğu gibi bir kalkan yerleştirmiş olabilir," dedi. "Onu aşabildiğini bilmemesi gerekirdi.

Buna itirazım yok.

Yani...

Aklıma gelen sorunun onun gözlerinde de yükseldiğini gördüm. Yani bu, Anne'nin gerçekten bu bölümü geçmemizi *istediği* anlamına mı geliyordu?

Bu pek de iyi bir haber olamazdı. Ötede bizi her ne bekliyorsa, muhtemelen şimdiye kadar gördüklerimizden çok daha tatsız olacaktı. Öyle olsa bile, bu konuda ne yapabilirdik ki?

dönmek mi?

Peşimizdekilerin ulumaları, Yüce Leydi'nin kendisinden daha misafirperver olacakları izlenimini vermiyordu.

"Senin yanardöner büyü," dedi Creon, sesi şüphesiz aynı sonuca vardığı için aceleciydi. 'Bununla başka büyülerin izlerini görmenin mümkün olduğunu düşünüyor musun? Yani tuzakları bulmak için kullanabilir misin?

"Yanardönerlik ve... sarı, belki? Yaklaşmakta olan bir fae sürüsünün kusursuz sesiyle doğru düşünmek zordu. "Büyüyü görünür bir şeye dönüştürmek için mi?

Gömleğimi tekrar değiştirmişti.

Etrafa savurduğum büyü patlaması dikkatli değildi. Zarıflığın tam tersiydi. Göz kamaştırıcı, limon sarısı, cafcacılı inci parıltısı - gerçek olamayacak kadar parlak renklerden oluşan bir çocuk resmi gibi. Ama gömleğim sıcak yaz gecelerinde Cathra'nın dalgalarında parlayan deniz ışıltısı gibi parlıyordu ve Creon'un tünele vardığımızda iyileştirdiği omzumdaki leke de öyle.

"Güzel. Duvardan küçük bir parçayı yanardöner hale getirdi - bu sayede gömleğimdeki, onun yenileyemeyeceği sarılıktan kurtulmuş oldum. "Hadi koşalım.

Duvardaki tüm yanardönerliği bir anda boşalttım. Önümüzdeki seyrek ışıklı tünelde hiçbir şey parlamaya başlamadı.

Bir sonraki viraja doğru koştuk.

Birkaç dakika içinde zamanın ve yönün izini kaybettim. Arkamızda, tünelde yankılanan sesler ve ayak sesleri hızla yaklaşıyordu. Kıvrımlı tünelde kendi kendine yerleşen bir rutin içinde hızla ilerliyorduk - sprint, köşe, sihir, tekrar tekrar. Her birkaç yüz metrede bir, etrafımızdaki tünel duvarlarında bir nokta yanıyordu ve bir kalkan kurmak için durmamız ve en iyisini umarak atlamamız gerekiyordu ... Ama sihirle işlenmiş zeminlere dokunmadan her tuzağı geçmeyi başardık ve koşmaya devam etmeden önce ışıltılı işareti geri alarak hiçbir şeyi tetiklemeden onları geride bıraktık.

Böyle bir tuzağın yanından geçtikten hemen sonra arkamızdan gelen intikamcı haykırımlar aniden acı dolu çığlıklara dönüştü.

"Sanırım banyoyu buldular," diye mırıldandı Creon yanımda.

Gergin bir sırtışıla idare ettim. İyi haber; ya takipçilerimiz daha yavaş ilerleyecekti ya da yakında bir sonraki tuzakla karşı karşıya kalacaklardı, bu tuzak biz geçerken tavandan bir şey salmak için kurulmuş gibiydi.

Bir köşeyi daha döndük ve bir tane daha. Bir ışıltılı tuzaktan daha geçtik - görünüşe göre bu, yanlış noktada duvara dokunmakla tetikleniyordu - ve tünelde bir virajı daha aceleyle döndük.

Orada, önümüzde öyle aniden belirdi ki sıçradım... Bir kapı.

Son derece sıradan, son derece masum bir kapı, yıpranmış ahşap ve demir kilit, bir duanın cevabı gibi bizi yaklaştırmaya çağırıyordu. Buraya kadar gelmiş miydik - Rosalind'in bahsettiği yer, Beyaz Salon'un bodrumuna açılan kilitli giriş gerçekten burası olabilir miydi?

İmkânsız görünmüyordu. Bir süredir koşuyorduk ve şehir *o kadar* da büyük değildi.

"Büyü olup olmadığını kontrol edebilir misin? Creon kısıp bir sesle söyledi.

Yaptım. Kapı kolu parıltılarla aydınlandı, ama kapı ve çerçevenin kendisi daha önce gördükleri gibi dünyevi kaldılar; o zaman buraya fae büyüü tarafından yerleştirilmemişti, sadece açmaya çalışabilecek herhangi biri için bubi tuzağı vardı.

"Onun ötesinde insanlar var," diye ekledi Creon daha da sessizce. 'Ya da en azından o tarafta bir yığın duygu var. Hissedebildiğim kadarıyla pek de mutlu değiller.

Dudağımı ısırđım. "Sence bizi mi bekliyorlar?"

"Muhtemelen. Omuz silkti. "Yeterince gerginler.

'Muzaffer değil misiniz? Zekice tuzak kurma çalışmalarından ya da garantili zafere yönelik parlak stratejilerinden dolayı kendilerini tebrik eden insanlar gibi hissetmiyor musunuz?

Neşesiz bir kahkaha attı. "Kesinlikle hiçbiri.

Bir an için ikimiz de sessiz kaldık. Arkamızda, uzakta, takipçilerimiz tekrar çığlık atmaya başladı - bu sefer yanan katranla ilgili bir şeydi. Alyra omzuma kondu, pençeleri esniyordu. Onu neredeyse öldürecek olan pilerle başa çıkmaya çok hazırdı, bana çarpan oldukça şiddetli düşünce selinden anladım; onun küçük zihninde gözlerin oyulmasıyla ilgili kendi zihnimde hiç ihtiyaç duymayacağım kadar ayrıntılı fanteziler vardı.

Ve açıkçası.

Bunu daha karmaşık hale getirmek için bir neden var mıydı? Bizi bekleyen endişe verici stratejiler varmış gibi grnmyrd. Eğer karşılama komitemiz şimdiden yaklaşan bir yenilgiyi bekliyorsa, onlara bir yenilgi vermekten çok mutluydum.

"Hazır mısın o zaman? Kılıcımın tokasını hızlıca kontrol ederek söyledim. Gülümsemesinde vahşi bir niyet vardı. "Her zaman seninleyim.

Sol elimi kanadının yumuşak yüzeyine koydum ve kapıyı menteşelerinden sktm.

şok çığlıkları, kırmızı alevler ve çoktan öteki odaya sıramıştık, büyümün ilk patlamasıyla  ceset yere yığıldı. Sadece bir düzine kadar vardılar. Beyaz Salon'un bodrum katının kaba taş duvarları arasına sıkışmışlardı, kaçacak ya da siper alacak hiçbir yolları yoktu; bymden kaarlarsa Creon'un kılıçları onları bekliyordu ve mucizevi bir şekilde ikimizden de kurtulurlarsa Alyra'nın gagası ve pençeleri kanatlarını parçalamaya başlamıştı bile. Bu savaştan çok katliamdı. Çaresiz ocuklar gibi yere yığıldılar, kalkanlarımı kıramadılar, bylerime karşı savunmasızdılar.

Eğer bu fae'ler şehrin masum sakinlerine aynı kaderi bahşetmeye istekli olmasalardı, onlara acıyabilirdim.

Bir ya da iki dakika içinde bitti. Alyra yere düşmüş bedenlerin üzerinde muzaffer bir edayla dönerken, odanın diğer tarafındaki merdivenlere giden yol açıktı.

Yanımdaki Creon da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Sihrimi kullanabilirim. Odanın diğer tarafında, aynı derecede solgun yüzünde kanayan bir yara olan soluk kanatlı bir fae'yi işaret ederken işaretleri şaşkınlıkla yavaşladı. Onu hiç zorlanmadan indirdim. Bağlayıcılar çağrılmadı. Bu da gösteriyor ki...

Onları öldürerek ona zarar vermediğinizi mi? Bitirdim, ipucunu aldım ve ben de işaret etmeye başladım. Merdivenlerin tepesinde bizi kimin ya da neyin söylemenin bir yolu yoktu; en iyisi mümkün olduğunca az ses çıkarmaktı. Onları ölüp ölmeyeceklerini umursamadan buraya gönderdiğini mi?

Yüzünü buruşturması ek bir işaret gerektirmedi.

Şu iddiasız tuzaklar. Ne yazık ki küçük bir grup bizi burada bekliyordu. Gerginliğim yeniden, her zamankinden daha şiddetli bir şekilde kıpırdandı - kaçırdığımız bir şey vardı, başımızın üzerinde oynanan bir oyun...

Kanatlar çarptı. Alyra haykırdı.

Çok yavaşım, düşüncelerimi Anne'nin zihninin karmaşasından çıkarıp ölümcül, acil olan şimdi ve buraya geri getirmek için çok uzun bir süreye ihtiyacım vardı. Benden önce Creon dönmeye başladı. Gözleri büyüdü. Elini bıçaklarına götürdü. Zaman sonsuz bir an için şurup gibi yavaşlamış gibiydi, gözlemler zihnime bal gibi damlıyordu-

Sonra ipek giysili kollar beni geriye doğru çekti.

Ve alf çeliğinden bir bıçak boğazıma dayandı.

Bölüm 36

DONDUM, şarapla ıslanmış nefesin kokusu sinmişti. Gümüş bir kabzanın etrafındaki uzun, soluk parmaklar, gözümün köşesindeki mavimsi siyah kanatlar ...

Tanınma, karnıma bir yumruk gibi indi.

Ophion.

Ayaklarının üzerinde biraz dengesiz duruyordu, ağırlığı öğürmek istememe neden olan bir ağırlıkla sırtıma yaslanıyordu. Ama boğazımdaki bıçak titremiyordu. Ve Creon... Creon benden üç adım ötede felç olmuş gibi duruyordu, elleri yavaşça belindeki silahlardan çekiliyor, kanatları sadece korku olarak okuyabildiğim bir şekilde alevleniyordu.

Kalbimi her şeyden çok hoplatan o görüntüydü - güçsüz bırakılmış Sessiz Ölüm.

O zaman bu son muydu?

Kahretsin, Ophion'un o bilenmiş alf çelik kenarını bir sonraki anda savunmasız derime ve damarlarıma saplamasından daha kolay ne olabilirdi?

Bodrumun diğerk tarafındaki merdiven bana gülüyor gibiydi.

"Ah, küçük güvercin," diye mırıldandı Anne'nin sevgilisi, yavaşça, teatral bir şekilde - sanki dünyada birlikte geçirecek çok zamanımız varmış gibi. Sanki ömrüm sonsuzluktan birkaç saniyeye kısalmamış gibi. 'Seni tekrar görmek ne büyük mutluluk. Yeniden bir araya gelmemizi dört gözle bekliyordum, değil mi aşkım?

Alaycı sesinde öyle bir zehir vardı ki. Elindeki kılıçtan daha somut bir hatırlatma, Altın Saray'da onunla alay ettiğim günü ne unutmuş ne de affetmişti, sonra da yarasına tuz basmak için kanatlarına bir hançer saplamıştım - Lyn'in onu yere serdiği gün, şu anda beni tutuşundan farklı değildi, kollar omuzlara dolanmış, alf çeliği gırtlığa dayanmıştı. Yutkunmak istedim ama buna cesaret edemedim. Bıçağı o kadar yakındı ki, kendi sallanan boğazımı keseceğimden korktum.

"Ve ne kadar iyi bir iş çıkardın. Kaygan, kendinden memnun ses tonu yanağımın ve kulağımın derisinde gezindi; yine öğürme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. 'Buraya kadar bu kadar çabuk gelebildin. Eminim rahmetli babam da yaşasaydı seninle gurur duyardı.

Yemi yutmamalıydım - onu önemsemiğimi göstermemeliydim ama yine de kendime engel olamadım. "Oh, siktir *git*, olur mu?

Kıkırdadı, bıçağını yarım santim kaydırdı ve kolunun ipek manşetini geri çekti. "Çok özür dilerim Emelin, ama önce ikimiz biraz sohbet edeceğiz. Açıkçası üçümüz' - bir kıkırdama daha - 'ama prensimiz sohbetlerde sessiz olma eğiliminde, değil mi?

Yani bilmiyordu.

Creon'un öfkeli bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerimden başka hiçbir şeyi hareket ettirmeden başımı sallamaya çalıştım. *Sırf onu şok etmek için oyunu ele verme*. İşe yaramayabilir. Bu sadece Ophion'u beni ortadan kaldırmak için *daha fazla* motive edebilir, sırf bağları Anne'nin adına güvende tutmak için ve o zaman onları durdurmak için ne şansımız kalır?

Ya benim çılgınca göz hareketlerim mesajı iletmişti ya da Creon'un düşünceleri de aynı yola girmişti. Kıpırdamadı, taş gibi yüzü okunmuyordu, gözleri obsidyen ateşi gibi yanıyordu. Odanın diğerk tarafında, Alyra kabarık, küçük bir öfke küresiydi ve fırsatını bulduğu anda Ophion'a saldırmaya hazırды.

Beklenmedik bir anda o anın geldiğine karar vermeden önce onu konuşturmak daha iyiydi.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Boğazıma dayanan soğuk çelik uçtan kaçmakla Ophion'un uzun boylu bedeninden olabildiğince arasında kalarak nefes nefese bağırdım.

"Bir teklif. Daha hızlı konuştu, aniden, daha fazla tiyatral değildi. 'Her ikimizin de hayatını kurtarmak için. Sanırım bu yönde bir tartışmaya ilgi duyarsınız?

Ne?

Hayatımı kurtar - *Ophion*?

"Lütfen devam edin. Sesim boğuk çıkıyordu. Kendimi kesilmemiş ve canlı tutmak için boynumu doğal olmayan bir şekilde büküğümünden boynum ağrımaya başlamıştı. "Can kulağıyla dinliyorum.

"Umdüğüm gibi, küçük güvercin," dedi, yine kibirli bir tavırla, ses tonundaki ilk değişiklik kadar ani bir geri dönüşle. 'Ben aptal değilim, görüyorsun. O küçük güzel boğazını kesebilirim ve sevgili prensin önümüzdeki beş ayı beni parçalara ayırarak geçirmekten çok mutlu olur - bu tür şeyler onu oldukça heyecanlandırıyor, değil mi?

Bu son noktada onu düzeltmek benim yararına olacak gibi görünmüyordu. Creon'un cam kenarlı ifadesi, argümanın geri kalanının zaten bunu telafi edecek kadar doğru olduğunu gösteriyordu.

"Yani?" diye sordum.

"Bu yüzden sana bir çıkış yolu öneriyorum. Küçük, uzun bir sessizlik. 'Seni hayatta tutacağım ve günün geri kalanında hayatta kalmak için neye ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim. Karşılığında sen de beni hayatta tutacaksın. Hepimiz için güzel bir pazarlık... Ne diyorsun küçük güvercin?

Ben bir şey söylemiyordum.

Bir an için dilimi nasıl hareket ettireceğimi unutmuştum.

Onu yanlış anlamış olmalıyım, değil mi? O tatlı dilli monoloğun kısmını yanlış duymuş olmalıyım? Onunla birlikte gidersek Anne'nin sırlarına ve stratejilerine ihanet edeceğini söylüyor olamazdı - o, Ophion Kinslayer, fae adalarını fethi sırasında onun lütfunu kazanmak için kendi anne babasını ve kız kardeşlerini öldüren aynı erkek. Onun yatağında bir tanrının yerini alan aynı erkek.

Tamamen saçma... ama şok gibi bir şey Creon'un yüzündeki en keskin çizgileri de yumuşatıyordu.

Güzel bir pazarlık.

Bu da ne böyle?

'Madem kendi hayatını kurtarmak için bu kadar uğraşıyorsun,' diye homurdandım, 'neden bize saldırmaya zahmet ? Geçmemize izin verebilirdiniz. Sizi fark etmemiştik. Görünüşe göre hanımefendinin davasına olan sadakatiniz de sizi pek etkilememiş.

"Beni cezalandırırlardı. Ben konuşmayı bırakır bırakmaz cevabı ağzından kaçırdı. 'Bu noktadan önce seni durdurma sorumluluğu bana verildi ve başarısızlığı hafife almazlar. Hytherion'a sor, o her şeyi bilir.

Creon'un gözleri kısılmıştı. O bakışı biliyordum - yine bulmacalar.

'Ama eğer cezalandırılmaktan korkuyorsan...' Bu soruyu sorabilir miydim? Görünüşe göre bana canlı olarak ihtiyacı vardı ve herhangi bir pazarlığı kabul etmeden önce kesinlikle bilmem gerekiyordu. "Neden bizi durdurmak için biraz daha çaba göstermedin?

Ophion keskin bir kahkaha attı. 'Hangi insanlarla? Hangi büyüyle?

Etrafımızdaki küçük ceset grubuyla.

Tüneldeki ilkel tuzaklar, Anne'nin tanrılarca kutsanmış tüm güçlerinden yoksundu.

Zihnimde bir şey bir çığın gücüyle değişti, anlayış hızla içeri girdi. Zera bana yardım etti - bu onu en başından başarısızlığa mı hazırladığı anlamına geliyordu? Ona bu emri vermiş, sonuçlarıyla tehdit etmiş, sonra da Sessiz Ölüm ve Tanrı'ya yeminli bir büyücünün kombinasyonuna karşı asla dayanamayacak kaynaklar mı tahsis etmişti?

Ama *neden*?

Altın Saray'daki yenilgisi mi? Bu tek yanlış adım onu o kadar aşağılara mı düşürmüştü ki ondan tamamen kurtulmayı tercih etmişti?

'Doğru mu anlıyorum,' dedim yavaşça, kelimelerimi özenle seçerek, 'aslında bizi durdurmayı hiç umursamadı mı? Buraya kadar gelmemizi *istedi* mi?

"Yanında bir sürü insan getirmediğinden emin olmak istediler," diye tükürdü Ophion - yine garip bir acelecilikle, sanki gerginlik aniden kancasını takmış gibi. Uzun parmakları bir kez daha kıpırdandı ve kolunu bileğinden aşağı doğru çekti. "Ama evet, seni tekrar görme düşüncesi onları oldukça eğlendirmişe benziyor.

Eğleniyorum.

Ölü ve yaşayan tanrılar bana yardım etsin.

Ve Ophion, çarpık, hilekâr fae zihniyle, ona rağmen Anne'nin tahtına ulaşırsak öleceğini fark etmişti - bizimle uğraştıktan sonra listesindeki bir sonraki kişi o olacaktı. Yani onun tek şansı sadece

Kendi hayatı karşılığında geçmemize izin vermek için değil, eski sevgilisini ona sırt çevirmeden önce yenmemiz için bize en iyi şansı vermek için.

Tamamen çıkarıcı. Çok acımasız.

Kızıl Saray'ın Creon'un kalbinde bıraktığı izleri görmüştüm. Dün gece ağlarken onu kollarımda tutmuştum, aynı anda hem işe yaramaz hem de sevilen olabileceği bir dünyayı tam olarak kavrayamamıştım. Ve yine de, içinde büyüdüğü dünyayı şekillendiren sevgisizliğin boyutunu tam olarak kavrayamadığım ortaya çıktı.

"Onu bulduğumuzda ne yapmayı planlıyor? Kendimi konunun özünde kalmaya zorlayarak, bu konuşmanın altında yatan ölümcül entrikaya ne kadar dalmak istediğimi bir kenara bırakarak söyledim.

"Tanrı tarafından kutsanmış büyülü bir şey. Dünyalar dudaklarından döküldü; daha soğukkanlı bir şekilde eklemekten önce küçük bir duraklama oldu, "Elbette anlaşmamızın onayı olmadan size başka bir şey söylemeyeceğim.

Tabii ki.

Bu garip aciliyet... ardından gelen kendini beğenmişliği kesinlikle zorlama gibi gösteriyordu.

"Ne planladığını *biliyor* musun? Gelişigüzel bir şekilde denedim.

"Hayır!" bağırdı, bıçaklı eli yana kaydı. Çelik kenar boğazıma yaklaştığında nefesim kesildi, ama o yine aynı gerginlikte bir hareketle geri çekildi, aniden titreyen parmaklarıyla sağ kolunun manşetini düzeltti. 'Hayır, bana söylemedi! Şimdi mutlu musun, seni küçük sürük? Tüm bilmek istediğin bu muydu, yoksa o lanet olası pazarlığı yapmadan önce burada on dakika daha durmamız mı gerekiyor?

Ne?

Creon da benim hissettiğim gibi şaşkınlıkla bize bakıyordu. "Emin değilim..." diye kekeledim.

"Neden...

Bu cümleyi bitirmek için çok fazla soru vardı ve hiçbirisi dilime dolanmadı. Neden birdenbire bu kadar dürüst olmaya başlamıştı? Neden böyle aniden saldırıyordu? Neden bu kadar acımasızca bir kenara atılmıştı, kaybedilen tek bir savaştan sonra Anne için bile aşırı görünen bir fikir değişikliği...

Şu lanet olası pazarlık.

Bekle.

Zera merhamet et, *bekle*.

Bileğinden çekiştirip durduğu o kol...

"Hiçbir zaman bir bitiş noktası eklemedik," diye fısıldadım, bir halde.

Ophion'un bıçak tutan eli şimdi şiddetle titriyordu.

"Altın Saray'da yaptığımız pazarlık. Kelimeler dudaklarımdan kontrolsüzce döküldü. *Şimdi* Creon'un gözleri aniden açıldı - olayları sadece benden duymuş olduğu için neler olduğunu benimle aynı anda anlamıştı. 'Hayatına karşılık cevapların - ama bana karşı ne kadar süre dürüst olman gerektiğini hiç belirtmemiştik, değil mi? Sen Kızıl Saray'a teslim edilir edilmez pazarlığın bana düşen kısmı yerine getirilmiş oldu. Seninki...'

Tereddüt ettim, nefes
nefese kalmıştım. Ophion
konuşmadı.

"Haklı mıyım? Ekledim - bir test gibi, dudaklarım soruyu çok bilinçli bir şekilde şekillendiriyordu.

Öne doğru sarsıldı. "*Evet.*

'Yani seni bu yüzden mi dışarı attı? O savaşı kaybettiğin için değil, hâlâ bizim pazarlık işaretimizi gösterdiğin için ve sana söylediği her şeyin, eğer yakalanırsan bizimle son bulacağını bildiği için mi? Tiz, histerik bir kahkaha boğazımdan yukarı doğru çıkıyordu. 'Ah, keşke *bilseydim*. Birçok geceyi kıkırdayarak uyuyarak geçirebilirdim.

"Dikkatli ol," diye hırladı ve nefesinde şarap kokusu yoğunlaştı. 'Ellerimde kan kaybından ölmeni ne kadar çok istediğimi bilemezsin, küçük güvercin, ve beni ne kadar çok baştan çıkarırsan...'

"İntikamını kendinden daha çok seveceğinden şüpheliyim," diye karşılık verdim, nefesimi tam olarak alamıyordum. Tanrılar yardımcım olsun, ailem şimdi bu savaştan sağ çıkmak zorunda kalacaktı, değil mi? Ölümün onlarla bu hikâye arasına girmesine izin verilen bir dünya düşünülemezdi - Ophion Kinslayer, düşüncesizce yapılan bir pazarlıkla yok edilmiş, uğruna ölü kız kardeşlerinin parmaklarını kestiği kaideden düşmüştü. "Ve buradan tek parça halinde çıkabilmeniz için hâlâ bana canlı olarak ihtiyacınız var, hatırlatırım.

Alay etti. "Hatırlatmaya ihtiyacım olsaydı, çoktan ölmüş olurdun.

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Yanan gözleri boğazımdaki bıçağa dikilmiş olan Creon'a baktım - derime yaklaşan her seğirmeyi, ölümüne yol açabilecek her titremeyi takip ediyordu. "İyi o zaman. Seni hayatta tutmak için pazarlık yapacağım.

Creon'un dudağı bir parça kıvrıldı ama itiraz etmedi. Hayatta kalmam için ödenmesi gereken bir bedeldi, her ne kadar o da benim kadar hoşlanmasa da - belki de hayatının çoğunu arkamdaki hıyarla aynı evi paylaşarak geçirdikten sonra daha da az hoşlanıyordu.

"Hayatta ve esaretten kurtulmuş," diye düzeltti Ophion beni, sesi eski tonuna dönmüştü. "Sonsuza kadar parmaklıklar ardında kalmayacağım, küçük güvercin. Beklediğim hayat buysa, şimdi kendimi öldürsem daha iyi. Ve herhangi bir şekilde yoluma dair güvence vermeni istiyorum.

... diyelim ki, kendime verdiğim *eğlenceler*.'

Eğlenceler.

Gibi ne - fae Toplar mı? Avcılık Peri mi?
Kaçırarak ve ara sıra savunmasız bir insan kıızıyla ilişkiye giriyor?

Tek bir insandan bu kadar nefret etmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Zera'nın çantası Thysandra ya da Valter ve Editta söz konusu olduğunda bana biraz empati aşılabilir olabiliyordu... ama Ophion'un en derin acısına dair yakaladığım bakışlar sadece onun için *daha fazlasını* dilememe neden oldu. Ve yine de, bıçağı boğazıma dayanmışken...

Teslim olmaktan başka yapabileceğim bir şey var mıydı?

"Siz de bir kale ister misiniz acaba? Sesimden alaycılık akarak sordum. 'Günlük yemeklerin kapına kadar gelmesini? Seni takip edecek ve her hareketine bayılacak bir sürü güzel fae kızı?

Görünüşe göre pazarlığımız, cevap vermeme gerek olmayan soruları ayırt edebiliyordu. Sadece güldü - üstünlüğün kendisinde olduğunu bildiğini ve bundan fazlasıyla zevk aldığını gösteren bir gülüş.

Bu kahkaha - ya da belki de uyandırdığı nefret - bir sonraki düşüncemin mutlak parlaklığını ateşledi.

"Peki," diye patladım, kendime düşünecek, tereddüt edecek zaman bırakmadım. Ya bu işe yarayacaktı ya da sonuçları beni öldürebilirdi; bu konuda oyalanmanın bir anlamı yoktu. 'Tamam, hayatına, özgürlüğüne ve eğlencelerine sahip olabilirsin - ama önce emin olmak için sana bir soru daha sormama izin ver.

"Nasıl istersen, küçük güvercin. Zafer her kelimesine sızmıştı. "Burada boşa harcadığımız zaman benim zamanım değil.

"Hiç pişman oldun mu? Dedim.

Adam homurdandı. "Pek olası değil - ama hangi geçmiş suçlarımdan bahsediyoruz?

'Aileni öldürmek. Kız kardeşlerini. Vücudumdaki her kas tetikte, savaşmaya ya da kaçmaya hazır olsa da konuşurken sesimi hafif tuttum - Zera'nın çantası kollarımdayken hissettiğim cevaptan kaçınmak istiyorsa bu onun boğazımı kesmek için son şansı olacaktı. "Hiç keşke yapmasaydım dediğin oldu mu, *Kin Katili*?

Sessizliğin nabzı.

Sonra acı dolu bir çığlık attı, ince bileğindeki soluk yeşil pazarlık işaretini tutarken bıçak parmaklarından şakırdadı.

Sahip olduğumu bilmediğim bir refleksle silahı tekmeleyerek uzaklaştırdım, sonra kollarının arasından sıyrılıp sendeleyerek Creon'a doğru ilerledim. Ophion bunu fark etmemiş gibiydi. Elini bileğine doladı ve soluk soluğa olduğu yere eğildi. "BEN... BEN...

Gerçekten ve derhal, pazarlığımız bunu gerektiriyordu. Ve yine de...

Yine de cevap gelmedi.

Solgun parmaklarının arasındaki pazarlık işareti karanlıktaki bir kedi gözü gibi gittikçe daha parlak bir şekilde parlıyordu. Ophion'un sesi tiz bir perdeye yükselirken, kelimeleri karmakarışık hırıltılar halinde çıkarmaya çalıştı. "Yapmadım-" diye başardı ve bir başka acı patlaması tüm vücudunu gerdi, inkârı bir başka acı çığlığına dönüştü. "Ben asla- ben-

Soluk yeşil akik taşının etrafındaki damarları önce mor, sonra da siyah renge dönüşüyordu.

Dizlerinin üzerine çökmüş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, yüzünü buruşturmuştu ve artık Anne'nin şeytani derecede yakışıklı sevgilisi olduğu anlaşılmıyordu. İzlemeden duramadım, hem büyülenmiş hem de iğrenmişim. Siyah damarlardan oluşan örümcek ağı ön koluna, gömleğinin altına yayılmıştı; yere kıvrılmış, deli gibi yaralı bileğini tutuyor, tutarsız ve inkâr girişimleri geveliyordu.

Creon'un eli benimkine dolandı.

O el... benden önce parçalanan erkeğin açtığı yaralarla yaralanmıştı.

"Yaptın mı? Tekrarladım, üzerime garip bir sakinlik çöktü - kelimeleri söylerken baltayı aşağı sallıyormuşum gibi bir his. "Pişman oldun mu?

"Hayır!" diye hırladı, yalanı insanlık dışı bir vahşilikle tükürdü. 'Ben - yaptım -

Asla!'

Pazarlık işaretinden kör edici yeşil ışık fışkırdı.

Ophion son bir acı çığlığı attı.

Sessizleştğinde, ışık titreyerek söndüğünde, ön kolu derin, yanmış bir siyaha dönüşmüştü, derisi fokurdayan katran rengindeydi. Yakasının üstünden de koyu renkli damarlar yayılıyordu. Sol parmakları yanmış bileğine hayattayken olduğu gibi şiddetle yapışmaya devam etti, dudakları kararmış diş etlerini ortaya çıkaracak şekilde kıvrık kaldı ...

Ama başı yere doğru eğilmiş, mavi-siyah bukleleri ölen müttefiklerinin kanıyla lekelenmiş ve kedi gözleri ölümün camsı boşluğuna donuklaşmıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 37

CREON kollarını bana sarıp yüzünü saçlarıma gömerken KONUŞMADI ama sırtımda gezinen parmaklarının sıkışık gücü binlerce kelimedenden daha yüksek sesle konuşuyordu.

"Ben iyiyim," diye nefes aldım ve ancak o zaman bacaklarım titremeye başladı, korku dakikalar sonra damarlarımda patladı. 'Ben iyiyim, ben iyiyim, ben-'

Beni öptü.

Aç bir öpücük, çaresiz bir öpücük - dün gecedenden önce anlayamayacağım bir şekilde cevaplar için yalvaran bir öpücük. Burada durmuş, ölümün kıyısında beni izliyordu. Benim için mücadele edemedi, sessiz kalmaya zorlandı. Annenin sevdiği varsayılan kişilerden birinin daha pragmatizm yüzünden bir kenara atıldığını görmek, çok uzun zamandır her şeyin evrensel yolu olduğuna inandığı hayatın mükemmel bir örneği ...

Dudaklarımdan yanıtı *bunların hiçbiri* değil, dedi, parmaklarım onu daha da yakınlaştırmak için ensesinde sıkılaştı. *Sen benimsin. Ben de seninim. Bunu Fae yöntemiyle yapmıyoruz ve sakın bana yanıldığımı söylemeye cüret etme.*

Yavaş yavaş dokunuşundaki gerginlik yumuşadı, kaslarının gerginliği parmaklarımın altında gevşedi.

"Ve hâlâ benimle olduğun için mutluyum," diye fısıldadım sonunda ayrıldığımızda, alınlarımız birbirine çarpıyordu. "Bunun söylenmesi gerekiyorsa diye.

Sessiz kahkahasındaki titreme, hatırlatmanın gereksiz olmaktan çok uzak olduğunu gösteriyordu. 'Asla şikayet etmeyeceğim-'

Açık tünel kapısından gelen gürültülü bir patlama onu böldü, ardından şok olmuş ve acı çeken seslerin kakofonisi geldi.

Uzakta bir tuzak daha patladı ve kısa süreli huzur anını bozdu. Creon beni hemen serbest bıraktı, yüzü sertleşmişti. Alyra merdiven boşluğunun yakınında dönüyordu, yukarı çıkıp Anne'nin yukarıda bizim için planladığı her neyse onunla yüzleşmeye hevesliydi - Beyaz Salon'da bizi bekleyen her neyse, benimle onun o soğuk kalbi arasındaki son engeller.

Gitmek zorundaydık, biliyordum. Bu yüzleşmeyi erteleyerek kazanacağımız hiçbir şey yoktu ama yine de ...

Ophion *eğlenerek* şöyle dedi.

Kendimi yürümeye zorlarken, ölü uzuvların ve kan göllerinin etrafından dikkatlice adımlarken, omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Şimdiden o çınlayan sesi tekrar duyabiliyordum - *Küçük güvercin* ...

Bekle.

Olduğum yerde kaskatı
kesildim. "Em? Creon
mırıldandı.

Küçük güvercin. Düşüncelerim çözüldü, daha doğrusu yepyeni şekillerde birbirine çarptı - o lanetli lakap, Alyra, Zera'nın ayaklarımın etrafında öten güvercinleri... ve sonra kılıcımın tokasıyla savaşıyordum, kemerin yeni derisi hala sert ve zahmetsizdi. Bu bodrumun loş ışığında bile, silahın alf çeliği ve sedefi, onu ellerimde salladığımda beyaz ve berrak bir şekilde parlıyordu, ağırlığı artık tanıdık geliyordu, dengesi mükemmeldi.

Bileceksin, demişti Tared.

Birdenbire bu son derece makul bir talimat gibi göründü.

"Tüy," diye fısıldadım ve bir şekilde *yerine oturdu* - elinizi mükemmel bir şekilde dikilmiş bir eldivenin içine soktuğunuzda ya da bir kavanoz boyayı ilk denemenizde tam olarak doğru renk tonuna karıştırdığınızda gelen tatmin edici hisle aynı. İlk bakışta yumuşak ve zararsız. Bir saniyede Tanrı'nın büyüyle dolup taşar. Tek olduğum, tek olmadığım... "Ona Tüy adını veriyorum.

Gerçekten, adının bu olacağını nasıl bilmezdim?

"Cinayetten ilham almak," dedi Creon, dudaklarında küçük bir gülümseme belirerek. "Alves seninle gurur duyacak.

"Dikkatli ol. Kılıcı gergin parmaklarımla tekrar omuzlarıma bağlarken ona dik dik baktım, onu kapıp savaşıma hazırdım. Endişe verici bir şekilde, silah eskisinden daha hafif görünüyordu. "Hatırlarsan artık onunla kan akıtmama izin var.

"Buradan canlı çıktığımızda benimle istediğin kadar düello yapabilirsin. Her nasılsa bunu en skandal teklif gibi göstermeyi başarmıştı; ister kendi korkularını ister benimkileri yatıştırmaya çalışıyor olsun, buna minnettardım. "Ne kadar sıra dışı olursa olsun, şu anda binada senin şiddetini daha çok hak eden insanlar var.

Kıkırdamayı başardım. "Anne ilk kez seni gerçekten kurtarıyor demek. Onun kahkahası da aynı derecede gergindi.

Merdivenlere doğru yolumuza devam ettik, düşmüş cesetlerin yanından geçtik, daha iyi zamanlarda birilerinin buraya koymuş olması gereken kırık tuğlalardan oluşan birkaç tozlu sandığın yanından geçtik. Tünel arkamızda sessizliğini koruyordu. Belki de son patlama, peşimizdekileri, başkalarının varlığımızın yarattığı sorunla başa çıkmak için çok daha donanımlı olacağına ikna etmişti; dışarıdaki savaş alanına çekilerek ve hayatlarını canlı, görünür rakiplere karşı riske atarak daha faydalı olacaklarına karar vermiş olabilirler.

Merdivenler ürkütücü bir sessizlik içindeydi, yukarıdan düşen solgun güneş ışığında tek bir ruh bile kıkırdamıyordu. En üstte bizi bekleyen koridor da aynı şekilde ıssızdı; yıkılmış heykellerin molozları ve son yirmi dört saat içinde binayı kasıp kavuran şiddete tanıklık etmek için eğik duran kapılardan başka bir şey yoktu.

Eğleniyorum.

Tuzak neredeydi?

Önümüzdeki alanı büyü açısından taramak için biraz daha yanardönerlik kullandım ve kısa bir dövüşün kalıcı izlerinden başka bir şey bulamadım. Biz de parmak uçlarımızda koridorun sonundaki köşeye vardık. Önümüzde bir başka koridor açıldı, az önce geçtiğimiz koridor kadar hırpalanmış ve bir o kadar da boştu-

Hayır, bekle.

Hiç de boş değildi.

Çocuğu ancak ikinci bakışında fark ettim; küçük bedeni mermer bir kaidenin arkasında toplanmıştı, kirli beyaz elbisesi bu arka plana kolayca uyum sağlıyordu. Yalınayaktı, uzun siyah saçları tozluydu ve

Karmakarışık. Ölü ya da başka türlü hiçbir yerde görülebilecek bir ebeveyn yoktu - sadece yer karolarını lekeleyen bir avuç kan lekesi, bu lanetli yere nasıl tek başına gelmiş olabileceğine dair korkunç bir resim çiziyordu.

Omuzları hızla inip kalkıyordu. Yaralı olup olmadığını anlayamasam da hâlâ hayattaydı.

"Alo?" diye denedim.

Kısık sesim bile doğal olmayan sessizlikte yankılandı. Çocuk kıpırdamadı - beni duyduğu izlenimini hiç vermedi.

Sağduyu, ileri adım atmadan önce odayı yanardöner ışıklarla taramamı sağladı - küçük kızın başının etrafında bazı parıltılar yanmasına rağmen yine büyük bir büyü izi yoktu. Yanımda, Creon dipsiz gözlerle onu izliyordu, güçlü parmakları en büyük bıçağının kabzasında açık bir uyarıyla duruyordu.

Daha yakına gidebilir miyiz? İmzaladım.

Başını sallaması, hareketin herhangi bir güvence içermesi için çok yavaştı. *Duyguları... dağınık.*

Yüzümü buruşturdum. *Onu suçlayamam.*

Acımasız bir gülümsemeyle bana hak verdi ve devam etmemi işaret etti.

Ona doğru yürürken bile, onu ürkütmemek için kasıtlı olarak gürültülü davrandım,

Çocuk başını bile kaldırmadı, kendi küçük sefalet dünyasında kıvrılıp kalmıştı. Bir an için uyuyor olabileceğini düşündüm; önünde diz çöktüğümde nefesi bile hızlanmadı ve yüzü kollarının ve o kalın, siyah saçlarının arkasında saklı kaldı.

"Alo?" diye tekrar

fısıldadım. Başını kaldırdı.

Cehennemden bir yüz bana baktı.

Tokat yemiş gibi irkildim, dudaklarımdan boğuk bir çığlık döküldü. Önümdeki yaratık... Hâlâ bir yüzde olması gereken tüm unsurlara sahipti - ağız, burun, gözler. Ama küçük kızın dudakları soluk maviydi, derisi çatlamış ve kansızdı. Burnu çarpıktı ve muhtemelen kırıktı. Ve *gözleri ...*

Hiç de göz değillerdi.

Gözbebekleri ve irislerin olması gereken yerde, göz çukurlarına iki pürüzsüz taş küre yerleştirilmişti, safir ve obsidyen, soluk ışıktaki doğaüstü bir parıltıyla parlıyorlardı.

Safir ve obsidyen.

Mavi ve siyah.

O cansız, insanlık dışı yüzeylere ağızım açık bakarken kendimi sonsuz bir an boyunca nefes alamaz halde buldum.

Sonra çenesi yukarı kalktı ve yeterince hızlı geri sıçrayamadım - uzaklaştım, ulaşamadım, kaçarken ayaklarım birbirine dolandı ... Kız peşimden gelmedi. Orada öylece oturdu, küçücük ve savunmasız, canlanmış ürkütücü bir oyuncak bebek gibi bana bakıyordu.

Dudakları aralandı.

Refleks olarak çoğunlukla siyah olan pantolonumu tuttum.

"Emelin," şarkı söyledi, parlak, berrak bir çocuk sesi, melodik ama tüm duygusallıktan yoksun. "Anne seni bekliyor, Emelin.

Tüylerim diken diken oluyordu; omurgamda, kollarımda, karıncalanabileceğini bile bilmediğim her santim derimde. Yavaşça geri çekildim, Creon'a yaklaştım. O safir ve obsidyen gözler her adımda beni takip ediyordu, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu - boş, sakat bir maske.

Bize saldırabilir mi? Bize zarar verebilir mi?

Ve eğer yapabilseydi... o zaman bedeninde hareket ettiği masum çocuğa zarar vermeden onu nasıl durdurabilirdim?

"Onları bekletiyorsun, Emelin. Adımı egzotik bir lezzetmiş gibi telaffuz etti, gri dudakları her hecenin tadını çıkarıyordu. "Senin için bir *sürprizleri* var, Emelin.

Öğürme refleksime karşı mücadele ederek, "Ah," demeyi başardım. Görüş kenarında, Creon yaklaşıyordu; beyaz mermerin fonunda karanlık, zayıf bir şekil. "Bu... bu henüz sürpriz değil sanırım?

Güldü, yerden kalktı - yüksek, doğal olmayan bir kahkaha. Bize doğru ilerlerken kolları ileri geri sallanıyordu, sanki kukla ustası hangi uzuvları hareket ettirmek için hangi ipleri çekeceğini henüz tam olarak öğrenmemiş gibiydi.

Sağ elimi ona doğru kaldırarak, "Geri çekil," diye bağırdım. 'Yaklaşmayın ya da... ya da...'

"Yoksa ne, Emelin? Yine o kahkaha, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Bu onun tatlı, çocuksu sesine hiç uymuyordu. 'Zavallı, masum küçük bir insanı incitecek misin-'

Creon ileri atıldı.

O kadar hızlıydı ki, sıçrama ve iniş, bıçak ve hedef arasındaki o bir saniyede haykırmaktan başka bir şey yapamadım - güneş ışığında bir çelik titreşimi ve ete saplanan bir silahın mide bulandırıcı gıcirtısı...

Önce küçük kafası yere yuvarlandı.

Uzun bir kalp atışından sonra vücudunun geri kalanı da onu takip etti.

"Hayır!" diye soludum, acınacak kadar geç kalmıştım - ve şimdi öğürüyordum, kızın kesik boynunun görüntüsü çözülmekte olan sinirlerimin dayanamayacağı kadar *fazlaydı*. Kızın cesedinden neredeyse hiç kan akmıyordu, sanki Creon'un kılıcı içeri girmeden çok önce suyu çekilmiş gibiydi. 'Hayır, ben- ben istedim-'

Creon'un ifadesi beni susturdu.

Onu iyileştir, demek istemiştim... ama karanlık gözlerindeki zorlukla dizginlenen öfke, kendi zihnimi bulandıran iğrenme ve umutsuz umudu zahmetsizce kesti. Onu iyileştirmenin mümkün olma ihtimali neydi ki? Kızın bedeni onarılamayacak şekilde sakatlanmıştı. Zihni en azından kısmen işgal edilmişti. Anne'yi öldürmeyi başarsak bile...

Bu küçük kuklanın içinde ne kadar insanlık kalmış olabilir ki?

Creon'un çenesinin gergin kenarı, bu hızlı kafa kesme işleminin sadece beni korumanın bir yolu olmadığını söylüyordu. Bu aynı zamanda bir merhamet cinayeti idi.

Acı bir şey yuttum, bakışlarımı küçük cesetten ayırdım ve boğuk bir 'Teşekkür ederim' mırıldandım.

Omzumu sıktı ama konuşmadı. *Gitmeye hazır mısın?*

Hayır.

"Evet," diye fısıldadım.

Zaten bizi bekliyordu.

Biz de ölü kızı arkamızda bırakarak Rosalind'in bizim için binanın içinden geçen rotayı takip ederek koridorun diğer tarafına doğru ilerledik. Kalın duvarlardan içeri hâlâ ses sızılmıyordu. Moloz ve toz olmasa, dışarıda devam eden savaşı, yaralıların ve ölenlerin umutsuz çığlıklarını unutabilirdik.

Sessizliği bozan tek şey ...

Uzaktan gelen belli belirsiz, gümbür gümbür bir nabız sesi, biz yıkık koridorlarda ilerledikçe giderek daha da yükseliyordu.

Önce bunun bir çekicin tahtaya vuruşundaki ritmik vuruş ya da bir demircinin örse vuruşu olabileceğini düşündüm. Ancak ikinci, daha yumuşak gümbürtü kendini ritme eklediğinde ne duyduğumuzu anladım ...

Bir kalp atışı.

Bir *kalp atışının* sesi Beyaz Salon'da yankılanıyordu.

Döndüğümüz her köşede ses daha da yükseliyordu, sonunda bildiğim ana salonun ön odasına girdiğimizde ses duvarları ve zemini titretecek kadar yükselmişti, her *gümbürtü* altımda başka bir sarsıntıya neden oluyordu.

ayaklar. Salonun girişinin iki yanında birer insan duruyordu, göz çukurlarında gri, mavi ve siyah taşlar vardı. Yüz hatları o kadar yıpranmıştı ki onları tanımam için ikinci kez bakmam gerekti: Halbert ve Norris.

Onlar için haykırmamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirmek zorunda kaldım.

Açık alandan onlara doğru dikkatlice geçerken mücevher gözleri bizi takip etti, sesleri boştu ve kendilerinininki gibi zar zor tanınabiliyordu. "Anne-

"Beni bekliyor," diye araya girdim, sesim çok yüksekti. "Biliyorum.

Zoraki, mekanik kahkahalar attılar. *Güm güm*, kalp atışları devam etti, *güm güm*, şimdi biraz daha hızlı ...

Sanki o lanetli ses bile sona yaklaştığımızı biliyordu.

Açık kapıya yaklaştığımızda Creon'un sarı büyüğü parladı ve giysilerimi son bir kez daha peluş ve sedefli hale getirdi. Bocaladım ve elini tuttum - son bir dokunuş, cehenneme kadar peşinden gideceğim o aşkın son bir yankısı...

"Ne kadar romantik," diye mırıldandı Halbert'in neredeyse bedeni.

Creon hiç bakmadan alnına bir bıçak savurdu ve Beyaz Şehir'in eski konsülü tek bir ses bile çıkarmadan yere yığıldı. Yanındaki Norris gözünü bile kırpmadı, tamamen boş bir ifadeyle bize bakmaya devam etti.

Ama o kapıların ardında...

Çınlayan bir kahkaha dalgası, ilk kıkırdamada kanımı buza çevirdi.

Creon'un parmakları benimkileri öyle sert sıktı ki canım acıdı.

Vücudumdaki her kas ve tendon kaçmam için çılgın atıyordu, *kaçmam* için, ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar o zalim eğlenceden uzaklaşmam için... ama Creon yürümeye devam etti, ben de öyle yaptım, üç sabah önce Delwin yanımdayken geçtiğim o kapıya doğru. O gürleyen nabzın patlamasına doğru, sanki şehrin kalbi etrafımızda canlanmıştı.

Canavarın inine.

Zar zor tanıdığım bir salona.

Zambaklı pankartlar, sıra sıra dizilmiş heykeller, yaşayan, gülen vatandaşlarla dolu galeriler gitmişti. Artık odanın üzerinde mezara benzer bir sessizlik hakimdi. Kan ve tatlı parfüm kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu. Safir ve obsidyen gözlü fae ve insanlar duvarlar boyunca sessizce duruyordu, omuzları kaskatı ve yüzleri boştu ve odanın uzak tarafında, alçak sahneden eski bir korku gibi yükselen ...

Kemik taht.

Tabanının etrafında, düzinelerce insan, melodramatik beyaz pelerinler giymiş, çarpık rahipler çemberi gibi yere eğilmiş oturuyordu.

Ve koltuğunda, siyah ipek ve kadife yastıklara uzanmış... Anne. Hala mermer gibi solgun. Hâlâ pırıl pırıl, ışıltılı kumaşlar giymiş. O pelüş pembe dudakları, sivri yüzü ve mükemmel kıvrımlı kalçalarına kadar uzanan gümüşü beyaz bukleleriyle hâlâ tüyler ürpertici güzellikte...

Ama hasarlı gözlerinin yerine o da değerli taşlar taşıyordu.

Zera bana yardım et, diğerlerinin gözünden mi görüyordu? Orin ve onun aytaşı gözü gibi - ama çok çok daha acımasızca?

Creon'un kükreyen tiksintisini ona bakmadan hissedebiliyordum, sanki duygularının yoğunluğu iç içe geçmiş parmaklarımız aracılığıyla kalbime ulaşıyordu. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak onu serbest bıraktım - kaçınılmaz saldırı geldiğinde ikimizin de elleri hazır olmalıydı ve her an saldırabilirdi...

Güm güm, diye devam etti kalp, hafifçe hızlanarak. *Güm güm*.

Güm güm.

Ama Anne sadece oturdu ve oğlunu tamamen görmezden gelerek bana gülümsedi - o kusursuz, buz gibi gülümseme, zehir ve küçümseme damlayan bir ifade.

"Emelin," diye mırıldandı ve o zaman küçük kızın aklının kendisine ait olmadığından emin oldum - çünkü tüm fae'lerin Yüce Leydisi ismini aynı şekilde telaffuz etti, telaşsız üç hece, onları serbest bırakmadan önce her birini dilinin ucunda dengeledi. "Küçük güvercinimiz. Bunca zaman sonra seni tekrar *görmek* ne büyük bir mutluluk.

Demek ki görüyordu. Nemli avuçlarımı parıldayan gömleğime sildim, çarpan kalbime ve zayıf dizlerime rağmen kendimi gülümsemesine karşılık vermeye zorladım ve neredeyse doğal bir şekilde "Zevk karşılıklı, elbette" demeyi başardım.

Başını arkaya attı ve güldü.

Alyra bir yanımda, Creon diğer yanımda sessiz bir gölge gibi beni takip ederken, Tüy omzumda güven verici bir ağırlık oluştururken temkinli bir şekilde iki adım attım. Anne kıkırdayıp bana dönerken en ufak bir endişe duymuyor gibiydi, ışıltılı koluyla hayali gözyaşlarını siliyordu. "Bizi sıkımayacağını *biliyorduk*.

Sanki bu hâlâ sığ bir eğlenceden başka bir şey değilmiş gibi - sevgilisi ölmüş, şehri saldırı altında ve can sıkıntısı dertlerinin en kötüsüyümüş gibi. Ben konuşmadım,

Bekliyordum. Eğer oyuna katılmayı reddedersem, er ya da geç oyununu açıklamak zorunda kalacaktı... ve sinirlerim söz konusu olduğunda, ne kadar erken olursa o kadar iyi olacaktı.

"Ama ciddiym Emelin," diye ekledi hafifçe, sanki aklımı okumuş gibi - devasa koltuğunda öne doğru eğildi, zarif bir hevesle parmak uçlarını birbirine bastırdı. Creon hâlâ tek bir bakış bile atmamıştı. 'Konuşmamız gereken bazı şeyler var, değil mi? Bağlanmamış büyü! Tanrısal güçler! Biz yokken çok meşgulmüşsün, küçük güvercin.

O gürleyen kalp atışının yankıları arasında, tahtının etrafında çömelmiş insanlardan birinden boğuk bir inilti duyduğumu sandım. Ama hiçbir kıpırdamadı ve yüzleri beyaz kukuletalarının ve kambur dizlerinin arkasında saklı kaldı - o zaman bu benim hayal gücümünden başka bir şey miydi?

Tanrılar onlara ne yapıyor olabileceğini biliyordu. Bilmek istediğimden emin değildim.

Sonunda tekrar karşılaştığımızda ona söyleyeceğimi hayal ettiğim o kadar çok şey vardı ki. Büyümü ona karşı kullanmadan önce ayaklarının dibine atmayı düşündüğüm ve hayatta kalmak için dua ettiğim o kadar çok suçlama... Agenor'un anıları. Tared'in ailesi. Creon - her zaman, en çok Creon. *Nasıl yapabildin? Ona bağıırdım. Bunların haklı olabileceğine nasıl inandın?*

Ve yine de, şimdi o an geldiğine göre...

artık bağırarak istemiyordum.

Sadece kanamasını istedim.

"Ağzım kurudu, sesim kısıldı," dedim, "buraya seninle şakalaşmaya gelmediğimin farkındasın, değil mi?

Sanki hâlâ Kızıl Saray'daki o yarım akıllı çocukmuşum gibi bana gülümsedi - parmaklarımın altındaki renklerin kaşınmasına neden olan bir bakış. 'Ah, küçük güvercin, biliyoruz. Ama tabii ki bazı bilgileri kaçırıyorsun ve tam olarak bilgilendirildiğinde bize zarar vermeye artık o kadar meyilli olmayacağından eminiz.

Kelimeleri söyleyişinde fazla anlamlı bir şey vardı - rahatsız edici bir şekilde... kendini beğenmiş?

Hay sikeyim. Ne kadar ölümcül olursa olsun doğrudan bir saldırıyı tercih ederdim; en azından bu durumda savaşıacak bir şeyim olurdu.

"Sanırım kendi sempatikliğini abartıyor olabilirsin," diye idare ettim.

Tekrar kakhahayı patlattı. Duvarlar boyunca, mücevher gözlü insan ve fae sıraları onunla birlikte kakhahalar atmaya zorlandı - salonun her köşesinden içi boş bir şekilde yükselen gıcırtılı, mekanik kıkırdamalar.

Dayanılmaz ses yavaş yavaş kaybolurken sakın ve dengeli bir şekilde nefes almaya devam etmek için her şeyimi harcadım. Alyra görüş alanımın kenarında yana doğru kanat çırparak galerinin korkuluklarına kondu ve oradan tahtı süzmeye devam etti.

"Çok komik," diye mırıldandı Anne, yastıklarının arasında daha rahat bir şekilde kıvrılırken beyaz kanatları omuzlarının arkasında uçuşuyordu - başka birinin üzerinde rahat görünecek bir hareketti bu ama gülümsemesiyle tonu belirlerken bir cinayet tehdidi gibi görünmeyi başardı. 'Sempatikliğın bununla pek ilgisi yok, Emelin. Burada bizi öldürmenin sana neye mal olacağından bahsediyoruz, eğer bunu başarabilirsen.

O küçük iğneleme bile çok tatlı gelmişti, iyi niyetli bir teyzenin en sevdiği yeğeniyle konuşması gibi. Başımı ona doğru eğdim, acaba Tüy'ü çekip o monoloğunu bitirmeden ona saldırsam daha iyi olmaz mıydı diye düşündüm...

Ama bunun için hazırlandığına şüphe yoktu. Ve konuşmaya devam ettiği sürece, hazırlıklarının neye benzediğini öğrenme şansım vardı.

"Ve sanırım," dedim, etkilenmemiş bir alay hedefleyerek ve nefessiz bir meydan okumaya yakın bir yere inerek, "şimdi neden bahsettiğini sormamı mı istiyorsun?

"Bu çok makbule geçerdi ama bilgiyi memnuniyetle gönüllü olarak veririz. Neredeyse sersemlemiş gibi görünüyordu, öyle ki midem sıkıştıyordu; etrafımızda ritmik güm güm sesleri yoğunlaşıyor, odanın içinde durmaksızın yankılanıyordu. 'Kan büyüünün hoş bir parçası, eğer kendimiz için söyleyebilirsek. Nabızı duyuyor musun, küçük güvercin? Bu, kendi kalbimizin buradaki küçük misafirlerimizinkiyle bağlantılı sesi. Bu da demek oluyor ki, sizin için hecelememiz gerekirse, *eğer* kazara oldukça iddialı niyetlerinizde başarılı olursanız...'

Bağlantılı.

Oh, Zera yardım et bana.

Beklentiyle sırtan Anne, açıkça cümleyi bitirmemi bekliyordu... ama bir an için onun dramatik orkestrasyonlarına direnmeyi umursamadım. "Sen ölürsen onların da hayatlarına son vereceğimi mi söylüyorsun?

Dudaklarının zalimce kıvrılması, birinin ihtiyaç duyabileceği tek onaydı. "Ve sen bunu istemezsin, değil mi Emelin?

mıydım?

Kalbim şimdi onunkinin iki katı hızla çarpıyordu.

Ayaklarının dibindeki o sessiz figürler, grotesk beyaz pelerinlerinin içinde boğulmuş, başları kukuletaların altında eğilmiş... Hissediyorlar mıydı, Anne'nin büyüünün gücü her atışta kalplerini mi çekiştiriyordu? Ne zamandır burada oturuyorlardı, zavallı ruhlar - şehre girer girmez onları yataklarından sürüklemiş, en başından beri benim gelişime mi hazırlamıştı?

Bunca zamandır dünyalarının geri kalanını kurtarmayı başardıkları anda öleceklerini biliyorlar mıydı?

Şüpheli bir şekilde hareketsiz kaldılar. Ya hiçbir şeye tepki veremeyecek kadar hissizleşmişlerdi ya da onları etmek için kalplerinden daha fazlasını bağlamıştı. Kırk ya da elli kadarı sessizce ölümün gelmesini bekliyordu - ki bu korkunçtu, kesinlikle öyleydi ...

Ama kendimi bir an için tamamen rasyonel olmaya zorlarsam, alternatifim neydi? Yaşamalarına izin vermek, Anne'nin serbestçe dolaşmasına izin vermek ve sayılarının yüz katını dışarıdaki mezarlarına göndermek mi?

"Oh, ne düşündüğünü biliyorum. Annenin sesi yapışkan, şuruplu bal gibi tatlıydı, sesi omurgamda geziniyordu. 'Basit bir takas, değil mi? Zaferiniz için bu birkaç hayat? Ödenecek kolay bir bedel mi?

Sakin ol.

Ona ne düşündüğüm hakkında en ufak bir fikri olmadığını söylemedim.

"Bunda ne var?" diye .

"Çok sabırsızsın, küçük güvercin. Ama sanki iyi eğitilmiş bir hayvan sürüsüne komuta ediyormuş gibi, ayaklarının dibindeki kambur insanlara dilini şaklattı. "Haydi bakalım, sevgililer - sevgili Bayan Emelin'inize gösterin.

Onların Emelin'i mi?

Ve sonra içlerinden ilki itaatkâr bir şekilde ellerini kapüşonlarına doğru kaldırdı ve önümde yüzler belirmeye başladı - paniklemiş, gözyaşlarına boğulmuş yüzler, ama hâlâ canlı, hâlâ kendi şaşkın gözlerine sahip...

Tanıdığım

yüzler. *Evin*

yüzleri.

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

Hayır, hayır, *hayır* - ama avucuma şeker sıkıştıran yaşlı Bayan Ariella, artık o kadar da küçük olmayan şaşı gözlü küçük Edie ve el dilini öğrettiğim demircinin çırağı Aldous vardı.

Creon... Komşular, . Aile dostları. Yeğenler ve yeğenler, ve-
Düşüncelerim
kekeledi. Ve-

Orada, alçak sahnenin ortasında, kusursuz bir teatral hassasiyetle Anne'nin ayaklarının hemen altına yerleştirilmiş, hayatımın yirmi yılı boyunca annem ve babam olarak adlandırdığım iki insan birbirlerine sarılmış, dilsiz, dehşet içinde bana bakıyorlardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 38

"HAYIR.

Söylediğimi zar zor duydum.

Hayır, hayır, hayır - içimde başka bir kelime kalmamış gibiydi. Salon, taht, sakatlanmış gözleriyle sıra sıra dizilmiş fae ve insanlar... sanki ağır bir sis onları zihnimden ve duyularımdan ayırmış gibi varlıkları , bastırılmıştı. Eğer Anne o anda beni öldürmeye çalışsaydı, başarılıydı; yerde kanlar içinde yatana kadar kendi savunmamı unutmuş olurdum.

O yapmadı.

Oturdu ve aynı anda yüzlerce gözle gösteriyi izledi, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş darbesinin etkisiyle kıkırdadı.

Hayır. Elli yabancıyı öldürebilirdim. Eski komşularım, yalpalayan bir çocuktan aynı derecede yanlış bir genç kadına dönüşmemi izleyen insanlar... Onları da feda etmeyi başarabilirdim. Ama onlar

iki çift göz - beni beceriksiz bir karmaşadan başka bir şeye indirgemek için bıçaklara ya da büyüye asla ihtiyaç duymayan o iki insan ...

Korkmuş bakışları *başarısızlık* diyordu.

Bunu hep biliyorduk, dediler.

Sonunda onları öldürecektim, tıpkı her zaman korktukları gibi. Tam da bekledikleri gibi. Beni hikayelerinin kötü adamına değil, belki ama-

Hayır

.

Bekle

.

Bu düşünceyi daha önce de görmüştüm.

Ve bir anda sis dağıldı, bir anda fırtına dindi - çünkü bu yolu *biliyordum*, daha önce bir kez deliliğe giden yolu izlemiştim ve ne yapıyordum, sanki hiç korkmuş, istenmeyen bir köylü kızından daha fazlası olmamışım gibi yine o tanrıların lanetlediği hayalet sesleri mi dinliyordum?

Mükemmellik değil, Creon'un sesi zihnimde yankılandı, yanımda gergin ve sessiz dururken bile, bu çıkmaz anında kımıldamadan. *Sadece inatçılık*.

Evet.

Evet.

İnatçı olabilirim.

Kaltak zafer ve aile arasında seçim yapmamı mı istedi? O zaman lanet olsun ona; ikisini de elde edecektim. Ne de olsa annemin kızıydım ve babam aklımı nereden aldığımı biliyordu - peki ben bunun için doğmamıştım, pazarlıklar ve hileler, en engebeli savaş meydanlarında zekâ oyunları? Achlys ve Melinoë aramızdaki en iyi kartlara, en güçlü büyüye, en acımasız planlara olabilirlerdi... ama ne kadar çok göz çalarlarsa çalsınlar, düşüncelerimi asla göremezlerdi. Kalbimi asla bilemeyecekler.

Ve kalbim ...

Oynamaya hazırды.

"Peki ne istiyorsun? Ses kısıklığı, zorlukla bastırılan titreme gitmişti. Sesim yine kendim gibiydi. Sesim kendimden *daha iyiydi*. 'Merhamet karşılığında kendimi sana teslim etmem mi gerekiyor? Onların hayatını kurtarmak için kendi hayatımdan vazgeçmem mi?

"Ah, *lütfen*, küçük güvercin," mırıldandı, bembeyaz saçlarından uzun bir tutamı aynı derecede solgun bir parmağının etrafında döndürerek. 'Bizi bu aptalca davranışlarıyla bir daha kandıramayacaksın. Ailesi olsun ya da olmasın, hiçbir mantıklı insan kendini bu şekilde öldürmez.

- Size reddedeceğiniz garanti olan bir pazarlık teklif ederek zaman kaybetmeyeceğiz.

Ne?

Bunu anlaması bir saniyeden kısa sürdü - şehri kurtarmak için teslim olmam yönündeki ilk talebini dikkate almamı hiç beklememiş miydi?

O zaman neydi bu? Hızlı ve hazırlıksız saldırmamız için bir dürtme, zerre kadar akli olan hiç kimsenin kabul etmeyeceği kadar çirkin bir ultiatomdan başka bir şey değil miydi? Benim onun gibi güçlü, onun gibi zeki ve dolayısıyla zorunlu olarak onun gibi kalpsiz olduğuma mı inanıyordu?

Ama sonra... sonra *hiçbir şey* anlamadı.

Yumuşak sihrimi kullanmamıştım. Kolay yolu seçmemiştim.

Savaşığım şeytan ben *değildim*.

"Peki bana ne öneriyorsun?" Sesimdeki sevinci, histerik kahkahalar atma dürtüsünü tutmak için her şeyimi harcadımMaç kazanılana kadar tezahürat yapmak yok... ama burada bir puan kazanmıştım ve en iyisi, onun en ufak bir fikri bile yoktu. "Biraz daha güzel gülümsersem gitmelerine izin vereceğinizi sanmıyorum.

Anne başını eğdi, güneş ışığı yeni, insanlık dışı gözlerinin pürüzsüz yüzeylerinde parıldıyordu. "Size bir fırsat sunmak istiyoruz.

Daha da iyi.

"Can kulağıyla ," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Barış. Kelime kusursuz bir teatral zamanlamayla dilinden döküldü, tam da kalbinin bir gümbürtüsüyle diğeri arasındaki sessizliğin ritminde. 'Koştüğünüz bu umutsuz yarıştan bir çıkış yolu - halkınızın hayatı karşılığında size vereceğimiz pazarlık bu. Şimdi gideceksiniz ve bizi bir daha asla aramayacaksınız. Bir daha asla bize zarar vermeye çalışmayacaksınız. Karşılığında biz de size zarar vermeyecek ya da sizi rahatsız etmeyeceğiz ve belirlenen sınırlar dahilinde, sonsuzluğun geri kalanında gönlünüzce hareket etmekte özgürsünüz. Kulağa nasıl geliyor, küçük güvercin?"

Yalan gibi.

Kelimeleri yüksek sesle söylemedim.

Ama bu bir tuzak olmalıydı, değil mi? Alyra bile göz ucuyla şiddetle şüpheli bakıyordu. Her şeyden çok ölmemi isteyen Yüce Leydi'den gelen bu teklif gerçek olamayacak kadar iyiydi... Özgürlüğe açılan bir kapı. Savaştan, tazılardan, kan izlerinden ve sakatlanmış çocuklardan uzakta...

Çok saçma. Ama bir pazarlık öneriyordu.

"Neden?" dedim yavaşça.

"Çünkü bize kendimizi hatırlatıyorsun, Emelin. Sanki bir iltifatmış gibi. Sanki ekmek isteyen bir dilenci gibi onun onayını almak için yalvarmıştım. 'Sen açsın. Cesursun. Bu güçleri bize karşı kullanmak gibi bir hata yapmış olsan bile buna saygı duyuyoruz.

Ah, evet. Çünkü geçmişte kendisine meydan okuyan tüm diğer cesur, aç insanları öldürmek yerine onlara saygı duymayı alışkanlık haline getirmişti ...

Oh.

O zaman anladım ki beni öldürebileceğinden emin değildi.

Yani oynadığı oyun bu muydu? Şehre canlı girebilecek kadar güçlüysem, dövüşmeyi göze alamayacak kadar tehlikeliydim... Bu yüzden çözümü buydu, beni zararsız hale getirmenin çok daha temiz bir yolu. Bana reddedemeyeceğim kadar iyi bir ateşkes teklif etmek. Önemsediğim rehinelere kullanarak beni kabul etmeye itti. Dışarıda savaşılan insanlara, biz burada dururken benim için hayatlarını tehlikeye atan arkadaşlarıma ve aileme lanet olsun...

Benim için bir anlam ifade edebilecekleri hiç aklına gelmiş miydi? Tanrı katında yeminli bir büyücünün bile müttefiklerini bir amaçtan daha fazlası olarak görebileceği? 'Mesele şu Emelin,' diye devam etti, sesini komplocu bir fısıltıya alçaltarak - yüzümdeki donmuş şaşkınlığı gördü ve onu olmadığı her şey olarak yorumladı: umut, baştan çıkarma. 'Bu dünya asla sizin gibi, bizim gibi insanlar için inşa edilmedi. Dışarıda bir sürü insan var, asla bir idolden fazlası olamayacaksın. Bir

ideal.' Bu beni çok etkiledi.

Kıvrık dudakları, ödünc gözlerinin bunun çok iyi farkında olduğunu söylüyordu. "Öyleyse birbirimizi bulduğumuzda birbirimize destek olmalıyız, küçük güvercin.

Öyle tatlı bir samimiyetle söylenmiş, öyle baştan çıkarıcı yalanlar. 'Kendimize bir yer açmalıyız. Yaptıklarımıza, mahkememize, güvenliğimize bakın... Bizi örnek almak istemez misiniz? İkimizden bir şeyler öğrenmek?

İkimiz.

Düşüncelerim bir anda çarpışırken donmuş bir halde ona bakakaldım.

Kendimiz için bir yer.

Önümdeki manzarada yeni bir şey yoktu - zihnimde şiddetle kıvılcımlanan anılarda yeni bir şey yoktu. O korkunç kemik yığını. İki renkli gözler, safir ve obsidyen - Achlys ve Melinoë. O gümbür gümbür atan kalp, *tek bir kalp*...

Yeni bir şey değildi - ama bir anda
anladım. *Her şeyi* anladım.

"Creon'un da pazarlığa dahil edilmesini istiyorum. Sesim parlak ve netti, planlar da onunla birlikte ortaya çıkıyordu. Birdenbire ne yapacağımı biliyordum - sanki zihnim günlerce düşünmeyi tek bir kör edici içgörü parıltısına yoğunlaştırmış gibi şaşırtıcı bir netlikle biliyordum. 'Ne bana ne de ona zarar vermeyeceksin, bizi kontrol altına almaya ya da yakalamaya çalışmayacaksın. Eğer hayatımın geri kalanını huzur içinde yaşayacaksam, bunu yalnız yapmayacağım.

Creon'un başının görüş alanımın kenarında döndüğünü gördüm. Tek kelime etmese de yüzündeki şaşkınlık ifadesi gözümünden kaçmadı - *Em, hayır!* diyordu o bakış ve tanrılar bana yardım etsin, onu suçlayabilir miydim?

Güven bana, diye heceledim, parmaklarımdan başka hiçbir şeyi yanımda hareket ettirmeden.

Nefesi kesildi. Ama kanatları bir parça sarktı ve sözünü kesmedi.

Anne ona sıkılmış bir bakış attıktan sonra bakışlarını bana çevirdi, iç çekişinde dramatik bir sıkıntının izleri vardı - küçük ama can sıkıcı bir sorunun hatırlatılmasından rahatsız olan bir kadın. "Oh, nasıl isterseniz.

Bu talebe hazırlıklı olmalıydı. Aksi takdirde bu kararı bu kadar kolay vermesinin imkânı yoktu.

"Gitmem ve bir daha dönmemem gerektiğini söylemiştin," diye ekledim ve düşüncelerim ne kadar hararetli olursa olsun, kelimelerim düz ve mükemmel bir şekilde kontrollü kaldı. Gözden kaçırdığım bir şey var mıydı? Pazarlığımızın içermesi gereken başka bir şey? 'Gitmeden önce on dakikalık bir mühlet istiyorum. Burada yapmam gereken son şeyler var - birincisi vedalaşmak.

Anne, tahtının etrafında titreyen insanlara bakarak üst dudağını büktü. "Beş dakika ve bir saniye bile fazla değil.

"Bu yeterli. Tüm gücümle bunun doğru olması için dua ettim - ama takas yapmak sadece o kadar zaman içinde ne yapmayı planladığımı merak etmesine neden olacaktı ve isteyecek daha iyi iyiliklerim vardı. "Ve bir şey daha var...

Başını eğmiş, bekliyordu.

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı sağ göz çukurundaki mavi mücevhere odakladım. İşte kumar buydu, kırılma noktası, zafer anladığımı sandığım şeye bağlıydı. Mavi. O derin, okyanus mavisinden başka hiçbir şeyle konuşmuyordum - bana parıldayan diğer gözünü boş verin, duvarların yanındaki sıra sıra fae ve insanları boş verin... *Mavi*. 'Son ayarlamam olarak, size *fiziksel olarak* zarar vermeyeceğimi belirtmek isterim. Sadece bir örnek vermek gerekirse, sana ahlaksız bir kaltak demek , bunu saklı tutmak isterim.

Bunu yapmaya hakkım var. Ancak size büyü ya da kılıç doğrultmayacağım ve bu konuda bir pazarlık yapmaya hazırım.

Yanımda Creon'un nefesi hızlanıyordu, sessiz kalmak için harcadığı çabanın bir kanıtı gibiydi. Anne hareketsiz bir an beni düşündü - güm güm, kalbi çarpmaya devam ediyordu - sonra gülümsedi, başını salladı.

"Güzel," dedim suratsızca, bir adım öne çıkarak. 'O zaman biz-'

Creon ben daha cümlemi tamamlayamadan omzumu tuttu ve beni yıldırım hızıyla çeyrek tur geriye çekti.

İmza atmasına ya da tek bir kelime konuşmasına gerek yoktu. Kara gözlerindeki panik parıltısı bana haykırmak istediği her şeyi içeriyordu - *Ne yapıyorsun Tanrı aşkına? Gün batımına doğru uçup gittiğimizde ne olacağını sanıyorsun? Diğer bağlanmamış büyücüler, onunkine karşı koyacak Tanrı'nın büyüü olmadan hiçbir yere varamayacaklar ve sen başka kimseyi bağlayamayabilirsin bile ...*

"Biliyorum," dedim, onun delici bakışlarını tutarak, Anne'nin bizi izleyen birçok gözünün yararına gülümsedim. "En iyisi bu Creon, inan bana.

Parmakları tenimde kıpırdadı.

Ama yavaşça, tereddütle bıraktı - sanki beni bir uçuruma bırakıyormuş ve kendi başıma uçmam için bana güveniyormuş gibi hareket etti.

Ona son bir kez gülümsedim, yüzüme yansıtmaya cesaret edebildiğim en güven verici gülümsemeyi ve dönüp alçak sahneye ve üzerinde yükselen kemik tahta doğru ilerledim. Kendi nabzım, etrafımdaki Anne'nin sağır edici kalp atışları gibi kulaklarımda yankılanıyordu. Beş dakika. Yapılması gerekeni yapmak için korkutucu derecede az bir süre, ama bununla başa çıkacaktım - *bir şekilde* başa çıkacaktım ...

Daha fazla yaklaştırmaya zahmet etme, küçük güvercin," dedi Anne, parmaklarının bir hareketiyle daha dik oturarak. "Bu iş görür.

Parmak uçlarından bir tutam ışık serbest kaldı.

Teninden parlayan tek bir çizgi çıktı ve ipek bir kurdele gibi aşağıya doğru dalgalanarak bileğimi şaşırtıcı bir şekilde nazikçe sardı. Gözlerimi kırptırdım, sonra tekrar ona baktım. Çizginin diğer ucu da benzer şekilde onun pudra rengi koluna dolanmıştı.

"Bu bir pazarlık mı?" dedi, zalim gülümsemesi genişleyerek. Beş dakika.

Yoksa...

'Bu bir pazarlık,' dedim.

Işık patladı.

Alev alev yanan beyaz, buz gibi soğuk ama tenimi öğle güneşi gibi yakan... bileklerime pranga gibi yapışan. Kalbim artık kaburgalarımı dövüyordu ve hala pazarlık büyüğü daha parlak ve daha parlak parlıyordu, gözlerimden yaşlar gelene kadar deriden, etten ve kemikten parlıyordu ...

Ön kolumun iç kısmına acı bir sızı saplandı ve ıfık bir anda dağıldı, göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Bileğimde zaten taşıdığım kırmızı ve altın mücevherlerin altında, *bembeyaz* bir iz derimi yarıp geçmişti - beyaz.

Hiç sihir olmayan bir renk.

O lanetli kalp atışları aniden sustu. Etrafımdaki komşular ve aile üyeleri, kan büyüğü kalplerini serbest bıraktığında çığlık attılar ve nefes nefese kaldılar ve bu sesler beni her şeyden daha hızlı bir şekilde buraya ve şimdiye geri döndürdü.

Beş dakika. Şu andan itibaren.

Kaybedecek bir saniyem bile yoktu.

"Çık dışarı. En yakındaki beyaz giysili kolu tuttum - yaşlı Bayan Ariella, kırılğan bileği parmaklarımın arasında incecikti - ve şoktan kekelemesine aldırmadan onu ayağı kaldırdım. Kibar olmama gerek yoktu. Tek ihtiyacım olan, ölüm ya da zafer bahsimin bir sonraki adımından önce hepsinin gitmiş olmasıydı; etrafımızdaki diğerleri titreyen eller ve dizlerle ayağı kalkmaya çalışıyordu, ama bu benim çarpan kalbim için yeterince hızlı değildi. İçlerinden birini körlemesine çekerek ayağı kaldırdım. '*Dışarı çıkın!* Birlikte kalın, savaş bitene kadar binanın içinde kalın ve Tanrı aşkına, sakın soru sormayın - anlaşıldı mı?

"Emelin-" diye başladı yaşlı bir komşu, ellerini uzatmış bana doğru sendeleyerek gelirken.

"*Anlaşıldı* mı? Onu çıkışa doğru iterek tersledim. Bu mesajı ilettil.

Dramatik beyaz elbiseleri içinde paniğı kapılmış bir kuğı sürüsü gibi görünerek, topallayanları ve yaralıları aralarında sürükleyerek kaçtılar. Tahtta oturan Anne gülmeye başladı - *her iki* sesinde de keskin, muzaffer ulumalar vardı, sesler neşeli bir zevkle birbirine karışıyordu. Bu kahkahayı *duymak* bile gömleğimin renginin parmaklarımın altında keskin bir şekilde kaşınmasına neden oldu...

Bu düşünce sağ bileğime acı dolu bir sızı gönderdi.

Sana büyüü ya da kılıç doğrultmayacağım.

"Veda etmek istediğini sanıyordum? Bir çift dudakla konuşan iki ses, tınıları çok az farklı, kötü niyetli eğlenceleri ürkütücü bir şekilde aynı. 'Yoksa *benden* ayrılmak için zamana mı ihtiyacın vardı, küçük güvercin? Korkarım beş dakika daha burada olamayacağım - az önce mutlulukla terk ettiğin dışarıdaki baş belalarıyla ilgilenmeliyim...'

Artık boş olan sahneye adım atarken onu zar zor duydum. Nabzım saniyeler ilerledikçe atıyor, dakikalar geri sayıyordu. Ne sihir ne de bıçaklar...

Ama tahtlar hakkında hiçbir şey söylememiştik, değil mi?

Parmak uçlarımdan kan kadar parlak kırmızı bir büyü fışkırdı. Etrafımızdaki galerileri, mermer duvarları ve göz kırpmayan değerli taştan gözleri aydınlatan görkemli bir büyü çıtırtısı... yüksek kemik yığınınına çarptı, önünde adam boyu bir delik açtı ve kaburgaları, uyluk kemiklerini ve çene kemiklerini uçurdu. Uzun bir uyluk kemiği şakağıma çarptı, bir kafatası neredeyse bacaklarımı altımdan koparıyordu. Üstümde, Anne iki öfkeli sesle çığlık atıyor, kanatlarını açıyordu... ama ben sinmedim, kaçmadım.

Artık bana zarar veremezdi.

Ve büyüm çoktan tekrar uzanıyordu, hareket için yumuşaklık, gömleğimdeki kadifemsi peluşluğu boşaltıyordu. O tahtın içindeki boşluğa doğru ilerliyordum. Asla gözden uzak tutmadığı o mezarın içinde bulacağımı *bildiğim* şeyi tek bir Tanrı vergisi güç patlamasıyla dışarı sürüklüyordum...

İkimiz.

Sevgililerini ve çocuklarını bile kullanılmış paçavralar gibi bir *kenara* atan Anne.. *Kendinden* başka neyi bu kadar şiddetle koruyabilirdi ki?

Uyuyor gibi görünüyordu, sihrimin koltuğunun altından çıkardığı beden.

Sadece tek bir bakış yakaladım. Kapalı gözler. Siyah kanatlar. Bronz ten ve kuzguni siyah saçlar, hiçbiri henüz büyüünün renkleri tüketmesiyle beyazlamamış ...

Bir anlık bir bakış ve ardından Anne'nin ikinci yarısı yumuşak büyümün tüm gücüyle kollarıma çarptı, cansız ağırlığı ikimizi de bir uzuv ve kanat karmaşası içinde yere serdi. Kemiklerin ve fildişi parçalarının üzerine düştüm, keskin kenarlar bacaklarıma, sırtıma, omuzlarıma saplandı, acı bir anlığına görüşümü bulanıklaştırdı.

Ama ellerimi boynuna dolamıştım.

Parmaklarımin altında nabzı açık bir şekilde atıyordu.

"*Bedenim!*" diye haykırdı annelerden biri, histerik bir sesle. "*Bedenim!*"

Yuvarlandım, tam zamanında üzerime atlarken beyaz parıltıyı gördüm - fırlatılan bir bıçağın gümüşü çizgisiyle yarı yolda çarpıştım. Creon. Melinoë'nin bedenini de yanımda sürükleyerek kendimi dik tutmaya çalışırken tiz bir kahkaha attım - Creon hâlâ bağlı olabilirdi ama bıçaklarını Melinoë'den uzak tutmak için hiçbir pazarlık yapmamıştı.

İşe yaramaz değil.

Kesinlikle işe yaramaz

değil.

Hançerden kıl payı kurtuldu ve benden beş adım ötede, kemik ve mermer yığınlarının arasına düştü. Yüzü... İfadeler yüz hatlarında dans eden alevler gibi titreşiyor gibiydi, iki ruh kontrol için savaşıyordu - öfke, korku, soğukkanlılığı yeniden kazanmak için umutsuz girişimler. Sesi de benzer şekilde dağınıktı. 'Sen- *Bedenim*- Emelin, yapma- *Bırak*- Dinle-'

"Bunu tam olarak anlayamadım," dedim ve parmaklarım boğazındaki zayıf nabızı kazarken yüzümde büyüyen manyakça sırtışı durdurmak mümkün değildi. "Biraz daha açık olabilir misiniz?"

Creon'un bıçaklarından biri daha vızıldayarak ona doğru geldi. Kırmızı bir büyü patlamasıyla onu havadan tokatlamayı ancak başarabildi, "*Bedenimizi rahat bırak!*" diye tükürürken *uzuvları* bile kararsızca ileri geri sallanıyordu.

Cevap olarak Feather'a uzandım.

"Hayır! Başka bir hançerden kaçınmak için geri sıçramak zorunda kaldı.

"Hayır, yapamazsın!

Yapamazsın! Bir pazarlık yaptın - sen-'

"Bedensel zarar vermemek için," diye hemen kabul ettim, ona - yüzünden her an fırlayabilecek o safır göze - sırtarak baktım. Agenor aylar önce Altın Saray'da bana *mavi gözlerin Achlys olduğunu* söylemişti. *Siyah gözler ise Melinoë. Aslen Achlys'in bedeni olan yerde yaşıyorlar.* Daha doğrusu o bedene zarar vermiyorlar. Seninle konuştuğumu fark etmedin mi Achlys?

"Seni küstah küçük-" diye başladı, kekeleyerek, ve sonra Melinoë'nin sesi tekrar araya girdi - "*Bedenimden uzak dur seni-*"

Tüy, kılıfından çok kolay çıktı.

Ve pazarlık izim acımadı - en ufak bir sızı vermedi - sakince, titizlikle alf çelik kenarı uyuyan boğaza yerleştirirken.

Anne kükredi - önce Melinoë'nin sesi sandım ve ancak o zaman göğsünden kalbine birkaç santim kala çıkan bıçağı gördüm. Annem

atlatamayacak kadar dikkati dağılmıştı. O zaman bu kadar kolay mı olacaktı? İyi hedeflenmiş bir bıçak daha ve-

"Hayır!" diye haykırdı, sendeleyerek geri çekildi, silahı göğsünden çekti ve kabzası yanıyormuş gibi yere bıraktı. 'Bir şeyler yapın, sizi aptallar! Eğer biz ölürsek, hepiniz bizimle birlikte ölürsünüz! Eğer yaşamak istiyorsanız...'

Bir an için aklını kaybettiğini düşündüm.

Sonra duvarın etrafındaki taş gözlü kuklalar sarsılarak harekete geçti.

Kahretsin, bu nasıl mümkün olabilir? Bize zarar vermemek için pazarlık yapmıştı, değil mi? Yine de düzinelerce ve düzinelerce fae ve insan hiçbir acı belirtisi göstermeden bize doğru geliyordu, uzuvları titriyordu ama gözlerini kırpmadan bana dikmişlerdi... Paniklemiş bir refleksle Melinoë'nin boğazını bıraktım, sol elimi siyah kanadına bastırdım ve bir kırmızı büyü dalgası daha saldı. Bir avuç piyonu yere düştü. Diğerleri yavaşlamadı bile.

Aralarındaki Fae'ler ateş etmeye başlayınca kırmızı bir parıltı bana geri döndü. Siktir. *Lanet olsun.* Bir işaret fişeği kılıç koluma isabet ettiğinde irkildim, düşüncelerim fırladı.

Görünüşe göre kelimelerle oyun oynayabilen tek kişi ben değilmişim; anlaşılan kurbanlarında, pazarlığımızın *onları* saldırganlar olarak saymasına yetecek kadar akıl kalmış... Ve saldırdılar, her kıvrılmış dudakta ve pençeleyen parmakta şiddetli niyet açıkça görülüyordu, aralarındaki insanlar bile artık daha çok kafesteki hayvanlara benziyordu.

Alyra çığlık atarak aşağı süzüldü, pençeleri ulaşabildiği her boğaza ve buruna battı. Creon'un bıçakları üç, dört, beş saldırganı durdurdu. Yine de düzinelercesi gelmeye devam etti, her taraftan bana yaklaşıyorlardı - kollarımdan total bedenimi çekip almaya ve beni parçalamaya hazırıldılar. Elbette savaşabilirdim... ama Melinoë'yi bırakmak zorunda kalacaktım. En iyi pazarlık kozumu.

Sikeyim.

"Şimdi kadar da zeki değilsin, değil mi?" diye hırladı Anne, hasarlı taht koltuğunun kenarına tüneyerek. Artık kanaması yoktu - kendi kendini iyileştirmiş olmalıydı, sadece sıırıslık elbisesi hâlâ yaranın olduğu yeri gösteriyordu. 'O cesedi bırak, biz de halkımızı geri çağıralım. Son şansın, küçük güvercin.

Son bir şans... ama pazarlıksız. Bu da sözünden dönebileceği anlamına geliyordu.

Bu da tırnaklarının dağınık kadife yastıklara batışına bakılırsa muhtemelen sözünden *döneceği* anlamına geliyordu. Creon'a baktım - elinde son bir alf çelik hançer, şakağından aşağı kan damlıyordu, ilk

ve düşünmeden, düşünmeye cesaret edemeden sıçradı.

"Hadi tam tersini yapalım, olur mu? Melinoë'nin siyah saçlarını tutup başını geriye yatırdım. Boğazını kılıcımın parıldayan kenarına dayadım. 'Beş saniye içinde geri çekilme çağrısı yaparsan sana zarar vermem. Daha fazla beklersen-'

Kahkahası beni böldü, tiz ve manyakça. Achlys'in sesi. Achlys'in kahkahası. 'Nasıl istersen öyle yap, küçük sürtük! Ruhlarımız içeride güvende-'

Bocaladı.

Yüzü sanki bir maske kaymış gibi değişti.

"Hayır! İçi boş bir çığlık, o pelüş pembe dudakların üzerinde güreşiyor - Melinoë, yine. 'Hayır! Bedenim olmaz - olmaz-'

"Dört," dedim, başımın tepesinden fırlayan kırmızı bir parıltıdan kaçınmak için eğilerek. "Üç.

Anne, kanatlarının tek ve sarsıcı bir tokadıyla tahtından sıçradı - Melinoë, ortak bedenlerinin kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak bana doğru hamle yapmaya çalıştı. Achlys kendini tuttu ve boğuk bir sesle, "Tek yolu bu..." dedi.

Creon'un yönünden yuvarlanan kafaların sesi yükseldi, ilk insanlar ona ulaşıyordu. Alyra onların safları arasında bir yerde çığlık attı.

"İki," dedim soğuk bir şekilde.

"Devam et! Achlys beni tersledi ve sonra yine Melinoë, ellerimi gözlerimi oyacakmış kaldırdı - 'Bu ne ? *ne cüret?* Nasıl -'

Feather'ın kabzasını daha sıkı kavradım. "Bir.

"Hayır!" diye uludu Anne ve ben önce Melinoë olduğunu sandım, dizlerinin üzerine çökerken o vahşi, çaresiz hayvan çığlığını atıyordu...

Ama sonra gözlerini gördüm.

Sol göz çukurundaki obsidyenden renk sızıyordu, tıpkı bir kavanozdan sızan boya gibi. Tanrılar merhamet etsin - o taşlardan büyü mü yapıyordu? Ama solgun parmaklarından renk çıkmıyordu ve her halükarda renk tam olarak *kaybolmuyordu*. Bunun yerine...

Anne'nin obsidyen gözü, yanındaki safir gibi maviye .

Etrafımda, mücevher gözlü saldırganlar, ipleri aniden yalnız bırakılan kuklalar gibi durmak için sallandılar.

Ve parmaklarımın altında Melinoë'nin cansız bedeni titredi.

Achlys tekrar 'Hayır,' diye inledi, parmakları öfkeyle göğsünü tutuyordu - sanki ulaşamaz bir şeye ulaşmaya, zapt edilemez bir şeyi zapt etmeye çalışıyormuş gibi. 'Hayır, lütfen! Bir ruh bir bedeni terk edemez, dedi! Vücut buna dayanamaz! Sen ... sen ...'

Oh.

Oh, *Tanrım*.

Creon bile artık görüş alanımın kenarında, donmuş fae ve insanlarla çevrili bir şekilde savaşıyor, mermer zeminde inleyip yalvaran annesine bakıyordu. Uzuvarları şiddetle titriyordu. Kanatları acılı kıvrımlar halinde kasıldı. Bir zamanlar obsidyen olan gözleri derin bir gece yarısı mavisine dönerken sesi tiz bir şekilde yükseldi, sonra şafak vakti gökyüzü gibi yavaşça soldu - 'Abla! *Kardeşim!*

Melinoë'nin bedeni titreyen bir ciğer dolusu havayı içine çekti. Achlys'in nefesi de aynı anda kesildi.

"Sen değil," inledi, elleri kanlı göğsünü tırmalıyordu. Kusursuz güzelliğinden, dudaklarındaki soğuk alaydan, mücevher gözlerinde bile parıldayan eski zalimlikten geriye hiçbir şey kalmamıştı; ölmek için sürünen bir hayvan gibi yerde kıvrılan kadın, *ölümlü*, aniden ve acınası bir şekilde kalbi kırılmış görünüyordu. 'Sen de mi...'

Aşıklar. Çocuklar. Tanrılar.

Ve şimdi... kendi kız kardeşi, onu terk ediyor.

Kollarımda, Melinoë'nin uzuvları seğirdi. Achlys'in bedeni de aynı anda gevşedi, yere yığılırken başı bir yana düştü; fildişi yüzünde iki safır göz parlıyordu, dudakları neredeyse onun kadar solgundu, beyaz saçları omuzlarının etrafında dağılıyordu. Son bir kez sesini duydum. "*Lütfen...*

Sonra sessizleşti. Ölümcül, ölümcül bir sessizlik.

Yüksek sesli bir nefesle Melinoë'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Mürekkep siyahı gözbebekleri dünyaya hayvani bir vahşilikle bakıyordu - *Creon*'un gözleri ve ben bu benzerliği o ana kadar onunkine çok daha fazla benzeyen bir yüzde bu kadar keskin bir şekilde görmemişim. Aynı yüksek elmacık kemikleri. Aynı koyu bronz ten. Dudağının kıvrılma şekli bile tanıdık, tanıdığım Anne gibi tatlı ve alaycı değil, öfkesinde vahşiydi, hayatta kalmak için *her şeyi* feda etmeye hazır bir kadının ifadesi.

Yüzyıllardır zihnini paylaştığı kız kardeşi olsa bile. Hareket ettiğinde neredeyse ellerimi ondan çekecektim.

Achlys'in altı adım ötedeki cesedine, uzun zamandır içinde hareket ettiği ölü et ve kemiklere bakamıyor gibiydi. Bunun yerine, o kara gözler Creon'a dikilmişti. Kolları yerden kalktı, ona doğru uzandı - ince kadın elleri, deride en ufak bir yara izi ya da nasır yoktu.

"Oğlum..." diye mırıldandı.

Gözleri ayna gibi boş, kıpırtısız parmaklarının arasında bir bıçakla ona bakıyordu. Etrafında, parçalanmış kurbanları hareket etmiyordu - kendi hayatta kalması için onu feda etmeye yönelik son girişiminin sessiz tanıkları.

"Lütfen. Titreyen dudaklarından hırıltılı bir kahkaha kaçtı. 'Ben senin Anne. Bunu bana yapmasına izin veremezsin - sen-'

"Bu argümanla fazla uzağa gidebileceğini sanmıyorum," dedim kaba bir şekilde, kılıcı savunmasız atardamarına daha sıkı oturtmak için Feather'a aç verdim. Saçındaki elim titriyordu ama kılıcı tutan elim kıpırdamadan duruyordu. "Annelerin de oğullarına yapmaması gereken pek çok şey var.

"Cehenneme git," diye tısladı, sesi bir anda keskinleşti, elleri beni uzaklaştırmak istercesine dirseğime dolandı. Tırnakları derime batarken bile yerimden kıpırdamadım. 'Beni öldüremezsiniz, sizi küçük haşereler. Eğer o sesi geri istemiyorsanız. Büyülü dünyanın geri kalanının içinde yok olmasını istemiyorsanız- *Neden gülüyorsun?*

Çünkü Creon'un ağzının etrafında beklenmedik bir gülümseme kıvrılıyordu, vahşi ve kınından çıkarılmış pençeler kadar keskin. Muhteşem olduğu kadar insanlık dışı, ilkel ve aynı anda sıkı bir şekilde kontrol edilen bir gülümseme... ve işte tam o anda, ne olacağını biliyordum.

Biliyordum ve *arzuluyordum*.

"Özür dilerim anne. Altın rengi sesi alçak ve ölümcüldü - en tatlı, en saf bal gibi, zehir damlıyordu. "Korkarım sen amacına hizmet ettin.

Gözleri büyüdü.

Anlayışın vuruşunu, sesini, sözlerini gördüğüm donmuş bir an - patlayıcı, dehşete düşmüş bir kavrayış anı ...

Sonra boğazını kestim.

Chapter ZG

Son, onursuz bir hırıltıdan başka hiçbir şey olmadan öldü.

Anne'nin ikinci yarısı, insanoğlunun Yüce Leydisi, tanrıların katili ve kıtaların yok edicisi... kucığımda ölü yatıyor, teselli edilmek için bir çocuk gibi kıvrılmış.

Parmakları hâlâ ön kolumu pençeliyordu. Bir zamanlar güzel olan yüzü grotesk kıvrımlar içinde sabit kalmıştı. Etrafımızdaki sessizliği donuk gümbürtüler bozdu - kuklaları, onları ayakta tutan büyü onunla birlikte ölürken yere düştü. Kılıcımı yavaşça geri çektiğimde başka hiçbir şey kıpırdamadı - boğazından fişkırmaya devam eden ve müstehcen bir gürültüyle mermer zemine damlayan kandan başka hiçbir şey.

Çok, çok fazla kan vardı ve yine de gerçekler yavaş yavaş kafasına dank ediyordu - gerçekten, gerçekten ölmüştü.

O ölmüştü.

Bir daha asla başka bir ruhu incitmeyecekti. Bir daha asla başka bir ruhu bağlamayacaktı. Bir daha asla o kan donduran küçük kahkahayı atmayacaktı.

Bana bir daha asla onun küçük güvercini deme... Melinoë'nin cesedinin cansız ağırlığını üzerimden atmak için mücadele ettim, ellerim titriyordu, pantolonum ve parmaklarım kanla boyanmıştı. Onu öldürmüştüm. Onu *öldürmüştüm*. İmparatorluğu sona erdirmiştim. Savaşı bitirdi. Tüm lanet dünyayı kurtarmıştım.

Basit düşünceler, basit gerçekler ve yine de zihnim bunları özümsemeyi reddetti.

Kılıcımı bırakıp ayağa kalktığımda hâlâ kimse kımıldamıyordu, sanki dünya etrafımda bir heykel galerisine dönüşmüştü. Mücevher gözlü bedenler salonun etrafına dağılmıştı. Alyra yıkık tahtın bir kolçağına konmuş, aşağıdaki karmaşaya heybetle bakıyordu. Creon donup kalmıştı, hiç tanımadığı annesinin cesedine bakarken gölgeler yüzünü jilet gibi keskin açılarla oyuyordu, o yabancının yüzü kendisinininkini yansıtıyordu.

Ama arkamda ...

En yumuşak, en sessiz inilti sessizliği bozdu.

Arkamı döndüm.

Kapı aralığında durdular, çerçevenin arkasında yarı büzüşmüşlerdi ama yine de *oradaydılar* - Valter ve Editta, Valter' kolu Editta'nın omuzlarındaydı, Editta boğazından yükselen çığlıkları bastırmak istercesine ellerini ağzına götürmüştü. Arkalarında görülebilecek başka kimse yoktu. Diğerleri canlarını kurtarmak için kaçarken ikisi geride kalmış olmalı - hastalıklı bir merak mı? Ya da çok daha uzak bir ihtimal...

Hayatta kalıp kalmayacağımı bile önemsemiş olabilirler.

Bu düşüncenin zihnime bu kadar düz bir şekilde gelmesi, en ufak bir umut ya da sevinç ışıltısı uyandırmaması garipti.

Birdenbire o kadar *küçük göründüler* ki, orada solgun ve korkmuş bir şekilde duruyorlardı - o kadar güçsüzdüler ki, zihnim onları anılarımda yaşayan ebeveynlerimle, yirmi yıldır tanıdığımı inandığım insanlarla eşleştirmek için çabaladı. Onları son gördüğümünden beri çok şey değişmişti. En çok da *ben* değişmiştim, ama anılarımin benimle birlikte değişmediğini ancak şimdi fark ettim - zihnim bir şekilde ikisini çok önemli ve güçlü figürler olarak, dünyamı kurabilecek ya da yıkabilecek o hayalet sesler olarak zamanda dondurmuştu.

Ve ancak şimdi, melodramatik beyaz pelerinleri içinde onlara, Valter'in seyreli saçlarına ve Editta'nın zamanla yıpranmış yüz hatlarına bakarken, bu ikisinin kendi korkularının zincirlerini kırmayı bile başaramadıklarını fark ettim.

Kimsenin dünyasını bırak.

Bırakın *beni*.

Ve yanlış bir şey söyleme ya da yanlış bir şekilde bakma korkusu olmadan ağzımı birdenbire açmanın ne kadar kolay olduğu mucizeviydi - kanlı, kirli ve yaralı bir şekilde onlara nasıl da zahmetsizce gülümsedim. "Hâlâ burada mısın?"

İrkildiler.

Birdenbire *beni* üçümüz arasında korkutucu biri haline getirdi.

Her ne kadar Creon'un aynı anda görüş alanıma girmesi yardımcı olmamış olsa da - en son köylerini yerle bir ederken gördükleri Creon, hayatım boyunca benden sakladıkları sırları ortaya çıkarmak için onları tehdit ediyordu. Ona baktım. Gözlerinin hafifçe kısılması bilmem gereken her şeyi söylüyordu - aynı geceyi canlı bir şekilde hatırlıyordu ve dudaklarımdan dökülecek tek bir kelime, bu noktayı birkaç ayrıntılı ve çok tatsız yolla belirtmek için ihtiyacı olan tek şey olacaktı.

Küçük bir kafa sallayışı yaptım.

Dudaklarında küçük, yorgun bir gülümseme belirdi.

'Em...' Editta kapı aralığında başladı, sesi hıçkırıklarla boğulmuştu. 'Em, biz istemedik... Asla yapmamalıydık...'

O daha cümleyi anlamadan ben bundan bıkmıştım.

Pek çok kez umut etmeyi bırakamadım. Bir gün fikirlerini değiştirebileceklerini ve kapıma gelip yanıldıklarını, benim haklı olduğumu ve istedikleri gibi bir kız olmak için elimden geleni yaptığımı söyleyebileceklerini hayal etmekten vazgeçmek için - ve yine de şimdi yanıldıklarını kanıtladığım için, şimdi onlara kendi hayatım pahasına bile olsa asla onlara karşı gelmeyeceğimi gösterdiğim için ...

Artık umurumda olmadığını fark ettim.

Artık tek istediğim bu işi *bitirmektir*.

"Sorun yok. Bunun en şaşırtıcı yanı doğru olmasıydı - artık intikamı, öfkeyi, haklı olmayı umursamıyordum bile. Ne önemi vardı ? Onlar ölümlü hayatlarının geri kalanını hatalarının farkında olarak geçireceklerdi ve ben de sonsuz yıllarımı yaşayacak ve bir daha onların seslerini duymayacaktım. "Her şey yolunda. Umarım dükkan iyi gidiyordur. Umarım burada yaşamak için iyi bir yer bulmuşsundur.

Bana baykuş gibi göz kırptılar.

"Git diğerlerini bul ve evine dön," diye ekledim, kesin bir dille. "Sana söyleyecek başka bir şeyim yok.

Birkaç santim küçülmüş gibiydiler. Valter'in soluk parmaklı, boya lekeli eli karısının omzunu sıkıca kavradı ve "Ama Em-" diye söze başladı.

Kreon bıçağını güçlkle kaldırdı - parmaklarının seğirmesinden biraz daha fazlası.

Rüzgar gibi koştular.

İçimde kahkaha kalmış olsaydı gülebilirdim - dökülecek gözyaşı kalmış olsaydı ağlayabilirdim de. Ama arkalarında kalan tek şey bir boşluktu - ya da daha doğrusu hissedilemeyecek kadar tükenmiş duyguların boş hissiydi - ve bir kez daha o boğucu sessizlik üzerimize çöktü, ayak sesleri uzaklaştı, şimdi daha boş ve bir şekilde daha hafif.

Bir şekilde... daha özgür.

"Eğer ikimizden birinin daha ilgilenmesi gereken bir ailesi varsa," dedi Creon, yüzeydeki mizah kıvılcımına rağmen sesi çiğ ve boştu, "yarına kadar beklemelerini rica etmemizi öneririm, sence de öyle değil mi?"

Bu büyüü bozdu.

Kemiklerle kaplı zeminin üzerinden, kılıcımın, kanın ve cesetlerin yanından sendeleyerek ona doğru ilerlerken yarım bir kıkırdama duydum; kendimi onun kucağına atıp kollarımı ince beline doladığımda bir tane daha; parmaklarım sırtının kaslı düzlemlerine saplandı. Kalbi yanağımda gümbürdüyordu. Uzun, ürpertici tek bir nefes verip başının ağırlığını benimkine yaslayarak gevşerken kolları ve kanatları beni sardı - boyun eğmeyen savaşçı sonunda zırhından sıyrıldı.

"Teşekkür ederim," nefes aldı, sesi boğuklaşmıştı. "*Teşekkür* ederim..."

Ve ona bunun benim olduğu kadar onun da zaferi olduğunu söyleyebilirdim, onsuz öleceğimi söyleyebilirdim, ona doğrulttuğum her kırmızı damlanın onun adına ve sadece onun adına çekildiğini söyleyebilirdim...

Ama o kelimeleri bulmak için sonsuzluğun geri kalanına sahiptim.

Bu yüzden doğal olmayan sessizlikte orada dururken ona sıkıca sarıldım - ona sarıldım ve katı bedeninin kokusunu içime çektim ve her şeyin bittiğine inanmaya, gerçekten inanmaya çalıştım.

Sadece birkaç dakika sonra, tam da dışarıdaki savaşa geri dönmek için cesaretimi topladığım sırada, annem ve babam salona daldı - kanlar içindeydiler ama hayattaydılar, yüzlerindeki ifade savaş borularının zafer çığlıkları kadar iyiydi.

Rosalind, Anne'nin cesetlerini görünce muzaffer bir "Ha!" çekti ve salonun derinliklerine doğru ilerlemeden önce bana sıkıca sarıldı. Agenor, daha şaşırtıcı bir şekilde, Melinoë'ye ve boğazındaki yaraya sadece göz kırptı, sonra yüz ifadesinde garip bir aciliyetle Creon'a ve bana döndü. "Kim?

Creon ben daha ne sorduğunu anlayamadan bana başıyla onay verdi. "Em.

"Ah. Babamın geniş omuzları yarım santim sarkarken bana aynı anda hem sulu hem de gururlu bir gülümseme gönderdi. 'Güzel. Güzel. *Mükemmel*.

Bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama fırsatım olmadı; Lyn bir sonraki an salona süzülerek geldi ve yere inerken şiddetli bir zafer çılgılığı attı. Omuzlarından biri kanla ıslanmıştı ve diğer kolundaki pençe izleri tazıları ve zor kaçışları akla getiriyordu. Ama sanki acı yokmuş gibi bana sarıldı ve gözlerindeki mutluluk gözyaşları beni bir anlığına buna inandırdı - lanet olsun ölümlere, lanet olsun yaralılara ...

Biz kazanmıştık.

Tam olarak farkına hâlâ mümkün değildi.

Lyn'den birkaç dakika sonra Tared elinde kılıcı, yüzünde o güne kadar gördüğüm en geniş sırıtişla içeri girdi; bir dakika sonra Naxi kapılardan içeri daldı, her fırsatta cesetlere dilini çıkarıyordu. Rosalind yaralıları getirmekle ilgili pratik şeyler söylüyordu. Agenor bana, Creon'a ya da özel olarak kimseye savaşı özetliyordu; İttifak'ın büyüğü engellenir engellenmez Ana'nın ordusunun yarısının firar etmesi ve Fae güçlerinin Yüce Leydi'lerine artık kimsenin zarar veremeyeceğini anlaması hakkında bir şeyler söylüyordu...

Sesleri yapraklardan süzülen çiy damlaları gibi üzerimden kayıyor gibiydi. Sanki *orada*, kemiklerin ve molozların arasındaymışım gibi, Anne'nin tahtının yıkık kalıntıları hala salonun üzerinde yükseliyordu.

Daha fazla müttefikimiz açık kapıdan içeri doluştu. Alves, hasırlar, battaniyeler ve yaralı bedenlerle geri dönmek üzere gözden kayboldu. Kan kokusu sersemlemiş zafer atmosferine karışıyor, histerik rahatlama bir şekilde yapılacak *daha çok* işin pragmatik telaşına zahmetsizce karışıyor; şifacılar bir anda ortaya çıktı, mavi büyülerıyla fae'ler ve iksirleriyle nimfler, etrafımdaki herkes tam olarak nerede ihtiyaç duyulduğunu biliyor gibiydi. Bir an Rosalind'i gördüm, bir hastayla ilgileniyordu.

bir grup yaralı insan. Agenor esirlerle ilgilenmek için ortadan kaybolmuştu ya da Tanrı bilir ordu komutanları başka nelerle uğraşmak zorundaydı.

Yoldan geçen bir fae şifacıya yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordum. Sanki yaralıları neşelendirmek için küçük bir dans yapmamı önermişim gibi bana baktı ve gayet iyi idare ettiklerini, kendimi zorlamama gerek olmadığını ve neden işimin meyvelerinin tadını çıkarmak için biraz daha hoş bir yer bulmadığımı söyledi.

Şimdi benden beklenen bu muydu - ölümler gömülürken kutlama yapmam mı?

Creon'a sormak istedim ama onun da salonu terk ettiğini fark ettim. Birisi bana, Ana'nın esir alınan ordu komutanlarından bazılarıyla konuşmaya gittiğini söyledi.

İki dakika boyunca heyecanla elimi sıkmayı bırakmayan yardımsever bir alften Feather'ı aldım, sonra inleyen ve uluyan yaralı yataklarının yanından geçerek çıkışa doğru ilerledim. Delwin oradaydı, bacağının yarısı yoktu, yanında ona o kadar benzeyen bir kadın vardı ki kız kardeşi olmalıydı. Thorir koridorun biraz ilerisinde bir hasırın üzerine uzanmış, bağırsaklarını sabırla gövdesine geri diken şifacısıyla şakalaşıyordu. Ben salondan çıkarken Tolya'nın su perisi kraliçesi Helenka içeri taşındı, her kan içindeydi, kesik bir fae kafasının saçları hâlâ pençe gibi ellerinden birindeydi.

Salonun ön odasında insanlar arkadaşlarının ve ailelerinin cesetlerinin yanında diz çökmüş, sessizce hıçkırarak ağlıyorlardı.

Aceleyle dışarı çıkarken hiçbirinin gözlerinin içine bakmaya cesaret .

Dışarıdaki dünya darmadağınktı, ilk ziyaretimde geride bıraktığım şehre hiç benzemiyordu: yıkılmış duvarlar, yanmış çiçek tarhları, Beyaz Salon'un cephesinden sarkan insan bedenleri. Burada da nereye baksam insanlar vızır vızır dolaşıyor, hızla sargı bezi uyguluyor, fae'leri zincirliyorlardı. Ordumuzun insanları kapı kapı dolaşıp hayatta kalanları arıyor ve şehrin kurtuluşunun acı-tatlı haberlerini getiriyorlardı; orada burada, dehşete düşmüş vatandaş grupları bir araya toplanmıştı ve fae'ler evlerinin mavinin geniş patlamalarıyla onarıyorlardı.

Şehir merkezinden birkaç köşe ötede Edored ve Nanya'ya rastladım. Nanya'yı molozlarla dolu sokaklarda taşıyor, savaşı kaçırdığı için telafi etmek üzere birkaç fae'nin peşine düşme planlarından bahsediyordu; kollarındaki Nanya artık mum renginde değildi, daha ziyade yeniden yürüyebilecekmiş gibi görünüyordu. Fark ettiklerinde ikisi de bana gülümsedi.

Ben. Kan izinin Anne'nin ölümüyle yok olduğunu ve çeşitli büyülü adalardan daha fazla şifacının yakında geleceğini bildirdiler.

"Bu harika," dedim zayıfça, o lanetli işareti tamamen unuttuğumu itiraf etmek istemeyerek.

"Hepsi senin sayende, Gürültülü Ölüm," dedi Edored, bana elsiz bir selama benzeyen geniş bir sırıtış fırlattı ve yoluna devam etti.

Sesleri kesilene kadar onları izledim - Nanya ayaklarının artık onu taşıyabileceğine dair itiraz ediyordu ve Edored hayatında ilk kez üzülmeğe güvende olmayı tercih ettiğini söylüyordu - ve tam olarak belirleyemediğim nedenlerden dolayı garip bir şekilde boşlukta hissettim.

Şehrin kenarındaki bir duman sütunu dikkatimi çekti. Zambak duvarına vardığımda Tared, Lyn ve bir avuç kızıl saçlı kişiyi, savaşta ölen anka kuşlarının cesetlerini yakmak için aceleyle dikilmiş bir düzine ateşin etrafında koşuştururken buldum. Tam köşeyi döndüğümde için için yanan bir kül yığınının bir çocuk çığlığı yükseldi ve Lyn eğilerek yeni doğmuş anka kuşunu közlerin arasından aldı, bir bez parçasına düzgünce sararak kundakladı. Ateşlerin diğer tarafında insanlar sessiz bir verimlilikle sıra sıra beşikler kuruyorlardı.

Tared, duvarın dibindeki oldukça belirsiz yığından yeni bir ceset çıkarmak için döndüğünde beni fark etti. Gömleğinin düğmeleri açıktı, kolları ve yüzü is lekeleriyle kaplıydı, uzun bir iş gününden çıkmış bir madenciyi andırıyordu - ama kızıl saçlı ölü bir çocuğu en yakındaki odun yığına taşıırken hareketlerinde yorgunluk yoktu, sonra dönüp ellerini aynı derecede lekeli pantolonuna sildi.

"İyi günler, Em. Çarpık sırıtışı, sesine zar zor dokunan bir endişe kıvılcımını gizliyordu. "Fırına bir göz atmaya mı geliyorsun?"

Lyn sokağın diğer tarafından ona bir avuç ateş fırlattı. Adam ona bakmadan eğilerek ateşten kurtuldu.

"Dirilişlerine ızgara yemek muamelesi yapmana rağmen ölülerini sana emanet mi ediyorlar? Diğer anka kuşlarına bakarak söyledim. Hiçbiri aralarındaki tek alfe göz kulak oluyor gibi görünmüyordu - ordu kampımızdaki diğer herkesle aralarındaki mesafeyi koruduklarını gördükten sonra bu alışılmadık bir durumdu.

Tared yerden bir meşale kaparken omuz silkti. "Lyn'in son on iki ölümünden kurtulduğunu biliyorlar.

Onu yakan ve ateş söndüğünde küçük bedenini küllerden toplayan oydu... Kalbim şiddetle sıkıştı ve

uyarı olmadan.

"İyi misin?" diye ekledi daha alçak bir sesle, beni yakından izliyordu. İyi miydim?

Öyle *olmalıydım*. Sevinçten havalara uçuyor olmalıydım. Dünya kurtulmuştu, değil mi? İmparatorluk yenilmiş miydi? Yanan köyümde uyandığım günden beri bunun için çalışmışım, bunun için lanetlere, tanrılara ve pazarlıklara göğüs germiştim - ve yine de ...

Yine de memnuniyet gelmiyordu.

Artık Anne gittiğine göre, artık takımadalar özgür olduğuna göre, herkes evlerine ve ailelerine dönecekti... ya ben?

Ne istediğimi biliyordum.

Sadece nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Biliyorum," dedi Tared usulca ve birden etrafında titreşen ışık daha donuk göründü, gülümsemesi alaycıydı. 'İşler yoluna girecek. Bu arada meşgul olmak işe yarar.

Yutkundum. "Doğru.

Saçımı karıştırmak için uzandı, sonra başparmağıyla Lyn'in kucağındaki bebeği işaret etti, gözlerinde yeniden canlanan eğlenceyle. 'Başlangıç olarak gidip Khailan'a merhaba diyebilirsiniz. Bana sorarsanız, hayatının bu evresinde hiç bu kadar keyifli olmamıştı.

Khailan?

Lyn'in az önce başka bir anka dişisine teslim ettiği çocuğa biraz daha dikkatli bir bakış attım. Tombul ve pembeydi... ama o yuvarlak, tombul yüzün hatlarındaki bir şey, pazarlık ettiğim mağrur, keskin çeneli anka kuşu erkeğine en ufak bir benzerlik taşıyordu.

"Sanırım pas geçeceğim," dedim ve yüzümü buruşturdum. 'Onu tutmaya çalışırsam her yerime sıçabilir.

Tared kakhahayı patlattı. "Bir onur nişanı olduğu .

Küçük bir kıkırdamaya engel olamadım. Etrafımızdaki anka kuşları bize tereddütlü bakışlar fırlatıyor, görünüşe göre alf vahşilerine ya da tanrıya inanmış yarı fae'lere biraz daha nazik davranmalarını söylemenin bir anlamı olup olmayacağından şüphe ediyorlardı. "Sizi işinizle baş başa bırakmalıyım," diye mırıldandım.

Onlar. "Görüşürüz... yakında, sanırım.

Neşesiz bir gülümseme. "Görüşürüz, küçük velet.

Çıkarken Lyn'e sarıldım, sonra da tüten ateşleri geride bırakırken Khailan'ın beşiğinin yanından geçtim. Yaşayan en yaşlı anka kuşu, artık doğumdan birkaç dakika sonra herhangi bir cesur insan bebeğinden farksız görünüyordu ve gökyüzüne bakıyordu

battaniyesinin içinde, küçük tombul elleri yumruk olmuş. Bileğinin iç kısmı...

Boş. Tek bir pazarlık işareti bile yok.

Kendi ön koluma baktığımda, onun da aynı şekilde kusursuz bir şekilde yıpranmamış olduğunu gördüm; en son üzerinde düşündüğümde tenimi süsleyen üç mücevherden hiçbir iz kalmamıştı.

Anne ile yaptığım pazarlık onun ölümüyle sona ermişti. Muhtemelen Khailan'ınki de öyleydi. Ama Creon'la paylaştığım o küçük yakut işaret bile, Kızıl Saray'daki ilk geceden beri yanımda taşıdığım pazarlık bile

... Sanki hiç orada olmamış gibi gitmişti, Anne'yi sona erdirmesine yardım etme sözüm sonunda yerine gelmişti.

Neden bu gözlem bile çiğ, içgüdüsel bir kayıp gibi hissettirdi?

Yürümeye devam ettim ve şehir duvarındaki bir gedikte tökezleyerek kendimi gölün kıyısına yakın bir yerde buldum. Suyun diğer tarafında insanlar ölenlerin cesetlerini karıştırıyor, arkadaşlarını ve hayatta kalanları arıyorlardı. Ama benim yürüdüğüm yerde, elma ağaçlarının arasında yarı gizlenmiş bir halde, neredeyse o yıkıcı savaş hiç olmamış gibi davranılabilirdi; hava kanın metalik tadı yerine toprak ve olgun meyve kokuyordu.

Sanki barış zaten buradaymış gibi.

Sanki yakında ben de hissedebilecekmişim gibi.

Sonunda kendime gölün kıyısında, patikadan biraz uzakta, sazlık ve salkım söğütlerle dünyadan korunmuş bir yer buldum. Orada kılıcımı çözdüm, ellerimdeki kanı temizledim ve çimenlerin üzerine kıvrıldım, sessiz kalamayan bir zihinle mavi gökyüzüne baktım, boş obsidyen gözlerin ve Anne'nin son anlarının flaşları, onları ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da düşüncelerimi dolduruyordu.

Güneş üzerimde ağır ağır yolunu çiziyordu. Arada bir şehirden belli belirsiz sesler geliyordu, ağıtlar ve kutlamalar, gerçek olamayacak kadar uzak.

Kanat sesleri nihayet sessizliği bozduğunda, çizmelerin altındaki dalların çıtırtısı duyulduğunda vakit öğleyi çoktan geçmiş olmalıydı. Bir gıcırtı ve ardından o ana kadar varlığımın her zerresiyle beklediğimi fark etmediğim ses

-

"Oh, *işte* . Creon.

OceanofPDF.com

Bölüm 40

Alçak bir söğüt dalının altından geçerek görüş alanına girdi, siyah saçları artık bağlı değildi, kanatlarını sıkıca kapatmıştı. Alyra onun omzunda oturuyordu - her yer bir yana *onun* omzunda- bana selam verirken son derece kendini beğenmiş görünüyordu. Görünüşe göre beni bulan oydu, tanrı yeminli bağımız burada en keskin gözlerden bile daha faydalıydı.

"Hey," dedim utanarak.

Creon'un gülümsemesinin kenarları yumuşaktı ve biraz endişeden daha fazlası vardı. Ama selamına karşılık vermek yerine Alyra'yı omzundan itti ve samimi olamayacak kadar düz bir yüz ifadesiyle ona şöyle dedi: "Saklanan fae'leri bulma konusundaki yardımın için alflerin sana minnettar olduğundan bahsetmiş miydin? Bu işte olağanüstü iyi olduğunu söylediler.

Benim tanıdık onun iki katı kadar şişmiş gibiydi.

"Sana ne yapacağını söylemeye cüret edemem, tabii ki," diye ekledi, hala o masum ve ciddi ses tonuyla - ve ancak o zaman neye oynadığını .

'Ama sanırım ikimiz burada idare edebiliriz, o yüzden kanatlarını biraz daha açmak istersen...'

Zafer ılıklarıyla havalandı, sazlıkların üzerinden süzölerek şehre doğru geri döndü. Creon'un gülümsemesi masumdan şeytana dönüşürken, güneşin ıslattığı çimenlere uzandı, bacaklarını uzattı ve kuru bir sesle, "İşte," dedi.

Gölmeyi başardım. "Alves böyle bir şey söyledi mi?

"Oh, hayır. Başını güneşe doğru eğerek ışığın yüzünde dans etmesine izin verdi. Güneş bronz tenini parlatıyor, gözlerindeki şakacı pırıltıyı aydınlatıyor gibiydi. "Ama ona defolup gitmesini söylemek onu buradan çıkarmanın en iyi yolu gibi görünmüyordu. Öncelikle, burnumu ısıırıp koparmasının tanrısal yüzümü daha da güzelleştireceğini sanmıyorum.

Benden bir kıkırdama daha kaçtı. "Dünyayı kurtarmanın sende varoluşsal şüphelere yol açmadığını duyduğuma sevindim.

Bakışları bir an üzerimde kaldı, omuzlarının ve kanatlarının gevşek örtüsü için fazla . Ama gözlerini kaçırıp, "Varoluşun tam olarak neresinden şüphe ediyorsun?" diye sorarken sesi aynı melodik tondaydı.

"Nereden başlasam? Suratımı ekşiterek söyledim.

Gölün dalgalanan yüzeyine bakarak bekledi, soruyu geçiştirmek için yaptığı bu yarım yamalak girişim onu yıldırmanıştı.

Lanet olsun, neden sorulardan kaçıyordum ki? Bu bir kutlama anı olmalıydı. İşimiz bitmişti; özgürdük. Artık savaşmak, yaşamak istediğim hayatın önüne geçecek ölüm kalım tercihleri yapmak yoktu. İstedğimiz evi bulabilirdik. Önümüzdeki birkaç on yılı kitaplara ve güzel ipeklere gömölerek geçirebilirdim ve Creon sonunda karanlık fae prensi rolünü bırakabilir ve-

Bekle.

Prens.

İsimsiz, uyuklayan rahatsızlık bir anda katı bir şekil aldı, çekirdeği o tek hain kelimeye kristalleşti.

"Creon? Sesimde küçük bir çatlak. 'Kreon, ben... bunu daha önce hiç düşünmediğime inanamıyorum ama... eğer Anne öldüyse...'

Başını bana doğru eğdi, dudaklarının kenarında küçük, neşesiz bir gülümseme belirdi. "Bunun artık varsayımsal bir mesele olmadığını belirtmeliyim.

"Evet, teşekkür ederim. Gülüşüm dudaklarımdan süzüldü, kırılğan ve gergindi. 'Artık o öldüğüne göre... bu teknik olarak imparatorluğun yeni Yüce Lordu olduğun anlamına gelmiyor mu? Onun yaşayan tek oğlu olmak falan?

"Ah. Boğazını temizledi. "Doğrudan konuya. "Yani

sen-

"Hayır," araya girdi, çimenlere uzanıp ağırlığını dirseklerine verirken sesi sakın ve ölçülüydü. Kanatları arkasında düzleşmiş, güneş ışığında yumuşak bir şekilde parlıyordu - *neredeyse* ikna edici bir şekilde dikkatsizdi, ancak hareketleri tamamen umursamaz olarak geçemeyecek kadar kasıtlı, çok kontrollüydü ve gülümsemesi bir gölge gibi kaybolmuştu. 'Bu geleneksel olarak miras kalan bir unvan değil. Soylu evler her zaman ebeveyninden çocuğa geçmiştir, ancak taht farklı kurallara göre oynama eğilimindedir.

Sadece sesindeki isteksizlik bile bir rahatlama hissi yaratabilirdi. Şimdi ihtiyatlı bir şekilde, "Peki nasıl Yüce Lord ya da Leydi olunur?" diye sorarken kendimi bir tür tuzağa doğru sessizce ilerliyormuş gibi hissediyordum.

Yüzünü buruşturdu. "Genellikle bir öncekini öldürerek. Bunun anlaşılması bir an aldı.

Uzun, şaşkın bir an - aşırı kalabalık zihnimin aniden kendini tek bir tutarlı düşünce bile üretmekten aciz bulduğu birkaç kalp atışı.

"Ne?" dedim. Dedim ki.

Creon omuz silkti. Bu hareketinde kesinlikle pişmanlık duyan bir hava vardı - ama hiçbir muziplik izi, bana yersiz bir şaka yaptığına dair hiçbir işaret yoktu.

Bir öncekini öldürmek.

"Yani..." Mantıklı bir sonuç ama yine de öyle *hissettirmiyordu* - hiç de bir sonuç gibi hissettirmiyordu. "Yani, az önce yaptığım gibi mi?

"Pekâlâ. Yarım gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Bu bir örnek olabilir, evet.

Ona baktım.

Agenor'la aralarında geçen o küçük konuşma, Agenor'un bizi Achlys ve Melinoe'nin cesetlerinin yanında bulmasından hemen sonra... *Kim?* En kısa, en basit soru, sanki daha fazla açıklamaya gerek yokmuş gibi. Ve sonra Kreon benim adımla öne sürdüğünde babamın rahatlama - çünkü bunun alternatifi *Kreon*'un cinayeti üstlenmesi, *Kreon*'un imparatorluk tahtına oturmasıydı ...

Oysa şimdi...

Düşüncelerim bundan daha ötesine ulaşmayı başaramadı.

"Özür dilerim," dedi usulca, tekrar dik oturdu ve kollarını dizlerinin üzerine koydu. Bakışları yüzümden ayrılmadı. "Birkaç gün öncesine kadar bilmediğini fark etmemiştim. Ve sonra düşündüm ki - seninle ilgili

Aklınızda zaten bir sürü şey var - Fae politikaları hakkında endişelenmek zorunda kalmadan önünüzdeki savaşa odaklanmayı tercih edebilirsiniz.

Bu iyi niyetli entrikanın küçük bir kısmı bilinçli zihnime zar zor ulaşabildi. 'Ama... ama dürüstçe söylemiyorsun...'

Özür dileyen bir omuz silkme daha.

'Ama bu çok *saçma*,' diye .

Başını zarifçe eğdi, koyu renk saç telleri biçimli omuzlarına döküldü. Gözlerinde bir meydan okumanın ilk ipucu yeniden parıldadı; bu bakış bana, bu konuyu tartışmakta gerçekten ısrar edersem, her karşıt noktayı çarpık, ayrıntılı ve potansiyel olarak zevkli yollarla ortaya koymaya hazır olduğunu söylüyordu. "Öyle mi?

"Bunu bir oyun haline getirme! Yumruklarımı çimlerde sıktım, yumuşak bıçaklar parmaklarımın arasındaki deriyi gıcıklıyordu. 'Tek bir mantıklı insan bile bu çılgınlığı kabul etmeyecek. Kabul etmeyeceklerini biliyorsun. Tanrı aşkına, ben Fae yaşlarında bir *çocuğum*!

"İnsan yıllarında değil," kuru bir şekilde işaret etti.

Onu zar zor duydum. 'Ve benim kanatlarım yok! Fae adalarında büyümedim! Kendi halkımın tarihi hakkında bile yanlışlıkla taç giydiğimi fark edecek kadar bilgim yok! Nasıl olur da ben-'

"Ben, Agenor ve dünya kadar zamanın var," sözünü kesti, hiç istifini bozmadan. 'Senin o zeki beynin daha kötü koşullar altında da kendini idare etmişti.

"Yarın biri sırtıma bıçak saplarsa zamanım yok! Tersledim. 'Ki muhtemelen deneyecekler, bunu göz önüne alırsak-'

İç çekti. "Kim ister, Em?

Bu öylesine makul bir soruydu ki - hem de öylesine çıldırtıcı derecede pragmatik bir soru - öfkeli yelkenlerimdeki tüm rüzgarı alıp götürdü. Çimlerin üzerine çöktüm, aniden gölün, hışırdayan sazlıkların ve ılık güneş ışığının tekrar farkına vardım ve meydan okurcasına, "Şey... herkes." diye mırıldandım.

Kaşları havaya kalktı.

"Sen hariç tabii ki. Gözlerimi devirdim. "Ve Agenor, sanırım. Ama sarayında savaşta öldürülmeyen yüksek rütbeli kişiler olmalı...'

"Ah, evet," hemen kabul etti. "Hem de çok.

'Ve sanırım hepsini idam *ettirebiliriz*, ancak bu piçlerin muhtemelen intikam almaya ve benim peşime düşmeye daha kararlı olacak arkadaşları ve aileleri var...'

Creon'un yüzü kuşkuyla bir şekilde nötr kaldı. "Mm-hm.

'Ama onları hayatta tutarsak...' Yüzümü buruşturdum. 'Savaşın onların kişisel hırslarını sona erdirdiğinden şüpheliyim. Peki onları Anne'nin geride bıraktığı güç boşluğundan faydalanmaya çalışmaktan alıkoyan nedir?

"Bu bir boşluk değil," diye hoş bir şekilde düzeltti. "Onu fazlasıyla dolduruyorsun.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Anlambilimsel tartışmalara girerek, söylediğim çok mantıklı noktadan kaçamazsın, Creon!

Bu argümanı alaycı bir sırıtışla kabul etti ve yaralı elini yüzünde gezdirdi. "Nasıl isterseniz. Bu durumda - evet, fırsat verilirse sorun çıkarmasını beklediğim insanlar var ve hayır, hepsini öldürmenizi tavsiye etmem. Peki neden birkaç düzine tutsağımızla saatlerce sohbet ettiğimi sanıyorsunuz?

Kaşlarımı çattım. "Sen... ne?

"Açık olmaktan zarar gelmez diye düşündüm. Kemerindeki bıçaklara dokundu. "Onlara durumu yardımsever bir şekilde anlattım ve tahttaki hakkınıza itiraz etme ya da sizi daha gizli yollarla tahttan indirme girişimlerinden hoşnut olmayacağımı yeterince açık bir şekilde belirttim. Birkaç damla kan aktı ama mesajın en azından önümüzdeki birkaç ayı büyük bir sorun yaşamadan atlatmamızı sağlayacak kadar sağlam bir şekilde yerine ulaştığından eminim.

Çenem sarkmıştı.

"Yani. Yüzünde yine o komplocu gülümseme belirdi, kendini beğenmiş ama tuhaf bir şekilde yumuşaktı. "Başka bir endişeniz var mı?

'Sen... sen benim adıma insanları tehdit ediyordun.

Ben...'

'Bir molaya ihtiyacın olduğu izlenimini verdin,' dedi, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi bana sırtarak. 'Ve rakiplerimizin saygıdeğer saflarında birkaç saat bile olsa umutlu düşüncelerin kök salmasına izin vermemenin en iyisi olacağını düşündüm. Yani...'

"Seni *canavar*," dedim zayıf bir sesle.

Sırıtışı ortaya çıktı. "Her zaman sizin için, Majesteleri.

Delilik. Tam bir delilik ve yine de... Agenor deliliği kabul etse, Kreon kabul ve Kızıl Saray'daki entrikacı ve işbirlikçi piçler bile bir süreliğine itiraz etmekten kaçınsa...

Yapabilir miyim?

Kahretsin, bunu yapması için başka birine güvenebilir miydim?

Bu düşünce beni irkiltti - aylardır beni tekrar tekrar kendimden uzaklaştıran fısıltılı seslere çok yakındım. Ben

İttifak'ın bağlanmamış büyücüsüydim çünkü başka kimse olamazdı. Tanrı'nın sembolü olmuştum, çünkü bu rolü başka kim doldurabilirdi ki? Ve işte beni bekleyen başka bir kaide, kurtarılacak başka bir dünya, fae adaları var olduğu sürece bitmeyecek bir savaşla geliyordu ...

Hayır.

Hayır.

Ben ne istiyordum? Creon daha soruyu sormamıştı bile ama cevap düşüncelerimden çoktan çıkmıştı, yeni dövülmüş bir silah gibi zihnimde parıldıyordu - *bunu değil.*

Daha fazla seçenek değil.

Taşınacak daha fazla sorumluluk değil.

Ben *barış* için savaşmışım, lanet olsun, bir ömür boyu arkadan bıçaklamalar, entrikalar ve işbirlikçi saray mensupları için değil, her fırsatta omzumun üzerinden bakacağım bir sonsuzluk için. Hiçbir şey hayal ettiğim evden, hatırladığım Anne'nin sarayından, o çarpık, vahşi yerden daha uzak olamazdı.

... Ve bunu değiştirebilsem ya da en azından değiştirmeye çalışsam bile, *bu* çaba bana neye mal olur?

Kitap okumaktan ve güzel elbiseler dikmekten daha fazlası. Sahillerde koşmaktan, krep yemekten ve Creon'u müsait olan her yüzeyde becermekten daha fazlası.

Vermek istediğimden daha fazlasını.

"Yani..." Dizlerimi yukarı çektim, ayak parmaklarımı nemli çimlerde oynattım. Birdenbire gözlerinin içine bakmak zor geldi. 'Peki ya tamamen varsayımsal olarak bir Yüce Leydi olmak istemiyorsam?

Tek bir sessizlik atışı.

Sonra birden sesi yumuşadı: "Ben de bunu söylemeni umuyordum.

Başımı kaldırdım. "*Bekliyor muydun?*

"Her ne kadar sizi şaşırtacak olsa da," dedi, ağzının kenarlarında küçük, kendini küçümseyen bir gülümseme belirdi, "Kızıl Saray'da geçirdiğim zaman hayatımın en mutlu zamanları değildi. Oraya geri dönmeyi düşünmüyorum.

On yıllarca süren acı ve zulüm, artık olmak istemediği erkek maskesinin ardında yaşamak - bilmeliydim. 'Ama... ama sen...' 'Komutanlarıyla konuşmak zaten bir gereklilikti. Tereddüt etti, sonra şimdi daha temkinli bir şekilde ekledi, 'Ve seni çok fazla etkilemek istemedim. Eğer önümüzdeki iki yılını bu şekilde geçirmek hayatının hayali olsaydı

Yüz yıl boyunca entrikacı dalkavuklarla uğraşmış olsaydım, elbette seninle gelirdim.

"Rüyalarımın tam tersi olduğunu çok iyi biliyorsun! Bıkkın bir kahkaha attım. "Yüce Tanrım. Sadece... bunu yapmayı reddedebilir miyim? Bu kadar basit mi?

"Kuralları koyan sensin artık," dedi kuru bir sesle ve dudaklarını çekiştiren eğlence iması neredeyse fikrimi değiştirecekti - sınırsız olasılıkların o anlık görüntüsü. 'Ne istersen yapabileceğinden oldukça eminim. Kendini Fae adalarını yerle bir etmekle sınırladığını ve Bakaru'nun arka bahçesinde bir ev inşa etmeye çalışmadığını varsayarsak tabii.

Homurdandım. "Ben Ateş Doğanlar Sarayı'nı düşünüyordum ama başka bir şey bulurum.

Kurt gibi sırtışı sağlıklı düşünmemi gittikçe zorlaştırıyordu - ama Tanrılar yardımcım olsun, şimdi akıllı olmalıydım, bir savaşı önlemeye çalışırken yanlışlıkla yeni bir savaş başlatmadığımdan emin olmalıydım. Eğer imparatorluğu Anne'nin yerine yönetmeyi reddedersem...

Nefesim hızlanıyordu. Eğer *ben yapmazsam*, başkası yapmak zorunda kalacaktı. Ve bir sonraki Yüce Lord ya da Leydi'yi aralarından seçme işini Kızıl Saray'a bırakmak bela için bir garantiydi, yüzyıl sona ermeden kapımızda başka bir savaşın olmasının en kolay yoluydu - bu da birini kendim seçmem gerektiği anlamına geliyordu. Tercihen güvendiğim birini.

Ama bu tanıma uyan çok fazla fae yoktu ve her nasılsa Agenor'u kıl payı kurtulduğu saraya geri gönderirsem annemin mutsuz olacağından şüpheleniyordum.

Tanrılar bana yardım etsin. İmparatorluk çok güçlüydü, sorunun yarısı da buydu; tek bir su perisi adası ya da alf evi, yöneticileri ne kadar beceriksiz olursa olsun, Ana'nın son birkaç yüzyılda yarattığı tahribatın bir kısmına bile neden olamazdı. Ancak bazı nedenlerden dolayı, fae'ler takımadaların güneyindeki o devasa güç bloğunda birleşmek zorundaydı ve-

Bekle.

Kuralları *ben koydum*.

Yani imparatorluğu şu anki haliyle ve şekliyle ... "Bölsek nasıl olur?" diye ağzımdan kaçırdım.

Ancak Creon'un boş bakışlarını fark ettiğimde, onun zihnimin son üç saniyesine tanıklık etmediğini anladım.

"İmparatorluk," diye ekledim, aniden nefesim kesildi. Delilik, ama yine de... yüksek sesle konuşulduğunda kulağa hiç de delilik gibi gelmiyordu. Kulağa dahiyane geliyordu. "İmparatorluk

mahkemeler. Onları ayırsak - şu anki dekoratif varlıklar yerine üç bağımsız krallığa döñüşürsek nasıl olur?

Bana göz kırptı. "Sanırım yapabilirsin, ama-

'Hayır, dinle. *Dinle*. Artık düşünme işini dudaklarım yapıyor gibiydi; aynı anda hem kendime hem de bir yabancıya ait olan bir sestən duyana kadar düşüncelerimin farkında bile değildim. 'Başlangıçta üç fae halkı vardı, değil mi? Tek bir imparatorluk olması için hiçbir neden yok - bu çok tehlikeli, diğer herkes için çok büyük bir tehdit. Peki ya her şeyi yeniden bölersek, her saraya farklı bir hükümdar atarsak...'

Gözleri kısılmış, yüzündeki çizgileri keskinleştiren ilk ilgi kıvılcımları belirmişti. "Yine de güvenmek isteyeceğin üç kişi bulman gerekecek.

Omuz silktim. "Agenor Altın Saray'ı alabilir.

"Ah. Bunu kendisi düşünemediği için biraz sinirlenmiş görünüyordu. "Elbette. Yine de-'

"Ve sonra," diye devam ettim, bir sonraki fikir ortaya çıkarken, çözülürken ve nefes almak için gereken süre içinde zihnime yerleşirken dinleyemeyecek kadar kendi düşüncelerime dalmıştım, "Kobalt Sarayı'nı kendimiz için alabiliriz.

Sessizleşti. Keskin,
tamamen sessiz.

"Şu anda pek mahkeme olmadığını biliyorum. Kelimeler endişeli bir kalabalık gibi dudaklarımdan döküldü - o araya girip aklımı kaçırdığımı söylemeden önce açıklama yapmak, davamı savunmak için çaresizdim. 'Ama orası çok güzel bir yer ve korkunç anılarınız yok - birkaç hafta öncesine kadar oraya hiç gitmediniz bile, değil mi? Yani önümüzdeki birkaç yüzyılı orayı tam istediğimiz gibi yeniden inşa ederek geçirebiliriz. Bir buzhane ile. Ve bir kütüphane. Ve

... ve size bir gözlemevi inşa edebilir ve bir kedi ordusu evlat edinebiliriz ve arkadaşlarımız istedikleri zaman bizi ziyarete gelebilir ve-'

"Evet," dedi sessizce.

Başka bir şey demedi.

Sadece tek bir kelime, içten ve nefes nefese ve birden söyleyecek, *düşünecek* bir şeyim kalmadı.

"Evet mi? Başardım ve dilimde kutsal bir yemin gibi hissettim.

"Evet. Bu kez dudaklarında bir gülümseme belirdi - çimlere sıkıca otururken bile dizlerimin titremesine neden olan bir gülümseme. "Bana inanmadan önce bunu kaç kere daha söylemeyi planlıyorsun?

Gülüşüm de tıpkı fikrin kendisi gibi ağzımdan kaçtı ve ben daha iki kez bakmaya fırsat bulamadan orada, dünyanın ortasında yitip gitti. "Sadece biraz...

Ani oldu, değil mi? Bir Şeyi kabul etmeden önce yarım saniyeden fazla düşünmek isteyebilirsiniz.

Omuz silkti. "Hatırlarsan bir keresinde yaklaşık üç saniye içinde seni eve sürüklemeye karar vermiştim. Burada itiraz edecek kişi ben olmayacağım.

Doğru.

Yine o göz kamaştırıcı hızlı Fae zihni.

"Kuşkusuz daha kötü sonuçlanabilecek doğaçlama bir adam kaçırma olayı," dedim, hafifliği hedefleyerek ve düşüncelerimin heyelanları arasında hiçbirine ulaŐamayarak.

"Hayatımın en iyi kararı," diye dzelitti usulca. 'Doğrusunu söylemek gerekirse burada aceleye getirilmiş seçimler konusunda çok endişeli değilim. Tek yapmamız gereken

...

"Kızıl Saray'la ne yapmamız gerekiyor? Yüzünü buruşturdu.

"Aynen yle.

Çünkü Kobalt Sarayının sakin huzuru bile, birkaç yüz mil ötedeki Kızıl Saray on yıl bitmeden anlamsız bir savaşa geri dönerse sürmezdi... Ve belanın er ya da geç o yönden geleceğini bilseydik yataklarımızda nasıl rahat uyuyabilirdik?

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Uzaklarda bir yerde bir zafer çığlığı yükseldi - alfler, oyunlarında kaybolmuş, birkaç yüz adım ötede, sazların arasında sessiz bir sohbette, taların ek sepetleri gibi elden ele dolaŐtıęından habersiz, fae kaçaklarını . Kızıl Saray... Aklımın mantıklı tarafı bana kurtarılamaz olduğunu söylüyordu. Kendilerinden başka kimseye sadık olmayan bir engerek ukuru. Yine de... son birkaç gün içinde en sabit sadakatlerin bile sarsıldığını görmemiş miydik?

Bu da demek oluyor ki...

"Thysandra'ya teslim etsek nasıl olur? Başımı kaldırarak söyledim. Creon'un kaşları yarım mil yukarı kalktı. "Ne?

"Thysandra'nın Kızıl Saray'la anlaŐmasını sağlayabiliriz. Şimdi kendi ağzımdan duyduğuma göre, bu fikir her nasılsa ilk kıvılcımda olduğundan çok daha az çirkin görünüyordu. 'En azından bir tür ahlaki kuralı var ve yarım iş yapmayacağından oldukça eminim. Sorumluluğu kabul etseydi, ya baŐarır ya da denerken ölürdü.

"Sorumluluğu kabul etseydi," karşılık verdi, gözle görülür bir Şekilde çok daha az incelikli cevaplarla boęuŐuyordu. 'Agenorun bana söylediği kadarıyla, kendini geri kilitlemiŐ.

Bağlamaların sırrını açıkladıktan sonra hücrelerine kapatıldı ve o zamandan beri Naxi dahil kimseyle tek kelime konuşmayı reddetti. Şu anda aradığı bir mahkeme olduğundan şüpheliyim.

"Aslında ona bir *seçenek sunmayı* planlamıyordum," dedim yüzümü ekşitmeden. Bir kahkaha attı. "Canavar.

"Onu yıllarca o hücrede tutmaktan iyidir. Omuz silktilim. 'Tek bildiğimiz, Anne'yi memnun etmekten vazgeçtiğine göre, hayatta yeni bir hedefin tam da ihtiyacı olan şey olabileceği.

Creon yüzünü ovuşturarak inledi. 'Ve eğer şanssızsak, bu hedefi "Kızıl Saray'ı eski ihtişamına kavuşturmak" olarak yorumluyor. Onun yapabilecekleri düşünüldüğünde, bunun almak isteyeceğiniz bir risk olup olmadığından emin değilim.

Aklıma daha da çirkin bir düşünce fısıldadı. "Hala Naxi'yi onun peşinden göndermemizin bir risk olduğunu düşünüyor musun?

Bana baktı.

"Yani," alaycı bir şekilde değiştirdim, "Naxi'nin peşinden gitmesini kimsenin *engelleyebileceğinden* emin değilim - ama de gidecekse, ondan kimsenin ikinci bir Anne'ye dönüşmeye çalışmadığından emin olmasını isteyebiliriz ve-

Şaşkın kahkahası beni böldü. "Kaktüs, nasıl oluyor da bu çılgın önerilerle geliyorsun ve bir şekilde beni de beğenmeye ikna ediyorsun?

"Harika, değil mi? Ona gülümsedim. 'Ve eğer sonuçta işe yaramazsa... Kim bilir. Barıştan sıkılabiliriz. Mahkemede düzeni sağlamak için küçük bir itiş kakış yirmi yıl sonra tam da ihtiyacımız olan şey olabilir.

"Yirmi yıl mı? Gözlerindeki parıltı birden tehlikeli bir hal aldı. 'Oh, önümüzdeki zaman boyunca seni ne kadar çok şekilde eğlendirmeyi planladığımı hafife alıyorsun, Thenessa. Listeye ihtiyacın olursa söyle.

Yanaklarım kızardı. "Dünya barışını sağlamaya çalışıyorum, seni soysuz!"

"Ve bunu mükemmel bir şekilde yapıyorum. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, siyah teller güneş ışığında ipek gibi parlıyordu - yüz hatlarının keskinliğini, hareketlerinin zarafetini vurgulaması ağzımın kuruması için tasarlanmış bir jest olmalıydı. 'Peki tam olarak ne yapıyorsun? Şimdi karar vermeniz gereken bir şey kaldı mı, sorabilir miyim?

Ona baktım, zihnim aniden boşaldı.

'Çünkü benim naçizane kulaklarıma göre' - yüzündeki gülümseme hiç de mütevazı değildi - 'şimdilik önemli olan her şeyi halletmişsiniz gibi geliyor. Diğer insanlar bu konuyla ilgilenmek için çok daha uygun olacaklardır.

ve her halükarda bu birkaç gün bekleyebilir. Önce kurtarılması gereken hayatlar var.

"Evet, ama-

"Bu da demek oluyor ki," diye devam etti, sanki sözünü kesmemişim gibi, "listendeki bir sonraki acil nokta bir mola vermek ve *kutlama* yapmak, Em. Hatırlatmam gerekirse, hepimiz adına tek başına kanlı bir savaşı kazandın. İşin bitti. Özgürsünüz. Yani acilen tartışmamız gereken başka varoluşsal şüpheler yoksa ...'

O şüpheler.

Beni bu saklanma yerine, nereye ait olduğunu *bilen* her kıskanılacak insandan, gerçekleştirecek bir amacı ve dönecek bir evi olan her şanslı bireyden uzağa sürükleyen o lanetli bilinmeyenler ... Şimdi onları bulmaya çalıştım, zaferin olması gereken yerde çürüyorlardı ve buldum ...

Bir görüntü.

Alacakaranlıkta uzun siyah kumsallar, menekşeye doğru derinleşen çuha çiçeği pembesi gökyüzü. Dalgaların üzerinde yükselen taş kemerler, ötesinde engebeli bir uçurum ve kenarlarından yükselen, çarpan dalgalara bakan yıkık dökük duvarlar. Aşırı büyümüş bahçeler ve ötesinde keşfedilmeyi bekleyen sessiz vahşi doğa ...

Geleceğimin boşluklarına bu kadar kolay bir şekilde yerleşmişken, nasıl oldu da daha önce burayı evim olarak göremedim?

"Hayır," diye fısıldadım, kalp atışlarım nihayet durulmuştu. "Artık şüphe yok.

Bizim diyebileceğimiz bir yerle değil, bu dünyada bizim için inşa edilmemiş bir sığınakla - Anne'nin önerdiği gibi bıçaklarla ve büyüyle oyulmayacak, dünyanın meraklı gözlerinden gizlenmiş gizli bir bahçe gibi yetiştirilecek ve beslenecek bir evle.

Şifa için mavi.

Bu düşünce kök saldıkça kalbim kaburgalarım doğru şişti.

"Ve bu," diye mırıldandı Creon, eğilip kolunu belime doladı ve beni çimenlerden kaldırdı, "daha çok benziyor, kaktüs.

İçimden titrek bir kahkaha yükseldi. 'Gerçekten kazandık, değil mi? Biz gerçekten ...'

"Yaptık. Sanki kanlı, bereli ve tamamen kirli değilmişim gibi beni kucağına çekti, kollarıyla arkamdan sardı. Sıcak dudakları boynumun çukurunu, çenemin hemen altındaki hassas noktayı buldu. 'Ya da

Muhtemelen yaptın. Sürecin önemli bir kısmında çoğunlukla dekoratif bir rol oynadım ama-'

"Hey! Ona ters ters bakmak için başarısız bir girişimde bulundum; kolları bir karıştan fazla dönmeme izin vermedi. "Bana cesetleri savurmamı sen söyledin! O tuzaklarla sen ilgilendin! Onun göğsüne kanlı bir hançer fırlattın!

Boynumdan aşağı yavaşça bir çizgi çizdi, nefesi geçtiği her santim teni ısıtıyordu. "Çok dekoratif bir şekilde.

Alay ettim. "Bıçak fırlatırken güzel görünmek bıçağı işe yaramaz hale getirmez.

"Hmm," mırıldandı tenime karşı, sert sesi içimde titreşiyordu. 'Çok ilginç bir tartışma. Önümüzdeki yüz elli yıl boyunca bu konuda kavga etmek için sabırsızlanıyorum.

"Şiddete başvurmadan önce benimle aynı fikirde olman için bir hafta var," dedim, tırnaklarımı kalçalarına geçirerek, omzumu yavaş ve baygın dudaklarla öperken nefesimi kontrol altında tutmaya çalışarak. 'Eğer bir konuda dar görüşlü olmak istiyorsan, kedi isimleri hakkında bir yüzyıl boyunca kavga edebiliriz. Sen olmasaydın bugüne kadar hayatta kalıp kalamayacağım sorusu hakkında değil, ki her yarım akıllı cevabın yankılanan bir olumsuzluk olduğunu bilir.

Kulak mememi ısırdı. "Bazen seni hak etmek için ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum, Em.

'Sanırım seks yüzünden,' dedim ciddiyetle.

Şaşkınlıkla dondu, sonra bir kahkaha patlattı ve beni tek bir yumuşak hareketle ters çevirdi, beni çimlere sabitledi, zayıf vücudu üzerime oturdu. "Öyle mi, Majesteleri? Sesi aniden kısılmış ve boğuklaşmıştı; kanatları omuzlarının iki yanında açılmış, birbirine dolanmış bedenlerimizin üzerine gölgeler düşürüyordu. 'Çünkü bu durumda, görevlerimi aşırı derecede ihmal ettiğimden eminim. Savaşlar ve strateji gibi beyhude şeylerle dikkatimi dağıttığım için beni mazur görmelisiniz.

Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu, bastırılmış kahkahalarım boğazımı sıkıyordu, gözlerindeki ışık insanın ciğerlerindeki havayı söküp atacak kadar büyüleyiciydi. Dudağımı ısırarak, yüzümü düz tutmak ve neredeyse hiç sinirlenmeden, "Merak etme, seni hâlâ affedebilirim," demek için yapabildiğim tek şeydi.

"Yumuşak başlılığına tahmin edemeyeceğin kadar minnettarım," diye mırıldandı, yüzünü benimkinden bir saç teli uzaklığına indirerek. Elini yavaşça

Vücudumdaki çizgiler, tüy gibi parmak uçları tenimi alev alev yakıyor. "Ne kadar acı verici derecede üzgün olduğumu göstermemi ister misin?"

Parmaklarımı ipeksi siyah saçlarına doladım ve onu bir öpücüğün içine çektim.

Benimle doymak bilmez bir arzunun çarpışmasında buluştu, dudakları benimkiyle eşleşen bir açlıkla dudaklarıma yapıştı, dili bir anda ağzımı ele geçirdi. Parmakları kalçamı pençeledi. Ağırlığı beni çimlere bastırdı, beni onunla toprak arasına kilitledi ve içgüdüsel olarak ona doğru eğildim - vücutlarımız birbirine karışırken daha yakın, *daha sıkı* olmak için düşünmeden bir refleks.

Kahkahası neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Bir şey mi arıyorsun, kaktüs?"

"Alçakgönüllülüğün," diye soludum, parmaklarımı sırtının alt kısmına geçirirken kendimi tutamadım. "Şimdiye kadar pek başarılı olamadım ama kim bilir...

Cevap olarak kalçalarını eğdi, kendini bir kez daha bana doğru sürttü - pantolonundaki şişkinlik, uyluğuma karşı açık bir ceza, ısrarcı ve umut verici. Tüm ağırbaşlı niyetlerime rağmen nefesim kesildi. Aynı hızla geri çekildi, aramıza bir fısıltı kadar temiz hava girmesine izin verdi - üzerimde gezinirken bana sırıttı, dudakları kızardı, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı.

"Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?" diye mırıldandı tatlı tatlı.

Ah, o sırtışı yüzünden söküp atma dürtüsü... Ve yine de bu sonunda zafer gibi geldi - boğazların kesilmesi ve taçların talep edilmesi değil, bedenin bedene karşı oynadığı bu basit oyun, dünya tenimin altındaki sıcaklıktan ve dudaklarımdaki günahın tadından başka bir şeye indirgenmedi. Sazlıkların hışırtısı gitmişti. Uzaktan gelen bağırışlar. Göl kıyıya hafifçe vuruyordu. Bunların her benden asırlar ötesine aitmiş gibi görünen bir savaş alanına aitti ve ben ...

Artık burada bile değildim.

Artık burada olmama *gerek* yoktu ve bir sonraki parıltı dalgasını ateşleyen de bu şaşırtıcı farkındalıktı - bu düşünce beni onun altında dirseklerimin üzerinde durmaya ve "Sence önümüzdeki yirmi dört saat boyunca şehirde bizi özlerler mi?" diye mırıldanmaya itti.

Yaralı kaşları yukarı kalktı. "Hırslı.

Bir kahkaha attım. "Senin üstün erkekliğine güvenmiyorum ama bunu başka bir yerde göstermek isteyebileceğini düşünüyorum."

"Ah. Tembel bir sırtışıla üzerimden yuvarlandı, dirseklerinin üzerine yerleşirken omuzları da şişmişti. Gömleği kaslı vücudunun etrafında gevşekçe sallanıyor, köprücük kemiğini, yarım mürekkepli yara izini, gergin bronz göğsünün kışkırtıcı bir görüntüsünü ortaya çıkarıyordu - sanki şimdi bile, benden uzaklaşırken, vücudu hala

Fikrimi değiştirmemi ve üzerindeki tüm o gereksiz çarşafları yırtıp atmamı fııldıyordu. "Anlıyorum. Peki nereye gidiyoruz?"

"Duruma göre değişir," dedim yavaşça. "Biraz uçmaya ne dersin?"

Meğer ihtiyacı olan tek bilgi buymuş, o tehlikeli, için için yanan kara gözler her zamanki gibi aklımı okuyormuş.

"Bu durumda yirmi dört saatten fazlasına ihtiyacımız olacak," dedi, göz açıp kapayıncaya kadar dimdik oturdu - aniden yeniden iş dünyasına döndü ve yine de kelimeleri telaşsızca söyleme şekli, seyahatle ilgili bir tartışmayı bile dayanılmaz derecede şehvetli bir şeye dönüştürdü. "Eğer buraya dönmek ve birkaç saat uyumak istiyorsan tabii.

"Yarın doğruca Kızıl Saray'a uçabileceğimizi düşünüyordum. Kirpiklerimi kırpıştırarak başımı ona doğru çevirdim. 'Ama eğer beni yatağa yatırıp yolculuğa zaman ayıramayacak kadar sabırsızsan, en yakın ordu çadırına dalıp-'

"Doğrusunu söylemek gerekirse askeri çadırlardan bıktım," araya girdi ve çevik bir hareketle ayağa kalkarken bana elini uzattı. 'Yani seni yatağa benzeyen herhangi bir şeyin içine sokmak için sabırsızlandığımı itiraf etmeme rağmen...'

Ona vurdum.

'... İnsanlık dışı kendime hâkimiyetimi biraz daha göstereceğim ve önce bizi buradan çıkaracağım,' diye bitirdi sözlerini ve elini uzatmaya devam ederken bana aziz bir gülümseme gönderdi. "Gecikmeyi daha sonra telafi edeceğimi bildiğin sürece sorun yok.

Lanet olsun ona ve o müstehcen sırtışına; neredeyse teslim oluyordum, çimlerin üzerine düşüp onu kollarımın arasına alma isteği derimin altında alev alev yanıyordu. Ama alfler hâlâ arka planda bağırıyorlardı, rahat edemeyeceğim kadar yakındılar. Kan kokusu bu küçük sığnağın içine bile sızmaya başlamış, suyu ve salkım sөгütleri lekelemişti. Ve dürüst olmak gerekirse...

Sadece eve gitmek istedim.

"Önce gidip üstümüzü değiştirelim," dedim, onun elinden tutup kaldırdım kendimi ve kirli gömleğimi yüzüme vurdum. "Sonra da Agenor'la biraz konuşacağım.

Bölüm 41

Terk edilmiş ordu kampında temiz giysiler bulduktan yaklaşık yarım saat sonra şehre geri döndüğümüzde GÜNEŞ ZATEN denize doğru batıyordu. , harap olmuş tarlalar ve hasar sokaklar insanlarla dolup taşıyordu; yaralıları sarmakla ya da evlerini eski ihtişamına kavuşturmak için bazı ilk girişimlerde bulunmakla meşgul olduklarından, çok azı uçan bir başka fae'ye dikkat etti.

Şehrin merkezine doğru ilerlerken Alyra da bize katıldı, pençeleri biraz kanlıydı. Düşüncelerinden yakaladığım anlık görüntüler, saklandıkları yerlerden tatmin edici sayıda fae'yi kovaladığını gösteriyordu - *o büyük kanatlarla böyle oluyor işte*, acıyan bakışları *çok açık* bir şekilde *bunu* söylüyordu.

Creon yavaş yavaş inişe geçerken ona planları anlattım. Mesafe konusunda biraz homurdandı ama yolculuğun bir kısmında bizi omuzlarında taşımak isteyebileceğini söylediğinde öfkелendi. Onu ne sanmıştım, zayıf bir yavru mu?

Tartışmaya zahmet etmedim. Zaten zaman yoktu; Beyaz Salon'a çoktan ulaşmıştık.

Birileri binanın ön cephesindeki cesetleri kaldırmış olsa da, kan lekeleri hala bozulmamış beyaz duvarları lekeliyordu. Umut dolu insan ordumuzun birkaç gün önce toplandığı meydanda şimdi büyük ateşler yakılmıştı ve büyülü insanlarla garip görünümlü insan sürüleri bir kutlama, bir nöbet ve bir halk gösterisinde özgürce birbirine karışıyordu. Uzaktan Edored'i gördüm, elinde bir sürahi bira, bir avuç iri gözlü insan kadına uzun hikâyeler anlatıyordu. Öte yandan Nanya ortalıkta görünmüyordu.

İndiğimizde etrafımıza sessizlik yayıldı. Hem Fae'ler hem de insanlar konuşmalarını aceleyle yuttular ve nefeslerini tutarak geçişimizi izlediler - imparatorluğun yeni Yüce Leydisi ve her mantıklı Fae hükümdarının yapacağı gibi yanımdaki etten kemikten silaha ilk acımasız emirleri ne zaman vermeye başlayacağını kim bilebilirdi?

Onlara nazıkçe gülümsedim ve Beyaz Salon'un merdivenlerinden yukarı çıktım. Nedense bu onları daha da telaşlandırdı.

Binanın içinde de bakışlardan kaçmanın bir yolu yoktu, bir köşeyi döndüğümüzde çöken hissedilir sessizliği görmezden gelmenin bir yolu yoktu... ve yine de kendimi çok fazla umursamaz buldum, gözler ve fısıltılar bir zamanlar oldukları yükten ziyade hafif bir sıkıntı. Bırakın benim yerime bir sembol görsünler o zaman. Bırak merak etsinler ve spekülasyon yapsınlar. Kim olduğumu ve nereye gittiğimi biliyordum - artık memnun etmem gereken hayalet sesler yoktu.

Bir kurtuluş. Görünüşe göre, bu sabah dünyanın geri kalanındaki zincirleri kırmamıştım.

Ana salona vardığımızda, sıra sıra dizilmiş kırık ve kanlar içindeki cesetlerin arasında annemle babamı bulamadık. Tek tanıdık yüz, içeri adım attığımız anda bize doğru koşarak gelen Nanya'ydı - onu hiç görmediğim kadar pembe yanaklı, gözleri parlak ve ateşli görünüyordu. Çenesinde daha önce onunla ve Edored'le karşılaştığımda olmayan küçük bir kan izi vardı ve mide bulandırıcı bir an için irkilmekten kendimi alamadım. Gücünü geri kazanmak için yaralıları mı atıştırıyordu?

Ama hayır - Bakaru'nun zalim ellerinde çok daha kötüsünün kurbanı olmuş olan Nanya değil. Büyük olasılıkla, Edored'in kanından daha fazlasıydı.

"İşte buradasın! Sesi alışılmadık derecede hoppaydı. "Agenor ve Rosalind'i arıyorsunuz sanırım?"

Bu soru fazla neşeli gelmişti. Yanımdaki Creon başını yavaşça ona doğru eğdi, benim hissettiğim kadar şüpheli görünüyordu - gururlu, metanetli Nanya, ailemin nerede olduğu konusunda heyecanla vızıldamasını beklediğim ilk kişi değildi.

Tuhaf.

Çok garip.

"Ya öyle olsaydık?" dedim temkinli bir şekilde.

Dişlerini göstererek sırttı. Onlar da hâlâ biraz kanlıydı. 'Rahatsız edilmemelerini rica ederek konsolosların yaşam alanlarına doğru yola çıktılar. Sanırım özel olarak konuşmaları gereken birkaç şey vardı.

Tanrılar yardımcım olsun. 'Çıplak bir tür özel tartışma ya da-'

"Oh, hayır. Bunu bir an için düşündü, sonra kuru bir şekilde ekledi, 'En azından henüz değil. Sürprizi senin için bozmayacağım.

Gittikçe daha da uğursuzlaşıyordu... ama ayrıntıya girecekmiş gibi bir izlenim vermiyordu ve Creon çoktan yanımda dönmüş, binanın sol kanadına doğru yola çıkmaya hazırlanıyordu. Son bir şüpheli bakışla Nanya'dan ayrıldım ve Alyra arkamda çılgınca çırpınırken onu koridordan dışarı kadar takip ettim.

"Bunun neyle ilgili olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye mırıldandım, sonunda ana salondan beş köşe ötede ıssız bir koridor bulduk.

Yüzünü buruşturdu. 'Muhtemelen gidip onlarla yalnız konuşmalısın. Sevgili baban zaten bir şeye üzüldüyse, benim varlığımın duygularını iyileştireceğinden şüpheliyim.

Bu konuda tartışacak bir şey yoktu.

Garip bir şekilde lekelenmemiş koridorları geçtik, garip bir şekilde lekelenmemiş merdivenleri tırmandık ve birkaç gün öncesine kadar Rosalind'in olan odaya ulaştık. Başka bir yere gitmiş olup olmadıklarını merak etmeye gerek yoktu: Agenor'un derin sesi, kelimeleri tek tek seçebilmemden çok önce tanınabilirdi ve aramızdaki kapalı kapıdan rahatsız edici bir kolaylıkla geçiyordu.

"Seni başka bir yerde bekleyeceğim," dedi Creon alaycı bir ifadeyle, sonra Alyra'ya ekledi, "Sana biraz temiz hava bulalım, olur mu?"

Bir an çelişkili göründü, sonra omzumdan fırladı ve beyaz ve gri tüylerin parıltısıyla onu takip etti - beni koruma dürtüsü, açık mavi gökyüzünün çok daha cazip olasılığı tarafından geçici olarak gölgede bırakıldı.

Köşede kaybolmalarını izledim, sonra döndüm, kendimi hazırladım ve kapıyı çaldım. Dairenin içinde, babamın patlaması aniden sessizliğe büründü.

"Benim," diye bağırdım, kimse kapıdan kırmızı bir şimşek göndermeden. "Sizi bir dakika rahatsız edebilir miyim?"

İçeriden küfür gibi bir ses yükseldi. Kapı hemen ardından açıldı ve babamın alışılmadık derecede dağınık figürü ortaya çıktı - siyah saçları dağınık, yeşil gözleri vahşi, ifadesi Annemin uzun zamandır kayıp olan ikinci cesedini yerde boğazı kesilmiş halde bulduğu zamankinden bile daha şaşkıncı. Arkasında, kanepede oturan Rosalind endişe verici bir şekilde solgun görünüyordu - ama odaya girdiğimde bana yine de gülümsedi, dudakları şeytani bir gülümsemeyle birbirine bastırılmıştı ve bu tartışmadan olması gerektiğinden daha fazla zevk aldığını gösteriyordu.

"Ortaya çıkmak için uygunsuz bir an mı?" dedim, öyle olduğunu çok iyi .

Agenor kibarca reddetme zahmetine bile girmeden kapıyı arkamdan çarptı. 'Az önce annenin-'

Rosalind kuru bir sesle, '-sonsuz bilgeliğiyle-' diye araya girdi. "-hiçbir yerde-

Kıkırdadı. 'Yirmi yıllık bir değerlendirmeden sonra-' '-ki bu konuda bilgilendirilmedim-'

Bacaklarını kanepeden aşağı salladı ve yüzünü işaret ederken bana komplocu bir gülümseme gönderdi. "Bunlardan pek hoşlanmıyor, Em.

"Ne üzerine-" diye başladım ve sonra üst dudağını kıvırdı.

Boğazımda boğuk bir ses düğümlendi.

Annemin diş etlerinden, köpek dişlerinin olması gereken yerden iki uzun, jilet gibi keskin diş çıkmıştı ve altın güneş ışığında doğal olmayan bir şekilde beyaz parlıyordu - *vampir* dişleri. Ve bir anda her şey yerli yerine oturdu; Nanya'nın sersemliği, kan ve Agenor'un gözlerindeki o kusursuz panik parıltısı...

"Ne? Ağzımdan kaçırdım.

Rosalind daha da geniş sıırıttı. "Ölümlülük beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Tabii ki öyleydi. *Tabii ki öyleydi*. İki adım geriye sendeledim ve en yakın sandalyeye çöktüm, o ince dişlere göz kırptım, planlarım ve isteklerim unutulmuştu - korkunç derecede uyumsuz yaşamlarımızın tek olası cevabının bu olduğunu bile bile bunun geldiğini nasıl *görememiştim*? "Demek Nanya'ya sordun...

"Çok yardımcı oldu. Memnun sesi Agenor'un şaşkınlık ve öfke dolu ifadesiyle tiz bir tezat oluşturunuyordu. "Güneş ışığına karşı hassasiyet elbette rahatsız edici ve kana alışmam gerekecek...

Babam boğuk bir inilti çıkardı. 'Kanımı almadığını tekrarlamama gerek var mı, Al? Eğer kendimi senin kişisel büfene çevireceğimi umuyorsan-'

" etme," dedi kuru bir sesle, bu noktayı bir kenara bırakarak. 'Nenya'ya göre Rhudak'ta, kendileriyle birlikte olmaktan *hiç* çekinmeyen pek çok genç ve güzel erkek yaşıyormuş-'

"Rhudak'a kaçıp güzel genç erkeklere dişlerini geçirmeye de *gitmiyorsun!* Derin sesi yeniden yükseliyordu. 'Nenkhet sana ne söylüyorsa söylesin, o... kuruluşlar... değil...'

"Çok mu uygun? Rosalind masumca önerdi.

Zahmetli nefes alış veriş sessizlik ve küfür arasında duyulabilir bir uzlaşmaydı. "Bunu odada çocuklar olmadan konuşmamızın bir sakıncası var mı?

"Hey! Tükürdüm.

Rosalind kıkırdadı. 'O zaman açlıktan ölmem gerekecek - gerçekten yazık, ama diğer tüm seçenekler kabul edilemezse ...'

"Doğum günün için sana bir çift sulu keçi alacağım," dedim ona gözlerini devirerek. O da bana göz kırptı. Hala her an kulaklarından buhar çıkacakmış izlenimi veren babama bir bakış attım ve hemen ekledim, 'Ve herkes hala hayattayken, sizden bir iyilik isteyebilir miyim? Dişlerden biraz uzaklaşmak için?

Agenor bir sandalyeye çöküp yüzünü altın benekli parmaklarına gömerken uzun süre acı çeken bir inilti çıkardı. 'Tanrılar ve şeytanlar. Arada sırada ikinizin bana bir dakika huzur verdiğinizi hayal edin.

Rosalind kanepenin minderlerine daha rahat bir şekilde yerleşerek, "Yirmi yıl huzur içinde yaşadınız," dedi. "O zaman ne kadar keyif aldın?

Bu soruya cevap verme zahmetine bile girmede, onun yerine üstü örtülü bir umutsuzluk ifadesiyle bana döndü. "Ne sormak istiyordun?

"Yarın bu saatlerde önemli herkesin Kızıl Saray'da olmasını ayarlayabilir misiniz diye merak ediyordum," dedim ve talebin pragmatik normalliği karşısında kanatları hafifçe gevşedi. 'Her halükarda İttifak'ın ana üyeleri. Mümkünse birkaç kral ve kraliçe daha. Lütfen Thysandra'yı getirmeyi unutmayın ve eğer başka

Esirler de gelmek isterse başımın üstünde yerleri var. Sizce bu mümkün mü?"

Tereddüt etti. "Bu arada başka bir yerde olmayı planladığınızı mı anlıyorum?"

"Mülkleri teftiş ," dedim, yüzüm dimdik. 'Bana yakın zamanda bir mirasa konduğum söylendi.

Hangisinin daha tatmin edici bir ödül olduğuna karar vermek zordu - Rosalind'in boğuk kahkahası mı yoksa Agenor'un ifadesi mi, yüzü her zamanki duruşunda donmuştu, şakağındaki küçük, seğiren bir kas kendini toparlamak için ne kadar mücadele ettiğinin tek işaretiydi. Dudaklarını ayırması, dudaklarını tekrar kapatması, bir kez daha ayırması ve sonunda dikkatle, "Anlıyorum," demesi için iki vuruşluk mükemmel bir sessizlik gerekti.

"Öyle mi?" dedim.

"Evet. *Bu* kelime, söylemediğini bildiğim yüzlerce başka şeyle birlikte gerilmişti - *dikkatli olmazsan bu oyunlar sana zarar verir ve inan bana, Kızıl Saray günlerinin geri kalanını geçirmek isteyeceğin yer değil ve kararlarını gerçekten Creon'dan başka sana yardım edecek kimse olmadan mı alacaksın?* Ama hepsini yuttu, isteklerim ve duygularımla ilgili her iyi niyetli iddiayı, geriye gergin bir "Dikkatli misin?" sorusundan başka bir şey bırakmadı.

İçimde kabaran sevgi dalgası beni hazırlıksız yakalayacak kadar güçlüydü - kollarımı ona dolamak ve yüzündeki endişe çizgilerini kucaklamak için ani, neredeyse güçlü bir dürtü. "Dikkatli olacağım. Söz veriyorum.

"Güzel," dedi ve aceleyle ekledi, "Ve ne yaparsan yap, insanların bağlılıkları karşılığında hediye ve iyilik bekleyeceğini unutma, olur mu? Sadakat her zaman kraliyet tarafından satın alınmıştır. Geleneklere uymak zorunda değilsiniz, ama bunun bir gelenek *olduğunun* farkında olun, eğer siz-'

"Yarın insanları Kızıl Saray'a götürmek için ödemeye ihtiyacınız olduğunu mu ?" dedim, büyüyen sırtışıma bastıramayarak.

Bana yorgun bir bakış fırlattı. "Em, çok iyi biliyorsun ki-

"Çünkü bu durumda," diye neşeyle devam ettim, sitemi tamamen görmezden gelerek, "sizce Altın Mahkeme yeterli olur mu?"

Sertleşti.

"Ve başlık, sanırım. Sahte bir düşünceyle dudağımı ısırdım. 'Bunun da işime yarayacağını sanmıyorum. Yani-'

"Em," diye sertçe araya girdi, sesindeki tercih için savaşılan inançsızlık ve uyarı. 'Sen neden bahsediyorsun? İmparatorluk-'

"İmparatorluğu ortadan ," dedim omuz silkerek. 'Bir kort benim için yeterli. Eğer Altın Saray'ı geri almak isterseniz...'

Bana baktı, ne diyeceğini bilemedi.

Kanepede Rosalind artık gülmüyordu.

"Ben..." Agenor'un gözleri ona doğru kaydı, yüzünde garip bir çaresizlik ifadesi vardı. "Sanırım bunu tartışmamız gerekecek..."

Rosalind boğazını temizledi. "Sanırım sarayınızda birkaç keçi beslemek için yeterli alan vardır?"

Tekrar sessizleşti.

Onun yerine neşeyle, 'Hem de çok,' dedim. 'Sanırım canınız isterse birkaç bin tanesini ovalarda tutabilirsiniz.

'Mükemmel,' dedi ve dişlerinden biri dudağını ısırıp küçük bir kesik bırakınca yüzünü buruşturdu. 'O zaman ben de kabul oyu veriyorum. İtirazınız yoksa tabii ki Lord Koruyucu?

Dudaklarından neşesiz bir kahkaha döküldü. "*Ben* mi?"

"Düşündüğüm gibi. Ona hınzırca bir sırıtma daha gönderdi ve alt dudağından akan kanı elinin tersiyle sildi. 'Anlaştık o zaman. Güzel fikir, Em sevgilim. Sanırım Cobalt Court'u alıyorsun?'

"Ne? Agenor şaşkınlıkla, "Ne?" dedi.

"Hiçbir kızımın hayatının geri kalanını güneydeki o cehennemde geçireceğini düşünmedin, değil mi?" diye karşılık verdi, parlak mavi gözleri muzip bir zaferle parlıyordu. 'Ayrıca, yarının gerekli görevlileri listesinde sadece Thysandra'nın adının geçmesi de tesadüf değil sanırım?

"Tanrı zeki annelerin çocuklarına yardım etsin," dedim sandalyeme çökerek.

Ve bana karşılık olarak verdiği o ısıltılı bakış... Editta'nın gözlerinde gördüğüm her şeyden o kadar uzaktı ki, hayatımda anne sevgisi olarak gördüğüm her şeyden o kadar anlaşılmaz bir şekilde farklıydı ki, neredeyse oracıkta ağlayacaktım.

Agenor şakaklarını ovuşturarak ekşi bir kıkırdamayla, "Bana yetişmeye çalıştığımıza aldırmayın," dedi. Bana bakışı yüzeyde alaycı bir şekilde boyun eğmiş gibiydi ama altında çok daha yumuşak bir şey saklıyordu. "Dediğim gibi, beynini nereden aldığını biliyorum.

Ancak o zaman farkına vardım - aslında kendisinden hiç bahsetmemişti.

'Dalkavuk,' dedi Rosalind sevgiyle. 'O zaman işleri ayarlamayı bitirdik mi? kalmanı istemediğimden değil Em, ama hâlâ bir kavgamız var.

ve sanırım Creon seni bir yerlerde bekliyordur?" Bir kahkaha attım. "Kendim çıkarım, merak etme.

"Oh, hayır, hayır. Koltuktan fırladı ve kollarını bana doğru uzattı. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun - yarın görüşürüz, tamam mı?

"Evet. Ayağa kalktım, uzattığı ellerine biraz şüpheyle baktım ve ekledim, "Isırma.

Bana vurdu, sonra kollarını bana doladı ve kısa bir süre için beni kendine yaklaştırdı. Kan, ter ve çamurun altında bile hala yasemin gibi kokuyordu - huzurun o hafif, tatlı kokusu.

Beni bırakırken "Git molanın tadını çıkar," mırıldandı, elleri bir süre daha üst kollarımda kaldı. "Biz orada olacağız.

Sözsüzce başımı salladım ve sandalyesinden kalkmış olan Agenor'a döndüm - hâlâ biraz şaşkın ve elleriyle ne yapacağından tamamen emin değil gibiydi. Bana her zamanki gibi garip bir şekilde başını sallayarak veda etmeye hazırdı, kendi saygınlığının biraz fazla bilincinde olan ve kız çocuklarını ele alırken öngörülen görgü kurallarından ve geleneklerden biraz fazla emin olmayan bir erkeğin o huzursuz bakışı ...

Oh, lanet olsun.

Daha iyi düşünemedim kollarımı ona doladım.

Şaşkınlıkla kaskatı kesildi ama kaçmadı - sersemlemiş bir 'Oh' demeden ve kollarını temkinli bir şekilde omuzlarıma dolamadan önce sonsuz bir an boyunca kucağımda felç olmuş gibi durdu. Elleri tereddütlü ve çekingen bir şekilde sırtımda yerini buldu. Avuç içleri sanki daha sert bir dokunuşun beni kırabileceğinden korkuyormuş gibi tenimin üzerinde yarım yamalak geziniyordu.

Oldukça korkunç bir sarılmaydı. Ama o da bir zamanlar oldukça kötü bir babaydı ve bu şaşkın durumda bile kolları umut verici, güven verici bir şekilde güçlüydü; biraz pratikle bu konuda daha iyi olacağımıza inanmaya cesaret ettim.

"Dikkatli olacak mısın?" diye mırıldandı yine, sesi çatlamak üzereydi.

"Yapacağım," diye fısıldadım gömleğinin içine ve sonra kelime daha da sessiz, umursamaz, durdurulamaz bir nefesle döküldü, "Baba," dedim.

Yine dondu kaldı.

Ona sınıksız sarılmışken kalbinin küt küt attığını hissettiğime yemin edebilirdim.

"Bir gün benim ölümüm olacaksın," dedi sessizce, beni bırakarak - ama gülümsüyordu, ne kadar kendini toparlamaya çalışsa da, gözlerini aydınlatan ve yüzyılların yorgunluğunu silen önlenemez bir gülümseme

Yüzünden. Sihir gibi. Hayır, sihirden *daha iyi*. "Hadi bakalım, kızım.
Gittim.

Ama o son kelime aklımdan çıkmadı, kapıyı arkamdan kapatıp Beyaz Salon'un soğuk boş koridorlarına geri dönerken bile göğsümde mutlulukla parlıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 42

CREON'u binanın çatısında buldum, sırtını bir bacaya dayamış güneşin tadını çıkarıyordu, Alyra ise yorulmak bilmeden etrafında dönüyor, durmaksızın cıvıldıyor ve havada giderek daha sanatsal şekiller çiziyordu. Ben açık kapaktan tırmanıp arkamdan iterek kapattığımda ikisi de döndü.

"Onları sakinleştirdin mi? Creon oldukça umursamaz bir ifadeyle, "Sakinleştirdi mi?" diye sordu. O da hala damarlarımda dolaşan sıcaklığı hissetmiş olmalıydı.

"Kendini vampire ," dedim, sanki bu sorusuna bir cevapmış gibi.

Bir kahkaha attı. "Ona önceden söyledi mi?

"Hayır. Yüzümü buruşturdum, ona doğru ilerlerken tozlu avuçlarımı eteğime sildim. "Bağışmalar bu yüzden. Yine de mahkeme planlarından memnundular. Gitmeye hazır mısınız?

"Her zaman," dedi, ayağa kalktı ve yanındaki koyu renkli kumaş demetini aldı - paltosunu, ancak onu açıp bana uzatırken fark ettim, bir

hareket o kadar yumuşaktı ki, bana neden bu kadar garip bir şekilde tanıdık geldiğini anlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Alevlerin gürültüsü. Yanan odun ve sıvanın pis kokusu. Yanan memleketimdeki o ilk gece, bu berrak, güneşli çatıdan olabildiğince farklıydı.

"Ne diyordunuz?" dedim, parmaklarımı bükülmüş yünün etrafına dolayarak. 'Paltoya ihtiyacım yok...'

"Giysen bile benimkini giymektense donarak ölmeyi tercih edersin," diye sözlerini tamamladı, gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri derinleşiyordu.

Kıkırdadım ve giysiyi omuzlarıma doladım - güneş ışığında rahatsız edici derecede sıcaktı, ancak yükselir yükselmez sıcaklığa minnettar olacağımı biliyordum. "Esprili konuşmamın bir etki bıraktığına sevindim.

"Seni ilk gördüğüm anda bir etki bırakmaya başladın," diye mırıldandı, beni kollarına aldı ve gökyüzüne doğru havalandı.

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim, bu yüzden hiç konuşmadım - rüzgâr işe yaramayan saç tellerini yüzüne doğru savurmaya başladığında saçlarımı hızlıca paltomun yakasının altında topladım. Kanatları bizi hızla yukarı taşıırken ve Beyaz Şehir altımızda bir tablo boyutuna küçülürken, yeryüzü etrafındaki tarım arazileri ve savaş alanlarından oluşan bir yamalı bohçaya dönüşürken, omuzları gerilerek minnettarlık dolu bir ses çıkardı.

Her nasılsa, çiğnenen her çayır ve kana bulanmış tarla bir fırça darbesine eşdeğer hale getirildiği için neredeyse o kadar harap görünmüyordu.

Kendi kendime, şehir halkının bunu zamanla düzelterek söyleydim. Tabii ki yaparlar. Ve düzeltmeseler bile ...

Başka birinin bu konuda daha nitelikli olacağı kesin.

Adayı ve insanların dakikalar içinde geride bıraktık; engebeli tepeler ve ormanlar ufukta gri-yeşil bir çizgiden ibaret kalana kadar gözden kayboldular. Altımızda, masmavi deniz batan güneşin ışığında altın renginde parlıyordu; arada sırada, gerçek boyutlu bir coğrafya testi gibi diğer kara parçaları kayarak geçiyordu. Alyra bize ayak uydurmak için çılgınca kanat çırpıyor ama henüz yorgunluk belirtisi göstermiyordu.

Hiçbirimiz ses çıkarmadık. Buradaki yüksek ve dingin dünya, huzuru bir an bile bozamayacak kadar mutluluk verici bir sessizlik içindeydi. Başımı Creon'un omzuna yasladım ve kaslarının ritmik, inişli çıkışlı hareketlerini içime çektim, altımızda uzanan takımadaları izledim... uğruna hayatımı defalarca riske attığım aynı dünya ve hem daha

Üzerinde uçarken gerçek ve garip bir şekilde rüya gibiydi, tüm o adalar sanki avucumun içine sığabilirmiş gibi görünüyordu.

Güneş sağ tarafımızda ufka doğru batıyor, ışığı aşağıdaki dalgaların üzerinde dağınık altın gibi parlıyordu. Gökyüzü canlı bir turuncudan daha yumuşak bir pembeye ve ardından derin, parlak bir menekşeye dönüşürken Creon'un etrafımdaki güçlü kolları hiç sallanmadı; ilk yıldızlar alacakaranlıkta parlak ve gümüşü bir şekilde belirdi ve yavaş yavaş bildiğim takımyıldızlara şekil verdi. Gece etrafımızı sararken ve ay o engin çivit kubbeye doğru sessiz yükselişine başlarken, küçük ve yalnız bir şekilde güneye doğru uçmaya devam ettik.

İşte o zaman ilk ateş altımızda canlandı - küçük bir sahil kasabasının kalbinden alevler yükseliyordu, çevredeki evler karanlıkta sadece meşalelerin ve ışıklı pencerelerin parıltısıyla görülebiliyordu.

Nefesim kesildi.

Çok, çok uzaklarda, uluyan seslerin parçaları gece havasına karıştı, ürkütücü ses saatler süren sessizliği bozdu.

Bir an için görmedim, sadece hatırladım. Umursamaz yıldızlı gökyüzünün altında yanan ateşin turuncu parıltısını. Soğuk gece havası yüzümü ısıyor. Burun deliklerimde kalan yanık odun kokusu... *Bir* daha değil, *bu* gece değil-

"Bu bir şenlik ateşi, kaktüs," diye mırıldandı Creon, kolları sözsüz bir teselli anında bana sarıldı. "Başka hiçbir şey yanmıyor.

Anılar kekeledi.

Ve bir anda tekrar net bir şekilde görebildim.

Bir *şenlik ateşi* - ölüm ve yıkım *ateşi* değil. Kasaba meydanı olması gereken yere inşa edilmiş tek bir ateş. O sesler haykırıyor.

Panik değil. *Kutlama*.

"Biliyorlar mı? Nefes nefese fısıldadım. "Öldüğünü biliyorlar mı?" "Sanırım bazı alfler etrafta dolaşıp mutlu haberi yaydılar. O sesi eğleniyor gibiydi, ama altında bir duygu katmanı vardı - ne keder ne de neşe, ama acı tatlı melankoliye daha yakın bir şey. "Ne de olsa yüzyılın haberi bu.

Her geçen saatten nefret ettiği, iradesinin en küçük ipliğiyle hayatta kaldığı bir yüzyıl - ve yine de orada değildi, kasaba meydanında dans ediyor, gölgeli sokaklarda köy kızlarını öpüyor ve yarım fiçı ev yapımı bira içiyordu.

Elini sıktım.

O da geri sıktı, başka söze gerek yoktu.

Dakikalar sonra aynı adada, birkaç mil ötede bir başka şenlik ateşi yandı. Sonra solumuzdaki ufukta bir üçüncüsü, bir dördüncüsü ve bir beşincisi ... Karanlık çöktükçe daha da çoğaldılar, ta ki düzinelerce adanın ana hatlarını ayırt edene kadar, aşağıda *yüzlerce* alev parlıyordu, en küçük mezralar bile imparatorluğun çöküşüne ve yepyeni bir dünyanın doğuşuna kadeh kaldırmak için bir araya geliyordu. Ildhelm'i şeklinden ve etrafındaki küçük adalardan tanıdım, takımadaların küçük bir köşesini gözlerim kapalı çizebilirdim ...

Sadece Cathra karanlıktı, Ildhelm'in büyük varlığının doğusunda tamamen görünmezdi. Bu gece yanmayan tek ada - acı bir ironi.

Ve yine de, aşağıdaki yüz binlerce insanı, kısa hayatlarında belki de ilk kez umut ve inanılmaz bir sevinçle dolu olarak hayal etmek ...

Kederlenmek için pek yer bırakmadı.

Uçmaya devam ettik. Gece çökerken hızlı kanat çırpışları gittikçe artan Alyra sonunda pes edip omzuma kıvrıldı ve hemen uykuya daldı. Takımadaların güneybatı bölümüne geçerken Creon hiç duraksamadı, sonunda insan adalarını geride bırakıp fae topraklarına doğru yükseldik.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde orada hiç şenlik ateşi yanmıyordu.

Dolunayın ışığında, altımızdaki dünya yıldızlı gökyüzünü yansıtan mavi ve gümüş rengindeydi. Sonunda aynı tek renkli parlaklıkta - takımyıldızlar yer değiştirmiş, ay en yüksek noktasını çoktan geçmişti - varış noktamız karanlığın içinden aynı anda hem görkemli hem de ıssız bir şekilde belirdi. Engebeli dağlar, vahşi bahçeler. Ufalanmış duvarlar ve kuleler, yaralı bir savaşçının ölmeyi reddeden inadıyla uçuşlarından yükseliyordu.

Kobalt Mahkemesi.

Creon'a baktım ve onu gülümserken buldum - sessiz, kırılgan bir gülümseme bizi bekleyen adadan bile daha güzeldi.

Biz aşağı inerken Alyra uyandı ve omzumun boşluğundan fırlayarak beyaz bir çizgi halinde uçuşlara doğru ilerledi. Creon beni uçuşların baş döndürücü uçuşuna, bir zamanlar Beyla'nın beni arka kapıdan harabelere gizlice girebilmem için getirdiği noktaya taşırken daha yavaş takip etti. O zamandan beri çok az şey değişmişti - ama sarayın etrafındaki soluk yanardöner ısıltı, daha önce kaleyi her ziyaret ettiğimde göz ucuyla yakaladığım o zayıf sihir görüntüsü kaybolmuştu.

Önümüzde, Alyra hiçbir sorun belirtisi göstermeden bahçelere doğru süzüldü ve ağaç labirentinin içinde kayboldu.

Creon'un ayakları yere değdiğinde, 'Kalkan yok oldu,' diye fısıldadım, tıpkı bir yaprağın yere düşmesi gibi hafifçe. "Öldüğünde çözülmüş olmalı.

Beni yere bıraktı, kanatlarını katlarken kollarını ve omuzlarını birkaç kez esnetti, sonra da 'İnsanın evine sihirbazlık numaraları olmadan ulaşabilmesinin iyi yanları da var sanırım' dedi.

Home.

Önümüzde beliren harabelere döndüm. Çıplak, yıkık dökük kuleler, yıpranmış taşları kendilerine mal eden sarmaşıklar... ama bir de zarif kemerli pencereler vardı, camları yok olmuştu ama etraflarındaki süslü oymalar hala tanınabiliyordu. Bahçelerde açan kır çiçekleri. Bu mavi-gri granit duvarların ardındaki zeminlerin çatlak mermerleri, toz ve kum katmanlarının altında bulunmayı bekleyen solmuş mozaikler.

Bu yerin güzelliği hiç bitmemişti. Güzelliği sadece uykudaydı, sihirli bir dokunuşun onu yeniden uyandırmasına hazırды.

"Peki," diye mırıldandım, gözlerimi çağıran duvarlardan ayıramıyordum, "okyanus manzaralı bir yatak odasına ne dersiniz?

Creon yanımda kısıp bir kahkaha attı. 'Balkonu olduğu sürece her türlü manzaraya razıyım. Ve soldaki kule, yeterince yüksek inşa edersek, bir gözlemevi için iyi bir temel olabilir.

Evet. *Evet.* Restore edilmiş kulelerin ve galerilerin şekilleri gece havasında önümde çiziliyor, düşüncelerimle birlikte değişiyor, planlarım geliştikçe çiçek açıyordu. 'Kütüphaneyi de o kanada koyabiliriz, öyle değil mi? Sonra da tüm misafir odalarını diğer tarafa taşıyın, böylece etrafta birkaç düzine elf olsa bile insanlar huzur içinde kitaplarını okuyabilirler. Ve tabii ki bir yerlerde gülünç derecede büyük bir ana salona ihtiyacımız var ...'

Creon kuru bir sesle, "Son derece çökmüş bir giriş holünün resimlerini görmüştüm," dedi. Ona baktığımda gözleri parlıyordu, saçları uzun uçuştan dolayı hala dağınıktı - ellerimin onu sarması ve bir öpücük için çekmesi için yalvaran bir yüz. "Ama şimdi hepsi gitti, yani-

"Bunun yerine *küçük* bir giriş holü inşa etmeyi önermeyeceksin, değil mi? Sahte bir öfkeyle kolumu onun koluna doladım ve harabelere doğru aceleyle ilerlerken onu da kendimle birlikte çektim. 'Açıkçası, yapılacak tek mantıklı şey onu daha da büyötmek ve daha da çökertmek. Uçuşan merdivenler, ev büyüklüğünde bir avize...'

Bir kahkaha attı. 'Büyük ve kahramanca eylemlerinizi tasvir eden yüksek vitray pencereler...'

"Yüzünüzü çeşitli açılardan gösteren vitray pencereler düşünüyordum," dedim elimden geldiğince ciddiyetle. Ayaklarımın altında, eski taşlar her adımda gıcırıyor, moloz parçaları ve cam kırıkları çıtırdıyordu. "Ziyaretçilere evimizin sunduğu en iyi şeyleri gösterebiliriz, ne dersiniz?"

Kaşları tehlikeli bir şekilde çatıldı. "Aradığın şeyin benim yüzüm olduğunu sanmıyorum o zaman kaktüs.

Tanrılar merhamet etsin - bunun olacağını tahmin etmeliydim ama yine de o görüntü karşısında sesimi alçaltmam mümkün değildi; görkemli ve sakın Cobalt Court tüm ihtişamıyla restore edilmişti ve girişinin hemen üzerinde on metrelik cam bir fallus gururla sergileniyordu. "*Biz-*

"Agenor'un ne diyeceğini bir düşünsene," diye araya girdi, yan gözle bakarak bunun gayet makul bir argüman olduğunu ima etti.

"Bana babamı hatırlatmak, beni horozunu pencerelerimizde ölümsüzleştirmeye ikna etmenin yolu *değil*, Kreon!

Daha da makul görünüyordu. 'Kim horozlardan bahsediyor? Alyra'nın benzerini oraya koymayı öneriyordum - yılanların onu gördüklerinde ne yapacaklarını hayal edin.

Onu itmeye çalıştım. Ne yazık ki, yürürken bile kaslı vücudunun kolayca devrilmeyecek kadar sağlam olduğu ortaya çıktı; bunun yerine kendimi yere attım, ayaklarıma ve uygunsuz bir mermer parçasına takıldım ve sadece iç içe geçmiş kollarımız tarafından tutulan zayıf göğsüne tökezledim.

Yüksek sesle güldü. "Varlığımın yontulmuş ihtişamına yaklaşmak için *bu kadar* mı sabırsızlanıyorsunuz Majesteleri?"

"Cehenneme kadar yolun var," diye mırıldandım, dengemi yeniden sağlamak ve geri adım atmak için cesurca girişimlerde bulundum. Belime dolanan kolu buna izin vermedi. 'Bana "Majesteleri" deme ve ayrıca *kendini* öylece yontulmuş ve görkemli olarak tanımlayamazsın, seni kibirli sefil.

"Yapamaz ?" Masumca göz kırptı, gözleri ay ışığında parlıyordu. "O zaman yalan mı söylemem gerekiyor?"

Haklı bir öfke duygusunun, uyarılmanın kızışmasına, birbirimize bastırdığımız yerde oluşan ani sıcaklığa bu kadar benzemesi gerçekten talihsizlikti. Onun çıplak vücudunun - vitray ya da başka türlü - hala zihnimde canlı bir şekilde mevcut olduğu düşüncesiyle, tüm gücümle oflamak zorunda kaldım

ve homurdanarak, 'Varlığınızı en iyi ihtimalle fena olarak tanımlayabilirim. Yeterli. Cömert bir ruh halinde olsaydım, bakmak için mükemmel derecede kabul edilebilir.

"Hmm," mırıldandı, beni kaslı vücuduna bastırmak için kolunu sırtımın altından geçirdi. Diğer eli yanağıma dolandı ve başımı eğerek yüzlerimizi birbirimizden sadece birkaç santim uzağa getirdi - karanlıkta uzun kirpiklerini, çenesinin üzerinde oynayan keskin gölgeleri, dudaklarının tehlikeli kıvrımını ayırt edebilecek kadar yakın. Ay ışığında gülümsemesi fısıldanan bir sır gibiydi. "Ve sanırım sana bütün gün sikimi düşündüren de aynı fena yüz, öyle değil mi?

"Ben öyle bir şey yapmam! Kulağa yalan gibi geliyordu, büyük olasılıkla yalan *olduğu için*. Vücudu bana karşı çok sıcaktı. Sırtışı çok müstehcendi. Ve tartışma konusuna, en ufak bir sözünde zihnimde canlandıramayacağım, hayali ağırlığını avuçlarımda hissedemeyeceğim kadar aşındırdım... 'Her türlü kaballığı ima etmeye başlayan sensin!

Beni izlerken gözlerindeki bakış, ağzının kıvrılması... Neredeyse için için yanan ateşin tadını alabiliyordum. "Şu anda sikimi düşünmediğini mi söylüyorsun?

"Tabii ki değilim," diye yalan söyledim. Sesim sinir bozucu bir şekilde kısılmıştı. "Neden böyle bir şey yapacağımı düşündüğünü bilmiyorum.

"İstemiyor musun?" Sırtımdaki eli birkaç santim aşağıya indirdi, popomu kavradı ve beni ona doğru sıkıca itti - karnıma bastıran açık sertliğe karşı sıkıca. Dudaklarımdan bir nefes kaçtı ve sırtışı genişledi. "Yalancı.

Karanlık gözbebeklerindeki o tehlikeli parıltıyı görmemek için gözlerimi sıkıca kapattım - başka bir hata. Görüşüm kaybolduğunda, diğer duyularım iki kat daha fazla farkında gibiydi, vücudunun sonbahar kokusu, hassas etimi pençeleyen parmaklarının ince örtülü arzusu ... Kaya gibi sert ereksiyonu, en önemlisi, dikkatimi, dikkatimi talep ediyordu.

"Yanılıyor olabilirim, elbette," fısıldadı, konuşurken dudakları kulak mememi okşadı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Tamamen masum düşüncelerle meşgul olabilirsin. Sadece bana ne düşündüğünü söyle, aşkım - duymak için sabırsızlanıyorum.

Hevesli - Tanrılar merhamet etsin, bu kelimeyi dokunmasını dilediğim her yerde kıvılcımlar çaktıran bir tatlılıkla söylemek *zorunda mıydı*? Soğuk bir nefes almak ve inandırıcı olmayan bir şekilde, "Mimarlık. Ben... Ben mimarlık hakkında düşünüyorum.

"Hayır, değilsin. Mırıltılı sesi daha da şuruplu bir hal aldı, parmakları aşağı, aşağı, aşağı, kalçamın üzerinden omuzlarımdaki kendi paltosunun eteklerine doğru ilerledi. "Tekrar dene.

Yüzümde alev alev yanan kızarıklık ay ışığında bile görülebiliyor olmalıydı. "Kahvaltıda ne var?

"Duruma göre değişir," mırıldandı. "Kahvaltı için ne istersiniz?

Cehennem al beni. Ağzımdaki anısı hemen canlandı, kalın ve sert hissi, etinin misk kokulu tadı dilimde canlandı... İçimi bir sıcaklık saplandı ve yüksek sesle güldü, ıssız bahçeye dağılan saf bir hoşgörü sesi.

"Hâlâ senin hissettiklerini hissediyorum, Em. Parmakları paltosunun altından, elbisemin altından kaydı, sonra çıplak kalçamın üzerinde zevk dalgaları halinde kaydı. İç çamaşırimi ıslatan nemli sıcaklığa çok yakındı. Gerçeğe çok yakın. "Ve mimarlık ya da kahvaltı şu anda aklındaki son şeyler - itiraf et.

Zera bana yardım et. Bunu itiraf etmek çok ama çok kolay olurdu.

Ama ben inatçı değilsem hiçbir şeydim - ve lanet olsun ona, gerçekten bu kadar kolay yenileceğimi mi düşünüyordu? Savaşmadan kendimi av durumuna düşürmek istemezdim. Eğer bu oyunları bir ava dönüştürmek istiyorsa...

Canı . Devam edebilir ve bunu hak edebilirdi.

"Yap beni," diye nefes aldım.

Ve koştu.

Sürpriz benim tek avantajımdı - engabeli bahçe yolunda koşarken arkamda tek bir kalp atışı kadar hareketsizlik vardı, titreyen dizlerimin uslu durmasını istiyordum. Sonra, serbest bırakılmış bir yırtıcı hayvan gibi peşimden fırladı. Kahkahası ve hızla atan kalp atışlarımın sesi geceye karıştı - ay ışığıyla aydınlanmış çitler ve ufalanmış heykeller etrafımda bulanıklaşıyor, dünya yüz metre ötede topraktan yükselen harabelerden başka bir şeye dönüşmüyordu. Dikenler bacaklarımı kesti. Ayaklarımın altındaki fayanslar çatladı. Ama Creon arkamdan gülüyordu, sesi en zevkli türden bir intikam vaat ediyordu ve bedenimin için için yanması sayesinde acıyı zar zor hissediyordum.

Orada, önümde, açık bir kapı beni çağırıyordu...

Sağımda, bağların soluk parıltısı duvarları ve kemerleri aydınlatıyordu, gelecek yıllarda uğraşmak zorunda kalacağım binlerce parıldayan küre. Ama önümde her şey karanlıktı ve ben de hiç tereddüt etmeden o delikten geçip ötesindeki cezbedici gölgelere daldım. Koridorların labirentinde

Gözlerim kapalıyken bile yakında öğrenecektim - şimdi her köşede sürprizler var, saklanma yeri ve avlanma alanı aynı anda.

Bulduğum ilk kapıdan içeri daldım ve sırtım duvara dayalı bir şekilde parmak uçlarımda otlarla kaplı odaya girdim. Arkamda Creon'un sesi yıkıntılar arasında kahkahalarla yankılanıyordu: "Şimdi ne düşündüğünü bana söylemek ister misin, kaktüs?"

Ellerin - cevap tereddüt etmeden zihnimde yükseldi. O güçlü, zarif eller ve yakında üzerimdeki her santim giysiyi sıyrıp atacakları, yakında kalçalarımın içini saracakları ve beni genişçe açacakları-

Yüksek sesle yutkundum ve başımı arkamdaki soğuk taşa yasladım. Yanımdaki duvar çatlayarak açılmış ve bir zamanlar lüks bir avlu olması gereken yere erişim sağlamıştı.

"Kanaviçe ," diye bağırdım. "Neden?"

Uzun, amaçlı adımlarla yoluma devam ettim ve bir kıkırdamayı bastırarak hızla gedikten geçtim. Ay ışığında gümüş rengini alan düzensiz sütunlar tepemde belirdi - açık alanın ortasında çamurlu bir havuz, girişlerin iki yanında başsız, kolsuz heykeller. Başımın üstünde, yıldızlı gökyüzü harabelerin üzerinde uzanıyor, bana neredeyse eğlence gibi görünen bir şeyle parıldıyordu.

Sol kanadımdan gelen hızlı bir tokat mıydı o?

Hareket etmeye çabaladım, her duyum alarmdaydı, vücudumdaki her sinir beyaz bir beklentiyle karıncalanıyordu. Ya orada, en yakın kapı aralığında durmuş, acımasız kollarına atılmamı bekliyorsa? Ya kendimi iki adımda duvara yapışmış bulursam, tıpkı Lyn'in gardırobunda beni duvara yapıştırdığı gibi ve-

Yumuşak bir kıkırdama, çok yakın. "Hâlâ kanaviçe mi işliyorsun? Oh, lanet olsun.

Uyarılmanın o işaret fişeklerini hissedebiliyordu, değil mi?

"Belli ki," dedim kibirli bir şekilde, parmak uçlarımda geriye doğru atriyumun diğer çıkışına doğru ilerleyerek, "özel dikişlerin ne kadar heyecan verici olabileceği konusunda en ufak bir fikriniz yok.

Yine ayak sesleri.

Kaçmaya çalıştım.

Çarpık bir açık kemerden geçerek en yakın köşeyi döndüm... Önümde geniş bir alan açılıyordu. Daha iyi zamanlarda büyük bir salon olduğuna şüphe yoktu, ancak şimdi tavan yoktu ve sadece duvarlar boyunca ince payandalar ipucu veriyordu

bir zamanlar olduğu yerde. Ay ışığı yıpranmış mermer zemini ruhani bir parlıltıyla yıkadı ve bir anlığına, her şeyin garip, paramparça güzelliğini içime çekerken adımlarım yavaşladı ...

Ancak o zaman arkamdaki dünyanın şüpheli bir şekilde sessizleştğini fark ettim.

Kaskatı kesildim, sonra yavaşça dönmeye başladım, tüylerim diken diken olmuştu. Ama geldiğim kapı boştu, beni bekleyen uzun siluetten yoktu.

Üstümde bir şey hareket etti.

Üstümde.

Koşmaya başlamadan önce çok geç kaldığımı biliyordum.

Yere bile inmedi. Vücudunun katı ağırlığı arkamdan bana çarptı ve sonra kolları etrafımdaydı, öne doğru yuvarlanırken beni yakaladı ... Kadife kanatları iki yanımdan dışarı fırladı. Yere yarı düşer, yarı süzülürken ayaklarımın üzerine inmeye çalıştım ama bana izin vermedi; soğuk mermer dizlerimi, ellerimi, inciklerimi ısırdı, beni indirirken, ben onun tutuşuna karşı mücadele ederken beni yere sabitledi.

Kanadına dirsek atmaya çalışarak, "Bu *hile* yapmaktır," diye soludum.

Kahkahası enseme okşadı, sıcak ve tüy gibi. 'Bana söylediğin tek şey doğruyu söylemen içindi, kaktüs. Kurallar hakkında hiçbir şey duymadım.

Kavrayışından kurtulmaya çalıştım. Kıpırdamadı, ağırlığı beni kendisiyle zemin arasına kilitledi, elleri zahmetsiz bir güçle ellerimi sıktı. Mermerin soğuğu elbisemin içinden sızıyor, midemi uyuşturuyordu; buna karşılık, sırtıma bastıran kaslı vücudunun sıcaklığı neredeyse dayanılmazdı.

"Şimdi bana aklından geçenleri söylemek ister misin?" kulağıma tatlı tatlı mırıldandı.

"Seni piç kurusu," diye soluk soluğa bağırdım, kahkahalarım eşlik eden histerik kahkahalar olmasa kulağa daha inandırıcı gelebilirdi. Tanrılar beni korusun, sert vücudu üzerimdeydi, ham gücü beni tamamen onun merhametine bırakmıştı... nasıl düşünmeye devam edebilirdim ki? 'Beni tutuyor ve bana işkence ediyorsun! *Herhangi bir* konuda derin düşünmeye vaktim varmış gibi mi görünüyorum?

Kalçasını benimkinin arasına sıkıştırarak bacaklarımı ayırmaya zorladı. 'Eğer derin bir şeyler arıyorsan...'

"Okyanus siperleri gibi mi? Dişlerimi sıkarak başardım.

"İkimiz de okyanusu düşünmediğini biliyoruz," diye beni bilgilendirdi ve iki bileğimi de kolayca sol eline geçirdi. Sağ eli bileklerimin altına kaydđ.

Yine etek ve bu sefer kaçmak yoktu, çünkü acımasızca, inatla uyluğuma, sırlıklam iç çamaşıma doğru ilerliyordu. "Tabii bu ıslaklık için bir metafor değilse, bu durumda-

Kalçalarım ona karşı sarsıldı - değildi. "*Creon*."

"Hayır mı?" mırıldandı. 'Metaforlar hakkında da mı düşünüyorsun? Bu durumda düşüncelerinizi neyin meşgul ettiğini merak ediyor insan.

Acı. Saf ve basit bir acı, tenim onun dokunuşu altında yanıyor, bedenim o tatlı, tatlı istilayı arzuluyor... Eli şimdi çok yakındı. Ona en çok ihtiyaç duyduğum yere çok yakındı ve yine de oyalanıyor, yanıt vermemi bekliyordu - coşkudan tek bir gerçek parçası uzakta.

Dudaklarım - aptal, inatçı dudaklarım - iznim olmadan hareket etti. "Bahçecilik. Ben... Ben bahçeyle uğraşmayı düşünüyorum.

Sert kahkahası bana bu mücadeleden fazlasıyla keyif aldığını söylüyordu. "Öyle mi?

"Şimşir çitlerinden oluşan bir labirente ne dersiniz? Artık gevezelik ediyordum, kendimi zar zor duyuyordum. Dizini bacaklarımın arasına koyarak kalçalarımı daha da ayırdı, beni ve içimdeki lanet *olası* ıslaklığı gece havasına maruz bıraktı ve düşüncelerim *ihtiyaçtan* başka bir şeye dönüşmedi - sırtımın alt kısmına bastırılmış, yakınlığıyla benimle alay eden sikiğin şişkinliğinden başka bir şey yoktu. Dilim hep aynı şeyi söylemeye devam etti. 'Ve bir gül bahçesi ve egzotik bir balık havuzu ve... ve-'

Parmakları sadece bir kez iç çamaşırimın üzerinde gezindi.

O hassas derinin altında kıvılcımlar patlarken vücudumdaki her kas aynı anda sıkıştı - içimdeki çok derin boşluğun etrafında sıkıştı, sadece bir fısıltı uzakta olduğunu bildiğim tatmini arzuladım. Bilmek zorundaydı, lanet olsun ona. Parmaklarımın soğuk mermeri tırmaladığını hissedebiliyordu, vücudumun onu alması için yalvardığını hissedebiliyordu... Ama geldiği gibi hızla geri çekildi, parmakları uyluklarımdan aşağıya doğru hafif dokunuşlar yaptı. Beni özgür bırakmayı reddediyordu. Beni kendimden kurtarmayı reddediyordu.

"Ve?" dedi tatlı bir sesle, üzerime eğilirken uzun saçları yanağımı gıdıklıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

"Hmm?" Bana yavaşça, işkence edercesine vurdu, pantolon, ceket ve elbisenin içinden bile hissedebildiğim tek şey onun gergin sertliği idi. Beni paramparça etmeye hazırdı. Beni sadece onun yapabileceği şekilde uçurumun kenarına sürüklemeye hazırdı. 'İhtiyacın olan bir şey var mı, aşkım? Tek yapman gereken bana söylemek - senin isteğin benim için emirdir elbette.

O melodik ses, alaycı ve alaycı, karanlıkta duman gibi etrafımda kıvrılıyor ... Bir nefes aldım, sonra bir tane daha. Parmakları uyluğumun iç kısmında boş daireler çiziyordu, zar zor dokunuşlar arkalarında ateşten izler bırakıyordu; merhamet yok, diyordu bu dokunuşlar bana, ne kadar yalvarırsam yalvarayım. Fae savaşları teslimiyetle bitmezdi.

Sadece yenilgi yeterliydi.

Söyle bana.

"Sen," diye nefes aldım. "Seni düşünüyorum.

Yanıt olarak parmaklarını iç çamaşırımın altına kaydırды.

Sıcak, sert teni benimkiyle buluştu, vücudumun kaygan hatlarını acımasız bir nezaketle izledi. Kalçalarım kıpırdandı, onu *daha* yakına, *daha derine* çekmeye çalıştım... ve o tekrar gülerек geri çekildi.

"Hayır. Refleks olarak ciğerlerimden patladı. 'Hayır, lütfen-'

"Birkaç kelimeye daha ihtiyacım olacak," diye mırıldandı, eli birbirine bastırılmış bedenlerimizin arasında kayıyordu. Kumaş üzerindeki tenin hışırtısı, çözölen bir düğmenin serbest bırakılması; rahatlama hıçkırığı neredeyse benden kaçıyordu. 'Benim büyüleyici kişiliğimin tam olarak neresini düşünüyorsun? Her ne kadar güzel olsalar da umurunda olmayan kısımlarla seni sıkmak istemem.

"Hepsini," diye inledim. "Her şeyini.

Parmağını kalçalarımın arasındaki savunmasız etin üzerinde bir kez gezdirdi, sonra çıldırtıcı sabırlı hareketlerle elbisemi ve paltomu toparlamaya başladı - beni yıldızlı gökyüzüne, dağınık ve kirletilmiş, eski mermerin üzerine kurbanlık bir sunu gibi yayılmış halde gösterdi. "Hiç bu kadar kolay kaçmana izin verdim mi, kaktüs?

İçimden bir inilti kaçtı. Soğuk sonbahar esintisi çıplak tenimi ısıırıyor, buz gibi mermer vücudumun ön yarısını buza çeviriyordu... ve yine de beni her şeyden çok titreten, aynı anda hem muhteşem hem de işkence edici olan beklentiydi. "*Lütfen*.

"Seni inatçı küçük şey," dedi usulca, bedenini üzerimde kaydırarak ve sesine duygu dokunuşu katan şey eğlence değildi. Onun yerine... düşkünlük mü? *Hayranlık* mı? 'Savaşmayı bırak, Em. İstemeye başla. Her şeyi ve daha fazlasını hak ettin.

Her şeyi.

Onun sevgisi. Onun zevki. Tüm bu mahkeme, bu gece ve bu çılgınlık, tüm gelecek, tüm huzur - ve sonunda, parmakları iç çamaşırımı nazikçe kenara ittiğinde ve ereksiyonunun gergin başı girişime yerleştiğinde, kalın, pürüzsüz ve anlaşılmaz derecede sertleştiğinde teslim oldum.

"Bu," diye nefes nefese kaldım. "Düşündüğüm şey *bu*."

Ucunu içime bastırdı, yarım santim bile değil. Bir uyarı. Bir söz. Vücudum onun etrafında gerildi ve gerildi, sanki onu içimde daha derine çekecekmiş gibi sıkı - onu umutsuzca ihtiyaç duyduğum yere bir parça bile yaklaştıramadı.

"Neymiş ?" Kendi nefesi de artık zorlanıyordu. Bileklerimin etrafındaki eli sonunda bıraktı ve mermer zemine yerleşti. "Kelimeler, Em.

"Sikin, lanet olsun sana! Sesim sessiz geceye bir kırbaç gibi çarptı - zincirleri kırmak gibi ve tanrılar, kaybetmek çok ama çok iyi hissettirdi. "Sikine içimde havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var ve lütfen, *lütfen*-

Bana çarptı.

Acımasız bir vuruş ve ben onun etrafında buharlaştım, sıcak, sert uzunluğu beni ağzına kadar doldururken ihtiyaç ve arzudan başka bir şeye indirgenmedim ve sonra biraz. Boğazımdan bir çığlık koptu. Tırnaklarım mermere o kadar sert battı ki canım acıdı. Çok fazla his, çok fazla *dolgunluk* ve yine de geri çekilip kendini tekrar derinlere sokarak beni bir zafer gibi sahiplenirken toparlanmam için bana zaman vermedi. Adını haykırdım. Buna karşılık elini karnımla yer arasında kaydırды, parmakları kaygan dudaklarımın arasındaki küçük sinir demetini buldu.

Aynı anda içime daldığında görüşümde renkler patladı, vücudumun kontrol edemeyeceği kadar çok o muhteşem sürtünme.

"İstedğin bu mu?" Sesi kulağıma karşı kaba bir hırıltıydı, her kelime başka bir vahşi itme ile noktalandı. "İhtiyacın olan bu mu?

Artık konuşamıyordum.

Vücuduma her vuruşunda dudaklarımdan hayvan sesleri dökülüyordu. Hiç acı yoktu. Sadece o mükemmel bütünlük, her türlü mantığı ya da kısıtlamayı yok ediyordu; siki ve parmakları mükemmel bir uyum içinde, damarlarımda kükreyen yıkıcı bir his fırtınası gönderen ilkel bir ritimle hareket ediyordu. Konuşmaya çalışarak başımı mermerden kaldırdım ve dişleri omzumu sıyrarak *daha fazlasını* ekledi.

"Kendini tutma," diye hırladı, sesi enseme tırmalıyordu. "Sakın benim için kendini tutmaya kalkma, Em.

Vücudumun daha verecek çok şeyi olduğu ortaya çıktı.

Onun etrafında balmumu gibi eridim. Onun amansız arzusuna, *benim* amansız arzuma boyun eğdim, açlık ve zafer içimi pençeledi ve ardından tüm şüphe ve direnci paramparça etti ...

Dünya soldu.

Üzerimdeki yıldızlar bulanıklaşıyor ve patlıyor gibiydi. Karanlık, harabeler, hatta altımdaki soğuk mermer bile... boşlukta asılı kaldığım, çözülmekte olan bedenim ve onun içimdeki fetheden sikiinden başka hiçbir şeyin olmadığı tek bir mutlu an için var olmaktan çıktılar.

Sonra uçurumun kenarına gittim.

Belki çığlık attım. Belki ağladım. Belki de tanrılara ve var olan her canlıya lanet okudum. Ama kazanmıştım, *kazanmıştım*, *kazanmıştım* ve o anda *biliyordum* - zevk içimde dalgalanırken ve vücudumdaki son güç damlası da yok olurken - güvendedim. Evimdedim. Bir daha asla ama *asla* küçük olmayacağımı.

Hiçbir şey için
değil.

Kimse için değil.

Ve bu... zafer böyle bir şeydi.

Soğuk mermerin üzerinde kendime geldim, bunalmış ve çözülmüş bir halde yan yatmıştım, nefesim düğümlenmişti. Creon'un kolu bana sarılmış, beni göğsüne bastırıyordu. Aleti çıplak belimde usulca zonkluyordu; kalçası bacaklarımın arasında uzanıyor, cinsel organıma bastırıyordu - vücudumda titreyen her sarsıntıyla beni topraklıyordu, ta ki sonunda, yavaşça, son delilik de içimden sızıp beni mükemmel, lezzetli bir şekilde boş bırakana kadar.

Garip bir sakinlikle bir daha yürüyebileceğimi düşündüm.

Bu zafer için, bu ödenecek çok büyük bir bedel gibi görünmüyordu.

"Sana söylemiş miydin," diye mırıldandı Creon başımın tepesine doğru, "önümüzdeki birkaç yüzyıldan ne kadar keyif almayı planladığımı, kaktüs?"

Boğuk bir kahkaha attım, bakışlarıyla buluşmak için kollarında döndüm. Uzuvarım denizanası gibi sarkıktı. Zihnim daha da az tutarlı hissediyordu. Harabelerin üzerinde sonsuz yıldızlı gökyüzü üzerimize uzanıyor, sonsuzluk vaat ediyordu. "Asıl soru, bu sarayı yeniden inşa etmek için zaman bulup bulamayacağımız.

'Arada sırada beş dakika, belki. Daha acil aktiviteler arasında. Parmakları tembelce göğsümün etrafında dolaştı, başparmağı elbisemin içinden bir meme ucunu okşarken, kıvrılmış eteğime başıyla işaret etti. "Bacaklarını aç.

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Ne, ne. Beni sırtüstü yatırırken yüzüne yavaş, hınzır bir gülümseme yayıldı, sonra oturup kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sana çığlık attırmayı bitirdiğimi düşünmedin, değil mi?"

Tanrılar bana yardım etsin. Dirseklerimin üzerine çıktım, kollarım altımda titriyordu. 'İçimde hiç hava kaldığını sanmıyorum-'

"Bacaklar, aşkım," tatlı bir şekilde araya girdi. "Tam istediğim zaman çığlık atacaksın.

Ve lanet olsun
ona... Yaptım.

Şafak bizi birkaç dakikalığına uyumaya çalıştığımız ve başaramadığımız bahçelerin yabancı çimenlerinde buruşuk ve yapış yapış, ağırlı ve bitkin bir halde buldu. Doğu ufkunda gökyüzü soluklaştı, sonra parlak bir çiçek pembesine dönüştü - bin yıldan uzun bir süredir Anne'nin gözlerinin tanık olmayacağı ilk gün doğumu.

Ve tanrılar, muhteşem bir tanesiydi.

Yanımda, Creon çimlere yayılmış yatıyordu, gömleği gitmiş, pantolonu özensizce iliklenmişti. Kızaran sabah ışığında, karnının yontulmuş çıkıntıları bile daha yumuşak görünüyordu, yüzünün sert hatları yumuşamıştı; gün doğumunun renkleri gözlerine yansıyor ve bir anlığına karanlığın her izi, ruhunun etrafına inşa ettiği kalkanların ve dikenlerin her son görüntüsü kaybolmuştu. Sadece yorgun, saç baş dağınık, göz kamaştırıcı güzellikte bir erkek, dünyanın kenarından görünen ilk ışıkları içine çekiyor. Sadece ...

Benimkini.

Gülümsemekten kendimi alamadım.

Çok geçmeden Alyra bizi bu pembe ışıktaki, avlunun yıpranmış duvarlarının arkasından süzülerek buldu. Pençeleriyle keten bir kese taşıyor, fazladan ağırlığa rağmen kendini havada tutmak için öfkeyle kanat çırpıyordu; keseyi ayaklarımın dibindeki çimlere bıraktığında yarım somun ekmek, bir parça peynir ve buruşuk bir armut yuvarlandı.

Ona baktım ve ancak o zaman kendi guruldayan midemi fark ettim. "Bize *kahvaltı* mı buldun?

Yanıma indiğinde bana uzun, etkilenmemiş bir bakış attı, boncuk gözleri dikenle çizilmiş baldırlarımdan yapışkan kalçalarım ve elbisemin yakasına yapışan tohum izlerine kadar izledi. Yüzündeki onaylamayan ifadeye *bakılırsa yaptım ve şimdi sana bakınca, onun yerine bir kalıp sabun almadığıma pişman oluyorum.*

"Hayallerinin kartalıyla tanışana kadar bekle," dedim ona, bir esnemeyi elimin arkasına bastırarak. "Anlayacaksın.

Kendisine yiyecek solucan bulmak için zıplarken bu tartışmadan daha da az etkilenmiş görünüyordu.

Bir avuç ekmek kopardım, kalanını Creon'a verdim ve sonraki birkaç dakikayı uykulu bir sessizlik içinde çiğneyerek, Kobalt Sahası'nın uhrevi manzarası üzerinde güneşin doğuşunu izleyerek geçirdim. Şeftali rengindeki ışıktaki, uçurumumuzun iki yanındaki siyah kumsallar pembe pembe parlıyordu. İlerideki kayalık düzlüklerde, gri-yeşil okaliptüs ağaçları sabah sisinde usulca hışırdıyor ve ötesinde, karanlık dağ yamaçlarında kuvars damarları parıldıyor, şelaleler altın ve pembe sabah ışığında parıldayan ruhani perdeler gibi pürüzlü kayalardan aşağı akıyordu.

Kızıl Saray ve entrikaları şimdiden sonsuzluk kadar uzak görünüyordu.

Bir gün burada bir yaz festivali düzenlerdim, diye düşündüm çiğnerken - kükreyen şenlik ateşleri ve Edored'in bile yiyemeyeceği kadar çok bal likörüyle dolu uzun bir gece. Annemle babamı her hafta akşam yemeğine çağırırdım. Sakin kış sabahlarında Lyn beni ziyaret etmek isteyebilirdi ve kütüphanede birlikte oturur, soğuk denize bakar ve kitaplarımıza göz atarken sıcak çayımızı yudumlardık ...

Creon benimle konuşuyordu. Birkaç saniye geç olana kadar sesini fark etmedim - '... onları bulabilmeliyim ...'

"Bekle. Sarsılarak ayağa kalktım, göz kırptım, hayallerimden kabaca sarsıldım. "Ne diyordun sen?"

Ekmeğinden son bir lokma daha ağzına attı ve kaşlarını eğlenerek kaldırarak bana başını salladı. 'Dünyanın toplanmış kral ve kraliçelerinin huzuruna bu halde mi çıkmayı planladığını soruyordum. Ya da ailenizin karşısına çıkmayı.

Doğru.

Sonsuzlukta olsak da olmasak da bugün halletmemiz gereken bazı meseleler vardı... ve belki de bunları kıyafetlerimdeki ve uzuvlarımdaki tohum lekeleriyle halletmeye çalışmamalıydım.

"Peki ne öneriyorsun? Gözlerimi kısarak uzaktaki şelalelere bakarak tembelce gerindim. 'Bir dere bulup gitmeden önce biraz tazelenelim mi?"

"Dediğim gibi," dedi kuru bir sesle, "bu adada bir yerlerde kaplıcalar olmalı. Dağ derelerinden daha keyifli bir banyoya izin veren bir tane bulabileceğimize inanıyorum.

Ona baktım.

Çoktan ayağa kalkmış, elini bana uzatmış, çamur ve tohum lekeli kanatlarını daha fazla uzatmadan açmıştı.

En yakın dağın sırtının eteklerinde bir havuz kümesi bulduk - birbirini besleyen altı pürüzsüz, yuvarlak havza, onları çevreleyen düzensiz kuvars oluşumları arasında rahatça yuvalanmıştı. İlk ikisi rahat bir banyo için çok sıcaktı, fokurdayan kaynaklarına çok yakındı. Ama üçüncüsü tam kıvamındaydı ve kristal berraklığındaki yüzeyi ayağımı daldırdığımda davetkâr bir şekilde dalgalanıyordu; kendimi ılık suya bıraktığımda ve suyun rahatlatıcı, huzur verici sıcaklığı beni sardığında rahat bir nefes aldım.

Evine hoş geldin, der gibiydi.

Ve o zaman görebiliyordum, düzinelerce ve düzinelerce geç öğleden sonra bu noktaya çekilirdik, uzaktaki kayalıklardaki kalıntılar yavaşça yeniden bir eve dönüşürken saçlarımızdaki taş tozunu ve tebeşiri durulardık ...

Görebiliyordum ve gülümsemeden duramıyordum.

Birbirimizin cildindeki ter ve çamuru temizleyerek birkaç dakika geçirdik, sonra birlikte suyun içinde kıvrıldık, bitkin ve sessiz bir şekilde. Üstümüzde, gökyüzü artık pastel tonlardan oluşan bir paletti; pembe, mavi ve biraz da mor. Okaliptüsün nane kokusu sabah esintisiyle birlikte sürükleniyordu. Creon'un kollarında hülyalı ve uykulu bir şekilde uzandım ve suyun yüzeyindeki buharın zarif dalgalanışını izledim, zihnim boş, kalbim rahat, göz kapaklarım gittikçe ağırlaşıyor ...

"Em," fısıldadı nefes nefese.

Rüya olabilecek düşüncelerimden sıyrıldım.

"Şşş. Birkaç santim yükseldi, elini alışılmadık bir dikkatle sudan kaldırdı. Sırtıma yaslandığında kalp atışlarının bir parça hızlandığını hissedebiliyordum; kanatları iki yanımızda gerilmişti. "Şşş, Em - *bak*.

Ve ancak o zaman, uzattığı parmağını takip ederek onları gördüm. Birkaç metre ötede, pırıl pırıl kayaların arasında dolaşıyorlardı...

İki kabarık, bembeyaz

güvercin. Zera'nın kutsaması.

Nefesim kesildi.

Kuşlar birkaç dakika daha oyalandılar, tüylerini kabarttılar, sanki onları fark etmemiz için bize her fırsatı sunmak istercesine usulca öttüler. Sonra karlı kanatlarını açıp batıya, kıtaya ve Zera'nın ormanına doğru havalandılar - iki ayrılmaz beyaz nokta, yan yana uçarak yepyeni bir günün parlaklığına kusursuzca karıştılar.

Son

Fae Adaları dünyasına veda etmeye henüz hazır değil misiniz? Em ve Creon'u - ve ekibin geri kalanını - spin-off'larda tekrar göreceğiz!

Kanat ve Pençeyle, Fae Adaları 5. kitap, Naxi ve Thysandra'nın bağımsız hikâyesidir. Beklenmedik bir şekilde Kızıl Saray'ın mirasına konan, sarsılmış Thysandra eski evinde düzeni yeniden sağlamaya kararludur... ama asi fae'ler, huysuz bir Labirent ve baş belası küçük bir yarı iblisin istenmeyen hayranlığı bu işi olması gerekenden çok daha zor hale getirir.

With Wing and Claw'ı buradan [edinin: https://mybook.to/WWaC](https://mybook.to/WWaC)

Gelecekteki yayınlar, bonus içerik ve diğer eğlenceli şeyler hakkında güncel kalmak ister misiniz? Beni instagram'da @authorlisettemarshall olarak takip edin, lisettemarshall.com/sign-up adresinden bültenime kaydolun veya discord.gg/HREGt2mAAB Discord adresinden 'daki okuyucu sunucuma katılın.

OceanofPDF.com

LI sette Marshall tarafından yazılan diğer kitaplar

Bir Fae kralını öldürmek zordur. Bunu kibarca yapmak daha da zordur.

Briannis Iavi - iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi ve kazara suikastçı - hayallerindeki hayatı güvence altına almaya çok yakın. Tek yapması gereken son bir işi tamamlamak: Fae topraklarına girmek, Rosethorn Kalesi'nin büyüü salonlarına gizlice girmek ve Faerie kralını öldürmek.

Ancak bildiğini sandığı saygın hayattan kilometrelerce uzakta, bıçakları ve zehirleri bile kalbini korumaya yetmeyebilir ...

Dikenli Kralın Laneti'ni <https://mybook.to/thornking> adresinden edinin

[OceanofPDF.com](https://mybook.to/thornking)

Yazar Hakkında

Lisette Marshall bir fantastik aşk romanı yazarı, dil meraklısı ve haritacılık tutkunudur. Epik fantezi, regency romantizmi ve rahat gizemlerle düzenli bir diyetle büyüdükten sonra, şimdi cömert bir cinayet serpintisi ile buharlı, swoony hikayeleri yazıyor.

Lisette Hollanda'da (evet, deniz seviyesinin altında) erkek arkadaşı ve son derece düzensiz sulama rejiminden mucizevi bir şekilde kurtulan birkaç ev bitkisiyle birlikte yaşıyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda genellikle fantastik haritalar çizerken, çok fazla çikolatalı kurabiye pişirip yerken ya da Antik Yunanca üzerine kafa yorarken bulunabilir.

İletişime geçmek için www.lisettemarshall.com adresini ziyaret edin veya Instagram'da güzel kitap resimlerine bakarak çok fazla zaman geçirdiği @authorlisettemarshall hesabını takip edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

